கிறீஸ்துநாதர் அநுசாரம்

முகவுரை

கிறீஸ்துநாதர் அநுசாரம் என்னும் உத்தம பிரபந்தத்தை எழுதித்தந்தவர் எந்தப் புண்ணியவாளர் என்று நாம் நிச்சயமாய் அறியாதிருந்தாலும், “மனிதரால் உண்டாக்கப்பட்ட புத்தகங்களுக்குள்ளாக, – சுவிசேஷம் மனிதனால் உண்டானதல்ல, தேவனால் உண்டானது – கிறீஸ்துநாதர் அநுசாரமே அதி உத்தம முதன்மையான புத்தகம்” என்று புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தில் தேர்ந்த அநேக சாஸ்திரிகள் வசனித்திருக்கிறார்கள்.

உண்மையில், இந்த அற்புதமான புத்தகத்திலே பரலோகத்தின் மெய்யான போதனை விளங்குகின்றது. சர்வ வல்லபமுள்ள கடவுளை முகமுகமாய்த் தரிசிக்கும் பரிசுத்த அரூபிகளில் ஒருவர் நமக்குத் தோன்றி நமக்குப் போதிக்கிறதுபோலவே நமது எண்ணத்தில் ஏற்படுகின்றது. இதில் அடங்கிய புத்திமதிகள் ஆத்துமத்தைப் போஷிக்கின்றன. அதைப் பலப்படுத்துகின்றன. யாதோர் கலக்கமின்றி புண்ணியமார்க்கத்தைக் கைப்பற்றி அதில் சுறுசுறுப்பாய் நடந்து செல்லும்படிச் செய்கின்றன. எம்மாவுஸ் பட்டணம் சென்ற சீஷருள்ளத்தில் உயிர்த்த கர்த்தருடைய சம்பாஷணை உண்டாக்கின உருக்கப் பற்றுதலைப்போல் இப்புத்தகத்தில் அடங்கின போதகங்களும் உண்டாக்குகின்றன. “அவர் வழியில் நம்முடன் சம்பாஷித்து, வேத வாக்கியங்களை வியாக்கியானம் பண்ணினபோது நமது இருதயம் உள்ளத்தில் பற்றி

எரியவில்லையோ.”

கிறீஸ்துநாதர் அநுசாரம் ஓர் சந்நியாசியால் தம் சகோதர சந்நியாசிகளுக்கு எழுதப்பட்டது. ஆதலால் சாங்கோபாங்கத்தில் உயர்ந்தவர்களுக்கு மாத்திரம் தகுந்த புத்தகமென்று அநேகர் எண்ணுவார்களாக்கும். அது மெய்யாயிருந்தபோதிலும், எவ்வந்தஸ்தினருக்கும் மிக்க பிரயோசனமான புத்தகமென்று நாம் அஞ்சாமல் சொல்லாம். ஏனெனில் அதை இயற்றியவர் நமது துர்க்குணங்களை மாத்திரமல்ல, அவைகளை ஒழித்துவிடும் உபாயங்களையும் வழிவகைகளையும் நமக்குத் தெளிவாய் விளக்கிக் காண்பிக்கிறார்; அவநம்பிக்கையை அகற்றி நமது இருதயத்தில் நம்பிக்கையை எழுப்புகிறார். ஆனதால் நமது ஆத்துமத்தில் சமாதானமும் அமரிக்கையும் உண்டாகின்றன.

விசுவாசத்தினால் உண்டாகும் வாக்கினாற் சொல்லவொண்ணாத சந்தோஷத்திற்கு முன்பாக பூலோக இன்பங்கள் எவ்வளவோ சொற்பம்! நிமிஷத்தில் ஒழிந்துபோகும் சொற்ப இன்பத்தை முன்னிட்டுப் பரலோக நித்திய சந்தோஷத்தைப் போக்கடித்துக் கொள்வது எவ்வளவோ மதியீனம் ! “ஓ சர்வேசுரனுடைய வரப்பிரசாதத்தை நீ அறிந்திருப்பாயேயானால், உன்னை அன்போடு அழைக்கிறவர் யாரென்று நீ அறிந்திருப்பாயேயானால்,” அவர் தம்மை உனக்குக் கொடுக்கும்படியாக, நீ உன்னை முழுமையும் அவருக்குக் கையளித்துவிட உன்னைத் தூண்டுகிறார். ஆனதால் “ஆண்டவர் எவ்வளவு இனிமையாயிருக்கிறாரென்று வந்து சுவைத்துப்பார்.” இப்போது நீ சீவிப்பதில்லை. ஏனெனில் “நாமே உண்மையும் சீவியமுமாயிருக்கிறோம்” என்று திருவுளம்பற்றினவரிடத்தினின்று பிரிந்திருப்பது மெய்யான சீவியமாகுமோ? ஆனால் நீ அவரை அறிந்த

போது, உன் இருதயம் களைத்துப்போய் அவர் இருதயத்தின்மேற் சாய்ந்து இன்பமாய் இளைப்பாறும் போது, "என் நேசர் எனக்கு, நான் அவருக்கு" "என் ஆத்துமம் நேசிப்பவரை நான் கண்டுகொண்டேன், அவரைப் பிடித்துக் கொண்டேன், போகவிடமாட்டேன்" என்று உண்மையாகவே நீ சொல்லலாம்.

துன்பப்படுகிற நீங்கள், உலகத்தினால் உபாதிக்கப் படுகிற நீங்கள், சேசுநாதர் அண்டையில் நீங்களும் வந்து சேருங்கள். அவர் உங்கள் கண்ணீர்களை ஆசீர்வதிப்பார். தமது தயாளமுள்ள கரங்களால் அவைகளைத் துடைப்பார். அவர் ஆத்துமம் அன்பும் இரக்கமும் நிறைந்தது. "நமது பலவீனங்களை அவர் அறிந்திருக்கிறார். அழுது பிரலாபிக்கிறது என்னவென்று அவருக்குத் தெரியும்."

கிறீஸ்துநாதர் அநுசாரத்தில் ஆத்துமத்தை இளகச் செய்யும் யோசனைகள் மாத்திரமல்ல, இன்னும் சீவியகாலத்தின் சகல சமயங்களிலும் உதவக்கூடுமான ஆச்சரியத்திற்குரிய புத்திமதிகளும் உள்ளன. யாரார் எந்தெந்த அந்தஸ்தினராயிருந்த போதிலும் கிறீஸ்துநாதர் அநுசாரத்தை வாசிப்பதினால் மகத்தான பிரயோசனங்களை அடையலாம். லா ஹார்ப் (La Harpe) என்ற கவிஞர் எழுதி வைத்திருப்பதைக் கேளுங்கள்: "நான் என் சிறைச்சாலையில், தனியே ஓர் சிற்றறையில் வெகு விசனமாயிருந்தேன். கொஞ்ச நாளாய் சங்கீதங்களையும், சுவிசேஷத்தையும் வேறு சில நல்ல புத்தகங்களையும் வாசித்துக் கொண்டிருந்தேன்; அதினால் எனக்குப் படிப்படியாய் மெத்தப் பிரயோசன முண்டாயிற்று. அவிசுவாசியாயிருந்த என் இருதயத்தில் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் விசுவாசம் ஏற்பட்டது. புதிதான

ஞான ஒளியைக் கண்டேன். அதின் வெளிச்சத்தில், நாற்பது வருஷங்களாய் நான் கட்டிக்கொண்ட துரோகங்களைக் கண்டு பயந்து நடுங்கி ஏக்கத்தில் அமிழ்ந்தேன். எவ்விடத்திலும் நின்று ஆறுதலையாவது தேறுதலையாவது காணோம். ஒரு பக்கத்தில் என் சீவியம் முழுமையும் என் கண் முன்பாக இருந்தது. மற்றோர் பக்கத்தில் கொடிய மரணம் என்னை நாடோறும் எதிர்ப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. குருவானவரைக் காணலாமென்கிற நம்பிக்கைக்கும் இடமில்லாத காலமாயிருந்தது. என் ஆத்துமம் துக்க சாகரத்தில் அமிழ்ந்து, நான் கொஞ்ச காலமாய் மாத்திரம் அறியத் துவக்கின கடவுளை நோக்கினது. நான் செய்ய வேண்டியதென்ன? என்னவாகப் போகிறேன் என்று அவரை மன்றாடின பிறகு, பக்கத்தில் மேசையின் மேல், கிறீஸ்துநாதர் அநுசாரம் பிரதி ஒன்றிருந்தது. அதைத் திறந்து பார்த்தால் அநேகமாய் அவரவர் எண்ணத்திற்குத் தகுதியான பதிலைக் காணலாமென்று அநேகர் சொல்லக் கேள்விப்பட்டிருந்தேன். புத்தகத்தைத் திறந்து பார்த்தேன், எழுதப்பட்டிருந்த வாக்கியத்தை வாசித்தேன். "இதோ வந்தேன், என் மகனே, நீ என்னை அழைத்தபடியால் நான் உன்னண்டை வருகிறேன்" என்றிருந்தது. ஆச்சரிய மடைந்தேன், மனஸ்தாபக் கண்ணீர் சொரிந்தேன், முகங் குப்புறவிழுந்து சர்வதயாபரரான சர்வேசுரனுக்கு நன்றியறிந்த தோத்திரம் செலுத்தினேன், ஆறுதல டைந்தேன், என் ஆத்துமம் நித்திய அமரிக்கையில் மூழ்கினது" என்று எழுதிவைத்திருக்கிறார்.

இப்பேர்ப்பட்ட உன்னத சாங்கோபாங்கம் அடங்கிய புத்தகத்தை வாசிக்கும் என் பிரிய சகோதரரே! என் பிரிய சகோதரர்களே! உங்களுக்கு இந்த

வாசகத்தால் ஞானப்பிரயோசனம் உண்டாகவேண்டுமானால், தாழ்ச்சியோடு இதை வாசியுங்கள். விசுவாசமும் தேவ சிநேகமும் நமக்குத் தந்தருளப்படும். நம்மைத்தாமே தாழ்த்துவோம். ஆங்காரத்தின் மேல் நாம் கொண்ட ஜெயத்தின் சம்பாவனையாக நித்திய இரட்சணிய மடைவோம். நமது ஆண்டவரான சேசு கிறீஸ்துநாதர் சுவாமி பூமியில் வசித்தபோது தமது சீஷருக்கு மோட்ச வழியைக் காண்பிக்க அவர் செய்தது என்னவென்றால் சேசுநாதர் ஒரு சிறு பிள்ளையை அழைத்து அவர் களுடைய மத்தியில் நிறுத்திச் சொன்னதாவது: “மெய்யாகவே, நான் உங்களுக்கு கூறுவது என்ன வென்றால், நீங்கள் மனந்திரும்பி சிறுபிள்ளைகளைப் போல் ஆகாமற்போனால், பரலோக இராச்சியத்திற் பிரவேசிக்கவே மாட்டீர்கள்” என்றார்.

Marie Arokiam

Pillavadanday
30-8-1917

கிறீஸ்துநாதர் அநுசாரம்

முதற் காண்டம்

ஞான சீவியத்துக்குப் பிரயோசனமான புத்திமதிகள்

x>_ ¶]ïV«D

கிறீஸ்துநாதரைக் கண்டுபாவித்தலும் உலக வீண் பெருமைகளை எல்லாம் நிந்தித்தலும்

1.– “நம்மைப் பின் செல்லுகிறவன் அந்தகாரத்தில் நடப்பதில்லை” என்று ஆண்டவர் திருவுளம் பற்றியிருக்கிறார். இது கிறீஸ்துநாதருடைய வாக்கியம். ஞானத்தெளிவடையவும், இருதயக் குருட்டாட்ட மெல்லாவற்றிலும் நின்று மீட்கப்படவும், நாம் மெய்யாகவே ஆசிப்போமானால், அவருடைய சீவியத்தையும் நடக்கைகளையும் நாம் கண்டுபாவிக்க வேண்டுமென்று அந்த வார்த்தைகளால் நமக்குக் கற்பிக்கப்படுகின்றது. ஆனதால் சேசுகிறீஸ்துநாதருடைய சீவியத்தைத் தியானிப்பதே நமது உத்தமபடிப்பாய் இருக்கக்கடவது.

உ.– கிறீஸ்துநாதருடைய போதகம் அர்ச்சிஷ்ட வர்களுடைய சகல போதகங்களிலும் மேலானதா யிருக்கின்றது. ஞானமுள்ளவன் அதில் மறைந்திருக்கும்

மன்னாவென்னும் அற்புத போசனத்தைக் காண்பான். ஆனால் கிறீஸ்துநாதருடைய உணர்தல் அநேகருக்கில்லாதபடியால், அவர்கள் சுவிசேஷத்தை அடிக்கடி கேட்டும், அதில் அற்பப் பிரியம்மாத்திரம் கொள்ளும்படி நேரிடுகின்றது. கிறீஸ்துநாதருடைய வாக்கியங்களைப் பூரணமாயும் இன்பத்துடனும் கண்டுபிடிக்க ஆசையுள்ளவன் தன் முழுச் சீவியத்தையும் கிறீஸ்துநாதருடைய சீவியத்துக்குக் ஒத்ததாயாக்கக் கவனிக்கவேண்டியது.

3.– உன்னிடத்தில் தாழ்ச்சியில்லாமையால், நீ திரித்துவத்துக்குப் பிரியப்படாதிருக்கும்போது, அந்தத் திரித்துவத்தைப் பற்றித் தர்க்கிப்பதில் உனக்கென்ன பிரயோசனம்? உண்மையாகவே, சிறந்த வார்த்தைகள் ஒருவனை அர்ச்சிஷ்டவனும் நீதிமானுமாக்கப் போகிறதில்லை; ஆனால் புண்ணிய சீவியமோ அவனைச் சர்வேசுரனுக்கு உகந்தவனாக்குகின்றது. மனஸ்தாபம் இன்னதென்றறிவதைவிட மனஸ்தாபப்பட அதிகமாய் ஆசிக்கிறேன். நீ வேதாகமம் முழுமையும், சமஸ்த ஞானிகளுடைய வாக்கியங்களையும் வெளியரங்கமாய் அறிந்தாலும், தேவசிநேகமும் இஷ்டப்பிரசாதமும் உன்னிடம் இல்லாவிடில், அதெல்லாம் என்னத்துக்குப் பிரயோசனம். சர்வேசுரனை நேசிப்பதும் அவரொருவருக்கு ஊழியம் பண்ணுவது மாத்திரமே தவிர மற்றதெல்லாம் “வியர்த்தங்களில் வியர்த்தம், எல்லாம் வியர்த்தம்.” உலகத்தை நிந்தித்து மோட்ச இராச்சியத்தைத் தேடுவதே உத்தம ஞானம்.

4.– ஆனதால் அழிந்துபோகிற ஆஸ்திகளைத் தேடுவதும், அவைகள்மேல் நம்பிக்கை வைப்பதும் வியர்த்தம். பெருமைகளை அபேட்சிப்பதும், மேலான நிலைக்குத் தன்னைத்தான் உயர்த்துவதும் வியர்த்தம். சரீர இச்சைகளைப்

பின்பற்றுவதும், பின்னிட்டுத் தண்டனைக்குப் பாத்திரமாகக் கூடுமான யாதொன்றை ஆசிப்பதும் வியர்த்தம். நீடிய சீவியத்தை விரும்புவதும், நல்ல சீவியத்தைப் பற்றி அற்ப கவலை மாத்திரம் படுவதும் வியர்த்தம். தற்கால சீவியத்தை மாத்திரம் கவனிப்பதும், வருங்காலச் சீவியத்தைப் பற்றி முன் யோசியாதிருப்பதும் வியர்த்தம். வெகு துரிதமாய்க் கடந்துபோவதை நேசிப்பதும், நித்திய சந்தோஷமிருக்கும் இடத்துக்குத் துரிதப்படாதிருப்பதும் வியர்த்தம்.

5.– “கண்,பார்த்துத் திருப்தியடைவதில்லை; காது, கேட்டுப் பூரிப்பாவதில்லை” என்ற பழமொழியை அடிக்கடி ஞாபகப்படுத்திக்கொள். ஆனதால் காணப்படும் வஸ்துக்களை உன் மனதினின்று அகற்றி காணப்படாத வஸ்துக்களின்மேல் உன் கருத்தைச் செலுத்தவும் கவனி. ஏனெனில் தங்கள் சிற்றின்பத்தைப் பின்செல்லுகிறவர்கள் மனச்சாட்சியை அசுத்தப்படுத்தி சர்வேசுரனுடைய இஷ்டப்பிரசாதத்தைப் போக்கடிக்கிறார்கள்.

யோசனை

இவ்வுலகில் நமக்கு ஒரேயொரு கவலையுண்டு. அதாவது, நமது ஈடேற்றத்தின் கவலை. சேசுகிறீஸ்துநாதரிடத்திலும், சேசுகிறீஸ்துநாதராலேயுமே தவிர மற்றபடி எவனும் ஈடேற்றப்படப்போவதில்லை. அவருடைய போதனைகளை விசுவசிப்பதிலும், அவருடைய கற்பனைகளுக்குக் கீழ்ப்படிவதிலும் அவருடைய புண்ணியங்களைக் கண்டுபாவிப்பதிலுந்தான் நமது சீவியம் அடங்கியிருக்கின்றது. வேறொன்றிலுமல்ல. மற்றதெல்லாம் வியர்த்தம். “சூரியனின் கீழ் மனிதன் செய்யும் வேலைகளெல்லாம் வியர்த்தமென்பதாக நான் கண்டேன்” என்று ஞானியானவர் சொல்லுகிறார். பிரேதம் குழியில்

எறியப்படும் போதும், ஆத்துமம் நித்தியத்திற் சேரும்போதும், ஆஸ்தியினாலும், சுகத்தினாலும், பெருமையினாலும் உண்டாகும் பிரயோசனம் என்ன? இன்றைக்கே, இந்த நிமிஷ முதற்கொண்டு நினைத்துப்பார்; ஏனெனில் நாளையதினம் சில வேளை நேரமிராது. நாள் ஒவ்வொன்றாய்க் கடந்து போகும்போதே பிரயத்தனஞ் செய். அழிந்து போகாத திரவியத்தைச் சேகரிக்கத் துரிதப்படு. □இரவு காலம் வரப்போகின்றது, அப்போது யாதொன்றும் செய்ய முடியாது.□ பிரயோசனமற்ற ஆசையால் மாத்திரம் நீ ஈடேற்றமடையப் போவதில்லை. சர்வேசுரன், கிரியைகள் வேண்டுமென்கிறார். ஆனதால் சேசுநாதரோடு நித்தியத்திற்கும் சீவிக்க உனக்கு மனது உண்டானால் சேசுநாதரைக் கண்டுபாவித்து நட.

2ŠD ¶]ïV«D

தன்னைத்தான் அற்பமாய் எண்ணுதல்

1.– எந்த மனிதனும் எதையும் அறிகிறதற்கு இயல்பாகவே ஆசைப்படுகிறான். ஆனால் □தெய்வபயமில்லாமல், அறிவினால் என்ன பிரயோசனம்?□ தன் ஆத்துமத்தைக் கவனிக்கமாட்டாமல் வானமண்டலத்தின் ஓட்டத்தைக் கவனிக்கிற அகங்காரியான சாஸ்திரியைவிட, சர்வேசுரனுக்கு ஊழியம் பண்ணுகிற தாழ்ச்சியுள்ள நாட்டுப்புறத்தான் சந்தேகமற உத்தமன். தன்னைத்தான் நன்றாயறிகிறவன் தன்னை நீசனாக மதிக்கிறான்; மனிதருடைய புகழ்ச்சிகளால் அவன் சந்தோஷ மடைவதில்லை. உலகத்திலுண்டான யாவற்றையும் நான் அறிந்தும் தேவ சிநேகம் என்னிடத்தில் இல்லாமற் போனால், என் நடத்தையைக் கொண்டு எனக்குத்

தீர்வையிடும் சர்வேசுரனுக்குமுன், அதனால் எனக்கென்ன உதவி?

௨.– அறிய வேண்டுமென்ற மிதமிஞ்சின ஆசையை அடக்கிவிடு; ஏனெனில் வெகு கவலையும் மோசமும் அதில் காணப்படுகின்றன. கற்றவர்கள் பிறரால் புகழப்படவும் ஞானிகள் என்றழைக்கப்படவும் வலிய ஆசிக்கிறார்கள். அநேக காரியங்கள் ஆத்துமத்திற்குச் சொற்ப பிரயோசன மாத்திரம் உள்ளவை அல்லது பிரயோசனமே அற்றவையாம். தன் இரட்சணியத்திற்கு உதவியான காரியங்களை விட்டு மற்றக் காரியங்களைக் கவனிக்கிறவன் பெரும் பைத்தியன். வார்த்தைகளின் திரள் ஆத்துமத்தைத் திருப்திப்படுத்துவதில்லை; ஆனால் நல்ல சீவியம் மனதைக் குளிரச் செய்கின்றது. மாசற்ற மனச்சாட்சி சர்வேசுரன் மட்டில் மிகுதியான நம்பிக்கையைப் பிறப்பிக்கின்றது.

௩.– நீ எவ்வளவுக்கதிகமாயும் நன்றாயும் அறிந்திருக் கிறாயோ, அதற்குத் தகுந்தாப்போல நீ அதிக பரிசுத்தமாய்ச் சீவியாமற்போனால், அவ்வளவுக்கதிகக் கடினமாய்த் தீர்வையிடப்படுவாய். ஆனதால் உன் சாமர்த்திய வித்தையையும் உன் அறிவையும் பற்றி நீ பெருமை கொள்ளாதே; ஆனால் அதற்கு விரோதமாய் உனக்கு ஏராளமான வெளிச்சம் கொடுக்கப் பட்டதைப்பற்றி நீ அச்சப்படுவதே சரி. நீ அநேகக் காரியங்களை அறிந்திருக்கிறாயென்றும் அவைகளைப் போதுமான மட்டும் நன்றாய்க் கண்டுபிடிக்கிறாயென்றும் உனக்குத் தோன்றினால், நீ அறியாத அநேகாநேக காரியங்களிருக் கின்றன என்றும் தெரிந்துகொள். □மேட்டிமையான எண்ணங் கொள்ளாதே.□ ஆனால் உன் அறிவீனத்தை அதிகமாய் ஒத்துக்கொள். உன்னைவிட அதிகமாய்க் கற்ற சாஸ்திரிகளும், ஞானத்தில் அதிகமாய்த்

தேர்ந்தவர்களும் அநேகரிருக்க, எவனுக்கும் மேலாக உன்னை நீ நினைப்பானேன்? எதையாவது உனக்குப் பிரயோசனமாக அறியவும் படிக்கவும் நீ ஆசைப்பட்டால், “நீ பிறரால் அறியப்படாதிருப்பதையும் நீ ஒன்றுமில்லாமை என்று பிறரால் மதிக்கப்படுவதையும் நேசி.”

4.- தன்னை மெய்யாகவே அறிவதும் நிந்திப்பதுமே உன்னதமும் மிக்கப் பிரயோசனமுமுள்ள பாடம். தன்னைப்பற்றி யாதொரு நல்லெண்ணங்கொள்ளாமல் பிறரைப் பற்றி எப்போதும் நன்றாகவும் மேலாகவும் நினைப்பதே உயர்ந்த ஞானம், உன்னத உத்தமத்தனம். ஒருவன் வெளியரங்கமாய்ப் பாவம் கட்டிக்கொள்ளுவதை அல்லது ஏதாவது கனமான அக்கிரமங்கள் செய்வதை நீ கண்டாலும் அதைப்பற்றி நீ அதிக நல்லவனென்று எண்ண வேண்டாம்;ஏனெனில் நன்னெறியில் நீ எவ்வளவு காலம் நிலைத்திருப்பாயென்று நீ அறிந்திருப்பதில்லை. நாமெல்லோரும் பலவீனர்; மற்றெவனையும் விட நீயே அதிக பலவீனன் என்று எண்ணக்கடவாய்.

யோசனை

அகங்காரம் மனிதனைக் கெடுத்தது; தாழ்ச்சியோ அவனைத் தூக்கி, சர்வேசுரனுடைய இஷ்டப்பிரசாதத்தில் அவனைத் திரும்ப நிறுத்துகின்றது. அவனுடைய சாமர்த்தியம், அவன் அறிந்திருக்குங் காரியங்களிலல்ல, ஆனால் அவன் செய்யுங் காரியங்களில் அடங்கி யிருக்கின்றது. நற்கிரியைகள் சேர்ந்திராத கல்வியறிவு சர்வேசுரனுடைய சந்நிதியில் மனிதனை நீதிமானாக எண்பிக்கப்போவதில்லை. அதற்கு விரோதமாய்த் தீர்வை நாளில் அவனை அதிக உத்தரவாதத்துக்குள்ளாக்கும். கல்வியறிவினால் பிரயோசனமுண்டு, ஏனெனில் அது சர்வேசுரனிடத்தினின்றுதான் வருகின்றது; ஆனால்

அதைப் பற்றிப் பெருத்தத் தந்திரசோதனை உண்டாகக் கூடும். “அகங்காரம் உண்டாகின்றது; தன்னையே பெரியவன் என எண்ணச் செய்கின்றது, மற்றவர்களை நிந்திக்கின்றது, வேறு அநேகக் கெடுதிகளுக்குக் காரணமாகின்றது.” அப்பேர்ப்பட்டவன் அறிவீனனே தவிர மற்றப்படியல்ல; மெய்யான உத்தம கல்வியறிவு இருதயத்தின் நல்ல குணங்களில் அடங்கியிருக்கின்றது. நாம் ஒன்றுமில்லை என்றும், நமக்குச் சொந்தமாய் இருப்பது பாவம் ஒன்றே தவிர மற்றொன்றுமில்லை என்றும், ஆனதால் மற்ற சிருஷ்டிப்புகளுக்குக் கீழாக நம்மையே நாம் நியாயப் பிரகாரம் தாழ்த்திக் கொள்ள வேண்டியதென்றும், சேசுகிறீஸ்துநாதருடைய இராச்சியத்தில், “முந்தினவர்கள் பிந்தினவர்களாகவும் பிந்தினவர்கள் முந்தினவர்களாவும்” இருக்கிறார் களென்றும் நாம் ஒருபோதும் மறந்து போகக் கூடாது.

3ŠD ¶]ïV«D

சத்திய போதகம்

1.- கடந்துபோகும் உவமைகளாலும் வார்த்தை களாலுமல்ல, ஆனால் உள்ளதை உள்ளதுபோல, “சத்தியம் எவனுக்குப் போதிக்கின்றதோ, அவன் பாக்கியவான்.” நமது கருத்தும் நமது புத்தியும் நம்மை அடிக்கடி மோசம் போக்கும்; மேலும் காரியங்களைக் கொஞ்சமாத்திரந்தான் அறியும். மறைவும் இரகசியமுமான காரியங்களைப் பற்றித் தர்க்கமாடுவதில் என்ன பிரயோசனம்? அவைகளை நாமறியாததினிமித்தம் தீர்வையில் நாம் குற்றஞ்சாட்டப் படப்போவதில்லை. பிரயோசனமும் அவசியமுமான காரியங்களை அசட்டை பண்ணி, விநோதமும் கெடுதியு மானவைகளை நாம் கவனிப்பது பெரிய மதியீனம்;

கண்ணிருந்தும் நாம் காண்கிறதில்லை.

௨.– இனங்களையும் வகுப்புகளையும் பற்றி நமக்கேன் கவலை? நித்திய வார்த்தையானவரால் படிப்பிக்கப் பட்டவன் பற்பலவித விபரீத எண்ணங்களால் அலைக்கழிக்கப் படமாட்டான். வார்த்தையானவர் ஒருவரே சகலமும் உண்டாக்கினார்;சகலமும் அவரையே குறித்துக் காட்டுகிறது. நம்முடன் சம்பாஷணை செய்யும் ஆதியானவரும் அவரே. அவருடைய உதவியின்றி சரியாய் எதையும் கண்டுபிடிப்பாருமில்லை, தீர்மானிப்பாருமில்லை. அந்த ஏகமானவரே தனக்குச் சர்வமுமென்றெண்ணி, அவருக்குப் பிரியமாய்ச் சகலத்தையும் நடத்தி, அவரிடத்தில் சகலத்தையும் காண்கிறவன் எவனோ அவன் ஸ்திரமான மனதுடையவனாய்ச் சர்வேசுரனிடத்தில் சமாதானத்துடன் நிலைகொள்வான். ஓ, சத்திய சுரூபியாகிய சர்வேசுரா! நித்திய நேச பந்தனத்தால் என்னை உம்மோடு ஐக்கியமாக்கியருளும். பல காரியங்களை வாசிப்பதும் கேட்பதும் எனக்கு அநேகமாய்ச் சலிப்பாயிருக்கின்றது. நான் விரும்புவதும் ஆசிப்பதும் முழுமையும் உம்மிடத்தில் தான் இருக்கின்றது. உமது சமூகத்தில் சமஸ்த சாஸ்திரிகளும் வாய்ப் பேசாதிருக்கக்கடவார்கள். சிருஷ்டிகளனைத்தும் மவுனமா யிருக்கக்கடவது; நீர் ஒருவரே என்னிடம் பேசும்.

௩.– ஒருவன் எவ்வளவுக்கதிகமாய்த் தன் உள்ளத்தில் ஏக நோக்கத்தையும் அமரிக்கையையுமுடையவனாகிறானோ, அவ்வளவுக்கு அநேகாநேகச் சிறந்த காரியங்களைப் பிரயாசையின்றி கண்டுபிடிக்கிறான்; ஏனெனில் பரலோகத்தினின்று அறிவின் ஒளியை அடைகிறான். சுத்தமும் கபடற்றதும் அமரிக்கையுள்ளதுமான மனது பல

வேலைகளால் பராக்கில் இழுக்கப்படுவதில்லை. ஏனெனில் சர்வேசுரனுடைய மகிமைக்காகச் சகலமும் செய்கின்றதல்லாமல் எவ்வித சுயபட்சத்துக்குரிய கவலையால் அலைக்கழிக்கப்படாதிருக்க முயற்சிக்கும். ஒறுத்தல் செய்யப்படாத உன் மனப்பற்றுதல்களைப் போல் உன்னை அவ்வளவாக வாதித்து (புண்ணிய நெறியில் முன்னேறிப் போகாதபடி) உன்னைத் தடுக்க ஏதாவதுண்டோ? நல்லவனும் பக்தியுள்ளவனுமான மனிதன், தான் வெளியரங்கமாய்ச் செய்யவேண்டிய வினைகளை, முன்னமே தன் உள்ளத்தில் சீர்ப்படுத்துகிறான். ஆதலால் அவைகள் அவன் கிரமந்தப்பின இச்சைகளுக்குட்படும்படியான ஆசையை எழுப்பு வதில்லை. ஆனால் அவனே நேர்மையான நியாயத்திற்குக் கீழ்ப்படுத்துகிறான். தன்னைத்தானே ஜெயிக்கப் பிரயாசைப்படுகிறவனைவிட வேறு எவன் அதிக பலமான யுத்தம் செய்கிறான். தன்னைத்தானே ஜெயிப்பதும், தன் பேரிலேயே நாளுக்கு நாள் அதிக பலவானாவதும், சற்றாகிலும் நன்மையில் விர்த்தியடைவதுமே நமது முக்கியமான அலுவலாயிருக்க வேண்டியது.

4.– இச்சீவியத்தில், சகல உத்தமதனத்திலும் யாதுமொரு குறை சேர்ந்திருப்பதுண்டு. நமது புத்தித்தீட்சணியத்திலும் மங்கல் கலந்திருக்கின்றது. கல்வியின் ஆழந்த படிப்பைவிட, உன் தாழ்மையை அறிந்து கொள்ளுவது, உன்னைச் சர்வேசுரனிடம் கூட்டிப்போவதற்கு அதிக நிச்சயமான வழி. கல்வியாவது அல்லது எந்தக் காரியத்தின் சாதாரண அறிவாவது குற்றமெனக் கொள்ள லாகாது;ஏனெனில் அது தன்னிலேதானே நல்லதும், சர்வேசுரனால் ஏற்படுத்தப் பட்டதுமாயிருக்கின்றது. ஆனால் நல்ல மனசாட்சியையும் புண்ணிய நடத்தை யையும் எப்போதும் அதற்கு மேலாக மதிக்க வேண்டியது.

சன்மார்க்கத்தில் நடப்பதைவிட சாஸ்திரங்களைக் கற்பதில் அநேகர் அதிக ஊக்கம் கொண்டிருப்பதால், அனந்த முறை மோசம் போய்ப் பலனடைகிறதில்லை, அல்லது வெகு சொற்பமாக அடைகிறார்கள்.

௫.— சாஸ்திரங்களை ஆராய்வதற்கு அவர்கள் எடுத்துக் கொள்ளும் சுறுசுறுப்பளவு துர்க்குணங்களை ஒழிக்கவும் புண்ணியங்களைச் சம்பாதிக்கவும் எடுத்துக்கொள்வார்களேயானால் உலகத்தில் அத்தனை பாவங்களும் துர்மாதிரிகைகளும், மடங்களில் அவ்வளவு பக்தித் தளர்வும் இராது. உண்மையாகவே, தீர்வைநாள் வரும்போது, என்ன படித்தோமென்றல்ல ஆனால் என்ன செய்தோமென்றும், நாம் எவ்வளவு நன்றாய்ப் பேசினோமென்றல்ல ஆனால் எவ்வளவு பக்தியாய்ச் சீவித்தோமென்றும் விசாரிக்கப்படும். இப்பூமியில் நீ பார்த்திருந்த பேர்பெற்ற சாஸ்திரிகளும் கல்விமான்களும் இப்போது எங்கே இருக்கிறார்களென்று எனக்குச் சொல்லு. அவர்களுடைய வருமானங்களை ஏற்கெனவே மற்றவர்கள் பற்றிக் கொண்டார்கள். அவர்களைப்பற்றி இவர்கள் நினைக்கிறார்களோ என்பது முதலாய்ச் சந்தேகம். தங்களுடைய ஜீவியகாலத்தில் கொஞ்சம் மதிப்பாக எண்ணப்பட்டார்கள்; இப்போதோ, அவர்களைப்பற்றிப் பேச்சில்லை.

௬.— ஓ! எவ்வளவு சடுதியில் உலகப் பெருமை கடந்து போகின்றது! அவர்களது வாழ்க்கை அவர்களுடைய கல்வியறிவிற்கு ஒத்ததாய் இருந்திருக்குமேயானால், எவ்வளவோ நலம்! அப்படியானால் அவர்கள் தக்கபடியே படித்தும் கற்பித்தும் வந்தார்கள். பூலோகத்தில் எத்தனையோ பேர் தேவ ஊழியத்தை அசட்டை செய்து வீண் கல்வியறிவினிமித்தம் கெட்டுப் போகிறார்கள். அவர்கள் தாழ்ச்சியுள்ளவர்களாய் இருப்பதைவிட மாட்சியுள்ளவர் களாயிருப்பதை அதிகமாய்த் தெரிந்து

கொண்டபடியால், தங்கள் வீண் சிந்தைகளில் மயங்கி நிற்கிறார்கள். எவனிடத்தில் தேவசிநேகம் மிகுதியாயிருக்கின்றதோ, அவனே மெய்யான மாட்சிமையுள்ளவன். தன்னைத்தானே அற்பன் என்றெண்ணி எவ்வித மேன்மை சிலாக்கியத்தையும் ஒரு பொருட்டாய் மதியாதவன் எவனோ, அவனே மெய்யான மாட்சிமையுடையவன். கிறீஸ்துநாதரைப் பின்பற்றுகிறதற்காக, சகதியைப் போல இலௌகீகக் காரியங்களை எல்லாம் எண்ணுகிறவனே, மெய்யான ஞானமுடையவன். சர்வேசுரனுடைய சித்தத்தை நிறவேற்றித் தன் மனதை வெறுப்பவனே மெய்யான கல்விமான்.

யோசனை

இரண்டு போதகங்களுண்டு; ஆனால் ஒரே சத்தியந்தான். அவை இரண்டில் ஒன்று சர்வேசுரனிடத்தினின்று வருகின்றது;அவரைப்போலவே, அது மாறாதிருக்கின்றது. மற்றொன்று மனிதனிடத்தினின்று வருகின்றது. அவனைப்போலவே அது மாறுகின்றது. சிருஷ்டிக்கப்படாத ஞானம், தேவ வார்த்தை தமது போதகத்தை உத்தமமான ஆத்துமங்களிற் பொழிந்து அவைகளைத் தமது ஞானவொளி உண்மையானதும் உயிருள்ளதுமான சத்தியத்தின் ஓர் பாகமாக இருக்கின்றது. அது எல்லாருக்கும் கொடுக்கப்பட்ட போதிலும், இருதய தாழ்ச்சியுள்ளவர்களுக்கு அதிக ஏராளமாக கொடுக்கப்படுகின்றது;அந்தஒளியானது தங்களிடத்தினின்று வராதபடியாலும், தங்களிடத்தினின்று ஒரு நிமிஷத்தில் எடுபட்டுப் போகக்கூடுமானபடியாலும் அது தங்களிடத்தில் இருப்பதைப்பற்றி மனிதர் சிலாக்கியம் கொண்டு பெருமை பாராட்ட ஏதுவில்லை. அதற்கு விரோதமாய் மனிதனிடத்தினின்று வருகிற போதகமோ, அவனை அகங்காரியாக்குகின்றது. □நான்தான் அதைக்

கண்டுபிடித்தேன், நான்தான் அதை முந்தமுந்த வெளிப்படுத்தினேன், மற்றெவரும் எனக்கு முந்தி அதை அறிந்ததில்லை என்று பவிதமாய்க் கர்வங்கொள்ளுகிறான். ஆனால் வெகு சீக்கிரத்தில் அவனுடைய போதகத்தின் அபத்தம் வெளியாகின்றது. சிலர் அதற்கு விரோதமான நியாயங்களைப் பேசுகிறார்கள். அவன் மெய்யென்று நினைத்திருந்த எண்ணங்கள் பொய்யென்று சிலர் கேலி பண்ணுகிறார்கள். அவன் கண்டுபிடித்ததெல்லாம் கனவைப்போல மறைந்துபோகின்றன. மறுநாள் ஒருவரும் அதைப்பற்றி நினைப்பதில்லை. தன் சாமர்த்தியத்தினால் உலகத்தில் நீடூழி காலம் சீவித்திருக்கலாமென்று வீண் கர்வம் கொண்டிருந்த வீணனுடைய நாமதேயம் முதலாய் வெகு சீக்கிரத்தில் அற்றுப் போகின்றது. ஓ சேசுவே! உம்முடைய பரிசுத்த சத்தியத்தை என் உள்ளத்திற் பதியச் செய்யும்;என் புத்தித் தடுமாற்றங்களினின்று அது என்னைக் காப்பாற்றக்கடவது.

4ŠD ¶]ïV«D

கிருத்தியங்களில் முன்யோசனை

1.– எல்லாவிதப் பேச்சையும் தெருட்சியையும் நம்பலாகாது; ஆனால் எச்சரிக்கையுடனும் வசதியுடனும் எதையும் சர்சேசுரனுக்கு ஏற்கச் சீர்தூக்கி யோசிக்க வேண்டும். ஐயோ பரிதாபம்! நாம் எவ்வளவு பலவீனராய் இருக்கிறோமென்றால், பிறர் விஷயத்திற் பெரும்பாலும் நன்மையைவிடத் தின்மையே அதிக எளிதாய் நம்மாற் சொல்லவும் நம்பவும் படுகின்றது. ஆனால் சாங்கோபாங்க முள்ளவர்களோ,பேச்சுக்காரனெவனையும் எளிதாய் நம்பார்கள், ஏனெனில் தின்மையில் நாட்டமுள்ளதும்,

பேச்சில் சுளுவாய்ப் பிசகுவதுமான மனுஷ பலவீனத்தை அறிவார்கள்.

உ.– தன் கிரியைகளில் பதறாதிருப்பதும், தன் சுய எண்ணங்களிற் பிடிவாதமாய்ச் சலஞ்சாதியாதிருப்பதும் மெத்த விவேகமே. இன்னமும் மனிதருடைய எல்லாவிதப் பேச்சையும் நம்பாதிருப்பதும், தான் கேள்விப்பட்டதை அல்லது நினைப்பதை உடனே பிறர் காதில் போடாதிருப்பதும் மெத்த விவேகமே. ஞானமும் மனசாட்சியுமுள்ளவனிடத்தில் ஆலோசனை கேள். உன் யோசனைகளை நீ பின்செல்லுவதைவிட உன்னிலும் அதிக உத்தமனிடத்தினின்று அறிந்துகொள்ளத்தேடு. புண்ணிய சீவியம் மனிதனைச் சர்வேசுரனுக்கு ஏற்க விமரிசையுள்ளவனாயும், பல காரியங்களில் பண்பட்டவனாயும் ஆக்குகின்றது. ஒருவன் எவ்வளவுக்குத் தாழ்ச்சியுள்ளவனாகவும், சர்வேசுரனுக்குக் கீழ்ப்படிதலுள்ளவனாகவும் இருப்பானோ, அவ்வளவுக்குச் சகலத்திலும் விமரிசையும் அமரிக்கையுமுள்ளவனாய் இருப்பான்.

யோசனை

நமதாசைகளினுடையவும் கிரியைகளினுடையவும் கடைசி கதி சர்வேசுரனானபடியால், நமது சுபாவீக நாட்டங்களை நாம் அகற்றிவிட வேண்டியது. மனிதன் தன்னைத்தான் சரியாய் அறிவதில்லை. ஆனதால் தனக்கேதான் வழிகாட்டியாயிருப்பது கூடாத காரியம். யாதாமொரு காரியத்தைச் செய்யத் தொடங்குவதற்கு முந்தி தாழ்ச்சியோடும் கீழ்ப்படிதலோடும் புறத்தியாருடைய ஆலோசனை கேட்பது உத்தமம், அப்போதுதான் அவன் தவறிப்போகமாட்டான். அவனுடைய இருதயமும் சுத்தமாகும். ஆலோசனை உன்னைக் காப்பாற்றும், உதவாத வழியினின்று உன்னை

இழுத்துக்கொள்ளும்" என்று வேத வாக்கியம் சொல்லுகின்றது.

5ŠD ¶] ïV«D

பரிசுத்த வேதாகமங்களின் வாசகம்

1.– பரிசுத்த வேதாகமங்களில், வசன அலங்காரத்தையல்ல, ஆனால் சத்தியத்தைத் தேட வேண்டியது. வேதாகமம் எல்லாம் எந்தக் கருத்தோடு எழுதப்பட்டதோ, அந்தக் கருத்தோடேயே வாசிக்கப்பட வேண்டியது. வேதாகமங்களில் வசன நடையின் சூட்சத்தைவிட, நமது பிரயோசனத்தை முக்கியமாய்த் தேட வேண்டியது. ஆகையால் ஆழ்ந்த கருத்தும் அலங்காரமுமுள்ள புத்தகங்களைப் பிரியமாய் நாம் வாசிப்பதுபோல், பக்திக்குரியனவும் தெளிவுள்ளனவுமான புத்தகங்களையும் நாம் வாசிக்க வேண்டும். அவைகளை எழுதினவன் கல்வியில் தேர்ந்த திறமைசாலியோ, இல்லையோவென்று நீ விசாரப்படவேண்டியதில்லை; ஆனால்சத்தியத்தை அறிவதற்கு ஆசையொன்றே அவைகளை வாசிப்பதற்கு உன்னைத் தூண்டக்கடவது. இன்னின்னதைச் சொன்னவன் யார் என்று தேடாதே;ஆனால் சொல்லப்படுவதை மாத்திரம் கவனி.

உ.– மனிதர் கடந்துபோகிறார்கள்; ஆனால் "ஆண்டவருடைய சத்தியம் என்றென்றைக்கும் நிலை நிற்கின்றது." பல பெயர்களைக் கொண்டு சர்வேசுரன் பலவிதமாய் நம்மிடம் சம்பாஷிக்கிறார். வேதாகமங்களை வாசிக்கும்போது, சாதாரணமாய் வாசித்துக் கடந்துவிட வேண்டிய வசனங்களைக் கண்டுபிடிக்கவும், அவைகளைப் பற்றித் தர்க்கிக்கவும் நம்மிடம் ஏற்படும் மிதமிஞ்சின ஆசையே பெரும்பாலும் நமக்கு இடையூறாகின்றது. பிரயோசனமடைய உனக்கு ஆசையுண்டானால் தாழ்ச்சியோடும் கபடற்றமனதோடும், விசுவாசத்தோடும் வாசி. கல்விமானென்று பேரெடுக்க பிரிச்சேதம் விரும்பாதே. ஆசையோடு கேள்வி கேள்;அமைவோடு புண்ணியவாளருடைய வாக்கியங்களுக்குச் செவிகொடு. மூத்தோருடைய வியாக்கியானங்களை அசட்டைப் பண்ணாதே; ஏனெனில் அவை முகாந்தரமின்றி சொல்லப்படமாட்டா.

யோசனை

புத்தியில் அடங்கியிருப்பதென்ன? ஏறக்குறைய ஒன்றுமில்லை. விசுவாசத்திலோ சகலமும் காணலாம். விசுவசிக்கிறவன் நியாயம் சொல்லித் தர்க்கிக்கிறவனைவிட மேலானவன். அகங்காரத்தை மூட்டி அதிகப்படுத்துகிற சாஸ்திரத்தைவிட கபடற்ற இருதயம் மேலானது. அறிய வேண்டுமென்ற ஆசைதான் ஆதி மனிதனைக் கேட்டுக்குள்ளாக்கினது. அறிவைத் தேடினான், அழிவைக் கண்டான். வேதாகமத்தைக் கொண்டு நம்மிடம் பேசுகிற சர்வேசுரன் நமது வீணான ஆசைகளைத் திருப்திகரப் படுத்தத் தேடுவதில்லை. ஆனால் நமது கடமைகளை நமக்குத் தெரிவிக்கவும் நமது விசுவாசத்தைப் பழக்கவும், தம்மிடமுண்டான மெய்யான நன்மைகளைக் கொண்டு நமதாத்துமங்களைச் சுத்தப்படுத்தவும் போஷிக்கவும் தேடுகிறார். வேத புத்தகங்களைத் தக்க பிரயோசனத்தோடு வாசிக்க மனத்தாழ்ச்சி மிக்க அவசரமாயிருக்கின்றது. அவை நமது பலவீனமுள்ள புத்திக்கும் திட்டமான அறிவுக்கும் மேலாக இருக்கின்றன என்று நாம் கண்டுபிடித்தலே, நாம் மெத்தப் பிரயோசனம் அடைந்ததாக எண்ண வேண்டியது.

6ŠD ¶]ïV«D

கிரமந்தப்பின பற்றுதல்கள்

மனிதன் யாதொன்றைக் கிரமந்தப்பி ஆசித்தவுடனே அவனுள்ளத்திற் கலக்கமுண்டாகின்றது. அகங்காரியும் உலோபியும் ஒருபோதும் இளைப்பாறுவதில்லை; மன தரித்திரனும் தாழ்ச்சியுள்ளவனும் சமாதானப் பெருக்கிற் சஞ்சரிக்கிறார்கள். தனக்கே இன்னும் முழுதும் சாகாதவன் சீக்கிரத்தில் சோதனைக்குள்ளாகி, அற்பசொற்ப காரியங்களிலும் தோற்கடிக்கப்படுகிறான். மனதிற் பலவீனனும், இன்னமும் இலௌகீகத்தின் பேரில் பிரீதியுள்ளவனும், புலப்படுகிற காரியங்ளின்மேல் நாட்டமுள்ளவனுமான மனிதன், பூலோகப் பற்றுதல்களை விட்டு முழுதும் நீங்குவது வெகு பிரயாசை. ஆகையால் அவைகளை விட்டு விலகும்போது அநேக முறை மனக்கிலேசப்படுவான்; தனக்கு இடறு செய்கிறவர்கள் பேரில் அற்ப காரியத்திற்கும் கோபங்கொள்ளுவான். ஆனால் அவன் தான் அபேட்சிக்கிற காரியத்தை அடைந்தால் அந்த கணமே தன் துராசையைப் பின்பற்றி நடந்ததை முன்னிட்டு மனசாட்சியின் தண்டனையால் உபாதிக்கப்படுகிறான். அத்துராசை அவன் தேடின சமாதானத்தை அடைய அவனுக்கு உதவி இராதிருந்தும் அதனைப் பின்பற்றினான். துராசைகளை அடக்குவதால் மெய்யான இருதய சமாதானம் கிடைக்குமேயன்றி அவைகளைப் பின்பற்றி நடப்பதால் ஒருபோதும் கிடைக்காது. ஆகையால் சமாதானம், சரீர இச்சையுள்ள மனிதன் இருதயத்தில் இராது. வெளிக்காரியங்களுக்குத் தன்னைக் கையளித்த மனிதனிடத்திலும் இல்லை. ஆனால் பக்தி உருக்கமும், ஞானக்காரியங்களில் நாட்டமுமுள்ள மனிதனிடத்தில் உண்டு.

யோசனை

கெட்டுப்போன சுபாவீக நாட்டங்களால் வருந்திக் களைத்துப்போயிருக்கும் ஆதாமின் மக்களை ஒரு பாரமான துகத்தடி அழுத்துகின்றது. பாரந்தாள மாட்டாமல் விழுகிறார்களோ, உடனே துக்கம், கலக்கம், வெறுப்பு, சலிப்பு, மனோ வேதனை அவர்கள் ஆத்துமத்தைக் கவர்ந்துகொள்ளுகின்றன. அர்ச். அகுஸ்தீன் தனது வாலிபத் துர்க்குணங்களைப்பற்றிப் பேசுகையில் சொல்லுகிறதாவது: “அவமானங்களில் அடிபாதாளத்தில் அமிழ்ந்தும், சமாதானமற்றிருந்தும், எனக்குள்ளே சலித்து வாடிப்போயிருந்தும், அகங்காரக் கர்வத்தை நான் விட்டவனல்ல. என் சர்வேசுரா துக்க வியாகுலங்கள் அடர்ந்த வழியால் உம்மை விட்டு வெகு தூரம் அகன்று போனேன்” என்றார். மனிதன் தன்னுடைய நாட்டங்களுக்கு இடங்கொடுப்பதைவிட, அவைகளை வெல்லுவது அதிக எளிது. ஆசாபாசங்களை எதிர்த்துப் போராடுவது கஷ்டந்தான். ஆனால் அதினால் உண்டாகும் பலனோ, வாக்கினாற் சொல்ல முடியாத சமாதானம். இந்த உத்தம யுத்தத்தில் ஆண்டவருடைய ஒத்தாசையை மன்றாடுவோம். பிரயாசைக்கு அஞ்சாதிருப்போம். யுத்தம் இன்றைக்கும் நாளைக்குந்தான், பிற்பாடு நித்திய இளைப்பாற்றி.

7ŠD ¶]ïV«D

வியர்த்தமான நம்பிக்கையையும் அகங்காரத்தையும் விட்டு விலக வேண்டும்

1.–மனிதர்பேரில் அல்லது சிருஷ்டிகள் பேரில் நம்பிக்கை வைக்கிறவன் வீணன். சேசுகிறீஸ்துநாதருடைய நேசத்தைப் பற்றி பிறருக்கு ஊழியஞ் செய்யவும்

இவ்வுலகத்தில் ஏழையாகக் காணப்படவும் வெட்கப்படாதே. உன் பேரிலேயே ஊன்றி நில்லாமல் சர்வேசுரன் பேரில் உன் நம்பிக்கையை வை. உன்னாலானதைச் செய், சர்வேசுரன் உன் நல்ல மனதுக்கு ஒத்தாசையாக வருவார். உன் கல்வியிலென்கிலும், யாதாதொரு பிராணியின் புத்தி சூட்சத்திலென்கிலும் நம்பிக்கைக் கொள்ளாதே;ஆனால் தாழ்ச்சியுள்ளவர்களுக்கு உதவி செய்து, தங்களைப் பெரிதாய் எண்ணுகிறவர்களைத் தாழ்த்துகிற சர்வேசுரனுடைய அநுக்கிரகத்தில் நம்பிக்கை வை.

௨.–உனக்கு ஆஸ்தி உண்டானால் அவைகளைப்பற்றியாவது செல்வாக்குள்ள சிநேகிதரைப் பற்றியாவது பெருமை கொள்ளாதே; ஆனால் சகலமும் தந்தருளுகிறவரும், சகலத்திற்கும் மேலாகத் தம்மைத் தாமே கொடுக்க விரும்புகிறவருமான சர்வேசுரனைப் பற்றி மகிமைகொள். உன் சரீர வலிமையை அல்லது சவுந்தரியத்தைப் பற்றிக் கர்வங் கொள்ளாதே; ஏனெனில் அது சொற்ப நோயால் கெட்டு அசுத்தமாகும். இயல்பாய் உனக்குண்டான எந்த நன்மையும் சர்வேசுரனிடமிருந்து வருகிறது; ஆதலால் அவருக்கு உன்மேல் வெறுப்புண்டாகாதபடி, உன் சாமர்த்தியத்தை அல்லது புத்திக் கூர்மையைப்பற்றி உன்னைத்தானே பாராட்டாதே.

௩.– மனிதன் உள்ளத்தை அறிந்திருக்கும் சர்வேசுரனுடைய சமூகத்தில் நீ அதிகக் கெடுதலுள்ளவனாக எண்ணப் படாதபடி, நீ மற்றவர்களை விட அதிக நல்லவனென்று நினையாதே. உன் நற்கிருத்தியங்களைப் பற்றி அகங்காரங் கொள்ளாதே. ஏனெனில் சர்வேசுரனுடைய எண்ணம் வேறு, மனிதருடைய எண்ணம் வேறு. மனிதருக்குப் பிரியமாயிருக்கிற காரியம் அநேகமுறை சர்வேசுரனுக்கு அருவருப்பாயிருக்கும். உன்னிடத்தில் யாதொரு

நன்மையுண்டானால், நீ தாழ்ச்சியில் நிலைபெற்றிருக்கும் பொருட்டு மற்றவர்களிடத்தில் இன்னும் அதிக நன்மைகள் உண்டென்று எண்ணு. சகலரிலும் தாழ்ந்தவனாக நீ உன்னை நடத்துவதால் நஷ்ட மொன்றுமாகாது; ஆனால் உன்னை ஒரேயொருவருக்கு முதலாய் மேலானவனென்று எண்ணி நடந்தாலோ மிகுந்த நஷ்டம் உண்டாகும். தாழ்ச்சியுள்ளவனிடத்தில் சமாதானம் எப்போதும் குடிகொண்டிருக்கும், அகங்காரியின் இருதயத்திலோ, அடிக்கடி காய்மகாரமும் கோபமுந்தான்.

யோசனை

மனிதனுடைய பலவீனத்தையும் அவனுடைய சீவியத்தின் நிலையற்றதனத்தையும், அவனுக்கு எப்பக்கங் களிலும் நின்று உண்டாகும் சஞ்சலங்களையும் அவனுடைய புத்தியின் அந்தகாரத்தையும், சிறு பிராயம் முதற்கொண்டே தின்மையை நாடித் திரியும் மாறுந் தன்மையுள்ள அவனுடைய மனதையும் நாம் யோசித்துப் பார்க்கையில், அந்த நிர்ப்பாக்கியமான சிருஷ்டியினிடத்தில் அகங்கார எண்ணம் எப்படி உண்டாகக் கூடுமென்று நாம் ஆச்சரியப்பட வேண்டியிருக்கின்றது. ஆயினும் நமது கெட்டுப்போன சுபாவத்தின் அஸ்திவாரம் அகங்காரம்தான். ஒரு வேதபாரகர் சொல்லுமாப்போல, அகங்காரம் ஞானத்தினின்று நம்மைப் பிரிக்கின்றது. சர்வேசுரன் தமக்கே தாம் நன்மையாயிருப்பது போல நமக்கே நாம் நன்மையென்று எண்ணிக் கொள்ளச் செய்கின்றது. அதன் குருட்டாட்டம் அவ்வளவான தாயிருக்கின்றது. அப்பொழுது மனிதன் சகல காரியங்களிலும் தன்னைத் தானே தேடுகிறான்;தன்னையே புகழ்ந்து கொள்ளுகிறான், தன்னைப்பற்றியே ஆச்சரியப் படுகிறான். தன் அழகு, புத்தி,

பிறப்பு, ஆஸ்தி, இதுவுமன்னியில் சிருஷ்டிகளிடத்திலும் இரட்சகரிடத்திலும் இருந்து தான் அடைந்த வரங்கள் இவை யாவற்றையும் பற்றி சிலாக்கியமடைகிறான். கர்வங்கொள்ளுகிறான். இம்மாதிரி நடத்தை எவ்வளவோ பயங்கரத்திற் குரியதாயிருக்கின்றது. இப்பேர்க்கொத்த சிலாக்கியமான குணம் நம்மிடத்தில் நாம் காணும்போது, அல்லது நம்முடைய சகோதரருக்கு மேலாக நாம் இருப்பதாக எண்ணும்போதும், அது எவ்வளவோ மதியீனமான காரியமாக இருக்கின்றது. சுவிசேஷத்திற் சொல்லப்பட்ட பரிசேயனை நினைத்துக் கொள்ளுவோம்: தன்னுடைய கள்ளப் பக்தியைப்பற்றிக் கர்வம் படைத்தான். சர்வேசுரனுடைய சமூகத்தில் குற்றவாளியானான். அதற்கு விரோதமாய் அவனால் நிந்திக்கப்பட்ட ஆயக்காரன் தன்னைத்தானே தாழ்த்தினபடியால் நீதிமானாகத் திரும்பிப் போனான். “ஆண்டவரே, நிர்ப்பாக்கியப் பாவியான என்பேரில் இரக்கமாயிரும்” என்று அவனுடன் சொல்லக்கடவோம்.

8ŠD ¶]iV«D

மிஞ்சின சினேகப் பழக்கத்தைப் பற்றி எச்சரிக்கை

1.– “எல்லோருக்குமே உன் இருதயத்தைத் திறந்து காண்பியாதே” ஆனால் விவேகமுந் தெய்வ பயமுமுள்ளவனிடத்தில் உன் காரியா காரியங்களைக் குறித்துப் பேசிக்கொள். வாலிபரோடும் வெளி ஜனங்களோடும் அரிதாய்ச் சகவாசம் பண்ணு. ஆஸ்திக் காரரிடம் இச்சகம் பேசாதே; கனவான்களுடைய கண் களில் தென்பட ஆசிக்காதே. தாழ்ச்சி, கபடற்றதனம், பக்தி, நல்லொழுக்க முள்ளவர்களோடு உறவாடு; நன்மாதிரிகைக்கு அடுத்தவைகளைப் பற்றிச் சம்பாஷணை

செய்.

௨.– எந்த ஸ்திரீயோடும் சிநேகப் பழக்கம் பண்ணாதே; ஆனால் நல்ல ஸ்திரீகள் எல்லோருக்காகவும் பொதுவில் சர்வேசுரனை மன்றாடு. சர்வேசுரனோடும் அவருடைய சம்மனசுகளோடும் மாத்திரம் இணக்கமாயிருக்க ஆசைப்படு; மனிதர் உன்னை அறிய வேண்டுமென்பதை விலக்கு.

௩.– எல்லாரோடும் நேசமாயிருக்க வேண்டியது; ஆனால் எல்லாரோடும் சகவாசமாயிருப்பது உதவாது. முகமறியாத ஒருவன் தூரத்திலிருக்கும் போது நல்ல கீர்த்தியினால் விளங்கினபோதிலும், அவனை நேரில் காணும்போது பார்க்கிறவர்களுடைய கண்ணுக்குச் சிலவிசை அக்கீர்த்தி மங்கலாய்ப் போவதுண்டு. நம்முடைய சிநேகப் பந்தனத்தால் மற்றவர்களுக்குப் பிரியப்பட நாம் சில சமயங்களில் நினைக்கிறோம். ஆனால் நம்மிடத்திற்காணும் ஒழுங்கீனத்தினாலேயே அவர்களுக்கு அருவருப்பாயிருக்கத் துவக்குகிறோம்.

யோசனை

மனிதனுக்கு நம்மைத்தானே இரவலாகக் கொடுக்க வேண்டியதே தவிர மற்றப்படி சர்வேசுரனுக்கு மாத்திரமே நம்மை முழுமையும் ஒப்புக்கொடுத்து விட வேண்டியது. சிருஷ்டிப்போடு அதிக நெருங்கின சம்பந்தம் ஆத்துமத்தைப் பிரித்து, அதைப் பலவீனப்படுத்துகின்றது. ஆத்துமம் அதிக மேலான காரியங்களைத் தேட வேண்டியது. “நமது சகவாசம் மோட்சத்தில் இருக்கின்றது” என்று அப்போஸ்தலர் சொல்லுகின்றனர்.

9–ம் அதிகாரம்

கீழ்ப்படிதலும் சிரவணமும்

1.– தன் சுய மனதின்படி நடக்காமல் கீழ்ப்படிதலில் நிலைகொண்டு ஓர் சிரேஷ்டரின் அதிகாரத்தின் கீழ் சீவிப்பது மிகவும் உத்தமமான காரியம். அதிகாரஞ் செலுத்துவதைவிட அதிகாரத்துக்குட்பட்டு நடப்பது அதிக நிச்சயமான வழியாகும். அநேகர் தேவசிநேகப் பற்றுதலோடல்ல, ஆனால் அநேகமாய்க் கட்டாயத்தின் மேல் கீழ்ப்படிகிறார்கள்; அப்படிப்பட்டவர்கள் வருத்தப்படுவார்கள், ஒன்றுமில்லாத காரியத்திற்கும் முறையிடுவார்கள்; அவர்கள் சர்வேசுரனைப் பற்றி முழுமனதோடு கீழ்ப்படிந்தாலே தவிர மற்றபடி மனச் சுதந்திரத்தை அடையப் போவதில்லை. இங்கும் அங்கும் ஓடிப்பார்த்தாலும், சிரேஷ்டருடைய அதிகாரத்திற்கு நீ தாழ்ச்சியாய் உட்பட்டிராவிடில், அமரிக்கையான இளைப்பாற்றியைக் கண்டடையமாட்டாய். இருக்கிற மடம் விட்டு வேறிடம் மாற்றிக்கொள்வதின் பேரில் ஆசை வைத்தவர்கள் அநேகம் விசை மோசம் போனார்கள்.

௨.– ஒவ்வொருவனும் தன் அபிப்பிராயப்பிரகாரம் நடக்கவும், தன் அபிப்பிராயத்திற்கு ஒத்தவிதமாய் நினைக்கிறவர்களுடன் சார்ந்திருக்கவும் ஆசிப்பான் என்பது சகஜம். ஆனால் சர்வேசுரன் நம்முடன் வாசஞ் செய்வாரானால், சமாதானத்தின் நிமித்தமாக அடிக்கடி நாம் சுய அபிப்பிராயத்தை விட்டுவிடுவது அவசியம். சகலத்தையும் உத்தமமாய் அறியக்கூடுமான புத்திசாலி யார்? ஆனதால் உன் அபிப்பிராயத்தில் மிதமிஞ்சின நம்பிக்கை வைக்காதே; மற்றவர்களுடைய அபிப்பிராயத்தைக் கேட்க ஆசைப்படு. உன் அபிப்பிராயம் நல்லதானாலும், சர்வேசுரனைப்பற்றி அதை விட்டு, மற்றவர்களின் அபிப்பிராயத்தை நீ பின்சென்றால், அதினால் அதிகப் பிரயோசனமடைவாய்.

௩.– யோசனை கொடுப்பதை விட, யோசனை கேட்பதும் அதை ஏற்றுக்கொள்ளுவதும் அதிக நிச்சயமான வழியென்று நான் அடிக்கடி கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அவரவரின் அபிப்பிராயமும் சரியானதாயிருப்பதாகச் சில வேளை நேரிடக்கூடும்; ஆனால் நியாயம் அல்லது முகாந்தரம் இருக்கும்போது பிறருக்கு இணங்காதிருப்பது அகங்காரத்தினுடையவும் பிடிவாதத்தினுடையவும் அடையாளமாயிருக்கின்றது.

யோசனை

“கிறீஸ்துநாதர் சிலுவையில் மரணமட்டுந் தம்மைத் தாமே கீழ்ப்படுத்தினார்.” இப்படியிருக்க, கீழ்ப்படியா திருக்கத் துணிபவனார்? இவ்வுலகில் கீழ்ப்படி தலில்லாவிடில் ஒழுங்கில்லை. மனிதர் தங்களுக்காகச் சமாதானமாய்ச் சீவிக்கிறதற்கும், சமாதானத்தி னுடையவும் ஒழுங்குக் கிரமத்தினுடையவும் அஸ்திவாரமாகிற சர்வேசுரனுக்கு ஊழியஞ் செய்கிறதற்குங் கீழ்ப்படிதலே மெத்த அவசியம்; கீழ்ப்படிதலின்றி குடும்பங்கள் ஓங்குவதெப்படி? பட்டணங்கள் செழிப்பதெப்படி? திருச்சபை நடப்பதெப்படி? சனங்களுடைய சபைகள் நீடிப்பதெப்படி? சிருஷ்டிக்கப்பட்ட வஸ்துகளுக்குக் கீழ்ப்படிதலில் தான் சகல மேன்மையும் அடங்கியிருக்கின்றது. அபத்தத்திலும், பாவத்திலும் நின்று அதுவே நம்மைக் காப்பாற்றுகின்றது. மதி கெட்டவன், மற்றெவருந் தனக்கு எசமான் அல்ல, தானே தனக்கு எஜமானென்று எண்ணி நடப்பதினால்தான்

தவறிப்போகிறான், பாவத்தில் விழுகிறான். ஆனால், நாம் யாருக்குக் கீழ்ப்படியவேண்டியது? நம்மைப் போலொத்த ஒரு மனிதனுக்கோ? இல்லை. ஒரு மனிதனுக்கு மற்றோர் மனிதன் மேல் சொற்ப அதிகாரம் முதலாயில்லை. வலுவந்தம் பண்ணுவதினால்தான் அவன் தன் அதிகாரத்தைக் காண்பிக்கக் கூடும். அவன் வலுவந்தம் பண்ணும்போது, தனக்குச் சொந்தமல்லாத அதிகாரத்தை அபகரித்துக் கொள்ளுகிறான். சர்வேசுரன் ஒருவரே அதிகாரி, சகல நியாயமான அதிகாரமும் அவரிடத்தினின்று உண்டாகின்றது;அவருடைய நித்திய அளவற்ற அதிகாரத்தின் ஓர் பாகத்தைப் போலிருக்கின்றது. ஆகையால், அப்போஸ்தலர் போதிப்பதுபோல், □அதிகாரம் சர்வேசுரனிடத்தினின்று உண்டாகின்றது□ உலகக் கிரமத்திலும் வேதக் காரியங்களிலும் தெய்வீக ஒழுங்குக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஆனதால் மேற்றிராணிமாருக்கோ, சர்க்காருக்கோ, தகப்பனுக்கோ கீழ்ப்படிகிறவன், வாஸ்தவத்தில் சர்வேசுரனுக்கே கீழ்ப்படிகிறான். ஏனெனில் அவர்கள் நன்மையான காரியங்களில் சர்வேசுரனுடைய காரியஸ்தரா யிருக்கிறார்கள். இந்த பரலோகப் போதகத்தைக் கண்டுபிடிக்கிறவன் பாக்கியவான். அபத்தத்தினின்றும், ஆசாபாசங் களினின்றும் மனிதனுடைய அடிமைத் தனத்தினின்றும் விடுதலையாக்கப்பட்டு □சர்வேசுரனுடைய பிள்ளைகளின் மெய்யான சுயாதீனத்தை□ அவன் அனுபவிக்கிறான்.

10ŠD ¶]ïV«D

பிரயோசனமற்ற சம்பாஷணைகளை விலக்க வேண்டியது

1.– உன்னால் கூடியமட்டும் இவ்வுலகச் சந்தடியை விட்டு விலகு; ஏனெனில் பிரபஞ்சக் காரியங்களைப் பற்றி, நல்ல கருத்தோடு சம்பாஷிப்பது முதலாய் வெகு இடையூறாயிருக்கின்றது. ஏனெனில் சீக்கிரமாக வீண்சிலாக்கியம் நமது ஆத்துமத்தை மயக்கி அதைக் கறைப்படுத்தும். பலதடவைகளில் நான் மவுனங் காத்திருந்து மனுஷர்களுடன் கலந்து சம்பாஷியாதிருந் தாலே எனக்கு நலமாயிருந்திருக்கும். ஆனால் அவ்வித சம்பாஷணைகளில் ஓர் குற்றமும் செய்யாமலிருப்பது அபூர்வமாயிருக்கையில், நாம் உல்லாசமாய்ப் பேசவும் ஒருவரோடொருவர் வார்த்தையாடவும் பிரியப்படு வானேன்? பற்பலவித நினைவுகளால் அலைக்கழிக்கப்பட்ட நம் மனதுக்கு ஆறுதலடையவும் ஒருத்தரொருத்தரைச் சம்பாஷணையாலே தேற்றவும் தேடியே வார்த்தையாடு வதில் பிரியப்படுகிறோம். நமக்குப்பிரியமான காரியங் களைப் பற்றியும் நமதாசைகளைப்பற்றியும் நமது இடைஞ்சல் களைப்பற்றியுமே விசேஷமாய்ப் பேசவும் நினைக்கவும் பிரியங்கொள்ளுகிறோம்.

2.– ஆனால் ஐயோ! பிரலாபம்! இவ்வாறு செய்வது அனந்தமுறை வீணும் வியர்த்தமுந்தான். ஏனெனில் இந்த வெளி ஆறுதலானது சர்வேசுரன் நம் ஆன்மாவுக்கு அளிக்கும் ஆறுதலுக்குப் பெருத்த விக்கினமா யிருக்கின்றது. ஆகையால் காலம் வீணிற்போகாதபடி விழித்திருந்து செபம் பண்ண வேண்டியது. பேச உத்தரவும், பேசுவதில் தகுதியு முண்டானால், நன்மாதிரிகைக்கு அடுத்தவைகளைப் பற்றிப் பேசு.

அலப்புகிற கெட்ட பழக்கமும், புண்ணிய வர்த்திப்பில் நமக்குள்ள அசட்டைத்தனமும் நம்முடைய வாயை அடக்கிக் காப்பதற்குப் பெருத்த விக்கினங்களாம். ஆயினும் பக்தியுள்ள சம்பாஷணைகள் ஞான வளர்ச்சிக்கு மெத்தவும் உதவுகின்றன. விசேஷமாய் தங்களைச் சர்வேசுரனிடத்தில் ஒன்றிப்பிக்கும் ஒரே மனமும் கருத்துமுடையவர்கள் அவைகளால் அதிக ஞான பிரயோசனமடைவார்கள்.

யோசனை

தீர்வை நாளில் ஒரு வீணை வார்த்தைக்கு முதலாய் நாம் கணக்குக் கொடுக்க வேண்டியிருக்கின்றது. இப்பேர்ப்பட்ட கண்டிப்பைப்பற்றி நாம் ஆச்சரியப்பட வேண்டியதில்லை. மனித சீவியத்தில் சகலமும் கிரமமாயிருக்கின்றது. ஒரு நிமிஷ முதலாய்க் கிரமந் தப்பினால் பலத்த கெடுதல்கள் நேரிடக்கூடும். மோட்சத்தை அடைவதற்காக உனக்குக் கொடுக்கப் பட்டுள்ள நேரத்தை நீ வீணை சம்பாஷணைகளில் செலவழிக்கிறாய். என்னத்திற்காக உனக்கு அது கொடுக்கப்பட்டது? என்ன விதமாய் அதைச் செலவழிக்கிறாயென்று யோசித்துப் பார். இன்னும் சொற்ப கால முதலாய் உனக்கு அதிகமாய்க் கொடுக்கப்படுமென்று நீ அறிவாயோ?

11ŠD¶]iVKD

இருதய சமாதானத்தையடை வழிப்பாடுகளும் புண்ணிய வளர்ச்சியில் சுறுசுறுப்பும்

௧.–மற்றவர்களுடையவார்த்தைகளையும் செய்கைகளையும், தம்மைச் சேராத காரியங்களையும் பற்றி நாம்

கவனங்கொள்ளாதிருந்தால், நம்மிடத்தில் அதிக சமாதானம் இருக்கக்கூடும். பிறருடைய கவலைகளில் கலந்து கொள்ளுகிறவனும், வெளியரங்கமான காரியங்களில் தன் புத்தியைச் செலுத்தத் தேடுகிறவனும், உள்ளத்தில் மகா சொற்பமாய் அல்லது அரிதாய் நினைவுகொள்பவனும் எவ்விதம் நெடுநேரம் சமாதானத்தில் நிலைத்திருக்கக்கூடும்? ஏக கருத்தாயிருக்கிறவர்கள் பாக்கியவான்கள்;ஏனெனில் அதிக சமாதானமுள்ளவர்களாயிருப்பார்கள்.

௨.–அர்ச்சிஷ்டவர்களில் சிலர் வெகு உத்தமாராயும் தியான யோகத்தில் தேர்ந்தவராயும் இருந்ததின் காரணம் என்னவெனில், அவர்கள் இலௌகீக இச்சைகள் அனைத்தையும் தங்கள் மனதினின்று நீக்கப் பிரயாசைப்பட்டதேயாம். அதனால், அவர்கள் தங்கள் முழுமனதோடு சர்வேசுரனுடன் நெருங்கின ஐக்கியஞ் செய்து கவலையின்றித் தங்கள் ஞானசீவியத்தைக் கவனித்துக் கொள்ளக் கூடுமாயிற்று. நமது சுய இச்சைகளே நம்மை மிதமிஞ்சினவிதமாய் இழுக்கின்றன; நிலையற்ற காரியங்களைப்பற்றி மிஞ்சின கவலை கொள்ளுகிறோம். ஒரு துர்க்குணத்தையாகிலும் முழுதும் குறையற நாம் ஜெயிப்பது அரிது;உத்தமதனத்தில் நாளுக்கு நாள் விருத்திக்க ஊக்கமில்லாதவர் களாயிருக்கிறோம். ஆதலால் வெதுவெதுப்பும் குளிர்ச்சியுமுள்ளவர்களாயிருக்கிறோம்.

௩.–நமக்கு நாம் பூரணமாய் மரித்து, நமது மனதில் வீணை கவலைப்படாமலிருப்போமேயானால், நாமும் தெய்வீக இன்பங்களைச் சுவை பார்க்கவும், பரலோகத் தியான யோகத்தில் கொஞ்சமாவது தேர்ச்சியடையவும் நம்மால் கூடுமாயிருக்கும். ஆனால் துர்இச்சைகளையும் ஆசாபாசங்களையும் நீக்கி நாம் அர்ச்சிஷ்டவர்களுடைய

உத்தம வழியில் பிரவேசிக்கப் பிரயாசைப் படாதிருப்பதுதான் பெரிய விக்கினமும் ஏக விக்கினமுமாயிருக்கின்றது. சொற்ப இடையூறுகள் எதிர்ப்பட்டாலே வெகு சீக்கிரத்தில் அவதைரியத்துக்குள்ளாகி மனித ஆறுதல்களைத் தேடுகிறோம்.

4.–பராக்கிரமசாலிகளைப் போல யுத்தத்தில் நிற்கப் பிரயாசைப்படுவோமேயானால், சந்தேகமற சர்வேசுரனுடைய உதவி நமக்குப் பரலோகத்தினின்று வருவதைக் காண்போம். ஏனெனில் தமது அநுக்கிரகத்தின் பேரில் நம்பிக்கை வைக்கிற போர்வீரர்களுக்குச் சர்வேசுரன் எப்பொழுதும் ஒத்தாசை செய்ய ஆயத்தமாயிருக்கிறார். நாம் ஜெயங்கொள்ளும் படியாகவே அவர் போராடுஞ் சமயங்களை வருத்துவிக்கிறார். ஞான விருத்திப்பு வெளிச் சடங்குகளை அனுசரிப்பதில் அடங்கியிருக்கிறதென்று அவைகளை மட்டும் அனுசரிப்போமாகில், நமது பக்தி வெகு சீக்கிரத்தில் அற்றுப்போம். துர்இச்சைகளினின்று முழுதும் விடுதலையாகிச் சாந்தமுள்ள மனதை நாம் அடைய வேண்டுமானால், அவற்றின் வேரையே கோடாரியால் வெட்டிவிடக்கடவோம்.

5.–ஒவ்வொரு வருஷமும் ஒரேயொரு துர்க்குணத்தையாகிலும் அடியோடொழித்துவிடுவோமானால், வெகு துரிதமாய் உத்தம புண்ணியவான்களாகிவிடுவோம். ஆனால் அதற்கு விரோதமாய் நாம் புண்ணிய மார்க்கத்தில் பிரவேசித்துப் பல வருஷங்களான பிறகு நல்லவர்களாய்ப் பரிசுத்தர்களாய் இருப்பதைவிட, நாம் மனந்திரும்பின துவக்கத்தில் அதிக நல்லவர்களாயும் அதிகப் பரிசுத்தர்களாயும் இருந்ததாக நாம் அனேகமுறை கண்டுணருகிறோம். நமது பக்தியும் புண்ணிய விருத்தியும் நாளுக்கு நாள் அதிகரிக்க வேண்டியதாயிருந்தது;ஆனால்

துவக்கத்தில் நம்மிடம் இருந்த பக்தியில் இப்போது கொஞ்சமட்டும் மீதியாயிருந்தபோதிலும் அது நமக்குப் பெரிதாகத் தோன்றுகிறது. துவக்கத்தில் தானே நாம் நம் மனதைக் கொஞ்சம் பலவந்தப்படுத்தியிருந்தால், பிறகு சகலமும் எளிதாயும் சந்தோஷமாயும் செய்யக் கூடுமாயிருந்திருக்கும்.

6.–தன் பழைய பழக்கங்களை விட்டுவிடுவது கடினம்;தன் சுய மனதுக்கு விரோதமாய் நடப்பது அதிலும் கடினம். ஆயினும் அற்பமும் சுலபமுமானவைகளை நீ ஜெயிக்காவிட்டால், அதிக வருத்தமானவைகளை நீ மேற்கொள்ளுவது எப்படி? ஆரம்பத்திலேயே உன் நாட்டத்தை எதிர்த்துப் போராடு; கெட்ட பழக்கத்தை விட்டுவிடு; இல்லாவிடில் வரவர உனக்குப் பெருத்த சங்கடங்கள் உண்டாகும். நீ நன்னெறியில் பிரமாணிக்கமாய் நடப்பதினால் உனக்கு எம்மாத்திரம் சமாதானமும், பிறருக்கு எம்மாத்திரம் சந்தோஷமும் ஏற்படுமென்று நீ அறிவாயாகில், ஞான அபிவிருத்தியின் மட்டில் நீ மிக விருப்பங்கொண்டிருப்பா யென்பதற்கு சந்தேகமில்லை.

யோசனை

“நமது சமாதானத்தை உங்களுக்குத் தருகிறோம். உலக சமாதானத்தைப் போலல்ல, ஆனால் நாம் மெய்யான சமாதானத்தை கொடுக்கிறோம்.” என்று சேசுநாதர் அருளிச் செய்கிறார். இவ்வாக்கியங்களில் எவ்வளவோ தயாளம், எவ்வளவோ நேசம் விளங்குகிறது; மேலும் எவ்வளவு நல்ல படிப்பினை. சகல மனிதரும் சமாதானத்தை விரும்பு கிறார்கள், ஆனால் இருவித சமாதானமுண்டு. சேசுகிறீஸ்துநாதருடைய சமாதானம், உலகத்தினுடைய சமாதானம். அகங்காரிக்கு உலகம் சொல்லுகிறதாவது:

உன்னைத்தானே உயர்த்திப்பார் என்கிறது. பேராசைக்காரனை நோக்கி : சேர்த்துவை, திறுத்தாமல் சேர்த்துவை என்று உலகம் சொல்லுகின்றது. உலக நாட்டமுடையவனை நோக்கி : இலௌகீகச் சுகச்செல்வங்களைக் கொண்டமட்டும் அனுபவித்துப் பார் என்கின்றது. கடைசியாய் எந்த ஆசாபாச நாட்டத்தையும் நோக்கி என்ன சொல்லுகிறதென்றால்: நீ உன்திஷ்டப்பிரகாரம் நடந்தால் சமாதானமடைவாய் என்கிறது. ஆனால் அபத்தமான வார்த்தை, பொய்யான பேச்சு. கவலை, கஸ்தி, ஏக்கம், அருவெருப்பு, மனவேதனை இவைதான் உலகத்தினுடைய சமாதானம். இப்போது சேசுநாதர் சொல்லுவதைக் கேள். உன்மேல் ஜெயங்கொள், உன் ஆசைகளோடு போராடு, உன் சுய இச்சைகளை அடக்கு, உன்ஆசாபாசங்களை அறுத்துவிடு என்கிறார். ஆத்துமம் அவருடைய கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்தால் வாக்குக்கடங்காத அமரிக்கையில் இளைப்பாறும். சீவியத்தில் உண்டான சங்கடங்கள், வருத்தங்கள், வேதனைகள் அநியாயங்கள் முதலியவைகளில் சமாதானங்கெடாது. இந்தத் தெய்வீக சமாதானம் மரண சமயத்திலும் ஆத்துமத்திற் குடிகொண்டு, பரலோகத்திற்கும் பின்சென்று போகின்றது.

12-ம் அதிகாரம்

துன்பதுரிதங்களினால் உண்டாகும் பிரயோசனம்

1.–துன்பதுரிதங்களும் விரோதங்களும் சிலவேளைகளில் நேரிடுகிறது நமக்கு நன்மையாகவே இருக்கின்றது. ஏனெனில் மனிதன் தான் பரதேச வாசத்தில் இருப்பதை அறிந்துகொள்ளும்படியாகவும், இப்பிரபஞ்சக் காரியம் ஒன்றின்பேரிலும் நம்பிக்கையை வைக்காதிருக்கும்

படியாகவும், அவன் இருதயத்தில் சுகிர்த நினைவுகளை அவைகள் அடிக்கடி வருவிக்கின்றன. நாம் யாதொன்றை நன்றாயும் நல்லெண்ணத்தோடும் செய்தாலும்கூட, சில சமயங்களில் நமக்குப் பிறர் எதிரிடையாய்ப் பேசுவதும் நம்மைக் கெடுதலாய் அல்லது குறைவாய் மதிப்பதும் நமக்கு நன்மைதான். அவையெல்லாம் பெரும்பாலும் நாம் தாழ்ச்சியடைய உதவுகின்றன, வீண் பெருமையினின்றும் நம்மைக் காப்பாற்றுகின்றன. வெளியரங்கமாய் மனிதர்கள் நம்மை நிந்திக்கும்போது அல்லது நம்மிடம் குறைவான விசுவாசம் காண்பிக்கும்போது, நமது உள்ளத்தில் சர்வேசுரனைச் சாட்சியாக வைப்பது அதிக எளிதாயிருக்கிறது.

2.–ஆகையால் பிறரிடத்திலிருந்து ஆறுதல்களைக் கொஞ்சமேனுந் தேட வேண்டிய அவசியமில்லாத வண்ணம், மனிதன் கடவுளிடத்தில் தன்னை முழுமையும் உறுதிப்படுத்திக்கொள்ளுவதே தகுதி. நல்ல மனதுள்ளவன் உபத்திரவப்பட்டு அல்லது சோதனைக்குள்ளாகி அல்லது கெட்ட நினைவுகளால் உபாதிக்கப்பட்டு வரும்போது தான் சர்வேசுரன் எவ்வளவு அவசரமாய்த் தேவையென்று கண்டுபிடிப்பான், ஏனென்றால் அவர் உதவியின்றி நன்மையானதொன்றும் தன்னால் ஆகாது என்று காண்பான். அப்பொழுது, தான் அனுபவிக்கிற துன்பங்களைப் பற்றித் துக்கிக்கிறான், பிரலாபிக்கிறான், வேண்டிக்கொள்ளுகிறான். அப்பொழுது சீவிப்பதே அவனுக்குச் சலிப்புக்கிடமாகின்றது; "தேகம் பிரிந்து கிறீஸ்துநாதரோடு ஒன்றித்திருக்க" தனக்கு மரணம் வர வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறான். அப்பொழுது கூட குறையற்ற பூரண அமரிக்கையும் முழுச்சமாதானமும்

உலகத்தில் அகப்படாதென்று நன்றாய்க் கண்டு கொள்ளுகிறான்.

யோசனை

துன்பம் அனுபவிக்கும்போதுதான் துன்பம் என்னவென்று நாம் கண்டுபிடிக்கிறோம். “துன்பம் அனுபவியாதவனுக்குத் துன்பத்தைப்பற்றி என்ன தெரியும்?” ஒருவனுக்கு அவன் நினைத்த காரியமெல்லாம் கைகூடி வரும்போது, அவன் பெருத்த ஆபத்திலிருக்கிறான். அவன் ஆத்துமம் அயர்ந்த நித்திரை போகக்கூடும். அவன் திரும்பக் கண்விழிக்கும்போது “பூலோகத்தில் நீ நன்மைகளையடைந்திருந்ததாக நினைத்துக்கொள்” என்று அதற்குச் சொல்லக்கூடும். இவ்வுலகத்தின் துன்பங்கள் நித்திய சீவியத்தின் அடையாளம்;புண்ணியத்தில் நம்மைப் பழக்குகின்றன. நமது பேறுபலன்களை அதிகரிக்கச் செய்கின்றன; சர்வேசுரனுடைய சித்தப்பிரகாரம் நாம் நடக்கும்படி செய்கின்றன; ஏனெனில் கிறீஸ்துநாதர் “பாடுபட்டுத் தமது மகிமையில் பிரவேசிக்க வேண்டியிருந்தது” என்று எழுதப்பட்டிருக்கின்றது.

13ŠD¶]iVkD

தந்திரச் சோதனைகளை எதிர்த்துப் போராட வேண்டும்.

1.–நாம் பூலோகத்தில் சீவிக்கும்வரையில் துன்பதுரிதமும் தந்திரச்சோதனையுமின்றி இருக்க முடியாது. அதைப்பற்றியே, “பூலோகத்தில் மனிதனுடைய சீவியம் தந்திரச் சோதனைதான்” என்று யோபாகமத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால் சற்றாகிலும் அயராமல் “யாரை விழுங்குவோமோவென்று தேடி எந்நேரமும் சுற்றித் திரியும்” பசாசுக்கு நம்மை மோசஞ் செய்ய இடங்கிடைக்காதபடி, ஒவ்வொருவனுந் தனக்கு உண்டாகுந் தந்திரங்கள் மட்டில் எச்சரிக்கையாயும், செபங்களில் விழிப்பாயும் இருக்கவேண்டியது. தந்திரங்களால் சோதிக்கப்படாத அவ்வளவு உத்தம பரிசுத்தன் எவனுமில்லை. அந்த சோதனையிலும் உட்படாமலிருப்பது கூடாத காரியம்.

௨.–தந்திரங்கள் மனிதனுக்குச் சங்கடமும் கஷ்டமுமாயிருந்த போதிலும் பலமுறை அவைகள் அவனுக்கு வெகு பிரயோசனமாயிருக்கின்றன; எப்படியெனில் அவைகளால் அவன் தாழ்த்தப்படுகிறான், சுத்திகரிக்கப் படுகிறான், நல்லுணர்ச்சியடைகிறான். அர்ச்சிஷ்டவர்களெல்லோரும் பல உபத்திரவ இடுக்கண்களையும் தந்திரச் சோதனைகளையும் அனுபவித்துப் புண்ணியத்தில் விருத்தியடைந்தார்கள். தந்திரச்சோதனைகளை எதிர்த்துப் போராடக்கூடாமற் போனவர்களோ பாவிகளாகிக் கெட்டுப் போனார்கள். தந்திரங்களாவது துன்பங்களாவது இல்லாத அவ்வளவு பரிசுத்த சந்நியாசச் சபையுங் கிடையாது, அவ்வளவு பத்திரமான ஒளிப்பிடமும் கிடையாது.

௩.–எம்மனிதனும் தன் சீவியகாலம் முற்றிலும் சோதனையே இல்லாமலிருக்கப் போகிறதில்லை; ஏனெனில் ஆசாபாசத்தோடு நாம் பிறந்தோமானதால் தந்திரச் சோதனையின் வித்து நம்மிடத்திலேயே இருக்கின்றது. ஒரு தந்திரமோ ஒரு துன்பமோ நீங்கினதும், வேறொன்று உடனே வருகின்றது; எப்படியாவது எப்பொழுதும் வருத்தப் படுவோம், ஏனெனில் ஆதியில் நமக்கிருந்த பாக்கிய நன்மையை நாம் இழந்துபோனோம். அநேகர் தந்திரச் சோதனைகளைத் தவிர்க்கத் தேடுகிறார்கள்; அப்படி செய்வதினால் அதிக ஆபத்துடன் அவைகளில் சிக்கிக் கொள்வார்கள். வெற்றியடைய தவிர்ப்பு மட்டும் போதாது; பொறுமையினாலும் மெய்யான தாழ்ச்சி

யினாலுந்தான் சகல சத்துருக்களையும் விட அதிக பலவான்களாகிறோம்.

4.–வெளிக்கு மாத்திரம் தீமையை அகற்றிவிட்டு அதன் வேரைப்பிடுங்கிப்போடாதவன் முன்னேற்றமடையான். அதற்கு விருத்துவமாய்ச் சோதனைகள் அதிக சீக்கிரமாய்த் திரும்ப, அவனுடைய நிலைமை அதிக கேவலமாகும். உன் மேலே நீ செலுத்தும் மிஞ்சின கண்டிப்பாலும் கொடுமையாலும் தந்திரங்களைச் செயிப்பதைவிட, பொறுமையாலும் சாந்தத்தாலும் தேவ உதவியைக் கொண்டு மெள்ள மெள்ள அதிக நன்றாய் ஜெயங் கொள்வாய். சோதனை வேளையில் அடிக்கடி ஆலோசனை கேள். சோதனையினால் வருத்தப்படுகிறவர்களை கடுமை யாய் நடத்தாதே; மாறாக பிறர் உனக்குச் செய்ய வேண்டும் என்று நீ ஆசிப்பதுபோல் அவர்களை நீ ஆற்றித் தேற்றப் பிரயாசைப்படு.

5.–எந்த தநதிரச்சோதனைக்கும் காரணம் நமது மனதின் நிலையற்றதனமும், சர்வேசுரன் மட்டில் குறைவான நம்பிக்கையுந்தான். எப்படியென்றால், சுக்கானிழந்த கப்பலானது இங்குமங்கும் அலைகளால் தள்ளாடிச் சுழலுகிறதுபோல, அசட்டையுள்ளவனும் தன் பிரதிக்கினையைக் கைவிடுகிறவனுமான மனிதன் பலவித சோதனைகளால் அலைக்கழிக்கப்படுவான். “இரும்பை அக்கினி பரீட்சிக்கின்றது;” *நீதிமானைத்* தந்திரச் சோதனை பரீட்சை செய்யும். நம்மாலாகக்கூடிய தீது எம்மாத்திரமென்று நாம் அறியோம்; ஆனால் நாம் என்னவென்று தந்திரச் சோதனை நமக்குத் தெளிவாய் வெளிப்படுத்துகிறது. ஆயினுந் தந்திரச் சோதனையின் ஆரம்பத்தில் விசேஷமாய் எச்சரிக்கையாயிருக்க வேண்டியது; ஏனெனில், நமது மனதின் வாசற்படியில் சத்துருவை கொஞ்சமேனும் பிரவேசிக்க விடாமல்,

வெளியே நின்று அதட்டின மாத்திரத்தில் அதற்கு எதிர்த்து நிற்போமேயானால், வெகு எளிதாய் அதை ஜெயிக்கலாம். இதைப்பற்றித்தான் புத்திமானொருவன்: “துவக்கத்திலேயே தின்மையைத் தடைசெய்; ஏனெனில் வியாதி வேரூன்றிய பின் மருந்து இடுவது வீணானது (நிஷ்பலம்)” என்றான். முந்த முந்தப் புத்தியில் இலேசானதோர் நினைவு உண்டாகின்றது. பிறகு பலமான தோற்றம். பிற்பாடு பிரியம், அதற்குமேல் கெட்ட உணர்ச்சி. கடைசியாய் சம்மதம் உண்டாகின்றது. துவக்கத்திலேயே துஷ்ட சத்துருவை எதிர்க்காவிட்டால், இவ்வகையில் அது படிப்படியாய் ஆத்துமத்தில் முழுமையும் பிரவேசித்துவிடுகின்றது. எதிர்த்துப் போராட எவ்வளவுக்குத் தாமதஞ் செய்து அசட்டைப் பண்ணுகிறோமோ அவ்வளவிற்கும் நாளுக்கு நாள் அதிக பலவீனமுள்ளவராவோம், சத்துருவும் நம்மைத் தாக்க அதிக பலமுள்ளதாகின்றது.

6.–சிலர் மனந்திரும்பின (மடத்துக்கு வந்த) துவக்கத்திலேயும், வேறு சிலர் கடைசியிலேயும் அதிகபலமுள்ள சோதனைகளை அநுபவிக்கிறார்கள்;மற்றும் சிலரோ சற்றேறக் குறைய தங்கள் சீவிய காலமெல்லாம் அத்தந்திரங்களால் துன்பப்படுகிறார்கள். மனிதருடைய அந்தஸ்தையும் பேறுகளையுஞ் சீர்தூக்கிப் பார்த்து, தம்மாமல் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்களுடைய இரட்சணியத்துக்காகச் சகலத்தையும் முன்னமே ஒழுங்குப்படுத்துகிற சர்வேசுரனுடைய ஞானத்திற்கும் நீதி முறைக்குந் தக்க பிரகாரம் சிற்சிலர் மெத்த இலேசான தந்திரங்களால் வருந்துகிறார்கள்.

7.–ஆனதால் நாம் தந்திரங்களால் சோதிக்கப்படும்போது அவநம்பிக்கைப் படவேண்டியதில்லை; ஆனால் சோதனைகளிலெல்லாம் சர்வேசுரன் நமக்குக் கிருபை

செய்யும்படி அதிக உருக்கத்தோடு அவரை மன்றாட வேண்டியது; அவரும், அர்ச்.சின்னப்பர் சொல்லியது போல், "நாம் சோதனையைத் தாங்கக் கூடுமாயிருக்கும்படி வேண்டிய உதவியும் நமக்குப் புரிந்தருளுவார். ஆனதால் சகல தந்திரங்களிலுந் துன்பங்களிலும் நமது ஆத்துமத்தைச் "சர்வேசுரனுடைய கரத்திற்குக் கீழ்ப்படுத்தக்கடவோம்," ஏனெனில் "அவர் மனத்தாழ்ச்சி யுள்ளவர்களை இரட்சித்து மகிமைப்படுத்துவார்."

8.–ஒருவன் புண்ணியத்தில் எம்மாத்திரம் விர்த்தியடைந்தானென்று துன்ப சோதனைக் காலத்தில் வெளிப்படுகின்றது. அச்சமயத்திலே, அவனுடைய பேறுபலன்கள் அதிகமாயிருக்கின்றன, அவனுடைய புண்ணியம் அதிகமாய் விளங்குகின்றது. கஷ்டமொன்றும் இல்லாமலிருக்கும் போது பக்தி சுறுசுறுப்புள்ளவனாயிருப்பது பெருங்காரியமல்ல; ஆனால் சோதனை நாளில் கலங்காமல் பொறுமையாயிருந்தால் மெத்தவும் புண்ணிய விர்த்தியாகு மென்கிற நம்பிக்கைக்கு இடமுண்டு. சிலர் பெருந் தந்திரங்களை ஜெயிப்பார்கள் ; ஆனால் நாள்தோறும் அவர்களுக்கு உண்டாகும் சொற்ப சோதனைகளிலோ அடிக்கடி சோர்வு அடைகிறார்கள்; சொற்பக்காரியங்களில் இவ்வளவு பலவீனமாயிருக்கிறோமெனக் கண்டு அவர்கள் தாழ்மைப்பட்டவர்களாய்க் கனத்த சோதனைகளில் தங்கள் சுயபலனை நம்பமாட்டார்கள்.

யோசனை

சகல மனிதரும் தந்திரங்களுக்கு ஆளாகிறார்கள். அவைகள் நம்மைச் சுத்தப்படுத்துகின்றன, பரிசோதிக்கின்றன, நமக்குப் புத்தி படிப்பிக்கின்றன, நம்மைத்

தாழ்த்துகின்றன. விலகியோடிப் போவதினால் மாத்திரமல்ல, எதிர்த்துப் போராடுவதினால் மாத்திரமல்ல, ஆனால் அமரிக்கையான பொறுமையினாலும் தாழ்ச்சியினாலும் சர்வேசுரனுக்கு நம்மை நம்பிக்கையோடு கையளித்து விடுவதில் நாம் சோதனைகளைச் ஜெயிக்கிறோம். "விழித்திருந்து ஜெபஞ் செய்யக்கடவோம்" என்னும் சேசுகிறீஸ்துநாதருடைய கட்டளைப் பிரகாரஞ் செய்யக்கடவோம். தந்திரத்தின் ஆரம்பத்திலேயே அதை எளிதில் ஜெயிக்கலாம். ஆனால் அது மிஞ்சிப் பலப்படும்படி விட்டுவிட்டால், நமது அசட்டைத்தனம், சுயநம்பிக்கை யினிமித்தம் தந்திரத்தில் விழுந்து விடுகிறோம். ஜெயங் கொள்ள மெய்யாகவே உனக்காசையுண்டோ? ஆரம்பத்திலேயே அதைத் தள்ளிவிடு. தந்திரங்களால் நமக்கு வரக்கூடுமான பிரயோசனத்தை இழந்து விடுகிறோம். நமது திர்ப்பாக்கியத்தையும் பலவீனத்தையும், கூடாமையையும் நாம் அறிந்துகொண்டு அதிகமதிகமாய் நம்மைத்தானே தாழ்த்திக்கொள்ள வேண்டியது. நமது இரட்சிப்பினுடையவும் சமாதானத்தினுடையவும், உத்தமதனத்தினுடையவும் அஸ்திவாரம் தாழ்ச்சிதான்.

14ŠD¶]iV‹D

பிறருடைய கிருத்தியங்களைக் குற்றமாகத் தீர்மானிக்கலாகாது.

1.–உன்பேரிலேயே உன் கண்களைத் திருப்பு;பிறருடைய கிருத்தியங்களைத் தீர்மானிக்காமல் எச்சரிக்கையாயிரு. பிறரைப்பற்றித் தீர்மானஞ் செய்வதில் மனிதன் வீணில் உழைக்கிறான்; பெரும்பாலும் மோசம் போகிறான்; சுளுவாய்ப் பாவத்தில் விழுகிறான். தன்னைத்தானே

பரிசோதித்துத் தீர்மானித்தாலல்லோ, அவன் உழைப்பு எப்போதும் பிரயோசனத்தைத் தரும். நமது மனச்சார்புக்கேற்றபடி அநேகமாய் தீர்மானம் பண்ணுகிறோம்;நமது சுயபற்றுதல்களை முன்னிட்டுச் சரியான தீர்மானம் பண்ண எளிதாய்த் தவறிப்போகிறோம். நாம் சகலத்திலும் சர்வேசுரனை மாத்திரம் எப்பொழுதும் நாடியிருப்போமேயானால், நமது அபிப்பிராயத்துக்குத் தடை நேரிடும்போது அவ்வளவு எளிதில் கலக்கங்கொள்ளமாட்டோம். ஆனால் அடிக்கடி நமதுள்ளத்தில் மறைந்திருந்தோ அல்லது புறத்தியிலிருந்தோ யாதொரு விஷயம் நம்மை இழுத்துப்போகின்றது.

௨.–அநேகர் தாங்கள் செய்யுங் காரியங்களில் தங்களுக்கறியாமலே தங்களைத்தானே இரகசியமாய்த் தேடுகிறார்கள்; தங்கள் இஷ்டப்பிரகாரமும் எண்ணப்பிரகாரமும் காரியங்கள் நடந்தேறும் போது, நல்ல சமாதானத்தில் நிலைத்திருப்பதாக முதலாய்க் காணப்படுகிறார்கள்; ஆனால் தாங்களாசைப்படுவதற்கு வேறுவிதமாய் நடந்தாலோ, உடனே கலக்கங்கொண்டு அதிக விசனப்படுகிறார்கள். நினைவுகள் அபிப்பிராயங்களுடைய வேறுபாட்டினால் சிநேகிதர்களுக்குள்ளும், அயலார்களுக்குள்ளும், சந்நியாசிகள் முதலிய பக்திமான்களுக்குள்ளும் அடிக்கடி விவாதங்கள் ஏற்படுகின்றன. வெகுநாளையப் பழக்கத்தை விட்டுவிடுவது மகா பிரயாசை. தனக்குத் தெரிந்த வழிக்கப்பாலே நடத்தப்பட எவனும் மனப்பிரியமாய்ச் சம்மதியான். சேசுகிறீஸ்துவின் வல்லபம் பொருந்திய சக்தியின்பேரில் நீ நம்பிக்கை வைப்பதைவிட, உன் சுய புத்தியின் பேரிலும் சாமர்த்தியத்தின் பேரிலும் அதிகமாய் நம்பிக்கை வைப்பாயேயாகில், நீ அருமையாயும் காலத்தாமதத்தோடும் தெளிவடைவாய்; ஏனென்றால்

சர்வேசுரன் நம்மை முழுமையும் தமக்குக் கீழ்ப்படுத்தவும், அவர் பேரிலுள்ள மிகுதியான நேசத்தினால் எம்மானிட புத்திக்கும் மேலாக நம்மை ஏற்றவுஞ்சித்தமாய் இருக்கிறார்.

யோசனை

நம்முடைய சகோதரரின் குற்றங்குறைகளைக் கண்டுபிடிப்பதில் பிரியங்கொள்ளுகிற இரகசிய துர்க்குணம் நம்மிடத்திலிருக்கின்றது. இருதயங்களைத் தீர்மானிப்பது சர்வேசுரன் ஒருவருக்கே உரிய வேலையென்பதை மறந்துபோய், அவர்களைத் தீர்மானிப்பதற்கு, அவர்கள் மேல் குற்றஞ்சாட்டுவதற்கு நாம் வெகு தயாராயிருக்கிறோம். மற்றவர்களுடைய மனச்சாட்சியை ஆராய்ந்து பார்க்கிறதற்குப் பதிலாக, நமதுள்ளத்தையே நாம் சோதித்துப் பார்த்தால், பிறரை மன்னிப்பதற்கு நாம் அநேக முகாந்தரங்களைக் காண்போம்;நம்மைப்பற்றியே நாம் நடுநடுங்க வேண்டியிருக்கும் நம்மைப் பற்றி மாத்திரம் நாம் கவனிக்க வேண்டியதே தவிர மற்றவர்களுடைய நடத்தைக்கு நாம் உத்தரவாதியல்ல. "நீங்கள் (மற்றவர்களை) எண்ணி இருக்கும் எண்ணமாகவே நீங்களும் எண்ணப்படுவீர்கள்."

15ŠD¶]iVK«D

தேவ சிநேகத்தைப் பற்றிச் செய்யப்படும்

கிருத்தியங்கள்

௧.–எந்த முகாந்தரத்தைப் பற்றியும் எவனுடைய நன்மையைப் பற்றியும் யாதொரு தீவினையையும் செய்யலாகாது. ஆனால் உன் உதவி வேண்டியவனுடைய பிரயோசனத்துக்காக ஓர் நற்கிருத்தியத்தைச் சில சமயங்களில் திறுத்தவும், அல்லது அதிக நலமான

மற்றொன்றைச் செய்யவும் வேண்டும். இவ்விதஞ் செய்வதினால் அந்த நற்கிருத்தியம் கெட்டுப் போகாது;ஆனால் அதிக உத்தமமானதொன்றில் மாற்றப்பட்டதாகும். தேவசிநேகமில்லாத வெளி நற்கிருத்தியம் யாதொன்றுக்கும் பிரயோசனப்படாது. ஆனால் தேவசிநேகத்தோடு செய்யும் எக்காரியமும், எவ்வளவுதான் சிறியதும் அற்பமுமாயிருந்த போதிலும், முழுதும் பயனுள்ளதாயிருக்கும். ஏனெனில் சர்வேசுரன் நாம் செய்கிற கிரிகையை விட, அதைச் செய்வதில் நம்மைத் தூண்டின கருத்தையே முக்கியமாய்ப் பார்க்கிறார்.

௨.–அதிகமாக நேசிக்கிறவன், அதிகமாய்ச் செய்கிறான். தான் செய்வதை நன்றாய்ச் செய்கிறவன் அதிகமாய்ச் செய்கிறான். தன் சுய மனதைத் திருப்தி செய்வதைவிட்டு பிறரின் நலத்துக்காக உழைக்கிறவன் நன்றாய் நடக்கிறான். அநேக சமயங்களில் பரிசுத்த சிநேகக் கிருத்தியமாகக் காணப்படுவது சுயேச்சையுள்ள கிருத்தியமாக இருக்கின்றது; ஏனெனில் சுபாவீக நாட்டம், சுயமனது, இலாப நம்பிக்கை, சுகப்பிரியம் இவைகள் நமது கிருத்தியங்களில் நம்மைத் தூண்டாமலேயிருப்பது மெத்த அபூர்வம்.

௩.–மெய்யான உத்தம சிநேகமுள்ளவன் எதிலும் தன்னைத் தானே தேடாமல் சகலத்திலும் சர்வேசுரனுக்கு மகிமை உண்டாக வேண்டுமென்றே ஆசிக்கிறான். தனக்கேயென எந்த சந்தோஷத்தையும் தேடாதவனாயிருப்பதால், எவன் பேரிலும் காய்மகாரப்படான்; தனக்குள்ளேதானே சந்தோஷம் கொள்ள ஆசிப்பதில்லை, ஆனால் சகலத்தையும் விட சர்வேசுரனிடத்தில் பாக்கியவானாவதை ஆசிப்பான். மனிதர்களுடைய நற்குணங்களைப் பார்த்து அவர்களையல்ல சர்வேசுரனையே ஸ்துதித்து வருகிறான்;

ஏனெனில் அவரே சகல நன்மைகளுக்கும் ஊறணியாயிருக்கிறாரென்றும் அவரே சகல அர்ச்சிஷ்டவர்களுடைய கடைசி முடிவும் பாக்கியமும் இளைப்பாற்றியுமாயிருக்கிறாரென்றும் அறிவான். கொஞ்சமாகிலும் உண்மையான தேவசிநேகமுள்ளவன் இவ்வுலகக் காரியங்கள் அனைத்தும் எவ்வளவோ வியர்த்தமானவைகள் என்று சந்தேகமறக் கண்டு பிடிப்பான்.

யோசனை

அர்ச். அருளப்பர் மூன்று பிரதான ஆசாபாசங்களைப் பற்றிப் பேசியிருக்கிறார். *அவைகளுக்கு விரோதமாக ஆத்துமம் எப்போதும் போராட வேண்டியிருக்கிறது. அவைகளினின்றே மனிதருடைய சகல கிருத்தியங்களும் உற்பத்தியாகின்றன. ஒழுங்கற்ற சுயபட்சத்தை ஜெயிப்பது மகா கஷ்டம், அது நற்கிருத்தியங்களை முதலாய்க் கெடுத்து விடுகின்றது. எத்தனையோ தவ முயற்சிகள் விருதாவாய்ப் போகின்றன! பிரயோசனமற்றுப் போகின்றன. தம்மை நேசிக்கிறவர்களுக்கு மாத்திரமே சர்வேசுரன் தம்மைக் கையளிக்கிறார். அர்ச். சின்னப்பர் சொல்லுமாப்போல, சகலமும் கடந்துபோம்; ஆனால், நித்தியமாய் நிலைத்திருக்கும் வாக்கிலடங்காத அளவற்ற தேவசிநேகத்தின் சம்பாவனை சர்வேசுரன்தான். அர்ச்சிஷ்டவர்களாக்குகிற நேசமே! “சர்வேசுரனாயிருக்கிற” நேசமே! என்கிறார் அப்போஸ்தலர். பரிசுத்த நேசமே! நீ என் ஆத்துமத்தை ஊடுருவி, அதை உன் வசப்படுத்திக்

*1 *அரு. 2:16*

கொண்டு, அதன் தத்துவங்களை உன்னுடையதாய் ஆக்கிக் கொள். நீயே என் சீவியமாயிரு! இப்போதும், எப்போதும், சதாகாலத்திற்கும் நீயே என் ஏக சீவியமாயிரு. –ஆமென்.

16ŠD ¶]ïV«D

பிறர் குறைகளைச் சகித்தல்

1.–உன்னிடத்திலாகிலும் பிறரிடத்திலென்கிலும் திருத்தக் கூடுமாயிராத குற்றங்களை, சர்வேசுரன் வேறு பிரகாரமாய்க் கட்டளையிடுமட்டும், நீ பொறுமையாய்ச் சகித்துவர வேண்டியது. உன்னைப் பரிசோதிப்பதற்கும், உன் பொறுமையை உறுதிப்படுத்துவதற்கும், அந்த குறைகளிருப்பது சிலவேளை அதிக நலமென்று நினைத்துக் கொள்; ஏனெனில் நமக்குப் பொறுமையிராவிட்டால் நமது பேறுபலன்கள் மெத்தவும் மதிப்புக்குரியவையல்ல. ஆயினும் சர்வேசுரன் உனக்கொத்தாசை செய்தருளி அத்தடங்கலை நீ மன எரிச்சலின்றித் தாங்கும்பொருட்டு அவரைக் கெஞ்சி மன்றாடக்கடவாய்.

௨.–இரண்டொருவிசை நீ ஒருவனை எச்சரித்தும் அவன் ஒத்துவராமற்போனால், அவனோடு வாதாடாதே; ஆனால் தேவசித்தம் நிறைவேறவும் சர்வேசுரன் தமது சகல ஊழியர்களிடத்திலும் மகிமை பெறவும் வேண்டி, தின்மையை நன்மையாக மாற்றிவிடுவதில் மிக்க சிறந்தவரான சர்வேசுரனுக்கே எல்லாம் ஒப்புக் கொடுத்துவிடு. பிறரிடமுள்ள குறைகளையும் சகல பலவீனங்களையும் பொறுமையாய்ச் சகிக்கப் பிரயாசைப்படு;ஏனெனில் உன்னிடத்திலும் பிறர் சகிக்கவேண்டியவைகள் அநேகமுள்ளன. உன் மனதின்படி உன்னையே சீர்திருத்த முடியாது போனால்,

நீ எப்படி புறத்தியாரை உன் இஷ்டமாய்த் திருத்தக் கூடுமாகும்? புறத்தியார் உத்தமமானவர்களாயிருக்கும்படி ஆசிக்கிற நாம் கேவலம் நமது சுயக்குறைகளைத் திருத்திக் கொள்வதில்லை.

௩.–மற்றவர்கள் கண்டிப்பாய்த் திருத்தப்படும்படி மனதாயிருக்கிறோம்;நாமே திருத்தப்பட நமக்கு மனதில்லை. மற்றவர்களுக்கு மிக்க இளக்காரம் கொடுத்தால் நமக்குப் பிரியமில்லை; ஆயினும் நாம் கேட்பதை இல்லை என்றால் நமக்கு எரிச்சலாகிறது. பிறரை நல்லொழுங்குகளால் அடக்க வேண்டும் என்கிறோம்; நம்மை மற்றவர்கள் எவ்விதத்திலும் அடக்க நாம் சகிப்பதில்லை. ஆகையால் நாம் பிறரை அளந்த அளவுடன் நம்மை அளந்து கொள்வது அரிதென்று தெளிவாய் விளங்குகின்றது. எல்லோரும் உத்தமரானால் சர்வேசுரனைப் பற்றிப் பிறரால் துன்பப்பட நமக்கு என்ன விருக்கும்?

4.–இப்போது, நாம் □ஒருவரொருவருடைய குறைகளைச் சகிக்க□ கற்றுக்கொள்ளும் பொருட்டுச் சர்வேசுரன் இவ்வகையாய் நிர்ணயித்திருக்கிறார். ஏனெனில் குறையில்லாதவனும் இடைஞ்சலில்லாதவனும் இல்லை; (உத்தமன் ஆவதற்கு)எவனுக்கும் தன் சொந்த பலம் போதுமானதல்ல; தன்னைத்தான் திருத்தமாய் நடத்துவதற்காக எவனுக்கும் போதுமான ஞானமில்லை. ஆனால், நாம் ஒருவரொருவரைத் தாங்கவும் தேற்றவும் வேண்டியது; ஒருவருக்கொருவர் உதவி செய்தும், புத்தி சொல்லியும், எச்சரிக்கைப் படுத்திக்கொண்டும் வர வேண்டியது. ஒருவன் எம்மாத்திரம் புண்ணியசாலி என்று துன்பகாலத்தில் தான் தெளிவாய் விளங்கும். ஏனெனில், சமயங்கள் மனிதன் எத்தன்மையுள்ளவனென்று காண்பிக்கின்றதொழிய, அவைகளே அவனை பலவீனனாக்கு கிறதில்லை.

யோசனை

பிறரிடத்தில் காண்கிற இந்தக் குறையை அந்தக் குறையைச் சகிக்க முடியவில்லை என்கிறாயாக்கும், அதிக மூகாந்தரத்தோடு உன்னைத்தானே தாழ்த்திக் கொள்ள வேண்டியது. ஏனென்றால் உத்தமப் பரிசுத்தரான சர்வேசுரன் இவ்விதக் குறைகளை மாத்திரமல்ல, இன்னும் அதிக பெருத்த குற்றங்களைச் சகித்து வருகிறார். உன்னைத் தூண்டுவது பிறசிநேகமல்ல, உன் சுயபட்சமே; ஆனால் உன் பேரில் உன் கண்களைத் திருப்பிப் பார். பிறர் சகிக்க வேண்டிய குற்றங்கள் உன்னிடமில்லையோ? மெய்யான பட்சம், சாந்தமும் பொறுமையுமுள்ளதாயிருக்கின்றது. தன்னுடைய பலவீனத்தை நன்றாய் அறிந்து, அதைப் பற்றி வியாகுலப்படுகிறவன் பிறருடைய பலவீனத்தைப் பற்றி ஆச்சரியப்படமாட்டான். எல்லோரிடத்திலுங் குறைகள் உள்ளன என்று அவன் அறிந்திருக்கிறபடியால், எல்லோர் மட்டிலும் இரக்கப்படுகிறான். தனக்குள்ளாகச் சமாதானத்தையும் புறத்தியில் சிநேகத்தையும் எப்போதும் காப்பாற்றி வருகிறான்.

17ŠD¶]iVkD

சந்நியாச ஒழுக்கம்

1.–பிறரோடு சமாதானமும் ஒருமிப்பும் காப்பாற்ற வேண்டுமாகில், நீ அநேக காரியங்களில் உன்னைத்தானே வெல்லக் கற்றுக்கொள்ளவேண்டியது. ஓர் மடத்தில், ஓர் சந்நியாச சபையில் வசித்துத் தன்பேரில் யாதொரு குறையுஞ்சொல்லப்படாவண்ணம் அதில் ஜீவித்து மரணபரியந்தம் பிரமாணிக்கமாய் அதில் நிலைத்திருப்பது அற்பசொற்பக்காரியமல்ல. அவ்விடத்தில் புண்ணியவானாய் ஜீவித்துச் சுகிர்த முடிவு அடைகிறவன்

பாக்கியவான். நீ அதில் தகுதியான பிரகாரம் நிலைத்து விருத்தியடைய வேண்டுமானால், உலகத்தில் பரதேசியைப் போலவும் வழிப்போக்கனைப்போலவும் உன்னை நீ எண்ணக்கடவாய். சந்நியாசியாக ஜீவிக்க உனக்கு ஆசையிருக்கும் பட்சத்தில், சர்வேசுரனை வேண்டி நீ பயித்தியனாக வேண்டியது.

௨.–சந்நியாச உடை தரித்தல் அல்ல, ஆனால் நடத்தையின் சீர்திருத்தமும் ஆசாபாசங்களின் முழு ஒறுத்தலுமே ஒருவனை மெய்யான சந்நியாசியாக்குகின்றன. சர்வேசுரனையும் தன் ஆத்தும ஈடேற்றத்தையும் தவிர வேறொன்றைத் தேடுகிறவன் இடையூறுந் துன்பமுமே அடைவான். அன்றியும் எல்லோரிடத்திலுந் தாழ்ந்தவனாகவும் எல்லோருக்குங் கீழ்ப்படிதலுள்ளவனாகவும் இருக்கப் பிரயாசைப்படாதவன் சமாதானத்தில் வெகுகாலம் நிலைத்திருக்கமாட்டான்.

௩.–அதிகாரஞ் செலுத்துவதற்கல்ல, ஊழியஞ் செய்வதற்காக வந்தாய். சாவகாசமாகக் கதைப்பேசி சோம்பலாய்க் காலங் கழிப்பதற்கல்ல, வருந்தியுழைத்துப் பாடுபடுகிறதற்காகவே நீ அழைக்கப்பட்டாயென்று அறிந்திரு. செம்பொன் உலையிற் பரீட்சிக்கப் படுவதுபோல, இங்கு சந்நியாசி பரீட்சிக்கப்படுகிறான். சர்வேசுரனைப்பற்றி தன்னைத் தாழ்த்த முழு இருதயத்தோடு சம்மதித்தாலன்றி மற்றப்படி எவனும் இவ்விடத்தில் நிலைத்திருப்பது கஷ்டம்.

யோசனை

நல்ல சந்நியாசி யார்? எப்போதும் சாங்கோபாங்கத்தை நாடுகிற கிறீஸ்துவன். எனவே சந்நியாச வாழ்க்கை ஆகிறதென்னவென்றால் அதிக உத்தம கிறீஸ்துவனாய் வாழ்ந்து வருவதே. தன்னைத்தானே

மறுதலிக்கிறது, இதில்தான் உத்தம கிறீஸ்தவ வாழ்க்கை அடங்கி யிருக்கின்றது. அந்தக் கடமை நமக்கும் உரியதுதான்; ஏனெனில் “உங்களுடைய பரலோக பிதாவானவர் உத்தமராயிருப்பதுபோல நீங்களும் உத்தமராயிருங்கள்” என்று சிலருக்கு மாத்திரமல்ல, எல்லோருக்குமே சேசுநாதர் சொல்லியிருக்கிறார். இக்கட்டளையை நிறைவேற்று வதற்காக நம்மைத்தானே மறுதலிப்போம்;நமது தலைவருடைய பலியோடு ஒன்றித்திருப்போம்;உலக நிந்தை அவமானங்களை நேசிப்போம்;ஆங்காரத்தை ஒழித்து விட்டால் இரட்சணியம் அடைந்தது போலாகும்.

18ŠD¶]iVkD

அர்ச்சிஷ்டவர்களுடைய மாதிரிகை

க.—மெய்யான சாங்கோபாங்கத்தினாலும் சந்நியாச ஒழுக்கத்தினாலும் பிரகாசித்த அர்ச்சிஷ்டவர்களுடைய உத்தம மாதிரிகைகளைக் கண்ணுற்றுப் பார்த்தால், நாம் செய்வது சொற்பமென்றும் ஏறக்குறைய பூச்சியமென்றும் அறிவோம். ஐயோ!அவர்களுடைய ஜீவியத்தையும் நமது ஜீவியத்தையும் இணையிட்டுப் பார்த்தால் எவ்வளவோ வித்தியாசம். அர்ச்சிஷ்டவர்களும் கிறீஸ்துநாதருடைய நேசர்களும் பசியிலும் தாகத்திலும், குளிரிலும் வஸ்திர வறுமையிலும், பிரயாசையிலும் இளைப்பிலும், விழிப்பிலும் உபவாசத்திலும், ஜெபத்திலும் தியானங்களிலும், திரளான இடையூறுகளிலும் அவமானங்களிலும், ஆண்டவருக்கு ஊழியம் பண்ணினார்கள்.

உ.—ஓ! அப்போஸ்தலர்கள், வேதசாட்சிகள், ஸ்துதியர்கள், கன்னியர்கள், இன்னும் கிறீஸ்துநாதரை பின்செல்ல

மனதாயிருந்த மற்றெல்லோரும் எத்தனையோ கடின உபத்திரியவங்களை அநுபவித்தார்கள். ஏனெனில் “நித்திய ஜீவியத்தை அடையும் பொருட்டாக, இவ்வுலகில் தங்கள் உயிரைப் பகைத்தார்கள்.” ஓ! அர்ச்சிஷ்ட வனவாசிகள் எத்தனையோ கஷ்டத்திற்குரியதும் கொடூரத்திற் குரியதுமான வாழ்க்கை நடத்தி வந்தார்கள். எவ்வளவோ காலம் கொடிய தந்திரச்சோதனைகளைச் சகித்து வந்தார்கள்! எத்தனையோ முறை சத்துருவால் தொந்தரவு பட்டார்கள். அவர்கள் இடைவிடாமல் சர்வேசுரனைப் பக்தியாய் வேண்டிக்கொண்ட ஜெபங்கள் எத்தனை! எவ்வளவு கடுமையான உபவாசம் பிடித்தார்கள்! சாங்கோ பாங்கத்தில் மேலோங்க எவ்வளவோ சுறுசுறுப்பும் உருக்கமும் உள்ளவர்களாயிருந்தார்கள்! தங்கள் துர்க்குணங்களை அடக்குகிறதற்கு எத்தனையோ பலமாய் யுத்தஞ் செய்தார்கள்! சர்வேசுரன் மட்டில் எவ்வளவு சுத்தமானதும் நேர்மையானதுமான கருத்து கொண்டிருந்தார்கள்!

ங.—பகலில் உழைத்து வேலை செய்வார்கள்;இரவில் நெடுநேரஞ் ஜெபத்தியானம் பண்ணுவார்கள்;வேலை செய்யும்போது மனத்தியானத்தைக் கொஞ்சமாவது விட்டவர்களல்லர். தங்கள் காலம் எல்லாம் பிரயோசனமாய்ச் செலவழிப்பார்கள். சர்வேசுரனை சேவிக்கிறதில் செலவழித்த ஒவ்வொரு மணி நேரமும் அதிக விரைவாய்க் கடந்து போகிறதென்று எண்ணுவார்கள்; தியான யோகத்தில் அவர்களுக்கு உண்டாகிற பேரின்பத்தால் சரீர பலனுக்கவசியமான அன்னபானத்தை முதலாய் மறந்துவிடுவார்கள். ஆஸ்தி, பட்டம், கீர்த்தி, சிநேகிதர், பந்துக்கள் முதலிய சகலத்தையும் வெறுத்து விட்டிருந்தார்கள்;உலகத்திற்குச் சம்பந்தமான யாதொன் றையும் வைக்காதிருக்க

ஆசிப்பார்கள்;உயிரைக் காப்பாற்றுவதற்கு அவசியமானதை மிகச்சொற்பமாய் உண்பார்கள்; சரீரத்தின் தேவைகளுக்குப் பணிய வேண்டியதற்கு வருந்துவார்கள். ஆனதால் அவர்கள் பிரபஞ்சக் காரியங்களில் தரித்திரராயிருந்தார்கள்;ஆனால் வரப்பிரசாதத்திலும் புண்ணியத்திலுமோ மெத்த சம்பன்னர். புறத்தியில் அவர்களுக்கு அநேக காரியங்கள் குறைவுபட்டன, ஆனால் உள்ளத்திலோ வரப்பிரசாதத்தினாலும் தேவ ஆறுதலினாலும் போஷிக்கப்பட்டிருந்தார்கள்.

4.–உலகத்திற்கு அந்நியரராயிருந்தார்கள், ஆனால் சர்வேசுரனுக்கோ உறவினரும் உத்தம சிநேகிதர்களுமாயிருந்தார்கள். சுத்த சூனியம் போலத் தங்களை எண்ணினார்கள், இவ்வுலகம் அவர்களை நிந்தித்துக் கொண்டு வந்தது; ஆனால் அவர்கள் சர்வேசுரனுக்குச் சிநேகிதர்களும் மிக அருமையானவர்களுமாயிருந்தார்கள். மெய்யான தாழ்ச்சியையும் கபடற்ற கீழ்ப்படிதலையும் சிநேகத்தையும் பொறுமையையும் தங்கள் வாழ்நாட்களிலெல்லாம் அனுசரித்து வந்ததினால், நாளுக்குநாள் விருத்தியடைந்து சர்வேசுரனிடத்திலிருந்து மகத்தான வரப்பிரசாதங்களைப் பெறுவார்கள். அவர்கள் சகல சந்நியாசிகளுக்கும் உத்தத மாதிரிகையாக ஏற்படுத்தப்பட்டார்கள்;ஆனதால் திரளான வெதுவெதுப்புள்ளவர்கள் நம்மை அசட்டைத்தனத்திற்கு இழுப்பதைவிட அவர்கள் நம்முடைய முன்னேற்றத்திற்கு நம்மை அதிகமாய்த் தூண்டவேண்டியது.

5.–ஓ! சந்நியாசிகள் எல்லோரும் தங்கள் பரிசுத்தச்சபை ஸ்தாபகமான முதல் காலங்களிலே எவ்வளவோ பக்தி சுறுசுறுப்புள்ளவர்களாயிருந்தார்கள்;ஜெபத்தில் எவ்வளவோ பிரியப்பற்றுதல், புண்ணியத்தில் வளர

எவ்வளவோ உற்சாகம்; ஒழுங்குகளை எவ்வளவோ நுணுக்கமாய் அநுசரித்துக்கொண்டு வந்தார்கள், சிரேஷ்டருடைய கட்டளையின் கீழ் எவ்வளவோ மரியாதையும் கீழ்ப்படிதலும் எங்கும் விளங்கிக் கொண்டிருந்தது. அவர்கள் மெய்யாகவே அர்ச்சிஷ்டவர்களும் சாங்கோபாங்கத்தில் தேர்ந்தவர்களுமாயிருந்தார்களென்றும், எவ்வளவு தைரியமாய்ப் போராடி உலகத்தைக் காலால் மிதித்தார்களென்றும், அவர்கள் விட்ட அடையாளங்கள் இன்னும் நமக்குக் காண்பிக்கின்றன. இக்காலத்திலோ எவராகிலும் சபை ஒழுங்குகளை மீறாமலும் தான் தெரிந்து கொண்ட அந்தஸ்தைப் பொறுமையாய்ச் சுமந்துகொண்டும் நடந்தால், அவர்கள் மகா புண்ணியவான்களாக எண்ணப்படுகிறார்கள்.

6.–ஓ! நமது அந்தஸ்தில் எவ்வளவோ உற்சாகக்குறைவும் அசட்டைத்தனமும் உண்டாயிற்று ; அதனால் துவக்கத்தில் நம்மிடமிருந்த பக்தி விருப்பம் வெகு சீக்கிரத்தில் குறைந்துபோயிற்று. ஆயாசத்தினாலும் அசமந்தத்தினாலும், ஜீவிக்கிறது முதலாய் நமக்குச் சலிப்பாய்ப் போயிற்று. அநேக தடவை அர்ச்சிஷ்டவர்களுடைய கனத்த நன்மாதிரிகைகளைக் கண்டிருக்கும் உன்னிடத்தில் புண்ணிய விருத்தி முற்றுமே அயர்வுராதிருக்கக்கடவது.

யோசனை

சேசுகிறீஸ்துநாதருடைய உத்தம சீஷரில் அநேகர் நமக்கு விட்டுப்போயிருக்கும் நன்மாதிரிகைகளை நாம் பார்க்கையில் நமது கோழைத்தனத்தைப்பற்றி நாம் வெட்கப்படக்கடவோம்; தைரியமாய் அவர்களுடைய அடிகளைப் பின்செல்வோம். என்ன! இன்னின்னவர்கள் செய்ததை நாம் செய்ய மாட்டோமா!என்று

சொல்வோம். அப்போஸ்தலரோடு: "எங்களால் தனியே ஒன்றும் முடியாது, ஆனால் எங்களைத் திடப்படுத்துகிற வரைக் கொண்டு எல்லாம் செய்ய முடியும்" என்று சொல்லக்கடவோம். நமது பலவீனத்தைக் கண்டுபிடிப் பதில் தான் நமது பலம் அடங்கியிருக்கின்றது. தேவவரப் பிரசாதத்தின் ஒத்தாசையும் அவசரமாயிருக்கின்றது.

19ŠD ¶]ïV«D

உத்தம சந்நியாசியின் தினக் கிருத்தியங்கள்

1.–உத்தம சந்நியாசியின் ஜீவியம் சகல புண்ணியங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டியது. அவன் வெளிப் புறத்தில் மனிதருக்கு முன்பாக எப்படி காணப்படுகிறானோ அப்படியே அவன் உள்ளத்திலும் இருக்கவேண்டியது. இன்னும் நியாயத்தின்படி, வெளிப்புறத்தில் காணப் படுகிறதை விட உள்ளத்தில் அதிக புண்ணியவானாய் இருக்கவேண்டியது; ஏனெனில், நமது உள்ளத்தைப் பார்க்கிறவர் கடவுள்தான்; நாமோ எவ்விடமிருந்தபோதிலும் சர்வத்துக்கும்மேலாய் அவரை சங்கித்து, அவருடைய சந்நிதானத்தில் சம்மனசுக்களைப் போல் பரிசுத்தராய் ஒழுக வேண்டியது. ஒவ்வொரு நாளும், நமது மனந்திரும்பின *முதல் இதுவென்பதுபோல, நமது பிரதிக்கினையைப் புதுப்பித்துப் பக்திச் சுறுசுறுப்பில் நம்மைத் தூண்டி, சுவாமியை நோக்கி: "ஆண்டவராகிய சர்வேசுரா, என் நல்ல பிரதிக்கினையை அநுசரிக்கவும் உமது பரிசுத்த ஊழியத்தைச் செய்யவும் எனக்கு உதவி புரிந்தருளும். நான் இதுவரையிலுஞ் செய்தது ஒன்றுமில்லை ஆனதால், இன்று உத்தமவிதமாய்த் துவக்க எனக்கு உதவி செய்தருளுஞ் சுவாமி " என்று சொல்லக் கடவோம்.

௨.–நமது பிரதிக்கினையில் உறுதி எவ்வளவோ அவ்வளவு சாங்கோபாங்கத்தில் விருத்தியடைவோம்;ஏனெனில் விருத்தியடைய மெய்யாகவே விரும்புகிறவன் மெத்தவுஞ் சுறுசுறுப்புள்ளவனாய் இருக்கவேண்டியது. கெட்டியான பிரதிக்கினை பண்ணுகிறவனே அடிக்கடி தவறிப் போகையில், அரிதாய் அல்லது மேலெழுந்த வாரியாய்ப் பிரதிக்கினை பண்ணுகிறவனுடைய கதி என்னவாகும்? பலவிதமாய்ப் நமது பிரதிக்கினையை நாம் மறந்து விடுகிறோம்; நமது தினக்கிருத்தியங்களில் அற்பமான தொன்றைச் செய்யாமல் விடும்போது கூட நஷ்டம் ஏதாகிலும் ஏற்படாமற் போவதில்லை. நீதிமான்கள் பிரதிக்கினை விஷயத்தில், தங்கள் சுயஞானத்தின் பேரிலல்ல, தேவ அநுக்கிரகத்தின் மேல் அதிகமாய் ஊன்றியிருக் கின்றார்கள். எதை அவர்கள் செய்தாலும் சர்வேசுரனையே நம்பிச் செய்வார்கள். "ஏனெனில், மனிதன் ஒன்று நினைக்கிறான், ஆனால் சர்வேசுரன் தம் இஷ்டபடி நடத்துகின்றார். மனிதனுடைய மார்க்கம் அவன் கையில் அடங்கினதல்ல."

௩.–பக்தியினிமித்தமாவது, பிறசிநேகத்தைப்பற்றியாவது, வழக்கமான யாதொரு கிருத்தியத்தைச் செய்யாமல் விட்டுவிட்டால், பிற்பாடு அதை எளிதாய்ச் செய்ய கூடுமாயிருக்கும். மனச்சலிப்பினாலாவது அல்லது அசட்டையினாலாவது அதைச் சுளுவாய் விட்டு விட்டாலோ, அது குற்றம் என்றும், அதனால் நஷ்டம் உண்டாகிறதென்றும் நிச்சயிக்கவேண்டும். நம்மாலான பிரயாசைப்பட்டும் அநேகம் தடவை சிறு தப்பிதங்களில் விழப்போவோம். நாம் செய்யும் பிரதிக்கினை எப்போதும் விசேஷித்ததும் முக்கியமாய் ஞானஜீவியத்தில் விருத்தியடைய நம்மை அதிகமாய் தடுக்கும் விஷயத்திற்கு விரோதமுள்ளதாயிருக்கவேண்டியது. நமது வெளிக்

கிருத்தியங்கள் உட்கிருத்தியங்கள் இரண்டையும் ஆராய்ந்து கிரமப்படுத்தவேண்டியது;ஏனெனில் இரு வகைக் கிருத்தியங்களும் புண்ணிய வளர்ச்சிக்கு உதவுகின்றன.

4.–நீ எப்போதும் உன்னுள் அடங்கியிருக்ககூடா விட்டால், ஓரோர் சமயத்திலாவது, நாடோறும் காலையில் அல்லது மாலையில் ஒருமுறையாகிலும், அவ்விதஞ்செய்ய பிரயாசைப்படவேண்டும். காலையில் உனது பிரதிக்கினையை நினைப்பூட்டிக்கொள்; சாயுங்காலம் உன் நடத்தையைப் பரிசோதித்துப்பார்;அன்று நீ பேசினது, செய்தது, நினைத்தது எத்தன்மையானவைகள் என்று ஆராய்ந்து பார்; ஏனென்றால் இவைகளில் ஒருவேளை சர்வேசுரனுக்கும் புறத்தியானுக்கும் விரோதமாக அநேக முறை நடந்திருப்பாய். பசாசின் தந்திரங்களை எதிர்க்க, வீரத்துடன் ஆயுதமணிந்து கொள்;போசனப்பிரியத்தை அடக்கு. அப்போது சரீர சம்பந்தமான துராசைகளை எல்லாம் எளிதாய் அடக்குவாய். ஏதும் செய்யாமலே ஒருபோதும் இராதே;ஆகுல் ஏதாவது வாசி அல்லது எழுது, வேண்டிக்கொள் அல்லது தியானி, அல்லது மடத்துக்கு உதவியான யாதொன்றைச் செய். ஆயினும் சரீரப் பிரயாசையான வேலைகளை நிதானமாய்ச் செய்ய வேண்டும்; அவைகளை ஒரே அளவிற்கு எல்லோராலேயும் செய்வது சாத்தியப்படாது.

5.–எல்லோருக்கும் பொதுவாயிராத கிருத்தியங்களை வெளியரங்கமாய்ச் செய்ய வேண்டாம்; ஏனெனில் உனக்குப் பிரத்தியேகமான கிருத்தியங்களை அந்தரங்கத்தில் செய்வது அதிக உசிதமாயிருக்கும். நீ பொதுவான கிருத்தியங்களை அசட்டை பண்ணி. உனது தனி கிருத்தியங்களை மிக்க ஆசையோடு

செய்யாதபடிக்கு எச்சரிக்கையாயிரு. ஆனுல் உன் கடமைகளையும் உனக்கு இடப்பட்ட வேலைகளையும் முற்றும் பிரமாணிக்கமாய்ச் செய்த பிறகு, இன்னும் அவகாசம் உண்டானுல் உன் பக்திக்கு தக்கதுபோல உனக்கு இஷ்டமானதைச் செய். ஒரே பக்தியுள்ள கிருத்தியத்தை எல்லோருமே ஆசிப்பது கூடாத காரியம். சிலருக்கு ஒரு கிருத்தியம் உதவியாயிருக்கும்; வேறு சிலருக்கு வேறொரு கிருத்தியம் பிரயோசனமாயிருக்கும். மேலும் கால வேறுபாட்டிற்கு தக்கதுபோல வெவ்வேறு கிருத்தியங்களைச் செய்வதில் பிரியங்கொள்வோம். திருநாட்களில் அதிகமாய்ப் பிரியப்படுகிற கிருத்தியங்கள் வேறு; சாதாரண நாட்களில் அதிகமாய் பிரியம் வருத்துவிக்கிற கிருத்தியங்கள் வேறு. தந்திரச்சமயத்தில் வேறு கிருத்தியங்களும், சமாதானமான அமரிக்கையா யிருக்கும்போது வேறு கிருத்தியங்களும் வேண்டிய தாயிருக்கும். நாம் கஸ்திப்படும் போது சிலவற்றின் மீதும், ஆண்டவரிடத்தில் அகமகிழ்ந்திருக்கும் போது வேறு சிலவற்றின்மீதும் பிரியங்கொள்வோம்.

6.–பிரதான திருநாட்களின்போதும் நமது பக்திக் கிருத்தியங்களைப் புதுப்பித்து அர்ச்சிஷ்டவர்களுடைய ஒத்தாசையை அதிகப் பக்தியுடன் மன்றுடவேண்டியது. ஒரு திருநாள் போய் மறு திருநாள் வருவதற்குள்ளாக, நாம் இவ்வுலகத்தைவிட்டுப் பிரிந்து நித்திய திருநாளுக்கு மறுவுலகம் போய்ச் சேரவேண்டியவர்கள் என்று நினைத்து அதற்காக ஆயத்தஞ் செய்யத்தகும். ஆகையிஞல் நமது பிரயாசையின் சம்பாவனையை இன்னுங் கொஞ்சத்திற் குள்ளாகச் சர்வேசுரனிடத்தினின்று அடையவிருக்கிறேம் என்று எண்ணி, மேற்படி பக்திக்குரிய காலங்களில் ஊக்கத்தோடு நம்மை முஸ்திப்பு செய்யவும்,

அதிகப்பக்தியாய் நடக்கவும், ஒழுங்குகளை அதிக சுமுத்திரையாய் அனுசரிக்கவும் வேண்டியது.

7.—அச்சம்பாவனையின் நாள் வரத்தாமதமானாலோ, நாம் இன்னுஞ் சரியான முஸ்திப்பாகவில்லை என்றும், சர்வேசுரனால் நியமிக்கப்பட்ட காலத்தில் நமக்கு வரவிருக்கும் மகத்தான மகிமைக்கு அபாத்திரவான் களாயிருக்கிறோம் என்றுமெண்ணி, இவ்வுலகத்தை விட்டுப் போவதற்கு அதிக உத்தமமாய் ஆயத்தஞ் செய்யப் பிரயாசைப்படக்கடவோம். "எஜமான் வரும்போது விழித்திருக்கும் ஊழியன் எவனோ அவனே பாக்கியவான். தன் சகல ஆஸ்திகளுக்கும் அவனை அதிகாரியாக ஏற்படுத்துவாரென்று நிச்சயமாய் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்" என்பதாக சுவிசேஷகரான அர்ச். லூக்காஸ் எழுதியிருக்கிறார்.

யோசனை

"பூலோகத்தில் மனிதருடைய ஜீவியமானது பசாசோடும் உலகத்தோடும் சரீரத்தோடும் ஓயாத போராட்டமாயிருக்கின்றது." எளிதாய்த் தந்திரங்களை எதிர்ப்பதற்காகச் சிலர் சந்நியாசிகள் ஆகிறார்கள். சிலர் உலகத்திலேயே இருக்கிறார்கள். ஆனால் விசேஷ விழிப்பில்லாமல் எவருந் தங்களைத்தாங்களே காப்பாற்றிக் கொள்ளுவது கூடாத காரியம். தியானம், தனிவாசம், வார்த்தை, நினைவு, கிரிகைகளின் மேற் கவனம், தன் கடமைகள் சில விஷயங்களிற் சொற்பமாயிருந்த போதிலும் அவைகளை நிறைவேற்றுவதில் பிரமாணிக்கம், இவைதான் பெருத்த தந்திரங்களின்று நம்மைக் காப்பாற்றுகின்றன. இவைகளைக் கொண்டுதான் பரலோக வரப்பிரசாதத்தை நாம் அடையலாம். "சிறு காரியங்களை அசட்டை செய்கிறவன் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் விழுந்துவிடுவான்" என்று இஸ்பிரீத்துசாந்துவாகிய

சர்வேசுரன் அருளிச் செய்திருக்கிறார்.

20ŠD¶]iVKD

ஏகாந்தத்தின் பேரிலும் மௌனத்தின் பேரிலும் வைக்கவேண்டிய பிரியம்

1.—நீ தனித்திருந்து உன்னைத்தானே கவனிக்கத் தக்க சமயத்தைத் தேடு; சர்வேசுரனுடைய நன்மைகளை அடிக்கடி நினை. வீண் விநோத விசாரணைகளையெல்லாம் விட்டுவிடு; புத்தியை யோசிக்கச் செய்யும் விஷயங்களை விட உன் மனதை அனுதாபப்படுத்தி இளகச் செய்யும் விஷயங்களை வாசி. மட்டுத்திட்டமின்றிப் பேசுவதையும், அவசரமன்றி இங்குமங்கும் திரிவதையும், நூதனமானதும் வீணானதுமான பிரஸ்தாபங்களைக் கேட்பதையும் விட்டு நீ விலகினால், பக்திக்குரிய தியானங்களில் நீ கவனஞ் செலுத்துவதற்குப் போதுமானதும் தகுந்ததுமான அவகாசம் உனக்குக் கிடைக்கும். மகா பெரிய அர்ச்சிஷ்டவர்கள் மனிதருடைய சகவாசத்தைக் கூடுமான போதெல்லாம் விலக்கி, சர்வேசுரனைச் சேவிக்கும்படி ஏகாந்தத்திற் சீவிப்பதைத் தெரிந்து கொண்டார்கள்.

2.—"மனிதருடன் நான் பழக்கஞ் செய்யும்போதெல்லாம் குறைந்த மனிதனானேன்" என்று செனேக்கா சாஸ்திரி சொல்லியிருக்கின்றார். வெகுநேரம் சம்பாஷிக்கிறவர்கள் அதன் உண்மையை அடிக்கடி அனுபவத்தால் அறிந்துகொள்வார்கள். பேச்சில் மட்டுக்கடவாதிருப்பதை விட ஒன்றும் பேசாமலே இருப்பது அதிக எளிது. மானிடர்கள் நடுவில் தன்னை யோக்கியமாய்க் காப்பதைவிட அறையில் அமைதியாய்த் தனித்திருப்பது அதிக எளிது. அந்தரங்கமும் ஞானமுமான ஜீவியத்தை ஜீவிக்க விரும்புகிறவன் எவனோ அவன் சேசுநாதர்

சுவாமியுடன் ஜனக் கும்பலினின்று அகன்றுபோக வேண்டியது. அந்தரங்கத்தில் ஜீவிக்கப் பிரியங் கொள்ளாதவன் ஆபத்தின்றித் தன்ஊன வெளியே காண்பியான். மௌனப் பிரியனுயிராதவன் எவனும் ஆபத்தின்றிப் பேசான். மனப்பூர்வமாய்த் தாழ்ந்து போகாதவன் எவனும் ஆபத்தின்றி மேலான அந்தஸ்தில் நிஊலகொள்ளான். நன்ருய்க் கீழ்ப்படியக் கற்றுக் கொள்ளாதவன் எவனும் ஆபத்தின்றி அதிகாரஞ் செலுத்தான். தனக்குள்ளாக நல்ல மனசாட்சி யில்லாதவன் எவனும் ஆபத்தின்றி சந்தோஷங் கொள்ளான்.

௩.–அர்ச்சிஷ்டவர்களுடைய உறுதியான நிஊலமையோ எப்போதும் தேவபயத்தில் பலமாய் வேரூன்றியிருந்தது. தங்களிடத்தல் சிறப்பாக விளங்கும் புண்ணியங்கஊளயும் வரப்பிரசாதங்கஊளயும் நம்பி தாங்கள் கவனக்குறை வுள்ளவர்களாகவும் தாழ்ச்சிக் குறையுள்ளவர்களாகவும் இருக்கலாமேயென்று அவர்கள் கருதவில்ஊல. பாவி களுடைய உறுதியோவெனில் ஆங்காரத்தின்பேரிலும் மிஞ்சின நம்பிக்கையின் பேரிலும் ஊன்றியிருக்கிறது; ஆனதால் அது கடைசியில் மோசமாக முடிகின்றது. நீ உத்தம சந்நியாசியாகவும் பக்தியுள்ள வனவாசியாகவும் காணப்பட்ட போதிலும், இவ்வுலகத்தில் பயமில்லாமல் சஞ்சரிக்கலாமென்று பரிச்சேதம் எண்ணுதே.

4.–மனிதருடைய எண்ணத்தில் உத்தமராயிருந்தவர்கள், தங்கள் மிதமிஞ்சின சுயநம்பிக்கையினிமித்தம், அநேகமுறை அதிக பெருத்த ஆபத்துக்களுக்கு உள்ளானுர்கள். ஆகையால் அநேகர் சற்றும் பயமற்றவர்களாயிராதபடிக்கும், ஆங்காரத்திஞல் பெருமை கொள்ளாதபடிக்கும், புறத்தி ஆறுதல்கஊள அதிக மன உற்சாகத்தோடு தேடாதபடிக்கு அவர்கட்கு முற்றுந்

தந்திரம் அற்றுப்போகாதிருப்பதும் அவர்கஊள அடிக்கடி தந்திரம் அஊலக்கழிப்பதும் கூட அதிகப் பிரயோசனமா யிருக்கும். நிஊலயற்ற சந்தோஷங்கஊள ஒருபோதுந்தேடாது, உலகக் காரியங்கஊளப் பற்றி ஒருபோதும் கவஊல கொள்ளாதவன் எவ்வளவோ தூய மனதுடைய வனுயிருப்பான்! ஓ! வீண் கவஊலயெல்லாம் முற்றிலும் ஒழித்துவிட்டு, இரட்சணி யத்திற்கும் சர்வேசுரனுக்கும் அடுத்தவைகஊள மாத்திரமே சிந்தித்து, தன் நம்பிக்கையையெல்லாம் சுவாமியின் பேரில் வைத்திருக்கிறவன், எவ்வளவோ ஆழ்ந்த சமாதானமும் அமரிக்கையும் அடைவான்!

௫.–துக்க மனஸ்தாபப்படத் தன்ஊனத்தானே சுறுசுறுப்புடன் அப்பியாசப்படுத்திக் கொள்ளாத எவனும் மேலான ஆறுதலுக்குப் பாத்திரவானல்ல. உண்மையான மனஸ்தாப முணர உனக்கு மனதிருக்குமேயாஞல், □உங்கள் படுக்கை யறையில் மனஸ்தாபப்படுங்கள்□ என்று எழுதப் பட்டிருக்கிற பிரகாரம் உன் அறையிற் பிரவேசித்து உலக சந்தடியை நீக்கி விடு. உன் அறையில் தனிவாசம் செய்வதஞல், வெளியில் நீ அநேகமாய் இழந்துபோகும் நன்மைகஊளக் கண்டடைவாய். அறையில் சாதாரணமாய்த் தங்கி வாசஞ் செய்வதானது இன்பந் தருகின்றது. அதை அடிக்கடி விட்டகன்று போகிறவனுக்கு அது சலிப்புக் கிடமாகின்றது. நீ மனந்திரும்பின துவக்கத்திலேயே உன் அறையை நீ நேசித்து அதில் தங்கியிருந்தால், பிற்காலத்தில் உனக்கு அது பிரிய சிநேகிதன் போலவும், மிகவும் பெரிய ஆறுதலாகவுமிருக்கும்.

௬.–மவுனத்திலும் அமரிக்கையிலுமே பக்தியுள்ள ஆத்துமம் விருத்தியடையும்;வேதாகமங்களில் மறைந்திருக்கிற இரகசிய ஞான அர்த்தங்கஊளயுங் கண்டுபிடிக்கும். அப்போது இரவில் கண்ணீர்த்

தாரைகளைக் கண்டடையும். அவை அதன் பாவக்கறைகளைச் சுத்தப்படுத்தி எவ்வளவுக்கு அது உலக சந்தடிகளை அகற்றிவிட்டதோ அவ்வளவுக்கு அதைக் கர்த்தருடன் நெருக்கமாய் ஐக்கியப் படுத்துகின்றன. தனக்கு அறிமுகமும் சிநேகமு மானவர்களை விட்டுப்பிரிகிறவன், சர்வேசுரனும் அவருடைய பரிசுத்த சம்மனசுகளும் தன்னை அணுகுவதாக உணருவான். புதுமை செய்வதைவிட, அந்தரங்கமானச் சீவியத்தில் சீவித்துத் தன் ஆத்தும இரட்சணியத்தைக் கவனிப்பது உத்தமம். அரிதாய் வெளியே போகிறதும், தன்னைக் காண்பிப்பதை விலக்குவதும், பிறர் கண்ணுக்கு முதலாய்த் தென்படாமல் ஒதுங்கி ஜீவிக்கிறதும் சந்நியாசியிடத்தில் புகழ்ச்சிக்குரியது.

7.–நீ வைத்துக்கொள்ளக்கூடாதவைகளைப் பார்க்கிறதற்கு ஆசைப்படுவானேன்? “பூலோகமும் அதன் சுக அனுபவங் களும் ஒழிந்துபோகின்றன.” புலன்களின் இச்சைகளால் நீ வெளிக்கும் பயணத்திற்கும் இழுக்கப்படுவாய். ஆனால் அக்காலம் கடந்தபின் மனச்சாட்சியில் கலக்கமும் இருதயத்தில் பராக்கு மேயன்றி வேறென்ன பயனுண்டாகும்? சந்தோஷமாய் வெளியே புறப்படுகிறவன் பலமுறை கஸ்தியாய்த் திரும்பி வருவான். இரா விழிப்பதில் அநுபவித்த சந்தோஷம் காலையில் துக்கமாக மாறுகின்றது. இவ்விதமாக இலௌகீக சந்தோஷமெல்லாம் இன்பத்தோடு ஆத்துமத்தில் நுழைந்து, கடைசியில் அதைக் காயப்படுத்திச் சாகடிக்கின்றது. இங்கே நீ பார்க்காத வேறென்னத்தை மற்றவிடங்களில் காணப்போகிறாய்? இதோ வானமும் பூமியும் சகல பூதியங்களும் இருக்கின்றன, பார். அவைகளினின்றே சகலமும் உண்டாக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

8.–பூவுலகில் நெடுநாள் நிலைத்திருக்கிற வஸ்து யாதொன்றை எவ்விடத்திலாகிலும் நீ காணக் கூடுமோ? நீ சில சமயம் திருப்தியடைவதாய் நம்புகிறாய்; ஆனால் உன் நம்பிக்கை வீணாய்ப்போம். உன் முன்பாகச் சகலத்தையும் நீ கண்டாலும், அது வீண்காட்சியே தவிர வேறென்ன? பரலோகத்திலிருக்கிற சர்வேசுரனை நோக்கிப் பார்த்து உன் பாவங்களுக்காகவும் அசட்டைத்தனங்களுக்காகவும் அவரை மன்றாடு. வீண் காரியங்களை வீணருக்கு விட்டுவிடு; நீயோ சர்வேசுரனுக்குக் கீழ்ப்படிவதை மட்டும் கவனி. உன் அறையின் கதவைச் சாத்திக் கொண்டு, உன் நேசரான சேசுவை உன்னண்டையில் அழைத்துக்கொள். உன் அறையில் அவருடன் தங்கியிரு;வேறெந்தவிடத்திலும் அவ்வளவான சமாதானம் காணமாட்டாய். நீ வெளியே புறப்படாமலும் ஊர் சமாச்சாரங்களைக் காதில் போட்டுக் கொள்ளமாலுமிருந்தால், உத்தம சமாதானத்தில் அதிக உறுதியாய் நிலைத்திருப்பாய். ஆனால் எப்போதும் உலக செய்திகளைக் கேட்க நீ பிரியங்கொள்ளுகிறாயோ அப்போது உன் இருதயம் கலக்கத்தினால் வருந்த நேரிடுவது தப்பாது.

யோசனை

பூலோகத்தில் என்ன தேடுகிறாய்? பாக்கியத்தை நீ காணப்போவதில்லை. பூலோகத்தில் பாக்கியமும் சமாதானமும் சந்தோஷமும் அகப்படாதென்று நாலா பக்கமும் சொல்லப்படுவது உன் காதில் விழுகிற தில்லையோ? உலகம் அந்தகாரத்திலும், சகலவித கெடுதிகளிலும் அமிழ்ந்திருக்கின்றது; ஆனதினால்தான் தீர்க்கதரிசியானவர்: “நான் அகன்றுபோனேன், ஓடிவிட்டேன், தனிவாசத்தில் நிலைத்திருக்கிறேன்” என்கிறார். தனிவாசத்தில் இருதயத்தோடு சர்வேசுரன்

சம்பாஷிக்கிறுர்;அவ்விடத்தில் அவருடைய வார்த்தை எவ்வளவு ஆச்சரியமாயும் இனிமையாயும் இருக்கிற தென்றுல், வேறென்றுக்கும் செவி கொடுப்பதற்குக் ஆத்துமம் ஆசிப்பதில்லை. சர்வேசுரனை முகமுகமாய் காண்கிறவரையில் மற்றென்றின்மட்டிலும் ஆசை கொள்வதில்லை. வருந்தரங்கள் இவ்வித ஆத்துமங்களால் நிறைந்திருக்கின்றன. அவை உலகத்தைத் துறந்தன. உலக சுக செல்வங்களை, பெருமைகளை, திரவியங்களை, ஆசாபாசங்களை அருவெருத்தன. தங்களுடைய ஜீவியத்தில் சம்மனசுகளைப் போலிருந்தன. ஆனுல் கிறீஸ்தவர்கள் எல்லோருமே இப்பேர்ப்பட்ட மேலான அந்தஸ்திற்கு அழைக்கப்படவில்லை; ஆயினும் உலக சந்தடிக்குள் அகப்பட்டிருந்போதிலும், ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்கள் இருதயத்தில் தனிவாசம் தேடி, சேசுநாதரோடு தனித்து சம்பாஷணை செய்யவேண்டியது. அவருடைய சந்நிதானத்தில் அமர்ந்திருக்கவேண்டியது. இவ்விதமாகத் தான் நமது எண்ணங்களை நித்திய காரியங்களின்மேல் செலுத்தலாம்; பூலோகத்திலிருந்தும், இராதவர்களைப்போல் ஆகலாம். "சர்வேசுரனிடத்தில் சேசுநாதரோடு என் ஜீவியம் மறைக்கப்பட்டிருக்கின்றது" என்று சொல்லக்கூடுமான ஆத்துமம் எவ்வளவோ பாக்கியம் பெற்றது!

21ŠD ¶]ïV«D

---

*இங்கு சொல்லப்பட்ட ஏக்கத்தில், தான் செய்த பாவத்துக்கு மனஸ்தாபப்படுதலும், தான் இவ்வுலகில் பரதேசியாகையால் சுய நாடாகிய மோட்சத்தின்பேரில் ஆசைப்படுதலும் அடங்கியிருக்கிறது.

இருதய ஏக்கம்

௧.–புண்ணியத்தில் விருத்திக்க நீ மனதாயிருந்தால், தேவ பயத்தில் நிலைகொண்டு உன் சுய இஷ்டத்துக்கு அளவாக நடக்கமால், உன் புலன்களைக் கண்டிப்பான கட்டுப் பாட்டுக்குள்ளடக்கு; வியத்தமான சந்தோஷத்திற்கு உன்னைக் கையளிக்காதே. உன் உள்ளத்தில் மன ஏக்கம் * உண்டாக்க உன்னை ஆயத்தப்படுத்து. அப்போது உன்னிடத்தில் மெய்யான பக்தியுண்டாகும். மன ஏக்கம் அநேக நன்மைகளுக்கு ஊறணியாம், ஆனால் பராக்குப் புறத்தியாலோ இவைகளை ஒரு நொடியில் இழந்து விடுவாய். ஒருவன் தான் பரதேசியென்றும் தன் ஆத்தும் எண்ணிலடங்காத ஆபத்துகளிற் சிக்கிக்கொள்ளக் கூடுமென்றும் எண்ணுவானேயாகில், அவன் இவ்வுலகில் தன்னை முழுமையும் சந்தோஷத்திற்களிப்பது கூடாத காரியம்.

௨.–நமதிருதயத்தில் உண்டான கவனமின்மையாலும், நமது குறைகளைத் திருத்த நமக்குண்டான அசட்டைத் தனத்தாலும், நமதாத்துமத்தின் துன்பங்களை நாம் உணருகிறதில்லை: அழவேண்டிய நியாயமிருக்கும் போதே பலமுறை முகாந்தரமின்றி வீணில் நகைக்கிறேம். நல்ல மனச்சாட்சியோடு சேர்ந்த தேவபயமிருந்தாலன்றி, மற்றப்படி மெய்யான மனச் சுதந்திரமும் நிலையான சந்தோஷமும் கிடையாது. பராக்குக்குச் சகல காரணங்களை நீக்கிவிட்டு, உத்தம மனஸ்தாபப் புத்தியோடு தனக்குள் தங்கியிருக்கக் கூடுமானவன் பாக்கியவான். மனசாட்சியைக் கறைப்படுத்தவும் அதின்மேற் பாரஞ் சுமத்தவும் கூடியதெதையும் விட்டு நீக்குகிறவன் பாக்கியவான். தைரியமாய்ப் போராடு. ஒரு வழக்கத்தை மற்றொரு பழக்கத்தினுல் தோற்படிப்பாய்.

௩.–மனிதர்களுடைய சகவாசத்தை நீ ஒழித்துவிட்டால்

அப்போது நீ செய்கிற வேலையை அவர்கள் தடுக்க மாட்டார்கள். அந்நியருடைய காரியங்களில் நீ பிரவேசிக் காதே. பெரியோர்களின் காரியங்களில் நீ பிரவேசிக்காதே, முந்தமுந்த உன் மீதே எப்போதும் கண்ணோக்கமாயிரு; உன் சிநேகிதருக்கு நீ புத்தி சொல்லுவதற்கு முந்தி, உனக்குத் தானே விசேஷமான விதமாய்ப் புத்தி சொல்லிக் கொள். மனிதருடைய நற்சாட்சியம் உனக்கிராமற்போனால் அதற்காக நீ விசனப்படாதே; ஆனால் சர்வேசுரனுடைய ஊழியனும், பக்தியுள்ள சந்நியாசியும் நடந்துகொள்ள வேண்டியதுபோல போதுமான மட்டும் ஒழுங்காயும் எச்சரிக்கையாயும் நீ நடவாததைப் பற்றி நீ சஞ்சலப்பட நியாயமுண்டு. இவ்வுலகில் பல ஆறுதல்களை, முக்கிமாய் இலௌகீக ஆறுதல்களை, அடையாமலிருப்பது சாதாரணமாய் அதிகப் பிரயோசனமும் ஆபத்தில் லாமையுமாயிருக்கும். ஆயினும் தேவ ஆறுதல்கள் நாம் அடையா மலிருப்பது, அல்லது அவைகளை நாம் அரிதாய் உணருவது நமது தப்பிதமே, ஏனெனில் இருதய மனஸ்தாபத்தை நாம் தேடுகிறதில்லை, வீணான புறத்தி ஆறுதல்களை நாம் முழுதும் அகற்றிவிடுகிறதில்லை.

4.–தேவ ஆறுதலுக்கு நீ பாத்திரவானல்லன் என்றும், அதைவிட அதிக துன்பங்களுக்கே நீ பாத்திரவான் என்றும் அறிந்துகொள். நமது மனஸ்தாபம் உத்தமமாயிருக்கும் போது, உலக முழுதும் நமக்கு அருவருப்பாகவும் கசப்பா கவும் இருக்கின்றது. நீதிமான் தான் கஸ்திப்படவும் அழவும் போதுமான காரணம் காண்கிறான்; ஏனெனில் தன்னைப் பற்றி அவன் யோசித்தபோதிலும், பிறரைப்பற்றி யோசித்த போதிலும், இவ்வுலகில் துன்பமின்றி சீவிக்கிறவன் எவனுமில்லை என்றறிந்து கொள்ளுகிறான். எவ்வளவுக்கு நுணுக்கமாய்த் தன்னைப்பற்றி யோசித்துப்

பார்க்கிறானோ அவ்வளவுகதிகமாய்க் கஸ்திப்படுகிறான். சரியான கஸ்திப்படுவதற்கும் உள் மனஸ்தாப மடைவதற்கும் நியாயம் ஏதென்றால்: நம் பாவங்களும் துர்க் குணங்களுமாம்; இவைகளால் உண்டாகும் கொடிய குருட்டாட்டத்தால் மேலான மோட்சக் காரியங்களைத் தியானிப்பது அரிதான காரியமாகின்றது.

5.–நீ நெடுங்காலஞ் சீவிப்பதைப்பற்றியல்ல, ஆனால் உன் மரணத்தைப் பற்றி , நீ அடிக்கடி தியானித்தால், நீ உன்னைத் திருத்திக்கொள்ள அதிக ஊக்கமுள்ளவனாக இருப்பா யென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. மேலும் நீ நரகத்து அல்லது உத்தரிக்கிற ஸ்தலத்து ஆக்கினைகளை முழு இருதயத்தோடு யோசித்துப் பார்த்தால், பிரயாசையையும் துன்பத்தையும் மனப்பூரணமாய்ச் சகிப்பாயென்றும், அருந்தவக்கிரிகை களுக்கும் அஞ்சமாட்டாயென்றும் நான் நம்புகிறேன். ஆனால் இந்த யோசனை நமது இருதயத்தில் ஆழமாய்ப் பிரவேசியாததாலும், நாம் இன்ப சுகானுபவ காரியங்களை இன்னும் நேசிக்கிறபடியாலும் குளிர்மையானவர்களாயும் சோம்பேறிகளாயுமிருந்து விடுகிறோம்.

6.–ஒன்றுமில்லாத விஷயம்பற்றி நம் நீசச் சரீரம் முறைப்பாடிடுவதற்கு நம்மிடத்திலுள்ள குறைவான மனச்சிந்தனையே அநேக முறை காரணமாயிருக்கின்றது. ஆதலால் உனக்கு மன ஏக்கத்தைச் சர்வேசுரன் அளிக்கும்படி தாழ்ச்சியோடு மன்றாடு: "ஆண்டவரே, என் ஆத்துமத்திற்கு நான் சிந்தும் கண்ணீர் போசனமும், என் ஏராளமான அழுகை பானமுமாயிருக்கடவது" என்று தீர்க்கதரிசியுடன் பிரார்த்தித்துக்கொள்.

யோசனை

மனித சீவிய காலத்தில் கஸ்திதான் அஸ்திவாரம்

போலிருக்கின்றது. சரீர வேதனைகள், ஆத்தும வியாதிகள், கவலை, ஏக்கம், துன்பம், பாவம் இப்பேர்ப்பட்ட பாரமான சுமைகளை நாம் பிறந்த நாள் முதற்கொண்டு கல்லறை சேருகிறவரைக்கும் சுமக்கவேண்டியிருக்கிறது. ஆயினும் இத்தனை துன்ப வருத்தங்களுக்கு மத்தியில் மனிதன் ஏதோ மதிகெட்டுப்போய் இவ்வுலகில் கடந்துபோகிற வீண் சந்தோஷத்தில் அமிழ்ந்து கிடக்கிறான். இப்பேர்ப்பட்ட சந்தோஷத்தினின்று ஓடிவிடுவோம். எண்ணிலடங்காத நமது பாவங்களைப்பற்றி பின் வரவிருக்கும் நித்திய ஆக்கினையை யோசித்துப் பார்ப்போம். இருதய துக்கத்தோடு மனஸ்தாபம் வரக்கூடிய வரத்தைக் கேட்கக்கடவோம். உருக்கம் நிறைந்த நேசத்தையும், துக்க மனஸ்தாபக் கண்ணீரையும் யேசுநாதரிடம் கேட்போம். நீ மெத்தவும் நேசித்தபடியால் உனக்கு அநேக பாவங்கள் பொறுக்கப்படும் என்று அவரே திருவுளம் பற்றியிருக்கிறார்.

22ŠD ¶]iVKD

மனிதருடைய நிர்ப்பாக்கியங்களைத் தியானித்தல்

1.–நீ சர்வேசுரனை நாடிவந்தாலொழிய மற்றப்படி நீ எங்கேதான் இருந்தபோதிலும் எவ்விடந்தான் பார்த்தபோதிலும், நிர்ப்பாக்கியனாய்த்தான் இருப்பாய். உன் இஷ்டப்பிரகாரமும் ஆசைப்பிரகாரமும் காரியங்கள் அனுகூலப்படாததினால், நீ ஏன் கலக்கங் கொள்ளுகிறாய்? தன் இஷ்டப்படி சகலமும் கைக்கொண்டிருக்கிறவனார்? நானுமல்ல, நீயுமல்ல, பூலோகத்திலுள்ள மனிதரில் எவனுமல்ல, இராசாவானாலுஞ் சரி, பாப்பாண்டவரானாலுஞ் சரி, ஏதாவது துன்பம் அல்லது இக்கட்டில்லாத மனிதன் பூமியில் எவனுமில்லை. எவன்

அதிகப் பாக்கியவான்? சர்வேசுரனைப்பற்றி கஸ்தியைப் பொறுமையாய்ச் சகிக்கக் கூடுமானவனே பாக்கியவான்.

உ.–'அந்த மனிதன் எவ்வளவோ சுகமாய்ச் சீவிக்கிறான்! எவ்வளவு தனவந்தன்! எவ்வளவு பெரியவன்! எவ்வளவு வல்லமையுள்ளவன்! எம்மாத்திரம் உயர்ந்தவன்!' என்று பேதைகளும் பத்திக் குறையுள்ளவர்களுமான அநேகர் சொல்லுகிறார்கள் ஆனால் பரலோக நன்மைகளைக் கவனி; அப்போது இவ்வுலக நன்மைகளெல்லாம் ஒன்றுமில்லாமை யென்றும் நிலையற்றவையென்றும் அதிகத் தொந்தரையுள்ளவையென்றும்காண்பாய்: கவலையின்றியும் பயமின்றி யும் அவைகளை வைத்துக்கொள்வதும் ஒரு போதுங் கூடாதகாரியம். இவ்வுலக பொருட்களை ஏராளமாய் அடைத்திருப்பதில் மனிதனுடைய பாக்கியமடங்கி யிருப்பதில்லை; கொஞ்சமாய் வைத்திருப்பதே போதுமானது. பூமியில் சீவிக்கிறது மெய்யாகவே நிர்ப்பாக்கியமாயிக்கின்றது. மனிதன் எவ்வளவுக்கதிகம் பரிசுத்தவானாய்ச் சீவிக்கிறதற்கு ஆசைப்படுகிறானோ, அச்சீவியம் அவனுக்கு அவ்வளவுக்கதிகம் கசப்பாகின்றது; ஏனெனில் மனுஷத் தன்மையின் குறைகளையும் துர்க்குணங்களையும் அவன் அதிகமாய் உணர்ந்து அதிகத் தெளிவாய்க் கண்டுபிடிக்கிறான். எப்படியென்றால் சாப்பிடுவதும், குடிப்பதும், விழித்திருப்பதும், தூங்குவதும், இளைப்பாறுவதும், வேலை செய்வதும் இன்னுமற்ற சுபாவத்திற்குரிய அவசரங்களுக்கு உட்பட்டிருப்பதும், இவை முதலியவைகளில் பாவ அடிமைத்தனத்திலும் நின்று விடுதலையாக மனப்பூர்வமாய் ஆசிக்கிற புண்ணியவானுக்கு, மெய்யாகவே பெருத்த நிர்ப்பாக்கியமும் துன்பமுமா யிருக்கின்றது.

௩.–உள்ளபடி சரீரத்திற்குரிய இவ்வசரங்களுக்குட்படுவது புண்ணிய ஆத்துமாக்களுக்கு மிகவும் பாரமாயிருக்கின்றது. ஆனதினால்தான் இந்த அவசரங்களினின்று விடுதலையாகத் தீர்க்கதரிசியானவர் : ஆண்டவரே ! என் அவசரங் களினின்று என்னை மீட்டிரட்சியும் என்று சொல்லிப் பக்தியோடு மன்றாடுகிறார். ஆனால் தங்கள் திர்ப்பாக் கியத்தையறிந்துகொள்ளாதவர்களுக்கு ஐயோ ! கேடாம்; இந்த திர்ப்பாக்கியமுள்ளதும் அழிவுக்குரியதுமான சீவியத்தை நேசிக்கிறவர்களுக்கு ஐயோ ! இன்னும் அதிகக்கேடாம். ஏனெனில், சிலர் இவ்வுலக வாழ்வை எம்மாத்திரம் அபேட்சிக்கிறார்களென்றால், வேலை செய்து அல்லது பிச்சை எடுத்து தங்களுக்கு அவசரமானவைகளை அரிதாய்ச் சம்பாதித்தாலும் அவர்கள் இவ்வுலகத்தில் எப்போதுமே சீவித்திருக்கக் கூடுமானால், சர்வேசுரனுடைய இராச்சியத்தைப் பற்றி அற்பமேனும் அவர்கள் கவலைப் படமாட்டார்கள்.

௪.– ஓ! அவர்கள் மதியீனரும் ஞானமில்லாதவர் களுமாயிருக்கிறார்! அவர்கள் பூலோகக்காரியங்களில் எவ்வளவு ஆழமாய் அமிழ்ந்து கிடக்கிறார்கள் என்றால், இலௌகீகக் காரியங்கள் தவிர மற்றொன்றின்பேரிலும் அவர்கள் பிரியங்கொள்ளுவதில்லை. ஆனால் இந்த திர்ப்பாக்கியர் தாங்கள் அவ்வளவு பலமாய் நேசித்து வந்தது எவ்வளவு நீசமானதென்றும் ஒன்றுமில்லாமை யென்று கடைமுடிவில் மகா விசனத்தோடு கண்டுகொள்ளுவார்கள். ஆனால் அர்ச்சிஷ்டர்களும் மற்றுமுள்ள கிறீஸ்து நாதருடைய பக்தியுள்ள நேசர்களும் சரீர சுகங்களையும் தங்கள் காலத்தில் பெரிதாக எண்ணப்பட்டவைகளையும் கவனியாமல் நித்திய தன்மைகளின்மேல் தங்களுடைய சர்வ நம்பிக்கையும் கவனமும் வைத்திருந்தார்கள். இலௌகீக நன்மைகளின் மேல் கொண்டிருக்கும் பற்றுதல் இவ்வுலக இழிவுக்குரிய நாட்டங்களுக்கு இழுக்குமேயென்று பயந்து, நித்தியமும் ஞானமுமான நன்மைகளின் மேல் தங்கள் முழு ஆசையெல்லாஞ் செலுத்தினார்கள். சகோதரனே! ஞானசீவியத்தில் விருத்தியடைய வேண்டுமென்ற நம்பிக்கையை விட்டுவிடாதே ; உனக்கின்னும் காலம் உண்டு. இதுவே அதற்கு நேரம்.

௫.–உன் பிரதிக்கினையை நாளைக்கு நிறைவேற்றலாம் என்று ஏன் தாமதஞ் செய்கிறாய்? எழுந்திரு; ‘வேலை செய்கிறகாலம் இதுவே, சீவியத்தைத் திருத்துகிறதற்குத் தகுந்தகாலம் இதுவே என்று சொல்லி இந்தகணமே துவங்கு. வருந்தப்பட்டுத் துன்பம் அனுபவிக்கும் காலந்தான் நீ பேறுபலன் அடைய வேண்டிய காலம். நீ இளைப் பாறுவதற்கு முந்தி அக்கினியையும் ஜலத்தையும் கடந்து போகவேண்டியது. உனக்கே நீ பலவந்தம் பண்ணினாலேயன்றி மற்றபடி துர்க்குணத்தை மேற்கொள்ளமாட்டாய். இந்தப் பலவீனமான சரீரத்தை நாம் அணிந் திருக்கிறவரையில், பாவமில்லாதிருப்பதும், சலிப்புந் துன்பமுமின்றிச் சீவிப்பதும் கூடாது. நாம் சகல திர்ப்பாக்கியத்தினின்றும் விடுதலையாக்கப்பட ஆசித்துத் தான் வருகின்றோம் ; ஆனால் பாவத்தினிமித்தம் நாம் பரிசுத்த அந்தஸ்தைப் போக்கடித்ததால், மெய்யான பாக்கியத்தையும் இழந்துபோனோம். ஆனதினால் இந்த அக்கிரமக்காலம் கடந்துபோய், அழிவுக்குரிய சீவியம் அழிவில்லாச் சீவியமாகிறவரைக்கும் பொறுமையை அனுசரித்து, சர்வேசுரனுடைய இரக்கத்துக்கு எதிர்பார்த்திருக்க வேண்டியது.

௬.–ஓ! துர்க்குணங்களின்மேல் எப்போதும் நாட்டமா யிருக்கும் மனிதப் பலவீனம் எவ்வளவோ பெரியது !

இன்று உன் பாவங்களைச் சங்கீத்தனம் பண்ணினவைகளைத் திரும்பவுங் கட்டிக்கொள்ளுகிறாய். எச்சரிக்கையா யிருப்பதாக இப்போது பிரதிக்கினை பண்ணுகிறாய்; ஒருமணி நேரத்திற்குப் பிற்பாடு யாதோர் பிரதிக்கினையும் பண்ணாததுபோல் நடக்கிறாய். ஆனதால் நாம் இவ்வளவு பலவீனரும் நிலையற்றவர்களுமாயிருக்க, நம்மைத்தானே தாழ்த்திக்கொள்ளவும் நம்மை கனமாக எப்போதும் எண்ணாதிருக்கவும் வேண்டிய நியாயமுண்டு; வெகு பிரயாசைப்பட்டு ஒரு நொடியில் அசட்டைத்தனத்தால் போக்கடிக்கக் கூடும்.

7.–ஆரம்பத்திலேயே நாம் அவ்வளவு பக்தி சுறுசுறுப்பற்றவர் களாயிருந்தால் கடைமுடிவில் நமது நடத்தையில் மெய்யான அர்ச்சிஷ்டதனத்தின் அடையாளம் இன்னுந் தோன்றாதபோதே, ஏற்கனவே சமாதானமுண்டானது போலவும் இளைப்பாற்றியை நாட நாம் ஆசைக் கொண்டால், நமக்குக் கேடுதான் நேரிடும். நாம் திருந்தி, புண்ணியத்தில் விருத்தியடைவோம் என்ற நம்பிக்கை ஏதாவது உண்டோவென பார்க்கும்படி, நல்ல நவசந்நியாசிகளைப் போல நமக்கு நல்லொழுக்கங்களைத் திரும்பக் கற்றுக் கொடுத்தாலே தாவிளை.

யோசனை

“ஒரு ஸ்திரீயினிடமாய்ப் பிறந்த மனிதன் சொற்பகாலம் சீவிக்கிறான்.” துன்பங்களால் நிரப்பப் பட்டிருக்கிறான். பாவத்தினால் நமக்குக் கிடைத்த இலாபம் இதுதான். மனிதருடைய பிரலாபங்களையும் பெருமூச்சு களையும் கேள். யோபென்கிறவர் சொல்லுகிறதாவது : “நான் பிறந்த நாளும் ஒரு மனிதன் கற்பந்தரிக்கப்பட்டான் என்று சொல்லப் பட்ட இரவும் இல்லாமற் போவதாக. என் தாயின் உதரத்திலேயே நான் ஏன் இறந்து போகவில்லை? வெளிவரும்போது நான் ஏன் இறந்தபோகவில்லை? வெளி வரும்போது ஏன் அழிந்து போகவில்லை? என்னுடைய தாய் ஏன் என்னைத் தன் மடிமேல் வைத்துக்கொண்டு எனக்குப் பால் ஊட்டினாள்? அப்படி அவள் செய்யாதிருந்தால், இப்போது நான் மௌனத்தில் நித்திரை செய்துகொண்டிருப்பேன் ; இப்போது நித்திரையில் இளைப்பாறிக்கொண்டிருப்பேன் ” என்றார். ஆனால் இந்த நிர்ப்பாக்கியத்திற்குப் பிறகு பெருத்த நம்பிக்கை உண்டானது. “என் இரட்சகர் சீவிக்கிறார் என்றும் நான் திரும்பவும் மாம்ச உத்தானமாவேன் என்று நான் அறிந்திருக்கிறேன். என் சரீரத்தோடு என் சர்வேசுரனைக் காண்பேன், அவரைப் பார்ப்பேன், என் கண்கள் அவரை நோக்கும்” என்றார். அப்போதே சகலமும் மாறிப் போகின்றன. ஆறுதல் அற்றுப்போயிருந்த துன்பங்கள் இரட்சகருடைய பாடுகளோடொன்றிக்கவே பாவப் பரிகாரமாகின்றன. வேத நீதியினுடையவும் இரக்கத் தினுடையவும் அடையாளமாகின்றன. நித்திய இன்பங்களின் துவக்கமாகின்றன. கிறிஸ்துநாதர் தமது மரணத்தால் பாவியான மனிதனுக்கு அடைப்பட்டுப் போயிருந்த மோட்சத்தைத் திறந்தார். துன்பங்களுக்குச் சர்வவேசுரன் இப்படிக்கொத்த உயர்ந்த சம்பாவனையை யளிக்கவிருக்க, அவைகளைப் பற்றி முறையிடலாமோ? யேசுநாதர் தம்முடைய சிலுவைப் பலியில் நாமும் நமக்குண்டாகுந் துன்பங்களால் அவரோடு ஒன்றித்துப் பேருபலன்களை அடையும்படி தயைபுரியும்போது நாம் முறையிட நியாயமுண்டோ? ஆண்டவரே ! இதுவரையிலும் என்னிடம் இருந்த பாவக் குருட்டாடத்தை இப்போதே விட்டுவிடுகிறேன். உமது பாடுகளில் எனக்குப் பங்குண்டாயிருக்கக் கடவது. ஒரு

நாள் உமது மகிமையிலும் பங்குண்டாகும்.

23ŠD ¶]iVKD

மரணத்தைப்பற்றிய யோசனைகள்

1.–நீ வெகு சீக்கிரத்தில் இவ்வுலகை விட்டு மறைந்து போவாய். ஆகையால் நீ எவ்விதமாய் உன்னைத் திருத்த வேண்டுமென்று கவனி. இன்றைக்கு இருப்பவன் நாளைக்குக் காணாமற்போகிறான்.கண்ணுக்கு மறைவாய்ப் போனபிறகு வெகு சீக்கிரத்தில் நினைக்கப்படவு மாட்டான். ஓ! மனிதனுடைய இருதயத்தின் மூடத்தனமே! கன்னெஞ்சே ! நிகழுங் காரியங்களை மாத்திரம் யோசிக்கின்றாய் ! வருங்காரியங்களையோ ஏறக் குறையச் சிந்திக்கிறதில்லை. இன்றே சாகப் போகிறதுபோல ஒவ்வொரு கிரியைகளிலும் நினைவிலும் நீ நடந்துகொள்ள வேண்டியது. உனக்கு பரிசுத்த மனசாட்சியுண்டானால் நீ மரணத்திற்கு அதிகமாக பயப்படமாட்டாய். மரணத்திற்குத் தப்பித்துப் போவதை விட பாவத்திற்கு அஞ்சி நடப்பது உத்தமம். இன்று நீ மரணத்திற்கு ஆயத்தமா யிராவிடில், நாளைக்கு எப்படி ஆயத்தமாயிருப்பாய்? நாளைய நாள் நிச்சயமற்றது. நாளையதினம் உயிரோடிருப்பாயென்று நீ அறிவாயோ?

௨.–நாம் அதிக சொற்பமாய்த் திருந்துகின்றோமாகில், வெகுகாலம் சீவிப்பதினால் வரும் இலாபம் என்ன? ஆ ! வெகுகாலம் சீவிப்பதினால் நாம் அநேகமாக திருந்துகிறோமா? இல்லை ; அதற்கு மாறாகப் பெரும்பாலும் குற்றமே நம்மில் அதிகரிக்கின்றது. இவ்வுலகத்தில் ஒரு நாளாகிலும் நாம் நன்மையாய் நடந்தோமேயானால் எவ்வளவோ நலமாயிருக்கும். சிலர்

தாங்கள் மனந்திரும்பி (மடம் பிரவேசித்து) இத்தனை வருஷங்கள் ஆயினவென்று கணக்கிடுகிறார்கள்; ஆனால் திருத்தத்தின் பலனோ பெரும்பாலும் கொஞ்சமாய்த்தான் இருக்கும். சாகிறது பயங்கரத்திற்குரியதானால், வெகுகாலம் சீவிக்கிறது இன்னும் அதிக ஆபத்திற்குரியதாக இருக்கலாம். மரணநேரத்தை எப்பொழுதும் சிந்தித்துக்கொண்டு தினந்தோறும் சாகிறதற்குத் தன்னை முஸ்திப்புப் படுத்துகிறவன் பாக்கியவான். ஒருவன் சாகிறதை நீ எப்போதாவது பார்த்திருந்தால், நீயும் அவ்வழியேதான் நடந்துபோவாயென்று நினைத்துகொள்.

௩.–பொழுதுவிடிய, சாயரட்சை வரையிலும் இருக்கமாட்டாயென்று நினை. பொழுது சாய, மறுநாள் காலை வரையிலும் உயிரோடிருப்பாயென்று துணிந்திராதே. ஆகையால் நீ ஆயத்தமாயிராத சமயத்தில் சாவு உன்னை நெருங்காதபடி எப்போதும் சாவிக்கு முஸதிப்பாயிருக்கக் கடவாய். அநேகர் திடீரென்றும் நினையாத நேரத்தில் சாகிறார்கள், ஏனெனில் □நினையாத நேரத்தில் மனுமகன் வருவார்.□அந்த அந்தியநேரம் வரும்போது, கடந்து போன உன் சீவியகால மெல்லாத்தையும்பற்றி வெகுவித்த யாசமாய் நினைக்கத் துவக்குவாய் ; அவ்வளவு அசட்டைத்தனமாயும் தளர்ச்சியுள்ளவனாயும் இருந்ததை யுணர்ந்து வெகுவாய் விசனப்படுவாய்.

4.–மரண சமயத்தில் எவ்விதங் காணப்பட வேண்டுமென்று ஆசிக்கிறானோ, அவ்விதமே சீவிய காலத்தின்போது இருக்கப் பிரயாசைப்படுகிறவன் எவ்வளவோ பாக்கியவான், எவ்வளவோ விவேகி. ஏனெனில், உலகத்தை முழுமையும் நிந்திப்பதும், புண்ணியங்களில் விருத்தியடைய சுறுசுறுப்பாய் ஆசிப்பதும், ஒழுங்குகள் அன்புடன் அநுசரிப்பதும்,

தபஞ் செய்ய வருந்துவதும், துரிதமாய்க் கீழ்ப்படிவதும், தன்னைத்தானே வெறுத்தலும், கிறிஸ்துநாதருடைய நேசத்தைப்பற்றி எவ்விதத் துன்பங்களையுந் தைரியமாய் சகிப்பதும, இவையாவும் பாக்கியமான மரணமடைய பெருத்த நம்பிக்கையைக் கொடுக்கும். நீ சௌக்கியமாயிருக்கையில் அநேக நன்மைகள் செய்யக்கூடும். வியாதியானபோதோ உன்னால் என்ன செய்யக்கூடுமென்றும் நான் அறியேன். வியாதியினால் புண்ணியத்தில் வியாதிக்கிறவர்கள் மிகவும் கொஞ்சம் பெயர். அப்படியே டிக்கடி பயணஞ்செய்பவர்கள் புண்ணியவிர்த்தி அடைவது அபூர்வம்.

5.–நீ எண்ணியிருப்பதைவிட அதிசீக்கிரத்தில் மனிதர் உன்னை மறந்துவிடுவார்கள், ஆதலால் உன் சிநேகிதர்பேரிலும் சுற்றத்தார் பேரிலும் நம்பிக்கை வைக்காதே ; உன் இரட்சணியத்துக் காரியத்தைப் பிற்பாடு கவனிக்கலாமென்றுந் தாமதியாதே. பிறர் ஒத்தாசையின் மேல் நம்பிக்கை வைத்திருப்பதைவிட, இப்போதே பாலத்தோடு முன்சாக்கிரதையாய் உன் இரட்சணியத்தை வேண்டி நற்கிருத்தியங்களைச் செய்வது உத்தமம். இப்போது உன்மட்டில் உனக்கே கவலையில்லாமற் போனால் பிற்பாடு உன்னைப் பற்றிக் கவலைப்படுகிறவன் யார்? இக்காலமானது மிகவும் விலையேறப்பெற்ற காலம். இப்போதுதான் தக்கசமயம், இப்போதுதான் இரட்சணியத்தின் நாட்கள். ஆனால் ஐயோ ! நித்தியமாய்ச் சீவிக்கப் பாத்திரவானாவதற்கு உதவும் இக்காலத்தை நீ அதிக பிரயோசனமாய்ச் உதவும் இக்காலத்தை நீ அதிக பிரயோசனமாய்ச் செலவழிக் காதிருப்பது எவ்வளவோ பரிதாபம். மனந்திரும்புவதற்காக உனக்கு ஒருநாள் ஒரு நாழிகை வேண்டுமென்று ஆசிக்கும் காலம் வரும். ஆனால் அந்த நாளும் நேரமும் உனக்கு கிடைக்குமோ என்னவோ நானறியேன்.

6.–ஆ ! பிரியமுள்ளவனே, இப்போதே நீ ஓயாமல் தேவபயம் உடையவனாய், மரணம் எப்போது வருமோ வென்று அஞ்சி நடந்தால், எவ்வளவு பெருத்த ஆபத்தனின்று உன்னை மீட்டுக்கொள்ளவும், எவ்வளவு பெருத்த திடுக்காட்டத்தினின்று உன்னை விடுவித்துக் கொள்ளவுக் கூடும். உன் மரண சமயத்தில் பயப்படுவதைவிடச் சந்தோஷப்படக் கூடுமான விதமாய் இப்போதே சீவித்துவரப் பிரயாசைப்படு. அப்போது கிறீஸ்துநாதரோடு சீவிக்கத் துவக்கும்படியாக, இப்போதே உலகத்திற்கு மரித்துப்போகக் கற்றுக்கொள். அப்போது கிறீஸ்துவிடம் விக்கினமின்றிச் சேரக்கூடுமாயிருக்க, இப்போதே சகலத்தையும் நிந்திக்கக் கற்றுக்கொள். அப்போது நிச்சயமான நம்பிக்கை கொள்ளக்கூடுமயிருக்க, இப்போதே தபசினால் உன் சரீரத்தைத் தண்டித்து வா.

7.–ஆ !புத்தியீனனே, ஒரு நாளாவது உயிரோடிருப்பது உனக்கு நிச்சயமாயில்லாமலிருக்கும்போது,நெடுங் காலஞ் சீவிப்பேனேன்று எண்ணுவதெப்படி? எத்தனையோ பேர் மோசம் போய், நினையாத நேரத்தில் உயிர் பிரிந்தார்கள். இவன் வாளால் வெட்டுண்டு இறந்தான் ;அவன் ஜலத்தில் அமிழ்ந்து செத்தான் ; இவன் உயரத்திலிருந்து விழுந்து மண் டையை உடைத்துக் கொண்டான் ; அவன் சாப்பிடும் போது செத்தான் ; இவன் விளையாடும்போது இறந்தான் ; ஒருவன் நெருப்பினால், வேறொருவன் கத்தியால், மற்றொருவன் கொள்ளை நோயால், வேறொருவன் திருடர்கையால் மாண்டான் என்று நீ எத்தனையோவிசை கேள்விப் பட்டிருக்கிறாய். அவ்விதம் சகலருடைய முடிவு

மரணமே ; மானிட சீவியம் நிழலைப்போன்று சீக்கிரத்தில் கடந்துபோகின்றது.

8.–உன் மரணத்திற்குப்பின் உன்னை நினைக்கப்போகிறவன் யார்? உனக்காக வேண்டிக்கொள்பவன் யார்? எனக்கு மிகவும் பிரியமானவனே, உன்னில் நீ எப்போது சாகப்போகிறாயென்றறியாய், சாவுக்குப்பின் உனக்கென்ன சம்பவிக்கப்போகிறதென்பதையும் நீ அறியாய். உனக்கு நேரமிருக்கும் போதே, அழியாத திரவியங்களைச் சேகரித்துக்கொள். உன் இரட்சணியத்தைமட்டும் நினை; சர்வேசுரனுக்கு அடுத்தவைகளில் கவனி. நீ இச்சீவியத்தை விட்டுப் பிரிந்துபோகும்போது அர்ச்சிஷ்டவர்கள் "நித்திய கூடாரங்களில் உன்னை வரவேற்றுக்கொள்ளும் படியாக" அவர்களை வணங்கி வருவதாலும், அவர்களுடைய நன்மாதிரிகைகளைக் கண்டுப்பாவிப் பதாலும் இப்போதே சிநேகிதர்களைச் சம்பாதித்துக்கொள்.

9.– உலக காரியங்கள் ஒன்றில் தொந்தார்த்தமில்லாத "யாத்திரைக்காரன் போலவும், பரதேசியைப் போலவும்" உலகத்தில் சஞ்சரிக்கக்கடவாய். உன் இருதயத்தை உலக ஆசையில்லாததாகவும், சர்வேசுரனை நோக்கி நாடினதாகவும் காப்பாற்றிக்கொள், ஏனெனில் "இவ்விடத்தில் உனக்கு நிலைமையுள்ள இல்லிடமில்லை." உன் மரணத்திற்குப்பின் உன் ஆத்துமம் பாக்கியமாய் சர்வேசுரனிடம் சேரப் பாத்திரமாகத்தக்கதாக, பரலோகத்தை நாள்தோறும் உன் மன்றாட்டுகளையும் பிரலாபத்தை கண்ணீர்களையும் பிரலாகத்தையும் கண்ணீர்களையுந் திருப்பக்கடவாய்.

யோசனை

இந்தக் கல்லறை ஓரத்தில் வா. வெளுத்து,

நொறுங்கிப் போயிருக்கும் எலும்புகளை உற்றுப்பார் ! இந்த மனிதனை நீ அறிந்திருக்கிறாய். அவன் கொஞ்ச வருஷங்களுக்கு முந்தி தன் சாவைப்பற்றி நினைத்தவனல்லன். நீயும் இப்போது சாவை நினைப்பதில்லை. அவன் ஆஸ்திபாஸ்தியைப்பற்றி, தன்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்குச் சம்பாதித்து வைப்பதைப் பற்றிக் கவலைப்பட்டவனே தவிர, கடைசி வரைக்கும் சாவை நினைத்தவனல்லன். ஆனால், இப்போது நீ போய் அவனுடைய வீட்டில் நுழைந்து பார் ! அவனைப் பற்றிக் கவலைப்படுகிறவர்களார்? அவனை நினைக்கிறவர்கள்தான் யார்? அவன் வெகு பிரயாசையோடு சம்பாதித்துச் சேர்த்த பொருளைத் தப்புந் தவறுமாய்ச் செலவிடுகிறதற்கும் ஆஸ்தியையழிப்பதற்கும் வேண்டிய மனுஷர் களிருப்பதைக் காண்பாய். சேசுநாதருடைய இரத்தத்தால் மீட்டிரட்சிக்கப்பட்ட அவனுடைய ஆத்துமத்தின் கதி என்ன ? சரீரத்தை விட்டுப் பிரிந்த மாத்திரத்தில் ஒன்றில் மோட்சம், ஒன்றில் நரகம் ! இப்போது நீ உலக காரியங்களின் மேல் கவலையாய் இருக்கிறாயோ? மனந்திரும்புகிறதற்குத் தாமதிக்கிறாயோ ? சொல். நாளை பார்த்துக் கொள்ளலாமென்கிறாயோ ? மதியீனனே ! நாளை உன் கையிலில்லை, இதோ ! உனக்கு குழி வெட்டப் படுகின்றது. பிறகு நித்தியந்தான்.

24ŠD¶]iVkÐ

தேவத் தீர்வையும் பாவிகளுடைய ஆக்கினையும்

1.–எதைச் செய்தாலும் உன் முடிவையும் கண்டிப்புள்ள நடுவருடைய சன்னிதானத்தில் நீ எவ்விதம் நிற்கப்போகிறாயென்பதையும் எண்ணிப் பார் ; இவர் சகலத்தையும் அறிந்தவர், கைக்கூலியால் வசப்படுத்தப் படாதவர்,

சாக்குப் போக்குகளை ஏற்றுக்கொள்ளாதவர், ஆனால் நீதிப் பிரகாரமே தீர்வையிடுகிறவர். ஓ! மிகவும் நிற்பாக்கியனும் புத்தியீனனுமான பாவியே! கோபங் கொண்ட மனிதனுடைய முகத்தைக்கண்டு சில சமயங்களில் நடுநடுங்குகிற நீ உன் பாவங்களையெல்லாம் அறிந்திருக்கும் சர்வேசுரனுக்கு என்ன மறுமொழி சொல்லப்போவாய்? அந்தத் தீர்வை நாளில், அவனவனுக்குத் தன்தன் கணக்கே தன்தனக்குப் போதுமான பாரமாயிருக்க, எவனும் உன்னைக் காப்பாற்றவும் உனக்காக நியாயஞ் சொல்லவும் முடியாதே; ஆதலால் அந்நாளுக்கென்று நீ உன்னைச் சீர்ப்பத்தாதிருப் பானேன் ? இப்போதே நீ படும் பிரயாசை வீணாய்ப் போகாது, நீ சிந்தும் கண்ணீர் அங்கீகரிக்கப்படும், உன் பிரலாபப் புலம்புதல் கேட்கப்படும், உன் பாடுகளாலே நீ உன் பாவங்களைப் பரிகரித்து உன் ஆத்துமத்தை பரிசுத்தப் படுத்தக் கூடுமாயிருக்கிறது.

௨.–பிறர் தன்னை அவமானப்படுத்தும் போது தனக்கு வந்த அவமானத்தைப் பற்றியல்ல புறத்தியானுடைய துர்க் குணத்தைப்பற்றி விசேஷமாய் கஸ்திப்படுவதாலும், தன் விரோதிகளுக்காக மனச்சந்தோஷமாய் வேண்டிக் கொண்டு முழு இருதயத்தோடு அவர்களுடைய குற்றங்களை மன்னிப்பதாலும், பிறரிடத்தில் பொறுத்தல் கேட்கத் தாமதியாதிருப்பதாலும், கோபிப்பதைவிட எளிதாய் இரக்கப்படுவதாலும், தனக்கே அடிக்கடி பலவந்த செய்து சரீரத்தைப் புத்திக்கு முழுமையுங் கீழ்ப்படுத்தப் பிரயாசைப்படுவதாலும், பொறுமை சாலிக்கு இச்சீவியம் பாவப் பரிகாரம் செய்யும் பெரிய உத்தரிப்பு ஸ்தலமாக இருக்கின்றது. மறு உலகத்தில் தன் பாவங்களைப் பரிகாரம் பண்ணலாமென்று காத்திராமல்

இப்போதே அவைகளுக்கு உத்தரித்துத் துர்க்குணங்களைப் பிடுங்கி எறிகிறது உத்தமம். நமது சரீரத்தின் மட்டில் நாம் வைத்திருக்கும் கிரமந்தப்பின பட்சத்தால் மெய்யாவே நாம் நம்மையே ஏமாற்றிவிடுகிறோம்.

௩.–உத்தரிக்கிற ஸ்தலத்து அக்கினி உன் பாவங்களையன்றி வேறென்னத்தைச் சுட்டெரித்து விழுங்கப்போகின்றது? நீ இப்போது உன் சரீர இச்சைகளைப் பின்பற்றி எவ்வளவுக் கதிமாய் உன்னைத் தானே இளக்காரமாய் நடத்துகிறாயோ, பிறகு அவ்வளவுக்கதிக கடின வேதனைக்குள்ளாகி அந்த அக்கினிக்கு அதிக இரை தேடி வைக்கிறாய். மனிதன் எந்த துர்விஷயங்களில் பாவங்கட்டிக் கொண்டானோ, அவ்விஷயங்களிலேயே அதிகக் கடினமாய்த் தண்டிக்கப் படுவான் ; அங்கே சோம்பேறிகள் அக்கினி முட்கோலால் குத்தப்படுவார்கள் : போசனப்பிரியமுள்ளவர்கள் கடும் பசி தாகத்தினால் உபாதிக்கப்படுவார்கள் ; காமாதுரரும் துர்மார்க்கரும் கொதிக்கிற கீலிலும் நாற்றமெடுக்கிற கெந்தகத்திலும் அமிழ்த்தப்படுவார்கள் ; காய்மகாரிகள் வெறிபிடித்த நாய்களைப்போல வருத்த மிகுதியால் ஊளையிடுவார்கள்.

4.–தனக்குரித்தான வேதனையை அனுபவியாத துர்க்குணம் கிடையாது. அங்கே ஆங்காரிகள் சர்வ வெட்கத்தால் நிரப்பப்படுவார்கள்; உலோபிகள் மிகவும் நிர்பாக்கியமான எளிமைத்தனத்தால் இடுக்கண் படுவார்கள். இங்கே நூறு வருஷத்துக் கடின தபசைவிட அங்கே நரகவாசிகளுக்கு இளைப்பாற்றியுமில்லை ஆறுதலுமில்லை: இங்கேயோ வேதனைகள் ஓயாதவையல்ல, மேலும் சிலவேளை சிநேகிதர்களால் ஆறுதலடையலாம். தீர்வை நாளில் நீ புண்ணியவான்களோடு அச்சமற்றிருக்குபடியாக இப் போதே உன் பாவங்களைக் கவனித்து அவைகளுக்காக

மனஸ்தாபப்படு.

௫.–அப்போது நீதிமான்கள் தங்களை நெருக்கிடைசெய்து ஈனப்படுத்தினவர்களுக்கு எதிரில் வெகு தைரியத்தோடு நிற்பார்கள். இப்போது மனிதருடைய தீர்மானங்களுக்குக் தாழ்ச்சியோடு தன்னைக் கீழ்ப்படுத்துகிறவன் அப்போது தீர்மானிக்க எழுந்து நிற்பான். தாழ்ச்சியுள்ளவனும் தரித்திமுள்ளவனும் அப்போது வெகு நம்பிக்கையாயிருப்பாகள்; ஆங்காரியோ அங்கமெல்லாத்திலும் நடுங்குவான். கிறீஸ்துநாதரைப்பற்றிப் பைத்தியனும் நிந்திக்கப்பட்டவனுனமயிருக்கக் கற்றுக்கொண்டவன், இவ்வுலகத்தில் விவேகியாயிருந்தாக அப்போது காணப்படுவான். பொறுமையாய்ச் சகித்த துன்பமெல்லாம் அப்போது சந்தோஷம் வருவிக்கும். அக்கிரமமெல்லாந் தன் வாயை அடைத்துக் கொள்ளும். பக்தியுள்ளவர்கள் எல்லோரும் அப்போது அகமகிழ்வார்கள் ; பக்தியற்ற வர்கள் எல்லோரும் மிகுந்த கஸ்திப்படுவார்கள். தான் சுகத்தில் எப்போதும் வளர்ந்து அக்களித்திருப்பதைவிட, துன்பம் அனுபவித்த சரீரம் அப்போது ஒளி பெற்றிருக்கும், விலையேறப்பெற்ற ஆடைகளோ மங்கிப்போகும், தங்கமயமான அரண்மனையைவிட எளிமையான வீடு அப்போது மேன்மையாக மதிக்கப்படும். அப்போது நிலைமையுள்ள பொறுமை உலக அதிகாரம் முதலியதைவிட அதிகமாய் உதவும். உலகத்திலுள்ள எவ்வித சூது மார்க்கத்தையும்விட கபடற்ற கீழ்ப்படிதலே அப்போது மேன்மையாக பெறும். தேர்ந்த சாஸ்திரத்தை விடக் குற்றமில்லாத நல்ல மனசாட்சி அப்போது அதிக சந்தோஷங்கொடுக்கும். பூலோகத்திலுள்ள சகல பொக்கிஷங்களையும் விட ஆஸ்திகளின் மட்டில் கொண்டிருந்த அருவருப்பு அப்போது அதிக பேறுள்ளதாயிருக்கும். அறுசுவைப்

பதார்த்தங்களை அருந்தினதைவிடப் பக்தியுடன் செபம் பண்ணினதானது அப்போது அதிக சந்தோஷங் கொள்வாய். மிகவும் அலங்காரமான வார்த்தைகளை உரைத்ததைவிட புண்ணியக் கிருத்தியங்களினால் அதிகப் பேறுண்டாகும். பூலோக சகல இன்பங்களையும்விட கஷ்டமான சீவியமுங் கடுந்தபசும் அப்போது அதிக பிரியம் வருவிக்கும்.

௬.–(ஆதலால்) அப்போது அதிக கனமான துன்பங்களினின்று தப்பித்துக்கொள்வதற்காக இப்போது கொஞ்சத் துன்பப்படக் கற்றுக்கொள். பிறகு நீ என்ன அனுபவிக்கக்கூடுமென்று இங்கேயே முந்தி பரீட்சை செய்து பார். இப்போது உனக்குச் சொற்பத் துன்பம் அனுபவிக்க உன்னால் தாளாதே போனால், நித்திய ஆக்கினைகளை எவ்விதஞ் சகிக்கப் போகிறாய் ? இப்போது உனக்குச் சொற்ப நோக்காட்டினிமித்தம் அவ்வளவு எரிச்சலுண்டானால், அப்போது நரக வேதனைகளை எவ்விதம் சகிப்பாய்? உள்ளப்படி இவ்வுலகத்தில் இன்பமனுபவிக்கிறதும், பிறகு கிறீஸ்துநாதரோடு அரசாட்சி செய்கிறதுமாகிய இவ்விரண்டு சந்தோஷத்தையும் நீ அடைவது கூடாத காரியம்.

7.–இன்றுவரைக்கு எப்போது நீ பெருமையிலும் இன்பங்களிம் சீவித்திருந்தவனாய் இந்த நிமிஷமே நீ சாகும்படி நேரிட்டால், அதெல்லாம் உனக்கென்ன பிரயோசனப்படும்? ஆனதால் சர்வேசுரனை நேசிப்பதும் அவருக்கும்மாத்திரம் ஊழியம் பண்ணுவதுமே தவிர மற்றதெல்லாம் வியர்த்தம். முழு இதயத்தோடு சர்வேசுரனை நேசிக்கிறவன் சாவுக்கு தேவனைக்கும் தீர்வைக்கும் நரகத்திற்கும் அஞ்சமாட்டான், ஏனென்றால் உத்தம நேசம் சர்வேசுனிடத்தில் அச்சமின்றி அண்டிப்போகச் செய்யும். பாவங் கட்டிக்கொள்வதில்

இன்னமும் பிரியமுள்ளவனே சாவுக்குத் தீர்வைக்கும் அஞ்சுவதும் ஆச்சரியமல்ல. ஆயினுந் தேவ சிநேகம் உன்னைப் பாவத்தினின்று இன்னும் போதாவிட்டால் நரகப் பயமாவது பாவத்தினின்று அகல உன்னைக் கட்டாயப்படுத்துவது நன்மையாயிருக்கும், தெய்வ பயத்தை அசட்டைப் பண்ணுகிறவன் நன்மையில் நெடுங்காலம் நிலைத்திருக்க முடியாதவனாய், வெகு சிக்கிரத்தில் பசாசின் வலைகளிற் சிக்கிக்கொள்ளுவான்.

யோசனை

"சர்வேசுரன் பொறுமையாயிருக்கிறார்; ஏனெனில் நித்தியாராயிருக்கிறார்" என்று அர்ச். அகுஸ்தீன் சொல்லுகிறார். ஆனால் பொறுமையின் நாட்கள் கடந்துபோன பிறகு நீதியின் நாள் வரும். அது பயங்கரத்திற்குரிய நாள். அதற்குத் தப்பித்துக் கொள்ளுவது கூடாது, கூடாது. தங்களுடைய கிரியைகளுக்கும் நினைவுகளுக்கும் கணக்குக்கொடுக்க நித்திய நீதி அதிபருக்கு முன்பாக சகல மனிதரும் வரவேண்டியது ஒருநாள் ! அந்தப் பயங்கரமான நாளை நினைத்துப் பார். இதோ! கல்லறைகளினின்று தூசியெல்லாம் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து உருவமெடுக்கின்றது; உலகத்தின் எத்திசையிலும் நின்று மரித்தோருடைய கூட்டம் நீதி அதிபருடைய சமுகத்தில் வந்து சேருகின்றது. அங்கே எல்லா இரகசியங்களும் வெளியாகின்றன, மறைவிடமான மனசாட்சியில்லை. ஒவ்வொருவனும் தன் தீர்வையை எதிர்பார்க்கிறான். மனிதர் பிரிக்கப் படுகிறார்கள், தீர்மானஞ் சொல்லப் படுகின்றது. நீதிமான்களுக்கு மோட்சம் திறந்திருக்கிறது ; பாவிகளையோ நரகம் தன் வாயை அகலமாய்த் திறந்து விழுங்குகின்றது. பயங்கரத்திற்குரிய நாள்! சம்மனசுகளும் புண்ணியவான்களும் சேசுகிறீஸ்து நாதரைப்

புடைசூழ்ந்து வர, ஓட்டோலகராய் மோட்சத்திற்கு எழுந்தருளிப் போகிறார். பசாசுகள் பாவிகளைத் தள்ளிக்கொண்டு நரகத்தில் விழுகின்றன. எல்லாம் முடிந்தது. பரலோக பாக்கியமும், நரக வேதனையும் மாத்திரம் முடியாது. ஒரு போது முடியாது. என்றென்றைக்கும் நீளித்திருக்கும். ஆனதால் நீ உலகத்திலிருக்கும்போதே இவ்விரண்டில் ஒன்றைத் தெரிந்துகொள். மறுசீவியத்தில் மனந்திரும்பலாம் என்று உன் கனவிலுமெண்ணாதே.

25ŠD ¶] iVk«D

நமது நடவடிக்கை முழுவதிலும் சுறுசுறுப்போடு திருத்துப்பாடு செய்யவேண்டியது

1.–சர்வேசுரனுடைய ஊழியத்தில் விழிப்பாயும் சுறுசுறுப்பாயுமிரு. நீ உன்னைப்பற்றி அடிக்கடி யோசிக்க வேண்டியதாவது : ஏன் இங்கே வந்தாய் ? உலகத்தை ஏன் விட்டாய் ? சர்வேசுரனுக்காகச் சீவிக்கிறதற்கும், ஞான அறிவுடையோன் ஆகிறதற்குமல்லோ ? ஆதலால் நீ புண்ணியத்தில் விருத்தியடைய சுறுசுறுப்பபாயிரு, உன் பிரயாசைகளின் சம்பாவனையைச் சீக்கிரத்தில் பெறுவாய்; அப்போது உன் இருதயத்தில் பயமும் நுழையாது, துன்பமுமிராது. இப்போது நீ படப்போகும் சொற்பப்பிரயாசைக்குச் சம்பாவனையாக, உனக்குப் பெரும் இளைப்பாற்றியையும் நித்திய சந்தோஷத்தையும் கண்டடைவாய். நீ பிரயாசைப்படுகிறதில் எந்நேரமும் பிரமாணிக்கமும் சுறுசுறுப்புமுள்ளவனாய் இருந்தால், சந்தேகமறச் சர்வேசுரன் சம்பாவனையளிப்பதில் பிரமாணிக்கமும் தாராள குணமுமுள்ளவராயிருப்பார். நீ வெற்றி முடியடைவாயென்றி உறுதியான நல்ல

நம்பிக்கை உன்னிடமிருக்க வேண்டியது. ஆயினும் நீ புண்ணியத்தில் தளர்ந்து போகாதபடிக்கும், ஆங்காரங் கொள்ளாதபடிக்கு, அது நிச்சயம் என்று எண்ணாதே.

௨.– ஒருவன் ஏக்கம் பிடித்துப்போய் அடிக்கடி பயம் நம்பிக்கை இவைகளின் மத்தியில் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தபோது, ஒரு நாள் கஸ்தி மூழ்கி ஒரு கோவிலிற் பிரவேசித்து அங்கே ஒரு பீடத்திற்கு முன்பாகச் சாஷ்டாங்க மாக விழுந்து வேண்டிக்கொண்டிருக்கையில் தனக்குள்ளாக யோசித்து : ஓ! நான் புண்ணியத்தில் நிலைத்துக்கொள்வேன் என்று நான் அறிந்தால் எவ்வளவோ நலமாயிருக்குமென்று சொன்னான். உடனே அவன் செவியில் விழுந்த மறுமொழி யாவது “நீ அதை அறிந்தால் என்ன செய்ய மனதாயிருப் பாய் ? அப்போது செய்ய இருப்பதை இப்போதே செய்துவா அவ்விதஞ் செய்து வந்தால் ஆபத்தின்றியிருப்பாய்” என்று கேட்கப்பட்டது. உடனே அவன் ஆறுதலடைந்து தைரியங்கொண்டு தன்னைத் தேவ சித்தத்திற்கு ஒப்படைத்தான்; ஏக்கமும் கலக்கமும் நீங்கிற்று. அதன்மேல் தனக்குச் சம்பவிக்கப்போகிறது இன்னதென்றறிய விருதாவாய்த் தேடினவனல்லன். ஆனால் எவ்வித நற்கிருத்தியத்தைத் துவக்கி முடிப்பதென, சர்வேசுரனுடைய சித்தத்தையும் பிரியத்தையும் அறியவும், அதிக உத்தமமானது என்னவென்று தேடவும் அதிகமாய்க் கவனித்தான்.

௩.–ஆண்டவர்பேரில் நம்பிக்கைவைத்து நன்மைசெய்; அப்போது பூமியில் சமாதானமாய் வாசம் செய்வாய், அதின் பலன்களைக்கொண்டு நீ போஷிக்கப்படுவாய் என்று தீர்க்கதரிசியானவர் வசனிக்கிறார். புண்ணியத்தில் விருத்தியடைவதிலும் தங்களைத்தான் திருத்துவதிலுஞ் சுறுசுறுப்பாய் முயல்வதற்கு அநேகரைத் தடுக்கும்

விக்கினம் ஏதெனில் : கஷ்டத்திற்கு அஞ்சுவது, அல்லது ஞான யுத்தத்தில் ஆயாசம் அடைவதேயாம். உள்ளபடி தங்கள் சுபாவத்திற்கு அதிக கடினமாயும் அதிக விரோதமாயு மிருப்பவைகளைத் தைரியமாய் வெல்லப் பிரயாசைப் படுகிறவர்களே மற்றவர்களைவிடப் புண்ணியங்களில் விருத்தியடை கிறார்கள். ஏனெனில் மனிதன் எம் மாத்திரத்திற்குத் தன்பேரில்தானே அதிகமாய்ச் ஜெயங்கொண்டு தன் மனதை ஒறுத்து வருகிறானோ, அம்மாத்திரத்திற்கும் அதிகமான விருத்தியடைகிறான், அதிகமான வரப்பிரசாதத்திற்குப் பாத்திரவானாகிறான்.

4.–ஆனால் தன்னைத்தானே வெல்லவும், தன்னைத்தானே ஒறுக்கவும் எல்லோருக்குமே அவசியம் ஒரே அளவாயிருப் பதில்லை. ஆயினும் சுறுசுறுப்பாய்ப் பிரயாசைப்படுவன், பாவநாட்டங்களால் அதிகமாய் வருத்தப்பட்டிருந்த போதிலும், நல்ல ஒழுக்கமுடையவனாயானால் புண்ணியத்தின் பேரில் குறைவான ஆசை வைத்திருக்கிற வனைவிட புண்ணியத்தில் மிகுந்த விருத்தியடைவான். அதிக நல்லவனாவதற்கு இரண்டு காரியங்கள் விசேஷமாய் உதவுகின்றன. என்னவெனில், தன் சுபாவத்தின் கெட்ட நாட்டங்களுக்கு தன்னைத்தானே வலுவந்தஞ் செய்து இடங்கொடாதிருப்பதும், தனக்கு எந்தப் புண்ணியம் அதிக அவசரமாய் இருக்கின்றதோ அதையடைய சுறுசுறுப்பாய்ப் பிரயாசைப்படுகிறதுமாம். மேலும் நீ மற்றவர்களிடம் கண்ட உனக்கு மிகவும் அருவருப்பாயிருக்குங் குறைகளை நீயே உன்னிடத்தில் விலக்கவும் வெல்லவும் அதிகமாய்ப் பிரயாசைப்படு.

5.–புண்ணிய விருத்திக்கு எதையும் பிரயோகித்துவா ; நன்மாதிரிகளைக் கண்டாலும் அல்லது அவைகளைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டாலும் அவைகளைக் கண்டுபாவிக்க

உன்னைத் தூண்டிவிடு. மாறாகத் தகாத ஒன்றை நீ கண்டால் நீயும் அவ்விதஞ் செய்யாதபடி சாக்கிரதையாயிரு; சிலவிசை செய்திருந்தால் சீக்கிரமாய் அதைத் திருத்தக் கவலையாயிரு. நீ புறத்தியாரும் உன்பேரில் கண்ணுண்டாயிருப்பதைப் பார்க்கிறது எவ்வளவோ பிரியமுஞ் சந்தோஷமுமானது ; தங்கள் அந்தஸ்தின் கடமைகளை அனுசரியாமல் ஒழுங்கீனமாய்த் திரிகிறவர்களைப் பார்ப்பதோ எவ்வளவோ கஸ்திக்குரியதும் பிரலாபத்திற்குரியதுமாயிருக்கிறது தன் அந்தஸ்தின் கருத்தை அசட்டைப் பண்ணி தன்னைச் சேராத காரியங்களில் தன் புத்தியைச் செலுத்துவது எவ்வளவோ கெடுதியை விளைவிக்கின்றது.

௬.–நீ எடுத்துக்கொண்ட பிரதிக்கினையை ஞாபகப்படுத்தி, சிலுவையிலறையுண்ட கிறீஸ்துநாதருடைய படத்தை உன் கண்முன்பாக வைத்துக்கொள். சர்வேசுரனுக்கு உன்னை ஒப்புக்கொடுத்து நெடுநாளாகியும், யேசுநாதருடைய சீவியத்திற்கு சீவியத்திற்கு உன் சீவியம் ஒப்பாகும்படி நீ இதுவரையில் எடுத்த அவ்வளவு சொற்ப பிரயாசையைப்பற்றி நீ எவ்வளவோ வெட்கங் கொள்ள வேண்டியது. ஆண்டவருடைய மகா பரிசுத்த சீவியத்தையும் பாடுகளையும் கவனமாயும் பக்தியாயும் தியானித்து வருகிற சந்நியாசி அவைகளில் தனக்குப் பிரயோசனமும் அவசரமுமான யாவற்றையும் ஏராளமாய்க் கண்டடைகிறான்; யேசுநாதருக்குப் புறம்பாய் அதிக உத்தமமான எதையாவது அவன் தேடவேண்டிய கவலையில்லை. ஓ ! சிலுவையில் அறையுண்ட யேசுநாதரைச் சரியாய் உணர்ந்தறிவோமாகில், எவ்வளவோ சீக்கிரத்தில் நாம் போதுமானமட்டும் ஞானத்தெளிவடைவோம்.

7.–பக்தி சுறுசுறுப்புள்ள சந்நியாசி தனக்குக் கற்பிக்கப்படுகிற யாவற்றையும் நல்லமனதோடு ஏற்றுக்கொண்டு சந்தோஷத்துடன் செய்கிறான். அசட்டைத்தனமும் அசமந்தமுமான சந்நியாசியோ துன்பத்தின்மேல் துன்பப்படுகிறான், எப்பக்கத்திலும் இடையூறு அனுபவிக்கிறான் ; ஏனெனில் அவனுக்கு மனச்சந்தோஷங் கிடையாது, வெளி ஆறுதலைத் தேடுவதற்கோ வழியில்லை, ஒழுங்குக்கு உட்பட்டு நடவாத சந்நியாசி கனமான கேட்டுக்குள்ளாவான். கண்டிப்பானதைத் தள்ளிச் சுலபமானதைத் தேடுகிறவன் எப்போதுஞ் சஞ்சலப் படுவான்; எப்போதும் ஏதாவதொன்று அவனுக்கு அருவருப்பாயிருக்கும்.

8.–அவ்வளவு கண்டிப்பான தங்கள் மடத்து ஒழுங்குக்குக் கீழ்ப்படிந்து வருகிற மற்ற அநேக சந்நியாசிகள் எவ்விதஞ் செய்கிறார்கள்? அவர்கள் அபூர்வமாய் வெளியே போகிறார்கள், ஒடுக்கத்தில் வசிக்கிறார்கள், மகா தரித்திரமாய்ச் சாப்பிடுகிறார்கள், தாழ்மையான உடை உடுத்திக்கொள்கிறார்கள், வெகுவாய் உழைக்கிறார்கள், கொஞ்சமாய்ப் பேசுகிறார்கள், வெகுநேரம் கண் விழிக்கிறார்கள். அதிகாலையில் எழுந்திருக்கிறார்கள், நெடுநேரஞ் செபம் பண்ணுகிறார்கள், அடிக்கடி வாசிக்கிறார்கள், தங்கள் ஒழுங்குகளையெல்லாம் அனுசரித்து வருகிறார்கள்.கர்த்துசியான், சிஸ்தேர்சியான் முதலிய பல சபைச் சந்நியாசிகளும் கன்னியாஸ்திரீகளும் எவ்விதம் இரவுதோறும் ஆண்டவருக்குத் தோத்திரமாகச் சங்கீதங்கள் பாடுகிறதற்கு எழுந்திருக்கிறார்களென்று பார். ஆகையால் இத்தனை சகோதரர்களும் சர்வேசுரனுக்குத் தோத்திரஞ் செய்யும் பரிசுத்த நேரத்தில் நீ சோம்பலாயிருப்பதனால் அது எவ்வளவோ வெட்கத்திற்குரியதாயிருக்கும்.

௯.–ஓ! நமதாண்டவராகிய சர்வேசுரனை மனதோடும்

வாக்கோடுந் துதிப்பதே நமது ஏக வேலையாயிருந்தால் எவ்வளவோ உத்தமாயிருக்கும்! ஓ! அன்னபானஞ் செய்யவும் நித்திரை கொள்ளவும் அவசரமில்லாதிருந்து, எப்போதுமே நீ சர்வேசுரனைத் துதிக்கவும், ஞானக் காரியங்களை மாத்திரம் கவனிக்கவும் கூடுமாயிந்தால்... சரீர அவசரத்துக்கெல்லாம் உட்பட வேண்டிய உன் அந்தஸ்தைவிட அவ்வந்தஸ்து அதிக பாக்கியமுள்ளதாயிருக்குமல்லோ! இந்த அவசரங்கள் எல்லாம் ஒழிந்துபோய் ஆத்தும ஞான உணவுகளைத் தேடுவது மாத்திரமே நமது வேலையாயிருக்குமேயானால் எவ்வளவோ பாக்கியம்! ஐயோ! நாம் மெத்த அரிதால்லோ ஞான உணவை உருசி பார்க்கிறோம்!

10.–எந்த சிருஷ்டிக்கப்பட்ட வஸ்துவிலும் ஒருவன் இனி ஆறுதலைத் தேடாமலிருக்கும்பொழுதுதான் அவன் சர்வேசுரனை சரியாய் உணரத் துவக்குகிறான், அப்போது என்னென்ன சம்பவித்தாலும் சந்தோஷதமாகவேயிருக்கிறான், அப்போது மிகுதியிலிருந்தால் சந்தோஷப் படுகிறதில்லை; வறுமையிலிருந்தால் கஸ்திப்படுகிறதில்லை; ஆனால் தனக்குச் சர்வத்திலும் சர்வமாயிருக்கிற சர்வேசுரனுக்குத் தன்னை முழுதும் நம்பிக்கையாய் ஒப்புக்கொடுத்து விடுவான். அவருடைய சமுகத்திலோ ஒன்றும் அழிந்து போவதில்லை, ஒன்றும் மரிப்பதில்லை, ஆனால் சகலமும் அவரில் சீவிக்கின்றது, அவருடைய சித்தத்திற்குத்தாமதமுந்தடையுமின்றிப்பணிந்து வருகின்றது.

11.–உன்னுடைய கதி ஏதென்றும், வீணிற் போக்கடித்த காலந்திரும்பி வருவதில்லையென்றும் எப்போதும் ஞாபகப்படுத்திக்கொள். கவலையும் சுறுசுறுப்புமின்றி நீ ஒருபோதும் புண்ணியஞ் சம்பாதிக்க மாட்டாய். நீ

அசமந்தமாக நடக்கத் துவக்கினதும் கலக்கத்தில் அகலப்படுவாய். ஆனால் நீ பக்தி சுறுசுறுப்புள்ளவனாயிருப்பாயாகில், பெருத்த சமாதானங் காண்பாய். உன்னுடைய வேலை சர்வேசுரனுடைய வரப்பிரசாதத்தினாலும் புண்ணியத்தின்பேரில் நீ வைத்த பற்றுதலாலும் அவ்வளவு பிரயாசையல்லவென்று உணர்ந்து கொள்ளுவாய். பக்திச் சுறுசுறுப்புள்ளவன் எந்தப் புண்ணிய முயற்சி செய்யவும் தயாராயிருக்கிறான். சரீரப் பிரயாசையான வேலைகளைச் செய்வதைவிடத் துர்க்குணங்களையும் துர் இச்சைகளையும் எதிர்ப்பது அதிக வருத்தமான காரியம். "அற்பக் குற்றங்களை அசட்டைப் பண்ணுகிறவன் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய்ப் பெருத்த குற்றங்களில் விழுவான்." நீ பகல் நேரத்தைச் செவ்வையாய்ச் செல வழித்தால் சாயரட்சையில் எப்போதுஞ் சந்தோஷப் படுவாய். உன் விஷயத்தில் விழிப்பாயிரு, உன்னைத்தானே தூண்டிக்கொள், உனக்குத்தானே புத்தி சொல்லிக்கொள். மற்றவர்கள் என்னென்ன செய்தபோதிலும் நீ உன்னைத்தானே எவ்வளவு பரித்தியாகஞ் செய்வாயோ அம்மாத்திரம் புண்ணியத்தில் விருத்திடைவாய்.

யோசனை

இரட்சணியம் அடைய உனக்கு மெய்யான ஆசையுண்டோ? உறுதியான மனதுண்டோ? அப்படியானால் பிரயாசைக்கு அஞ்சாதே. யுத்தத்திற்கு ஆயத்தஞ் செய். "கேட்டுக்குக் கூட்டிப்போகிற வழி விசாலமாயிருக்கின்றது; நித்திய சீவியத்திற்குக் கூட்டிப்போகிற வழியோ நெருக்கமாயிருக்கின்றது;" தேவ ஒத்தாசையைக்கொண்டு இந்தப் பிரயாசை, இந்த யுத்தம் எளிதாயிருக்கும். சகல பிரயாசை துன்பங்களின் மத்தியில் பாவிகள் இராத சமாதானம் புண்ணியவானுக்குண்டு, ஆயினும் தன்னையும், தன் ஆசைகளையும், தன் ஆசாபாசங்களையும், உலகத்தையும், பசாசையும் மேற்கொள்ளுவதற்குத் தேவ அனுக்கிரகம் எப்போதும் அவசரமாயிக்கின்றது. இவ்விதப் போராட்டங் களைவென்றால்தான் அர்ச்சிஷ்டர்களாகலாம். சிலர் நித்தையவமானங்

கிறீஸ்துநாதர் அநுசாரம்

இரண்டாம் காண்டம்

உள்ளரங்க சீவியத்தில் விருத்தியடைச் செய்யும் புத்திமதிகள்

x>_¶]iV«D

உள்ளரங்க சீவியம்

1.– "சர்வேசுனுடைய இராச்சியம் உங்களுக்குள் இருக்கின்றது" என்று ஆண்டவர் திருவுளம் பற்றுகிறார். உன் முழு இருதயத்தோடு ஆண்டவரை நோக்கி, இந்த நிர்பாக்கிய உலகத்தை நீ துறந்து விடு, அப்போது உன் ஆத்துமம் இளைப்பாற்றியைக் கண்டடையும். இவ்வுலக நன்மைகளை நிந்தித்து ஞான நன்மைகளை அடையப் பிரயாசைப்படு, அப்போது சர்வேசுனுடைய இராச்சியம் உன்னிடம் வரக் காண்பாய். ஏனெனில் "சர்வேசுனுடைய இராச்சியம் இஸ்பிரீத்துசாந்துவினிடத்திற் சமாதானமுஞ் சந்தோஷமும்" ஆம் இது பக்தியில்லாதவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படுவதில்லை. நீ உன் உள்ளத்தில் கிறீஸ்துநாதருக்கு யோக்கியமான இருப்பிடம் முஸ்திப்பு செய்திருந்தால், அவர் உன்னிடம் வந்து உனக்குத் தமது ஆறுதல்களை யளிப்பார். அவர் ஆசிக்கிற மகிமையும் அழகும் ஆத்துமத்தில் உள்ளதானதே : அவ்விடத்திற்றான் மகிழ்ந்துகொள்கிறார். அந்தரங்க சீவியத்தை நாடின

மனிதனுடைய இருதயத்தை அவர் அடிக்கடி சந்திக்கிறார், அவனுடன் இன்பமாய்ச் சம்பாஷிக்கிறார்; அவனுக்கு மதுரமான ஆறுதல் தந்தருளுகிறார், ஏராளமான சமாதானங் கொடுக்கிறார், மிகவும் ஆச்சரியத்திற்குரிய பட்சம் காண்பிக்கிறார்.

2.–ஓ! பிரமாணிக்கமுள்ள ஆத்துமமே! உற்சாகமாயிரு! இந்தப் பரிசுத்தப் பத்தாவானவர் உன்னிடம் வந்து வாசம் பண்ணி அருளும்படியாக, உன் இருதயத்தை ஆயத்தப்படுத்து. ஏனெனில் அவர் "எவனாவது என்னை நேசிப்பானாகில், என் கட்டளைகளை அனுசரிக்கிறான். நாம் அவனிடம் வருவோம், அவனுள்ளத்தில் வாசஞ் செய்வோம்" என்று வசனித்தார். ஆனதால் கிறீஸ்துநாதருக்கு இடங்கொடு; மற்ற யாதொன்றும் உன்னில் பிரவேசிக்கவிடாதே. கிறீஸ்துநாதர் உன்னிடம் இருக்கும்போது நீ திரவியவான், அவரிருப்பதே உனக்குப் போதுமானது. நீ மனிதர் மட்டில் உன் நம்பிக்கை வைக்க அவசியமிராதபடி அவரே உன் பிரமாணிக்கமுள்ள காரியஸ்தரும் விசாரணைக்காரருமாக இருப்பார். ஏனெனில் மனிதர் சீக்கரத்தில் மாறிப்போகிறார்கள், திடீரென்று அகன்று போகிறார்கள். கிறீஸ்துநாதரோ நித்தியத்திற்கும் நிலைத்திருக்கிறார்; கடைசி பரியந்தம் திடனாய் நமக்கு உதவிபுரிகிறார்.

3.–மனிதன் உனக்குப் பிரயோசனமுள்ளவனும் உன்னால் நேசிக்கப்பட்டவனுமாயிருந்தபோதிலும், பலவீனனும் சாகவேண்டியவனுமாகையால், அவன் மட்டில் மெத்த நம்பிக்கை கொள்ளத் தகாது. அவன் எப்போதாவது உன்னை எதிர்த்தாலும் விரோதித்தாலும் அதைப்பற்றி மெத்த கஸ்திக்குள்ளாகவுந் தகாது. இன்றைக்கு உன்னோடுகூட இருக்கிறவர் நாளைக்கு உனக்கு விரோதமாக நிற்கக்கூடும்; அதற்கு மாறாக இன்று

உன்னைப் பகைக்கிறவர்கள் நாளை உன் சிநேகிதராகக் கூடும். மனிதர்கள் அடிக்கடி காற்றைப்போல மாறுவார்கள். உன் நம்பிக்கை முழுமையும் சர்வேசுரனிடத்தில் வை; அவருக்கு மட்டும் பயந்து நட; அவரைமட்டும் நேசி; அப்போது அவரே உனக்கு உத்தரவாதியாயிருப்பார்; எது உனக்கு அதிக நல்லதோ அதை நியாயமாய்ச் செய்வார். இவ்வுலகத்தில் நிலையான இல்லிடம் உனக்குக் கிடையாது. நீ எவ்விடமிருந்த போதிலும் அந்நியனும் பரதேசியுமாயிருக்கிறாய். கிறீஸ்துநாதரோடு அன்னியோன்னியமாய் ஒன்றித்திருந்தாலே தவிர மற்றப்படி ஒருபோது நீ இளைப்பாற்றியடைவதில்லை.

4.–இவ்வுலகம் நீ இளைப்பாறும் இடமல்ல; ஆதலால் நீ ஏன் வீணில் சுற்றிலும் பார்க்கிறாய்? பரலோகத்தில்தான் உன் வாசஸ்தலமிருக்க வேண்டியது; அதினால் நீ உலகக் காரியம் அனைத்தையும் வழிப்போக்கனாகப் பார்க்கவேண்டும். அவையெல்லாம் கடந்துபோகும்; நீயும் அவைகளைப் போல் கடந்துபோவாய். அவைகளின்மேல் பற்றுதல் வைக்காமல் சாக்கிரதையாயிரு. உன்னத சர்வேசுன்பேரில் நினைப் பாயிரு. உன் மன்றாட்டு இடைவிடாமல் கிறீஸ்துநாதரை நோக்கிச் செல்லக்கடவது. பரலோகத்திற் கடுத்த மேலான விஷயங்களைப்பற்றித் தியானிக்க உன்னால் கூடாமற் போனால், கிறீஸ்துநாதருடைய பாடுகளைத் தியானித்து அவருடைய திருக்காயங்களில் வாசஞ் செய்ய பிரியப்படு. சேசுநாதருடைய விலையேறப்பெற்ற திருக்காயங்களில் நீ பத்தியோடு அடைக்கலம் புகுந்தால், துன்ப காலங்களில் வெகு தைரியமாயிருப்பாய், மனிதருடைய நிந்தைகளை மெத்தவும் கவனிக்க மாட்டாய், உன் பேரிற் சொல்லப்பட்ட அவதூறுகளையும் எளிதாய்ச் சகித்துக் கொள்ளுவாய்.

5.–பூலோகத்தில் கிறீஸ்துநாதரும் மனிதரால் நிந்திக்கப் பட்டார்; மேலும் மெத்தவும் கொடூர துன்பங்கள் நடுவில், வாக்கினால் வர்ணிக்கப்படாத அவஸ்தைப்படும் நேரத்தில், அறிந்தவர்களாலும் சிநேகிதராலும் கைவிடப்பட்டார். கிறீஸ்துநாதர் பாடுபடவும் நிந்தனைப்படவும் சித்தமானார் என்று அறிந்திருக்கிற நீ, எப்படி எதைப்பற்றியாவது முறையிடத் துணிவாய்? உனக்கு யாதோர் விரோதமும் நேரிடாமற்போனால் உன் பொறுமையால் எப்படி முடி பெறுவாய்? விரோதமான யாதொன்றும் சகிக்க உனக்கு மனதில்லாவிட்டால் நீ கிறீஸ்துநாதருடைய சிநேகிதனா யிருப்பதெப்படி? கிறீஸ்துநாதரோடு இராச்சியபாரம் பண்ண உனக்கு மனதானால், கிறீஸ்துநாதரைப்பற்றியும் பொறுமையாயிரு.

6.–நீ சேசுநாதருடைய இருதயத்தில் நன்றாய்ப் பிரவேசித்து அவருடைய உற்சாகமுள்ள நேசத்தைச் சற்று கண்டு பிடித்திருந்தால், அப்போது உனக்குப் பிரியப்படுவதெது பிரியப்படாததெது என்று கவனிக்கமாட்டாய்;மாறாக உனக்குச் செய்யப்பட்ட அவமானத்தைப்பற்றிச் சந்தோஷப் படுவாய்; ஏனெனில் சேசுநாதரை நேசித்தலானது மனிதன் தன்னைத்தானே நிந்தித்துக் கொள்ளும்படிச் செய்கின்றது. சேசுநாதரையும் சத்தியத்தையும் நேசிக்கிறவனும், மன அடக்க முள்ளவனும், கிரமந்தப்பின பற்றுதலற்ற வனுமானவன் தன்னைத் தடையின்றிச் சர்வேசுரனிடமாகத் திருப்பிக்கொண்டு, தன்னை விட்டுவிட்டு மேலான சிந்தனையாயிருந்து, மெத்த பலனோடு இளைப்பாற்றியை அடைந்து சுகிக்கக்கூடும்.

7.–மனிதனுடைய சொல்லுக்கும் மதிப்புப்மும் தக்கபடியல்ல, ஆனால் அதது இருக்கிறதற்குத் தக்கபடி

இவ்வுலகக்காரியங்களை மதிப்பவன் மெய்யான ஞானியாவான்; அவனிடத்திலுள்ள அறிவு மனிதராலல்ல, சர்வேசுரனால் உதித்தது. ஞானக்கருத்துடன் நடக்க அறிந்து வெளிக்காரியங்களைப்பற்றிக் கவலையெடுக்காமல் இருக்கிறவனுக்கு தன் பக்தி முயற்சிகளைச் செய்ய எவ்விடமும் எந்தக்காலமும் தகுதியாயிருக்கின்றன. அவன் ஒருபோதும் வெளிக்காரியங்களின்பேரில் தன் புத்தியெல்லாம் செலுத்தாமலிருக்கிறபடியால், அவனுக்குத் தாமதமின்றி மனக் கட்டுப்பாடு உண்டாகும். வெளிப் பிரயாசையுஞ் சரி, அல்லது காலத்திற்கு அவசரமான வேலையுஞ் சரி, அவனுக்குத் தடையாயிருப்பதில்லை. ஆனால் எது எப்படி நேரிட்டாலும், அதற்குத் தன்னைச் சரிப்படுத்திக் கொள்ளுகிறான். உள்ளத்தில் நல்ல கருத்தோடும் கிரமந்தோடுமிருக்கிறவன், மானிடர் கிருத்தியங்களில் பிரபலியமானதைப் பற்றியும் குறைவுள்ளதைப் பற்றியும் கவனிப்பதில்லை. எம்மாத்திரம் வெளிக்காரியங்களைப்பற்றிக் கவலைப் படுகிறோமோ, அம்மாத்திரம் விக்கினமும் பராக்கும் நமக்கு நேரிடும்.

8.–உனது ஆத்துமம் நேர்மையும் சுத்தமுமுள்ளதாயிருக்குமேயானால், சகலமும் உன்னுடைய நன்மைக்கும் புண்ணிய வர்த்திப்புக்கும் உதவியாகும். அநேக காரியங்கள் உனக்குப் பிரியப்படாமல் உன்னைக் கலக்கத்திற்குள்ளாக்கு வதற்குக் காரணமென்னவெனில், நீ இன்னும் முழுமையும் உனக்குத் தானே மரித்துப் போகாமல் உலகக் காரியங்களையெல்லாம் விட்டு விலகாததேயாம். சிருஷ்டிக்கப்பட்ட வஸ்துகளின் பேரிலுண்டான கிரமந்தப் பின பற்றுதல்தான் மனிதனுடைய ஆத்துமத்தை விசேஷமாய்க் கலக்கி

அசுத்தமாக்கி வருகிறது. புறத்தி ஆறுதலைத் தேடாதிருப்பாயானால், மேலான தியானஞ் செய்யவும் அடிக்கடி ஞான சந்தோஷங்கொள்ளவும் உனக்குக் கூடுமாயிருக்கும்.

யோசனை

உலகத்தை வெறுத்த கிறீஸ்துவ ஆத்துமத்திற்கு இம்மையிலும் மறுமையிலும் ஒரேயொரு ஆசைதான் இருக்கவேண்டியது, அதாவது சேசுநாதரோடு ஒன்றித்திருக்க வேண்டுமென்ற ஆசை. "என் நேசர் எனக்குச் சொந்தம்; நான் அவருக்குச் சொந்தம். உதயகாலம் உதிக்கிறவரைக்கும், அந்தகாரம் நீங்கும் வரைக்கும், லிலி புஷ்பங்களின் நடுவே இளைப்பாறுகிறார்." ஐயோ! நீ வெளியில் என்ன தேடுகிறாய்? உன் உள்ளத்தை நாடு, பரலோக பத்தாவுக்கு யோக்கியமான இல்லிடம் முஸ்திப்பாக்கு; அவர் வருவார். அங்கே இளைப்பாறுவார். தம்மை அழைக்கிற இருதயத்தில் வசிப்பதே அவருக்கும் இன்பம். அப்போது நீங்கி சிருஷ்டிகளை விட்டகன்று இருக்கும்போது "சிநேகிதன் தன் சிநேகிதனோடு பேசுவதுபோல" அவர் உன்னிடம் பேசுவார். நீயும் அவருடைய சம்பாஷணையில் ஆனந்தக்கொண்டு மற்றெவருடைய சம்பாஷணையிலும் நீ பிரியங் கொள்ளமாட்டாய்.

2ŠD¶]iVKD

தாழ்ச்சியுள்ள சிரவணம்

1.–உனக்குச் சனுவாக இருக்கிறது யார், விரோதமாயிருக்கிறது யார் என்று அதிக யோசனை பண்ணாதே. ஆனால் நீ செய்வதெல்லாத்திலும் சர்வேசுரன் உன்னுடன் இருக்கும்படி பார். உன்னிடத்தில் நல்ல

மனச்சாட்சி யுண்டானால் சர்வேசுரன் உன்னைத் தப்பாமற் காப்பாற்றுவார். எவனுக்குச் சர்வேசுரன் உதவி செய்கிறாரோ, அவனுக்கு யாதொருவனுடைய துஷ்டத்தனமும் நஷ்டப்படுத்தாது. முறையிடாமல் எதையும் சகிக்க உனக்குத் தெரியுமானால் சர்வேசுரனுடைய உதவியைச் சந்தேகமறக் காண்பாய். உன்னை மீட்கவேண்டிய காலமும் வகையும் அவர் அறிவார்; ஆனதால் அவருக்கு உன்னைக் கையளித்துவிட வேண்டியது. உதவியும் சகல கலக்கத்திலும் நின்று மீட்டலும் சர்வேசுரனாலேதான் உண்டாகிறது. மற்றவர்கள் நமது உத்தம தாழ்ச்சியைக் காப்பாற்றுவதற்கு அநேகமுறை வெகு பிரயோசனமாயிருக்கின்றது.

உ.–தன் குற்றங்களைப்பற்றித் தன்னைத் தாழ்த்திக் கொள்ளுகிறவன் தன் புறத்தியாரை எளிதில் சாந்தப் படுத்துவான். தாழ்ச்சியுள்ளவனைச் சர்வேசுரன் காப்பாற்றி மீட்கிறார்; தாழ்ச்சியுள்ளவனை நேசித்துத் தேறுதல் செய்கிறார். தாழ்ச்சியுள்ளவனை அவர் பட்சமாய் ஆதரிக்கிறார்; தாழ்ச்சியுள்ளவனுக்கு ஏராளமான வரப்பிரசாதங்களை அளிக்கிறார்; அவனைத் தாழ்த்தின பிறகு அவனை மகிமையில் உயர்த்துகிறார்; தாழ்ச்சியுள்ள வனுக்குத் தமது இரகசியங்களை வெளிப்படுத்துகிறார்; அவனை பட்சத்தோடு அழைத்து தம்மிடம் இழுத்துக் கொள்ளுகிறார். தாழ்ச்சியுள்ளவன் மனுஷர்பேரில் அல்ல, ஆனால் சர்வேசுரன்பேரில் ஊன்றி நிற்பதால், தனக்கு அவமானமுண்டாகியும் அவன் சமாதானத்தில் நிலைத்திருக் கிறான். நீ எல்லோரிலும் தாழ்ந்தவனாய் இருப்பதை உணர்ந்தாலொழிய, புண்ணியத்தில்யாதொரு வர்த்திப்பை அடைந்ததாக நீ எண்ண முடியாது.

யோசனை

மனிதருடைய சம்பாஷணைகளாலும், யோசனைகளாலும் உனக்குண்டாகும் பிரயோசனமென்ன?

அவர்களல்ல உன்னைத் தீர்மானிக்கிறவர்கள். அவர்கள் உன்பேரில் அநியாயமாய்க் குற்றம் சாட்டினால், மனசாட்சியின் உள்ளத்தை அறிந்திருக்கும் கடவுள் உன்பேரில் குற்றம் சாட்டுவதில்லை. நியாயத்தோடு அவர்கள் உன்பேரில் குற்றம் சாட்டினால், உண்மையை யறிவது உனக்கு நலமான காரியமல்லோ? நிந்தை யனுபவிப்பது உன் ஆத்துமத்திற்குப் பிரயோசனப் படுமல்லோ? நிந்தையைச் சகிக்க மனமில்லாதது ஆங்காரமல்லோ? அது உன்னைக் கலங்கச் செய்கின்றது. அநியாயமாய்க் குற்றஞ்சாட்டப்பட்ட போதிலும் தாழ்ச்சியுள்ளவன் கோபங்கொள்ளுவதில்லை, அதினால் கலக்கமடைவதில்லை. தன்னுடைய நிர்ப்பாக்கிய அந்தஸ்தை நன்றாய் அறிந்து கண்டுபிடிக்கிறவன் தன்னைத்தானே தாழ்ச்சிக்கொள்ளுகிற அவ்வளவு மற்றவர்கள் ஒருபோது அவனைத் தாழ்த்தப் போவதில்லை. உன் ஆத்தும அமரிக்கை கெடாமலிருக்க வேண்டுமென்ற மனது உனக்குண்டானால் சகல காரியங்களிலும் சர்வேசுரனுக்கு உன்னைக் கையளித்துவிடு; கஸ்தியிலும் துன்பங்களிலும், விரோதங்களிலும் பிதாவே! உமது சித்தப்பிரகாரமே ஆகக்கடவது என்று சேசுகிறீஸ்து நாதரோடு சொல்லு.

3ŠD ¶]ìV«D

சமாதான குணமுள்ள நீதிமான் பேரில்

1.–முந்தமுந்த நீ சமாதானத்தில் நிலைத்திரு; பிற்பாடு மற்றவர்களைச் சமாதானப்படுத்தலாம். கல்விமானைவிட சமாதான குணமுள்ளவன் புறத்தியாருக்கு உதவியா யிருப்பான். மூர்க்கக் குணமுள்ளவன் நன்மையை முதலாய் தின்மையாய் மாற்றிவிடுகிறான்; அவன்

புறத்தியார் தவறி நடக்கிறர் என்று எளிதாய் நினைக்கிறன், தயவும் சமாதானமுமுள்ளவனே எல்லாவற்றையும் நன்மையாக மாற்றிவிடுகிறன். சமாதானத்தில் நிலையாகயிருக்கிறன் எவர் பேரிலும் சந்தேகப் படுவதில்லை. சந்தோஷமற்று ஏக்கமுற்றிருக்கிறவனே பல சந்தேகங்களால் அலைக் கழிக்கப்படுகிறன்; தானும் அமரிக்கையாயிருப்பதில்லை. பிறரையும் அமரிக்கை யாயிருக்க விடுவதில்லை; சொல்லத்தகாததை அடிக்கடி சொல்லுகிறன், தான் செய்யத் தகுதியானதைச் செய்யாமல் விடுகிறன்; மற்றவர்கள் செய்யவேண்டிய தென்னவென்று கவனிக்கிறன். தான் செய்யவேண்டியதையோ அசட்டை பண்ணுகிறன். ஆகையால் நீ முந்தமுந்த உன்பேரிற்றானே சாக்கிரதை எடுத்துக்கொள்; பிற்பாடு பிறர்மட்டில் சாக்கிரதை எடுத்துக்கொள்வது நியாயத்திற் கொத்ததாகும்.

உ.–உன் கிருத்தியங்களைப்பற்றி மிக சாமர்த்தியமாய்ச் சாக்குபோக்குச் சொல்ல நீ அறிந்திருக்கிறய்; மற்றவர்கள் சொல்லும் சாக்குப் போக்குகளையோ நீ ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. நீ உன்பேரில் தானே குற்றஞ்சாட்டி உன் சகோதரனை மன்னிப்பது அதிக நியாயமாகும். பிறர் உன்னைச் சகித்துவர வேண்டுமானல் நீயும் புறத்தியானைச் சகித்துவா. தன் பேரிலேயே தவிர மற்றெவர்பேரிலும் கோபிக்கலாவது அல்லது எரிந்து விழவாவது அறியாத மெய்யான சிநேகத்தினின்றும் தாழ்ச்சியினின்றும் நீ எவ்வளவு தூரத்தில் இன்னுமிருக்கிறய் என்று பார். நல்லவர்களோடு சாந்த குணமுள்ளவர்களோடு சகவாசம் பண்ணுவது பிரயாசையல்ல, ஏனெனில் இது எல்லோருக்கும் இயல்பிலே பிரியமான காரியம். ஒவ்வொருவனும் சமாதானத்தைக் கொள்ளப்பிரியப் படுகிறன், தன் கருத்துக்கு இசைந்தவர்களை அதிகமாக

நேசிக்கிறன். ஆனல் முரடரோடும், பொல்லதவர் களோடும், அடங்காதவர்களோடும், விரோதஞ் செய்பவர்ளோடு சமாதானமாய்ச் சீவிக்கக்கூடுமா யிருப்பது பெரிய அனுக்கிரகமும் புகழ்ச்சிக்குரிய வீரத் தன்மையை கிருத்தியமுமாம்.

௩.–சிலர் தாங்களும் சமாதானத்தில் நிலைத்திருக்கின்றர்கள், மற்றவர்களோடு சமாதானமாய்ச் சீவித்து வருகிறர்கள். வேறு சிலரோ தாங்களும் சமாதானத்தில் இருப்பதில்லை, மற்றவர்களையும் சமாதானத்தில் விடுவதில்லை; மற்றவர்களுக்குத் துன்பமாய் இருப்பதோடுகூட, தங்களுக்குத்தானே எப்போதும் அதிக துன்பமாகவு மிருக்கிறர்கள். தாங்களும் சமாதானத்தில் நிலைத்திருந்து மற்றவர்களையுஞ் சமாதானத்திற்குக் கொண்டுவரப் பிரயாசைப்படுகிறவர்களுஞ் சிலர் உளர். மேலும் இந்த நிற்பாக்கியமான சீவியத்தில், நமது முழு சமாதானம் எதிலடங்கியிருக்கிறதென்றல், இடையூறுகளை உணராம லிருப்பதிலல்ல, அவைகளைச் தாழ்ச்சியோடு சகிப்பத்தில் தான் அடங்கியிருக்கிறது. அதிக நன்றய்ச் சகிக்கத் தெரிந்தவன் அதிக சமாதானமுள்ளவனய் இருப்பான். அவனே தன்னை வென்றவன், உலக எசமான்; கிறீஸ்துநாதருடைய சிநேகிதனும் பரலோக சுதந்தர வாளியும் அவனே.

யோசனை

"சமாதானமுள்ளவர்கள் பாக்கியவான்கள் ஏனெனில்; சர்வேசுரனுடைய மக்கள் என்று அழைக்கப்படுவார்கள்." இந்த உன்னத நாமத்தின் பெருமையை நன்றய்க் கண்டுபிடி. சமாதானம் உத்தம ஒழுங்காய் இருக்கிறது. அதற்கு விரோதமாய்ச் சண்டை,

சச்சரவு, விரோதம், கலகம், கட்சி, இவையாவும் பாவத்திலும் ஒழுங்கீனத்தினாலும் உண்டா கின்றன. பாவம்ஆனால் முரடரோடும், பொல்லதவர் களோடும், அடங்காதவர்களோடும், விரோதஞ் செய்பவர்களோடு சமாதானமாய்ச் சீவிக்கக்கூடுமா யிருப்பது பெரிய அனுக்கிரகமும் புகழ்ச்சிக்குரிய வீரத் தன்மையை கிருத்தியமுமாம்.

௩.–சிலர் தாங்களும் சமாதானத்தில் நிலைத்திருக்கின்றார்கள், மற்றவர்களோடு சமாதானமாய்ச் சீவித்து வருகின்றார்கள். வேறு சிலரோ தாங்களும் சமாதானத்தில் இருப்பதில்லை, மற்றவர்களையும் சமாதானத்தில் விடுவதில்லை; மற்றவர்களுக்குத் துன்பமாய் இருப்பதோடுகூட, தங்களுக்குத்தானே எப்போதும் அதிக துன்பமாகவு மிருக்கின்றார்கள். தாங்களும் சமாதானத்தில் நிலைத்திருந்து மற்றவர்களையுஞ் சமாதானத்திற்குக் கொண்டுவரப் பிரயாசைப்படுகிறவர்களுஞ் சிலர் உளர். மேலும் இந்த நிற்பாக்கியமான சீவியத்தில், நமது முழு சமாதானம் எதிலடங்கியிருக்கிறதென்றால், இடையூறுகளை உணராம லிருப்பதிலல்ல, அவைகளைச் தாழ்ச்சியோடு சகிப்பத்தில் தான் அடங்கியிருக்கிறது. அதிக நன்றாய்ச் சகிக்கத் தெரிந்தவன் அதிக சமாதானமுள்ளவனாய் இருப்பான். அவனே தன்னை வென்றவன், உலக எசமான்; கிறீஸ்துநாதருடைய சிநேகிதனும் பரலோக சுதந்தர வாளியும் அவனே.

யோசனை

“சமாதானமுள்ளவர்கள் பாக்கியவான்கள் ஏனெனில்; சர்வேசுரனுடைய மக்கள் என்று அழைக்கப்படுவார்கள்.” இந்த உன்னத நாமத்தின் பெருமையை நன்றாய்க் கண்டுபிடி. சமாதானம் உத்தம ஒழுங்காய் இருக்கிறது. அதற்கு விரோதமாய்ச் சண்டை,

சச்சரவு, விரோதம், கலகம், கட்சி, இவையாவும் பாவத்திலும் ஒழுங்கீனத்தினாலும் உண்டா கின்றன. பாவம்ஆனால் முரடரோடும், பொல்லதவர் களோடும், அடங்காதவர்களோடும், விரோதஞ் செய்பவர்களோடு சமாதானமாய்ச் சீவிக்கக்கூடுமா யிருப்பது பெரிய அனுக்கிரகமும் புகழ்ச்சிக்குரிய வீரத் தன்மையை கிருத்தியமுமாம்.

௩.–சிலர் தாங்களும் சமாதானத்தில் நிலைத்திருக்கின்றார்கள், மற்றவர்களோடு சமாதானமாய்ச் சீவித்து வருகின்றார்கள். வேறு சிலரோ தாங்களும் சமாதானத்தில் இருப்பதில்லை, மற்றவர்களையும் சமாதானத்தில் விடுவதில்லை; மற்றவர்களுக்குத் துன்பமாய் இருப்பதோடுகூட, தங்களுக்குத்தானே எப்போதும் அதிக துன்பமாகவு மிருக்கின்றார்கள். தாங்களும் சமாதானத்தில் நிலைத்திருந்து மற்றவர்களையுஞ் சமாதானத்திற்குக் கொண்டுவரப் பிரயாசைப்படுகிறவர்களுஞ் சிலர் உளர். மேலும் இந்த நிற்பாக்கியமான சீவியத்தில், நமது முழு சமாதானம் எதிலடங்கியிருக்கிறதென்றால், இடையூறுகளை உணராம லிருப்பதிலல்ல, அவைகளைச் தாழ்ச்சியோடு சகிப்பத்தில் தான் அடங்கியிருக்கிறது. அதிக நன்றாய்ச் சகிக்கத் தெரிந்தவன் அதிக சமாதானமுள்ளவனாய் இருப்பான். அவனே தன்னை வென்றவன், உலக எசமான்; கிறீஸ்துநாதருடைய சிநேகிதனும் பரலோக சுதந்தர வாளியும் அவனே.

யோசனை

“சமாதானமுள்ளவர்கள் பாக்கியவான்கள் ஏனெனில்; சர்வேசுரனுடைய மக்கள் என்று அழைக்கப்படுவார்கள்.” இந்த உன்னத நாமத்தின் பெருமையை நன்றாய்க் கண்டுபிடி. சமாதானம் உத்தம

ஒழுங்காய் இருக்கிறது. அதற்கு விரோதமாய்ச் சண்டை, சச்சரவு, விரோதம், கலகம், கட்சி, இவையாவும் பாவத்திலும் ஒழுங்கீனத்தினாலும் உண்டா கின்றன. பாவம் இருக்கப்பட்ட இடத்தில் சமாதானமில்லை. நினைவு, பற்றுதல், மனது, யாரிடத்தில் ஒழுங்குப்பிரகாரம், உண்மைப் பிரகாரம், சர்வேசுரனுடைய சித்தப்பிரகாரம் இல்லையோ, அவனிடத்தில் சமாதானம் இராது. சர்வேசுனுடைய கற்பனைகளுக்கு போதகங்களுக்கும் விரோதமான கொள்கைகளும் படிப்பினைகளும் எந்தக் கூட்டங்களில், சபைகளில் இருக்கின்றனவோ, அவைகளில் சமாதானம் இராது. இந்தப் போதகங்களைச் சொற்பமாய் முதலாய் மீறுகிற மனிதர்கள் எவர்களோ, அவர்கள் உடனே தண்டிக்கப்படுகிறார்கள், அவர்களிடத்தில் சமாதானமில்லை; அமரிக்கை இல்லை; நாலாபக்கமும் அலைக்கழிக்கப்படுவார்கள்; கொலைப் பாதகனான காயினைப்போலப் பயப்படுகிறார்கள். சர்வேசுனுடைய மக்களிடத்தில் மாத்திரந்தான் சமாதானத்தைக் காணலாம்; அவர்களே அதையனுபவிக்கியர்கள். நமது ஆதித்தகப்பன் மாசற்ற தனத்துடன் வாசஞ்செய்துவந்த சிங்காரத்தோப்பில் பாய்ந்த நதிகளைப் போல, அவர்களுடைய சமாதானமும் மற்ற மனிதரிடத்திற் பாய்ந்து ஓடுகின்றது. கடைசிநேரம் வரும்போது சமாதானந்தான் நிலைத்திருக்கும். ஏனெனில், “சர்வேசுரனுடைய இராச்சியம் நீதியும், சமாதானமும் நிறைந்திருக்கின்றது”. சர்வேசுனுடைய மக்களே! “உலகாதி முதற்கொண்டு உங்களுக்கு முஸ்திப்பு செய்யப்பட்ட இராச்சியத்தில் பிரவேசியுங்கள்.”

4ŠD ¶]iVKD

சுத்த மனதும் நேர்மையான கருத்தும்

1.–நேர்மை, சுத்தம் ஆகிய இவ்விரண்டும் உலக காரியங்களுக்கும் மேலாக மனிதனை இழுத்துக்கொள்ளும் சிறகுகளாம். நேர்மை கருத்திலும், சுத்தம் மனப்பற்றுதலிலுமிருக்கவேண்டியது. நேர்மை சர்வேசுரனை நோக்குகின்றது. சுத்தமோ அவரையடைந்து சுகிக்கின்றது. உள்ளத்தில் ஒழுங்கீனமான பற்றுதலினின்று நீ விலகியிருப்பாயே யானால், எந்த நற்கிருத்தியத்தையுஞ் செய்வதற்குத் தடையிராது. சர்வேசுரனுடைய பிரியத்தையும் புறத்தியானுடைய பிரயோசனத்தையும் மாத்திரமே நீ நாடித் தேடினால், உள்ளத்தில் சுயாதீனத்தைச் சுகிப்பாய். உன் மனது நேர்மையானதாயிருந்தால், சிருஷ்டிக்கப் பட்ட வஸ்துவெல்லாம் ஒழுங்குள்ள சீவியத்தைக்காட்டும் கண்ணாடிபோலவும் பரிசுத்த போதகத்தைக் படிப்பிக்கும் புஸ்தகம் போலவும இருக்கும். ஏனெனில், சர்வேசுரனுடைய தயாளத்தை ஞாபகப் படுத்தாத அவ்வளவு சொற்பமும் தாழ்ந்ததுமான சிருஷ்டி இல்லை.

௨.–நீ நல்லதும் பரிசுத்தமுள்ளதுமான மனதையுடையவனா யிருந்தால், சகலத்தையும் தெளிவாய் அறிந்து நன்றாய்க் கண்டுபிடிப்பாய். சுத்தமான இருதயம் பரலோகத்தையும் பாதாளத்தையும் ஊடுருவிப் பார்க்கின்றது. ஒவ்வொரு வனும் தன் உள்ளத்தில் எவ்விதமிருக்கிறானோ அவ்விதமே வெளியிலுந் தீர்மானிக்கிறான். சந்தோஷம் உலகில் உண்டானால், சுத்த இருதயமுள்ள மனிதனே அதை அனுபவிக்கிறான். எங்கேயாவது துன்பமும் இடையூறும் உண்டானால், தீய மனச்சாட்சியே அவைகளை அதிகமாயனுபவிக்கும். அக்கினியிற் போடப்பட்ட இரும்பு துரு நீங்கி முழுதும் அக்கினிமயமாகிறதுபோல, சர்வேசுரனை ஆவலுடன்

நாடி மனந்திரும்பும் மனிதன் அசட்டைத்தன மெல்லாம் விட்டகன்று புது மனிதனாக மாற்றப்படுகிறான்.

௩.–ஒருவன் புண்ணிய முயற்சியில் அசட்டைத்தன முள்ளவனாகத் துவக்கின உடனே சொற்பப் பிரயாசைக்கு முதலாய் அஞ்சுகிறான். வெளி ஆறுதலைச் சந்தோஷமாய் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறான். ஆனால் குறையறந் தன்னைச் செயிக்கவும், சர்வேசுனுடைய மார்க்கத்தில் தைரியமாய் நடக்கவும் துவக்கும்போது, முன் தனக்கு வெகு கஷ்டமாயிருந்ததை இப்போழுது இலேசானதென்று எண்ணுகிறான்.

யோசனை

சேசுகிறீஸ்துநாதர் தமது சீஷர் கண்டுபாவித்து நடப்பதற்குச் சாஸ்திரிகளையும், புத்தித் தீட்சணியத்திற் சிறந்தவர்களையுமல்ல, ஆனால் சிறு பிள்ளைகளை மாதிரிகையாகக் காண்பித்தார். சிறுவனொருவனை அழைத்து, அவர்களுடைய மத்தியில் நிறுத்தி, □மெய்யாகவே, நாம் உங்களுக்குச் சொல்லுகிற தென்னவென்றால், நீங்கள் மனந்திரும்பி சிறு பிள்ளைகளைப்போல ஆகாமற் போனால், பரலோக இராச்சியத்திற் பிரவேசிக்க மாட்டீர்கள்□ என்றார். சிறு பிராயத்தில் நாம் காண்கிறதென்ன? கபடற்றதனம், மாசற்றதனம். அது முன் பின் பாராமல் நம்புகின்றது, நேசிக்கின்றது, யாதாமொரு காரியத்தைச் செய்கின்றது; இதுதான் சர்வேசுரனுக்குப் பிரியம். அவர் நெடுஞ் செபங்களையும் வாய்ச்சாலகமான பிரசங்கங்களையும் ஆழ்ந்த தியானங்களையும் கேட்பதில்லை. ஆனால் கபடற்ற மனதையும், நேர்மையான நேசத்தையுந் தேடுகிறார். அவர் ஆசிப்பதை நாம் ஆசிக்கவேண்டியது. நம்மைத்தானே முழுமையும் மறந்துவிட வேண்டியது. சர்வேசுரனுடைய சித்தத்திற்கு முழுமையுங் கீழ்ப்படிந்து, அதை நிறைவேற்ற

வேண்டியது. இப்பேர்ப்பட்ட கபடற்ற கீழ்ப்படிதலைவிட மேலான காரியமேது? ஆனது பற்றியே அதன் சம்பாவனையும் மனத்தானது : □ இருதய சுத்தமுள்ளவர்கள் பாக்கியவான்கள்; ஏனெனில், அவர்கள் சர்வேசுரனைக் காண்பார்கள்□ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

5ŠD ¶]ïV«D

தன்னைத்தான் ஆராய்ந்து பார்த்தல்

1.–நம்மையே நாம் மிதமிஞ்சி நம்பலாகாது; ஏனெனில் அநேகம் விசை வெளிச்சத்தின் விசேஷ அருளும் நேர்மையுள்ள புத்தியும் குறைவுபடுகின்றன. நமது புத்தியின் தெளிவு வெகு சொற்பம்; அதையும் நமது அசட்டைத்தனத்தால் வெகு சீக்கிரத்தில் இழந்து போகிறோமென நாம் அநேகமுறை கண்டுணருகிறதில்லை. அநேகமுறை பிசகாய் நடந்து கொள்ளுகிறோம்; பிறகு சாக்குபோக்குச் சொல்லுகிறதோ அதிலும் அதிக பிசகாயிருக்கின்றது. சில சமயங்களில் துர்க்குணத்தால் தூண்டப்படுகிறோம். மற்றவர்கள் செய்யும் அற்பக் குற்றங்களைக் கண்டிக்கிறோம்; நாமோ பலத்த குற்றங்களைச் செய்து வருகிறோம். பிறரால் நமக்குண்டாகும் கஷ்டத்தை உடனே நாம் கண்டுகொண்டு அதெவ்வளவு வருத்தமான தென்று யோசிக்கிறோம்; ஆனால் மற்றவர்கள் நம்மால் எவ்வளவு வருத்தமடைகிறார்களென்று நாம் யோசிப்பதே யில்லை. எதார்த்தமாய் தன் குறைகளை திருத்துப்பார்க்கிறவன் பிறரைக் கண்டிப்புடன் நிதானிக்கமாட்டான்.

௨.–உள்ளரங்கச் சீவிய மனிதன் மற்றெதையும் விட தன் ஆத்துமத்தைப் பற்றியே அதிகமாய்க் கவலைப்படுகிறான்;

தன்னைப்பற்றியே சுறுசுறுப்பாய்க் கவனித்து வருகிறவன் புறத்தியாரைப் பற்றி எளிதாய் பேசாதிருப்பான். புறத்தியாரைப் பற்றி நீ மவுனமாயிருந்து, உன்னைப்பற்றியே விசேஷமான விதமாய்க் கவனித்தாலே தவிர, மற்றப்படி நீ ஒருபோதும் உள்ளரங்கச் சீவியமுள்ளவனும் பக்தியுள்ளவனுமாயிருக்க போகிறதில்லை. உன்னையும் சர்வேசுரனையும் மாத்திரம் கவனித்து வந்தால், நீ கேள்விப்படும் வெளிச் சம்பவங்களைப்பற்றி அவ்வளவு கலங்கமாட்டாய். நீ உன்னைப்பற்றியே யோசனை செய்யாதபோது உன் புத்தி எங்கே போய்ச் செல்லுகிறது? உன்னைத்தான் அசட்டை செய்து மற்றெல்லாவற்றையும் விசாரித்ததினால் நீ அடைந்த பிரயோசனமென்ன? மெய்யான சமாதானமும் தேவ ஒன்றிப்பும் உனக்கு இருக்க வேண்டுமானால், மற்றதெல்லாம் விட்டகற்றி, உன் பேரில் மாத்திரம் கண்ணுண்டாயிருக்கவேண்டியது.

௩.—இப்பிரபஞ்ச் காரியங்களின் பேரில் நீ கவலை எல்லாம் நீக்கினால் புண்ணியத்தில் வெகு விருத்தியடைவாய்; யாதொரு அநித்திய நன்மையைக் கனமாக மதித்தாலோ, மெத்தவும் பின்னிடைவாய். முற்றும் சர்வேசுரன் அல்லது அவரைச் சேர்ந்த காரியங்களே தவிர மற்றொன்றும் உனக்குப் பெரிதாவும், உயர்ந்ததாகவும், பிரியமுள்ளதாகவும், ஏற்றதாகவும் இராதிருக்கக் கடவது. சிருஷ்டிக்கப்பட்ட வஸ்துவினால் உண்டாகும் ஆறுதல் எல்லாம் வியர்த்தமென்று எண்ணக்கடவாய். சர்வேசுரனை சிநேகிக்கிற ஆத்துமம், சர்வேசுரனுக்குக் கீழ்ப்பட்டதெல்லாவற்றையும் நிந்திக்கின்றது. நித்தியரும் அளவிறந்தவரும் சர்வ வியாபகருமான சர்வேசுரன் ஒருவரே ஆத்துமத்திற்கு ஆறுதலும் இருதயத்திற்கு

மெய்யான ஆனந்தமுமாயிருக்கிறார்.

யோசனை

ஒவ்வொரு மனிதனிடத்திலுள்ள நன்மை தின்மைகளை ஒன்றும் விடாமல் நீ அறிந்திருந்தபோதிலும் நீ உன்னைத்தானே அறிந்திராவிட்டால், அதினால் உனக்குண் டாகும் பிரயோசனம் என்ன? கடைசி நாளில் மற்றவர் களுடைய மனச்சாட்சியைப் பற்றி உன்னை ஒருவரும் கணக்குக் கேட்கப்போவதில்லை. ஆங்காரத்தினாலும் கெட்ட புத்தியினாலுமுண்டாகும் இந்தக் கவலையை விட்டுவிடு. சர்வேசுரனுக்கு அதிகப் பிரியமானதும், உனக்கு அதிகப் பிரயோசனமானதுமான காரியத்தைப் பற்றிக் கவலைகொள். தன்னை அறிவதே பெரிதான சாஸ்திரம், உண்மையான கல்வி. எப்போதும் அதுவே நமது படிப்பாயிருக்க வேண்டியது. அப்போதுதான் நம்மைத் தானே நிந்திக்கவும், நமது இருதய துர்குணங்களைப் பற்றியும் நம்மை யாட்கொண்டிருக்கும் மிதமிஞ்சின சுயபட்சத்தைப் பற்றியும் நம்மை உபாதிக்கும் நமது இரகசிய நாட்டங்களைப்பற்றியும் பிரலாபிக்கவும் கற்றுக்கொள்ளுவோம். அப்போதுதான் அப்போஸ்தலரோடு: "இந்தச் சாவுக்குரிய சரீரத்தினின்று என்னை மீட்பதார்?" என்று சொல்லுவோம் ஓ பாக்கியமான விடுதலை பிரமாணிக்கராயிருந்தால், நாம் பிறகு காண்பதென்ன? சர்வேசுரனை மாத்திரம் காண்போம். அவரிடத்தில் சகல காரியங்களையும், ஆறுதலையும், நன்மைகளையும் காண்போம்; ஆ என் ஆத்துமமே! காரியம் இப்படியாகையால் உன்னை அழுத்தும் உலகத்தினுடையவும் சிருஷ்டிகளிடையவும் பாரச் சுமையினின்று நீங்கி, சர்வேசுரனொருவரோடு மாத்திரம் ஒன்றித்திருக்க இப்போதே துவக்கு.

6ŠD ¶]ïV«D

நல்ல மனச்சாட்சியினால் உண்டாகும் மகிழ்ச்சி

1.–நல்ல மனிதனுடைய மேன்மை அவனுடைய மனது சொல்லும் நல்ல சாட்சியே. நல்ல மனச்சாட்சி யுள்ளவனாயிரு, எப்போதும் சந்தோஷங் கொண்டிருப்பாய். நல்ல மனச்சாட்சி அநேக துன்பங்களைச் சகிக்கவும் இடையூறுகளின் மத்தியில் முதலாய் வெகு சந்தோஷம் கொள்ளவும் கூடுமானது. கெட்ட மனசாட்சியோ, எப்போதும் பயந்துகொண்டும் கலக்கப்பட்டுமிருக்கும், உன் மனச்சாட்சி உன்னைக் கண்டியாதிருந்தால், இன்பமான இளைப்பாற்றியைச் சுகிப்பாய். நற்கிருத்தியங்களைச் செய்தாலே தவிர, மற்றப்படி சந்தோஷங் கொள்ளாதே. கெட்டவர்கள் மெய்யான சந்தோஷம் ஒருபோதும் அடைவதில்லை, மனச் சமாதானத்தையும் உணருவதில்லை; ஏனெனில், "அக்கிரமிகளுக்குச் சமாதானமில்லை" என்று ஆண்டவர் திருவுளம்பற்றுகிறார். "நாங்கள் சமாதானத்தில் இருக்கிறோம், எங்களுக்குப் பொல்லாக்கு செய்யத் துணிகிறவனார்" என்று இவர்கள் சொன்னாலும், அவர்களை நம்பாதே; ஏனென்றால், திடீரென்றும் தேவ கோபம் எழும்பி அவர்களுடைய கிருத்தியங்கள் நிர்மூலமாகும், அவர்களுடைய எண்ணங்கள் அழிந்துபோம்.

2.–துன்பத்தில் மகிமை கொள்ளுகிறது தேவ சிநேகமுள்ளவனுக்குப் பிரயாசையாயிராது; ஏனெனில், இவ்விதம் மகிமை கொள்ளுகிறதானது "ஆண்டவருடைய சிலுவையில் மகிமை கொள்ளுவதாம்." மனிதனால் மனிதனுக்குண்டாகும் மகிமை நீடித்ததல்ல. உலக

மகிமையை எப்போதும் சஞ்சலந் தொடர்ந்துவரும் நல்லோருடைய மகிமை அவர்களுடைய மனச்சாட்சியில் இருக்கின்றது, மனிதருடைய வாயிலல்ல. நீதிமான்களுடைய அக்களிப்பு சர்வேசுரனிடத்தினின்று உண்டாகின்றது, சர்வேசுனிடத்தில் இருக்கின்றது; அவர்களுடைய சந்தோஷம் உண்மையினின்று உற்பத்தியாகின்றது. மெய்யான நித்திய மகிமையை ஆசிக்கிறவன் அநித்திய மகிமையைத் சட்டை பண்ணுவதில்லை. அநித்திய மகிமையைக் தேடுகிறவனுஞ் சரி, அல்லது அதை முழு மனதோடு நிந்தியாதவனுஞ் சரி, தான் பரலோக மகிமையைக் குறைவாய் நேசிப்பதாக எண்பிக்கிறான். புகழ்ச்சியையும் இகழ்ச்சியையும் கவனியாதவன் பெருத்த ஆத்தும அமரிக்கையடைகிறான்.

3.–எவனுடைய மனச்சாட்சி சுத்தமாய் இருக்கின்றதோ அவன் எளிதாய்ச் சந்தோஷமாயும் அமரிக்கையாயும் இருக்கிறான். புகழ்ச்சியினால் நீ அதிக பரிசுத்தனாகப் போவதில்லை; இகழ்ச்சியினால் நீ அதிகமாய்த் தாழ்ந்து போவதும் இல்லை. உள்ளப்படியே நீ தேவனுடைய பார்வையில் எப்படி இருக்கிறாயோ அப்படியே உண்மையாகவேயிருக்கிறாய். உன்னைப்பற்றி மனிதன் சொல்லும் வாக்கியத்தால் மேற்பட்டவனாக மாட்டாய். உன் உள்ளத்தில் நீ தானே எப்படிப் பட்டவனாயிருக்கிறாயென்று யோசித்தால், வெளியில் உன்னைப்பற்றி மனிதர் என்ன பேசுகிறார்களென்று கவனிக்கமாட்டாய். "மனிதன் முகத்தை மாத்திரம் காண்கிறான்; சர்வேசுரனோ இருதயத்தைப் பார்க்கிறார்." மனிதன் கிரியைகளைக் கவனிக்கிறான்; சர்வேசுரனோ கருத்துக்களைக் கவனிக்கிறார்.

எப்போதும் ஒழுங்காய் நடந்து தன்னை அற்பமாய் எண்ணுவது மனத் தாழ்ச்சியுள்ளவனுடைய தாழ்ச்சியுள்ளவனுடைய அடையாளமாயிருக்கின்றது. எந்தப் படைக்கப்பட்ட வஸ்துவாலும் ஆறுதலடைய மனமில்லாதிருப்பது மிகுந்த பரிசுத்தத் தனத்தினுடையவும் சர்வேசுரன் பேரிலுள்ள நம்பிக்கையினுடையவும் அடையாளமாயிருக்கின்றது.

4.–தனக்காக வெளியில் ஒரு சாட்சி ஆதரவையும் தேடாதவன், தன்னை முழுமையுமே சர்வேசுரனுக்குக் கையளித்துவிட்டதாக எண்பிக்கிறான். ஏனெனில் “தன்னைத்தானே புகழ்ந்து கொள்ளுகிவனல்ல, ஆனால் சர்வேசுரன் எவனைப் புகழுகிறாரோ அவனை நன்கு மதிக்கப்பட்டவன்” என்று அர்ச்.சின்னப்பர் கூறுகிறார். உள்ளத்திற் சர்வேசுரனோடு வசிப்பதும், புறத்தியில் யாதோர் பற்றுதலில் அகப்படாமலிருப்பதும், உள்ளரங்ச் சீவியத்தை நாடின மனிதனுடைய அந்தஸ்தாம்.

யோசனை

தன் உள்ளத்தில் அமரிக்கை காணாதவனுக்குப் புறத்தியில் அமரிக்கை யேது? தன் உள்ளத்தில் அனுபவியாத சமாதானத்தைப் புறத்தியில் சிருஷ்டிகளிடத்தில் தேடும் இருதயம் முழு மோசம் போகின்றது. புறத்தியில் சமாதானமேது? நீ ஏன் மோசம் போகிறாய்! பெருங் காற்றால் அலைந்தாடும் கடல் உலகத்தைப்போல் அவ்வளவு அலைக்கழிக்கப் படுவதில்லை; அப்படியிருக்க, நீ அதை நோக்கி “என் கவலையைத் தீர்” என்கிறாய்! சர்வேரசுனிடத்தில்தான் சமாதானத்தைக் காண்பாய்; பரிசுத்த மனச் சாட்சியில்தான் சந்தோஷமடையவாய். சுகவின்பங்கள்

சிறிதுநேரம் பாராக்கை மூட்டுகின்றன. ஆசாபாசங்கள் ஆனந்தம் வருவிக்கின்றன. ஆனால் அந்நேரங் கடந்துபோனபிறகு என்ன மீதியாயிருக்கின்றது? இன்னும் இன்பங்களைச் சுகிக்கிற காலத்திலே முதலாய் எவ்வளவு சலிப்பு! எவ்வளவு கசப்பு! மாசற்றத்தனத்தினால் உண்டாகும் பாக்கியத்துக்கு நிகாரன பாக்கியமுண்டோ? உலக கவலைகளினின்று அகன்று நம்பிக்கையினாலும் நேசத்தினாலும் சர்வேசுரனோடு ஒன்றித்திருக்கும் ஆத்துமத்திற்குச் சமமான ஆத்துமமுண்டோ? ஆனதால் அப்பேர்ப்பட்ட அந்தஸ்து உன்னுடையதாகட்டும். ஆண்டவர் எம்மாத்திரம் இனிமையாய் இருக்கிறார் என்று வந்து சுவை பார். கொஞ்சம் மனதுவை, நல்ல மனதை உனக்குக் கொடுக்கிறுவர், அதை நிறைவேற்ற உனக்குத் தயை புரிவார்.

7ŠD¶]ïV«D

சர்வத்துக்கு மேலாக சேசுநாதரைப் சிநேகித்தல்

1.–சேசுநாதரை நேசிப்பதும் சேசுநாதரைப் பற்றித் தன்னைத்தானே வெறுப்பதும் என்ன வென்று கண்டுபிடிக்கிறவன் பாக்கியவான். இந்த நேசரைப்பற்றி மற்றெந்த நேசனையும் விட்டுவிடவேண்டியது; ஏனெனில் எல்லாவற்றையும் பார்க்க சேசுநாதர் நேசிக்கப்பட விரும்புகிறார். சிருஷ்டிகளின் நேசம் மோசமும் நிலையாமையு முள்ளது; சேசுநாதருடைய நேசமோ உறுதியும் நிலையுமுள்ளது. சிருஷ்டிப்புகளின்பேரில் பற்றுதல் வைத்திருக்கிறவன், நிலைகொள்ளாத

அவைகளின்மேல் ஊன்றித் தவறிவிடுவான்; சேசுநாதர்மீது பற்றுதல் வைத்திருக்கிறவனோ என்றைக்கும் தவறமாட்டான். உன்னை விட்டு எல்லோரும் பிரிந்துபோகையில் உன்னைக் கைவிடாதவரும், கடைசியில் நீ கெட்டுப்போகச் சகியாதவருமான அவரை நேசி, அவரை உன் நேசராக வைத்துக்கொண்டேயிரு. வேண்டும் வேண்டாம் என்றாலும் ஒருநாள் நீ எல்லோரையும் விட்டுப்பிரியவேண்டியது.

௨.–சீவியகாலத்திலும் மரணத் தறுவாயிலும் சேசுநாதரோடு ஐக்கியமாயிரு; எல்லோரும் உன்னைக் கைவிடும்போது, உனக்கு ஒத்தாசை செய்யக் கூடுமானவர் அவர் ஒருவரே யாகையால், அவருடைய பிரமாணிக்கத்துக்கு உன்னைக் கையளித்து விடு. உன் நேசர் எத்தன்மையுள்ளவர் என்றால் வேறெவனையும் நீ நேசனாக ஏற்றுக்கொள்ள அவர் சம்மதிப்பதில்லை; தாம் மாத்திரம் உன் தன்னுடைய சொந்த சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருப்பதும்போல, தாமே உன் இருதயத்தில் வீற்றிருக்க ஆசைப்படுகிறார். படைக்கப்பட்ட வஸ்துவின்பேரில் எவ்வித பற்றுதலு மற்றவனாய் நீ இருப்பாயேயாகில், சேசுநாதர் உன்னிடத்தில் வாசஞ் செய்யப் பிரியங் கொள்ளுவார் என்பது திண்ணம். சேசுநாதரன்றி மனிதர்பேரில் நீ வைத்த நம்பிக்கை யெதுவும் ஏறக்குறைய வியர்த்தமாய்ப் போனதாகக் காண்பாய். காற்றால் அசைகிற நாணலை நம்பாதே, அதின்பேரில் ஊன்றி நில்லாதே; ஏனெனில் எல்லா சீவனும் புல்லைப்போல் இருக்கின்றது, அதின் மகிமை யாவும் புல்லின் பூவைப்போல் அழிந்துபோம்.

௩.–மனிதனை அவனுடைய புறத்கோலத்தின்படியே மதிப்பாயாகில் வெகு சீக்கரத்தில் மோசம் போவாய்.

ஆறுதலையும் இலாபத்தையும் பிறரிடத்தில் தேடினால் அநேகமாய் நஷ்டத்தை மட்டுங் காண்பான். அவரை மட்டும் தேடுகிறவன் அவரை எவ்விடங்களிலும் காண்பான். தன்னைத்தானே தேடுகிறவனோ, தன்னையுந்தான் காண்பான். ஆனால் அது தனக்குக் கேடாயிருக்கும். ஏனெனில் தான் சேசுநாதரைத் தேடாதிருப்பதால், உலக முழுவதாலும், தன் பகைவர்களாலும் தனக்கு வரக்கூடுமான தின்மையைவிட, தானே தனக்கு அதிக தீங்கு வருவித்துக்கொள்ளுகிறான்.

யோசனை

ஏதோ ஒரு சந்தோஷத்தை நாடி, நமது நலத்தைச் சிருஷ்டிகளிடத்தில் தேடுகிறோம்; ஆனால் சகலமும் நிழலைப்போல மறைந்துபோகின்றன. நேசிக்கவும் நேசிக்கப்படவும் ஆசிக்கிறோம், மெய்யான அளவிறந்த நேசத்தினின்று அகன்றுபோகிறோம். கடந்துபோகிற வஸ்துகளின்மேல் நமது இருதயப்பற்றுதலை வைப்பது எவ்வளவு மதியீனமென்றும், காலத்தோடு நின்றுபோகும் உலக நேசம் எவ்வளவு வீணானதென்றும் கண்டுகொள்ளக் கடவோம். அவர் ஆசைப்படுவது போலவும் நாம் அவரை நேசிப்போம். அவரை மட்டற்ற விதமாய் நேசிப்பதுதான் நமது நேசத்தின் அளவாக இருக்கவேண்டியதென்று அர்ச். பெர்நார்து சொல்லுகிறார். அவரை நேசிப்பதைவிட மற்றெந்த வஸ்துவையும் அதிகமாய் நேசிக்கிறவனுக்குக் கேடாம். அவன் ஆசைகள் கெடுதலின் வழியிற் செல்லுகின்றன.

8ŠD ¶]ìV«D

சேசுநாதரோடு ஐக்கியமான சிநேகம்

1.–சேசுநாதர் நம்முடன் இருக்கையில் எல்லாம் நன்மையாய் இருக்கிறது, ஒன்றும் பிரயாசையாய்த் தோன்றுது; சேசுநாதர் நம்முடன் இராதபோதோ, எல்லாம் கஷ்டமா யிருக்கிறது. சேசுநாதர் நமது உள்ளத்திற் சம்பாஷியாதபோது, நமக்குண்டாகும் ஆறுதல் இனிமையற்றதே; சேசுநாதர் ஒரு வார்த்தைமாத்திரம் திருவுளம் பற்றினுலோ நம் ஆத்துமத்திற்கு வெகு மதுரமான ஆறுதலாகின்றது. "போதகர் வந்திருக்கிறர், உன்னை அழைக்கிறர்" என்று மார்த்தாள் தனக்கு அறிவித்தபோது, மரிய மதலேனுள் தான் அழுதுகொண்டிருந்த இடத்தை விட்டு உடனே எழுந்திருந்து வரவில்லையோ? நாம் படும் மனத் துன்பத்தை யொழித்து மனச் சந்தோஷத்திற்கு சேசுநாதர் அழைக்கிற நேரம் பாக்கியமான நேரம். சேசுநாதரில்லாமல் எவ்வளவு உன் மனம் வற்றினதும் கன்னெஞ்சுமாயிருக்கிறது. சேசுநாதரைத் தவிர நீ வேறெதையாவது விரும்பினுல், எவ்வளவு புத்தியீனனும் வீணனுமாயிருப்பாய்; அதனுலே பூலோக மெல்லாத்தையும் இழந்து போவதைவிட உனக்கு அதிக கனமான நஷ்டமாகுமல்லவா?

உ.–சேசுநாதருடன் நீ சேர்ந்திராவிடில் இவ்வுலம் உனக்கு என்ன தரக்கூடும்? சேசுநாதர் இல்லாமலிப்பது சகிக்கக் கூடாத நரகம்; சேசுநாதரோடிருப்பதோ இன்பமான மோட்சம். அவர் உன்னுேடிருந்தால், எந்தச் சத்துருவும் உனக்குத் தீங்கு செய்யமுடியாது. சேசுநாதரைக் கண்டடைகிறவன் உத்தம பொக்கிஷத்தை, இன்னுஞ் சொல்ல வேண்டுமானுல் சகல நன்மைகளுக்கும் மேலான நன்மையைக் கண்டடைகிறன். சேசுநாதரை இழந்துபோவதைவிட அதிகமாக இழந்துபோகிறன். சேசுநாதரில்லாமற் சீவிக்கிறவன் பரம ஏழை; சேசுநாதரோடு ஒன்றித்துச் சீவிக்கிறவனே திரண்ட

ஆஸ்திவந்தன்.

௩.–சேசுநாதரோடு சீவிக்க அறிவது பெரிய சாஸ்திரம்; அவரை எப்போழுதும் தன் இருதயத்தில் வைப்பது மேலான ஞானம். தாழ்ச்சியும் சமாதானமும் உள்ளவனுயிரு: உன்னுடன் சேசுநாதர் தங்குவார். புறத்திக்காரியங்களை நாட விரும்புவாயாகில், வெகு சீக்கரத்தில் சேசுநாதரை நீக்கிவிட்டு அவர் பிரசாதத்தை இழந்து விடுவாய். அவரை நீக்கி இழந்துபோன பிறகு யார் உனக்கு அடைக்கலமா யிருப்பான்? வேறு எந்தச் சிநேகிதனைத் தேடுவாய்? சிநேகிதனில்லாமல் சுகமாய்ச் சீவிப்பது கூடாதகாரியம்; மற்றவர்களுக்கு மேலாக சேசுநாதர் உன் சிநேகிதரா யிராமற் போவாரேயானுல் நீ மெத்தத் துக்கப்படுவாய். ஆகையால் நீ மற்ற எவர் மட்டிலாவது நம்பிக்கை வைத்தாலும் அல்லது சந்தோஷங்கொண்டாலும் மதியீனமாய் நடந்து கொள்ளுகிறுய். நீ சேசுநாதருக்கு விரோதஞ் செய்வதைவிட உலகம் முழுவதும் உன்னை எதிர்ப்பதே உனக்குத் தாவிளை. ஆகையால் உன் நேசர்கள் எல்லோரிலும் சேசுநாதர் ஒருவரே உன் விசேஷ நேசரராய் இருப்பாராக!

4.–எல்லோருரையும் சேசுநாதரைப்பற்றி நேசிக்கக் கடவாய். சேசுநாதரையோ அவரைப்பற்றியே நேசிக்கக்கடவாய். சேசுகிறீஸ்துநாதர் ஒருவரே விசேஷமான நேசிக்கப்பட வேண்டியவர்; ஏனெனில் சகல நேசர்களில் அவர் ஒருவரே உத்தமரும் பிரமாணிக்க முள்ளவருமாயிருக்கிறர். அவரிலும் அவரைப்பற்றியும் உன் சிநேகிதரையும் உன் பகையாளிகளையும் நேசி; இவர்கள் எல்லோருக்காகவும் வேண்டிக்கொள். மற்றவர்களைப் பார்க்கிலும் நீ அதிகமாய்ப் புகழப்படவும் நேசிக்கப் படவும் ஒருபோதும் ஆசியாதே; இது நிகரற்ற

சர்வேசுரனுக்கு மாத்திரமே உரியது. மற்றொருவன் உன்னை மிஞ்சின விதமாய் நேசிக்கவும் ஆசிக்காதே. நீயும் மற்றொருவன்பேரில் மிஞ்சின பற்றுதல் வைக்காதே; ஆனால் உன்னிடத்திலுஞ் சகல நல்லோரிடத்திலும் சேசுநாதரே இருக்கக்கடவார்.

5.–யாதோர் சிருஷ்டியின்பேரில் உள்ள பற்றுதலில் சிக்கக்கொள்ளாமல் உன் உள்ளத்தில் சுத்தமுள்ளவனும் கட்டுப்படாதவனுமாயிரு. □மன அமரிக்கையாயிருக்கவும் ஆண்டவர் எம்மாத்திரம் மதுரமானவரென்று காணவும்□ உனக்கு மனதுண்டானால், எல்லாவற்றையும் உரிந்துவிட்டு சர்வேசுரனுடைய சந்நிதியில் தூய மனதுடையவனாயிருக்க வேண்டியது. உண்மையாகவே எல்லாவற்றையும் ஒழித்துத் துலைத்துவிட்டு அவரொருவரோடு நீ ஏக பந்தனமாகும்படிக்கு அவருடைய வரப்பிரசாதம் உன்னை அழைத்து இழுத்திருந்தாலொழிய, நீ அந்த அந்தஸ்திற்கு வந்து சேரப்போவதில்லை. ஏனெனில் சர்வேசுரனுடைய வரப்பிரசாதத்தால் தூண்டப்பட்டவன் சகலத்தையுஞ் செய்ய வல்லவனாகிறான்; அது நின்றுபோனால் அவன் தரித்திரனும் பலவீனனுமாய்த் துன்பங்களுக்கே கையளிக்கப்பட்டவன் போலாகிறான். ஆனால் அவன் இந்த அந்தஸ்தில் மனதைரியத்தை விடத்தகாது, அவநம்பிக்கைக் கொள்ளலாகாது; ஆனால் மனத் திடத்தோடு தேவ சித்தத்திற்கமைந்திருந்து தனக்கு வருவதையெல்லாம் சேசுகிறீஸ்துநாதருடைய தோத்திரத்திற்தகாக அனுபவிக்க வேண்டியது; ஏனெனில் மாரிகாலத்திற்குப்பின் வசந்தகாலமும். இரவுக்குப்பின் பகலும், புயலுக்குப்பின் அமரிக்கையும் வந்துசேரும்.

யோசனை

தேவசுதன் பூமியிலிறங்கும்படி நேசமே

காரணமாயிருந்தது. நேசமே நம்மை அவர் மட்டுக்கும் உயர்த்துகின்றது, நமது ஆத்துமத்திற்கும் சேசுநாதருக்கும் ஆச்சரியத்திற்குரிய ஒன்றிப்பு உண்டாக்குகின்றது. நாம் உங்களை அநாதைப் பிள்ளைகளாய் விடமாட்டோம், உங்களில் வருவோம், என்ற சேசுநாதருடைய வாக்குத்தத்தம் எப்போதும் நிறைவேறும். ஓ, என் சேசுவே வாரும், என்னைச் சிருஷ்டிகளோடு கட்டியிருக்கும் விலங்குகளைத் தறித்துவிடும்; நான் மறந்துவிட்டு உம்மை மாத்திரம் பார்க்கவும், உம்மை மாத்திரம் ஆசிக்கவும் கிருபை செய்தருளும்; உமது மார்பில் இளைப்பாறத் தயை செய்யும்; உலகம் இந்தச் சமாதானத்தைக் கண்டுபிடிப்பதில்லை; அதின் தந்திரச் சோதனைகளாலும் அந்தச் சமாதானம் ஒருபோதுங் கெடாது.

9ŠD ¶]ïV«D

எவ்வித ஆறுதலுமில்லாதிருத்தல்

1.–தேவ ஆறுதல் உண்டாயிருக்கும்போது, மனுஷ ஆறுதலை வெறுப்பது பிரயாசையல்ல. ஆனால் தேவ ஆறுதலும் மனித ஆறுதலு மில்லாமலே அமரிக்கையாயிருப்பதும், அப்பொழுது தன்னைத்தானே எதிலும் தேடாமலும், தனது புண்ணிய பலன்களைப் பாராமலும் சர்வேசுரனுடைய தோத்திரத்திற்காக அந்த இருதய தனிவாசத்தை மனசார அனுபவிப்பதும் அருமையான புண்ணியமாயிருக்கின்றது. வரப்பிரசாத மிருக்கையில் நீ சந்தோஷமும் பக்தியுமுள்ளவனா யிருப்பதில் ஆச்சரியமோ? அந்தக் காலம் எல்லோரும் விரும்பத்தக்க காலம். தேவ வரப்பிரசாதத்தால் தாங்கப்பட்டவன் வெகு சந்தோஷமாகவே நடந்துகொள்வான். சர்வ வல்லவராகிய சர்வேசுரனால் தாங்கப்பட்டு, இந்த உத்தம

வழிகாட்டியால் கூட்டிக்கொண்டு போகப் படுகிறவனுக்குப் பளுவு தோன்றாமற்போவது ஆச்சரியமோ?

௨.–ஆறுதலைப் பயங்குகிற யாதொன்று கிடைத்தால் சந்தோஷப்படுகிறோம், ஏனெனில் தன்னை த்தானே பரித்தியாகம் பண்ணுவது மனிதனுக்குப் பிரயாசையே. வேதசாட்சியான அர்ச். லவுரேஞ்சியார் தமது மேற்றிராணியாரைப் பின்சென்று பூலோகத்தை வென்றார்; எப்படியென்றால், உலகத்தில் இன்பமாகக் காணப்பட்ட தெல்லாவற்றையும் இகழ்ந்தார்; தான் வெகுவாய் நேசித்த அர்ச். பாப்பாண்டவராகிய சிக்ஸ்துஸ் என்பவர் தம்மிடத்திலே நின்று பிரிக்கப்படுவதை முதலாய் சேசுநாதருடைய நேசத்தைப்பற்றிப் பொறுமையோடு சகித்தார். அவ்விதமாக சிருஷ்டிகளின்மேல் வைத்த நேசத்தால் மனிதனுடைய நேசத்தை மேற்கொண்டார்; மனித ஆறுதல்களைவிடத் தேவ சித்தத்தை அதிகமாய் மதித்தார். நீயும் அதே பிரகாரம் உனக்கு வேண்டியவனும் பிரியமுள்ளவனுமான சிநேகிதனைச் சர்வேசுரனுடைய நேசத்தைப்பற்றி விட்டுவிடக்கற்றுக்கொள். உன் சிநேகிதனால் கைவிடப்பட்டால், கடைசியில் எல்லோரும் ஒருவரொருவரை விட்டுப்பிரியத்தான் வேண்டியதென்று அறிந்து அதற்காக மெத்தவும் வருத்தமடையாதே.

௩.–மனிதன் தன்னைத்தானே முழுதும் மேற்கொள்ளவுந் தன் பற்றுதல் யாவையுஞ் சர்வேசுரன்பேரில் நாடச்செய்யும் அறிகிறதற்கு முந்தி, நெடுங்காலந் தனக்குள்ளாக கடினமாய்ப் போர் புரியங்கடவான். மனிதன் தன்னைத்தான் நம்பியிருக்கும் போது, மனுஷ ஆறுதல்களை எளிதாய் நாடுகிறான். ஆனால் கிறீஸ்துநாதரை மெய்யாகவே நேசித்துப் புண்ணியங்களைச் சம்பாதிக்கப்

பிரயாசைப் படுகிறவன் அவ்வித இன்பங்களைவிட கிறீஸ்துநாதரைப் பற்றிக் கடும் பிரயாசைகளுக்கும் கொடிய வருத்தங்களுக்கும் உட்பட அதிகமாய் ஆசிக்கிறான்.

4.–ஆனதுபற்றி சர்வேசுரன் உனக்கு ஞான ஆறுதலைக் கொடுக்கும்போது, நன்றியறிதலோடு அதை ஏற்றுக்கொள்; அது உன் சொந்தப் பலனால் அல்ல, ஆனால் சர்வேசுரனுடைய தயவால் வந்த நன்கொடையென்று அறிந்திரு. அதினால் பெருமைக்கொள்ளாதே, மிதமிஞ்சின நம்பிக்கைக்கு உன்னைக் கையளிக்காதே. ஆனால் நீ பெற்றுக்கொண்ட வரத்தைப்பற்றி அதிக தாழ்ச்சியுள்ள வனாகவும், உன் சகல கிருத்தியங்களிலும் அதிக சாக்கிரதையுள்ளவனாகவும் அச்சமுள்ளவனாகவும் நடந்துகொள்; ஏனெனில், அந்த இன்பமான நேரங் கடந்துபோய்ச் சோதனைகள் தொடர்ந்து வரும். உன்னிடத்தினின்று ஆறுதல் எடுபட்டபோது, நீ அவநம்பிக்கைக்குள்ளாகாதே; ஆனால் தாழ்ச்சியோடும் பொறுமையோடும் தேவ அருளுருக்குக் காத்திரு; ஏனெனில், உனக்கு இன்னும் மிகுதியான ஆறுதலை மறுபடியுங் கொடுக்க சர்வேசுரனுடைய மார்க்கத்தில் பண்பட்டவர்களுக்கு இதெல்லாம் நூதனமு மல்ல, ஆச்சியமாகவுந் தோன்றாது: மகாத்துமாக்களிடத்திலும் பூர்வீக தீர்க்கதரிசிகளிடத்திலும் இப்படிக் கொத்த நெருக்கடிகள் பலமுறை உண்டாயிருந்தன.

௫.–அவர்களில் ஒருவருக்குத் தேவ வரப்பிரசாதம் அவருள்ளத்தில் இருந்தபோது, "நான் ஒருபோதும் அசைக்கப்படமாட்டேன் என்று என் மிகுதியிலே உரைத்தேன்" என்றார். பின்பு அவரே தேவ வரப்பிரசாதம் நின்றுவிட்டபோது தன் உள்ளத்தில் நடந்ததைக்

கண்டுபிடித்து "நீர் உமது முகத்தை என்னை விட்டுத் திருப்பிக்கொண்டீர், ஆதலால் நான் கலக்கத்திற்குள்ளானேன்" என்று சொல்லுகிறார். ஆயினும் அக்கலக்கத்துக் காலத்தில் அவர் கொஞ்சமேனும் அவநம்பிக்கைப் படவில்லை; ஆனால் அதிக உருக்கமாய் மன்றாடி, "ஆண்டவரே! உம்மை நோக்கிக் கூக்குரல் இடுவேன், என் தேவனாகிய உம்மைப் பிரார்த்தித்துக் கொள்வேன்" என்றார். கடைசியாய்த் தன் மன்றாட்டின் பலனை அடைகிறார்; தன் மன்றாட்டு கேட்கப்பட்ட தற்கத்தாட்சியாக "ஆண்டவர் மன்றாட்டுக்குச் செவி கொடுத்து என்பேரில் இரக்கம் புரிந்தார். ஆண்டவர் எனக்குச் சகாயமானார்" என்று சொல்லியிருக்கிறார். ஆனால் எந்த வகையில் சகாயம் பெற்றார்? "எனது பிரலாபத்தை எனக்குச் சந்தோஷமாக மாற்றினார்; என்னை அக்களிப்பு சூழச்செய்தார்" என்கிறார். மகா பெரிய அர்ச்சிஷ்டர்களுக்கே இப்படியானால், பலவீனரும் ஏழைகளுமான நாம் சில சமங்களில் பக்தி சுறுசுறுப்பாயுஞ் சில சமங்களில் மனவறட்சியாயும் இருந்தால், அவநம்பிக்கைப் படக்கூடாது; ஏனெனில் இஸ்பிரீத்துவானவர் தமது சித்தத்திற்கு இஷ்டமான பிரகாரம் வருகிறார், போய்விடுகிறீர். ஆனதுபற்றித்தான்: "நீர் அதிகாலமே மனிதனைச் சந்திக்கிறீர்; பின்பு உடனே அவனைச் சோதிக்கிறீர்" என்று பரிசுத்த யோப் என்பவர் சொல்லியிருக்கிறார்.

6.–சர்வேசுரனுடைய அளவற்ற இரக்கத்தின் பேரிலும் பரலோக வரப்பிரசாதம் வரும் என்கிற நம்பிக்கையின் பேரிலுமே தவிர, வேறெதின்பேரில் நாம் நம்பிக்கை கொள்ளக்கூடும், வேறெதை நாம் நம்பவேண்டியது? தேவ வரப்பிரசாதம் என்னை விட்டுவிட்டாப்போல என் சொந்த பலன் மாத்திரமிருக்கும்போது புண்ணிய

ஆத்துமாக்கள், பக்தி சுறுசுறுப்புள்ள சகோதரர், பிரமாணிக்கமுள்ள சிநேகிதர் இவர்களாலும், பக்திக்குரிய புத்தகங்கள், அரிய பிரபந்தங்கள், இன்பமான சங்கீதங்கள் பாட்டுகள் முதலியவைகளாலும் எனக்கு உண்டாகும் உதவியும் சந்தோஷமும் வெகு சொற்பம். அப்போது பொறுமையாய் இருந்து சர்வேசுரனுடைய சித்தத்திற்கு என்னைக் கீழ்ப்படுத்துவதே தவிர வேறு மேலான அவிழ்தமில்லை.

7.–சிற்சில சமயங்கள் (ஆறுதலின்) வரப்பிரசாதத்தை இழந்து போகாதவனும் அல்லது பக்தி சுறுசுறுப்பு குறைவதை உணராதவனுமான அவ்வளவு பக்தியும் உத்தமதனமுமுள்ள எவனையாவது நான் ஒருபோதுங் கண்டதில்லை. முந்தியாவது பிந்தியாவது சோதிக்கப் படாத அவ்வளவு தியானயோகத்தில் உயர்ந்தவனும் அதில் ஞானத் தெளிவு அடைந்தவனுமான அர்ச்சிஷ்டன் ஒருவனுமில்லை. சர்வேசுரனைப்பற்றி யாதொரு துன்பத்தால் அலைக்கழிக்கப்பட்டாலன்றி சர்வேசுரனை உத்தமவிதமாய்த் தியானிக்கக் பாத்திரவானாக முடியாது. ஆதலால் சாதாரணமாக சோதனையானது பரீட்சிக்கப் பட்டவர்களுக்கே மேலான ஆறுதல் வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்படுகின்றது: ஜெயங் கொண்டவனுக்குச் சீவிய விருட்சத்தின் கனியைப் புசிக்கக் கொடுப்போம் என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

8.–இன்னமும், இடையூறுகளைச் சகிக்க மனிதன் அதிக பலனுள்ளவனாகும்படி அவனுக்குத் தேவ ஆறுதல் கொடுக்கப்படுகிறது. பின்பு, அவன் செய்யும் நற்கிருத்தியங்களைப்பற்றி ஆங்காரங் கொள்ளாதபடி சோதனை தொடர்ந்து வருகின்றது. பசாசு தூங்குகிறதில்லை, மாமிசமும் இன்னும் மாய்த்தபாடில்லை. ஆனதால் யுத்தத்திற்கு ஆயத்தப்படுவதை நிறுத்திவிடாதே;

ஏனெனில், ஒருபோதும் அயர்ந்து போகாத சத்துருக்கள் உன் வலது பக்கத்திலும் இடது பக்கத்திலும் இருக்கிறார்கள்.

யோசனை

திவ்விய வார்த்தையோடு இரட்சகருடைய பரிசுத்த மனுஷீகம் எப்போதும் ஒன்றித்திருந்த படியால் சேசுநாதர் மாறாத சமாதானமுஞ் சந்தோஷமும் அனுபவித்து வந்தபோதிலும், பாவத்தினிமித்தம் மனித சுபாவத்திற்கு ஏற்பட்ட துன்ப கஸ்தி வருத்தங்களுக்கு உட்படச் சித்தமானார். ஆனதினால்தான், □என் ஆத்துமம் மரணமட்டுக்கும் கஸ்திப்படுகின்றது; என் பிதாவே! என் பிதாவே! நீர் ஏன் என்னைக் கைவிட்டீர்?□என்று முறையிட்டார். அதே பிரகாரம் கிறீஸ்துவனுடைய புண்ணிய ஆத்துமமானது இழந்து விடாமற்போன போதிலும் உள்ளரங்கக் கஸ்தியினாலும் துன்பங்களினாலும் பரிசோதிக்கப்படுகின்றது. எப்போதுமே ஆறுதலடைந் திருந்தால் சில சமயம் புண்ணியம் மார்க்கத்தில் தளர்ந்துபோகக்கூடும். மேலும், சர்வேசுரனுக்கு ஒப்புக் கொடுப்பதற்கு அதனிடத்தில் வேறென்ன இருக்கின்றது? பலவீனத்தில் புண்ணியம் விருத்தி யடைகின்றது; சேசுகிறீஸ்துநாதருடைய புண்ணியம் என்னிடத்தில் குடிகொள்ளும்படியாக என் பலவீனத்தில் நான் மகிமை கொள்வேன் என்று அப்போஸ்தலர் வசனிக்கிறார். ஆறுதலற்றிருக்கும் போது நமது விசுவாசமும் நேசமும் பலப்படுகின்றன, தாழ்ச்சியில் நிலை கொள்ளுகிறோம். சேசுநாதர் உன்னை விட்டகன்று போயிருக்கையில் தந்திரத்தில் நிலைகொள்ளுகிறோம். தந்திரத்தில் விழாதபடிக்கும் அவதைரியப்படாதபடிக்கும்

ஜாக்கிரதையாயிரு. சிலுவையைப் பொறுமையோடு சுமப்பதற்கு மெத்தவும் உதவியானதென்னவென்றால், கவலையெல்லாம் நீக்கிவிட்டுத் தேவ சித்தத்திற்குக் கீழ்ப்படிந்திருந்தால் தான். பெருமூச்சு விடுவதற்கும் கலங்குவதற்கும் பதிலாய்ச் சந்தோஷப்படு. கண்ணீரில் விதைக்கிறவர்கள் சந்தோஷத்தில் அறுப்பார்கள்; அவர்கள் போய் அழுதுகொண்டு விதை விதைத்தார்கள், தங்கள் கை நிறைய கதிர்களை வைத்துக்கொண்டு சந்தோஷமாய்த் திரும்பி வருவார்கள் என்று எழுதப்பட்டிருக்கின்றது.

10ŠD¶]iVKD

தேவ வரப்பிரசாதத்திற்காக நன்றியறிந்திருத்தல்

1.- உழைப்பதற்காக நீ பிறந்திருக்கும்போது இளைப் பாற்றியை நீ தேடுவதேன்? ஆறுதல்களைத் தேடுவதைவிடப் பொறுமையை நாடவும், சந்தோஷங் கொள்ளுவதைவிடச் சிலுவையைச் சுமந்து நடக்கவும் உன்னை ஆயத்தப்படுத்து. ஆறுதலையும் ஞான சந்தோஷத்தையும் அடைந்து எப்பொழுதைக்குஞ் சுகித்துக் கொள்ளக் கூடுமாயருந்தால், உலக மனிதர்களுக்குள் எவன் அவைகளை ஆவலோடு ஏற்றுக்கொள்வான்? ஏனெனில் ஞான ஆறுதல்கள் சகல இலௌகீக இன்பங்களையும் சரீர சுகங்களையும் மேற்படுகின்றன; சகல உலக இன்பங்களும் ஒன்றில் வீணானவை, ஒன்றில் வெட்கக்கேடானவை; ஞான இன்பங்கள் மாத்திரமே இனியவையும் யோக்கியமான வையுமாயிருக்கின்றன; புண்ணியங்களினின்று உற்பத் தியாகி, பரிசுத்த ஆத்துமங்களில் சர்வேசுரனால் பதித்திருக்கின்றன. ஆனால் இந்தத் தேவ ஆறுதல்களை எவனும் எப்போதும் தன் இஷ்டப்படி அனுபவிப்பது

கூடாத காரியம்; ஏனெனில் எவனும் வெகு நேரம் சோதனை இல்லாதிருக்கமாட்டான்.

௨.– பொய்யான மனச் சுயாதீனமும் தன் பேரில் மிதமிஞ்சின நம்பிக்கையும் தெய்வீகத் தரிசனத்திற்குப் பெருத்த தடைகளாகும். ஆறுதலின் வரப்பிரசாதம் தேவ நன்மையாகும்; ஆனால் அதைப் பற்றி சர்வேசுரனுக்கு நன்றியறிந்த தோத்திரம் செலுத்தாமற் போவது தின்மையாகும். தேவ பிரசாதத்தின் வரங்களை நமக்கு அளிக்க முடியாதெனில், அவைகளை அளிப்பவருக்கு நாம் நன்றி கெட்டவர்களாய், அவைகளின் உந்நத ஊருணிக்கு நன்றி ஆறுதலைச் செலுத்துவதில்லை என்பதனாலேதான். தகுந்தவிதமாய் நன்றியறிந்த தோத்திரம் செய்கிறவன் மீண்டும் புது வரப்பிரசாதங்கள் பெறுவதற்குப் பாத்திரவானாகிறான்; சாதாரணமாய்த் தாழ்ச்சியுள்ளவனுக் களிக்கப்படுவதானது ஆங்காரியின் இடத்தினின்று எடுபடுவதாகும்.

௩.– மனஸ்தாபத்தை ஒழிக்கும் ஆறுதல் எனக்கு வேண்டிய தில்லை; ஆங்காரத்தைப் பிறப்பிக்கும் தியான யோகத்தையும் நான் விரும்புகிறதில்லை. ஏனெனில், உயர்ந்ததெல்லாமுமே பரிசுத்தமானதல்ல, இன்பமான தெல்லாமுமமே நன்மையானதல்ல, சகல ஆசைகளுமே சுத்தமானவையல்ல, நமக்குப் பிரியமானதெல்லாமுமமே சர்வேசுரனுக்குப் பிரியமானதல்ல. என்னை அதிகத் தாழ்ச்சியும் அதிக விழிப்புமுள்ளவனாக்கவும், என்னையே நான் வெறுக்கும்படி அதிக ஆயத்தப்படுத்தவும் எனக்கு உதவியாகக் காண்கிற தேவ வரப்பிரசாதத்தையே நான் சந்தோஷமாய் ஏற்றுக்கொள்வேன். ஞான ஆறுதலின் வரத்தையும் அது நீக்கின நிமித்தம் நேரிட்ட துன்பத்தையும் அறிந்தவன் எந்த நன்மையாவது தன்னால் உண்டானதாக மெச்சிக்கொள்ளத் துணியான், ஆனால்

தான் ஏழையென்றும் வறுமையுள்ளவனென்றும் தானே ஒப்புக்கொள்வான். சர்வேசுரனுக்குரியதைச் சர்வேசுரனுக்குக் கொடு, உனக்கு உண்டானதை உன்னுடையதாக ஒப்புக்கொள், அதாவது அவருடைய நன்மைகளுக்காக சர்வேரசுனுக்கு நன்றியறிந்த தோத்திரம் செலுத்து; உன் பாவங்கள்தான் உனக்குமட்டும் சொந்தமென்றும், அவைகளுக்காக நீ தண்டிக்கப்படுவது நீதியேயென்றும் ஒப்புக்கொள்ளக்கடவாய்.

௪.– எப்போதும் கீழான பதவியை நாடு, அப்போது மேலான பதவி உனக்கு அளிக்கப்படும்; ஏனெனில் தாழ இருக்கிறதின் மீதே உச்சி நிற்கும். தேவ சமூகத்தில் மிகவும் பெரிய அர்ச்சிஷ்டவர்களாயிருக்கிறவர்கள் தங்கள் கண்ணுக்கு வெகு அற்பமாயிருக்கிறார்கள்; அவர்கள் எவ்வளவுக்கு அதிகத் தாழ்ச்சியுள்ளவர்களோ, அவ்வளவுக்கு அதிக மகிமையுள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள்; தக்க அறிவினாலும் பரலோக மகிமையினாலும் நிறைந்தவர்களானதால் வீணான பெருமையை அவர்கள் ஆசிப்பதில்லை. சர்வேசுரனிடத்தில் ஊன்றி உறுதிப் படுத்தப்பட்டவர்களானதால் அவர்கள் எதிலும் ஆங்காரம் கொள்ள முடியாது. தாங்கள் பெற்றுக் கொண்ட நன்மை யாவற்றையும் சர்வேசுரனுக்கு ஒப்படைக்கிறவர்கள், ஒருவனுக்கொருவன் செலுத்தும் மகிமையைத் தேடமாட்டார்கள்; சர்வேசுரனிடத் திலிருந்து வரும் மகிமையை மாத்திரம் தேடுவார்கள்; தங்களிடத்திலும் சகல அர்ச்சிஷ்டவர்களிடத்திலும் சர்வேசுரன் புகழப்பட வேண்டுமென்று மெத்தவும் அதிகமாய் விரும்புகிறார்கள்; அதற்காகவே எப்போதும் பிரயாசைப்படுகிறார்கள்.

௫.– ஆனதால் நீ சொற்ப வரத்திற்காகவும் நன்றியறிதல் உள்ளவனாயிரு; அவ்விதம் பெரிய வரங்களை அடையத் தகுதியுடையவனாவாய். சொற்ப வரம் பெரிய வரமாகவும்,

அதிக சாதாரண வரம் பெரிய கிருபையாகவும் நீ எண்ணக்கடவாய். கொடையாளியின் மகிமையை யோசித்துப் பார்த்தால், எந்தக் கொடையும் அற்பமென்றும் அல்லது உபயோகமற்றதென்றும் காணப்படாது; ஏனெனில், உந்நதமானவரான சர்வேசுரனிடத்தினின்று வருகிற எதுவும் சொற்பமாய் இராது. அவர் உனக்குத் துயரமுந் தண்டனைகளுந்தான் கொடுத்தபோதிலும், அவைகளுக் காகவும் அவருக்கு நன்றி செலுத்த வேண்டியது; ஏனெனில், அவரது உத்தரவின்படியே நமக்கு என்னென்ன நேரிட்டாலும் அவை யாவையும் நமது இரட்சண்யத் திற்காகவே எப்போதுஞ் செய்கிறார். சர்வேசுரனுடைய வரப்பிரசாதத்தை (ஞான ஆறுதலைக்) காப்பாற்ற ஆசிக்கிறவன், அது கிடைக்கும் போது நன்றியறிதலாயும், எடுபடும்போது பொறுமையாயும் இருக்கக்கடவான்; அது திரும்பி வரும்படி வேண்டிக்கொள்ளக்கடவான்; அதை இழந்துபோகாதபடிக்கு எச்சரிக்கையாயிருப் பதுடன் தாழ்ச்சியுமுள்ளவனுமாயிருக்கக்கடவான்.

யோசனை

மனிதன் தன்னிலேதானே எவ்வளவு நிர்ப்பாக்கிய னென்றால், மேலாவிலிருந்தே ஓர் நல்ல நினைப்பாவது, நல்ல ஆசையாவது உண்டாக வேண்டியிருக்கிறது. அவனால் ஒன்றுமே முடியாது; தன் நிர்ப்பாக்கியத்தினின்று நீங்கும்படி நினைப்பதற்கு முதலாய் அவனால் முடியாது. தேவ இரக்கம் அற்றுப்போனால் அவன் நிர்ப்பாக்கியனாய்க் காலந்தள்ள வேண்டியதுதான். ஆனதால் தேவானுக்கிரகம் அவனுக்கு எவ்வளவு ஏராளமாய்க் கொடுக்கப் படுகின்றதோ, அவ்வளவுக்கு அவன் தன்னைத்தானே தாழ்த்திக்கொள்ள வேண்டியவன். மதியீனனான சிருஷ்டியே! சர்வேசுரனிடத்தினின்று நீ

அடைந்திருக்கும் வரங்களைப் பற்றி நீ கர்வங் கொள்வேதேன்? "நீ அவரிடத்தினின்று அடையாத தென்ன? அவரிடத்தினின்று நீ சகலமும் அடைந் திருந்தால், நீ அடையாதவனைப் போல மகிமை கொள்வதேன்? இம்முகாந்திரத்தை முன்னிட்டு ஆங்காரம் அடங்கிப் போக வேண்டியது. நரக பாதாளத்தினின்று உன்னை மீட்ட உன் இரட்சகர் சமூகத்தில் உன்னை நீ நிர்மூலமாக்கிக்கொள்ள வேண்டியது. மனிதன் தாழ்ந்து போவதினால் உயர்த்தப்படுகிறான். ஆனதினால்தான், "நான் பலவீனனாகக் காணப்படும்போது பலசாலியாயிருக்கிறேன்" என்று அப்போஸ்தலர் கூறுகிறார். ஓ பெரிய அப்போஸ்தலரே! நீர் சொல்லுகிறதை நான் கண்டுபிடிக்கிறேன். உம்மை பலவீனனாக்கிறது தாழ்ச்சி, அதற்கு வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்டது தேவானுக்கிரகம். அதினால் நீர் பலமடைந்தவராகிறீர். சர்வேசுரன் நமக்குச் செய்யும் உபகாரங்களுக்கு நாம் நன்றியறிதல் காண்பிப்பது எவ்விதம்? ஐயோ! நமது வறுமையில் நமது இருதயம் ஒன்றுதான் நம்மிடமிருக்கின்றது; அதைத்தான் அவரும் கேட்கிறார். இந்த இருதயம் அவருக்கே முழுமையும் சொந்தமாயிருக்கக்கடவது; சர்வேசுரனைப் பற்றியே யிருக்கக்கடவது; அவருடைய நேசத்திலேயே சீவிக்கக்கடவது. இவ்விதமாகப் பூலோகத்தில் துவக்குகிற ஒன்றிப்பு பரலோகத்தில் நமது நித்திய பாக்கியமாக முடியக்கடவது.

11ŠD¶]iVkD

சேசுநாதரின் சிலுவையை நேசிக்கிறவர்கள் கொஞ்சம் பேர்

1.– இப்போது சேசுநாதருடைய சீடர்களில் மோட்ச

இராச்சியத்தை ஆசிக்கிறவர்கள் அநேகர், ஆனால் அவருடைய சிலுவையைச் சுமந்து போகிறவர்களோ வெகு கொஞ்சம் பேர். ஆறுதலை நேசிக்கிறவர்கள் அநேகர்; துன்பத்தை நேசிக்கிறவர்களோ கொஞ்சம் பேர். அவரோடுகூடப் பந்தியில் அமர விரும்புகிறவர்கள் அநேகர்; அவரைப்போல உபவாசம் ஒறுத்தல் அநுசரிக்கிறவர்கள் கொஞ்சம்பேர். அவரோடு மகிழ்ந்திருக்க எல்லாரும் ஆசைப்படுகிறார்கள்; அவரைப்பற்றி ஏதாகிலும் சகிக்க மனதுள்ளவர்கள் கொஞ்சம்பேர். சேசுநாதர் அப்பத்தைப் பங்கிட்டுக் கொடுக்குமட்டும் அவரைப் பின்செல்லு கிறவர்கள் அநேகர்; ஆனால் பாடுகளின் பாத்திரத்தில் பானம் பண்ணுகிறவரைக்கும் அவரைப் பின் செல்லுகிறவர்கள் கொஞ்சம்பேர். அவருடைய அற்புதங்களைக் கொண்டாடு கிறவர்கள் அநேகர்; சிலுவையின் அவமானத்தைப் பின்பற்றுகிறவர்கள் கொஞ்சம்பேர். யாதொரு கஷ்டமில்லாமல் இருக்குந்தனையும் சேசுநாதரையும் நேசிக்கிறவர்கள் அநேகர். அவரிடத்தினின்று ஆறுதலைப் பெற்றுக்கொள்ளும் போதெல்லாம் அவரைப் புகழ்ந்து வாழ்த்துகிறவர்கள் அநேகர். ஆனால் சேசுநாதர் தம்மை மறைத்து அவர்களை விட்டுச் சற்றாகிலும் அகன்று போவாரானால், முறைப்பட ஏற்படுகிறார்கள். அல்லது மிதமிஞ்சின அவதைரியத்திற்கு உள்ளாகிறார்கள்.

உ.– தங்களுக்கு உண்டாகும் ஆறுதலைப்பற்றியல்ல ஆனால் சேசுநாதரைப்பற்றியே சேசுநாதரை நேசிக்கிறவர்கள், தாங்கள் மிகுதியான ஆறுதல்களை அடையும்போது எப்படியோ அப்படியே தங்களுக்கு மனத்துயரமும் வருத்தமும் நேரிடும் நேரத்திலும் அவரைத் தோத்தரிப்பார்கள். அவர்களுக்கு யாதொரு ஆறுதல்

தந்தருள அவருக்கு ஒருபோதுஞ் சித்தமிராதிருந்தாலும், அவரை எப்போதும் அவர்கள் வாழ்த்துவார்கள், எப்போதும் அவருக்கு நன்றியறிந்த தோத்திரம் செலுத்துவார்கள்.

௩.– சுய நலமும் சுய பட்சமுமில்லாத பரிசுத்த நேசத்தோடு நாம் சேசுநாதரை நேசிப்போமானால், அந்த நேசம் எவ்வளவோ வல்லமையுள்ளதாயிருக்கும். எப்போதும் ஆறுதலையே தேடுகிறவர்களை கூலிக்காரரென்று சொல்லவேண்டியதல்லோ? தங்கள் சுகத்தின்பேரிலும் சுயநலத்தின் பேரிலுமே எந்நேரமும் சிந்தனையிலிருக் கிறவர்கள், தாங்கள் கிறீஸ்துநாதரைவிடத் தங்களையே அதிகமாய் நேசிப்பதாகக் காண்பிக்கிறார்களல்லலோ? சம்பாவனைக்கு ஆசைப்படாமல் இனமாய் சர்வேசுரனுக்கு ஊழியம் செய்ய மனதுள்ளவன் எங்கே ஆகப்படுவான்?

௪.– சகலத்தையும் துறந்துவிடத்தக்க ஞானமுடையவன் அகப்படுவதரிது. சிருஷ்டிகளின் பேரிலுள்ள அன்பை முற்றுந் துறந்த மெய்யான மனத் தரித்திரனை யார் காணக்கூடும்? தூரத்தில் பூமியின் கடைக்கோடிகளில் சுற்றித்திரிந்து தேட வேண்டியது. ஒருவன் தனக்குண்டான ஆஸ்தியெல்லாம் தானஞ் செய்தாலும் பெருங்காரியமல்ல; சகல சாஸ்திரங்களைப் படித்திருந்தாலும் இதுவும் பெரிதல்ல; மாபெரிய புண்ணியங்களையும் சுவாலைவிட்டு எரியும் பக்தியையும் சம்பாதித்தபோதிலும் இன்னும் அவனிடத்தில் மெத்தவும் குறைவு உண்டு; அவனிடத்தில் குறைவா யிருப்பது சகலத்தையும் பார்க்க அத்தியாவசியமான ஒரு காரியமே. அதென்ன? யாவற்றையும் விட்டபின் இன்னும்

தன்னையும் விட்டு, தன்னைத்தான் முழுமையும் விட்டு, சுய பட்சத்தைப்பற்றிய யாதொன்றையும் பாக்கி வையாதிருக்க வேண்டியது. மேலும் தான் கடமையாய் அநுசரிக்க வேண்டியவைகளை நிறைவேற்றியும், தான் ஒன்றுமே செய்ததில்லையென்று நினைக்கடவான். தன்னிடத்தில் கனமாய் மதிக்கப்படுவதைத் தான் கனமாய் மதிக்காமலிருந்து, “உங்களுக்குக் கற்பிக்கப் பட்டவைகளை எல்லாம் செய்து முடித்தபின்பு, நாங்கள் ஒன்றுக்கும் உதவாத ஊழியர் என்று சொல்லுங்கள்” என்பதாகச் சத்திய சுரூபியானவர் திருவுளம் பற்றுகிறபடி, தானும் உண்மையில் உதவாத ஊழயனென்று சொல்லிக்கொள்ளக்கடவான். அப்போதுதான் அவன் மெய்யாகவே மனதரித்திரனும் வறுமையுள்ளவனு மாயிருந்து, தீர்க்கதரிசியோடு “தனிமையாயும் தரித்திரனுயும் இருக்கிறேன்” என்று சொல்லக் கூடுமாயிருக்கும். ஆயினும் தன்னையும் மற்றுமுண்டான சகலத்தையும் விட்டுவிடவும் தன்னைத்தானே மிகவும் தாழ்த்திக்கொள்ளவும் அறிகிறவன் எவனோ, அவனைவிட அதிக ஐசுவரியவானுமில்லை, அதிக வல்லவனுமில்லை, அதிக மனச் சுயாதீனமுடையவனுமில்லை.

யோசனை

சர்வேசுரனைப் பற்றியே நாம் சர்வேசுரனை நேசிக்க வேண்டியது. அவருக்கு ஊழியம் செய்வதில் நமக்குண்டாகும் சந்தோஷத்தைப் பற்றியல்ல, ஏனெனில் அவர் நம்மிடத்தினின்று ஆறுதலை எடுத்துப் போடுவாரேயாகுல் அப்போது நமது நேசம் என்னவாகும்? யாதாமொரு காரியத்தில் தன்னைத்தானே தேடுகிறவன் சர்வேசுரனைச் சரியாய் நேசிக்க அறியான். உன்னுடைய மாதிரிகையான சேசுநாதரை நோக்கிப்பார்! அவர் தன்னைத் தானே தேடினவரல்ல. “சேசுநாதர் தமது பிரியத்தை நாடினவரல்ல.” உனக்காகத் தமது உயிரையும், தமது மனதையும், சகலத்தையும் பலியிட்டார். “என் மனதல்ல, ஆனல் உமது சித்தம் நிறைவேறக்கடவது” என்றார். அவரைப் போல நமது சுய மனதையும், இச்சை எல்லாவற்றையும் விட்டு, நன்மைகளையும் தின்மைகளையும், கஸ்திகளையும் சந்தோஷங்களையும் அமரிக்கையோடு ஏற்றுக்கொள்வோம். சேசுநாதரைப் போலவே நினைப்போம், அவரைப் போலவே ஆசைப்படுவோம், அப்போது அவரோடு முற்றும் ஒன்றித்திருப்போம். இந்தப் பரிசுத்த ஒன்றிப்பைத்தான் சேசுநாதர் நமக்காகத் தமது பிதாவினிடத்தில் மன்றாடினார்.

12ŠD¶]iV«D

இராசபாதையாகிற திருச்சிலுவையின் பாதை

1.– “உன்னைத்தானே பரித்தியாகஞ் செய்; உன் சிலுவையைச் சுமந்துகொண்டு சேசுநாதரைப்பின் செல்லு” என்ற வசனம் அநேகருக்குக் கடுமையாய்க் காணப் படுகின்றது. ஆனால், “சபிக்கப்பட்டவர்களே! நம்மை விட்டு நித்திய அக்கினிக்குப் போங்கள்” என்னும் அந்தக் கடைசி வாக்கியத்தைக் கேட்பதோ இன்னும் அதிகக் கடுமையா யிருக்கும். இப்போது சிலுவையின் வாக்கியத்தை மனப்பூரணமாய்க் கேட்டு அதைப் பின்செல்லுகிறவர்கள் அப்போது நித்திய நரகாக்கினைத் தீர்ப்பைக் கேட்போமென்று பயப்பட வேண்டியதில்லை. “ஆண்டவர் நடுத்தீர்க்க வரும்போது அந்தச் சிலுவை யடையாளம் வானத்திற் காணப்படும்.” தங்கள் சீவிய காலத்தில் சிலுவையில் அறையுண்ட ஆண்டவருடைய பாவனையாய்ச் சீவித்திருந்த சிலுவையின்

ஊழியரெல்லாரும் அப்போது பெருத்த நம்பிக்கையோடு நியாயாதிபதியான கிறிஸ்துநாதரை அண்டிப்போவார்கள்.

உ.– சிலுவையானது மோட்சராச்சியத்திற்குப் போகிற வழியாயிருக்கையில் அதைச் சுமந்துகொள்ள நீ பயப்படுவதேன்? சிலுவையில்தான் ஈடேற்றம், சிலுவையில்தான் சீவியம், சிலுவையில்தான் பகைவர்களிடமிருந்து உன்னைப் பாதுகாக்கும் கேடயம்; சிலுவையில் பரலோக இன்பம் பொழிகின்றது, சிலுவையில் மனம் தைரியமடையும், சிலுவையில் ஞான சந்தோஷமுண்டாகும். சிலுவையில் சாங்கோபாங்கத்தின் பூரணமும் உத்தம பரிசுத்ததனமும் ஏற்படும். சிலுவையினாலன்றி ஆத்தும இரட்சணியமு மில்லை, நித்திய சீவியத்தின் நம்பிக்கையுமில்லை. ஆனதால் உன் சிலுவையை எடுத்துக்கொண்டு சேசுநாதரைப் பின்சென்று நட: நித்திய சீவியத்தை அடைவாய். நீயும் உன் சிலுவையைச் சுமந்து நடக்கவும் சிலுவையில் மரிக்கப் பிரியங்கொள்ளவும் வேண்டி அவர் "தமது சிலுவையைச் சுமந்து" முன்னே நடந்தார். ஏனெனில் "நீ அவரோடு மரித்தால், அவரோடு உயிர்த்தும் போவாய்; அவர் பாடுகளுக்குப் பங்காளியாயிருந்தால், அவர் மகிமைக்கும் பங்காளியாயிருப்பாய்."

ங.– ஆகவே சிலுவையில் எல்லாம் பொருந்தியிருக்கின்றது; அதில் மரிப்பதிலே எல்லாம் அடங்கியிருக்கின்றது; பரிசுத்தச் சிலுவையினுடையவும் தினசரி ஒறுத்தலினுடையவும் வழியே தவிர, நித்திய சீவியத்தையும் மெய்யான உள்ளரங்க சமாதானத்தையும் அடைவதற்கு வேறு வழியில்லை. எங்கே போனாலும்சரி, எதைத் தேடினாலும் சரி, பரிசுத்த சிலுவையின் வழியைத் தவிர மேலே அதிகமாய் உயர்ந்த வழியையாகிலும், கீழே அதிக நிச்சயமான வழியை என்கிலும் நீ

காணப்போவதில்லை. உன் இஷ்டப் பிரகாரமும் உன் கருத்துப்பிரகாரமும் சகலத்தையும் நீ ஒழுங்குப்படுத்தி நடத்திவந்தாலும் மனது பொருந்தியோ மனதில்லாமலோ பாடுபட வேண்டுமென்றுதான் காண்பாய். அதெப்படியென்றால் ஒன்றில் உன் சரீரத்தில் ஏதாவதொரு பிணியால் வேதனை அனுபவித்திருப்பாய், ஒன்றில் உன் ஆத்துமத்தில் ஏதாவது மனக்கிலேச முற்றிருப்பாய்.

௪.– ஒரு சமயத்தில் நீ சர்வேசுரனால் கைவிடப்பட்டாப் போல் தோன்றும், மற்றொரு சமயத்தில் புறத்தியானால் இடைஞ்சற்படுவாய்; இவைகளைவிட அதிக கஷ்டமானது ஏதென்றால் அநேகமுறை உனக்குத்தானே நீ பாரமா யிருப்பாய். அப்படியாயினும் யாதொர் அவிழ்தத்தினால் சுகமடையவும் அல்லது ஆறுதலடையவும் உனக்குக் கடமையாயிருக்கும்; ஆனால் சர்வேசுரனுக்குச் சித்தம் வரும் வரையில் நீ அவைகளை அனுபவிக்கத்தான் வேண்டியது. ஏனெனில் சர்வேசுரனுக்கு நீ உன்னை முற்றிலும் கீழ்ப்படுத்தும்படியாகவும், துன்பத்தினால் நீ அதிகத் தாழ்ச்சியுள்ளவனாகும்படியாகவும், ஆறுதலின்றி துன்பத்தை நீ சகிக்கக் கற்றுக்கொள்வது தேவ சித்தம். சேசுவின் திருப்பாடுகளை அதிக மன உருக்கத்தோடு உணருகிறவன் எவன் என்றால் அதே வகையான சில துன்பங்களை அனுபவித்திருக்கிறவன்தான். ஆனதால் சிலுவை எப்போதும் உனக்குத் தயாராயிருக்கின்றது, எங்கும் உனக்காகக் காத்திருக்கின்றது. நீ எங்கேதான் போனபோதிலும் அதற்குத் தப்பித்துக்கொள்வது கூடாது, ஏனெனில் எங்குமே உன்னையே சுமக்க வேண்டும். உன்னையே எப்போதுங் காண்பாய். மேலே பார்த்தாலும், உள்ளத்திற் பார்த்தாலும், எங்கும் எல்லாவற்றிலும் சிலுவையைத்தான் காண்பாய். எச்சமயத்திலும் நீ

பொறுமையோடிருக்க வேண்டியது, உள்ளரங்கச் சமாதானத்தை அனுபவிக்கவும் மாட்டாய், நித்திய முடிக்குப் பாத்திரவானாகவுமாட்டாய்.

௫.– நீ மனது பொருந்தி சிலுவையைச் சுமந்து நடந்தால், அது உன்னைச் சுமந்து நீ ஆசிக்கிற கதிக்கு உன்னைக் கூட்டிக் கொண்டு போகும். அவ்விடத்தில் எல்லாத் துன்பங்களுக்கும் முடிவு இருக்கிறது; இவ்வுலகத்தில் அப்படியாகாது. ஆனால் நீ அதைக் கட்டாயத்தின்பேரில் சுமந்தால் உனக்கு அது அதிக பளுவாயிருக்கும், உன்னைத்தானே படாத கஷ்டத்திற்கு உள்ளாக்குகிறாய்; ஆயினும் அதைச்சுமந்துதான் தீர வேண்டியதாகும். ஒரு சிலுவையை நீ தள்ளிப்போட்டால் சீக்கிரத்தில் வேறொன்றை அடைவாய்; சில வேளை இது அதிக பளுவானதாயிருக்கும்.

௬.– எந்த மனிதனும் தப்பக்கூடாத காரியத்திற்கு நீ தப்பித்துக் கொள்ளலாமென்று எண்ணுகிறாயோ? சிலுவையின்றியும் துன்பமின்றியும் அர்ச்சிஷ்டவர்களில் யார் பூலோகத்திலே இருந்தார்கள்? நமது ஆண்டவராகிய சேசுக்கிறீஸ்து நாதர் முதலாய்த் தமது சீவியகாலத்தில் ஒருமணி நேரமாகிலும் திருப்பாடுகளின் துன்பம் அனுபவியாமல் இருந்ததில்லை; "கிறீஸ்துநாதர் பாடுபட்டு, மரித்தோர் இடத்தினின்று உயிர்த்தெழுந்து, இவ்வகையாய்த் தமது மகிமைக்குட் பிரவேசிக்க வேண்டியிருந்தது " என்று திருவுளம் பற்றுகிறார். நீயோ புனித சிலுவையின் பாதையாகிற இந்த இராச பாதையைவிட வேறு பாதையை எவ்விதந் தேடுவாய்?

௭.– கிறீஸ்துநாதருடைய சீவியம் முழுமையும் சிலுவையும் வேதனையுமாயிருந்தது; நீயோ இளைப்பாற்றியும் சந்தோஷமும் தேடுகிறாய்! மோசம் போகிறாய்!

துன்பங்களைச் சகிப்பதைவிட வேறு எதையாவது தேடினால் மோசம் போகிறாய்; ஏனெனில், இந்த அழிவுக்குரிய சீவியம் முழுமையும் நிர்ப்பந்தங்களால் நிறைந்து சிலுவைகளால் சூழப்பட்டிருக்கின்றது. வழக்கமாய் ஒருவன் ஞானத்தில் எவ்வளவு அதிகமாய் விருத்தியடைகிறானோ, அவ்வளவு அதிக பாரமான சிலுவைகளை மேன்மேலும் சுமந்துகொள்வான்; ஏனெனில், அவனுக்குண்டான தேவ சிநேகத்தின் மிகுதியால், அவன் பரதேசத்திலிருப்பதால் உண்டாகும் வேதனை அதிகமாய் வளருகின்றது.

௮.– ஆயினும் இவ்விதமாய்ப் பலவிதத்திலும் கஸ்தி அடைந் திருக்கிறவன் ஆறுதலில்லாமலிரான்; ஏனெனில் தன்னுடைய சிலுவையைப் பொறுமையோடு சகித்து வருகிறதினால் தனக்கு உண்டாகிற பலாபலன் அதிகரித்து வருகிறதை உணருகிறான். ஏனெனில் அவன் மனது பொருந்தித் துன்பத்திற்குத் தன்னைக் கையளிக்கும்போது, துன்பத்தின் பாரமெல்லாம் தேவ ஆறுதலின் நம்பிக்கையாக மாறிப்போகின்றது. சரீரம் துன்பத்தால் எவ்வளவுக்கு அதிகமாய் நொறுக்கப் படுகின்றதோ, ஆத்துமம் உள்ளாந்தர வரப்பிரசாதத்தால் அவ்வளவுக்கு அதிகமாய்த் தேற்றப்படுகின்றது. சிலுவையில் அறையுண்ட சேசுவுக்குச் சில வேளை தான் ஒத்தவனாகும்படி பாடுபட வேண்டுமென்கிற ஆசையால் அவனிடத்தில் எம்மாத்திரம் பலம் உண்டாகிறதென்றால் தான் வேதனைப்படாமற் சீவிக்க முடியாதென்றிப்பான்; ஏனெனில் சேசுநாதருக்காகத் தான் படும் துன்ப துரிதங்களின் அளவுக்கும் கனத்துக்குத் தக்கதாகவே சர்வேசுரன் தன்பேரில் பிரியங்கொள்வார் என்று நிச்சயித்திருக்கிறான். அது உண்டாகிறது மனிதனுடைய பலத்தால் அல்ல, ஆனால் கிறீஸ்துநாதருடைய கிருபையால்தான். இது பலவீனமுள்ள சரீரத்தை எவ்வளவு வல்லமையுடன் நடத்தி வருகிறதென்றால், அச்சரீரமானது தான் இயல்பாக வெறுத்து அகற்றிவிடுகிற காரியத்தை ஞான மனோவேகத்தால் ஆவலோடு செய்து முடிக்கும்.

௯.– சிலுவையைச் சுமப்பதும், அதை நேசிப்பதும்,

அநேகமான இன்பங்களையும் ஆறுதல்களையும் சுகிப்பதாலல்ல, ஆனால் பலமான துன்ப துரிதங்களைச் சகிப்பதாலேதான் பேறுபலன்களைப் பெற்றுப் புண்ணியத்தில் வளருகிறோம்.

15.– உள்ளபடி துன்பங்களை யனுபவிப்பதைவிட வேறேதாகிலும் மனிதருடைய இரட்சணியத்திற்காக அதிக மேலானதும் அதிகப் பிரயோசனமானதும் இருந்தால், கிறீஸ்துநாதர் தமது வாக்கினாலும் மாதிரிகையினாலும் அதைக் காண்பித்திருப்பார். ஆனால் தம்மைப் பின்செல்லுகிற சீஷர்களுக்கும் தம்மைப் பின்செல்ல ஆசிக்கிற சகலருக்கும் சிலுவை சுமந்துபோகத் தெளிவாய்ப் புத்தி சொல்லி "யாதொருவன் நமது பிறகே வர மனதாயிருந்தால் அவன் தன்னைத்தானே பரித்தியாகஞ் செய்து, தன் சிலுவையைச் சுமந்துகொண்டு நம்மைப் பின்செல்லக் கடவான்" என்கிறார். இவை யாவற்றையும் வாசித்து ஆராய்ந்த பிறகு முடிவான வாக்கிய மென்னவென்றால்: "அநேக உபத்திரவங்களின் வழியாகவே சர்வேசுரனுடைய இராச்சியத்திற் பிரவேசிக்க வேண்டும்" என்பதே.

யோசனை

"சிலுவையின் போதகம் யூதருக்கு இடையூறும், அஞ்ஞானிகளுக்குப் பைத்தியமுமாகத் தோன்றினது." இதை மனிதர் சரியாய்க் கண்டுபிடிப்பதில்லை. தங்களை இரட்சிப்பதற்காகச் சர்வேசுரன் மரித்தார் என்பதை மனிதன் கண்டுபிடிப்பதெப்படி? தாங்களும் அவரைக் கண்டுபாவித்துத் தங்களுக்கு, தங்கள் ஆசாபாசங்களுக்கு, தங்கள் மனதுக்கு, தங்கள் ஆசைகளுக்கு மரிக்க

வேண்டுமென்பது மனித சுபாவத்திற்கு விரோதமாகக் காணப்படுகின்றது. "இந்த வார்த்தை கடினமானதாயிருக்கின்றது, இதைக் கேட்கக் கூடுமானவனார்?" என்று கப்பர்நாவூம் நகர்வாசிகள் சொன்னார்கள். ஆயினும் அதை நாம் கேட்டு அனுசரிக்க வேண்டியது அவசரம். அதிலேதான் நமது இரக்ஷணியம் இருக்கின்றது. மோட்சம் பூமியினின்று பிரிந்திருக்கின்றது. சிலுவை அவைகளை ஒன்றாய்ச் சேர்த்தது. சிலுவை யடியினின்றுதான் மோட்சம் சேரும் வழி புலப்படுகின்றது. சிலுவையோடு நம்மை ஒன்றிப்போம். இவ்வுலகத்தில் அதுவே நமது ஆறுதலும் பலமுமாயிருக்கக் கடவது. ஆண்டவர் தமது கருணையால் நமக்குத் துன்பங்களை யனுப்பும்போது, "ஓ, மதுர சிலுவையே! புண்ணிய ஆத்துமத்தினால் நெடுநாளாய் ஆசிக்கப் பட்ட சிலுவையே! அதற்காக முஸ்திப்புப் பண்ணப்பட்ட சிலுவையே!" என்று சொல்லக்கடவோம். சகல அர்ச்சியசிஷ்டவர்களும் சிலுவையை ஆசித்தனர். சிலுவையைத் தேடினர். "பாடுபடுகிறது அல்லது மரிக்கிறது" என்று அர்ச். தெரேசம்மாள் அடிக்கடி சொல்லுவாள். துன்பங்களில் அதிக சமாதானத்தைக் கண்டாள். யேசுநாதருடைய பாதத்தில் சிந்தும் ஒரு கண்ணீர்த்துளி பூலோக சகல இன்பங்களைவிட ஆயிரமாயிர மடங்கு அதிக இனிப்பானதாயிருக்கின்றது.

கிறீஸ்துநாதர் அநுசாரம்

மூன்றும் காண்டம்

உள்ளாந்தரங்க ஆறுதல்

x>_¶]iV«D

கிறீஸ்துநாதர் புண்ணிய ஆத்துமத்தோடு உள்ளத்தில் செய்கிற சம்பாஷணை

1.–"என் ஆண்டவராகிய சர்வேசுரன் என் உள்ளத்தில் திருவுளம்பற்றுகிற தென்னவென்று செவிகொடுப்பேன்." தன் உள்ளத்தில் சம்பாஷணை செய்யும் ஆண்டவருக்குச் செவிகொடுத்து, அவருடைய வாயினின்று வரும் ஆறுதலான வாக்கியத்தை ஏற்றுக் கொள்ளுகிறவன் எவனோ அவனே பாக்கியவான். தேவனுடைய மெதுவான மொழிகளைக் கேட்டு, இவ்வுலக வீண் செய்திகளை க் கவனிக்காத செவிகள் பாக்கியம் பெற்றவை. வெளியில் ஒலிக்கிற சப்தத்தையல்ல, ஆனால் உள்ளத்தில் போதிக்கிற சத்தியத்தைக் கேட்கிற செவிகள் முற்றிலும் பாக்கியம் பெற்றவை.

வெளிக்காரியங்களுக்கு மூடியிருந்து, உட்காரியங்களுக்கு விரியத் திறந்திருக்கும் கண்கள் பாக்கியம் பெற்றவை. ஆத்துமத்தின் உட்காரியங்களில் பிரவேசித்து, பரலோக இரகசியங்களைக் கண்டுபிடிக்கிறதற்காக அனுதின முயற்சிகளால் தன்னை ஆயத்தப்படுத்தி

வருகிறவன் பாக்கியவான். உலக கவலைகளை நீக்கிவிட்டு, சந்தோஷ மனதோடு சர்வேசுரனையே நினைத்துக் கவனிக்கிறவன் பாக்கியவான்.

௨.– என் ஆத்துமமே! அதையெல்லாம் கவனி; "உன் ஆண்டவராகிய சர்வேசுரன் உன் உள்ளத்தில் என்ன சொல்கிறார்" என்று நீ கேட்கக் கூடுமாயிருக்கும்படி, உன் புலன்களின் வாசல்களை அடைத்துவிடு. உன் அன்பர் சொல்லுகிறதாவது: நாமே உன் இரட்சணியமும், சமாதானமும் உன் சீவியமுமாக இருக்கிறோம், நம்மை அண்டியிரு, சமாதானத்தை அடைவாய். கடந்துபோகுங் காரியங்களை விட்டுவிடு, நித்திய நன்மைகளை மட்டுந் தேடு. பிரபஞ்சக் காரியங்களெல்லாம் பாவத்திற்கு இழுக்கிறவை களேயன்றி வேறென்ன? நீ உன் சிருஷ்டிகரால் கைவிடப்பட்டிருப்பாயேயானால் சிருஷ்டிப்புகளெல்லாம் உனக்கு என்னத்திற்கு உதவும்? ஆகையால் நீ மெய்யான பாக்கியத்தைக் கைக்கொள்ளக் கூடுமாயிருக்கும்படி, சகலத்தையும் வெறுத்துவிட்டு, உன் சிருஷ்டிகருக்குப் பிரியமும் பிரமாணிக்கமுமாக நடக்கக் கடவாய் என்கிறார்.

யோசனை

சிருஷ்டிக்கப்படாத ஞானம் சொல்லுவதைக் கேள்: "மனிதருடைய மக்களோடிருப்பதே எனக்கு இன்பமாயிருக்கின்றது" என்றது. ஆனால் மனிதரில் அநேகர் அதின் பாஷையைக் கண்டுபிடிக்காததினால், சிருஷ்டிப்புகளோடு உறவாடும்படியாக ஞானத்தை விட்டு அகன்று போகிறார்கள். ஞானம் உலகத்தில் வந்தும் உலகம் அதை அறிந்ததில்லை. ஆனதுபற்றியே உலகத்தையாவது உலகத்திலுள்ள எதையாவது நேசிக்கத் தகாதென்று அப்போஸ்தலர் கூறுகின்றார். "ஏனென்றால் அது துர்மனப்

பேய்க்கு முழுமையுஞ் சொந்தமாயிருக்கின்றது'' என்கிறார். ஆனதால் சகல காரியங்களையும் போதிக்குந் தேவ ஞானத்தை நாமடைய விரும்புவோமேயானால், உலகத்தினின்று நாம் பிரிந்துபோக வேண்டியது. உலகப் போதனைகளையும், சுகசெல்வங்களையும் சந்தடிகளையும் நாம் விட்டு வெறுக்க வேண்டியது. யேசுநாதர் வனாந்தரத்தில் மட்டும் வசிக்கிறார். "அவருடைய சப்தம் பிரசித்தமான பொது இடங்களில் கேட்கப்படுவதில்லை'' ஆனால் அவர் தமது வரங்களைப் பிரமாணிக்கமுள்ள ஆத்துமத்தில் பொழிந்தருள தீர்மானிக்கும்போது, அவ்வாத்துமத்தை ஏகாந்தத்தில் கூட்டிப் போய் அங்கே இருதயத்துடன் சம்பாஷிக்கிறார். இந்தத் தெய்வீக சம்பாஷணையின் இன்பத்தை வருணிப்பதெப்படி? ஒருவிசை அதை சுகித்தவன் மனிதருடைய சம்பாஷணையில் பிரியங் கொள்ளான். ஓ, யேசுவே! என் இருதயத்தோடு பேசும்; இனிமேல் சிருஷ்டிப்புகளை எல்லாம் விட்டு விட்டு, நீர் சொல்லுவதை மாத்திரங் கேட்கத் தீர்மானித்திருக்கிறேன்.

2ŠD¶]iVkD

சத்தியமானவர், பேச்சு சந்தடியில்லாமல் உள்ளத்தில் சம்பாஷிக்கிறார்

"ஆண்டவரே! திருவாய் மலர்ந்தருளும்; உமது ஊழியன் செவிகொடுக்கிறான். நான் உமது ஊழியன், உமது போதனையை அறியும்படிக்கு எனக்குப் புத்தி தந்தருளும். உமது திருவாக்கியங்களின் பேரில் என் இருதயம் நாடும்படிச் செய்யும்; இதன்மேல் அவைகள் பனிபோல் சொரியக்கடவன.'' பூர்வத்தில் இஸ்ராயேல் மக்கள் மோயீசனுக்குச் சொன்னதாவது: "நீர் எங்களிடம் பேச வேண்டாம், பேசினால் எங்கள் உயிர் போகுமாக்கும்'' என்றார்கள்.

அவர்களைப் போலல்ல, ஆண்டவரே, நான் இப்போது மன்றாடுகிறது. ஆனால் சாமுவேல் என்பவரைப்போலத் தாழ்ச்சியோடும் ஆசையோடும் "ஆண்டவரே, பேசும், உமது ஊழியன் செவி கொடுக்கிறான்'' என்று மன்றாடுகிறேன். மோயீசாவது தீர்க்கதரிசிகளில் ஒருவராவது என்னுடன் பேச வேண்டாம்; ஆனால் சகல தீர்க்கதரிசிகளுக்கும் ஏவுதலாகவும் பிரகாசமாகவும் இருக்கிற என் ஆண்டவராகிய சர்வேசுரா! நீரே என்னிடத்தில் பேசும்; ஏனெனில், அவர்கள் உதவியின்றி நீர் ஒருவரே எனக்குக் குறையறக் கற்பிக்க வல்லவர்; அவர்களோ உமது ஒத்தாசையின்றி எனக்கு யாதொரு உதவியுமாயிருக்க முடியாது.

உ.– வார்த்தைகள் செவிக்கு எட்டும்படி அவர்களால் செய்யக் கூடும், ஆனால் (அவைகளைக் கண்டுபிடிக்க) சக்தியை அளிப்பது அவர்களால் முடியாது. அலங்காரமாய்ப் பேசுவார்கள், ஆனால் நீர் கூட பேசாவிடில் இருதயம் உருகும்படி அவர்கள் செய்வதில்லை. அவர்கள் எழுத்தைக் கொண்டு உம்முடைய வாக்கியத்தை வெளிப்படுத்துவார்கள், ஆனால் அதன் கருத்தை நீரே தெரிவிக்கிறீர். இரகசியங்களை அறிவிக்கிறார்கள், நீரோ அவைகளின் அர்த்தத்தைக் கண்டுபிடிக்கச் செய்வீர். உமது கற்பனைகளைத் தெரிவிக்கிறார்கள், ஆனால் அவைகளை நிறைவேற்ற உதவி செய்கிறவர் நீரே. வழிகாட்டுகிறார்கள், நீரோ அதில் நடக்கச் சத்துவங் கொடுக்கிறீர். அவர்கள் வெளி வேலை மாத்திரம் செய்கிறார்கள். நீரோ மனதுக்கு அறிவு புகட்டிப் பிரகாசம் கொடுக்கிறீர். அவர்கள் மேற்பரப்பில் நீர்பாய்ச்சுகிறார்கள், ஆனால் செழுமை தருகிறவர் நீரே. அவர்கள் என் செவியில் விழும்படி

சத்தமிடுகிறுர்கள், நான் கேட்டதைக் கண்டுபிடிக்கும் வல்லமையைத் தந்தருளுகிறவரோ நீரே.

௩.– ஆனதால் மோயீசன் என்னேடு பேச வேண்டாம்; நான் வெளிக் காதாலே மாத்திரம் போதகங்களைக் கேட்டு, உள்ளுக்குள் தெளிவடையாவிட்டால் பலன் தராமற் போவேனே; அப்போது உமது வாக்கியத்தைக் கேட்டும் நிறைவேற்ருமலும், அறிந்தும் நேசிக்காமலும், விசுவசித்தும் அநுசரிக்காமலும் நடப்பதால் அது என்னுடைய தீர்வைக்குக் காரணமாய் இருக்குமே. ஆதலால் அவ்விதம் நேரிடாத படிக்கு நித்திய சத்தியமாயிருக்கிற என் ஆண்டவராகிய சர்வேசுரா! நீரே என்னிடம் பேசுவீராக. "ஆண்டவரே பேசும்; உமது ஊழியன் உமக்குச் செவிகொடுக்கிறுன்; ஏனெனில் உம்மிடம் நித்திய சீவியத்தின் வார்த்தைகளுண்டு." என் ஆத்துமம் கொஞ்சம் ஆறுதலடையும்படி யாகவும் நான் என் முழு சீவியத்தைச் சீர்த்திருத்தும்படி யாகவும் நீர் என்னிடம் பேசும்; அப்போது என்னுலே உமக்குப் புகழ்ச்சியும் மகிமையும் பெருமையும் நித்தியமாய் உண்டாகும்

யோசனை.

சிருஷ்டிகளுக்கு நமது செவிகளை மூடி, சர்வேசுரன் சொல்லுவதை மாத்திரம் கேட்க நாம் விரும்பி, நமதாசையெல்லாங் கொண்டு நாம் அவரை அழைக்கும்போது, நமது உள்ளத்தில் அதாவது ஆத்துமத்தின் உள்ளாந்தரத்தில் பேசுகிற சப்தமொன்றுண்டு. இந்தச் சப்தந்தான் வனந்தரத்தில் அர்ச். சின்னப்பர், அந்தோணியார், பங்கோமியார் இன்னுமிவர்களைப் போன்ற வனவாசிகளை ஆனந்தப்

பரவசத்துக்குள்ளாக்கி வேதசாஸ்திரத்தின் இரகசியங்களை அவர்களுக்குத் தெளிவாய் வெளிப்படுத்தினது. இந்தச் சப்தந்தான் அர்ச்சியசிஷ்டவர்களுக்கு சத்தியங்களைப் போதிக்கின்றது; அவர்களிடத்தில் தேவ அக்கினியை மூட்டுகின்றது; அவர்களுக்கு ஆறுதல் வருத்துவிக்கின்றது; பரலோக இன்பத்தால் அவர்களை மயக்குகின்றது என்றே சொல்லலாம். எம்மாவுஸ் பட்டணஞ் சென்ற சீஷர் மோயீசனையும் தீர்க்கதரிசிகளையும் அறிந்தவர்களல்ல. யேசுநாதர் வருகிறுர். அவர் சொல்லுவதை அவர்கள் கேட்ட மாத்திரத்தில் அவர்களுடைய புத்தி தெளிவாகின்றது. தங்கள் உள்ளத்தில் தாங்கள் அறியாத ஏதோ உணர்ச்சியைக் கண்டு, "வழியில் அவர் நம்மிடம் பேசி வேத வாக்கியங்களை வியாக்கியானஞ் செய்கிறபோது நமது உள்ளத்தில் நமதிருதயம் அக்கினிப் பற்றி எரிந்ததுபோலத் தோன்றவில்லையோ?" என ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக் கொண்டார்கள். நமக்கோ இவ்வுலகச் சத்தடிகள் இன்னும் நம்மைத் தொடர்ந்து நம்மை வருத்துகின்றன; நாம் என்ன செய்வோம்? யேசுநாதர் சொல்வதைக் கேட்க நமக்கு மனமில்லையோ? அவ்விரு சீஷரைப் போல நாமும் பிரயாணஞ் செய்கிறேம்; நித்தியத்தை நோக்கி நடக்கிறேம். யேசுநாதர் அன்பின் நிமித்தம் நமதண்டையில் வந்து நமக்கு வழித்துணை போலாகிறார்.

ஆனால் அவர் சொல்வதை நாம் கவனியாததால் அவர் நம்மை விட்டகன்று போய்விடுகிறுர்; நாம் தனிவழி நடக்கிறேம்; பயங்கரத்துக்குரிய தனிவழி! நாம் ஊர் சேர்வதற்கு முந்தியே இரவு வராதபடி சாக்கிரதையாய் இருந்து, தேவத் துணைவரைத் திரும்பவுங் கூப்பிடத் தீவிரிப்போம். அவரை நோக்கி நமது முழு

ஆத்துமத்தோடு: “ஆண்டவரே! எங்களோடு தங்கியிரும்; பொழுது போகின்றது; இருட்டும் வேளையாகிறது” என்று சொல்லக் கடவோம்.

3ŠD¶]iVKD

தேவ வாக்கியங்களைத் தாழ்ச்சியோடு கேட்க வேண்டும். அநேகர் அவைகளைத் தக்கவண்ணம் மதியாமற் போகிறார்கள்

1.– (கிறீஸ்துநாதர்) மகனே! நம்முடைய வார்த்தைகளைக் கேள். அவ்வார்த்தைகள் மிகவும் மதுரமானவையாயும், உலக சாஸ்திரிகளுடையவும் ஞானிகளுடையவும் கல்வியைப் பார்க்கிலும் மேலானவையுமாயிருக்கின்றன. “நம்முடைய வார்த்தைகள் ஞானமும் உயிருமா யிருக்கின்றன.” அவை மனித புத்தியினால் சீர்தூக்கிப் பார்க்கத் தக்கவையல்ல. வீண்பிரியத்தைப் பற்றி அவைகளைப் பிரயோகிக்கலாகாது. ஆனால் அவைகளை மௌனமாய்க் கேட்டு, மிக்க தாழ்ச்சியோடும் நேசப் பற்றுதலோடும் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டியது.

௨.– (ஆத்துமம்) “ஆண்டவரே! உம்மிடத்தில் கற்றுக் கொள்ளுகிறவன் பாக்கியவான்; அவனுடைய கஷ்டமான நாட்களில் அவனுக்கு ஆறுதலாகவும் பூமியில் அவன் ஒன்றியாய்க் கைவிடப்படாதபடிக்கும் நீரே அவனுக்கு உமது கற்பனையைப் போதிப்பதால், அவன் பாக்கியவான்” என்றேன்.

௩.– (ஆண்டவர்) ஆதிமுதல் நாமே தீர்க்கதரிசிகளுக்குப் போதித்தோம்; இந்நாள் வரையிலும் சகலருக்கும் போதித்துக் கொண்டே வருகிறோம்; ஆனால் அநேகர் நமது வாக்கியங்களுக்குச் செவிகொடாமல் கன்னெஞ்சராய் இருக்கிறார்கள். அநேகர் சர்வேசுரனுக்குச் செவி கொடுப்பதைவிட உலகப் போதனைகளை அதிக

ஆவலோடு ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள்; தேவ சித்தத்தை நிறைவேற்றுவதைவிடத் தங்களுடைய சரீர இச்சைகளை அதிக பிரியமாய்ப் பின்பற்றுகிறார்கள். உலகம் சொற்பமான அநித்திய நன்மைகளைப்பற்றி வாக்குத்தத்தஞ் செய்தும் அதற்கு மகா ஆவலோடு மனிதர்கள் ஊழியஞ் செய்வார்கள். நாமோ உத்தமமான நித்திய நன்மைகளை வாக்குத்தத்தஞ் செய்கிறோம், ஆயினும் மனிதன் இவைகளைக் கொஞ்சமாவது கவனிப்பதில்லை. உலகத்திற்கும் உலக அதிகாரிகளுக்கும் ஊழியம் நடத்தி வருவது போல, எவன் அவ்வளவு சாக்கிரதையோடு நமக்கு ஊழியஞ் செய்து சகல விஷயங்களிலும் கீழ்ப்படிந்து நடக்கிறான்? “சிதோன் நகரமே! வெட்கப்படக் கடவாய் என்கிறது சமுத்திரம்.” இதன் முகாந்தரம் அறிய வேண்டுமோ? ஏனென்று கேள். சொற்ப வெகுமானத்திற்காக வெகுதூரப் பயணஞ் செய்கிறார்கள்; நித்திய சீவியத்திற்காகவோ அநேகர் ஓர் அடி முதலாய் எடுத்து வைப்பதில்லை. அற்ப இலாபந் தேடுகிறார்கள்; ஒரு காசுக்காக வழக்கு செய்ய வெட்கப்படார்கள்; வீணான சொற்பப் பொருளுக்காக இரவும் பகலும் வருந்தி யுழைக்கப் பின்வாங்கார்கள்.

௪.– ஆனால் ஐயோ! வெட்கக்கேடு! மாறாத நன்மைக்கோ, விலைமதிக்கப் படாத வெகுமானத்துக்கோ, உன்னத மாட்சிமைக்கோ, முடிவில்லாத மகிமைக்கோ, சொற்ப முயற்சி செய்யவும் சோம்பிக் கிடக்கிறார்கள். சோம்பேறியும் முறையிடுகிறவனுமான ஊழியனே! நித்திய சீவியத்தையடைய நீயெடுக்கிற முயற்சியைவிட அதைப் போக்கடித்துக் கொள்ளச் சில மனிதர் அதிக முயற்சி செய்து வருவதைக் கண்டு நீ வெட்கப்படக்கடவாய்; சத்தியத்தின் மட்டில் நீ வைக்கிற கவனத்தை விட வீணான காரியங்களின் மட்டில் அவர்கள்

அதிகமான கவனம் வைக்கிறார்கள். ஆயினும் அவர்கள் தங்களுடைய நம்பிக்கையில் பலதடவை மோசம் போகிறார்கள் அல்லவா; நாம் செய்த வாக்குத்தத்தத்தை நம்பி மோசம் போனவன் ஒருவனும் இல்லை; நம்மை நம்பினவன் ஒருக்காலும் வெறுங்கையாய்ப் போனதில்லை. எவன் கடைசிவரையில் நமது நேசத்தில் பிரமாணிக்கமாய் நிலைத்திருக்கிறானோ நாம் அவனுக்கு வாக்குத்தத்தஞ் செய்ததைக் கொடுப்போம், சொன்னதை நிறைவேற்றுவோம். பத்தியுள்ளவர்கள் எல்லாரையும் பலமாய்ப் பரீட்சித்து வருகிற நாமே நல்லவர்களெல்லாருக் கும் சம்பாவனை கொடுக்கிறவர்.

5.– இந்த வார்த்தைகளை உன் இருதயத்தில் பதியவை; கவனத்தோடு அவைகளைத் தியானித்துப் பார்; ஏனெனில் தந்திரச் சமயங்களில் அவைகள் உனக்கு மெத்த அவசரமாகும். நீ வாசிக்கும்போது கண்டுபிடிக்காததை நாம் உன்னைச் சந்திக்கும் நாளில் அறிந்து கொள்ளுவாய். தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்களை நாம் சோதனையினாலும், ஆறுதலினாலும், ஆக இருவிதமாய்ச் சந்திப்பதுண்டு. அவர்களுக்கு நாடோறும் இரண்டு பாடங்களைப் படிப்பிக்கிறோம்; ஒன்று அவர்களுடைய துர்க்குணங்களைக் கடிந்து கொள்வதாலும், மற்றொன்று அவர்களைப் புண்ணிய வழியில் விருத்திசெய்யத் தூண்டுவதாலும். “நமது வார்த்தைகளைக் கேட்டும் அவைகளை அசட்டை செய்கிறவன் கடைசி நாளில் ஓர் நீதிபதியைக் காண்பான்.”

பத்தி என்னும் வரத்தையடைய மன்றாட்டு

6.– ஆண்டவராகிய என் சர்வேசுரா! நீரே என் சர்வ நன்மை, உம்மை யண்டிப் பேசத்துணிய நான் மிகவுஞ் சிறிய ஊழியன், நான் ஒரு நீசப் புழு, நான் அறிந்திருப்பதையும் சொல்லிக்கொள்ளத் துணிவதையும் விட அதிக ஏழையும் நிந்தைக்குரியவனுமாயிருக்கிறேன். ஆயினும் ஆண்டவரே! நான் ஒன்றுமில்லாமை, என்னிடம் ஒன்றுமில்லை, என்னால் ஒன்றுமாவதில்லையென்பதை நினைத்தருளும். நீர் ஒருவரே நல்லவர், நீதிமான், பரிசுத்தர்; சகலமும் உம்மாலாகும். சகலமும் தந்தருளுகிறீர்; எல்லாம் நிரப்புகிறீர்; பாவியை மாத்திரம் வறிஞனாய் விடுகிறீர். ஆண்டவரே, உமது கிருபாகடாட்சத்தை நினைத்தருளும்; உம்மால் உண்டாக்கப் பட்டவைகள் வெறுமையாயிருக்க மனமில்லாதவரான தேவரீர், உமது வரப்பிரசாதத்தால் இருதயத்தை நிரப்பியருளும்.

7.– உமது இரக்கமும் வரப்பிரசாதமும் என்னைப் பலப்படுத்தாவிட்டால், எப்படி இந்த நிர்ப்பாக்கியமான சீவியத்திலே நான் என்னைச் சகித்து வரக்கூடும்! “என் ஆத்துமம் உமது சமூகத்தில் நீரில்லா நிலம்போல் ஆகாதபடி,” “உமது முகத்தை என்னிடத்தினின்று திருப்பிக் கொள்ளாதேயும். உமதாறுதலை என்னிடமிருந்து அகற்றி விடாதேயும். ஆண்டவரே! உமது சித்தத்தை நிறைவேற்ற எனக்குப் படிப்பித்தருளும், உமது சந்நிதானத்தில் தக்க மரியாதையோடும் தாழ்ச்சியோடும் நடந்துவர எனக்குப் படிப்பித்தருளும்; ஏனென்றால் நீரே என் ஞானம். பூலோகத்தில் நான் பிறக்கிறதற்கு முந்தியும் பூலோகமுண்டாகிறதற்கு முந்தியுமே என்னையறிந்த நீரே என்னை உண்மையாகவே அறிந்திருக்கிறீர்.”

யோசனை

இரட்சணியத்தின் மட்டில் மெய்யான ஆசை வெகு அரிதாயிருக்கின்றது. நாம் செய்வதைக் கொண்டுதான் நமது கதி தீர்மானமாக வேண்டியபடியால் நாம் அஞ்சி நடக்க வேண்டிய நியாயமுண்டு. சர்வேசுரன் நமக்குதவி புரிகிறார்; சுதந்தரமுடைய நமது மனதுக்கு தமது

வரப்பிரசாதத்தைக் கொண்டு ஒத்தாசையாக வருகிறார்; ஆனால் அவர் அதைக் கட்டாயப் படுத்துவதில்லை. அப்படியிருக்க நாம் பார்க்கிறதென்ன? உலகத்தில் நாம் காண்கிற காட்சியென்ன? முழுமையும் மனம் பொருந்தி அக்கிரமத்தில் அமிழ்ந்திருக்கப்பட்டவர்களையும், ஏற்கனவே நித்திய கேட்டுக்குள்ளானவர்களையும் பற்றி இவ்விடத்தில் பேச்சில்லை. ஆனால் யேசுகிறீஸ்து நாதருடைய சீஷர்கள் என்று தங்களைச் சொல்லிக் கொள்ளுகிறவர்கள், தங்களை எண்ணுகிறவர்கள், இவர்களைப் பற்றிப் பேசுவோம். வெளிக்குப் பார்த்தால் இந்தக் கிறீஸ்துவர்கள் இரக்ஷணியமடைய விரும்புகிறார்கள், ஆசைப்படுகிறார் கள். ஆனால் இவர்கள் அதே காலத்தில் ஆஸ்திகளையும், உலக சுகச் செல்வங்களையும் அனுபவிக்க ஆசைப்படுகிறார்கள். இவர்கள் எப்போதாகிலும் சில செபங்கள் செய்வதுண்டு; கண்டிப்பான கற்பனைகளை அனுசரிப்பதுண்டு. இதுவே மோட்சம் போகிறதற்குப் போதுமானதென்று எண்ணினாற் போல மற்றக் காலமெல்லாம் உலகப் பெருமைகளைத் தேடுவதிலும், ஆஸ்தி சம்பாதிப்பதிலும் சுகசெல்வங்களை அனுபவிப்பதிலும் செலவழிக்கிறார்கள், அல்லது காலத்தை வீணில் போக்குகிறார்கள். நித்தியத்தை நினைத்து நடக்கிறார்களோ? தேவ சிநேகமெங்கே? பிறர்சிநேகமெங்கே? தபசேது? சிலுவையேது? ஆ ஆண்டவரே! இதுதானோ இரட்சணியத்தின் ஆசை! "உயிரைக் காக்கத் தேடுகிறவன் அதையிழந்து விடுவான்" என்று எழுதப்பட்டிருக்கவில்லையோ? ஆண்டவர் தீர்வையிட வருகிறதற்கு முந்தியே ஒவ்வொருவனும் இவ்வாக்கியத்தை நன்றாய் யோசித்துப் பார்க்கக்கடவான்.

4ŠD¶]iV«D

தேவ சமூகத்தில் நேர்மையோடுந் தாழ்ச்சியோடும் நடந்து கொள்ள வேண்டும்

(கிறீஸ்துநாதர்) மகனே! நமது சமூகத்தில் நேர்மையாய் நடந்துகொள். கபடற்ற இருதயத்தோடு நம்மை எப்போதுந் தேடு, நமது சமூகத்தில் நேர்மையாய் நடந்து கொள்ளுபவன் தீய தந்திர சோதனைகளினின்று காப்பாற்றப் படுவான்; மோசக் காரரிடத்தினின்றும், அக்கிரமிகளுடைய அபத்தங்களினின்றும் அவனைச் சத்தியம் பாதுகாக்கும். சத்தியம் உன்னை விடுதலையாக்குமானால் நீ மெய்யாகவே மனச்சுதந்திரமுள்ளவனாயிருப்பாய், மனிதருடைய வீண் பேச்சுக்களைப் பற்றிக் கவலை கொள்ளவுமாட்டாய்.

(ஆத்துமம்) ஆண்டவரே, நீர் சொல்வது உண்மைதான், அவ்விதமே நடக்கத் தக்கதாகப் பிரார்த்திக்கிறேன். உமது சத்தியம் எனக்குப் போதிக்கப்படக் கடவது; அது என்னைக் காக்கவும் நான் உத்தம கதியை அடைகிற வரைக்கும் என்னைக் காப்பாற்றவும் கடவது. சகல துரிச்சையினின்றும் கிரமந் தப்பின பற்றுதலினின்றும் அந்தச் சத்தியமே என்னை விடுதலையாக்கக் கடவது. அப்போது நான் ஏராள மனச் சுதந்தரத்தோடு உம்முடன் நடந்துகொள்ளுவேன்.

உ.– (கிறீஸ்துநாதர்) சத்தியம் நாமே; நேர்மையானது எது, நமக்குப் பிரியமுள்ளது எது என உனக்குப் படிப்பிப்போம். வெகு அருவருப்போடும் மனஸ்தாபத்தோடும் உன் பாவங்களை நினைத்துக்கொள்; உன் நற்கிரியைகளைப் பற்றி நீ பெருமையான எண்ணங் கொள்ளாதே.

3.- உள்ளபடி நீ அநேக ஆசாபாசங்களுக்கு ஆளாகி, அவைகளுக்கு உட்பட்ட ஒரு பாவியே! உன்னாலேயே நீ எப்போதும் ஒன்றுமில்லாமையை நோக்கிப் போகிறாய்; சீக்கிரத்தில் தத்தளிக்கிறாய், சீக்கிரத்தில் தைரியமற்றவனாகிறாய், சீக்கிரத்தில் புத்தி மயங்குகிறாய், சீக்கிரத்தில் மனஞ் சோர்ந்து போகிறாய். மகிமை பாராட்டுவதற்கு உன்னிடத்தில் ஒன்றுமில்லை; ஆனால் உன்னைத் தாழ்த்தவோ, அநேக முகாந்தரங்கள் உள்ளன. ஏனெனில் நீ கண்டுபிடிக்கக் கூடுமாயிருப்பதை விட அதிக பலவீனனாயிருக்கிறாய்.

4.- ஆனதால் நீ செய்கிற காரியங்களில் ஒன்றையும் பெரிதாக எண்ணாதே; நித்தியத்திற்கும் நிலைபெற்றிருக்கும் நன்மையையன்றி வேறு பெரிதொன்றுமில்லை, மதிப்புடையதுமில்லை, அதிசயமானதுமில்லை, உந்நதமானதுமில்லை, மதிப்புக்கும் புகழ்ச்சிக்கும் ஆசைக்கும் உரியதுமில்லை என்று நினை. சகலத்துக்கு மேலாக நித்திய சத்தியமானது உனக்குப் பிரியமாயிருக்கக் கடவது. உனது பெருத்த நீசத்தனம் உனக்கு எப்போதும் அருவருப்பா யிருக்கக்கடவது. எந்தெந்தப் பொருள் நஷ்டத்தையும் விட உனக்கு அதிக வெறுப்பாயிருக்க வேண்டிய உன் துர்க்குணங்களுக்கும் பாவங்களுக்குமே அதிகமாய்ப் பயப்படு; அவைகளுக்கே அதிகமாய் விலகு. சிலர் நமது சமூகத்தில் நேர்மையாய் நடந்து கொள்ளுவதில்லை; ஆனால் தங்களையும் தங்கள் இரட்சணியத்தையும் கவனிக்காமல், வீண் ஆவலும் கெம்பீரமுங் கொண்டு நமது பரம இரகசியங்களை அறியவும் தெய்வீக உன்னத காரியங்களைக் கண்டுபிடிக்கவும் தேடுகிறார்கள். நாம் அவர்களுடைய நோக்கங்களைத் தடுக்கையில், அவர்கள் தங்கள் ஆங்காரத்தினாலும், வீண் ஆவலினாலும் அடிக்கடி பலத்த

தந்திர சோதனைகளிலும் பாவங்களிலும் விழுகிறார்கள்.

5.- நீயோ, என் மகனே, சர்வேசுரனுடைய தீர்வைக்குப் பயப்பட்டு, சர்வ வல்லபருடைய கோபத்திற்கு அஞ்சி நட; உன்னத கடவுளின் செய்கைகளைப் பற்றித் தர்க்கிக்காதே, ஆனால் நீ உன் அக்கிரமங்களைச் சோதித்து, எத்தனைவிசை தின்மை செய்தாயென்றும் எத்தனைவிசை நன்மையை நெகிழ்ந்தாயென்றும் விசாரித்துப் பார். சிலர் ஞானப் புத்தகங்களிலோ, சுரூபங்களிலோ, வெளியடையாளங் களிலோ உருவங்களிலோ பத்தி வைப்பார்கள். சிலர் வாயினால் அடிக்கடி நமது நாமத்தை உச்சரிக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் தங்கள் மனதோடு நம்மைத் துதிக்கிறது அபூர்வம். வேறு சிலரோ புத்தித் தெளிவும் இருதயப் பரிசுத்தத்தனமுமுடையவர்களாய், நித்திய காரியங்களில் எந்நேரமும் ஆவலுற்று, உலகப் பேச்சுகளை வருத்தத்தோடு கேட்டு, உலக சீவியத்துக்கு அவசியமானவைகளை விசனத்தோடு நிறைவேற்றி வருகிறார்கள். இவர்கள் சத்தியத்தின் இஸ்பிரீத்தானவர் தங்களிடம் சொல்வதை உணர்கிறார்கள். ஏனென்றால் பிரபஞ்ச காரியங்களை நிந்தித்துப் பரலோக காரியங்களை நேசிக்கவும், உலகத்தை அசட்டை செய்து இரவும் பகலும் பரலோகத்தை ஆசிக்கவும் அவர் அவர்களுக்குப் போதிக்கிறார்.

யோசனை

"நாம் சர்வ வல்லபமுள்ள கர்த்தர்; நமது சமூகத்தில் நடந்து உத்தமனாயிரு." விசுவாசிகளின் பிதாவாகிய அபிரகாம் என்பவரிடத்தில் இவ்விதந்தான் ஆண்டவர் பேசினார். சகல உத்தமதனத்தின் மாதிரிகையாகிற சேசுகிறீஸ்துநாதரை அறிந்த கிறீஸ்துவர்களுக்கு இக் கட்டளை அதிக முகாந்தரத்தோடு கொடுக்கப்

பட்டிருக்கிறது. ஆனதினால், "உங்களுடைய பரலோக பிதா உத்தமராயிருப்பது போல நீங்களும் உத்தமராயிருங்கள்" என்று இவர்களுககுச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆச்சரியமான கற்பனை! நீச மனிதன் மீட்கப்பட்டபிறகு எந்த அந்தஸ்திற்கு உயர்த்தப் படுகிறான்! சர்வேசுரனுடைய சமூகத்திற்கு முன்பாகக் கிறீஸ்துவன் எப்பேர்ப்பட்டவனா கிறான்! மாம்ச இச்சைகளின் பாரத்தால் வருத்தப்படும் நாம், சர்வேசுரன் நமக்குக் கட்டளையிடும் உத்தமதனத்தை யடைவதெப்படி? சேசுநாதர் "நானே வழியும் உண்மையும் சீவியமுமாய் இருக்கிறேன்" என்கிறார். சர்வேசுரனிடம் கூட்டிப் போகிற வழி அவர்தான். சர்வேசுரனே உண்மை. அப்போஸ்தலர் சொல்லுவதுபோல, "உண்மையில் நடக்கிறவர்களுக்கு, உண்மையை நிறைவேற்றுகிறவர்களுக்கு" வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்டிருக்கிற சீவியம் அவர்தான். ஆனதால் சகலமும் சேசுகிறீஸ்துநாதரிடத்தில்; சகலமும் சேசுகிறீஸ்து நாதரால்; நமது நினைவுகளும் பற்றுதல்களும் சேசுகிறீஸ்து நாதருடைய நினைவுகளோடும், பற்றுதல்களோடும் கிரியைகளோடும் ஒன்றித்திருக்கும் போது சகலமும் பரிசுத்தமாகின்றன. சுதனுடைய உத்தமதனம் பிதாவினுடைய உத்தமதனமானபடியால், சுதனுடன் இவ்வுலகத்தில் ஆரம்பித்துப் பரலோகத்தில் முடிவுபெறும் நமது ஒன்றிப்பினால் பிதா உத்தமராயிருப் பதுபோல நாமும் உத்தமராகிறோம். இவ்விதமே கிறீஸ்துநாதர்: "பரிசுத்த பிதாவே, நீர் எனக்குத் தந்தருளினவர்கள் நாம் ஒன்றாயிருப்பது போல, அவர்களும் ஒன்றாயிருக்கும்படி அவர்களை உமது நாமத்தால் காப்பாற் றியருளும்; சத்தியத்தில் அவர்களைப் பரிசுத்தமாக்கும்; அவர்கள் சத்தியத்தில்

பரிசுத்தமாகும்படி நான் அவர்களுக்காக என்னைப் பரிசுத்தமாக்குகிறேன்" என்று வேண்டிக் கொண்டார். ஆனால் திவ்விய இரட்சகருடைய அளவில்லாத பேறு பலன்களுக்கு நம்மைப் பங்காளிகளாக உயர்த்தும் இந்த மேலான ஒன்றிப்பு எவ்வளவாகு மென்றால், நம்மை நாமே சர்வேசுரனைப் பற்றிப் பலியாக ஒப்புக்கொடுக்கிற அளவாகத்தான்; அதை நாம் மறந்துவிடக்கூடாது. நமது தாழ்ச்சியே அதின் அளவு. நமது நீசத்தனத்தை நாம் கண்டு அறிவதினாலும், உலக காரியங்களை வெறுப்பதினாலும் சர்வேசுரனுடைய சமூகத்தில் நம்மைத் தாழ்த்துவதினாலும் ஒன்றிப்பு உண்டாகுமே தவிர மற்றபடியல்ல. எங்கே சுய இச்சையுண்டோ, எங்கே சுபாவீக நாட்டம் உயிரோடிருக்கின்றதோ, அங்கே சேசுநாதருடன் முழு ஒன்றிப்பிராது. சுதன் பிதாவோடொன்றித்திருப்பது போல, நாமும் சுதனோடொன்றித்திருக்க வேண்டு மானால், நாமும் சத்தியத்தில் பரிசுத்தமாக்கப் பட வேண்டுமானால், நமக்கும், நமதாசைகளுக்கும், நமது நாட்டங்களுக்கும் நமது மனதுக்கும் நமது குருட்டுப் புத்திக்கும் நாம் மரித்தவர்களாக வேண்டியது. மெய்யான சீவியத்தையும், சர்வேசுரனையும், அவருடைய பரிசுத்ததனத்தையும் அவருடைய நித்திய சத்தியத்தையும் அடையச் செய்யும் மரணமே பாக்கியமான மரணம்.

5ŠD ¶]iVkD

தேவசிநேகத்தின் ஆச்சரியத்துக்குரிய சக்தி

1.– (ஆத்துமம்) பரலோக பிதாவே! என் ஆண்டவராகிய சேசுகிறீஸ்துநாதருடைய தந்தையே! நிற்பாக்கியனை என்னை நீர் நினைக்கக் கிருபை புரிந்தீரானதால் நான் உம்மைத் தோத்தரிக்கிறேன். இரக்கம் நிறைந்த பிதாவே!

சர்வ ஆறுதலும் தந்தருளும் சர்வேசுரா! எவ்வித ஆறுதலுக்கும் தகுதியற்றவனான என்னை உமது ஆறுதலால் சில சமயங்களில் தேற்றியிருக்கிறீரானதால் உமக்கு நன்றி செலுத்துகிறேன். உம்மையும், உமது ஏக சுதனையும், தேற்றுகிறவராகிய இஸ்பிரீத்து சாந்துவையும் எப்போதுந் தோத்தரித்து, சதாகாலத்துக்கும் வாழ்த்துகிறேன். ஆ! என் ஆண்டவராகிய சர்வேசுரா! என் ஆத்துமத்தின் பரிசுத்த அன்பரே! நீர் என் இருதயத்தில் எழுந்தருளி வரும்போது என் உட் புலன்களெல்லாம் அக்களிப்புக கொள்ளும். நீர் என் மகிமையும் என் இருதயத்தின் ஆனந்தமுமா யிருக்கிறீர்; என துன்ப நாளில், நீர் என் நம்பிக்கையும் என் அடைக்கலமுமாக இருக்கிறீர்.

உ.– ஆனால் நான் இன்னம் தேவ சிநேகத்தில் பலவீனனும் புண்ணியத்திற் குறையுள்ளவனுமாயிருக்கிறபடியால், நான் உம்மால் பலப்படுத்தப்படவும் ஆறுதலடையவும் வேண்டியது அவசியம். ஆனதுபற்றி நீர் என்னை அடிக்கடி சந்தித்து, உமது பரிசுத்த முறைமைகளை எனக்குக் கற்பித்தருளும், கெட்ட ஆசாபாசங்களினின்று என்னை இரட்சித்தருளும், ஒழுங்கற்ற சகல பற்றுதல்களிலும் நின்று என்னைக் குணப்படுத்தும்; அப்போதுதானே உள்ளாந்தரங்கப் பிணிகளினின்று குணமாகி நன்றாய்ச் சுத்திகரிக்கப்பட்டு உம்மை நேசிப்பதற்குத் தகுதியானவனும், துன்பங்களைச் சகிக்கப் பலமுள்ளவனும், புண்ணியத்தில் நிலைகொள்ள உறுதியுள்ளவனுமாவேன்.

ஊ.– தேவசிநேகம் என்பது மகா அருமையான காரியந்தான்; அது எல்லாவற்றிலும் மகா பெரிய நன்மை; பாரமானதெல் லாவற்றையும் அது ஒன்றியாகவே (வேறு சகாயமின்றி) இலேசானதாக்கிச் சீவியத்தின் விபரீதங்களை ஒரே மன நிலையுடன் சகிக்கச் செய்யும். ஏனென்றால் அது களைப்பின்றிப் பாரமானதைச் சுமக்கும்; கசப்பான

சகலத்தையும் இனிமையானதும் உருசிகரமுள்ளதுமா யாக்கும். சேசுவின் மாட்சிமையுள்ள சிநேகமானது மகத்தான காரியங்களைச் செய்யத் தூண்டுகின்றது; அதிக உத்தமமானதை எப்போதும் ஆசிக்க ஏவுகின்றது. தேவ சிநேகம் பரலோகம் ஏறவும், அதற்கு இவ்வுலக காரியங்களினால் ஒருபோதும் தடைப்படாதிருக்கவும் ஆசிக்கின்றது. தனது ஞானக் கண்பார்வை எதினாலும் மங்கிப் போகாமல், அனுகூலத்தால் தான் தடுக்கப்படாத படிக்கும், பிரதிகூலங்களுக்குமுன் தைரியமிழந்து போகாதபடிக்கும், சிநேகமானது எவ்வித உலகப் பற்றுதலினின்றும் மீட்கப்பட்டு முழு சுயாதீனமடையத் தேடும். பரலோகத்திலாவது பூலோகத்திலாவது சிநேகத்தைப் பார்க்க அதிக மதுரமானதும், அதிகப் பலமானதும், அதிக உன்னதமானதும், அதிக விசாலமானதும், அதிகப் பிரியமானதும், அதிக சம்பூரணமானதும், அதிக நேர்த்தியானதும் ஒன்றுமில்லை; ஏனெனில் சிநேகமானது சர்வேசுரனிடத்தில் உற்பத்தியாகி, சர்வ சிருஷ்டிகளுக்கு மேலாக அவரிடத்திலே மாத்திரமே தங்கியிருக்க முடியும்.

௪.– தேவசிநேக முள்ளவன் ஓடுகிறான், பறக்கிறான், அகமகிழ்கிறான்; சுயாதீனமுள்ளவனாய், ஒன்றாலும் தடைப்படான். சர்வத்தையும் அடையச் சர்வத்தையும் கொடுத்து விடுகிறான், எல்லாவற்றிலும் எல்லாமும் அவனுக்கு உண்டு; ஏனென்றால் சகல நன்மைக்கும் ஊறணியும் காரணமுமாயிருக்கிற உந்நத ஏகமானவரிடத்தில் சர்வ காரியங்களுக்கு மேலாய் இளைப்பாறுகிறான். வரங்களைக் கவனிக்கிறதில்லை, ஆனால் சகல வரங்களுக்கும் மேலாக அவைகளை அளிக்கிறவரையே நோக்குகிறான். சிநேகம் அநேகவிசை அளவறியாது, ஆனால் அதன் உக்கிரம் அதனை எல்லா

அளவுக்கும் மேலாக இழுத்துக்கொண்டு போகின்றது; முடியாதென்பது அதற்கு ஒரு சாக்காகாது, ஏனெனில் எல்லாம் தன்னால் முடியுமென்றும் எல்லாம் செய்யக் கூடுமென்றும் எண்ணுகின்றது. ஆதலால் சகலமுஞ் செய்ய அதற்குச் சக்தியுண்டு; சிநேகமில்லாதவன் தைரியமிழந்து சோர்ந்து கிடக்குமிடத்தில், சிநேகமுள்ளவன் நூதன காரியங்களைச் செய்து முடித்து விடுவான்.

௫.– சிநேகம் விழித்துக் கொண்டே யிருக்கின்றது; நித்திரையும் அதன் விழிப்பைப் போக்காது, களைத்துப் போகின்றது, ஆனால் சோர்ந்து போவதில்லை; கட்டுண்ட போதிலும் சுவாதீனமா யிருக்கின்றது; பயமுறுத்தினாலும் கலங்குவதில்லை. ஆனால் உக்கிரமான அக்கினிச் சுவாலை போலும், கொழுந்து விட்டெரியும் தீவட்டி போலும், மேலே தாவி கஷ்டமின்றி ஊடுருவிப் பாயும். சிநேகிக்கிறவனே சிநேகத்தின் இரைச்சலை என்னவென்று அறிவான். □என் சர்வேசுரா, என் அன்பே, நீர் எனக்கு முழுதுஞ் சொந்தம், நான் உமக்கு முழுதுஞ் சொந்தம்□ என்று சொல்லும் ஆத்துமத்தின் உருக்கமான பற்றுதல் சுவாமியினுடைய செவிக்குப் பேரொலியாயிருக்கிறது.

௬.– சிநேகிப்பதும், தேவ சிநேகத்தில் அமிழ்ந்து உருகிப் போவதும் எவ்வளவு இன்பமானதென்று என் ஆத்தும உணர்வினால் சுவைபார்க்க நான் கற்றுக்கொள்ளும்படி, என் இருதயத்தின் சிநேகச் சக்தியை அதிகப்படுத்தியருளும். அன்பிற் சிக்கியவனாய், மிகுதியான உருக்கத்தில் நான் எனக்கு மேலெழும்பக் கடவேனாக!

□சிநேகத்தின் சங்கீதத்தைப் பாடுவேனாக; என் நேசரே, உம்முடன் உந்நதங்களில் செல்லக்கடவேனாக, என் ஆத்துமம் உமது சிநேகத்தில் ஆனந்திப்பதிலும் உமது

மாட்சிமையைத் துதிப்பதிலும் தன் சத்துவமெல்லாம் செலவழித்துவிடக்கடவது! நான் என்னை நேசிப்பதைவிட உம்மை அதிகமாய் நேசிப்பேனாக! உம்மைப்பற்றி மாத்திரமே என்னை நேசிப்பேனாக! உம்மிலிருந்து கதிர்வீசும் பிறசிநேகக் கட்டளை கற்பிப்பது போல, உம்மை மெய்யாகவே நேசிக்கற சகலரையும் உம்மிலேயே நேசிப்பேனாக! □

7.– சிநேகமானது வேகமும் உண்மையும் ஊக்கமும், இன்ப மதுரமுமாயிருக்கின்றது; பலம், பொறுமை, பிரமாணிக்கம், விவேகம், நிலைமை, தைரிய முள்ளதாயிருக்கிறது; தன்னையே ஒருபோதுந் தேடுவதில்லை; சுயபட்சம் வருமிடத்தில் சிநேகம் நிற்காது. சிநேகமானது எச்சரிக்கை, தாழ்ச்சி, நேர்மையுள்ளதாயிருக்கின்றது; ஊக்கமற்றதா யிராது, வீண்காரியங்களில் கவனஞ் செலுத்தாது; அடக்கம், கற்பு, உறுதி, அமரிக்கையுள்ளதாயிருக்கின்றது, தன் ஐம்புலன் களைக் கவனமாய்க் கட்டிக் காக்கும். சிநேகம் சிரேஷ்ட ருக்குப் பணிந்து கீழ்ப்படியும், தன்னையே இகழ்ந்து நிந்திக்கும்; சர்வேசுரன் மட்டில் பத்தியுள்ளதும் நன்றியுள்ளதுமாய், அவர் தனக்கு ஆறுதல் தந்தருளாதபோது கூட எப்போதும் அவர்மட்டில் விசுவாசம் நம்பிக்கையுள்ளதாயிருக்கும், ஏனென்றால் துன்பக் கலப்பில்லாமல் ஒருவன் சிநேகத்தில் சீவிப்பதில்லை.

8.– சகலத்தையும் சகிக்கவும், அன்புடையானுடைய சித்தப்பிரகாரம் நடக்கவும் தயாராயிராதவன் நேசன் என்று அழைக்கப்படப் பாத்திரவானல்லன். நேசிக்கிறவன் தன் நேசரைப்பற்றிப் பிரயாசையையும் சகல கஷ்டங் களையும் மனப்பூரணமாய் அனுபவிக்க வேண்டியது; எவ்வித இடைஞ்சலான சமயங்களிலும் அவரிடத் தினின்று அகலாமலிருக்க வேண்டியது.

யோசனை

"சர்வேசுரன் சிநேகமாயிருக்கிறார். சிநேகத்தில் நிலைக்கிறவன் சர்வேசுரனிடம் நிலைக்கிறான், சர்வேசுரன் அவனிடம் நிலைக்கிறார்." சிநேகத்துக்குச் சந்தோஷ காலமிருப்பதுபோலச் சோதனை காலமுமுண்டு. இந்தச் சீவியம் முழுவதும் ஓயாத சிநேகமுயற்சிகளாலும், பலிகளாலும் நிறைந்திருக்க வேண்டியது. அப்படியிருந்தால் தான் நித்திய சீவியமும் மாறாத நேசமும் அதினுடைய சம்பாவனையாயிருக்கும். அர்ச். சின்னப்பரால் சிநேகத்தைப்பற்றிச் சொல்லப்பட்டதெல்லாம் சிநேகத்தினால் செய்யப்படும் பலிகளை விசேஷித்துக் காண்பிக்கின்றன. நித்திய நேசமே நித்திய பலியினால் நேசத்தைப் பூரணமாய்க் காண்பித்தது; "சர்வேசுரன் உலகத்தை எவ்வளவாக நேசித்தாரென்றால் தமது ஏக குமாரனையே கையளித்தார்." சர்வேசுரன் மட்டில் நமக்குண்டான நேசத்தையும் நமது நிலைமைக்குத் தகுந்தாப்போல பலியினால் நாம் காண்பிக்க வேண்டியது. நமது மனதை, நமது இருதயத்தை, நமது புலன்களைச் சர்வேசுரனுடைய சித்தத்துக்குக் கீழ்ப்படுத்திப் பலியாக்க வேண்டியது. அப்போதுதான் சேசுநாதருக்கும் நமக்கும் ஒன்றிப்புண்டாகும். நமது சுபாவகுணம் நம்மிடம் குடிகொண்டிருக்கிறவரையில் சர்வேசுரனிடத்திலும் சேசுநாதரிடத்திலும் நின்று நாம் பிரிந்திருக்கிறோம். பலியை நிறைவேற்றும்படி சேசுநாதர் நம்மைத் தூண்டி அவர் உயிர் விடுவதற்கு முந்தி "எல்லாம் நிறைவேறிற்று" என்று சொன்ன வாக்கியத்தை நாமும் சொல்ல வேண்டுமென விரும்புகிறார்.

6ŠD¶]]ìV«D

மெய்யான சிநேகிதனின் பரீட்சை

1.– (கிறீஸ்துநாதர்) என் மகனே! உன் சிநேகத்தில் இன்னம் பலமும் விமரிசையும் குறைகின்றது. (ஆத்துமம்) ஏன் ஆண்டவரே? (கிறீஸ்துநாதர்) ஏனெனில் சொற்ப இடைஞ்சலை முன்னிட்டு நீ துவக்கினவைகளை நிறுத்தி விடுகிறதுமன்றி மித மிஞ்சின ஆவலோடு ஆறுதலைத் தேடுகிறாய். பலமுள்ள சிநேகிதன் தந்திரங்களில் திடனாய் நிற்பான், சத்துருவின் கபடுள்ள துர்ப்போதனைகளை நம்புவதில்லை. செல்வகாலத்தில் நான் அவனுக்குப் பிரியப் படுகிறேன், துன்பநாளிலும் நான் அவனுக்குப் பிரியப்படா திருப்பதில்லை.

உ.– விமரிசையுள்ள நேசன் தன் சிநேகிதன் கொடுக்கும் வரத்தைவிட அவன் அவ்விதங் காட்டுகிற நேசத்தை அதிகமாய் மதிப்பான். தன் மட்டில் காண்பித்த அன்பைக் கவனிப்பானொழிய கொடையின் மதிப்பைக் கவனியான்; எல்லா வரங்களையும் பார்க்க தன் நேசனை நேசிப்பான். நம்மைப் பரிசுத்தமாய் நேசிப்பவன் எவனோ, நாம் அவனுக்கு அளிக்கும் வரத்தைப் பற்றியல்ல, ஆனால் நம்மைப் பற்றியே நம்மை நேசிப்பான். நமது பேரிலும் நமது அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் பேரிலும் நீ ஆசிக்கிறதுபோல அன்பான பற்றுதல் உனக்கு சிலவேளை இல்லாதபோது, சிநேகம் உன்னிடத்தில் கொஞ்சங்கூட இல்லையென்று தப்பறையாய் நினைத்துக் கொள்ளாதே. சில சமயம் உன் உள்ளத்தில் நீ அனுபவிக்கும் உருக்கமும், இன்பமுமான பற்றுதல் பிரசாதத்தின் பலனும் பரலோக இராச்சியத்தின் முன்சுவையுமாயிருக்கின்றது. அது வருதலும் போதலுமாயிருப்பதால், அது எப்போதும் கிடைக்குமென்று நம்பிக்கை வைக்கலாகாது. ஆனால் இருதயத்

திலுண்டாகும் துராசாபாசங்களோடு போராடுவதும், பசாசு வருத்துவிக்கும் துர் விசாரங்களை நிந்தித்துத் தள்ளி விடுவதுமே புண்ணியத்தினுடையவும், மிகுந்த பேறுபலனுடையவும் அடையாளமாயிருக்கின்றது.

௩.– ஆகையால் எத்தன்மையுள்ள விபரீத உருபங்கள் உன் மனதில் தென்பட்டாலும் அதைப்பற்றிக் கலக்கத்துக்கிடம் கொடுக்கத்தகாது. உன் பிரதிக்கினையையும் சர்வேசுரன் மட்டில் உனக்கு உண்டான நேர்மையான கருத்தையும் திடமாய்க் காப்பாற்று. சில விசை நீ திடீரென்று பரவசமாகி, சற்று நேரத்திற்குப் பின் நீ உன் இருதயத்தில் வழக்கமான வீண் எண்ணங்களுக்குத் திரும்புவதால் அந்தப் பரவசம் பொய்யுள்ளதென நினைக்க வேண்டாம். ஏனெனில் உன் மனதுக்கு விரோதமாய் இவைகள் உன் புத்தியில் வருகின்றனவே யன்றி நீ வேண்டுமென்று அவைகளை அழைக்கவில்லை. நீ அவைகளை வெறுத்துத் தள்ளிவிடுகிற வரையில், உனக்கது பேறுபலனாகுமே யொழிய பொல்லாங்காகாது.

4.– உனது பழைய சத்துருவானது நீ விரும்பும் சுகிர்த அபேட்சையைக் கெடுக்கிறதற்காகவும், அர்ச்சிய சிஷ்டவர்களை வணங்குதல், நமது திருப்பாடுகளைத் தியானித்தல், உன் பாவங்களை மனஸ்தாபத்துடன் நினைத்தல், சொந்த இருதயத்தைக் காத்தல், புண்ணியத்தில் வர்த்திக்க உறுதியான பிரதிக்கினை செய்தல், இது முதலான பத்திக் கிருத்தியம் யாதொன்றும் நீ செய்யாதபடி தடை செய்கிறதற்காகவும், வெகு பிரயாசைப் படுகிறதென்று நீ அறிந்திரு. நீ செபம் செய்யாதபடிக்கும் ஞான வாசகம் வாசியாதபடிக்கும், உனக்குச் சலிப்பையும் திகிலையும் வருவிக்க அது அநேகம் பொல்லாத விசாரங்களை மூட்டுகின்றது. தாழ்ச்சியுடன் நீ நல்ல பாவசங்கீர்த்தனஞ்

செய்வது அதற்கு மெத்த அருவருப்பு; கூடுமானால், நீ நன்மை வாங்குவதை நிறுத்திவிடும்படியுஞ் செய்யும். அதை நம்பாதே, உன்னை மோசம் செய்ய அடிக்கடி அது வலை வீசினபோதிலும் அதற்குப் பயப்படாதே. அது உன்னிடத்தில் எழுப்புகிற துர்க்காரியங்களும் துர்விசாரங் களும் அதினாலேயே உண்டாகிறதென்று எண்ணி அதை நோக்கி: "அசுத்த அரூபியே! அப்பாலே போ! கெட்ட பசாசே, நீயே வெட்கப்படு! என்னிடம் இவ்வித அவலக்ஷண விசாரங்களை மூட்ட நீ மிக அசுத்தனாயிருக்கிறாய். மகா துஷ்ட மோசக்காரப் பேயே, என்னை விட்டகன்று போ! என்னிடத்தில் உனக்கு ஒரு பாத்தியமுங் காணமாட்டாய்; ஆனால் சேசுநாதர் பராக்கிரமமுள்ள வீரன் போல் என்னோடிருப்பார், நீயோ வெட்கி நிற்பாய். உன்னுடைய தந்திரத்திற்கு இணங்குவதைவிடச் சாகவும் சகல வேதனைகளுக்கு உட்படவுந் துணிந்திருக்கிறேன். பேசாதே, வாயை மூடு! நீ எனக்கெத்தனை நெருக்கிடை செய்தபோதிலும் உனக்குச் செவி கொடுக்கமாட்டேன். ஆண்டவர்தான் என் பிரகாசமும் இரக்ஷணியமுமா யிருக்கிறார். நான் யாருக்குப் பயப்படப் போகிறேன்? போரணியாய் வகுத்துண்ட படைகள் என்மேலே எதிர்த்து வந்தாலும், என் இருதயம் அஞ்சாது! ஆண்டவர் எனக்குத் துணைவரும் இரக்ஷகருமாயிருக்கிறார்" என்று சொல்லு.

௫.– நல்ல வீரனைப் போல யுத்தஞ் செய்; சில சமயம் பலவீனத்தினால் தவறி விழுந்தால், அதிக வரப்பிரசாத உதவியை நம்பி முன்னையைவிட அதிகத் திடங்கொள்ளக் கடவாய்; விசேஷமாய் வீண் சுயப் பிரியத்திற்கும் ஆங்காரத்திற்கும் உட்படாதிருக்க எச்சரிக்கையாயிரு; எச்சரிக்கையில்லாமையினால் அநேகர் மோசம்போய் தீராத மனக்குருட்டாட்டத்தில் சிற்சிலவிசை

விழுகிறார்கள். மிதமிஞ்சின சுயநம்பிக்கை கொண்ட அந்த ஆங்காரிகளுக்கு வந்த கேடு நீ எச்சரிக்கையாயிருந்து எப்போதுந் தாழ்ச்சியில் நிலைத்திருக்க உனக்கு உதவியாயிருக்கக் கடவது.

யோசனை

"ஆண்டவரே! ஆண்டவரே! என்று சொல்லுகிற எல்லாருமே மோக்ஷராச்சியத்திற் பிரவேசிப்பதில்லை; ஆனால் பரலோகத்திலிருக்கிற என் பிதாவின் சித்தத்தை எவன் நிறைவேற்றுகிறானோ, அவனே பரலோக ராச்சியத்தில் பிரவேசிப்பான்." மெய்யான நேசம் கிரியையினால் விளங்குகிறது, எப்போதுங் கீழ்ப்படியத் தயாராயிருக்கின்றது. ஒருபோதுந் தளர்ந்து போவதில்லை, அதைரியப்படுவதில்லை, கஸ்தியிலும், சந்தோஷத்திலும், ஆறுதலிலும், துன்பத்திலும், சிருஷ்டியினால் கண்டுபிடிக்கக் கூடாத தமது தெய்வீகச் சித்தத்தின் பிரகாரம் தண்டித்துக் குணப்படுத்துகிற கடவுளுக்கு எப்போதும் துதிவணக்கம் செலுத்துகிறான். சோதனை காலத்தில் போராடுகிறான், அமரிக்கையோடு எதிர்க்கிறான். தன் சொந்த பலத்தை நம்புவதில்லை, ஜெயமடைய சர்வேசுரனுடைய ஒத்தாசைக்கு எதிர்பார்க்கிறான். சில சமயம் விழுந்தால் கலங்காமல் தாழ்ச்சியோடு உடனே எழுந்திருக்கிறான். அவதைரியம் கொள்வதில்லை, அமரிக்கையாய் மனஸ்தாபப்படுகிறான், ஆங்காரத்தினால் ஆத்திரப் படுவதில்லை. தன் பாவங்களைப்பற்றி ஆச்சரியப் படுவதில்லை, ஆனால் வருத்தமடைகிறான், தன் பலவீனத்தை யறிந்து பெருமூச்சு விடுகிறான், ஆனால் தேவ ஒத்தாசையின்பேரில் நம்பிக்கையாயிருக்கிறான். பூலோகப் பற்றுதலை யொழித்து விட்டான். இலௌகீக நன்மைகளை

நாடுவதில்லை; வேறு அவன் ஆசிப்பதென்ன? சர்வேசுரன் ஆசிப்பதை மாத்திரம் ஆசிக்கிறான். அவனுக்கு வேறு மனதுமில்லை, வேறு ஆசையுமில்லை, நேசிக்கப் பட்டவர் அவனைவிட்டகன்று போகும்போது அவன் முறுமுறுப்பதில்லை, முறைப்படுவதில்லை. தான் அபாத்திரவானென்று எண்ணுகிறான், தன்னைத் தாழ்த்துகிறான், புண்ணிய மார்க்கத்தில் அதிக சுறுசுறுப்புள்ளவனாகிறான், ஆ! சேசுவே, உம்மை நேசித்து உமது மட்டில் தாகமாயிருக்கிற ஆத்துமாக்களை நீர் நடத்திப் போகும் வழிகள் எவ்வளவோ ஆச்சரியத்துக் குரியவைகளாயிருக்கின்றன! சில சமயங்களில் உமதானந்தத்தினால் அவர்களை நிரப்புகிறீர், வேறு சில சமயங்களில் அவர்களைக் கண்ணீரில் விட்டு விடுகிறீர். ஒரு சமயத்தில் வலிய அவர்களுக்கு உதவிபுரிகிறீர். சில சமயங்களில் அவர்கள் உம்மை மன்றாடியும், அவர்களுக்கு நீர் உடனே உதவி புரிவதில்லை. இப்படியாய் அவர்கள் சுத்திகரிக்கப் பட்டபின் சிறுகச் சிறுகத் தங்கள் பாசக்கட்டுக்களைத் தறித்துவிட்டு உம்மை மாத்திரமே தேடி, நீர் உம்மைத் தரிசனை காண்பிக்கும் சிம்மாசனத்தடியில் வந்து நின்று "அவர் தம்மைக் காண்பிக்கும்போது திருப்தியடைவேன்" என்று சொல்லி நித்தியானந்தத்தில் அமிழ்ந்து போகிறார்கள்.

7ŠD¶]iVKD

தாழ்ச்சியின் மறைவில் புண்ணிய வரங்களை மறைக்க வேண்டும்

1.– மகனே! நீ பெற்றுக் கொண்ட பத்திச் சுறுசுறுப்பென்னும் வரத்தை மறைத்து வைக்கிறதும் அதைக் குறித்துப் பெருமை கொள்ளாமலும் அதிகமாய்ப் பேசாமலும் அதை அதிக பொருட்டாய் எண்ணாமலும்

இருக்கிறதுமே உனக்கு நலமும் பிரயோசனமுமா யிருக்கின்றது. உன்னைத் தானே நிந்தித்து, அந்த வரம் தகுதியற்ற ஒருவனுக்கு அளிக்கப் பட்டதேயென்று பயங்கொள்ளக் கடவாய். சற்று நேரத்துக்குள்ளாக விரோதமாய் மாறிப்போகக் கூடுமான இந்தப் பத்திச் சுறுசுறுப்பில் மிதமிஞ்சின நம்பிக்கை வைக்கத் தகாது. ஆனால் அது உன்னிடமிருக்குங் காலத்தில், அதுவின்றி நீ எவ்வளவு ஏழை எவ்வளவு சத்தியற்றவன் என்று கவனமாய் நினை. மன ஆறுதலின் வரத்தை வைத்துக்கொண்டபோது மாத்திரம் அல்ல, ஞான ஆறுதல் எடுபட்ட நிலைமையைத் தாழ்ச்சியோடும் அமரிக்கையோடும் பொறுமையோடும் சகிக்கும்பொழுதும்கூட ஞான விருத்தியாகின்றது; ஆனால் அப்போது செபத்தின் மட்டில் உனக்குள்ள பற்றுதல் குறைந்து போகவிடாமலும் நீ வழக்கமாய்ச் செய்துவரும் ஞான முயற்சிகளைக் குறைக்காமலும், உன்னாற் செய்யக் கூடுமானதை நல்ல மனதோடு, உன் புத்திக்குத் தோன்றினபடி செவ்வையாய்ச் செய்தும், உனக்குண்டாகிற இருதய வரட்சியையும் மனக் கலக்கத்தையும் பற்றி உன்னைத்தானே முழுதும் கைநெகிழ்ந்து விடாமலு மிருக்க வேண்டும்.

உ.– உள்ளபடி பலபேர், தங்கள் இஷ்டப்படி காரியம் கைகூடாத சமயங்களில், உடனே பொறுமையை யிழந்து அவநம்பிக்கைக்குள்ளாகிறார்கள். மனிதனுடைய சீவியத்தின் போக்குகள் எப்போதும் அவனுடைய கையில் அடங்கினவையல்ல; சர்வேசுரன் தம் வரப்பிரசாதங் களையும் ஆறுதல்களையும், தமது இஷ்டமுள்ள அளவிலும் நேரத்திலும் விதத்திலும் தம் பக்தர்களுக்குத் தந்தருளுவாரொழிய மற்றபடியல்ல. சிலர் விவேகந்தப்பி, பத்திவரத்தினாலேதானே கெட்டுப் போனார்கள். எப்படியென்றால், தங்கள் பலவீனம் எவ்வளவென்று

யோசியாதவர்களாய், பகுத்தறிவு காட்டும் வழியில் நடவாமல் தங்கள் சத்துவத்துக்கு அதிகமாய்ச் செய்ய எத்தனித்தார்கள். சர்வேசுரனுக்குப் பிரியமானதற்கு மேல் அதிகமாய்ச் செய்ய அவர்கள் துணிந்து கொண்டபடியால், வெகு சீக்கிரத்தில் பத்திவரத்தை இழந்து போனார்கள். பரலோகத்தில் கூட்டைக் கட்ட வேண்டும் என்று விரும்பினவர்களாகிய அவர்கள் ஏழைகளும் தாழ்த்தப் பட்டவர்களுமானார்கள்; தாழ்த்தப்பட்டு எளிமை யடைவதனால் அவர்கள் தங்கள் சொந்த சிறகுகளின் பலத்தாலல்ல, ஆனால் என் சிறகுகளில் அடைக்கலம் புகுந்தே என் சமூகத்தில் பறக்கக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. சாங்கோபாங்க மார்க்கத்தில் புதியவர் களும் பழக்கமில்லாதவர்களும் விவேகிகளுடைய ஆலோசனையின் மேல் நடந்தாலே தவிர மற்றப்படி எளிதாய் மோசம் போய்த் தவறிப் போவார்கள்.

௩.– பழக்கப்பட்டவர்களுடைய யோசனையை நம்பாமல் தங்களுடைய எண்ணத்தையே பின்பற்றி நடக்க மனதுள்ள வர்கள் தங்களுடைய சுய கருத்தை விட்டுவிட்டாலன்றி அவர்களுடைய முடிவு வெகு ஆபத்துள்ளதாயிருக்கும். தாங்களே புத்திசாலிகளென்று எண்ணங்கொள்ளுகிறவர்கள் பிறரால் நடத்தப்பட தாழ்ச்சியோடு சகிப்பது வெகு அரிது. தன்னைத்தானே மதித்தலுடன் சேர்ந்த மிகுதியான படிப்பை விட, தாழ்ச்சியும் சாதாரண புத்தித் திறமையும் சேர்ந்த அற்ப ஞானமே மேல். மிக்க ஆங்காரம் வருவிக்க ஏதுவான அறிவைவிட அற்பமாய் அறிவது உனக்கு அதிக உத்தமம். தனக்கு முந்தியிருந்த ஞான வறுமையையும், தனக்களிக்கப் பட்ட வரப்பிரசாதத்தை எங்கே இழந்து விடுவோமோ என்கிற பரிசுத்த தெய்வ பயத்தையும் மறந்து, சந்தோஷத் துக்கு முழுதுந் தன்னைக் கையளிப்பது விவேகமற்ற

தன்மை. இக்கட்டும் துன்பமுமான காலத்தில் மிஞ்சின அவதைரியப் பட்டு என்மேல் வைக்க வேண்டிய நம்பிக்கைக்குத் தகாத எண்ணமும் மனமும் கொள்ளுவது நலமும் ஞானமுமன்று.

4.– சோதனையில்லாத அமரிக்கையான காலத்தில் முற்றும் அச்சமற்றவன் எவனோ அவன் ஞான யுத்தக் காலத்தில் அநேகமாய் தைரியமற்றவனும், கோழைத்தனமுள்ளவனுமாவான். எப்போதும் தாழ்ச்சியுள்ளவனும் உன் மதிப்பில் நீசனுமாயிருக்கவும் உன் புத்தியை அடக்கியொடுக்கவும் நீ யறிவாயாகில், இவ்வளவு சீக்கிரமாய் ஆபத்திலும் பாவத்திலும் விழ மாட்டாய். பத்திச் சுறுசுறுப்பின் போதே, ஞான வெளி ஏடுபட்ட பின் உனக்கு என்ன சம்பவிக்கும் என்று நினைப்பது யுக்தி. பக்திச் சுறுசுறுப்பை யிழந்தாயோ, அது மறுபடி உனக்குக் கொடுக்கப்படக் கூடுமென்றும், சர்வேசுரன் உன் நன்மைக்காகவும் தம் மகிமைக்காகவும் அதைத் தற்போதைக்கு நீக்கினாரென்றும் நினைத்துக்கொள்.

5.– உன் இஷ்டப்படிக்குச் சகலமும் உனக்குச் சித்திக்கிறதை விட இப்படிக்கொத்த சோதனை வருகிறது அடிக்கடி உனக்கு மெத்த நன்மையாயிருக்கும். ஏனெனில் ஒருவனுடைய புண்ணியத்தை நிதானிக்க, அவன் பல காட்சி காண்கிறானோ, அனேக ஆறுதலையடைகிறானோ, வேதாகம சாஸ்திரியாயிருக்கிறானோ, உயர்ந்த அந்தஸ்தி லிருக்கிறானோவென்று பார்க்க வேண்டாம்; ஆனால் மெய்யான தாழ்ச்சியில் அஸ்திவாரம் ஊன்றி தேவ சிநேகத்தால் நிரப்பப்பட்டு, எப்போதும் சுத்தக் கருத்தோடும் முழுமையுஞ் சர்வேசுரனுடைய மகிமையைத் தேடி, தன்னை யொன்றுமில்லையென்று எண்ணி மெய்யாகவே நிந்தித்து, பிறரால் சங்கை பெறுவதைவிட நிந்திக்கப்படவும் தாழ்த்தப் படவும் ஆசித்து வருகிறானோ என்றுதான் பார்க்க வேண்டும்.

யோசனை

தன் நிர்ப்பாக்கியத்தை யறிந்து, அதை எப்போதும் தன் கண்முன்பாக வைத்திருப்பதும், உயிருள்ள விசுவாசத் தோடும் கீழ்ப்படிதலுள்ள நேசத்தோடும் சர்வேசுரனுக்குத் தன்னைத்தானே முழுதுங் கையளித்து விடுவதுந்தான் தாழ்ச்சியென்னும் அஸ்திவாரங் கொண்ட ஞான சீவியம். நான் பலவீனன், வறியவன் என்று தன்னுள்ளத்திற் சொல்லுகிறவன் தன்னை நம்புவதில்லை. சேசுநாதர் மட்டிலே முழு நம்பிக்கையும் வைக்கிறான். வரப்பிரசாதத்தின் ஏவுதல்களை எதார்த்தமாய்ப் பின்செல்லுகிறான். பத்தியுருக்கத்தில் தன்னை உயர்த்திக் கொள்ளுவதில்லை. ஞான வறட்சியில் அயர்ந்து போவதில்லை. சர்வேசுரனுடைய சித்தம் அவனிடம் நிறைவேறி வரும் வரையில் திருப்தியாயிருக்கிறான். மகா பரிசுத்தமான காரியங்களுக்குள்ளாக முதலாய்த் தன்னைத் தானே மறைத்துக் கொண்டிருக்கும் ஆங்காரம் அவனை மோசத்துக் குள்ளாக்குவதில்லை. தன் சீவியத்தில் பிரமாணிக்க அமரிக்கையோடு, அவன் சர்வேசுரனை நோக்கி, “உமது சிம்மாசனத்தண்டை பணிவிடை செய்யும் ஞானத்தை எனக்குத் தந்தருளும்; என்னை உமது பிள்ளைகளின் கணக்கினின்று நீக்கி விடாதேயும், ஏனெனில் அடியேன் உமது ஊழியன், உமது ஊழியக்காரியின் பிள்ளை; பலவீனன், சொற்ப ஆயுசுள்ளவன்; உமது நீதியையும் சட்டங்களையும் கண்டுபிடிக்கிறவனல்லன்” என்று சொல்லுவான். இவ்விதம் வேண்டிக் கொண்டு இவ்விதம் ஆசைப்படுகிறவன் சமாதானத்தில் நடக்கக் கடவான். சர்வேசுரன் பிரியத்தோடு அவனை நோக்குகிறார். அவருடைய ஆசீர்வாதம் அவன்மேல் நிற்கிறது.

8ŠD¶]ìVkD

சர்வேசுரனுடைய சமூகத்தில் தன்னைத்தானே நீசமாய் எண்ண வேணடும்

1.– (ஆத்துமம்) தூசியும் சாம்பலுமாயினும் நான் என் ஆண்டவரிடம் பேசுவேன். நான் என்னை யதிகமாக எண்ணுவேனேயாகில், இதோ நீர் என்பேரில் எதிர்த்து நிற்கிறீர், என் அக்கிரமங்களே எனக்கு விரோதமாய் என்னால் மறுக்கப் படாத சாட்சி சொல்லுகின்றன. ஆனால் நான் என்னை நிசிதமாயெண்ணி சூனியமாக்கி, என் சுயமதிப்பெல்லாம் ஒழித்துவிட்டு, நான் மெய்யாகவே இருப்பதுபோல என்னைத்தானே தூசியாயாக்குவேனாகில், நீர் என்னை தயவாய் நோக்குவீர், உமது திருவொளி என் மனதில் பிரகாசிக்கும். என் பேரிற்றானே நான் கொள்ளும் எண்ணம் எவ்வளவு சொற்பமாயிருந்த போதிலும் ஆழமறியாத பாதாளமாகிய என் ஒன்றுமில்லாமையில் அது அமிழ்ந்து காணமற் போய்விடும். அவ்விடத்திலே, இப்போது நானென்ன வென்றும், முன்னால் இருந்தது என்னவென்றும் எங்கிருந்து வந்தேனென்றும் எனக்குக் காண்பிப்பீர். ஏனெனில் நானொன்றுமில்லை, அதையோ நான் அறியா மலிருந்தேன். என்னை நீர் கைவிட்டு விடுவீரானால், இதோ ஒன்றுமில்லாமையும், முழு பலவீனனாயுமிருக்கிறேன். ஆனால் நீர் என்னைத் தயவோடு நோக்குவீரானால், உடனே பலவானாகிப் புது சந்தோஷத்தினால் நிரப்பப் படுகிறேன். சுய இச்சையினால் எப்போதும் இவ்வுலக காரியங்களுக்கு இழுக்கப் படுகிறவனாகிய நான் உம்மால் அவ்வளவு அன்போடு அரவணைக்கப் படுகிறதும் அவ்வளவு சீக்கிரம் தைரியமாக்கப்படுகிறதும் மிகவும் ஆச்சரியமாயிருக்கின்றது.

2.– அதெல்லாம் உமது நேசத்தாலேதான் உண்டாகிறது; என் பேறு ஒன்றுமின்றி இலவசமாய் எனக்குதவி புரிந்து எனது சகல அவசரங்களிலும் எனக்கு ஒத்தாசை செய்து, பலத்த ஆபத்துகளில் என்னைக் காப்பாற்றி, உள்ளபடியே எண்ணிறந்த பொல்லாங்குகளினின்று என்னை இரட்சித்து வருகிறது அந்த நேசமே. மெய்யாகவே, நான் என்பேரில் கிரமந்தப்பின பட்சம் வைத்துக் கெட்டுப் போனேன்; பிறகு உம்மை மாத்திரம் தேடிப் பரிசுத்தமாய் நேசித்ததினால், உம்மையும் உம்மோடு என்னையும் கண்டடைந்தேன், என்னுடைய ஒன்றுமில்லாமையையும் அதிகமாய்க் கண்டுபிடித் துணர்ந்தேன். ஏனெனில் மிக்க மதுரமுள்ள நண்பரே! என் சகல பேறுபலன்களுக்கு மேலாகவும், நான் நம்பிக் கேட்கத் துணிவதற்கு மேலாகவும் எனக்குக் கிருபை செய்கிறீர். என் சர்வேசுரா! உமக்குத் தோத்திரமுண்டாகக் கடவது; ஏனெனில் மனிதர் எவ்வித நன்மைகளுக்கும் தகுதி யற்றவர்களாயிருந்த போதிலும், உமது உதாரத்துவமும் அளவில்லாத நன்மைத்தனமும் சகலருக்கும், நன்றி கெட்டவர்களுக்கும், உம்மை விட்டுத் தூர அகன்றுபோன வர்களுக்கு முதலாய் நன்மை செய்து கொண்டே வருகிறது. நாங்கள் நன்றியுள்ளவர்களுமாய், தாழ்ச்சியுள்ளவர் களுமாய், பத்திச் சுறுக்குள்ளவர்களுமாய் ஆகும்படி எங்களை உமது பாரிசமாய்த் திருப்பியருளும். ஏனெனில் நீரே எங்கள் இரட்சணியம், எங்கள் பலம், எங்கள் உறுதியாயிருக்கிறீர்.

யோசனை

மனிதன் தன் சுபாவ பலவீனத்தினாற் கட்டிக் கொள்ளும் பாவங்கள் விஷயத்தில், தேவன் இரக்கமுள்ள வராயிருக்கிறார். ஆனால் கெடுதிக்கெல்லாம் காரணமா யிருக்கும் ஆங்காரத்தை மெத்தவும் அருவருக்கிறார்.

ஆங்காரம் கெட்டுப்போன சம்மனசுக்களின் பாவம்; அது சர்வேசுரனுடைய அதிகாரத்தை எதிர்க்கிறது. "நாம் ஜெஹோவா (சர்வ வல்ல தேவன்), அது நமது நாமம், நமது மகிமையை மற்றெவருக்கும் கொடோம்" என்றார். ஆங்காரம் இயற்கையாகவே சர்வேசுரனுக்குச் சமானமாகத் தேடுகின்றது. சர்வேசுரனாகத் தேடுகிறது எவ்வளவோ பெருந் துரோகம். இந்தத் துரோகமுங் கூடுமோ? சர்வேசுரன் அதை அகோரமாய்த் தண்டிக்கிறார். "இதோ ஆதாம் நமக்குள் ஒருவரைப் போலானான்." எந்த ஆதாம்? நிர்வாணியாய்ப் பாவத்தோடு சிங்காரத் தோப்பினின்று துரத்தப்பட்ட ஆதாம், "நீ சாகவே சாவாய்" என்ற பயங்கரமான வார்த்தைகளைக் கேட்ட ஆதாம். அவனுடைய மக்கள் அவன் துரோகத்தைக் கண்டு பாவிக்கிறார்கள்; அவர்கள் ஆங்காரம் அதிகரிக்கின்றது. அப்போது கடவுள்: "விடியற்கால நட்சத்திரத்தைப் போல உயர எழும்பின நீ எவ்விதம் விழுந்தாய்? வான மண்டலங்களில் ஏறி நட்சத்திரங்களுக்கு மேல் என் சிம்மாசனத்தை ஸ்தாபிப்பேன்; உன்னத கடவுளுக்குச் சமானமாவேன் என்றாயே! இதோ நீ நரகத்திற்கு இழுக்கப் படுவாய். பாதாளங்களில் தள்ளப் படுவாய்" என்கிறார். ஆங்காரியான பரிசேயனைச் சுவாமி தண்டிக்கிறார்: தாழ்ச்சியுள்ள ஆயக்காரனை ஆசீர்வதிக்கிறார். ஒரு ஸ்திரீ சேசுநாதருடைய பாதத்தில் விழுந்து அழுகிறாள். தன் பாவங்களைப் பற்றித் தன்னைத் தாழ்த்துகிறாள். அதுவோ பெருந்துரோகம். இந்தத் துரோகமுங் கூடுமோ? சர்வேசுரனிடம் பொறுத்தல் கேட்க அஞ்சுகிறாள்; அவளுடைய மௌனமே மன்றாட்டாக இருக்கின்றது! இரட்சகர் அவளை நோக்கி: அவள் மெத்தவும் நேசித்தபடியால், மிகுதியான பாவங்கள் அவளுக்கு

மன்னிக்கப் பட்டன என்று ஆறுதல் சொல்லுகிறார். ஆங்காரம் நேசிப்பதில்லை. நரக சாயலாயிருக்கிறது. அதின் குணம், பகை, காய்மகாரம், கொடுமை, ஓட்டாரம். இவைகளின் காரணம் பாதாளத்தினின்று புறப்பட்டு பாதாளத்தில் அமிழ்ந்து போகின்றது. சர்வேசுரா! பாவியான என்மட்டில் இரக்கமாயிரும். நெற்றி தரையிற்பட என்னை உமக்கு முன்பாக நிர்மூலமாக்கிக் கொள்ளுகிறேன். என் நிர்ப்பாக்கியத்தை, என் துர்நாட்டத்தை, என் துர்ப்பலத்தை வெளிப் படுத்துகிறேன். நீர் எனக்கு உதவியாக வராவிடில் நான் உம்மை விட்டுப் பிரிந்து கெட்டழிந்து போவேன். ஆண்டவரே! என் இருதயத்தில் உமது வரப்பிரசாதத்தை வைத்தருளும், என்னைக் கைவிடாதேயும், என்னை இரட்சித்தருளும்; இல்லையோ, அழிந்து போவேன். சர்வேசுரா! உமது நிர்ப்பாக்கிய சிருஷ்டியின் மேல் இரக்கமாயிரும்.

9SD¶]iV«D

கடைசிக் கதி சர்வேசுரன் ஆகையால் அவருக்குச் சகலமும் ஒப்புக் கொடுக்க வேண்டும்

1.– மகனே! நீ பாக்கியவானாயிருக்க மெய்யாகவே ஆசித்தால், நாமே உனக்கு உன்னத கடைசி கதியாக இருக்க வேண்டியது. அநேக முறை உன்னையும் படைக்கப் பட்ட பொருட்களையும் கிரமந்தப்பி நாடும் உன் பற்றுதல்கள் அந்தக் கருத்தால் பரிசுத்தமாகும். ஏனெனில் நீ யாதொரு காரியத்தில் உன்னைத்தானே தேடுவாயாகில், நீ உடனே பலனற்றுப் போய் இருதய வறட்சியடைவாய். எல்லாத்தையும் கொடுத்தவர் நாமாகையால், உனது பிரதான கதியாகிய நமக்கே எல்லாவற்றையும் ஒப்புக்கொடுக்கக் கடவாய். சகல நன்மைகளும் சர்வ

நன்மையாகிய நம்மிடமிருந்து வருகிறதாகவும் ஆதலால் ஊறணியாகிற நம்மிடத்தில் அவைகள் திரும்ப வேண்டுமென்றும் சிந்தையில் இருத்து.

௨.– சிறியவனும், பெரியவனும், எளியவனும், மகராசனும், சீவிய ஊற்றினின்று எடுப்பது போல நம்மிடத்தினின்று சீவியத்தைத் தருகிற சலம் கொள்ளுகிறார்கள்; தாராளமாயும் முழுமனதோடும் நமக்கு ஊழியஞ் செய்கிறவர்கள் பிரதியுபகாரமடைவார்கள். நம்மை விட்டுப் புறத்தியில் மகிமையையும், யாதொரு தனி நன்மையில் சந்தோஷத்தையும் தேடுகிறவன் மெய்யான சந்தோஷமும் மன அமரிக்கையும் கொள்ளாமல் அநேக விதமாய் நெருக்கிடைப் பட்டு வருத்தத்துக்குள்ளாவான். ஆனதால் எந்த நன்மையாவது உன்னாலுண்டானதென்று பாராட்டாதே, எவனுக்குமுள்ள புண்ணியம் அவனால் வந்ததென்றெண்ணாதே! ஆனால் சர்வேசுரன் இன்றி மனிதமிடமொன்றும் இல்லாமையால் சகலமும் அவருக்கு ஒப்புக்கொடு. நாம் சகலமுங் கொடுத்தோம், சகலமும் நம்மிடமே திரும்ப வேண்டும்; வெகு கண்டிப்பாய் நன்றியறிந்த தோத்திரங்கள் கேட்கிறோம்.

௩.– வீண் பெருமையைத் துரத்திவிடுகிற உண்மை அதுவே. தேவ வரப்பிரசாதமும் மெய்யான சிநேகமும் ஒருவனிடத்தில் விளங்குமாகில், அவனிடத்தில் காய்மகாரமும் மனக்கவலையும் இராது, சுய பட்சத்திற்கு இடமிராது. ஏனெனில் தேவசிநேகம் ஆத்துமத்தை முழுமையும் தன் வசப்படுத்தி அதன் சத்துவங்களை யெல்லாம் அதிகரிப்பிக்கின்றது. உன்னிடத்தில் மெய்யான ஞானமிருந்தால் நம்மிடத்தில் மாத்திரம் சந்தோஷங் கொள்வாய், நமது பேரில் மாத்திரம் நம்பிக்கை வைப்பாய்; ஏனெனில் “சர்வேசுரன் ஒருவரே உத்தமர், மற்றெவருமல்ல,” அவரே சகலத்துக்கும் மேலாய் வாழ்த்தப் பட வேண்டியவர், அவரே சகலத்திலும் துதிக்கப்பட வேண்டியவர்.

யோசனை

மேலான உத்தம நன்மையாகிய சர்வேசுரனிடத்தில் இருநது சகல நன்மையும் உற்பத்தியாகின்றது. அவர் செய்வதெல்லாம் நன்மை. உலகத்தில் பாவந் தவிர வேறு தின்மையில்லை. பாவத்தின் தண்டனை தின்மையல்ல; ஏனெனில் அதைப் பொறுமையோடு சகித்தால் பாவ நிவாரணமாகிறது, பாவத்தினால் வந்த கேட்டை நிவிர்த்தியாக்குகின்றது. நாம் சர்வேசுரனிடத்தினின்று உண்டாகிறோம். நமது சொந்த பலத்தால் ஒன்றும் முடியாது. என் பிதாவே என்று முதலாய் சொல்ல முடியாது. ஏனெனில் மன்றாட நாமறியோம். நமக்குச் சொந்தமான பாவமொன்றே நமது மனச் சுதந்திரத்தின் கனியாயிருக் கின்றது, அதன் சம்பாவனை சாவு; சர்வேசுரன் தமது தயாளத்தால் நமக்களிப்பதுதான் நமது ஆஸ்தி. ஆனதால் நாம் நம்மிலே நிர்ப்பாக்கியர்; சர்வேசுரனே சகல பெருமையும் மகிமையும் அதிகாரமுமுள்ள சர்வாதி கர்த்தர்.

10ŠD¶]iVkD

உலகத்தை வெறுத்துச் சர்வேசுரனுக்கு ஊழியஞ் செய்வது இன்பம்

I.– (ஆத்துமம்) “ஆண்டவரே! இதோ மறுபடியும் பேசுவேன், மவுனமாயிருக்க மாட்டேன்.” பரலோகத்தில் வீற்றிருக்கிற என் தேவனும், என் ஆண்டவரும் என் இராசாவும் ஆனவரிடம் இரகசியமாய்ச் சொல்வேன்: “என் ஆண்டவரே, உமக்குப் பயந்து நடக்கிறவர்களுக்கு நீர் காண்பித்த இன்பம் எவ்வளவோ ஏராளமாயிருக்கின்றது.” ஆனால் உம்மை நேசித்து உம்மை முழு இருதயத்தோடு சேவித்து வருகிறவர்களுக்கு எவ்வளவு

அதிகமாகக் காண்பிப்பீரல்லோ? உமது நேசர்கள் உம்மைத் தியானிக்கையில் அடையும் இன்பம் மெய்யாகவே வாக்குக் கெட்டாததாயிருக்கிறது. விசேஷமாக நீர் உமது பட்சத்தை எனக்குக் காண்பித்ததெப்படியெனில்: நான் ஒன்றுமில்லா மையாயிருந்தபோது என்னை உண்டாக்கினீர், நான் உம்மை விட்டுத் தூர அகன்று திரிகையில் உமக்கு ஊழியஞ் செய்யத் தக்கதாக என்னைத் திருப்பிக் கொண்டுவந்து உம்மை நேசிக்கும்படியாக எனக்குக் கற்பித்தீர்.

௨.– ஓ! நித்திய சிநேகத்தின் ஊறணியே! உம்மைக் குறித்து நான் என்ன சொல்வேன்? நான் கெட்டு நாசமாய்ப் போன போது முதலாய் என்னை நினைக்கக் கிருபை புரிந்த உம்மை நான் எவ்விதம் மறந்துவிடக்கூடும்? நம்பிக்கை கொள்ளக் கூடுமானதற்கு மேலாய் உமது தாசனுக்குத் தயவுசெய்தீர்; பேறுபலனுக்கு மேலாய் அவன்பேரில் இரக்கமும் நேசமும் செலுத்தினீர். இந்த உபகாரத்துக்கு நான் உமக்கு என்ன பதில் நன்றி காண்பிக்கப் போகிறேன்? ஏனெனில், எல்லாவற்றையும் வெறுத்து உலகத்தைவிட்டுச் சந்நியாச அந்தஸ்தில் உட்படுவது எல்லாருக்கும் கொடுத்து வைத்ததல்ல. சகல சிருஷ்டிகளும் உமக்குப் பணிவிடை செய்யக் கடமைப்பட்டிருக்க, நான் உமக்கு ஊழியஞ் செய்வது பெரிய காரியமோ? உம்மைச் சேவிப்பது எனக்குப் பெரிதாய்த் தோன்றக் கூடாது. ஆனால் இம்மாத்திரம் எளியவனும் தகுதியற்றவனுமான என்னை உமது ஊழியனாகக் கையேற்றுக் கொள்ளவும், உமது அன்புள்ள தாசர்களோடு என்னைச் சேர்த்துக்கொள்ளவும் நீர் கிருபை செய்வதே எனக்குப் பெரிதாயும் ஆச்சரியமாயும் காணப்படுகின்றது.

௩.– இதோ என்னிடத்திலுள்ளவை எல்லாமும் நான் உமது ஊழியத்தில் செலவழிக்கக் கூடியதெல்லாமும் உமக்கே

சொந்தமாயிருக்கிறது. ஆயினும் நான் உம்மைச் சேவிக்கிறதைப் பார்க்க இதோ கிரமத்தை மாற்றி நீரே என்னை அதிகமாய்ச் சேவிக்கிறீர். இதோ மனிதனுடைய பிரயோசனத்திற்காக நீர் சிருஷ்டித்த வானமும் பூமியும் உமக்கு ஆஜ்ஞராயிருந்து நீர் கட்டளையிடும் யாவற்றையும் நாள்தோறும் நிறைவேற்றி வருகின்றன. இதுவும் போதா தென்று மனிதனுக்கு உதவி செய்ய சம்மனசுக்களை முதலாய்த் திட்டஞ் செய்திருக்கிறீர். ஆனால் எல்லாவற் றிற்கும் மேலான உபகாரமானது ஏதெனில்: நீர் மனிதனுக் குப் பணிவிடை செய்யச் சித்தமானதும், உம்மை அவனுக் குத் தந்தருளுவதாக வாக்குத்தத்தஞ் செய்ததுமாகும்.

4.– இத்தனை ஆயிரம் உபகாரங்களுக்குப் பிரதி நன்றியாக நான் உமக்கு என்னத்தைக் கொடுப்பேன்? ஆ! என் சீவிய காலத்தின் ஒவ்வொரு நாளும் உமக்கு ஊழியஞ் செய்வேனாக! ஒருதினமாகிலும் நான் உமக்குத் தக்க பணிவிடை செய்யக் கூடுமானால் தேவலை. மெய்யாகவே நீர் சகல பணிவிடைக்கும் சர்வ சங்கைக்கும் நித்திய தோத்திரத்திற்கும் பாத்திரமானவர். மெய்யாகவே நீர் என் ஆண்டவர், நானோ உமது எளிய ஊழியன்; நான் என் சத்துவங் கொண்ட மட்டும் உமக்கு ஊழியஞ் செய்யவும் உம்மைத் தோத்தரிப்பதில் ஒருபோதுஞ் சலிப்படையாம லிருக்கவும் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். ஆக இதுவே என் ஆசை, இதுவே என் விருப்பம்; எனக்குக் குறைபடுவதையோ நீரே எனக்குக் கிருபை புரிந்தருளும்.

௫.– உம்மைச் சேவித்து உம்மைப்பற்றிச் சகலத்தையும் நிந்திப்பது மகா பெருமையும் மகிமையுமாகும். ஏனெனில் உமது திரு ஊழியத்திற்கு மனப்பூரணமாய் உட்படுபவர்கள் தாராளமான வரப்பிரசாதங்களை அடைவார்கள். உமது நேசத்தைப் பற்றி சரீர இன்ப

சுகங்களையெல்லாம் வெறுத்து விட்டவர்கள் இஸ்பிரீத்து சாந்துவுடைய மகா மதுரமான ஆறுதலைக் கண்டடைவார்கள். உம்முடைய நாமத்தைப் பற்றி உலகக் கவலைகளையெல்லாம் ஒழித்துவிட்டு நெருக்கமான பாதையிற் பிரவேசிப்பவர்கள் மிகுந்த மனவமரிக்கையைப் பெற்றுக் கொள்வார்கள். ஓ! மனிதனை மெய்யாகவே மனச் சுயாதீனமுள்ளவனுமாய் பரிசுத்தனுமாயாக்குகிற பிரியமும் மதுரமுமான தேவ ஊழியமே! ஓ! மனிதனைச் சம்மனசுகளுக்குச் சரி யொத்தவனுமாய், தேவ கோபத்தைத் தணிக்கக் கூடிய வனுமாய், பசாசுகளுக்குப் பயங்கரம் வருவிக்கிறவனுமாய், சகல விசுவாசிகளுக்கும் புகழ்ச்சிக் குரியவனுமாய் ஆக்குகிற துறவற அந்தஸ்தே! ஓ! சர்வ நன்மையானவரை அடையவும் முடிவில்லா இன்பங்களைச் சுகிக்கவுஞ் செய்யும் ஊழியமே! ஓ, வெகுவாய் ஆசிக்கப் படவும் தெரிந்துகொள்ளப்படவும் ஏதுவான அந்தஸ்தே!

யோசனை

பூலோகம் ஆசாபாசங்களால் எவ்வளவு மயங்கிப் போயிருக்கிறதென்றால், சர்வேசுரனுடைய மக்களின் பாக்கியத்தை அது கண்டுபிடிக்க அறியாது. அவர்களை நிந்தித்து இகழ்ந்து பேசுகின்றது; சில சமயத்தில் அவர்களுடைய நல்லொழுக்கத்தைக் கண்டு ஆச்சரியப் படுகின்றது, ஆனல் கிறீஸ்துநாதரோடு ஒன்றித்திருக்கும் ஆத்துமத்திலுண்டான ஆறுதலையும் அமரிக்கையையும் அது கொஞ்சங்கூட கண்டுபிடிப்பதில்லை. “எனது துன்பங்களினடுவில் நான் சந்தோஷ வெள்ளத்தில் அமிழ்ந்திருக்கிறேன்” என்று அர்ச். சின்னப்பர் கூறியிருப்பது உலகத்துக்கு ஒரு பரம இரகசியம்போல் இருக்கின்றது. உலகத்திற்கு ஊழியஞ் செய்கிறவனுடைய கதி என்ன? எப்போதாவது சொற்ப சந்தோஷமானால்

இடைவிடாத கவலை; சர்வேசுரன் அவனை முழுவதுமே கைவிட்டு விடாதபோது அவனுடைய மனது அவனை வருத்துகின்றது. அவனுடைய இருதயத்தில் நுழைந்து பார். மனோவேதனை தான் காண்பாய் மனோவேதனைதான் அவனுடைய சம்பாவனை; சலிப்புதான் அவனுடைய சமாதானம். கிறீஸ்தவ ஆத்துமங்களே! பூலோகத்தையும் அதற்குச் சொந்தமான சகலத்தையும் வெறுத்த ஆத்துமங்களே! உலகத்துக்கு ஊழியஞ்செய்கிறவர்களைப் பாருங்கள். சகலவித ஆசாபாசக் கட்டுகளாலும் கட்டப்பட்டு வருந்து கிறார்கள். உங்களை இரட்சித்தவருடைய பாதங்களில் விழுந்து அவருக்கு நன்றியறிந்த தோத்திரஞ் செய்யுங்கள். பூலோகத்தில் உங்களிருதயத்தில் நீங்கள் அனுபவிக்கத் துவக்கின சந்தோஷம் பரலோகத்தில் பூர்த்தியாகும்படி செய்ய அவரை மன்றாடுங்கள்.

11ŠD¶]ìVkD

இருதயத்தின் ஆசைகளைப் பரிசோதித்துச் செவ்வைப்படுத்த வேண்டும்

1.– மகனே! நீ இன்னம் நன்றாயறியாத அநேக காரியங்களைக் கற்றுக் கொள்ளக் கடவாய்.– அவை எவை, ஆண்டவரே? – உன் ஆசைகளை நமது பிரியத்துக்கு முழுதும் ஒத்ததாகச் செய்து, உன்னையே தேடாமல் நமது சித்தத்தை ஆவலோடு தேடிப் பின்பற்றக் கடவாய். அடிக்கடி உன்னுடைய ஆசைகள் பலமாயெழும்பி வேகமாய் உன்னை இழுக்கின்றன; ஆனால் அவைகளைத் தூண்டுகிறது நம்முடைய தோத்திரத்தைத் தேடுகிறதோ அல்லது உன்னுடைய சொந்தப் பிரயோசனத்தை நாடுதலோ எதுவோவென்று யோசித்துப் பார். அந்த ஆசைகளில் நம்மைத் தேடுகிறாயானால், நாம் எவ்விதம்

கட்டளையிட்ட போதிலும் நீ சந்தோஷமாயிருப்பாய். ஆனால் அவைகளில் எள்ளளவேனும் உன்னுடைய சுயநலத்தையுந் தேடுவாயாகில் அதுதான் உன் விர்த்திக்குத் தடங்கலும் வருத்தமும் உண்டாகக் காரணமாயிருக்கும்.

௨.– ஆதலால் நம்மை ஆலோசனை கேளாமல் நீ கொண்ட ஆசைகளின்பேரில் மிதமிஞ்சி ஊன்ற வேண்டாம்; ஏனெனில் முதலில் உனக்குப் பிரியமாகவும் உத்தமமெனத் தோன்றியதாகவும் இருந்தவைகளைப் பற்றி, பிறகு உனக்கு மனஸ்தாபமும் வெறுப்பும் உண்டாகக் கூடும். உள்ளபடி, தகுந்ததாய்த் தோன்றுகிற ஆசை எதையும் உடனே பின்பற்ற வேண்டாம்; தகாததாய்த் தோன்றுகிற ஆசை யாவற்றையும் உடனே தள்ளிவிடவும் வேண்டாம். பரிசுத்த ஊக்கத்தையும் சுகிர்த ஆசைகளையும் கூட அடக்குவது சமயத்தில் நன்று. ஏனெனில் மிதமிஞ்சின தீவிரம் உன் மனதில் பராக்குண்டாக்கக் கூடும்; கிரமந்தப்பின பரபரப்பினால் பிறருக்குத் துர்மாதிரிகையாயிருக்கக் கூடும்; மற்றவர்கள் உன் கருத்துக்குச் செய்யும் விரோதத்தால் ஓர் சமயம் நீ அமரிக்கையும் தைரியமுமற்றவனாவாய்.

௩.– சரீரம் ஆசிப்பதென்னவென்றும், வெறுப்பதென்னவென்றுங் கவனியாமல், சில சமயங்களில், சரீரத்தைக் கட்டாயமாய்ப் புத்திக்குக் கீழ்ப்படுத்தி, புலன்களின் ஆசைகளை வலிமையோடு எதிர்க்க வேண்டியது. சரீரம் எந்தக் கஷ்டத்துக்கும் பின்வாங்கேன் என்னும் வரையிலும், சொற்பமாயிருந்தாலும் திருப்தியடையவும், சாமானிய மான அலுவல்களில் பிரியங்கொள்ளவும், முறைப்படாமல் எதிரிடையைத் தாங்கவும் அறியும்வரையிலும், அதை ஓயாமல் அடக்கவும் தண்டிக்கவும் வேண்டியது.

யோசனை

நம்மை மோசத்திற்குள்ளாக்கும் நமது மனத்துக்கும் நமக்குக் கலக்கமுண்டாக்கும் ஆசைகளுக்கும், நமது ஆத்துமத்தை அசுசிப்படுத்தி பூமிக்கு இழுக்கும் ஐம்புலன்களுக்கும் விரோதமாய் நாம் எப்போதும் போராட வேண்டியிருக்கிறது. கெட்டுப்போன மனிதனுடைய அந்தஸ்து பரிதாபத்திற்குரியது! ஆனால் சர்வேசுரன் அவனைக் கைவிட்டதில்லை; மனமிருந்தால் அவன் ஜெயங்கொள்ளலாம். மனதின் கலக்கத்தை விசுவாசம் தீர்த்து, உண்மையில் நிறுத்துகின்றது. தெய்வ சித்தத்திற்கு முழு கீழ்ப்படிதல் இருதய சமாதானத்தைத் தந்து வீண் ஆசைகளையொழித்துவிடுகின்றது. செபத்தினாலும், தாழ்ச்சியினாலும், தபசினாலும், சரீரத்தைத் தண்டித்து அடக்குவதினாலும் ஐம்புலன்களைச் செயிக்கிறோம். ஓயாத இந்த யுத்தத்தில் கிறீஸ்தவன் உத்தமனாகிறான். பிரமாணிக்கமாய் யுத்தஞ் செய்யும்போது அப்போஸ்தல ரோடு அவன்: “நான் நாடித் தேடுகிற அந்தஸ்துக்கு இன்னும் வந்து சேர்ந்ததாக நான் எண்ணவில்லை; ஆயினும் பின்னால் இருப்பதை மறந்துவிட்டு முன்னாலிருப்பதை நாடி நமக்குச் சர்வேசுரன் நியமித்திருக்கும் சம்பாவனையைப் பிடித்துக்கொள்ள என் சீவிய முடிவைக் கோருகிறேன். அந்தச் சம்பாவனை ஏதென்றால் சேசு கிறீஸ்துநாதரின் பேறுபலன்களால் நாம் அடையும்படியாக சர்வேசுரன் நம்மை அழைத்து நமக்களிக்கும் மோக்ஷபாக்கியந்தான்” என்று சொல்லக்கூடும்.

12ŠD¶]iVkD

பொறுமையில் பழகுகிற விதமும் துராசாபாசங்களோடு செய்ய வேண்டிய போராட்டமும்

1.– (ஆத்துமம்) ஆண்டவராகிய சர்வேசுரா! இவ்வுலகத்தில் விரோதமான காரியங்கள் அநேகஞ் சம்பவிக்கிறபடியால், எனக்குப் பொறுமை மெத்தவும் அவசரமென்று தெரிய வருகிறது. ஏனெனில், என் மனச் சமாதானத்தைக் காப்பாற்ற நான் என்னதான் ஏற்பாடு பண்ணின போதிலும், என் சீவியம் யுத்தமும் கஸ்தியுமில்லாமல் இருக்கக் கூடுமாயில்லை.

௨.– (ஆண்டவர்) மகனே! அது மெய்தான். ஆதலால் சோதனையில்லாததும், விக்கினமில்லாததுமான சமாதானத்தை நீ தேடிவரவேண்டாம். ஆனால் பற்பல துன்ப துரிதங்களில் பழக்கப்பட்டு அநேக இடையூறுகளில் நீ சோதிக்கப்பட்ட பிறகுதான் நீ சமாதானத்தை அடைந்தாயென்று எண்ணக் கடவாய். நீ அவ்வளவு வருத்தப்பட உன்னுற் கூடுமாயில்லை என்பாயாகில், நீ ஒருநாள் உத்தரிக்கிற ஸ்தலத்து நெருப்பை எப்படித் தாளப் போகிறாய்? இரு தீமைகளில் அதிகச் சிறியதையே எப்போதுந் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். ஆதலால் மறுலோக நித்திய வேதனைகளுக்குத் தப்பித்துக் கொள்ள வேண்டுமாகுல் தற்கால பொல்லாங்குகளைச் சுவாமியைப் பற்றி நல்ல மனதோடு சகிக்கப் பார். உலகோர் வருத்தப்படுகிறதேயில்லை அல்லது கொஞ்சம் மாத்திரம் வருத்தப் படுகிறுர்களென்று நீ நினைக்கிறுயோ? வெகு சொகுசாய்க் காலட்சேபஞ் செய்கிறவர்களிடத்தில் முதலாய் இதைக் காண மாட்டாய்.

௩.– ஆனால் அவர்களுககு அநேக இன்ப சுகங்களுள்ளன, சுய மனதின்படி நடக்கிறார்கள், ஆனதால் தங்களுடைய

துன்ப துரிதங்களை அற்பமாய் எண்ணுகிறார்கள் என்பாயோ? இருக்கட்டும், அவர்கள் ஆசிப்பதெல்லாம் அவர்களுக்குண்டாகின்றன என்று வைத்துக்கொள்ளுவோம். ஆனால் அது எத்தனை காலம் நீளிக்கும் என்று நினைக்கிறாய்? இதோ உலகத்தில் சம்பன்னர்களாயிருக்கிறவர்கள் "புகைபோல மறைந்து போவார்கள்," அடைந்த சந்தோஷங்களைக் குறித்து ஞாபகமும் நிற்காது. அவர்கள் உயிரோடிருக் கையில் முதலாய், கசப்பும் சலிப்பும் அச்சமுமின்றி அவர்கள் சுகம் அனுபவிப்பதில்லை; அவர்களுக்கு இன்பத்தைத் தருகிற காரியங்களே அநேகமுறை அவர்களுக்குத் துன்பத்தை வருவிக்கின்றன. அவர்கள் கிரமந்தப்பி இன்பங்களைத் தேடிப் பின்பற்றுகிறதால், கலக்கமுங் கசப்புமின்றி அவைகளை அநுபவியாதிருப்பது நீதிதான்.

4.– ஓ! இன்பங்களெல்லாம் எத்தனையோ சொற்ப நேரத்துக்கு, எத்தனையோ பொய்யும் அக்கிரமமுமுள்ளவை, வெட்கத்துக்குரியவை! ஆனால் மதிமயக்கத்தினுலும் குருட்டாட்டத்தினுலும் அவர்கள் கண்டுபிடிப்பதில்லை. புத்தியில்லா மிருகங்களைப் போல அழிந்து போகிற சொற்ப சுகத்துக்காக ஆத்துமத்தின் நித்திய அழிவுக்கு உள்ளாகிறுர்கள். ஆனதால் "மகனே நீ உன் துராசாபாசங்களைப் பின்பற்றி நடவாதே, உன் சுயமனதை வெறுத்துவிடு." "சர்வேசுரனிடத்திற் பிரியங்கொள்; உன் இருதயத்தின் விண்ணப்பத்தை அவர் உனக்குத் தந்தருளுவார்."

5.– ஏனெனில், நீ மெய்யான இன்பம் அநுபவித்து நமது ஆறுதலை ஏராளமாய் அடைய வேண்டுமாகுல் இதோ பிரபஞ்ச காரியங்களை எல்லாம் நிந்தித்து, வீணான இன்பங்களை எல்லாம் தள்ளி விடு; அப்பொழுது உனக்கு ஆசீர்வாதமும் ஏராளமான ஆறுதலும் கிடைக்கும்.

சிருஷ்டிகளால் வருகிற ஆறுதலை நீ எவ்வளவிற்குத் தள்ளி நடப்பாயோ அவ்வளவிற்கு அதிக இன்பமும் பலமுமுள்ள ஆறுதலை நம்மிடத்திற் கண்டடைவாய். ஆனால் துவக்கத்திலே துன்பமும், பிரயாசையும், யுத்தமுமின்றி அவைகளை அடையமாட்டாய். வேரூன்றின பழக்கம் தடை செய்யும். ஆனால் அது நல்ல பழக்கத்தால் தோற்கடிக்கப்படும்; சரீரம் முறையிடும், ஆனால் புத்தியின் சுறுக்கினால் அடக்கப் படும். பூர்வீக சர்ப்பம் உன்னைக் கடித்துத் தொல்லைப்படுத்தும், ஆனால் செபதியானத்தால் துரத்தப்படும். இதுவுமன்றி யாதாமொரு பிரயோசமான வேலையால் உன் ஆத்துமத்தின் வாசல் அதற்கு அடைத்து விடப்படும்.

யோசனை

மாம்சமென்னப் பட்டதெல்லாம் பாவத்தைக் கட்டிக் கொண்டது, ஆனதால் அது துன்பப்பட வேண்டியது. இதுதான் இப்போதைய கட்டளை; இது நீதிக் கட்டளை; ஏனெனில் நல்ல மனதோடு ஏற்றுக் கொள்ளப் பட்டு, இரட்சகருடைய பாடுகளோடு ஒன்றிக்கப்பட்ட துன்பம் ஆத்துமத்தைக் குணப்படுத்தி முந்திய மாசற்றதனத்தில் திரும்ப நிலைநாட்டுகின்றது. ஆதலால் உன் விஷயத்தில் இந்தத் தேவ கட்டளை நிறைவேறும்போது நீ முறைப்பட வேண்டிய காரணமென்ன?

சர்வேசுரனுடைய இரக்கம் உனக்குத் திரும்ப உயிர் கொடுக்கப் பார்க்கிறதைப் பற்றியோ? உன்னை மீட்கிறதற்காகப் பாடுபட்ட சேசுநாதரைப் போலாகிறதி னாலோ? சேசுநாதர் தமது பாடுகளாற் செய்கிற பாவ நிவாரணத்தால் நமக்குப் பலனுண்டாகும்; நாமும் நமது துன்பங்களை அவருடைய பாடுகளோடு ஒன்றிக்க

வேண்டியது. இரக்ஷணிய இரகசியம் சிலுவையில் நிறைவேறுகின்றது. ஆனதால் சிலுவைதான் இவ்வுலகத்தில் நமது ஏக பாக்கியம். அதினின்றுதான் மன அமரிக்கையும் இருதய சமாதானமும் உண்டாகின்றன. உலகம் தன் உதவாத சந்தோஷத் தோற்றங்களால் உன்னை மயக்கு கின்றது. ஆனால் உலகத்தைப் பின்பற்றி நடக்கிறவர்கள் துன்பம் ஒன்றும் படுவதில்லை என்று நினைக்கிறாயோ? அவர்களுக்கும் மற்றவர்களைப் போல் சரீர வியாதிகள, கஸ்தி, கவலை, கணக்கற்ற உபத்திரவங்கள் வருவதில்லையோ? கடைசியில் முடிவு வருகின்றது, தேவ நீதி இதைக் கேட்கின்றது; இவ்வுலக ஆஸ்திக்காரன் நிர்வாணியாய்ச் சிறைக்கூடத்தில் தள்ளப் படுகிறான். “மெய்யாகவே உனக்குச் சொல்லுகிறேன்: இவன் கடைசிக் காசு செலுத்துகிற வரையிலும், அவன் அதைவிட்டுப் புறப்படப் போவதில்லை.” இவ்வுலகத்திலேயே இரட்சகரால் பரிசுத்தமாக்கப்பட்டு மீட்கப் படுகிற நீங்கள் சந்தோஷப்படுங்கள், நேசத்தோடு நீதியின் பலியைச் செலுத்துங்கள். “ஆண்டவரே! நான் சமாதானத்தில் நித்திரை போய் இளைப்பாறுவேன்; ஏனெனில், என் சர்வேசுரா! நீர் என்னை நம்பிக்கையில் திடப்படுத்தினீர்.”

13ŠD¶]iV«D

தாழ்ச்சியுள்ளவன் சேசுநாதருடைய பாவனையாகக் கீழ்ப்படிய வேண்டும்

1.– கீழ்ப்படிய மாட்டேன் என்று எண்ணங் கொள்பவன் எவனோ, அவன் வரப்பிரசாதத்தை யடையான். விசேஷ நன்மைகளைத் தேடுபவன் எவனோ அவன் பொது நன்மைகளை இழந்து விடுவான். ஒருவன் தன் சிரேஷ்டருக்கு முழு மனதோடும் மனப்பூரணமாயும்

தன்னைத்தானே கீழ்ப்படுத்தாமற் போகிறபோது, அவனுடைய சரீரம் இன்னும் அவனுக்கு முழுமையும் கீழ்ப்படியாமல் அடிக்கடி எதிர்த்து முறுமுறுக்கிறது என்பதற்கு அடையாளமாய் இருக்கின்றது. ஆகையால் உன் சரீரத்தைக் கீழ்ப்படுத்த உனக்கு ஆசை இருந்தால் உன் சிரேஷ்டருக்குத் துரிதமாய்க் கீழ்ப்படியக் கற்றுக்கொள். ஏனெனில் நமது ஆத்துமத்தில் யாதோர் பழுது இல்லாவிடில், புறத்தி சத்துரு கூடிய சீக்கிரத்தில் ஜெயிக்கப்படும். நீ உன் மனச்சாட்சிக்கு ஒழுங்காய்க் கீழ்ப்படியாமற்போனால், மற்ற சத்துருக்களை விட நீயே உனக்கு மிக விரோதமும் கெடுதியுமுள்ள சத்துரு. மாமிசத்தையும் இரத்தத்தையும் நீ செயிக்க வேண்டுமாகில் உன் மட்டில்தானே அகத்தியமாய் நீ மெய்யான நிந்தை கொண்டிருக்க வேண்டியது. நீ இன்னும் கிரமந்தப்பின பற்றுதலோடு உன்னையே சிநேகிக்கிறபடியால் பிறருடைய கட்டளைக்கு நீ முழுதும் அமைந்திருக்கப் பயப்படுகிறாய்.

௨.– ஒன்றும் இல்லாமையினின்று சகலத்தையும் சிருஷ்டித்தவரும் சர்வ வல்லவரும் உன்னதமானவருமான நாம் உன்னைப்பற்றித் தாழ்ச்சியாய் மனிதனுக்குக் கீழ்ப்படிந்திருக்க, தூசியும் ஒன்றுமில்லாத வஸ்துவுமாகிய நீ சுவாமியைப் பற்றி மனிதனுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருப்பது பெரிய காரியமோ? நமது தாழ்ச்சியைப் பார்த்து நீ உன் ஆங்காரத்தை வெல்லும்படி, நாம் எல்லாரையும் விடத் தாழ்ச்சியுள்ளவரும் கடையருமானோம். தூசியே, கீழ்ப்படியக் கற்றுக் கொள்; மண்ணுஞ் சேறுமே! உன்னைத் தாழ்த்தி எல்லோருடைய காலடியிலும் பணியக் கற்றுக் கொள். உன்னுடைய மனதை முறித்துச் சகலருக்கும் கீழ்ப்படியக் கற்றுக்கொள்.

௩.– உன் பேரிற்றானே கோபங்கொண்டு உன்னிடத்தில் ஆங்காரம் பிழைத்திருக்கவிடாதே. ஆனால் சகலரும் உன்

மேல் நடந்து, தெருவின் சகதியைப்போல் உன்னைக் காலால் மிதிக்கக்கூடுமாறு உன்னைத் தாழ்ச்சியுள்ளவனும் சிறியவனுமாகக் காண்பிக்கக்கடவாய். அற்ப மனிதா! நீ எதற்காக முறையிடுகிறாய்? நீசப் பாவியே! எண்ணிறந்த விசை சர்வேசுரனுக்குத் துரோகஞ் செய்து, அநேகமுறை நரகத்திற்குத் தகுதியுடையவனான நீ உன்பேரில் முறையிடுகிறவர்களுக்கு நீ என்ன எதிர்த்துச் சொல்லக் கூடும்? ஆனால் உன் ஆத்துமம் நமது சமூகத்தில் விலையேறப்பெற்றதானபடியால், நமது நேசத்தை நீ அறிந்து நமது உபகாரங்களைப் பற்றி எப்போதும் நன்றியறிதல் உள்ளவனாயிருக்கும்படிக்கும், கீழ்ப்படி தலுக்கும் தாழ்ச்சிக்கும் உன்னை இடைவிடாமற் கையளித்து உனக்குத் தகுதியானதாயிருக்கிற நிந்தையைப் பொறுமையோடு சகித்து வரும்படிக்கும் நமது கண் உனக்குத் தயாளத்தைக் காண்பித்தது.

யோசனை

சகலத்தையும் சிருஷ்டித்துக் காப்பாற்றி வரும் நித்திய கடவுளுடைய சித்தம் ஒன்று மாத்திரந்தான் நமது கீழ்ப்படிதலுக்குரியது; ஆனதுபற்றியே, தீர்க்கதரிசி யானவர்: "ஆண்டவரே! நீர் என் தேவனாய் இருக்கிறபடியால், உமது சித்தத்தை நிறைவேற்ற எனக்குப் போதித்தருளும்" என்று மன்றாடினார். ஆனால் அவருடைய சித்தத்தை நமக்கு அறிவிக்கவும், அது நிறைவேற்றப் படுகின்றதாவென்று கண்காணிக்கவும், குடும்பங்களிலும் இராசாங்கங்களிலும், திருச்சபையிலும் பெரியோர்கள் ஏற்பட்டிருக்கிறபடியால், அவர்களுக்கு நாம் கீழ்ப்படிய வேண்டியிருக்கிறது. ஏனெனில் அவர்கள் சர்வேசுரனுடைய பதிலாளிகளாயிருக் கிறார்கள். ஆனதால் அவர்களுக்கு நாம் கீழ்ப்படியும்போது,

தேவகட்டளைக்குத்தான் கீழ்ப்படிகிறோம். சகல பாவங்களும் கீழ்ப்படிதலில்லாமையினின்று உண்டாகின்றன. பாவத்தில் மனிதன் உதித்தபடியால் சர்வேசுரனுக்கு விரோதியாகிறான். தாய் உதரத்திலிருந்தே பாவி விரோதியாகிறுன்; சுபாவத்திலேயே தின்மையை நாடுகிறுன் என்று தீர்க்கதரிசி இராசா சொல்லுகிறுர். பாவ நிவாரணஞ் செய்து மனுக்குலத்தை மீட்ட பலி அர்ச்சிய சிஷ்டர் சொல்லுவதுபோல, அளவில்லாத கீழ்ப்படிதலில் அடங்கியிருக்கின்றது. “கிறீஸ்துநாதர் சிலுவையில் மரணமடையுமட்டுங் கீழ்ப்படிந்தார்.” நாமோ நிர்ப்பாக்கியர், ஆச்சரியத்துக்குரிய கீழ்ப்படிதலினுல் இரட்சிக்கப் பட்ட நாம் கீழ்ப்படிய மாட்டோமென்போமோ? நரகத்துக்குக் காரணமாயிருந்த ஆங்காரத்தை முன்னிட்டுச் சர்வ வல்லபமுள்ளவருடைய சித்தத்துக்கு நாம் விரோதிகளாவோமோ? நரகத்தின் இருளிலும், ஆக்கினைகளிலும் கோபவெறியிலும், அவநம்பிக்கையிலும், அகோரமான அடிமைத்தனத்திலும் லூசிப்பேரும் அவன் சிப்பந்திகளும்தான் சதாகாலத்துக்கும் “நான் கீழ்ப்படிய மாட்டேன்” என்பார்கள். ஆ சர்வேசுரா! அப்பேர்ப்பட்ட மூடத்தனமான ஆங்காரத்தினின்று என்னைக் காப்பாற்றும். உமக்கும், உம்மால் ஏற்படுத்தப் பட்ட சகலருக்கும் கீழ்ப்படிய எனக்குத் தயைபுரியும். “நான் பூமியில் பரதேசியாயிருக்கிறேன். உமது கட்டளைகளை எனக்கு அறியப்படுத்தும்; என் ஆத்துமம் எந்நேரத்திலும் அவைகளைத் தேடி ஆசிக்கிறது. ஆண்டவரே! நீர் என் கடவுளானபடியால் உமது சித்தத்தை நிறைவேற்ற எனக்குப் படிப்பித்தருளும்.”

14ŠD¶]¶ iVk«D

நம்முடைய நற்கிருத்தியங்களில் நமக்கு ஆங்காரம் வராதபடிக்குச் சர்வேசுரனுடைய அந்தரங்கத் தீர்மானங்களைத் தியானிக்க வேண்டும்

1.– ஆண்டவரே! உமது தீர்மானங்களை என்பேரில் இடிமுழக்கம் போலச் சப்திக்கச் செய்கிறீர்; என் எலும்புகளை எல்லாம் அச்சத்தினுலும் நடுக்கத்தினுலும் அசைக்கச் செய்கிறீர்; என் ஆத்துமம் மெத்தவுந் திகில் அடைந்திருக்கின்றது. “உமது சந்நிதானத்தில் பரலோகம் முதலாய்ப் பரிசுத்தமானதல்ல” என்று காண்கிற நான் பிரமித்து நிற்கிறேன். “சம்மனசுகளிடத்தில் நீர் பாவக் கறையைக் கண்டு” மன்னியாமற் போனீரே; அப்படியிருக்க எனக்கு என்ன நேரிட மாட்டாது? “வானத்தினின்று நட்சத்திரங்கள் விழுந்து போயின” என்றால் துரோகியான நான் எதற்குக் காத்திராதிருப்பேன்? சிலருடைய கிருத்தியங்கள் புகழ்ச்சிக்குரியவைகளாகக் காணப்பட்டன, ஆயினும் அவர்கள் வெகு தாழ விழுந்தார்கள். சம்மனசுக்களுடைய போசனத்தை அருந்தினவர்கள் பன்றிகளுடைய தீனியிற் பிரியங் கொள்ளக் கண்டேன்.

உ.– ஆகையால் என் ஆண்டவரே! உமது கரத்தின் உதவி இல்லாமற் போனுல் பரிசுத்தத் தனமே கிடையாது. நீர் நடத்தி வராத எஞ்ஞானமும் நமக்குப் பிரயோசமற்றதே. நீர் தாங்காமல் விட்டுவிடும் எப்பலமும் நம்மைக் காத்துக் கொள்ளாது. கற்பை நீர் பாதுகாக்காவிட்டால், அது பதனமாயிராது. உமது பரிசுத்தக் காவல் இல்லாமல் மனித னுடைய காவல் அவனுக்கு உதவாது. ஏனெனில் உம்மால் கைவிடப்படும்போது விழுந்து மடிகிறோம்; நீர் எங்களைச் சந்திக்கையிலோ தலையெடுத்துப்

பிழைக்கிறோம். நாங்கள் நிலையற்றவர்கள்தாம். ஆனால் எங்களைப் பலப்படுத்து கிறீர்; நாங்கள் வெதுவெதுப்புள்ளவர்கள்தாம், ஆனால் உம்மால் தேவ சிநேகத்தின் வெப்பம் அடைகிறோம்.

3.– ஓ என் மட்டில் நான் எவ்வளவோ தாழ்மையும் நிசிதமுமான எண்ணங் கொள்ள வேண்டியது; என்னிடம் ஏதாவது நன்மை உண்டென்று காணப்பட்டால் அதை ஒன்றுமில்லாமை என்று மதிக்க எவ்வளவோ நியாயம் உண்டு. நான் ஒன்றுமில்லாமையே, சுத்த சூனியமே என்று எனக்குக் காண்பித்த, மனித அறிவுக்கெட்டாத உமது தீர்மானங்களின் எதிரில் நான் எவ்வளவோ என்னைத்தானே தாழ்த்த வேண்டியது. ஓ பிரமாண்டமான பாரமே! ஓ அளவில்லாத சமுத்திரமே! எப்பக்கத்தில் பார்த்தாலும் உம் சமுகத்தில் ஒரு சூனியம்போலிருக்கிறேன். சர்வமாகிய உம்மில் ஒன்றுமில்லாமையாகவே இருக்கிறேன். ஆகையால் ஆங்காரங் கொள்வதற்கு முகாந்தரமேது? சொந்தப் புண்ணியத்தின் பேரில் ஊன்றி நிற்பதெப்படி? என்மேல் நீர் கொண்ட தீர்மானத்தின் பாதாளங்களிலேயே வீண் பெருமை எல்லாம் மூழ்கிப் போயிற்று.

4.– உமது சந்நிதியில் மனிதனென்ன? “களிமண் தன்னை உருவாக்குகிறவன் முன் சுயமேன்மை கொள்ளத் துணியுமோ?” உண்மையாகவே சர்வேசுரனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பவன் வீண் புகழ்ச்சிகளால் ஆங்காரங் கொள்வதெப்படி? ஏனெனில், சத்தியமானவருக்குத் தன்னை வசப்படுத்தினவன் உலகமெல்லாம் உடையவனானாலும் பெருமையும் ஆங்காரமுங் கொள்ளான்; தன் நம்பிக்கை முழுதும் சர்வேசுரனிடத்தில் ஒப்படைத்தவன் மனிதனுடைய எப்புகழ்ச்சிகளாலும் மேன்மை பாராட்ட மாட்டான். ஏனெனில் இப்புகழ்ச்சிகளைப் பேசுகிறவர்

களும் யார்? ஒன்றுமில்லாதவர்கள்; அவர்கள் பேசும் வார்த்தைகளின் சப்தம் கடந்து போவதுடன் அவர்களும் கடந்து போவார்கள்; ஆனால் ஆண்டவருடைய சத்தியம் நித்தியத்திற்கும் நிலைத்திருக்கின்றது.

யோசனை

சுயப் பெருமையினாலுண்டாகும் தந்திரங்கள்தான் மெத்தவும் ஆபத்தான தந்திரங்கள். கொஞ்சம் சாக்கிரதை தவறினால், வரப்பிரசாதத்தினால் சுபாவீகத்துக்கு மேல் உயர்த்தப்பட்ட ஆத்துமம் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் நழுவித் தன் பழைய நிலையில் விழுகின்றது. எப்படியெனில் சில பாவங்களை அகற்றி சில புண்ணியங்களைச் செய்கிறதில் ஆத்துமம் பிரியங் கொள்ளுகிறது; தன் மட்டில் திருப்தியுண்டாகிறது; தன்னை மேன்மையாக எண்ணுகிறது; ஆங்காரங் கொள்ளுகின்றது; எல்லாம் தன்னால் உண்டானதென்று கர்வங்கொண்டு சர்வேசுரனை மறந்து விடுகின்றது. ஆனால் “சர்வேசுரன் ஆங்காரிகளை எதிர்க்கிறார்.” அகன்று போகிறார். அப்படித்தான் சிலர் புண்ணியத்திற் சிறந்தவர்கள் என்று தோன்றிச் சகலரும் ஆச்சரியப்பட பாவக் குழியில் விழுந்து தேவ துரோகிகளாகி மரித்தார்கள். தன் சுய பலத்தை நம்புகிறவனுக்குக் கேடு! அவனுக்கு அழிவு வருவது நிச்சயம். “என்னிடத்தில் என்னைக் குற்றஞ் சாட்டுவதொன்றையுங் காணேன்; ஆனால் அதைப் பற்றி நான் நீதிமானாகிறதில்லை; ஏனெனில் எனக்குத் தீர்வையிடுகிற ஆண்டவர் ஒருவர் இருக்கிறார்” என அப்போஸ்தலர் கூறியிருக்கிறார். தீர்க்கதரிசி இராசா: “ என் மறைவான பாவங்களினின்று என்னைச் சுத்திகரியும்; நான் அறியாதவைகளை மறந்துவிடும்; மற்றவர்களுடை யவைகளை மன்னியும்”

என்று வேண்டிக் கொள்ளுகிறுர். ஆனபடியால் தன் நீசத்தனத்தை உணருகிற தாழ்ச்சியிலேயும் சர்வேசுரன் ஒருவரை மாத்திரமே நோக்குகிற நம்பிக்கையிலேயும் இரட்சணியமடைவோம். ஆனதால் அவருடைய பாதத்தில் விழுந்து தீர்க்கதரிசியோடு: என் பாவம் எப்போதும் என் கண் முன்பாக இருக்கின்றது; என் வெட்கம் என் முகத்தை மூடினது. ஆண்டவரே! மனஸ்தாபமாயிருந்து தன்னைத் தாழ்த்தின இருதயத்தை நீர் நிந்திப்பதில்லை என்று மன்றுடுவோமாக.

15ŠD¶]iVkD

ஆசிக்கத்தக்க காரியங்களில் நாம் நடந்து கொள்ள வேண்டிய விதமும், அவைகளைக் குறித்து நாம் பேச வேண்டிய விதமும்

1.– மகனே! ஒவ்வொரு காரியத்திலும்: இன்ன காரியம் உமக்குப் பிரியமானுல் உமது சித்தப்பிரகாரம் ஆகக் கடவது, ஆண்டவரே, இது உமது தோத்திரமானுல் இது உமது நாமத்தினுல் ஆகக்கடவது. ஆண்டவரே! இன்ன காரியம் எனக்குத் தக்கதும், பிரயோசனமுள்ளதும் என்று நினைப்பீராகில் அதை நான் உமது தோத்திரத்திற்காகச் செய்யும்படி எனக்கு உதவி தந்தருளும். ஆனால் அது எனக்குக் கேடென்றும் என் ஆத்துமத்தின் இரட்சணியத் திற்குப் பிரயோசனமற்றதென்றும் நீர் அறிந்தால், அதன் ஆசையை என்னிடத்திலிருந்து அகற்றியருளும் என்று சொல்லு;. சகல ஆசைகளும், நேர்மையானதென்றும் நல்லதென்றும் தோன்றுகிறவைகள் கூட, இஸ்பிரீத்து சாந்துவிடத்தினின்று வருகிறதில்லை. இன்னின்ன காரியத்தை ஆசிக்கும்படி உன்னைத் தூண்டுகிறது நல்ல சம்மனசோ அல்லது பசாசோ அல்லது உன் சுய புத்தியோவென்று சரியாய்த் தீர்மானித்தறிவது மகா

பிரயாசையான காரியம். அநேகர் நல்ல சம்மனசினுல் தூண்டப்பட்டதாக முதலில் காணப்பட்டு கடைசியில் மோசத்துக்குள்ளானுர்கள்.

உ.– ஆனதால் ஆசிக்கத் தக்கதாகப் புத்திக்குத் தோன்றுகிற ஒவ்வொரு காரியத்தையும் எப்போதும் தேவ பயத்தோடும் இருதயத் தாழ்ச்சியோடும் ஆசித்து மன்றுட வேண்டியது. விசேஷமாய்த் தன்னை முழுவதும் நம்மிடம் கையளித்து சகலமும் நல்ல மனதோடு ஒப்பித்துச் சொல்ல வேண்டியதாவது: ஆண்டவரே! எனக்கதிக நன்மையானது ஏதென்று நீர் அறிவீரானதால், உமக்கு இஷ்டமானது எதுவோ அது நிறைவேறக் கடவது. நீர் இஷ்டப்பட்டதை நீர் நினைத்த அளவோடும் நியமித்த நேரத்திலும் எனக்குத் தந்தருளும். உமது ஞானத்தின் பிரகாரமும், உமது பிரியத்தின் பிரகாரமும், உமக்கு அதிகத் தோத்திரம் உண்டாகத் தக்க விதமாகவும் என்னை நடப்பித்தருளும். எங்கேயாவது உமது இஷ்டப்பிரகாரம் என்னை வைத்தருளும்; சகலத்திலும் உமது மனதின்படி என்னை நடத்தியருளும். நான் உமது கரங்களிலிருக்கிறேன்; உமக்கு இஷ்டமானபடி என்னைச் சுற்றிச் சுழற்றும். இதோ நான் உமது அடிமை, எல்லாத்துக்கும் ஆயத்தமாயிருக்கிறேன்; ஏனெனில் எனக்காக அல்ல, உமக்காகவே சீவிக்க ஆசைப்படுகிறேன். அவ்விதம் தகுதியாயும் உத்தமமாயும் சீவிப்பேனுக என்று சொல்வாயாக.

தேவ திருவுளத்தை அநுசரிக்க உதவி கேட்கிறதற்காக வேண்டுதல்

௩.– மிகவும் மதுரமுள்ள சேசுவே! உமது வரப்பிரசாதத்தை எனக்குத் தந்தருளும்; அது என்னுடனிருந்து, என்னுடன் முயற்சி செய்து, முடிவுபரியந்தம் என்னேடு நிலைத்

திருக்கும்படி செய்தருளும். உமக்கு மிகவும் ஏற்கையானதும் அதிகப் பிரியமானதும் எதுவோ, அதையே நான் எப்போதும் ஆசித்து விரும்பும்படி செய்தருளும். உமது மனதே என் மனதாயிருக்கட்டும்; என் மனது எப்போதும் உமது சித்தத்தைப் பின்பற்றி அதற்கு முழுதும் ஒத்ததாக இருக்கக்கடவது. உமக்குச் சித்தமானதே எனக்கும் மனதாயிருக்கட்டும், உமக்குச் சித்தமிராததே எனக்கும் மனதிராதிருக்கக் கடவது. பூலோகத்துக்கடுத்த சகலத்துக்கும் நான் செத்தவனாகி, உம்மைப்பற்றி இவ்வுலகக் காரியங்களுக்கு மேலாக நான் உம்மிலே இளைப்பாறவும், என் இருதயம் உம்மிலே சமாதானமாய் இருக்கவும் தந்தருளும். இருதயத்துககு மெய்யான சமாதானம் நீரே; உம்மை விட்டகன்றல் எல்லாம் வருத்தமுள்ளதுமாய், ஏக்கம் நிறைந்ததுமாயிருக்கின்றது. இந்தச் சமாதானத்தில்தானே, அதாவது உத்தமமானதும் நித்தியமானதுமான ஏக நன்மையாயிருக்கிற உம்மிடத்திலேயே அயர்ந்து இளைப்பாறுவேன். ஆமென்.

யோசனை

மனிதனுனவன் தன்னைப்பற்றியும் தன் பொருளைப் பற்றியும் திருப்தியற்றவனுய், தன் இருதயத்தின் வறுமையைக் கண்டு சலித்துப் போய் எப்போதுங் கவலை கொண்டு, தன்னிடத்தினின்று ஓடிப்போகும் ஏதோ ஒரு நன்மையைத் தேடி ஒரு நிமிஷமாகிலும் மெய்யான இளைப்பாற்றியில்லாமல் இருக்கிறுன். அவனுடைய சீவியம் ஆசைகளிற் காலங்கழிக்கின்றது. இந்த நிலை பெரும் நிர்ப்பாக்கியமாய் மாத்திரமல்ல, பெரும் ஆபத்தாகவும் இருக்கின்றது. □ஏனெனில் சகல தீமைகளின் அடிவேர் பேராசை. அநேகர் அதற்கு இடங்கொடுத்து விசுவாசத்தை இழந்து அநேக

துன்பங்களுக்கு ஆளாகிறுர்கள்.□ மனோசக்தி தன்னையிழுக்கும் தோற்றத்தைப் பலமாய் நாடுகிறது. புத்தியை மயக்கடித்து மனதை வருத்துகின்றது. ஆனதால் அதை உடனே அடக்கித் தோற்றங்களின்பேரில் சாக்கிரதையாய் இராவிட்டால் பக்தி உருக்கமே வெகு எளிதில் தடுமாறிப் போகின்றது. நமக்கு எது நன்மையென்று அறிய மாட்டோம். நமது இரட்சணியத்துக்கு அவசரமான சிலுவை நம்மை விட்டு அகல வேண்டுமென்று சில விசை கேட்கிறேம்; சில விசை நமது பக்தி உருக்கத்தில் நம்மால் தாளமுடியாத சிலுவையைக் கேட்கிறேம்; அப்போது நாம் செய்ய வேண்டியதென்ன? நம்மிடத்திலும் புறத்தியிலும் சர்வேசுரனுடைய சித்தம் நிறைவேற வேண்டுமென்று அவரை மன்றுடி அதற்கு முழுமையும் நம்மை உட்படுத்தி அதில் நமது ஆசைகளை அடக்கி வைக்க வேண்டியது. இவ்விதம் நமது பிதாவுக்குத் தாராளமாய் நம்மைக் கையளித்தால்தான் மெய்யான சமாதானத்தையும் அமரிக்கையையும் காண்போம். □என் பிதாவே, நான் ஆசிப்பதல்ல, நீர் விரும்புவதே நிறைவேறக் கடவது.□

16ŠD¶]iV«D

மெய்யான இளைப்பாற்றியை சர்வேசுரனிடத்தில் மாத்திரமே தேட வேண்டும்

1.– என் இளைப்பாற்றிக்காக நான் ஆசிக்கவும் நினைக்கவுங் கூடுமானதெல்லாவற்றையும் இவ்வுலகத்திலல்ல, மறுவுலகத்தில்தான் அடையக் காத்திருக்கிறேன். பூலோக இன்பங்களையெல்லாம் நான் மாத்திரமே அடைந்து சகல சுகங்களையும் அநுபவிக்கச் சக்தியுடையவனுயிருப்பேனுனலும், இது வெகுகாலம் நீளிக்கக்கூடாதென்பது நிச்சயம். ஆனதால் என் ஆத்துமமே! ஏழைகளுக்கு

ஆறுதல் தருகிறவருமாய், தாழ்ந்தவர்களை ஆதரிக்கிறவருமா யிருக்கிற சுவாமியிடத்திலன்றி, வேறொருவரிடமாய் நீ பூரண ஆறுதலடைந்து குறையற்ற சநதோஷம் அனுபவிக்க முடியாது. என் ஆத்துமமே, சற்றுப் பொறு; தேவ வாக்கு நிறைவேறுங் காலத்துக்குக் காத்திரு; பரலோகத்தில் சகல நன்மைகளையும் ஏராளமாய் அடைவாய். இவ்வுலக நன்மைகளைக் கிரமந்தப்பின ஆசையுடன் தேடினால் பரலோக நன்மைகளை இழந்து விடுவாய். அவைகளைக் கிரமமாய் உதவிக்கொள். இவைகளின்மேல் மட்டும் ஆசை வைத்துக் கொள். அநித்திய நன்மைகளால் நீ திருப்தியடைவது அசாத்தியம், ஏனெனில் அவைகளைச் சுகிப்பதற்காக நீ சிருஷ்டிக்கப் பட்டவனல்ல.

உ.– சிருஷ்டிக்கப்பட்ட சகல நன்மைகளும் உனக்குக் கிடைத்தாலும், நீ செல்வ பாக்கியனாக மாட்டாய். ஆனால் சகலத்தையும் படைத்த கடவுளிடம் உன் செல்வ பாக்கியமெல்லாம் அடங்கியுள்ளன. அப்பாக்கியமோ உலகத்தை நேசிக்கிற பைத்தியக்காரர் நினைத்துப் புகழ்கிற பாக்கியத்தைப் போலல்ல. ஆனால் கிறீஸ்துநாதருடைய பிரமாணிக்கமுள்ள சீஷர்கள் எதிர்பார்த்திருக்கும் பாக்கியம், எந்நேரமும் பரலோகத்தின் பேரில் நினைப்பாயிருக்கும் ஞான அறிவுடைய ஆத்துமாக்களும் தூய மனதுடையோர்களும் சிற்சில சமயங்களில் முன்னதாய்ச் சுவைபார்க்கும் பாக்கியம். மனித ஆறுதல் வியர்த்தம், நிலையற்றது, சத்தியமானவர் நம்முள்ளத்தில் அனுபவிக்கச் செய்யும் ஆறுதலே பாக்கியமானதும் மெய்யானதுமாயிருக்கின்றது. பக்தியுள்ள தனக்கு ஆறுதல் தருகிற சேசுவைத் தன்னுடன் எங்கும் வைத்துக் கொண்டு “ஆண்டவராகிய சேசுவே! எவ்விடத்திலும் எந்நேரத்திலும் எனக்கு உதவியாயிரும்” என்று

மன்றாடுவான். “ஆண்டவரே! எந்த மனித ஆறுதலுமில்லாமலிருப்பது எனக்கு ஆறுதலாயிருக்கக் கடவதாக. உம்முடைய ஆறுதலும் எனக்கு இல்லாமற் போனாலோ, உமது சித்தமும் இந்த நீதியான சோதனையும் எனக்கு மேலான ஆறுதலாயிருக்கக்கடவது; ஏனெனில் நீர் என்றென்றைக்குங் கோபமாயிருப்பதில்லை, நித்தியத்துக்கும் பயமுறுத்துவதில்லை.”

யோசனை

“சிருஷ்டிக்கப் பட்டதெல்லாம் பெருமூச்சு விடுகின்றது” என்று அப்போஸ்தலர் கூறியிருக்கிறார். அவருக்குப் பின் நாளது வரையிலும் எல்லாரும் அவ்விதமே சொல்லி வருகிறார்கள். ஆனதால் நீ சிருஷ்டிகளிடத்தில் என்ன தேடுகிறாய்? அவைகளை என்ன கேட்கிறாய்? அவைகள் உனக்கு என்ன கொடுக்கக் கூடும்? உன்னைப் போலவே அவைகள் எப்போதுங் கவலை கொண்டு சங்கடப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது, அவைகளும் இளைப்பாற்றியைத் தேடி அடைவதில்லை.

அவைகளிடத்தினின்று உனக்கெப்படி சமாதானம் உண்டாகும்? புயல்களை நோக்கி: என்னை அமரிக்கைப் படுத்துங்கள் என்று சொல்லுவதை விட்டுவிடு. சர்வேசுர னிடத்தில் மாத்திரந்தான் அமரிக்கையுண்டு. அவரிடத்தில் மாத்திரம் இளைப்பாற்றி, சமாதானம், சந்தோஷம், ஆறுதல் உண்டு. ஆனதால், “ஆண்டவராகிய சர்வேசுரனிடமாய்த் திரும்பு;” மற்றதெல்லாம் விட்டு விடு. அப்போது மாத்திரம் மெய்யான பாக்கியம் அனுபவிக்கத் துவக்குவாய். ஐம்புலன் களை நிந்தித்து, உலகத்தையும் சரீரத்தையும் வெறுத்து, அவசரமாயிருக்கும்போது மாத்திரம் இலௌகீகக் காரியங் களை உதவிக்கொண்டு, சர்வேசுரனுடனும்

தன்னுடனும் மாத்திரம் சம்பாஷணை செய்து, இன்னும் மற்ற ஞானக் காரியங்களில் எப்போதும் தன் வாழ்நாட்களைச் செலவழித்து அவைகள்மட்டில் எப்போதும் சிந்தனையாயிருக் கிறவனே மெய்யான பாக்கியம் அனுபவிப்பான்; அவனுடைய பாக்கியத்துக்கு வேறொன்றும் இணையிராது.

17ŠD¶]ivKD

நமது கவலையெல்லாம் சர்வேசுரன்பேரில் வைக்க வேண்டும்

1.– (கிறீஸ்துநாதர்) மகனே! நமது இஷ்டப்படி உன்னை நடத்த நம்மை விட்டுவிடு; உனக்குத் தகுதியானது எது வென்று நாம் அறிவோம். நீ மானிடப் புத்தியுடையவனாக எண்ணங் கொள்ளுகிறாய்; அநேகக் காரியங்களில் மனித சுபாவப் பற்றுதல்களால் ஏவப்பட்டுத் தீர்மானஞ் செய்கிறாய்.

(சீஷன்) ஆண்டவரே! நீர் சொல்லுவது மெய்தான்! என் மட்டில் நான் வைக்கக் கூடுமான கவலையைப் பார்க்க உமக்கு என்மட்டிலுள்ள கவலை எவ்வளவோ அதிகம். உமது பேரில் முழுதும் ஊன்றி நடக்காதவன் அநேகத் தவறுகளுக்குள்ளாகப் போகிறான். ஆண்டவரே! உமக்கு எப்படி இஷ்டமோ, அப்படி என்னை நடத்தும்: என்னுடைய மனது உம்மிடத்தில் நேர்மையாயும் உறுதியாயும் தங்கியிருந்தால் போதும்; ஏனெனில் நீர் என் விஷயத்தில் என்னென்ன செய்தபோதிலும் அது நன்மையே தவிர வேறல்ல. நான் இருளில் இருக்க உமக்கிஷ்டமானால், நீர் வாழ்த்தப்படக்கடவீராக; நான் பிரகாசத்திலிருக்க உமக்குச் சித்தமானால் அப்போதும் வாழ்த்தப் படக் கடவீராக; எனக்கு ஆறுதல் வருவிக்கக் கிருபை செய்வீராகில் வாழ்த்தப்படக் கடவீராக; நான்

துன்பத்தில் வருந்த உமக்குச் சித்தமிருக்குமேயாகில் அப்போதும் எப்போதும் வாழ்த்தப் படக் கடவீராக.

2.– (கிறீஸ்துநாதர்) மகனே! நீ நம்மோடு ஒத்து நடக்க ஆசைப்படுவாயாகில், அவ்விதமே நீ நிலைகொண்டிருக்க வேண்டியது. சந்தோஷம் அனுபவிக்க எவ்வளவு ஆவலுள்ளவனாயிருக்கிறாயோ, துன்பப்படவும் அவ்வளவு மனதுள்ளவனாயிருக்க வேண்டும்

3.– (சீஷன்) ஆண்டவரே! எனக்கு என்னென்ன சம்பவிக்க வேண்டுமென்று தேவரீர் சித்தமாயிருக்கிறீரோ, அதை எல்லாம் உம்மைப்பற்றி முழுமனதோடு அநுபவிப்பேன். உமது கரத்தினின்று நன்மையோ, தின்மையோ, இன்பமோ, துன்பமோ, சந்தோஷமோ, கஸ்தியோ எது வந்தாலும் அதை வித்தியாசமின்றி ஏற்றுக்கொள்ளவும், எனக்குச் சம்பவிக்கிற தெல்லாத்துக்கும் நன்றி செலுத்தவும் மனதாயிருக்கிறேன். என்னைச் சகல பாவங்களிலுமிருந்து காப்பாற்றும். அப்போது நான் சாவுக்கும் நரகத்துக்கும் அஞ்சுகிறதில்லை. நித்திய காலத்திற்கும் நீர் என்னைத் தள்ளிப் போடாமல் சீவியப் புத்தகத்தில் என் பெயரைக் கிறுக்கி விடாமல் இருப்பீராகில் அதுவே போதும்; மற்றென்ன துன்பம் வந்தாலும் அதனால் எனக்கு நஷ்டமிராது.

யோசனை

தேவ சித்தத்தை மாத்திரம் ஆசிப்பதிலும், தேவ சித்தம் அல்லாததை ஆசியாதிருப்பதிலும் கிறீஸ்தவ சீவியம் அடங்கியிருக்கின்றதென்று நாம் நன்றாய் அறிந்திருக்க வேண்டியது. நாம் அதை அறியாமையினால், நமது கெட்ட சுபாவத்தின் ஏவுதலினால் நம்மிடம் உண்டாகிற ஆசைகள் பொதுப்பட எப்போதும் நம்முடன் போராடுகின்றன. நமக்கு மறைவானதெல்லாம்

சர்வேசுரன் அறிந்திருக்கிறார். நம் இருதயத்தின் இரகசிய நாட்டங்களையும், நமது பலவீனத்தின் அளவையும், நம்மைப் பரீட்சிப்பதற்கு உதவியான காரியங்களையும், அவைகளைச் சகிக்க நமக்கு வேண்டிய ஒத்தாசையையும் அவர் அறிவார். நமது பலத்துக்கு மேல் சோதிக்கப்பட விடமாட்டார். அவருடைய ஞானம் அளவில்லாதது. அவர் எவ்வளவிற்கு நம்மை நேசித்தால் என்றால் தமது ஏக குமாரனையே நமக்காகக் கையளித்தார். இந்த யோசனையில் நாம் எவ்வளவு நம்பிக்கையும் சமாதானமுங் காண வேண்டியது. நமக்காகச் சகலமுஞ் செய்த அவருக்கு நம்மை முழுவதுங் கையளித்து விடுவதைவிட இன்பமான வேறேதாகிலும் உண்டோ? நமது மனதை அவருடைய சித்தத்தோடு ஒன்றிப்போம்! அப்போதுதான் "என் ஆண்டவரே! என் தேவனே!" என்ற வாக்கியங்களில் நமது சீவியம் முழுவதும் அடங்கியிருக்கும்.

18ŠD¶]iV«D

இவ்வுலகத் துன்பங்களைக் கிறீஸ்துநாதர் பாவனையாகப் பொறுமையோடு சகிக்க வேண்டும்

1.– (கிறீஸ்துநாதர்) மகனே, உன் இரட்சணியத்திற்காக நாம் பரலோகத்தினின்று இறங்கினோம்; கட்டாயத்தினால் அல்ல, ஆனால் நீ பொறுமையைக் கற்றுக்கொள்ளும்படியாகவும், இவ்வுலக துன்பங்களை நீ முறைப்பாடில்லாமல் சகிக்கும்படியாகவும், இவ்விதம் நேசப் பெருக்கத்தாலே செய்யலானோம். ஏனெனில் நாம் பிறந்த நேரமுதல் சிலுவையில் மரித்த நேரம் வரையில் நமக்குத் துன்ப மில்லாமற் போனதில்லை. இவ்வுலக சொத்துக்களின் விஷயத்தில் கொடிய வறுமைப் பட்டோம்; நமதுபேரில் பலதடவை முறைப்பாடுகள்

நாம் கேள்விப்பட்டோம்; அவமானங்களையும் நிந்தனைகளையும் தயாளமாய்ச் சகித்து வந்தோம்; உபகாரங்களுக்கு நன்றியறியாமையையும் புதுமைகளுக்குத் தேவ தூஷணங்களையும், போதகங்களுக்குக் கண்டனைகளையும் சம்பாவனையாகப் பெற்றோம்.

௨.– (சீஷன்) ஆண்டவரே! நீர் விசேஷமாய் உமது பிதாவின் கற்பனையை அநுசரித்து உமது சீவிய காலத்தில் அத்தனை பொறுமையாயிருந்திருக்க, மிகவும் நிர்ப்பாக்கிய பாவி யாகிய நான் உம் சித்தப் பிரகாரம் நடந்து பொறுமையோடு பாடுபடுவதும், என் இரட்சணியத்துக்காக அழிவுக்குரிய சீவியத்தின் பாரத்தை உமக்கிஷ்டமாகும் காலம் வரை சுமந்து கொள்வதும் நியாயமே. ஏனென்றால் இந்தச் சீவியம் பாரமுள்ளதாய்க் காணப்பட்டாலும், அது உமது அநுக்கிரகத்தால் மெத்தவும் பேறுபலனடைவதற்கு ஏற்ற இடமாயிற்று; மேலும் உமது மாதிரிகையினாலும், அர்ச்சியசிஷ்டர்களுடைய தரும நடக்கைகளினாலும் அது பலவீனருக்கு முதலாய் இலேசானதும் சுளுவானதுமாயிற்று. வரிவேத காலத்தை விட, இப்பொழுது மனித சீவியம் வெகு அதிக ஆறுதலுள்ளதாயிருக்கிறது. அப்போது மோட்ச வாசல் அடைப்பட்டிருந்தது; மோட்சப்பாதை அதிக இருட்டாய்த் தோன்றியது; வெகு சொற்பப் பேர் பேரின்ப இராச்சியத்தைத் தேடக் கவலைகொண்டிருந்தார்கள்; நீதிமான்களாயிருந்து கரையேற வேண்டியிருந்தவர்கள் முதலாய் உமது பாடுகளுக்கும் திருமரணத்துக்கும் முந்தி மோக்ஷராச்சியத்திற் பிரவேசிக்கக் கூடாமற் போனார்கள்.

௩.– ஓ! உமது நித்திய இராச்சியத்திற்குச் சேருகிற நேரான நல்ல வழியை அடியேனுக்கும் சகல விசுவாசிகளுக்கும் தேவரீர் காண்பிக்கக் கிருபை செய்ததற்காக, நான் உமக்கு

எவ்வளவோ நன்றியறிந்த தோத்திரஞ் செய்யக் கடமைப்பட்டவனாயிருக்கிறேன். ஏனெனில் உமது சீவியம் எங்களுடைய பாதை; உத்தம பொறுமையின் வழியாய் எங்கள் சம்பாவனையாகிய உம்மிடத்திற் சேருகிறோம். நீர் முன் நடந்து அவ்வழியைக் காட்டியிரா விட்டால், யார்தான் அதில் நடக்க முயலுவான்? எந்நேரமும் உமது பிரபலியமுள்ள மாதிரிகைகளைப் பாராமற் போனால், ஐயோ! எத்தனையோ பேர் துலைவில் பின்னாலே நின்றுவிடுவார்கள். இத்தனை புதுமைகளையும் போதனைகளையும் கேட்டபிறகும் இன்னும் வெதுவெதுப் புள்ளவர்களாயிருக்கிறோமே, உம்மைப் பின்செல்லுவதற்கு எங்களுக்கு இவ்வளவு வேகமுள்ள பிரகாசமில்லாவிடில் என்னவாகும்?

யோசனை

பூமியில் மனிதனுடைய சீவியம் கஸ்தியும் நிர்ப்பாக்கி யங்களும் துன்பங்களும் நிறைந்ததாய் இருக்கின்றது; இதை அறியாதவன் யார்? நாம் தணடிக்கப் படுகிறோம் எனபதற்குச் சந்தேகமில்லை. நம்மைத் தண்டிக்கிறவர் சர்வ வல்லபரானபடியால், தண்டனைக்குத் தப்பித்துக் கொள்வது கூடாது. ஆனதால் மனிதன் ஒன்று தன் சுபாவத்தை அடக்க வேண்டியது, அல்லது தண்டனை இல்லையென்று தன் இச்சைப்பிரகாரம் நடக்க வேண்டியது. மனிதர் ஆங்காரத்திலும், புலன்களின் சுகங்களிலும் சந்தோஷத்தைத் தேடுகின்றனர்; வேறு மார்க்கம் இல்லையென்று எண்ணுகின்றனர். ஆனால் திடீரென "அழுகிறவர்கள் பாக்கியவான்கள்" என்ற சப்தம் கேட்கப் படுகின்றது. ஜனங்கள் உற்றுக் கேட்கின்றனர், ஆச்சரியம் அடைகின்றனர். அவர்களிடத்தில் நூதனமான உணர்ச்சியொன்று உண்டாகின்றது. கண்டுபிடிக்கிறார்கள்.

கண்ணீரால் உண்டாகும் சந்தோஷத்தை உணருகிறார்கள். "கஸ்தியின் மனிதன்" அறையப்பட்ட சிலுவை உச்சியினின்று அறியாத ஆறுதல்களின் வற்றாத ஆறு ஓடுகின்றது. இரத்த வேர்வை வேர்த்து, மரண ஆராட்டப்பட்டு, சேசுகிறீஸ்துநாதர்: "மரணமட்டும் என் ஆத்துமம் கஸ்தியாயிருக்கின்றது" என்று சொன்னபோதே, சீவியத்தின் கஸ்தியெல்லாம் போய்விட்டது. மனஸ்தாபப் படுவதற்குப் போதுமான துன்பங்களில்லை, சிநேகத்தைக் காட்டுவதற்குப் போதுமான துரிதங்களில்லை. இந்த ஆச்சரியம் நடந்த விதமென்ன? சீவந்தராகிய சர்வேசுரனுடைய குமாரனே! உமது ஒளி பூலோகத்தைப் பிரகாசிப்பித்தது, உமது வரப்பிரசாதம் அதைத் தொட்டது; மனிதன் தான் விட்டுவிட்ட பாதையை, "பாதையும், உண்மையும் சீவியமு"மாயிருக்கிற உம்மிடத்தில் மறுபடியும் கண்டடைந்தான். பாவத்துக்குப்பின் பாவ நிவாரணஞ் செய்ய வேண்டியது முழு நியாயம் என்று கண்டுபிடித்தான். ஆனதால் சிலுவையை நோக்கி: "ஒன்றில் பாடுபடுகிறது, ஒன்றில் மரிக்கிறது! பரிசுத்த பலியே! உலகத்தின் பாவங்களைப் போக்குகிற சர்வேசுரனுடைய செம்மறிப் புருவையே, நான் உம்மோடு பாடுபடவும், பாவத்தால் அடைக்கப்பட்ட மோக்ஷ வாசலை மறுபடியும் திறந்து விட்ட உமது பாடுகளோடு நான் என் பாடுகளையும் ஒன்றித்து மரிக்கவும் எனக்குத் தயை புரிந்தருளும்" என்று மன்றாடுகிறான்.

19ŠD¶]ìVk€D

நிந்தை அவமானங்களைச் சகித்தலும் மெய்யான பொறுமையின் அடையாளங்களும்

௧.– (கிறீஸ்துநாதர்) மகனே, நீ எனன சொல்லுகிறாய்? நம்முடைய பாடுகளையும் அர்ச்சியசிஷ்டர்கள் அனுபவித்த உபத்திரவங்களையும் யோசித்து, முறைப்படுவதை நீ விட்டுவிடு. இரத்தம் சிந்துகிற மட்டும் நீ இன்னமும் போராடினதில்லை. வெகு பலமான தந்திரங்களால் வருந்தி, வெகு கடினமான துன்பங்களுக்குள்ளாகி, பலவிதமாய்ச் சோதிக்கப்பட்டுப் பரீக்ஷிக்கப்பட்டுப் பாடுபட்ட அவர்களோடு உன்னை இணையிட்டுப் பார்த்தால், நீ படுகிறது மகா சொற்பமாயிற்றே. உன்னுடைய சொற்பத் துன்பங்களை நீ அதிக சுளுவாய்ச் சகிக்கும்படி மற்றவர்களுடைய துன்பதுரிதங்களை நீ நினைவுகூரத் தகும். அப்போதும் உன் துன்பங்கள் உனக்குச் சொற்பமாய்த் தோன்றாவிடில், உன் பொறுமையற்றதனம் அதற்கும் காரணமாயிருக்கிறதில்லையோ என்று பார். அற்பமா யிருந்தாலுஞ் சரி, பலத்ததாயிருந்தாலுஞ் சரி, எல்லாவற்றை யும் பொறுமையாய்ச் சகிக்கக் கற்றுக்கொள்.

௨.– நீ துன்பங்களை அநுபவிக்க எவ்வளவு உன்னை ஆயத்தப் படுத்துகிறாயோ அவ்வளவும் அதிக விவேகமாய் நடப்பாய், அதிகமாய் பேறுபலன் அடைவாய்; துன்பங்களை அநுபவிக்கிற பழக்கம் பிரதிக்கினை இவற்றால் உன்னை உறுதியாய் ஆயத்தப்படுத்தியிருக்கும் பட்சத்தில், அவைகளை அதிக சுளுவாய்ச் சகிப்பாய். இன்ன மனிதனால் எனக்கு உண்டாகுந் துன்பங்களைச் சகிக்க முடியாது; மற்றெவனாலே வந்தாலும் என் சக்திக்குத் தக்க படியாகிலும் சகிப்பேன், ஆனால் இவனிடத்திலிருந்து

அதைச் சகிக்கவே முடியாது; ஏனெனில் இவன் எனக்குப் பெருத்த நஷ்டம் வருவித்தான், நான் ஒருபோதும் நினையாத குற்றத்தை என்பேரிற் சாட்டுகிறான் என்று சொல்லாதே. அப்படி எண்ணுவது தவறு. இத்தகைய எண்ணங் கொள்வாயாகில் பொறுமை என்கிற புண்ணியமாவதென்னவென்றும் அதற்குச் சம்பாவனை தருபவர் யாரென்றும் பாராதவனாய், ஆட்களையும் அவர்கள் உன்மட்டில் செய்த குற்றங்களையும் மட்டும் நீ கவனிப்பதாகும்.

௩.– தனக்குப் பிரியமாயிருக்குமட்டும், தனக்கு இஷ்டமானவர்களால் உண்டாகுந் துன்பங்களை மாத்திரம் சகிக்க மனதுள்ளவன் மெய்யான பொறுமைசாலியல்ல. மெய்யான பொறுமைசாலியோ தன்னைத் துன்பப்படுத்துகிறவன் தன் சிரேஷ்டரோ, தனக்குச் சரியொத்தவனோ, தன்னிலுஞ் சிறியவனோ, பரிசுத்தவானோ, அயோக்கியனோ என்று கவனிக்க மாட்டான். ஆனால் ஒரு வித்தியாசமுமின்றி எந்தச் சிருஷ்டியினால், என்னென்ன துன்பம், எவ்வளவு கடினமாயிருந்தாலும், எத்தனை தடவைதான் வந்தாலும், சர்வேசுரனுடைய கரத்தினின்று வருவதுபோல எல்லாவற்றையும் நன்றியறிதலோடு ஏற்றுக் கொண்டு அவைகளைப் பெருத்த இலாபமென்று எண்ணுவான். ஏனெனில் எவ்வளவு சொற்பத் துன்பமா யிருந்தாலுஞ் சரி, அதைச் சர்வேசுரனைப்பற்றி அநுபவிப்போமாகில் அவரிடத்தில் அது பேறுபலனடையாமற் போகாது.

௪.– ஆகையால் நீ ஜெயமடைய விரும்பினால், யுத்தத்துக்கு எபபொழுதும் முஸ்திப்பாயிரு. பொறுமைக்குக் குறிக்கப் பட்ட முடியைப் போராடாமல் நீ சம்பாதிக்க முடியாது . துன்பப்பட மனதில்லாதிருப்பது முடி சூட்டப்பட வேண்டாம் என்பதாகும்; முடி சூட்டப்பட உனக்கு

ஆசையுண்டோ, தைரியமாய் யுத்தஞ் செய், பொறுமையோடு சகித்து வா. பிரயாசையின்றி இளைப்பாற்றி அடைவது கூடாது; யுத்தமின்றி ஜெயங் கொள்ள முடியாது.

5.– (ஆத்துமம்) ஆண்டவரே! என் இயற்கை பலத்தால் முடியாததாய் எனக்குக் காணப்படுவது உமது வரப்பிரசாதத் தால் எனக்குக் கூடுமானதாகட்டும். நான் பாடுபடப் பலனற்றவனென்றும், ஒரு சொற்பத் துன்பம் வந்தபோதே கலக்கத்துக்குள்ளாகிறேன் என்றும் நீர் அறிவீர். எனக்கு என்ன துன்பம் வந்தாலும், உமது நாமத்தைப்பற்றி, எனக்கு அது இன்பமும் பிரியமுமாய் ஆகக்கடவது. ஏனெனில் உம்மைப்பற்றித் துன்ப வேதனைப்படுவது என் ஆத்துமத் துக்கு மெத்தவும் நன்மையாயிருக்கிறது.

யோசனை

புறத்தியாருல் நமக்குத் துன்பம் வருவதுபோல் நம்மாலும் அவனுக்குப் பற்பல துன்பம் உண்டாகிறதல்லவா; ஆனதினால்தான் அப்போஸ்தலர்: ஒருவரொருவருடைய பாரத்தைச் சுமந்துகொள்ளுங்கள், அதினுல் சேசுகிறீஸ்துநாதருடைய கட்டளையை நிறைவேற்றுவீர்கள் என்றார். மெய்தான், ஆனுல் அப்போது அதிகப் பேறுபலன் அடைவீர்கள். இயற்கையினுல் செய்யக்கூடாததைப் பற்றித்தான் அவைகளைச் செய்வதற்கு நமக்குத் தேவ வரப்பிரசாதம் கொடுக்கப்படுகின்றது. மேலும் சர்வேசுரன் முன்னறியாத காரியம் என்ன உனக்குச் சம்பவிக்கும்? அவருடைய சித்தமில்லாமல் உனக்கு என்ன நேரிடும்? அவர் கட்டளையிடுவதற்குச் சந்தோஷமாய்க் கீழ்ப்படிவதே பொறுமை. இல்லாவிட்டாலோ, ஓயாத சஞ்சலத்திற்

சீவித்து வருவோம். ஏனெனில் சர்வேசுரனுக்கு விரோதஞ் செய்து, சமாதானமாயிருப்பவனுர்? என்று எழுதப் பட்டிருக்கின்றது. அவர் உன்மட்டில் எவ்வளவோ பொறுமையாயிருந்து வருகிறுர் என்பதை நீ யோசித்தாயா? உன் மனசாட்சியைப் பரிசோதித்து விடை கூறு. உன்னுல் அவர் சகிக்க வேண்டியதொன்றுமில்லையோ? உனக்கு மன்னிக்க வேண்டியதொன்றுமில்லையோ? ஆம், ஆண்டவர் பொறுமையுள்ளவராய், இரக்கம் நிறைந்தவராயிருக்கிறுர். ஆனதால் நாமும் சகல விஷயத்திலும் பொறுமையுள்ளவர்களாய் இருக்கக் கடவோம். பொறுமையுள்ளவன் பலமுள்ளவனைவிட உத்தமன்; தன் ஆத்துமத்தை அடக்கி ஆளுகிறவன், பட்டணங்களைச் செயித்துப் பிடிக்கிறவனை விட மேலானவன். கிறீஸ்துநாதருடைய பாடுகளைத் தீர்க்க தரிசனமாய் அறிவிக்கும்போது, தாவீதிராசா: நான் மௌனமானேன், வாய் திறந்ததில்லை என்கிறார். வேறோர் தீர்க்கத்தரிசி: மயிர் கத்தரிக்கிறவன்முன் செம்மறியாட்டுக் குட்டியைப் போல மௌனமாயிருந்தார் என்றார். இவையெல்லாம் அறிந்தபிறகு முறையிடத் துணிபவனுர்? கோபங்கொள்ளத் துணிபவனுர்? நிந்தை சொல்லத் துணிபவனுர்? ஓ சேசுவே! நீர் எங்களுக்கு முன்மாதிரிகையாயிரும். சர்வேசுரனுக்குச் சொந்தமாவதற்கு நீர் எங்களுக்குப் படிப்பித்திருக்கிறீர். எங்களுக்குத் தின்மை செய்தவர்களை நாங்கள் பொறுப்பது போல எங்கள் பாவங்களைப் பொறுத்தருளும். இவ்விதமாய்த்தான் நாம் நாள்தோறும் மன்றாடுகிறோம், இதைத்தான் நாள்தோறும் நாம் வாக்குத்தத்தஞ் செய்கிறோம்; எவனுடைய மன்றாட்டு, எவனுடைய வாக்குத்தத்தம் பொய்யானதாகக் காணப் படுகின்றதோ, அவன் நிர்ப்பாக்கியன் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

20ŠD¶]iVK÷D

தன் சுய துர்ப்பலத்தை அறிவித்தலும் இகலோக வாழ்வின் துன்பங்களும்

௧.– (சீஷன்) "எனக்கு விரோதமாய் என் அநீதத்தைச் சங்கீர்த்தனஞ் செய்வேன்;" ஆண்டவரே! என் பலவீனத்தை உமக்கு வெளிப்படுத்துவேன். அநேகம் விசை சொற்பக் காரியம் முதலாய் என்னைச் சோர்வுக்குள்ளாக்கி என்னைக் கஸ்தியில் வீழ்த்துகின்றது. தைரியமாய் நடந்துகொள்ளப் பிரதிக்கினை செய்கிறேன். ஆயினும் சொற்பத் தந்திரம் வந்த மாத்திரத்தில் பெருத்த சங்கடத்துக்கு உள்ளாகிறேன். மெத்தவுஞ் சொற்பமான காரியந்தான் சிலமுறை பலமான தந்திரத்தை எனக்கு வருவிக்கின்றது. சில வேளை நான் உள்ளத்தில் அமரிக்கையாயிருந்து இனி ஆபத்தில்லை என்று எண்ணியிருக்கிற போது திடீரென சுவாசம்போன்ற சொற்ப தந்திரத்தால் ஏறக்குறைய தாழ்த்தப் படுகிறேன்.

௨.– ஆனதால், ஆண்டவரே! உமது கண்களுக்கு முன்பாக எங்குமிருந்தும் வெளிப்படுகிற என் நீசத்தனத்தையும் பலவீனத்தையும் பார்த்து என்பேரில் இரக்கமாயிரும்; நான் விழுந்து கிடக்குஞ் சகதியில் அமிழ்ந்து எப்போதைக்கும் அமுங்கியிராதபடி, அதினின்று என்னைத் தூக்கிவிடும். உமது சமூகத்தில் எனக்கு அடிக்கடி கஸ்திக்கும் கலக்கத்துக்குங் காரணமாயிருப்பதென்னவென்றால் நான் இவ்வளவு பலவீனனாயிருப்பதுதான். நான் அவைகளுக்கு முழு சம்மதங் கொடாதிருந்தாலும் அவை என்னைத் தொடர்ந்து கொண்டிருப்பது எனக்குக் கடினமும் சஞ்சலமும் உள்ளதாய் இருக்கின்றது. இப்படி நாள்தோறும் போராட்டத்திற் சீவிப்பது மெத்தவுஞ் சலிப்பாயிருக்

கின்றது. அவலட்சணத் தோற்றங்கள் என்னை விட்டகன்று போகும் எளிமையை விட அதிக எளிதாய் என் உள்ளத்திற் பிரவேசிக்கின்றன; அதிலேதான் என் துர்ப்பலம் விளங்குகிறது.

௩.– இஸ்ராயேலின் மிக்க வல்லவரான சர்வேசுரா! பிரமாணிக்கமுள்ள ஆத்துமங்களைப் பாதுகாப்பவரே! உமது தாசனுடைய வருத்தத்தையும் துன்பத்தையும் நோக்கி, அவன் செய்யத் துடங்குகிற சகலத்திலும் அவனுக்கு ஒத்தாசை புரிந்தருளும். இன்னும் புத்திக்கு முழுதுங் கீழ்ப்படுத்தப்பட்டிராததும், இந்தத் துன்பம் நிறைந்த உலகத்தில் சீவிக்குந்தனையும் நான் போராடி விரோதிக்க வேண்டியதுமான இந்த நிர்ப்பாக்கிய சரீரமென்கிற பழைய மனிதன் ஜெயங் கொள்ளாதபடி பரலோக பலத்தினால் என்னைத் திடப்படுத்தியருளும். ஐயோ! துன்பங்களும் நிர்ப்பாக்கியங்களும் நிறைந்து கண்ணிகளாலும் சத்துருக்களாலும் எங்குஞ் சூழப்பட்ட இச்சீவியம் எவ்வளவோ ஆபத்துக்குரியதாயிருக்கிறது. ஏனெனில் ஒரு துன்பம் அல்லது ஒரு சோதனை ஒழிந்தவுடனே மற்றொன்று என்னை அண்டிவருகின்றது; முந்தின சத்துருவினால் உண்டான கலகம் முடிந்தும் முடியாமுன்னே வேறநேக கலகங்கள் சடுதியாய் நேரிடுகின்றன.

௪.– இவ்வளவு கசப்புள்ளதும் இத்தனை துன்ப துரிதங்களுக்கு உட்பட்டதுமான சீவியத்தை எப்படித்தான் நேசிக்கக் கூடும்? சாவுக்குரியதும் அழிவுக்குரியதுமான இச்சீவியத்தை சீவியமென்று எப்படித்தான் சொல்லக்கூடும்? ஆயினும் அநேகர் அதனை நேசித்துக் கொண்டு வருகிறார்கள். அதனில் தங்கள் பாக்கியத்தைத் தேடுகிறார்கள். அநேக தடவை நாம் உலகம் வியர்த்தமும் மோசமுமுள்ளதாயிருக்கிறதென்று

சொல்லுகிறோம், ஆயினும் ஐம்புலன்களின் இச்சைகளால் அரசாளப் படுவதால், அதனை விட்டு விடுகிறோமில்லை. உலகத்தை நேசிக்க ஒருபக்கத்தில் இழுக்கப் படுகிறோம். மற்றொரு பக்கத்தில் அதை நிந்திக்கத் தூண்டப்படுகிறோம்; சரீர இச்சை, கண்ணிச்சை, மனக்கர்வம் இவைகள் உலகப் பற்றுதலை நம்மிடத்தில் கிளப்புகின்றன; ஆனால் அவைகளை நீதிப்படியே தொடர்ந்து வருந் துன்பங்களும் நிர்ப்பாக்கியங்களும் இவ்வுலகத்தின்மீது நம் மனதில் பகைமையையும் அருவருப்பையும் பிறப்பிக்கின்றன.

5.– ஆனால் ஐயோ! உலகத்தைச் சார்ந்த ஆத்துமத்தில் துரிச்சைகளே மேற்படுவதால், புலன்களுக்குக் கீழ்ப்படிவது அதற்கு மிக இன்பமாய்த் தோன்றுகிறது; ஏனெனில் சர்வேசுரனுடைய மதுரத்தையும் புண்ணியத்தின் உள்ளரங்க இன்பத்தையும் அது கண்டதுமில்லை, சுவை பார்த்ததுமில்லை. மாறாக, உலகத்தை முழுமனதோடு வெறுத்து, உத்தம கட்டுப்பாட்டுக்கு அடங்கி, தேவனுக்காகச் சீவிக்க முயலுகிறவர்களோ, உண்மையாய்ச் சகலத்தையுந் துறந்தவர்களுககு வாக்குத்தத்தஞ் செய்யப்பட்ட தேவ மனோகரத்தை அறிந்து கொள்ளுவது மன்றி உலகம் எவ்வளவு கனமாய்ப் பிசகிப்போகிறதென்றும் எத்தனை வித அபத்தங்களுக்குள்ளாகிறதென்றுங் காண்கிறார்கள்.

யோசனை

நமது உள்ளத்தில் உண்டாகுஞ் சங்கடங்களுக்கு, கவலைகளுக்கு முன்பாக வெளிக்கவலைகள் அவ்வளவு பிரமாதமானவையல்ல. வெளிக் கவலைகளைத் தன் பலமெல்லாங் கொண்டு எதிர்க்கலாம்; உட்கவலை களிலோ ஆத்துமத்தில் உண்டான சத்துவங்கள் ஒன்றோடொன்று போராடுகின்றன. பயங்கரமான யுத்தம்! ஆனதினால்தான் அப்போஸ்தலர்: "நான் ஆசிக்கும் நன்மையை நான் செய்கிறதில்லை, நான் ஆசியாத தின்மையை நான் செய்கிறேன்; உள்ளரங்க மனிதனுக்குத் தக்க பிரகாரம் சர்வேசுரனுடைய கற்பனையைப்பற்றிச் சந்தோஷங் கொள்ளுகிறேன்; ஆனால் என்னுடைய உறுப்புகளில் வேறோர் சட்டத்தைக் காண்கிறேன், அது என் உள்ளத்தின் சட்டத்துக்குச் சரிப்படவில்லை, என் உறுப்புகளிலுள்ள பாவச் சட்டத்திற்கு என்னை அடிமையாக்குகிறது" என்கிறார். இப்பேர்க்கொத்த வெட்கத்துக்குரிய யுத்தத்தால் பிரமாணிக்கமுள்ள ஆத்துமங்கள் தாழ்த்தப்பட்டு எங்கே தந்திரங்களில் விழுந்து விடப்போகிறோமோவென்று பயந்து வருகின்றன. அதினால் அப்போஸ்தலர்: "இந்தச் சாவின் சரீரத்தினின்று என்னை இரட்சிப்பதார்?" என்று சொன்ன பிறகு, உடனே "நமது ஆண்டவராகிய சேசுகிறீஸ்துநாதருடைய பேறுபலன்களால் உண்டான தேவ இஷ்டப்பிரசாதம்" என்கிறார். வாக்குக்கெட்டாத அன்போடு நம்மை ஏற்றுக்கொள்ளத் தமது கரங்களை விரித்துக் காட்டும் சர்வேசுரனுடைய பாதங்களில் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து, அவருடைய இருதயத்தை அண்டிப் போவோம். அவரால் பலமடைவோம். அவரே நமது ஏக நம்பிக்கை; அவரை நோக்கி: "ஆண்டவரே! என்னை இரட்சித்தருளும்; என்னையும் உம் பக்கத்தில் வைத்துக் கொள்ளும். அப்போது யார் வேண்டுமோ எனக்கு விரோதமாய் வரட்டும். ஆண்டவரே! நீரே என் ஆதரவு, என் அடைக்கலம், என் இரட்சகர், என் தேவன், என் உதவி. உமது பேரில் என் நம்பிக்கையை வைக்கிறேன். நீர்தான் என்னைக் காப்பவர்; இரட்சணியத்தின் பலம் நீர்தான்; என் புகழ்ச்சிகளால் உம்மை மன்றாடுவேன்; என் சத்துருக்களினின்று இரட்சிப்பீர்" என்று வேண்டிக் கொள்.

21ŠD¶]ivKD

சர்வேசுரனிடமே இளைப்பாற வேண்டும்

1.– (சீஷன்) என் ஆத்துமமே, சகலத்துக்கு மேலாகவும், சகல காரியங்களிலும் எப்போதும் ஆண்டவரிடத்தில் இளைப்பாறக்கடவாய். ஏனெனில் அவரே அர்ச்சிய சிஷ்டர்களுடைய நித்திய இளைப்பாற்றியாயிருக்கிறார். மிகவும் மதுரமும் அன்பும் நிறைந்த சேசுவே! சகல சிருஷ்டிகளையும் விட, சகல கல்வியையும் புத்தி சூட்சத்தையும்விட, சகல திரவியங்களையும் சாஸ்திரங் களையும்விட, சகல சததோஷங்களையும் அக்களிப்பையும் விட, சகல கீர்த்தியையும் புகழ்ச்சியையும்விட, சகல நம்பிக்கையையும், வாக்குத்தத்தத்தையும்விட, சகல இன்பங்களையும், ஆறுதல்களையும்விட, என்னுடைய பேறுபலன்களையும் ஆசைகளையும்விட, நீர் தந்து பொழியக்கூடுமான சகல வரங்களையும் கொடைகளையும் விட, யாதொருவன் நினைக்கவும் அனுபவிக்கவும் கூடுமான சகல இன்பத்தையும் மகிழ்ச்சியையும்விட, கடைசியாய் தூதரையும், அதிதூதரையும் விட, சகல மோட்சவாசி களையும் விட, காணக்கூடியனவும் காணப் படாதனவு மாகிய சகலத்தையும் விட, என் சர்வேசுரா! நீரல்லாத மற்ற யாவற்றையும் விட உம்மிடத்திலேயே நான் இளைப்பாறும் படி எனக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்தருளும்.

௨.– ஏனெனில், என் ஆண்டவராகிய தேவனே! நீர் சர்வத்துக்கு மேலான நன்மையாயிருக்கிறீர்; நீர் ஒருவரே மகா உன்னதமுள்ளவர், நீர் ஒருவரே உமக்குப் போதுமானவரும், கரைகாணாத சம்பூரணரும்; நீர் ஒருவரே சகல இன்பங்களையும் ஆறுதல்களையும் பொழியும் ஊறணியானவர்; நீர் ஒருவரே சர்வ

இரக்ஷணமுடையவர்; சர்வ அன்புக்குரியவர், நீர் ஒருவரே சர்வத்துக்கும் மேலாக உயர்ந்தவர், மகிமை பெற்றவர்; அளவில்லாத சகல நன்மையும் எக்காலத்திலும் நிறைந்தவராய் இருக்கின்றீர். ஆகையினால் உம்மை யல்லாத என்ன வரம் நீர் எனக்குத் தந்தபோதிலும், என்ன திருவுளஞ் செய்தபோதிலும், என்ன வாக்குத்தத்தம் அளித்த போதிலும், அதெல்லாம் எனக்குப் போதாது; உம்மை எனக்குச் சொந்தமாக்கிக்கொண்டு தரிசிப்பதினாலும், சம்பூரணமாய் அனுபவிப்பதினாலும் தான் எனக்குத் திருப்திகரமாகும். என் இருதயம் சகல கொடைகளுக்கும் சகல சிருஷ்டிகளுக்கும் உயர்ந்துபோய் மேலாக உம்மிடத்தில் இளைப்பாறினால்தான் அது உண்மையான இளைப்பாற்றியையும் முழு திருப்தியையும் அடையும்.

௩.– என் ஆத்துமத்தின் மிக்க நேசமுள்ள பத்தாவாகிய சேசு கிறீஸ்துவே! மிகவும் பரிசுத்த அன்பரே! சகல சிருஷ்டிகளையும் ஆள்பவரே! நான் பறந்து வந்து உம்மிடம் இளைப்பாறும்படி மெய்யான மனச்சுயாதீனத்தின் சிறகுகளை எனக்குக் கொடுப்பவர் யார்? ஆ! என் ஆண்டவராகிய சர்வேசுரா! உம்மை மட்டுஞ் சிந்தித்து நீர் எவ்வளவு மதுரமுள்ளவரென்று பார்க்க நான் குறையறக் கொடுத்து வைப்பதெப்போ? உமது நேசத்தின் மிகுதியால், நான் என்னையே மறந்து, சகல உணர்வுகளுக்கு மேலாகவும், வெகு கொஞ்சம்பேர் அறியும் உந்நத விதத்திலும் உம்மை மாத்திரமே உணரும்படி உமதுமட்டில் நான் போதுமான வரையில் சிந்தையாயிருப்பதெப்போ? இப்போது எனக்குப் பிரலாபிக்கத்தான் தெரியும், என் நிர்ப்பாக்கியத்தை வருத்தத்தோடு சகித்து வருகிறேன்; ஏனெனில் இந்தத் துன்பக் கணவாயிலுள்ள அநேக பொல்லாங்குகள் அநேக முறை எனக்குக் கலக்கமும் கஸ்தியும் வருவித்து என்னை

மயக்கிப் போடுகின்றன. நான் உமதண்டையில் தடையின்றி வராதபடிக்கும் மோட்ச வாசிகள் எப்போதும் விக்கினமில்லாமல் சுகித்து வருகிற உமது இன்பமான ஐக்கியத்தை நான் சுகிக்காதபடிக்கும், அவை அநேகமுறை தடுக்கின்றன, பராக்கை வருவிக்கின்றன, என்னை இழுத்துக் குழப்பத்துக்குள்ளாக்குகின்றன. பூலோகத்தில் நான் அழுகிற புலம்பல்களையும் நான் அனுபவிக்கிற திரளான கஸ்திகளையுங் கண்டு என்பேரில் இரக்கங் கொள்ளும்.

4.– ஓ சேசுவே! நித்திய ஒளியின் தூய்மையானவரே! பரதேசத்தில் திரியும் ஆத்துமத்துக்கு ஆறுதலானவரே! உமது சந்நிதியில் என் நாவானது வார்த்தையற்றிருக்கின்றது; என் மவுனமே உம்மோடு சம்பாஷனை செய்கின்றது! என் ஆண்டவர் எழுந்தருளிவர எதுவரையில் தாமதஞ் செய்வார்? அவருடைய எளிய தாசனாகிய என்னிடம் அவர் வந்து, என்னைச் சந்தோஷப்படுத்தக்கடவார்; அவர் தமது கரத்தை நீட்டி நிர்ப்பாக்கியனான என்னைச் சகல துன்பங்களிலுமிருந்து இரட்சிக்கக் கடவார். வாரும்! வாரும்! ஏனெனில் நீர் வராவிட்டால் ஒரு நாளாவது ஒரு மணி நேரமாவது சந்தோஷமாயிருப்பது அசாத்தியமான காரியம்; நீரே என் சந்தோஷம், நீர் இல்லாவிட்டால் எனக்குத் திருப்தி கிடையாது. நீர் உமது பிரகாசமுள்ள பிரசன்னத்தால் என்னைத் தேற்றி என்னை விடுதலையாக்கி எனக்கு உமது தயையுள்ள முகத்தைக் காண்பிக்கும் வரையில் நான் நிர்ப்பாக்கியனும், சிறைப்பட்டு விலங்குகளால் பூட்டப்பட்டவனுமா யிருக்கிறேன்.

5.– மற்றவர்கள் உமக்குப் பதிலாகத் தங்கள் இஷ்டப்படியே எது வேண்டுமோ அதைத் தேடிக்கொள்ளட்டும்! ஆனால் என் சர்வேசுரா! என்

நம்பிக்கையே! என் நித்தியானந்தமே! உம்மைத் தவிர மற்ற யாதொன்றும் எனக்குப் பிரியப் படுகிறதுமில்லை, பிரியப்படப் போவதுமில்லை. உமது அநுக்கிரகத்தை நான் திரும்பவும் அடைந்து நீர் என் உள்ளத்தில் "இதோ வந்தோம்" என்று சொல்லுகிற வரையில், நான் மவுனமாய் இருக்க மாட்டேன், உம்மை மன்றாடுகிறதையும் விடமாட்டேன்.

(கிறீஸ்துநாதர்) – "நீ நம்மை அழைத்தபடியால், இதோ உன்னிடம் வந்தோம்." உன் கண்ணீர்களும், உன் ஆத்துமத்தின் ஆசையும், உன் தாழ்ச்சியும், உன் இருதய மனஸ்தாபமும் நம் மனதை இளகச் செய்து நம்மை உன் அண்டையில் கூட்டி வந்தன.

(சீஷன்) – நான் சொன்னது: ஆண்டவரே! உம்மைப் பற்றிச் சகலத்தையும் வெறுக்க ஆயத்தமாயிருந்து, உம்மை அழைத்தேன், உம்முடன் ஒன்றித்திருக்க ஆசை கொண்டேன். ஆனால் நான் உம்மைத் தேடும்படி நீரே என்னை முந்தித் தூண்டினீர் ஆதலால் ஆண்டவரே! உமது இரக்கத்தின் பெருக்கத்துக்குத் தகுந்தாற்போல, அடியேனுக்கு இந்த உபகாரத்தைச் செய்தீரானதால் வாழ்த்தப்படக் கடவீராக.

அடியேன் என் அக்கிரமத்தையும், நீசத்தனத்தையும் ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டு உமது சந்நிதியில் என்னை மிகவுந் தாழ்த்திக் கொள்ளுவதன்றி வேறு என்ன செய்யக்கூடும்? ஏனெனில் வானத்திலும் பூமியிலுமுள்ள சகல ஆச்சரியமான பொருட்களிலும் உமக்குச் சமமானதொன்றுமில்லை. உம் செய்கைகள் மகா உத்தமமானவை, உமது தீர்மானங்கள் உண்மையானவை, உமது திருச் செயலால் சகலமும் நடப்பிக்கப்படுகின்றன. ஆகையால் பிதாவின் ஞானமே! உமக்கு மகிமையுந் தோத்திரமும் உண்டாகக்கடவது; என் நாவும், என்

ஆத்துமமும், சிருஷ்டிக்கப் பட்ட சகல பொருட்களும் ஒன்றுசேர்ந்து உம்மைப் புகழ்ந்து வாழ்த்தக்கடவன.

யோசனை

பிரமாணிக்கமுள்ள ஆத்துமம் உலகத்தையும் தன்னையும் விட்டகன்று போகிறதற்களவாக அது நேசிப்பவரை நோக்கி அதின் சகல ஆசைகளுந் தாவுகின்றன. அவரொருவரையே அவ்வாசைகள் நாடுகின்றன. அப்போது தன்னை இவ்வுலகத்திற் கட்டித் தடை செய்து கொண்டிருக்கும் பாசங்களைப் பற்றி அது பிரலாபிக்கின்றது. வரவர வளரும் தேவசிநேகத்தை முன்னிட்டு தான் ஆசிக்கும் நித்திய கடவுளின் மடியிற் சேரவும், அவருடன் நித்தியத்துககுஞ் சீவிக்கவும் இந்த சாவுக்குரிய சடலத்தை விட்டுப் பிரிந்து போகத் தேடுகின்றது: "புறாக்களுக்குச் சிறகுகளிருப்பதுபோல எனக்குச் சிறகுகளைக் கொடுப்பதார்? நானும் பறந்துபோய் இளைப்பாறுவேன்." தான் ஆசிப்பவரிடத்தில் அது சேருகிற வரையிலும் தான் தெய்வீக சந்தோஷ அக்களிப்பில் அமிழ்ந்துபோகிற வரையிலும், தான் பரலோக பத்தாவுடன் ஒன்றிக்கிற வரையிலும், "என் நேசர் எனக்குச் சொந்தம், நான் அவருக்குச் சொந்தம்" என்று சொல்லக் கூடுமான காலம் வருகிறவரையிலும், ஆத்துமத்துக்கு மெய்யான இளைப்பாற்றியில்லை. "அப்பாக்கியமான நாள், அந்த இரக்ஷணியத்தின் நாள், அந்த முடிவில்லாத சந்தோஷத்தின் நாள் எப்போது உதிக்கும்? பரதேசத்தில் தங்கியிருக்குங் காலம், கண்ணீரின் காலம் எப்போது முடியும்? என் நேசரை என் பார்வையினின்று மறைக்கும் நிழல் கடந்துபோகும் காலத்தை எப்போது காண்பேன்? தாகத்தினால் வருந்தும் கலைமான் ஊற்றுகளின் தண்ணீரைத் தேடுவதுபோல, என் ஆத்துமம், ஆண்டவரே! உம்மைத் தேடுகிறது. வல்லவரான கடவுளின் மட்டில், சீவந்தரான கடவுளின் மட்டில் என் ஆத்துமம் தாகமாயிருக்கின்றது. ஓ! எப்போது நான் சர்வேசுரனுடைய சமுகத்துக்கு வருவேன்? எப்போது அவர் முன்பாகத் தோன்றுவேன்?"

22ŠD¶]iVkD

தேவன் செய்து வரும் எண்ணிறந்த உபகாரங்களை ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளுதல்

1.– (சீஷன்) ஆண்டவரே! உமது சித்தத்தை நான் நேசிக்கும் படிச் செய்தருளும்; உமது கற்பனைகளை அனுசரிக்க எனக்குப் படிப்பித்தருளும்; உமது சித்தத்தை நான் கண்டுபிடிக்கச் செய்தருளும். நான் உமக்குத் தகுந்த பிரகாரம் நன்றியறிதலான தோத்திரங்களைச் செலுத்தக் கூடுமாயிருக்கும்படி, நீர் எனக்குச் செய்துவந்த பொது உபகாரங்களையும் விசேஷ உபகாரங்களையும் மகா சங்கையோடும் சாக்கிரதையோடும் நான் ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ள எனக்கு அநுக்கிரகம் புரிந்தருளும். ஆனால் ஒரு சொற்ப சகாயத்துக்கு முதலாய்த் தக்க நன்றியறிதலான தோத்திரங்கள் செலுத்த நான் வல்லவனல்லவென்று அறிந்து ஒத்துக்கொள்ளுகிறேன். நீர் எனக்குச் செய்த சகல சகாயங்களுக்கும் நான் தகுதியுடையவனல்லன். உமது மாட்சிமையை நான் யோசிக்கையில் அதின் மகத்துவத்தால் என் புத்தி மயங்கிப் போகின்றது.

உ.– சரீரமும் ஆத்துமமுமாக நாங்கள் இருப்பதெல்லாமும் எங்களுக்கு உள்ளேயும் புறம்பேயும், இயல்பாகவும் சுபாவத்துக்கு மேற்பட்ட விதமாயும் வைத்துக்கொண்டிருக்கிற நன்மைகள் அனைத்தும் உம்மால் அளிக்கப் பட்ட உபகாரங்களே. அவைகள் சகல நன்மைகளுக்குக் காரண

மாயிருக்கிற உம்மை மகா உதார குணமுள்ளவரென்றும் பறை சாற்றுகின்றன. ஒருவன் கொஞ்சமாயும் மற்றொருவன் அதிகமாயும் பெற்றுக் கொண்டாலும், எல்லாம் உம்மிடத்தினின்று வருகிறது; உம்மையன்றி ஓர் அற்ப நன்மை முதலாய்க் கிடைக்க மாட்டாது. அதிகமாய்ப் பெற்றுக் கொண்டவன் தன் பேறுபலன்களைப் பற்றிப் பெருமை பாராட்டவும், மற்றவர்களுக்கு மேலாகத் தன்னை உயர்த்தவும், தன்னிலுஞ் சிறியவனை நிந்திக்கவுங் கூடாது; ஏனெனில் எவன் தன்னை அதிக அபாத்திரன் என்று எண்ணி, நன்றியறிதல் செலுத்துகையில் அதிக தாழ்ச்சியும் உருக்கமுமுள்ளவனாயிருக்கிறானோ, அவனே அதிகப் பெரியவன், அவனே அதிக உத்தமன், சகலரிலும் தன்னை அதிக தாழ்ந்தவனாகவும் அதிக அயோக்கியனாகவும் மதிக்கிறவன் எவனோ அவனே உத்தமமான வரங்களைப் பெற்றுக் கொள்ள அதிகத் தகுதியுடையவன்.

3.– கொஞ்சமாய்ப் பெற்றுக் கொண்டவன் அதினாற் கஸ்திப்படவும் முறைப்பாடிடவும், தன்னிலும் அதிகமாய்ப் பெற்றுக் கொண்டவன் மட்டிற் பொறாமைப்படவுங் கூடாது; ஆனால் உம்மையே பார்த்து, நீர் உமது வரங்களை அவ்வளவு தாராளமாகவும் மனப்பூரணமாயும் முகத்தாக்ஷிணியமின்றியும் பொழிந்தருளுவதற்காக உமது நன்மைத்தனத்தை மிகவும் வாழ்த்தக்கடவான். சகலமும் உம்மிடத்தினின்று வருகின்றபடியால் சகலத்திலும் நீர் புகழப்பட வேண்டியவர். ஒவ்வொருவனுக்கும் என்னென்ன கொடுப்பது உத்தமமென்றும், இவன் ஏன் குறைவாகவும், அவன் ஏன் அதிகமாகவும் அடைகிறான் என்றும் நீர் அறிவீர்; அதைக் கவனிப்பது எங்களுடைய வேலையல்ல. ஆனால் உமது வேலை. ஏனெனில் ஒவ்வொருவனுடைய பேறுபலன்களையும் நீர் சரியாய் அறிந்திருக்கிறீர்.

4.– ஆண்டவராகிய சர்வேசுரா! வெளிக்குத் துலங்கி மனிதருடைய புகழ்ச்சியையும் ஆச்சரியத்தையும் பெறுவிக்கும் வரங்கள் அதிகமாய் என்னிடமில்லாததைப் பெருத்த நன்மையாக எண்ணுகிறேன்; அதைப்பற்றியே ஒவ்வொருவனும் தன் எளிமைத்தனத்தையும் நீசத்தனத்தையும் உணர்ந்து, ஆயாசமும் சலிப்பும் அவநம்பிக்கையும் அடையாமல் அதற்கு விரோதமாகப் பெருத்த ஆறுதலும் சந்தோஷமும் அடையக்கடவான். ஏனெனில், என் சர்வேசுரா! நீர் ஏழைகளையும் தாழ்ந்தவர்களையும் இவ்வுலகத்துக்கு முன்பாக நிந்திக்கப் பட்டவர்களையும் உமக்குச் சிநேகிதராகவும் தாசராகவுந் தெரிந்து கொண்டீர். "பூலோக முழுமைக்கும் பிரதானிகளாக நீர் நியமித்தருளின" உமது அப்போஸ்தலர்களே இதற்குச் சாட்சிகள். அவர்கள் பூலோகத்தில் முறையிடாமற் சீவித்தார்கள்; எவ்வளவு தாழ்ச்சியுள்ளவர்களும், சாந்த குணமுள்ளவர்களும், கபடு, சூது அற்றவர்களுமாயிருந்தார்களென்றால், "உமது நாமத்துக்காக நிந்தைகளைச் சகிக்கப் பிரியங் கொண்டு," உலகத்துக்கு அருவருப்பாய் இருக்கிற காரியங்களை வெகு சந்தோஷத்தோடு கையேற்றுக் கொண்டு வந்தார்கள்.

5.– ஆகையால் உம்மை நேசித்து உமது உபகாரங்களின் பெருந்தன்மையை அறிந்திருக்கிறவனுக்குத் தன்னில் உம்முடைய சித்தமும் நித்தியத் திருவுளமும் நிறைவேறுதலே சந்தோஷமாயிருக்குமொழிய மற்றெதைப் பற்றியும் அவனுக்குச் சந்தோஷமிராது. அந்தத் திருவுளத்தைக் குறித்து இவன் எவ்வளவு சந்தோஷமும் ஆறுதலும் அடைய வேண்டியதென்றால், மற்றவர்கள் மேன்மையுள்ளவராயிருக்க எவ்வளவு ஆசை கொள்கிறார்களோ, அவன் தாழ்ந்தவனாயிருக்க அவ்வளவு ஆசை கொள்ள வேண்டும். முதற்படியில் இருந்தால்

எப்படியோ கடைசிப் படியிலும் அமரிக்கையாயும் சந்தோஷமாயும் இருக்க வேண்டியது; சங்கையும் மேன்மையும் பெற எப்படியோ, அப்படியே பெயருங் கீர்த்தியும் பெறாதிருக்கவும், நிந்திக்கப் படவும், வெறுக்கப்படவும் ஏந்துகொள்ளக் கடவான். ஏனெனில் உமது சித்தமும் உமது மகிமையின் நேசமும் யாவற்றிற்கும் மேலிட்டதாய் அவனிடத்திலிருக்க வேண்டியது; மேலும் அது அவனுக்குக் கிடைத்ததும் கிடைக்கப் போவதுமான சகல உபகாரங்களையும் விட அதிக ஆறுதலைத் தந்து அதிகப் பிரியமாய் இருக்க வேண்டியது.

யோசனை

நமக்குக் கொடுக்கப்பட்ட வரங்களைவிட மற்றவர்களுக்கதிகமாய்க் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ என்று கவலைப்படுகிறதற்குப் பதிலாய் நாம் அடைந்த வரங்களை பயன்படுத்திக் கொள்ளக் கடவோம். சர்வேசுரன் தமதிஷ்டம் போலத் தம்மைக் காண்பிக்கிறுர், அவர் தமது வரங்களுக்கு எசமானராயிருக்கையில் அவைகளைப்பற்றி அவரைக் கணக்குக் கேட்பதற்கு நாம் யார்? அவர் தயவாய் வலிய நமக்குத் தந்தருளும் வரங்களுக்காக அவருக்கு நன்றியறிந்திருப்போம். நமக்குக் கொடாதவைகளைப் பற்றியும் அவருக்குத் தோத்திரஞ் செலுத்துவோம். அவர் உபகாரங்களுக்கு நாம் தகுதியற்றவர்களல்லோ? நீ தாழ்ச்சியுள்ளவனுனுல் விசேஷ வரங்களையடைய ஆவல்கொள்ள மாட்டாய். தாழ்ச்சி உன்னிடமில்லையோ, அந்த வரங்களால் உனக்குப் பிரயோசனமுண்டாவதற்குப் பதிலாக கெடுதி சம்பவிக்கக் கூடும். ஏனெனில் உனக்கு ஆங்காரம் உண்டாகக் காரணமாகும். ஆண்டவருக்கு உயிருள்ள நன்றியறிதலையும் அவருடைய சித்தத்துக்கு முழு

கீழ்ப்படிதலையும் அவர் உன்னைக் கூட்டிப்போகிற வழியிற் பிரமாணிக்கத்தையும் இவைகளையே நீ ஆசிக்க வேண்டியது. இவ்விதஞ் செய்து வந்தால் நீ சமாதானத்தில் இளைப்பாறுவாய். ஏனென்றுல், நீ சர்வேசுரனிடத்தில் இளைப்பாறி, அவரிடத்தில் தந்திரங்களைச் செயிக்க ஒத்தாசையும், துன்பங்களில் அமரிக்கையும், உன் ஜீவிய காலத்தில் உனக்கு வரக்கூடுமான நிர்ப்பாக்கிய கஸ்தி வருத்தங்களில் ஆறுதலும், சகலத்தையும் எளிதாக்கும் நேசத்தையும் கண்டடைவாய். நாம் சர்வேசுரனை மெய்யாகவே நேசிப்போமேயானுல், வேறு அந்தஸ்தை நாம் விரும்புவோமா? வேறு பிரியமானதொன்றைத் தேடுவோமா? ஆனால் சிநேகிக்க நாம் அறியோம். நமது வெதுவெதுப்பைப் பற்றி நாம் பெருமூச்செறிந்து நம்மிடத்திற் பக்திச் சுறுக்கு உண்டாகவும், நமது சோர்வடைந்த இருதயம் தேவ சிநேகத்தாற் பற்றி எரியும்படி செய்யவும் நமது ஆண்டவரை மன்றாடக் கடவோம். அப்போதுதான் அர்ச். சின்னப்பரோடு: கிறீஸ்துநாதருடைய நேசத்தினின்று என்னைப் பிரிக்கத் துணிபவனுர்? துன்பமோ? கஸ்தியோ? பசியோ? வறுமையோ? ஆபத்தோ? ஆக்கினையோ? வாளோ? நம்மை நேசித்து வருகிறவரைப் பற்றி இவை யாவையும் நாம் மேற்கொள்ளுவோம்; ஏனெனில் மரணந் தானுகட்டும், சீவியந்தானுகட்டும், தூதர்தானுகட்டும், பிராதமிகர்தானுகட்டும், பலவத்தர்தானுகட்டும், நிகழ்காலந்தானுகட்டும், வருங்காலந்தானுகட்டும், வறுமைதானுகட்டும், பெருமைதானுகட்டும், தாழ்மை தானுகட்டும், வேறெந்த சிருஷ்டிதானுகட்டும், நமது ஆண்டவராகிய சேசுகிறீஸ்துநாதரிடத்திலுண்டான சர்வேசுரனுடைய நேசத்தினின்று என்னைப் பிரிக்கக் கூடுமானதாயிராது என்று சொல்லலாம்.

23ŠD¶]iVkD

மிகுந்த சமாதானத்தைப் பெறுவிக்கும் நாலு காரியங்கள்

1.– (கிறீஸ்துநாதர்) மகனே! சமாதானத்தினுடையவும் மெய்யான மனச் சுதந்திரத்தினுடையவும் மார்க்கத்தை உனக்கு இப்போது கற்பிப்போம். (சீஷன்) ஆண்டவரே! நீர் சொன்னதைச் செய்யும்; ஏனெனில் உமக்குச் செவி கொடுப்பது எனக்கு இன்பமாயிருக்கின்றது. (கிறீஸ்துநாதர்) மகனே! உன் இஷ்டப்படி நடக்கிறதைவிட மற்றவர்களுடைய மனதுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கக் கற்றுக் கொள். அதிகமாய்ப் பெறுகிறதை விட கொஞ்சமாய்ப் பெறுவது உனக்குப் பிரியமாயிருக்க வேண்டும். கடைசி இடத்தையும் எல்லாருக்குங் கீழ்ப்பட்டிருப்பதையும் எப்போதுந் தேடு. உன்னிடத்திற் சர்வேசுரனுடைய சித்தம் முழுமையும் நிறைவேற எப்போதும் ஆசித்து வேண்டிக் கொள். அப்படி செய்வாயேயாகில் சமாதானத்தினுடையவும் இளைப்பாற்றியினுடையவும் மார்க்கத்தில் செல்லுவாய்.

2.– (சீஷன்) ஆண்டவரே! நீர் இப்போது சுருக்கமாய்த் திருவுளம்பற்றினவைகளில் அநேக உத்தம புண்ணியங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. நீர் சொல்லிய வாக்கியம் சுருக்கமுள்ளதாயினும் மிகுந்த அருத்தமுள்ளதும் புண்ணியப் பலனுள்ளதுமாயிருக்கிறது. நான் அதைப் பிரமாணிக்கமாய்க் காப்பாற்றினால், என்னிடத்தில் அவ்வளவு எளிதாய்க் கலக்கமுண்டாகாது; ஏனெனில் நான் அமைதியிழந்து கலக்கமுற்று நடந்ததற்கெல்லாம் அந்தப் போதனையை மறந்துவிட்டதே காரணமென்று எனக்குத் தெரிய வருகிறது. ஆனால் நான் உமது போதகத்தை நிறைவேற்ற என் இரட்சணியத்தைப்

பூர்த்தியாக்கி வரும்படி சர்வ வல்லபரான நீர், ஞான விருத்தியை எப்போதும் நேசிக்கிற நீர், உமது வரப்பிரசாதத்தை எனக்கு அதிகமதிகமாய்த் தந்தருளும்.

பொல்லாத விசாரங்களை அகற்ற ஜெபம்

3.– என் ஆண்டவராகிய சர்வேசுரா! என்னை விட்டகன்று போகாதேயும்; என தேவனே! எனக்குதவி செய்யக் கண்ணோக்கியருளும்; ஏனெனில் பல விசாரங்களும் பயமும் என்னிடத்தில் எழும்பி என் ஆத்துமத்தை உபாதிக்கின்றன. நான் காயப்படாமல் அவற்றினின்று வெளிவருவதெப்படி? அவைகளை நான் செயிப்பதெப்படி? "நான் உனக்கு முன் நடந்து போவேன், உலகப் பெருமை படைக்கிறவர்களைத் தாழ்த்துவேன்;" சிறைச்சாலையின் கதவுகளைத் திறந்து அந்தரங்க இரகசியங்களை உனக்கு வெளிப்படுத்துவேன் என்று கூறினீர். ஆண்டவரே! நீர் திருவுளம்பற்றின வண்ணஞ் செய்தருளும். உமது முகத்துக்கு முன்பாகப் பொல்லாத விசாரங்களெல்லாம் ஓடிப் போகட்டும். சகல துன்பங்களிலும் உமதண்டையில் ஓடிவருவதும், உமது பேரில் நம்பிக்கை வைப்பதும், உம்மை முழுமனதோடு மன்றாடிப் பொறுமையோடு உமது ஆறுதலுக்குக் காத்திருப்பதுமேதான், என் நம்பிக்கையும் ஏக ஆறுதலுமாயிருக்கின்றது.

புத்தித் தெளிவடைய செபம்.

4.– நல்ல சேசுவே! என் ஆத்துமத்தை உமது ஞான ஒளியால் பிரகாசிப்பித்தருளும்; என் மனதினின்று அந்தகாரமனைத்தையும் அகற்றிவிடும். என்னை வலுவந்தஞ் செய்யும் தந்திரங்களைத் தகர்த்துவிடும்; என் புத்தியை அடிக்கடி மயக்கி விடும் எண்ணிறந்த பராக்குகளைத் தள்ளிவிடும். "உமது வல்லமையின்

சகாயத்தால் என் ஆத்துமத்தில் சமாதானம் நிலைகொள்ளும்படியாகவும், “அப்போது என் மாசற்ற மனசாட்சியென்னும் பரிசுத்த தேவாலயத்தில் உமது தோத்திரங்கள் சப்திக்கும்படியாகவும், நீர் எனக்காகப் பலமாய்ப் போராடித் துஷ்டமிருகங்களைப் போன்ற அந்தச் சிற்றின்ப நாட்டங்களை அகற்றி விடும். “காற்றையும் புயலையும் அமரும்படிக் கட்டளையிடும்; கடலை நோக்கி: அமரிக்கையாயிரு என்றும் வாடைக்காற்றை நோக்கி: வீசாதே என்றுஞ் சொல்லும்; அப்போது பலத்த அமரிக்கை உண்டாகும்.”

௫.– “உமது பிரகாசமும் சத்தியமும் பூலோகத்தில் துலங்கும்படி அவைகளை அனுப்பியருளும்.” ஏனெனில் நீர் என்னைப் பிரகாசிப்பிக்கிற வரைக்கும் ஒன்றுக்கும் உதவாத கரம்பு நிலம்போலிருக்கிறேன். ஆண்டவரே, மோட்சத்தினின்று உமது வரப்பிரசாதத்தைச் சொரிந்தருளும்; அவ்வுந்நதப் பனி என் ஆத்துமத்தில் ஊறக் கடவது; என் ஆத்துமமென்னும் நிலத்தில் பாயும்படி பக்தி என்னும் சலத்தைக் கொடுத்தருளும்; அவ்விதம் அது உத்தம கனிகளை விளைவிக்கும். பாவச் சுமையால் நசுங்கிக் கிடக்கிற என் ஆத்துமத்தைத் தூக்கியருளும்; மோட்சானந்தத்தின் சுவையை நான் இப்போதே உணர்ந்து உலகக் காரியங்களைச் சிந்திப்பதில் எனக்குச் சலிப்பு உண் டாகும்படி, என் ஆவல் முழுமையும் பரலோகக் காரியங்களில் நாடியிருக்கச் செய்யும்.

௬.– சிருஷ்டிக்கப்பட்ட எந்தப் பொருளும் எனக்குச் சரியான இளைப்பாற்றியும் சம்பூரணத் திருப்தியும் கொடுக்கச் சக்தியற்றவைகளாதலால், சிருஷ்டிப்பு களினின்று வருகிற நிலையற்ற ஆறுதல்களை நான் ஆசிக்காதபடி என்னை வலுவந்தஞ் செய்தருளும். உம்மையன்றி யாவுமே நிழலும் வியர்த்தமுமாயிருக்க,

உம்மை நேசிக்கிறவனுக்கு நீர் ஒருவரே போதுமானவராயிருக்க, இணைபிரியாத நேச பாசத்தால் என்னை உம்மோடு ஐக்கியப்படுத்தியருளும்.

யோசனை

“சமாதானத்தின் காட்சிகளை எருசலேமில் பிரசங்கிக்கிற தீர்க்கதரிசிகள் இஸ்ராயேலில் உதித்தார்கள். ஆனால் சமாதானமில்லை” என்று ஆண்டவர் அருளிச் செய்கிறார். உலகமுந் தன்னைப் பின்பற்ற நடக்கிறவர்களுக்குச் சமாதானத்தின் காட்சிகளை யறிவிக்கின்றது; ஆனால் இன்ப சுகங்களிலும், ஆங்காரத்தினுடையவும் ஆசாபாசங்களி னுடையவும் திருப்தியிலும் அடங்கியிருக்கிற அந்தச் சமாதானம் தன்னைத் தேடுகிறவர்களை ஏமாற்றுவதற்காகவே தூரத்தில் தன்னைக் காண்பிக்கிறது. அவர்கள் அதைக் கைப்பற்றினதாக எண்ணினவுடனே, விழிக்கிறவன் கனவு எப்படி மறைந்து போகிறதோ அப்படியே சமாதானமும் காற்றாய்ப் பறந்து போகின்றது. அதற்கு விரோதமாய்ச் சுத்த மனச்சாட்சியின் அமரிக்கைதான் மெய்யான சமாதானம்; ஆசைகளைத் திருபதியாக்குவதில் அல்ல, ஆனுல் அவைகளை அடக்குவதில் சமாதானம் அடங்கியிருக்கின்றது. எது மறைவான இடமோ, எது இருளடர்ந்த ஸ்தலமோ, எது உலகத்தினுல் நிந்திக்கப் பட்ட அந்தஸ்தோ, அங்கேதான் சமாதானமிருக்கிறது. இருதயம் தன்னைத்தான் எவ்வளவு தாழ்த்துகின்றதோ, அவ்வளவு மதுரமாயும் ஆழமாயும் ஆகின்றது. ஒன்றுக்கும் ஆசைப்படாதவனை, யாதொன்றும் தனக்குச் சொந்தமென்று நினையாதவனை, கலக்கத்துக்கு உள்ளாக்குவது என்ன இருக்கிறது? அவன் பிரியங் கொள்ளுகிற தாழ்மையில் அவன் பேரில் எவரும்

பொறாமைப்படப் போவதில்லை; ஆனால் மற்றொரு பக்கத்தில் எவ்வளவு மகிமை! சம்மனசுக்கள் மரியாதையோடு அவனை நோக்குகிறார்கள். சர்வேசுரன் தமது மகிமைச் சிம்மாசனத்தினின்று அவனை ஆசீர்வதிக்கிறார். ஆண்டவரே! எனக்கு உதவியாக வாரும். என் ஆங்காரத்தை அடக்கி விடும். எனக்குச் சமாதானம் உண்டாக்கும். தீர்க்கதரிசி இராசாவைத் தூண்டின நல்லுணர்ச்சிகளால் நானும் தூண்டப் பட்டு, அவரோடுகூட "பாவிகளுடைய கூடாரங்களில் வசிப்பதை விட, என் சர்வேசுரனுடைய வீட்டில் சமாதானத்தில் குடியிருப்பதை நான் தெரிந்து கொண்டேன்" என்று சொல்வேன்.

24ŠD¶]iVKD

பிறரைப்பற்றி வீண் விசாரணையை விலக்குதல்

1.– (கிறீஸ்துநாதர்) மகனே! புறத்திக்காரியங்களை அறிய ஆசையுள்ளவனாயிராதே. வீண் கவலைகள் கொள்ளாதே, "இதுதான் உனக்கென்ன? அதுதான் உனக்கென்ன? நீ நம்மைப் பின்செல்லு." இன்னான் இப்படி அப்படி இருக்கிறான், இவ்விதம் அவ்விதம் நடக்கிறான், பேசுகிறான் என்றால் உனக்கென்ன? பிறர் நடத்தைக்கு நீ உத்தரவாதியல்ல; உன்னைப் பற்றி மாத்திரமே நீ கணக்குக் கொடுப்பாய்; ஆனதால் நீ ஏன் வீணாய்க் கவலைப் படுகிறாய்? நாமே எல்லாரையும் அறிவோம்; உலகத்தில் நடக்கிறதெல்லாவற்றையும் பார்க்கிறோம். அவனவனுடைய நிலைமை, எண்ணங்கள், விருப்பங்கள், கருத்துக்கள் முதலிய இவையெல்லாத்தையும் அறிவோமல்லோ! ஆகையால் சகலத்தையும் நம்மிடமே ஒப்படைத்துவிட வேண்டியது; பதறி நடக்கிறவர்கள் தங்கள் இஷ்டப்படி நடக்கட்டும்; நீயோ சமாதானத்தில்

நிலைத்திரு. அவர்கள் செய்கிறதும் பேசுகிறதுமெல்லாம் அவர்கள் மேலேதான் விழும், ஏனெனில் நம்மை மோசஞ் செய்ய அவர்களால் முடியாது.

2._ பிரபலியமான பெயரின் வீண் கீர்த்தியைப் பற்றியும் அநேகருடைய சகவாசத்தைப்பற்றியும், மனிதருடைய விசேஷ சிநேகத்தைப்பற்றியும், கவலையெடுத்துக் கொள்ளாதே. ஏனெனில் அவை பராக்குகளையும், மன இருளையும் பிறப்பிக்கின்றன. நமது வருகைக்குச் சுறுசுறுப்போடு காத்திருந்து, உன் இருதய வாசலை நமக்குத் திறப்பாயாகில், நாம் சந்தோஷமாய் நமது வாக்கியங்களை உனக்குத் தெரிவித்து நமது இரகசியங்களை வெளிப்படுத்து வோம். முன்சாக்கிரதை எடுத்துக் கொள், செபத்தியானஞ் செய், விழித்திரு, "சகலத்திலும் உன்னைத் தாழ்த்து."

யோசனை

உன் சகோதரருடைய கிருத்தியங்களின்பேரில் நீ ஏன் உன் பொறாமைக் கண்களைத் திறக்கிறாய்? அவர்களுடைய மனச்சாட்சியையும் கிருத்தியங்களையும் பரிசோதிக்க உனக்கு உத்தரவு தந்தது யார்? சர்வேசுரன் தமக்கே உரியதாக வைத்திருக்கும் அநத வேலையை அவருக்கே விட்டுவிடு; உனக்கு நீ உத்தரவாதம் சொல்லப் போவதைக் கவனி. மற்றவர்களைப் பற்றித் தீர்மானம் செய்யப் போகும்போது பொதுப்பட எப்போதும் மோசம் போகிறோம்; தனக்கில்லாத சுதந்திரத்தை அபகரிக் கிறவன் கடினமான தீர்ப்புக்குத் தன்னைத்தானே உட்படுத்திக் கொள்ளுகிறான்; ஏனெனில் பிறர் சிநேகத்திற்கு விரோத மாய் நடக்கிறான். "பிறர்சிநேகம் தாட்சணியமுள்ளது, கெடுதி நினைப்பதில்லை." மற்றவர்களைப் பற்றி நன்மையானவைகளையெல்லாம் எண்ணு. உன்னை மற்றவர்கள் மன்னிக்கும்படியாக நீயும் மன்னித்துக் கொள்; "நீ தீர்மானிக்கப் படாதபடி நீயுந் தீர்மானிக்காதே."

25-ம் அதிகாரம்

நிலையான இருதய சமாதானமும் மெய்யான புண்ணிய வர்த்திப்பும் எதிலே அடங்கியிருக்கிறதென்பது

1.– (கிறீஸ்துநாதர்) மகனே! “சமாதானத்தை உங்களுக்கு விடுகிறோம், நம்முடைய சமாதானத்தை உங்களுக்குக் கொடுக்கிறோம்; உலகம் கொடுக்கிற சமாதானத்தைப் போலல்ல நம் உங்களுக்குக் கொடுக்கிற சமாதானம்” என்று கூறியவர் நாமே. சமாதானத்தை எல்லாரும் விரும்புகிறார்கள். ஆனால் உண்மையான சமாதானத்தை அடைய எல்லாரும் பிரயாசைப்படுவதில்லை. இருதய தாழ்ச்சியும் சாந்த குணமும் உள்ளவர்களிடத்தில் நமது சமாதானம் வாசம் செய்யும். மிகுந்த பொறுமையில் உன்னுடைய சமாதானம் அடங்கியிருக்கும். நீ நமக்குச் செவிகொடுத்து, நமது வாக்கியத்தைப் பின்செல்லுவாயாகில், ஆழ்ந்த சமாதானம் அனுபவிக்கக் கூடும்.

(சீஷன்) ஆனதினால், ஆண்டவரே! நான் செய்ய வேண்டியதென்ன?

(கிறீஸ்துநாதர்) உன்னையும், நீ செய்வதையும் சொல்லுவதையும் எப்போதும் கவனித்துக் கொண்டு சகலத்திலும் நமக்கு மாத்திரமே பிரியப்படவும் நம்மையன்றி மற்றெதையும் விரும்பாமலும் தேடாமலும் இருக்கவும் கருத்தாயிரு. மேலும் மற்றவர்களுடைய கிருத்தியங்கள் அல்லது பேச்சுகளைப் பற்றி வீண் தீர்மானம் செய்யாதே; உனக்குச் சம்பந்தப்படாத காரியங்களிற் கலந்துகொள்ளாதே; அப்பொழுது உனக்குக் கலக்கம் சொற்பமாயிருக்கும், அல்லது அபூர்வமாகவே வரும்.

௨.– யாதோர் கலக்கமும் ஒருபோதுங் கொள்ளாதிருப்பதும், இருதயத்திலாவது சரீரத்திலாவது யாதோர்

துன்பமும் அநுபவியாதிருப்பதும் நிகழ்காலத்தில் கிடைப்பதல்ல, அது நித்திய இளைப்பாற்றி காலத்தில் மாத்திரம் கிடைக்கும். ஆகையால் நீ யாதோர் துன்பமும் அனுபவியாதிருக்கிற போது, மெய்யான சமாதானங் கண்டதாக நீ எண்ணாதே. உனக்கு எதிராளி ஒருவனுமில்லாதிருந்தாலே எல்லாம் நலமாயிருக்கிறதென்று நினையாதே. உன் விருப்பப்படி சகலமும் நடப்பதினாலே உன் நிலை உத்தமமுள்ளதென்று யோசியாதே, உனக்கு மிகுந்த பக்திச் சுறுசுறுப்பும் ஆறுதலுமுண்டானாலும், அதைப்பற்றி உன்னைப் பெரியவனாகப் பாராட்டாதே, விசேஷமான விதமாய் தேவனாலே நேசிக்கப் பட்டவனென்றும் எண்ணாதே. ஏனெனில் அவைகளினால் புண்ணியத்தின் மெய்யான நேசன் அறியப்பட மாட்டான், ஆத்துமத்தின் புண்ணிய வர்த்திப்பும் சாங்கோபாங்கமும் அவைகளில் அடங்கினதல்ல.

௩.– (சீஷன்) பின் எதில் ஆண்டவரே, அடங்கியிருக்கின்றது? (கிறீஸ்துநாதர்) மகனே! சகலத்தையும் ஒரே தராசில் சீர்தூக்கிப் பார்த்து நீ செல்வத்திலும் துன்பத்திலும் ஒரே சீராய் நன்றியறிதலில் நிலைத்திருக்கும் வண்ணம், – சொற்பக் காரியத்திலும் பெருங்காரியத்திலும், இக்காலத்திற்கும், நித்தியத்திற்கும், உன் சுய லாபத்தைத் தேடாமல், உன் முழு இருதயத்தோடு தெய்வ சித்தத்துக்கு உன்னை ஒப்புக்கொடுப்பதிலேதான் அடங்கியிருக்கின்றது. மன ஆறுதல் அற்றுப் போயிருக்கும்போதுகூட இன்னும் அதிகப் பெரிய துன்பங்களை அனுபவிக்க உன் இருதயத்தை ஆயத்தப்படுத்தவும், இன்னின்ன கொடிய துன்பம் அனுபவிக்க வேண்டியது அநியாயமென்று எண்ணுவதற்குமாக நமது ஏற்பாடுகள் அனைத்தையும் பரிசுத்தமும்

நீதியுமுள்ளவையென மதித்துத் தோத்தரிக்கவும் தக்கதான உறுதியும் ஸ்திரமுமுள்ள நம்பிக்கை உன்னிடத்தில் உண்டானால், அப்போது சமாதானத்தின் உண்மையான மார்க்கத்தில் நேரே நடக்கிறாய்; அப்போது நீ திரும்பவும் நமது முகத்தைச் சந்தோஷமாய்த் தரிசிப்பாய் என்கிற தளராத நம்பிக்கையை வைத்துக்கொள்ளக் கூடும். உன்னைத்தானே முழுதும் நிந்திக்க அறிந்திருப்பாயாகில் அப்போது, இப்பரதேசத்தில் கிடைக்கக் கூடுமான வரையில் ஏராளமான சமாதானம் அனுபவிப்பாய் என்றறியக் கடவாய்.

யோசனை

தன்னைத்தானே மறுத்தலிலும், தன்னைத்தானே நிந்திப்பதிலும், சர்வேசுரனுக்கு முன்பாகத் தன்னை நிர்மூலமாக்குவதிலும், சகல காரியங்களிலும் தேவ சித்தம் நிறைவேறும்படி மாத்திரம் ஆசித்துத் தேடுவதிலும், தன் சொந்தப் பிரியத்தைத் தேடாமல் சர்வேசுரன் கற்பிக்கிறவைகளுக்கு எப்போதும் தன்னைக் கையளித்து விடுவதிலும் மனிதனுடைய மகிமையும் சமாதானமும் அடங்கியிருக்கின்றனவென்று நாம் அடிக்கடி சொல்லுவது அவசியம். நாம் சர்வேசுரனோடு அந்நியோன்னியமாயும் பரிசுத்தமாயும் ஒன்றித்திருக்க வேண்டுமானால் அவரிடத்தினின்றும் நாம் பெற்றுக் கொண்ட வரங்களை முதலாய் நாம் விட்டுப் பிரிய வேண்டியது. பக்தி உருக்கம், ஆறுதல்கள், தேவ சிநேகத்தின் பலமான இன்பங்கள் நாம் அறியாமலே நமக்குக் கொடுக்கப்படுகின்றன, நாம் அறியாமலே நம்மிடத்திலிருந்து எடுத்துக் கொள்ளப் படுகின்றன; நாம் அவைகள் மேல் மிஞ்சின பற்றுதல் வைத்தால், அவை மறைந்துபோகும்போது துன்பத்திற்குள்ளாகிறோம்.

ஆனதால் சர்வேசுரனை மாத்திரந் தேடுவோமாக; கஸ்தியிலும், சந்தோஷத்திலும், கசப்பிலும், சர்வேசுரனை அவரைப் பற்றியே நேசிப்போமாக. ஆம் ஆண்டவரே! உம்மை நான் நேசிப்பேன், எக்காலத்திற்கும் உம்மையே நான் வாழ்த்துவேன், நீரே எங்கள் சமாதானம், இந்தச் சமாதானத்தில் நான் நித்திரை கொள்வேன், நான் இளைப்பாறுவேன்.

26ŠD¶]]ïV«D

வாசகத்தைவிடத் தாழ்ச்சியுள்ள செபத்தால் அடையக்கூடுமான மனதின் மாட்சி

1.– (சீஷன்) ஆண்டவரே! சாங்கோபாங்கமுள்ள மனிதன் எப்போதும் பரலோகத்தைச் சேர்ந்த காரியங்களின் பேரில் நினைப்பதும், பற்பல கவலைகள் மத்தியில் கவலை கொள் ளாதது போல நடப்பதுமாயிருப்பான்; தான் அசமந்தமுள்ளவனாயிருப்பதாலல்ல, ஆனால் சிருஷ்டிப்பு களின் பேரில் கிரமந்தப்பின் பற்றுதலற்றவனாய் சுயாதீன மனதை வகித்திருப்பதாலேயே.

உ.– மிகவும் கிருபையுள்ளவரான என் சர்வேசுரா! இச்சீவிய கவலைகளில் நான் மிதமிஞ்சிக் கலந்துகொள்ளாதபடி அவைகளினின்றும், நான் ஆசாபாசங்களிற் சிக்கிக் கொள் ளாதபடி சரீரத்தின் பல அவசரங்களினின்றும், நான் சஞ்சலங்களால் இடிபட்டு விழாதபடி ஆத்துமத்தைத் தடுக்கும் சகல விக்கினங்களினின்றும் என்னைக் காப்பாற்றி யருள உம்மை மன்றாடுகிறேன். நான் பேசுவது உலகத்தால் முழுப்பற்றுதலோடு தேடுகிற காரியங்களைப் பற்றி மட்டுமல்ல, ஆனால் சகலருக்கும் பொதுவாக விதிக்கப் பட்ட சாபனையினாலும் தண்டனையினாலும் நேரிடும் குறைவுகளையும் பற்றித்தான். இவைகள் என் ஆத்துமத்தை அமுக்கி வருத்தி நான் விரும்புகிற அளவில்

மனச்சுயாதீனம் அடையாவண்ணம் தடுத்துக் கொண்டு வருகின்றன.

3.– ஆ என் சர்வேசுரா! வாக்குக்கெட்டாத இன்பமே! இலௌகீக ஆறுதல் எல்லாவற்றையும் எனக்குக் கசப்பாக மாற்றிப் போடும், ஏனென்றால் அவை நித்திய நன்மைகளை நான் நினையாதிருக்கச் செய்கின்றன; மேலும் அவை தற்போதைய இன்பத்தைக் காட்டி என்னைத் தங்கள் வசம் இழுத்துக் கொண்டு வருகின்றன. என் ஆண்டவரே! மாமிசமும் இரத்தமும் என்னை மேற்கொள்ளாதிருக்கக் கடவது! உலகமும் அதின் நிலையற்ற மகிமையும் என்னை மோசம் போக்காதிருக்கக்கடவது. பசாசும் அதன் கபடமும் என்னை ஏமாற்றாதிருக்கக் கடவது. எதிர்க்கிறதற்குப் பலமும், சகிக்கிறதற்குப் பொறுமையும், ஸ்திரமாய் நிற்க உறுதியும் எனக்குத் தந்தருளும். உலக ஆறுதல் யாவற்றிற்கும் பதிலாக உமது இஸ்பிரீத்துவின் இனிய தேற்றரவையும், இலௌகீக ஆசைக்குப் பதிலாக உமது நாமத்தின் நேசத்தையும் பொழிந்தருளும்.

4.– இதோ! சரீரத்தைக் காப்பாற்ற அவசியமான அன்னபானம் ஆடை முதலிய யாவும் புண்ணிய ஆத்துமத்திற்கு ஒரு பாரமே. நான் இவைகளை மட்டோடு உதவிக்கொள்ளவும், இவைகளின்பேரில் மிஞ்சிய பற்றுதல் வையாமலிருக்கவும் கிருபை புரியும். சீவனைக் காப்பாற்ற வேண்டியிருப்பதால் அவையெல்லாந் தள்ளிவிடலாகாது; ஆனால் ஆத்துமத்தின் மேல் சரீரம் அகந்தையாய் எதிர்க்காத படிக்கு அவற்றில் அவசியமற்றவைகளையும் புலன்களுக்கு அதிக பிரியமானவைகளையும் உதவிக் கொள்ளத் தேடுவது உமது பரிசுத்தக் கட்டளையால் விலக்கப் பட்டது. ஆனதைப் பற்றி நான் அவ்விஷயங்களில் ஒழுங்குதப்பிப் போகாதபடிக்கு உமது கரம் என்னை வழிகாட்டி நடத்தக் கடவது.

யோசனை

உலக சீவியத்தில் மனிதர் எவ்வளவு அமிழ்ந்து கிடக்கிறார்களென்றும், அதைச் சேர்ந்த காரியங்களை எவ்வளவு கனமாய் எண்ணுகிறார்கள் என்றும், ஆஸ்தி சம்பாதிக்கிறதற்கு எவ்வளவு ஆவலாயிருக்கிறார்கள் என்றும், இவ்வுலகச் சந்தோஷமே எப்போதும் தங்களுக்கு நிலைக்க எவ்வளவு பிரயாசைப் படுகிறார்களென்றும் பார்த்தால், இந்தச் சீவியம் வெகு சீக்கிரத்தில் முடிந்து போகும் நிலையற்ற சீவியம் என்று நம்மில் யாராவது நம்புவார்களா? எல்லாம் செய்கிறார்கள், எல்லாம் தேடுகிறார்கள், பிற்காலத்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளெல்லாம் செய்கிறார்கள், தங்களுக்கோ தங்கள் குடும்பத்திற்கோ அவசரமான ஆஸ்திபாஸ்திகளைச் சேகரித்துப் பதனஞ் செய்து வைக்கிறதில் ஏக கவலையாயிருக்கிறார்கள்; ஆனால் நித்தியத்தை மாத்திரம் மறந்து விடுகிறார்கள். அதைப்பற்றி அவர்கள் சுத்தமாய் நினைப்பதுமில்லை, கவலைப்படுவதுமில்லை. நினைத்தாலும் சில சமயம் எப்போதாவது அதை மேலெழுந்தவாரியாய்க் கவனிக்கிறார்களே தவிர மற்றபடியல்ல. ஐயோ! நிர்ப்பாக்கியம்! சேசுநாதர் காண்பித்த மாதிரிகையோ, வித்தியாசமாயிருக்கின்றது. அவர், இவ்வுலகத்தில் பரதேசி போலவும் இளைப்பாறுகிறதற்காக கொஞ்ச நேரந் தங்குகிற பிரயாணக்காரனைப் போலவும் சீவித்து வந்தார். பிரயாணஞ் செய்கிறவன் வழியில் தனக்கு வேண்டியவை களை மாத்திரம் தன்னுடன் கொண்டு போகிறான்; அதுபோலவே பரலோகத்தை நாடி நாம் பிரயாணம் செய்கையில், நமது அவசரத்துக்குதவியான காரியங்களை மாத்திரம் நாம் உபயோகஞ் செய்ய வேண்டியதே தவிர, மற்றப்படி அவசியமில்லாத காரியங்கள் உபயோகமற்றன

வாயும் பாரச் சுமையாயும் ஆபத்திற்குரியனவாகவும் ஆகின்றன. தாகமுள்ள பிரயாணி அருகிலிருக்கிற ஊற்றண்டை போய்த் தன் தாகத்தைத் தணித்துக் கொள்ளுகிறான்; சற்றுநேரம் வழியோரத்தில் இருக்கும் மரத்தடியில் உட்கார்ந்து இளைப்பாறுகிறான்; களையாறின பிறகு எழுந்து திரும்பவும் நடக்கிறான்; குறித்த இடம் போய்ச் சேர வேண்டுமென்பதே அவனுடைய ஏக நோக்கம்; போகிற வழியில் தன் கண்ணுக்கு எதிர்ப்படுகிற காரியங்களில் தன் கவனத்தைச் செலுத்தி நின்றுவிடு வானோ? அல்லது நடுவழியில் தனக்கு ஒரு நிலைமையான இடம் ஏற்பாடு செய்வானோ? நாம்தான் அப்பேர்ப்பட்ட பிரயாணக்காரர். ஆ! என் சர்வேசுரா! பூலோகத்தினால் எனக்கென்ன பிரயோசனமுண்டாகக் கூடும்? நான் என் பிதாவின் வீட்டுக்குப் போகிறேன்; மற்றதெல்லாம் எனக்கு ஒன்றுமில்லை. நான் ஆசிக்கிற இடம் சேருகிறதற்கு முன் வேலையோ, களைப்போ, மற்ற என்ன துன்பமோ நேர்ந்தாலும் என்ன! நான் போய்ச் சேர்ந்தாலே போதுமானது. என் ஆத்துமம் ஆசையினால் களைப்புற்றது. சீவந்தரான கடவுளுடைய வருகையின் சந்தோஷத்தால் என் இருதயமும் என் சரீரமும் துள்ளுகின்றன. உமது வாசஸ் தலங்கள் எம்மாத்திரம் இன்பமானவைகளாயிருக்கின்றன! புண்ணியங்களின் தேவனே! என் இராசாவே! என் தேவனே! உமது பீடங்கள் எனக்குண்டு. ஆண்டவருடைய வீட்டில் வாசஞ் செய்கிறவர்கள் பாக்கியவான்கள்.

27ŠD¶]] ìV«D

சுயபட்சம் உத்தம நன்மையாகிற கடவுளினின்று நம்மை வெகுவாய் அகற்றிவிடுகின்றது

க.– (கிறீஸ்துநாதர்) என் மகனே, சர்வத்தையும் உன் கையில் வசப்படுத்தும்படி, நீ உன்னை முழுமையும் கையளித்து, உனக்கென்று உன்னிடம் யாதொன்றையும் வைத்துக் கொள்ளாதிருத்தல் வேண்டும். ஒவ்வொரு காரியத்தின்பேரில் எவ்வளவு ஆசையும் பிரியமும் வைப்பாயோ, அதனளவாக அதன்பேரில் பற்றுதலாயிருப் பாயென்றறிக. ஆகையால் இலௌகீகக் காரியங்களில் நீ வைத்த பற்றுதல் பரிசுத்தமாயும் கபடற்றதாயும் கிரமமாயும் இருக்குமானால் அவற்றிற்கு அடிமையாக மாட்டாய். நீ வைத்துக்கொள்ளக் கூடாதவைகளை விரும்பாதே. உன் ஞான சீவியத்திற்குத் தடையாயிருந்து, உன் இருதய சுயாதீனத்திற்கு விக்கினமாயிருக்கிறவைகளை உன் வசத்தில் வைத்துக் கொள்ளப் பார்க்காதே. உனக்குச் சொந்தமாயிருப்பதும் நீ விரும்புவதுமான எல்லாவற்றோடு உன்னை முழுமையும் நம்மிடத்தில் முழுமனதுடன் ஒப்புவிக்காதிருப்பது ஆச்சரியமாயிருக்கின்றது.

உ.– ஏன் வீண் துன்பத்தால் மடிந்து போகிறாய்? ஏன் வியர்த்தமான கவலைகளால் ஏக்கங் கொள்ளுகிறாய்? நமது சித்தத்திற்கு அமைந்து நட; உனக்கு ஒரு நஷ்டமும் நேரிடாது. உன் ஆசையைத் தீர்க்கவோ, உன் சொந்த இஷ்டப்படி மேன்மேலும் நடக்கவோ நீ இதை அல்லது அதைத் தேடியும், இங்கே அல்லது அங்கே இருக்க ஆசைப்பட்டும் வந்தால், அமரிக்கையிலும் இளைப்பாற்றியிலும் நீ ஒருபோதும் நிலைகொள்ள மாட்டாய்; ஏனெனில் எந்தக் காரியத்திலும் குறை யேதாவது தோன்றும். எந்த இடத்திலும் யாராவதொரு எதிராளி இருப்பான்.

௩.– இவ்வுலக நன்மைகளைச் சம்பாதித்துத் தாராளமாய்க் கைப்பற்றுவது அல்ல, மாறாக அவைகளை நிந்தித்து அவைகளின்மேல் உள்ள ஆசையை முற்றும் ஒழிப்பதே பிரயோசனமாகும். பணத்தையும் ஆஸ்தியையும் குறித்து மாத்திரமல்ல, மகிமையைத் தேடுவதையும், வீண் புகழ்ச்சியை விரும்புவதையும் குறித்தும் இவ்விதஞ் சொன்னோம்; இவையெல்லாம் உலகத்தோடு கடந்து போகின்றன. தீவிர பக்தி இல்லாவிடில் எந்த இடமும் காபந்துள்ளதல்ல. உன் இருதயத்துக்கு அதன் மெய்யான அஸ்திவாரமில்லாவிட்டால், அதாவது நீ நம்மிடத்தில் நிலைத்திராவிட்டால், புறத்தியில் தேடியடைந்த அமரிக்கை நெடுநேரம் நில்லாது: நீ வேறோரிடம் மாற்றிக்கொள்ளக் கூடும். அதனால் அதிக நல்லவனாக மாட்டாய், ஏனெனில் புதிய இடத்திலும், சமயம் வாய்க்கையில், நீ விலகத் தேடினதும் அதைவிட அதிகக் கேடுள்ளதும் நேரிடுவதாகக் கண்டுகொள்வாய்.

இருதய சுத்திகரத்தையும் தெய்வீக ஞானத்தையும் அடைகிறதற்குச் செபம்

4.– (சீஷன்) ஆண்டவரே! இஸ்பிரீத்துசாந்துவின் அநுக்கிரகத்தால் என்னைத் திடப்படுத்தியருளும்; என்னிடத்தில் உள்ளரங்க மனிதனைப் பலப்படுத்தும், அற்பக் காரியத்தின் பேரிலாவது உயர்ந்த மதிப்புக்குரிய காரியத்தின் பேரிலாவது என் மனம் ஆசைப்படாதிருக்கும்படி சகல வீண்விசாரக் கவலைகளினின்று என் இருதயத்தை மீட்டிரட்சியும். எல்லாம் கடந்துபோகும் என்றும், நானும் அவைகளோடு மறைந்து போவேனென்றும் நான் உறுதியாய் நினைத்துக்கொள்ளும்படி எனக்கு அநுக்கிரகஞ் செய்தருளும். ஏனெனில் இவ்வுலகத்தில் நிலைமையானதொன்றுமில்லை, எல்லாம் விழலும்

மனதுக்குச் சஞ்சலமுமாயிருக்கின்றது. ஆ! இவ்விதம் யோசிக்கிறவன் எவ்வளவோ ஞானி! ஆண்டவரே உம்மைச் சர்வத்துக்கும் மேலாகக் கண்டடையவும் உம்மை எல்லாத்துக்கும் மேலாக சுகித்துச் சிநேகிக்கவும் மற்றவைகளையெல்லாம் உள்ளது உள்ளபடியே உமது ஞான ஒழுங்கின் பிரகாரம் கண்டு தெளியவும் எனக்குத் தெய்வீக ஞானத்தைத் தந்தருளும். இச்சகரை விலக்கத்தக்க பொறுமையையும், கோள் சொல்பவரைச் சகித்துக் கொள்ளத் தக்க பொறுமையையும், எனக்கு அனுக்கிரகித்தருளும்; ஏனெனில் காதில் விழுகிற கசப்பான வார்த்தைகளைப் பற்றிச் சஞ்சலப் படாதிருப்பதும், தகாத புகழ்ச்சி சொல்லுகிற பசப்பர்களுக்குச் செவிகொடாதிருப் பதும் பலத்த ஞானம். துவக்கின வழியில் ஆபத்தின்றி நடப்பதற்கு இதுவே உபாயம்.

யோசனை

மனிதன் எவ்வளவுதான் சொற்பமாய்த் தன்னைத் தேடினாலும், சர்வேசுரனை விட்டு அகன்று போகிறான். உடனே அவனுடைய மனதிற் கலக்கம் உதிக்கின்றது. ஏனெனில் அவன் தனதாசையை அடைவதில்லை; அல்லது உடனே அருவருப்பு கொண்டு தன் நடத்தையினாலும் மனோவேதனையினாலும், சலிப்பினாலும், எப்போதும் உபாதிக்கப்படுகிறான். ஆஸ்தி சம்பாதிக்க, அதிகாரஞ் செலுத்த, கௌரவப் பட்டங்கள் தரிக்க, மகிமையடைய ஆசைப்படுகிறான். வேலை செய்யவேண்டியிருக்கின்றது, செலவிட வேண்டியிருக்கின்றது, பிரயாசைப்பட வேண்டி யிருக்கின்றது. அநேகமாய் மனசாட்சிக்கு விரோதமாகவே நடக்க வேண்டியிருக்கின்றது. எப்படியானாலும் அவன் கொண்ட ஆசை நிறைவேறிற்று

என்று வைத்துக்கொள்வோம். பணமோ, காசோ, மகிமையோ, பெருமையோ, செருக்கோ, செல்வாக்கோ, அவனுக்கு யாதோர் குறையுமில்லை; திருப்திதானா வென்று அவனைக் கேட்டுப் பார்! அவன் வாயில் வருவதெல்லாம் முறைப்பாடு, அவன் உள்ளத்தில் கஸ்தி, மனதில் ஏக்கம்; இதுதான் அவன் கண்ட இலாபம். இவனையும், இவனைப் போன்றவர்களையும் பற்றித்தான் அப்போஸ்தலர்: “ஓ! ஆஸ்திக்காரரே! இப்போ உங்கள்மேல் வரவிருக்கும் திர்ப்பந்தங்களில் கண்ணீர் விடுங்கள், ஓலமிடுங்கள்! உலகத்தில் இன்பங்களிலும் சரீர சுக போகங்களிலும் சீவித்தீர்கள், பலியின் நாளுக்காக உங்களைத்தானே கொழுக்க வைத்தீர்கள்” என்றார். இப்படியாக வெகு ஆவலோடு இவ்வுலகத்தில் தேடின ஆஸ்தி பெருமை சிலாக்கியம் எல்லாம் ஆத்துமத்தைத் திருப் திக்குள்ளாக்காமல் அது சோர்ந்துபோகும்படி செய்கின்றன. மற்றோர் பக்கத்தில் சேசுநாதர்சுவாமியே நமக்கு அறிவித்திருக்கிற பிரகாரம், நமக்கு விசேஷ தேவ ஒத்தாசை இல்லாமற் போனால், அவை நம்மைக் கேட்டுக்குள்ளாக்கு கின்றன. அதற்கு விரோதமாய், தன்னைத்தானே முழுதும் மறுத்தவன், சர்வேசுரன் மட்டில் மாத்திரம் முழு நம்பிக்கை வைத்தவன், ஒருபோதும் மாறாத சமாதானம் அனுபவிக்கிறான். துன்பமே அவனுக்கு இன்பமாகிறது, ஏனெனில் அது அவனுடைய நம்பிக்கையை அதிகரிக்கச் செய்கின்றது, அவனுடைய நேசத்தைச் சுத்திகரிக்கின்றது. ஒரு நிமிஷத்துக் கஸ்தி நித்திய சந்தோஷத்திற்குக் காரணமாகின்றது. “ஆண்டவருடைய வருகைவரையிலும் பொறுமையில் நிலைத்திரு; பூமியின் விலையுயர்ந்த கனியைச் சேகரிக்கும் நம்பிக்கையை முன்னிட்டுக் குடியானவன் முன்பின் இரு காலத்து மழைக்கும் பொறுமையோடு எதிர்பார்த் திருக்கிறான்; நீயும் அப்படியே பொறுமையாயிரு. ஏனெனில் ஆண்டவருடைய வருகை நெருங்குகின்றது.”

28ŠD ¶] iV«D

ஆவலாதி பேசுகிற நாவுகளுக்குப் பயப்படாமை

1.– (கிறீஸ்துநாதர்) மகனே! யாதொருவன் உன் பேரில் தீங்கான எண்ணங் கொண்டாலும், உனக்கு வருத்தமுண்டாகும் பேச்சுக்களைப் பேசினாலும், நீ அதனால் வருத்தப்படாதே. நீ உன்னைப்பற்றியே இன்னும் அதிக நீச எண்ணங் கொணடு, மற்றெவரைப் பார்க்கிலும் நீ பலவீனனாயிருக்கிறாயென்று நினைத்துக்கொள்ளக் கடவாய். நீ உண்மையாகவே அடக்க சீவியத்தில் சீவிக்கிற வனாயிருப்பாயாகில், பறந்துபோகிற வார்த்தைகளைக் கொஞ்சமாகிலும் சட்டைபண்ண மாட்டாய். சஞ்சலக் காலத்தில் வாய்திறவாதிருந்து உள்ளத்தை நமது பக்கமாய்த் திருப்பி மனித தீர்மானத்தைப் பற்றிக் கலங்காதிருப்பது சொற்பமான விமரிசையல்ல. மனிதருடைய தீர்மானத்தின் பேரில் உன் சமாதானம் ஊன்றியிருக்க வேண்டாம். நீ நல்லவனென்றும் கெட்டவனென்றும் மனிதர் தீர்மானமாய்ப் பேசினாலும், அதனால் நீ வேறு மனிதனாகப் போகிறதில்லை. மெய்யான சமாதானமும் மெய்யான மகிமையும் எங்கே இருக்கின்றன? நம்மிடமல்லவா? மனிதருக்குப் பிரியப்பட ஆசியாமலும், அவர்களுக்குப் பிரியப்படாதிருக்க அஞ்சாமலுமிருக்கிறவன் வெகு சமாதானம் அனுபவிப்பான். கிரமந்தப்பின ஆசையாலும் வீண் அச்சத்தாலும்தான் மனக்கலக்கமும் வெளிப் பராக்கும் உண்டாகின்றன.

யோசனை

சிலர் கடவுளுடைய தீர்வைக்கு அஞ்சுவதைவிட மனித ருடைய தீர்மானங்களுக்கு அஞ்சுகிறார்கள். அது சொல்லக் கூடாத பைத்தியம். நாம் சர்வேசுரனுடைய

சந்நிதானத்தில் தோன்றும்போது, சிருஷ்டிகளுடைய நிந்தையினாலாவது மதிப்பினாலாவது நமக்கு உண்டாவதென்ன? அவர்க ளுடைய வீண் நினைவுகளால் நாம் தண்டிக்கப்படப் போவதுமில்லை, மன்னிக்கப்படப் போவதுமில்லை, உண்மைதான் நம்மைத் தீர்மானிக்கும். அதனுடைய தீர்மானம் நித்தியமானது. சீவிய காலத்தில் புகழ்ச்சிகளி னால் கர்வங் கொண்டவன், தன் இரகசியப் பாவங்களுக் காக உத்தரிக்கப் போவான். அவன் உத்தரிக்கும் இடத்தில் □அழுகையும் பற்கடிப்பும், சாகாத புழுவுமுண்டு.□ நிந்தைகளினாலும் தூஷணங்களினாலும் சீவித்தவன், □என் பிதாவினால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவனே வா; உலகாதி முதல் உனக்காக முஸ்திப்பு செய்யப்பட்ட இராசாங்கத்தை அனுபவிக்க வா!□ என்கிற வாக்கியங்களைக் கேட்பான்; ஏனெனில், கடவுளுடைய தீர்மானங்கள் நமது தீர்மானங்களைப் போலல்ல, அவருடைய நீதி நமது நீதியைப் போலல்ல: □அவர் பாதாளத்தினுடையவும் மனிதன் இருதயத்தினுடையவும் ஆழத்தைச் சோதிக்கிறார்.□ அவரை மாத்திரம் கவனி, மற்றதைச் சட்டை பண்ணாதே. கல்லறை வாசலில் நாம் விட்டுவிடுங் காரியங்களால் என்ன பிரயோசனம்? வருந்தித் தேடும் புகழ்ச்சி மனச்சாட்சியை அசுத்தப்படுத்துகின்றது. செய்த நன்மையினால் உண்டான பேறுபலனை விருதாவாக்குகின்றது. □நீங்கள் மனிதரால் காணப்படும் பொருட்டு, அவர்களுக்கு முன்பாக உங்கள் நற்கிரியைகளைச் செய்யாதபடி எச்சரிக்கையாயிருங்கள். இல்லாவிட்டால் பரலோகத்திலிருக்கிற உங்கள் பிதாவினிடத்திற் சம்பாவனை அடைய மாட்டீர்கள். ஆகையால் நீ தர்மஞ் செய்கிற போது, கள்ள ஞானிகள் மனிதரால் சங்கிக்கப் படுவதற்காகத் தேவாலயங்களிலும், வீதிகளிலுஞ் செய்வதுபோல உனக்கு முன்னே எக்காளம்

ஊதுவிக்க வேண்டாம். அவர்கள் தங்கள் சம்பாவனையை அடைந்துவிட்டார்கள் என்று நிச்சயமாய் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். நீயோவென்றால், தருமஞ் செய்கையில் உன் தருமம் மறைவாயிருக்கத் தக்கதாக உன் வலது கை செய்வதை இடது கை அறியாதிருக்கக் கடவது. அப்போது மறைவிலே காண்கிற உன் பிதா உனக்குச் சம்பாவனை யளிப்பார். அன்றியும் நீங்கள் செபஞ் செய்யும்போது மனிதரால் காணப்படும்பொருட்டு தேவாலயங்களிலும் வீதிகளின் கோடிகளிலும் நின்று செபஞ் செய்ய விரும்புகிற கள்ள ஞானிகளைப்போல் செய்ய வேண்டாம்; அவர்கள் தங்கள் சம்பாவனையை அடைந்துவிட்டார்களென்று நிச்சயமாய் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். நீயோ, செபம் செய்யும்போது, உன் அறைக்குட் பிரவேசித்துக் கதவை அடைத்து அந்தரங்கத்தில் உன் பிதாவைப் பிரார்த்தித்துக் கொள். அப்போது அந்தரங்கத்தில் காண்கிற உன் பிதாவும் உனக்குச் சம்பாவனை அளிப்பார்.□

29-ம் அதிகாரம்

துன்பம் நேர்ந்த போது சர்வேசுரனை மன்றாடித் துதிக்க வேண்டிய விதம்

1.– (சீஷன்) இந்தச் சோதனை, இந்தத் துன்பம் எனக்கு வரச் சித்தமாயிருந்த □ஆண்டவரே! என்றென்றும் உமது நாமம் வாழ்த்தப்படக்கடவது!□ அதற்குத் தப்பித்துக்கொள்ள என்னால் முடியாது; ஆனால் நீர் எனக்குதவி செய்து, அதை எனக்கு நன்மையாக மாற்றும்படி நான் உம்மையண்டி வருவது அவசரம். ஆண்டவரே, நான் இதோ துன்பத்திலிருக்கிறேன்; என் இருதயத்திற்கு வசதியே யில்லை, இந்தச் சோதனையால் மெத்தவும் வேதனைப் படுகிறேன். இப்போது, நேசப் பிதாவே! நான் என்ன

சொல்லுவேன்? துன்பங்களில் அகப்பட்டுக் கொண்டேன், "இம் மணி நேரத்தினின்று என்னை இரட்சித்தருளும்." என்னை வெகுவாய்ச் சிறுமைப்படுத்தியபின் என்னை இரட்சிப்பீராதலால் உமது மகிமை விளங்கும்; அதற்காக எனக்கு இந்தக் கடினமான நேரம் நேரிட்டது. ஆண்டவரே! என்னைக் கைதூக்கியருளும்; ஏழையாகிய நான் என்ன செய்யக் கூடும்? உம்மையன்றி யாரிடம் போவேன்? ஆண்டவரே! இந்தத் தடவைக்கும் எனக்குப் பொறுமை தந்தருளும். என் சர்வேசுரா! எனக்கு உதவி செய்தருளும்; செய்வீராகில் நான் எவ்வளவுதான் துன்பத்தில் மூழ்கியிருந்தாலும் பயப்பட மாட்டேன்.

உ.– இந்தப் பொல்லாங்குகளுக்கு நடுவே நான் என்ன சொல்வேன்? ஆண்டவரே! "உமது சித்தத்தின்படி ஆகட்டும்." துன்பப்படவும் துயரம் அனுபவிக்கவும் நான் மெய்யாகவே தகுதியுடையவனாய் இருக்கிறேன். ஆதலால் நான் அவைகளைச் சகிக்க வேண்டியதுதான். "புயல் அமர்ந்து நல்ல காலம் வருகிற வரையில்" நான் இவைகளைப் பொறுமையாய்ச் சகிப்பேனாக. ஆயினும் இந்தச் சோதனையில் நான் விழாதபடி, அதை என்னை விட்டகற்றவும் அதின் அகோரத்தைத் தணிக்கவும் உமது சர்வ வல்லபமுள்ள கரத்தாற் கூடும். முன்னால் அவ்விதமே அனேக தடவை செய்தருளினீர். என் தேவனே, என் தயாபரரே! இந்த மாற்றம் எனக்கு எம்மாத்திரம் அரிதாயிருக்கிறதோ, அம்மாத்திரத்திற்கும் அது உன்னத கடவுளின் கரத்துக்கு எளிதாயிருக்கின்றது.

யோசனை

சோதிக்கப்படுகிற ஆத்துமம் முந்தமுந்தச் செய்ய வேண்டியது என்னவென்றால், தன்னைத்தானே தாழ்த்தித்

தன் பலவீனத்தை ஒத்துக்கொண்டு உடனே உயிருள்ள விசுவாசத்தோடு, தனக்குப் பலமான கடவுள் ஒருவரையே நோக்கி: "ஆண்டவரே என்னை இரட்சியும், நான் சாகப் போகிறேன்" என்று மன்றாடினால் அவர் இந்த நிர்ப்பாக்கிய ஆத்துமத்திற்கு உதவி செய்யத் தீவிரித்து வருவார், அதற்கு உதவியாகத் தமது சர்வ வல்லபமுள்ள கரத்தை நீட்டுவார். காற்றுக்குங் கடலுக்குங் கட்டளையிடுவார், பெருத்த அமரிக்கை உண்டாகும். இதே பிரகாரம் இன்னும் துன்பங்களால் இருதயம் நொறுங்கிப் போய்க் கஸ்தியால் வருந்தும்போது என்ன செய்யும்! நமது ஆண்டவரான சேசு கிறீஸ்துநாதருடைய பிதாவாகிய சர்வேசுரனுடைய மடியிற் சரணடையும்; அவர் இரக்கமுள்ள பிதா, ஆறுதல் தரும் பிதா; நமது துன்பங்களில் நமக்காறுதல் செய்கிறார். ஏனெனில் சேசுகிறீஸ்துநாதருடைய பாடுகள் நம்மிடத்தில் மிகுதியாயிருப்பதுபோலவே, நமதாறுதலும் சேசுகிறீஸ்து நாதரால் மிகுதியாகிறது. அப்போது நமது ஆத்துமம் சேசுநாதருடைய ஆத்துமத்தைப் போல், "மரணமட்டும் கஸ்தியாயிருந்தால்" என் பிதாவே! "இந்தக் கசப்பான பாத்திரம் என்னை விட்டகன்று போகக் கடவது" என்று அவரோடு சொல்லுவோமேயானால், "என்னுடைய மனதல்ல, ஆனால் உமது சித்தமே நிறைவேறக்கடவது" என்றும் அவரோடு சேர்ந்து சொல்லுவோம்.

30ŠD¶]]iVK«D

தேவ உதவியை மன்றாடிப் பிரசாதத்தை மறுபடியும் அடைய நம்பிக்கையாயிருப்பது.

1.– (கிறீஸ்துநாதர்) மகனே! "துன்பகாலத்தில் உறுதிப்படுத்துகிற தேவன் நாமே." நீ வருந்தும்போது நம்மிடத்தில் வரக்கடவாய். நீ தாமதமாய்ச் செபத்தை உதவிக்கொள்வதே பரலோக ஆறுதலைப் பெறுவதற்குப்

பிரதான விக்கினமாகும். ஏனெனில் நீ நம்மை நோக்கி வேண்டிக் கொள்ளுகிறதற்கு முந்தியே, புறத்தியில் பற்பல ஆறுதல் தேடி வெளி உல்லாசங்களில் பழகுகிறாய். அதனால் உனக்குப் பயன் ஆவதில்லையென்று பார்த்தபின், நாமே நம்மை விரும்புகிறவர்களை இரட்சிக் கிறோமென்றும், நம்மையன்றி தக்க உதவியும், பிரயோசனமுள்ள ஆலோசனையும், நிலைமையான அவுழ்தமும் கிடையாதென்றும் கண்டுபிடிக்கிறாய்.

உ.– ஆனால் இப்போது புயல் அமர்ந்து உன் புத்தி நிலைக்கு வந்திருக்க, நமது இரக்கத்தின் மிகுதியைக் கண்டு திடன் படுத்திக்கொள்; ஏனெனில் ஆண்டவர் சொல்லு கிறதாவது: உன் மனதை, ஏறக்குறைய மாத்திரமல்ல, ஆனால் அதிகமாயும் செவ்வையாயும் மீண்டும் உறுதிப்படுத்த உன் அருகில் நிற்கிறேன். நமக்குப் பிரயாசையான காரியம் யாதொன்றுண்டோ? அல்லது தான் சொன்னதைச் செய்யாதவனுக்கு நாம் சமானமாவோமோ? உன் விசுவாசம் எங்கே? உறுதியாயும் நிலைமையாயுமிரு. பொறுமையும் தைரியமுமுள்ளவனாயிரு. தக்க காலத்தில் உனக்கு ஆறுதல் உண்டாகும். நமக்காகக் காத்திரு, ஆத்திரப்படாதே: "நாம் வந்து உன்னைச் சொஸ்தப் படுத்து வோம்." உன்னை வருத்துகிறது ஒரு வெறுந் தந்திரம், உன்னைப் பயமுறுத்துகிறது ஒரு வீண் அச்சம். நிச்சயமற்ற எதிர்காலத்துச் சம்பவங்களின்மேற் கவலைப்படுவதால், கஸ்தியின்மேற் கஸ்தி உனக் குண்டாகுமே தவிர மற்றென்ன பிரயோசனம்? அன்றைய துன்பம் அன்றைக்குப் போதுமானது. சிலவிசை ஒருகாலும் சம்பவிக்கப் போகாத காரியங்களைக் குறித்துக் கலக்கங் கொள்ளுவதாவது அல்லது சந்தோஷப் படுவதாவது வீணும் வியர்த்தமும் அல்லவா?

௩.– ஆனால் இவ்வித வீண் சிந்தைகளால் மயக்கங் கொண்டு திகைப்பது மனுஷிகத்துக்கடுத்தது; சத்துருவின் தூண்டுதலில் இவ்வளவு சுளுவாய் இழுக்கப்படுவது பலவீனமுள்ள மனதின் அடையாளம். உன்னை ஏய்க்கவும் ஏமாற்றவும் அச்சத்துராதி யாதோர் வித்தியாசமின்றி மெய்யும் சொல்லும், பொய்யும் சொல்லும்; இப்போதைய காரியங்களின்மேற் பற்றுதலையாவது, எதிர்காலக் காரியங்களின்மேற் பயத்தையாவது உபயோகிக்கும். ஆதலால் நீ மனதில் கலக்கங் கொள்ள வேண்டாம், பயப்படவும் வேண்டாம்; நம்மை நம்பு, நமதிரக்கத்தில் உன் நம்பிக்கையை வை. நாம் உன்னைவிட்டு வெகுதூரம் விலகியிருக்கிறோமென்று நீ நினைக்கும்போது, அநேகமாய் உன் அருகில் இருக்கிறோம். எல்லாம் முழுகிப்போயிற்று என்று நீ எண்ணும்போது, அநேகமாய் அதிக பேறுபலன் பெற்றுக்கொள்ள அதுவே சமயமாயிருக்கிறது. நீ ஒன்றுக்குக் காத்திருக்க விரோதமானதொன்று சம்பவித்தால் எல்லாம் போய்விட்டதென்று நினையாதே. முதல் மனப் போக்கின்படி தீர்மானஞ் செய்யாதே; எப்பக்கத் திலுமிருந்து துன்பம் வந்தாலும், இனி அதற்குத் தப்பித்துக்கொள்ள நம்பிக்கையற்றுப் போயிற்றென்று எண்ணுவதுபோல் கஸ்திக்கு இடங்கொடுத்து அதில் அமிழ்ந்து போகக்கூடாது.

௪.– சில காலத்திற்கு ஏதாவதொரு துன்பத்தை நாம் உனக்கு அனுப்பினாலும், அல்லது உன்னை உன் ஆசைக்கடுத்த ஆறுதலின்றி விட்டாலும், நீ முற்றுங் கைவிடப்பட்டாய் என்று நினையாதே; அப்படியே துன்பப்பட்டு நீ மோட்சராச்சியஞ் சேர வேண்டியது. உனக்குஞ் சரி, நமது தாசர்களுக்குஞ் சரி, எல்லாம் உங்கள் இஷ்டப்படி அனுகூலப்படுகிறதைவிட, நீங்கள் துன்பத்தால் வருத்தப்

படுவது அதிகப் பிரயோசனமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. அதிக மறைவான கருத்துக்களையும் நாம் அறிவோம்; இடை யிடையே ஆறுதலின்றி நீ கைவிடப்பட்டிருக்கிறது உன் இரட்சணியத்திற்கு மெத்த உதவியாயிருக்கிறது; ஏனெனில் அப்படிக்கில்லாவிடில், உனது புண்ணிய விர்த்தியைக் கண்டு கர்வங்கொள்வாய். உன்னிடத் திலில்லாத புண்ணியம் உண்டென்று சந்தோஷத்தோடு எண்ணத் துணிவாய். நாம் கொடுத்ததை எடுத்துவிடவும், நமக்கிஷ்டமான போது திரும்பக் கொடுக்கவும் நம்மாலாகும். நாம் உனக்குக் கொடுக்கிறது நம்முடையதாக நிற்கிறது; ஆதலால் கொடுத்ததை நாம் எடுத்துக்கொள்ளும்போது உன்னுடையதை நாம் எடுத்துக்கொள்வதில்லை. ஏனென்றால் “நன்மை யெல்லாமும், உத்தம வரமெல்லாமும்” நமக்கே சொந்தமாயிருக்கிறது. நாம் உனக்கு யாதோர் துன்பமாவது நெருக்கிடையாவது அனுப்பினால், முறையிடாதே, உன் மனது கலங்காதிருக்கட்டும். நாம் ஒரு கணத்தில் உதவி செய்து உன் துன்பத்தை இன்பமாக மாற்றக்கூடும். ஆயினும் நாம் அவ்விதம் உன்னை நடத்தும்போது நீதியுள்ளவராயும் தோத்திரத்திற் குரியவராயும் இருக்கிறோம்.

5.– நீ அதைச் சரியாயும், அது இருக்கிறபடியேயும் நிதானித்தால் உனக்குத் துன்பம் வரும்போது, நீ ஒருபோதும் இவ்வளவு மனங்கலங்கி வருத்தப்பட மாட்டாய். அதற்கு மாறாக அதிக சந்தோஷப்பட்டு நமக்கு நன்றி செலுத்த வேண்டியவனாவாய். அதுமாத்திரமல்ல, மிகவுந் துன்பங்களால் உன்னை வருத்திக் கொடூரமாய் நடத்துவோமானால் அது உனக்கு ஏக சந்தோஷமாயிருக்க வேண்டியது. “பிதா நம்மை நேசித்தாப் போல நாமும் உங்களை நேசித்தோம்” என

நமது பிரிய சீஷர்களுக்குத் திருவுளம்பற்றின நாம், அவர்களை என்னத்திற்காக அனுப்பினோமென்று கேட்டால், இவ்வுலக சுகங்களை அனுபவிக்க அல்ல, ஆனால் பலமான யுத்தஞ் செய்யத்தான், சோம்பலாயிருக்க அல்ல, ஆனால் பொறுமையில் அநேக புண்ணியப் பலன்களைத் தரத்தான் அவர்களை அனுப்பினோம். மகனே! இவ்வார்த்தைகளை ஞாபகப் படுத்திக்கொள்.

யோசனை

தற்கால சீவியம் கடந்தொழிந்து போகிற சீவியமென்று அறிந்திருந்தபோதிலும் அநேகர் இந்நிலையில்லாச் சீவியத் திலேயே தங்கள் கவனமெல்லாஞ் செலுத்தி வருவதும், இதைக் கொண்டு சகலத்தையும் தீர்மானிப்பதும் மெத்தவும் ஆச்சரியத்துக்குரியதாயிருக்கின்றது. சந்தோஷத்திற் காலத்தைச் செலவழிக்க வேண்டும் என்ற விருப்பம் அவர்களைப் பூரணமாக ஆட்கொண்டிருக்கிறது. இவ்வுலகத்திலிராத, இவ்வுலகத்திலிருக்கக் கூடுமாயிராத சந்தோஷத்தை அலைந்து தேடிப் பார்க்கிறார்கள். ஆனால் ஐயோ! மோசம் போகிறார்கள். இவ்வுலகச் சுக சிற்றின்பத் திலும் ஆஸ்தி பெருமையிலும் அதையடையலாம் என்றெண்ணுகிறார்கள். சிலர் அதைத் தேடியுங் காணாமற் களைத்துப்போய் “எல்லாம் வியர்த்தமென்றும் எல்லாம் மனத்துன்பமென்றும், சூரியனின் கீழ் செய்யப்படும் வேலைகளால் மனிதனுக்கு யாதோர் பிரயோசனமு முண்டாவதில்லை” யென்று கண்டுகொள்ளுகிறார்கள். வேறுசிலர் இவ்வுலக காரியங்களின் வியர்த்தத்தைக் கண்டு சர்வேசுரன் பக்கமாய்த் திரும்புகிறார்கள்; ஆனால் தாங்கள் ஆசிக்கும் பாக்கியத்தை இவ்வுலகத்திலேயே அடையலாம் என்றெண்ணுகிறார்கள்; அடையாததினால்

ஏக்கப் படுகிறார்கள், முறையிடுகிறார்கள்; ஏனெனில் சில சமயங்களிற் சர்வேசுரன் தமது வரப்பிரசாதங்களை எடுத்துவிட்டு அவர்களைத் துன்பங்களினாலும் சோதனைகளினாலும் பரிசோதிக்கிறார். மனித சுபாவம் பலவீனமுள்ளதென்றும், இந்த நிலையில் எவ்விதச் சந்தோஷத்தையும் அனுபவிக்கச் சக்தியற்றதென்றும், அவர்கள் முறைப்படுந் துன்பங்கள் ஆத்துமங்களின் பரலோக வைத்தியரால் உபயோகிக்கப்படும் அவசியமான அவுழ்தங் களென்றும், பூலோகத்தில் நமது சகல நம்பிக்கையும் சகல சமாதானமும் நம்மை முழுதும் அவரிடத்தில் கையளித்து விடுவதில் அடங்கி யிருக்கிறதென்றும், அவர்கள் கண்டுபிடிப்பதில்லை. ஆனதினால்தான் தீர்க்கதரிசி இராசா அடிக்கடி: “ஆண்டவரே! என் பேரில் இரக்கமாயிரும், ஏனெனில் நான் வியாதியாயிருக்கிறேன்; என்னைச் சொஸ்தப் படுத்தும், ஏனெனில் என் வியாதி என் எலும்புகளை ஊடுருவினது; எங்களுடைய வியாதிகளை எல்லாம் சொஸ்தப்படுத்துகிற நீர், என் ஆத்துமத்தைச் சொஸ்தப்படுத்தும்” என்று வேண்டிக்கொள்ளுவார். ஆனதால் இச் சீவியத்தில் அமைந்த மனது, பொறுமை, ஞான இருளிலும் மனோ வியாகுலத்திலும் அமரிக்கையான கீழ்ப்படிதல் இருக்க வேண்டியது; பிறகு வெகு சீக்கிரத்தில் மெய்யான சீவியத்தில் முகத்திற்கு முகம் நீ தரிசிக்கும் கடவுளால் கலக்க இளைப்பாற்றியும் நித்திய சந்தோஷமும் முடியாத பாக்கியமும் உனக்குத் தந்தருளப்படும்.

31ŠD¶]iVkD

கிருஷ்டிகரைக் கண்டடையும்படி கிருஷ்டிக்கப்பட்ட பொருட்கள் யாவற்றையுந் துறத்தல்

1.– (சீஷன்) ஆண்டவரே! எவனும் எந்தச் கிருஷ்டியும் எனக்குத் தடை செய்யக் கூடாத நிலைமைக்கு நான் வர வேண்டுமானால் எனக்கு இன்னும் அதிகப் பெரியதோர் வரப்பிரசாதம் அவசரமாயிருக்கின்றது; ஏனெனில் யாதொரு காரியம் என்னை நிறுத்தினால் உமதண்டையில் எளிதாய்ப் பறந்துவர என்றாலே முடியாது. “மாடப்புறாவுக்கிருப்பது போலச் சிறகுகளை எனக்குக் கொடுப்பதார்? நானும் பறந்து போய் இளைப்பாறுவேன்” என்று சொன்னவர் அவ்விதமே யாதோர் விக்கினமின்றி உம்மிடத்தில் பறக்க விரும்பிக் கொண்டிருந்தார். சர்வேசுரனை நோக்குகிறவனைவிட அதிக அமரிக்கை யுள்ளவன் யார்? பூலோகத்தில் ஒன்றின் பேரிலும் ஆசை வையாதவனைவிட, அதிக மனச் சுயாதீன முள்ளவன் யார்? ஆகையால் கிருஷ்டிக்கப்பட்டதை யெல்லாம் கடந்து, தன்னைத்தானே முழுமையும் விட்டுவிட்டு, அந்த நிலையில் இருக்கையில் சகலத்திற்கும் கர்த்தராகிய நீர் உமது கிருஷ்டிப்புகளுக்கு நிகரில்லாதவராயிருக்கிறீர் என்று நன்றாய்க் கண்டுபிடிக்கவேண்டியது. எவ்வித கிருஷ்டிப்புகளின் பேரிலும் பற்றுதல் ஒன்றுமில்லாதிருந் தால் ஒழிய, மற்றபடி மேலான தெய்வீக விஷயங்களின் பேரில் சரியான கவனஞ் செலுத்த முடியாது. ஆதலால்தான் அப்படிப்பட்ட தியானிகளைப் பார்ப்பது அரிது; ஏனெனில் கடந்துபோகும் கிருஷ்டிகளை முழுதும் விட்டுப் பிரிந்து போக அறிகிறவர்கள் மிகவும் கொஞ்சம் பேர்.

௨.– அதற்கு ஆத்துமத்தை உயர்த்தி, தனக்குத்தானே மேலாக அதைத் தாவச் செய்யும் மகத்தான வரப்பிரசாதம் வேண்டியது. மனிதன் ஞான அறிவு அடையாமலும் சகல சிருஷ்டிகளை விட்டுப் பிரியாமலும் சர்வேசுரனோடு முழுதும் ஐக்கியம் செய்யாமலிருக்குந்தனையும் அவன் அறிவதும் கைக்கொள்வதுமெல்லாம் சொற்ப மதிப்புள்ளதே. ஏகமும் அநந்தமும் நித்தியமுமான நன்மையானவரைத் தவிர வேறு யாதொன்றைக் கனமாய் எண்ணுகிறவன் புண்ணியத்தில் இன்னும் சிறியவனும் விருத்தியடையாதவனுமா யிருக்கிறான். ஏனெனில் சர்வேசுரனொழிய மற்ற யாவும் ஒன்றுமல்ல, ஒன்றுமில்லாமையாக மதிக்கப் பட வேண்டியது. விசேஷ வரப்பிரசாதத்தால் தெளிவடைந்த பத்திச் சுறுக்குள்ள மனிதனின் ஞானத்திற்கும் வெறும் படிப்பினால் ஒருவன் அடைந்த அறிவிற்கும் வெகு வித்தியாசம் உண்டு. பரலோகத்தினின்று தேவ அருளினால் உண்டாகும் அறிவானது, மனித சத்துவத்தைக் கொண்டு முயற்சி யெடுத்துக் கற்றுக்கொள்ளும் சாஸ்திரத்தைவிட மெத்தவும் அதிக மேலானது.

௩.– தியான யோகத்தைச் செய்ய விரும்புகிறவர்கள் அநேகர் உளர்; ஆனால் அதற்குச் செய்ய வேண்டிய முயற்சிகளில் பழக முயற்சி எடுத்துக் கொள்ளமாட்டார்கள். தியான யோகத்திற்குப் பிரதான விக்கினமேதெனில்: வெளிப்படை யானவைகளையும், அடையாளங்களையும் கடந்து போகிறதுமில்லை, தங்களை முழு பரித்தியாகம் செய்யக் கவனிக்கிறதுமில்லை. ஞானிகள் என மதிக்கப்படுகிற நாம் நிலையற்ற நீச காரியங்களைப் பற்றி அதிகக் கவலை கொள்ளுகிறோம், ஆனால் நமது உள்ளரங்கச் சீவியத்தைப் பற்றி வெகு அரிதாய் புலன்களை முழுதும் அடக்கி யோசனை

செய்கிறோம்; இதென்னவென்றும், எவ்வித புத்தியாலேதான் தூண்டப்படுகிறோமென்றும், எதற்காக இவ்விதஞ் செய்கிறோமென்றுந் தெரியவில்லை.

௪.– ஐயோ! சற்றுநேரம் மனவடக்கம் அனுசரித்த பிறகு உடனே வெளிப் பராக்குகளினால் அலைக்கழிக்கப் படுகிறோம்; மேலும் நமது கிருத்தியங்களை நுணுநுணுக்கமாய்ப் பரிசோதிக்காதிருக்கிறோம். நமது பற்றுதல்கள் எதன்மேல் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்று சரியாய்க் கவனிக்கிறோமில்லை; அவற்றின் அசுத்தம் முழுமையும் பார்த்துக் கஸ்திப்படுகிறோமில்லை. □மாமிசமென்னப்பட்ட எதுவும் தன் மார்க்கத்தைக் கெடுத்து விட்டது□; ஆனதால் சலப்பிரளயம் வந்தது. பற்றுதல்கள் கிரமந் தப்பினவைகளாயிருக்கும்போது, அவற்றால் ஏவப்பட்டு நாம் செய்யும் கிரியைகளும் கிரமந் தப்பினவைகளாகின்றன; அவ்விதம் நம் ஆத்துமத்தின் பலவீனமெல்லாம் வெளிப்படுகின்றது. நற்சீவியத்தின் கனி சுத்த இருதயத்தினின்றே உண்டாகின்றது.

௫.– ஒருவன் எவ்வளவுற்குச் செய்தானென்று கேட்பதுண்டு; ஆனால் சுத்தக் கருத்தோடு செய்தானென்று விசாரிக்க அக்கறையே யில்லை. ஒருவன் பராக்கிரமசாலியோ, திரவிய சம்பன்னனோ, சௌந்தரியமுள்ளவனோ, சமர்த்தனோ, அவன் நன்றாய் எழுதுகிறவனோ, நல்ல பாட்டுக்காரனோ, நல்ல வேலைக்காரனோவென்று விசாரிப்பதுண்டு; ஆனால் மனத் தரித்திரனோ, பொறுமை சாந்தமுள்ளவனோ, பக்தியுள்ள வனோ, உள்ளரங்க சீவியத்தை நாடினவனோ வென்று அவ்வளவாய் அநேகர் விசாரிப்பதில்லை. சுபாவக் குணமானது மனிதருடைய வெளிக் கிருத்தியங்களைக் கவனிக்கிறது. ஆனால் வரப்பிரசாதமானது உட்கருத்தை உற்றுப் பார்க்கின்றது. சுபாவம் அடிக்கடி மோசம்

போகின்றது, வரப்பிரசாதமோ மோசம்போகாதபடி தேவன் மட்டில் நம்பிக்கை வைக்கின்றது.

யோசனை

அப்போஸ்தலர் சொல்லுவதுபோல "நமது சீவியம் சேசுகிறீஸ்துநாதரோடுகூட சர்வேசுரனிடத்தில் மறைக்கப் படும் வரையில்" நாம் அவருக்கு முழுமையுஞ் சொந்தமாவதில்லை, பிதாவோடும் சுதனோடும் நாம் ஒன்றாகவில்லை, ஐக்கியமாகவில்லை, சர்வேசுரனுக்கும் நமக்கும் இடையில் ஏதோ ஒன்றிருக்கின்றது; அதேதெனில் நம்மீதும் சிருஷ்டி கள் மீதும் நாம் வைத்திருக்கிற பற்றுதல்தான்; அதனால் நமது சிநேகம் பிரிவுபட்டிருக்கிறது. ஒரு சமயத்தில் பரலோகத்தை நோக்கித் தாவுகிறோம், மற்றோர் சமயத்திற் பூமியில் நகருகிறோம். சேசுநாதரோடு சர்வேசுரனிடத்தில் மறைவுள்ள சீவியம் சீவிப்பதற்கோ பூமியோடு நம்மைக் கட்டி யிருக்கும் கட்டுகளனைத்தையும் அறுத்துவிட வேண்டியது. அப்போது கடந்துபோகிற சகலத்தினின்று பிரிந்து, தெய்வீகத்தன்மையாற் போர்த்தப்பட்டு, ஆத்துமம் அவரை மாத்திரம் பார்க்கின்றது. நம்மால் கண்டுபிடியாத ஆச்சரிய மான விதமாய் அவர் வெளிப்படுத்தும் உண்மையிலும் நேசத்திலும் மாத்திரம் சீவிக்கின்றது. அது சுதனோடு அந்நியோன்னியமாய் ஒன்றித்து, அவரால் பிதாவோடு சேர்க்கப்படும்போது, அதற்கு மாதிரிகையும் பத்தாவுமான சேசுகிறீஸ்துநாதர் அதை அதிகமதிகமாய்த் தமது சாய லாக்குகிறார். தாம் பட்ட பாடுகளைப் பட வேண்டுமென்று, அதுவும் தம்மைப்போலக் கீழ்ப்படிதலோடும் பொறுமையோடும், படவேண்டுமென்று ஆசிக்கிறார். சில சமயங்களில் அதன் பிரமாணிக்கத்திற்குச் சம்பாவனையாக அதைத் தபோர் மலைக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போவதுண்டு, ஆனால் அநேகமாயதை ஒலிவேத்துத் தோட்டத்திற்கும், அன்னாஸ், காய்ப்பாஸ், பிலாத்துஸ் முன்பாகவும், கல்வாரிமலைக்கும் கொண்டுபோய்த் தமது பாடுகளைக் காண்பிக்கிறார். அவர் ஆறுதல் தந்தாலுஞ்சரி, கைவிட் டாலும் சரி, ஆன்மாவுடைய புண்ணியவர்த்திப்புக்கு உதவுகின்றது; ஏனெனில் அது இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் நேசிக்கின்றது, நேசிப்பதில் ஒருபோதுஞ் சலிப்படைவ தில்லை; தன்னை அர்ச்சியசிஷ்டதனத்திற்கு அழைக்குங் கடவுளை நேசிக்கிறது. அமரிக்கையோடு அவரிடத்தில், அவருடைய சித்தத்தில் இளைப்பாறுகின்றது. ஆனால் இலௌகீகக் காரியங்களினின்று முற்றுமகலாத ஆத்துமம் எப்போதும் கலங்கிச் சங்கடப்படுகின்றது; இருளில் நடக்கின்றது; ஆயிரங் கவலைகள் அதை வருத்துகின்றன. ஆனதால் நமது விலங்குகளைச் சீக்கிரம் தறித்து விட்டு சேசுவை மாத்திரந் தேடி அவரை மாத்திரம் ஆசிப்போமாக: "யாரிடத்தில் நாம் போகிறது? அவரிடத்திலல்லோ நித்திய சீவியத்தின் வார்த்தைகள் உள்ளன." ஆதலால் அவரைப் பின்செல்லுவதற்காகச் சகலத்தையும் விட்டுவிட்டு, "மரித்தவர்கள் மரித்தவர்களை அடக்கஞ் செய்ய விட்டு விடுவோமாக."

32ŠD ¶] iV«D

தன்னைத்தானே மறுத்தலும் எவ்வித சுய ஆசைகளை வெறுத்தலும்

1.– (கிறீஸ்துநாதர்) மகனே! உன்னைத்தானே நீ முழுதும் பரித்தியாகஞ் செய்தாலொழிய உத்தம சுயாதீனத்தை நீ அடையமாட்டாய். தங்களைத் தானே நேசிக்கிற சுய பட்சமுள்ளவர்கள், நிலையில்லாதவர்கள், சேசுகிறீஸ்து

வினுடையவைகளையல்ல, ஆனால் சுய சௌகரியங்களைத் தேடுகிறவர்கள், நிலையாதவைகளை அடிக்கடி யெண்ணி ஏக்கப் படுகிறவர்கள், முதலிய யாவரும் அடிமைகளே யாவர். ஏனெனில் சர்வேசுரனிடத்திலிருந்து வராத எதுவும் வியர்த்தமே. "சகலத்தையும் விட்டுவிடு, சகலமும் கண்டடைவாய்; பேராசையை ஒழித்துவிடு, இளைப்பாற்றியைக் காண்பாய்" என்னும் கருத்து செறிந்த சிறிய வாக்கியத்தைப் பதனமாய்க் காப்பாற்று; மனதில் தியானி; அதை நிறைவேற்றினால் எல்லாம் கண்டுபிடிப்பாய்.

௨.– (சீஷன்) ஆண்டவரே! அது ஒரு நாள் வேலையல்ல, சிறு பிள்ளைகளுடைய விளையாட்டுமல்ல; அந்தச் சிறு வாக்கியத்தில் துறவறத்தோருடைய சாங்கோபாங்கம் முழுதும் அடங்கியிருக்கின்றதே.

(கிறீஸ்துநாதர்) மகனே! சாங்கோபாங்கருடைய மார்க்கத்தை கேள்விப்பட்டவுடனே நீ பின்னடையக் கூடாது, அவதைரியங் கொள்ளவுங்கூடாது; மாறாக, அந்த மேலான பதவியை நோக்கியே நடக்க வேண்டும், உன் ஆசையெல்லாமாகிலும் அதின்பேரில் வைக்க வேண்டும். ஆ! நீ அப்படியே நடப்பாயானால், நீ உன்னையே நேசிப்பவனாயிராமல் நம்முடைய சித்தத்துக்கும், நாம் உனக்கு நியமித்திருக்கிற சிரேஷ்டருக்கும் எல்லாவற்றிலும் உன்னை முழுமையும் கீழ்ப்படுத்திக் கொண்டு வந்தாயே யானால் தேவலை! அப்போது நமக்கு மிகவும் பிரியமாவாய், உன் சீவியமுழுதும் சந்தோஷத்திலும் சமாதானத்திலும் கடந்துபோகும். நீ விட்டுவிட வேண்டிய காரியங்கள் இன்னும் அநேகமுள்ளன; நீ என்னைப்பற்றி அவைகளை முழுதும் விட்டொழித்தாலே தவிர நீ கேட்பதையடையப் போவதில்லை. "நீ ஆஸ்திக்காரன் ஆவதற்குப் புடம் போடப்பட்ட பொன்னை நம்மிடத்தினின்று கிரயத்திற்கு

வாங்கினால் சரி;" அந்தப் பொன்னாவதென்னவென்றால், இவ்வுலக நன்மைகளை யெல்லாம் நிந்தித்து வெறுக்கிற பரலோக ஞானமே. உலக ஞானத்தையும், உனக்காவது பிறருக்காவது பிரியப்படுதலையும் விட அதனை மேலாக எண்ணு.

௩.– மனிதர் அபிப்பிராயத்தில் விலையுயர்ந்தவையும் மேலானவையுமானவைகளை அவர்களுக்கு நிசிதமானவைகளுக்காக மாற்றிக் கொள் என்று சொன்னோம். உள்ளபடி மெய்யான பரலோக ஞானம் நிசிதமாகவும் சொற்பமாகவும் காணப்படுகின்றது. அது ஏறக்குறைய மறந்துவிடப் படு கிறது; அது தன்னைப்பற்றிக் கனமாய் எண்ணங்கொள்ளு வதில்லை; பூமியில் மகிமையடையவுந் தேடுவதில்லை; அநேகர் அதை வாயினால் புகழுகிறார்கள் என்பது மெய் தான், ஆனால் நடத்தையினால் அதை நிராகரிக்கிறார்கள். ஆயினும் அதுவே அநேகருக்கு மறைவாயிருக்கிற "விலையுயர்ந்த மாணிக்கமாய்" இருக்கிறது.

யோசனை

தனக்கும், ஒழுங்கற்ற தன் மனதிற்கும் தன் ஆசைகளுக்கும் தன் நாட்டங்களுக்கும் கையளிக்கப்பட்ட மனிதனென்ன? மாற்றி மாற்றி அவனை மோசம்போக்குகிற தப்பறைகளின் அடிமை, அவனுடைய பேராசையினுடையவும், அந்தப் பேராசைக்குக் காரணமான பொருட்களுடையவும் அடிமை. அவனுடைய அடிமைத்தனத்தைவிட அதிகக் குரூரமான அடிமைத்தனம் வேறுண்டோ? என் ஆண்டவரே! இதுதான் உமக்கு முழுதுங் கீழ்ப்படிய மனமிராத சகல மனிதருடையவும் நிலை. சுயாதீனமுள்ளவனாயிருப்பதற்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டியது. முழுச்சுயாதீனம் கற்பனைகளையும்

சுவிசேஷ ஆலோசனையையும் நிறைவேற்றுவதுதான். கற்பனைகளும் ஆலோசனைகளும் தன்னைத்தான் மறுப்பதில் அடங்கி யிருக்கின்றன; ஏனெனில் தன் சுயமன எண்ணத்தை விட்டு விடும்போது, முழுமையும், கலப்பில்லாமலும் தேவனுடைய உண்மையைக் கைக்கொள்ளுகிறோம்; சுய பட்சத்தை விடும்போது, தேவசிநேகமும் சர்வேசுரனைப் பற்றிப் பிறசிநேகமும் இருதய உள்ளத்தில் வாசம் பண்ணுகின்றன. நமது இஷ்டத்தை விட்டு விடும்போது சர்வேசுரனுடைய சித்தப்பிரகாரம் நடக்கிறோம். அதுவே கிரமம். சர்வேசுரனுடைய சாயலாகிற மனிதன் அவரைப் போலவே சுயாதீனமுள்ளவனாகிறதெப்படி யென்றால், தன்னைத்தானே முழுமையும் மறுப்பதினால் தப்பறைகளுடையவும் ஆசாபாசங்களுடையவும் அடிமைத் தனத்தினின்று விடுதலையாகிறான். “சேசுகிறீஸ்துநாதரால் மீட்கப்பட்டு, அவரால் மனச் சுதந்திரத்திற்கு அழைக்கப் பட்டோம்” என்கிறார் அப்போஸ்தலர். என்ன சுதந்தரமென்றால், சுவிசேஷத்தை அறியுஞ் சுதந்தரம்; சுவிசேஷம் சுதந்தரத்தின் உத்தம கட்டளை, அது தன்னைச் சேர்ந்தவர்களை அழிவின் அடிமைத்தனத்தினின்று மீட்ட பிறகு “சர்வேசுரனுடைய மக்களுக்கு வாக்குத்தத்தஞ் செய்யப்பட்ட மகிமையின் சுதந்தரத்திற்குக் கூட்டிக் கொண்டு போகின்றது.”

33ŠD ¶]iVKD

இருதயத்தின் நிலைமையற்றதனத்தின் பேரிலும், கடவுளைக் கதியாகக் கொள்ள வேண்டும் என்பதின் பேரிலும்

1.– (கிறீஸ்துநாதர்) மகனே! உன் இருதயத்தின் உணர்ச்சிகளை நம்பாதே; இப்போது இவைகள் ஒருவிதமா யிருக்கும், சற்று நேரத்திற்குள் வேறானவைகளுக்கு இடந் தரும். நீ சீவிக்குந்தனையும், வேண்டாமென்றாலுங் கூட அத்தகைய மாற்றத்திற்கு உட்படுவாய்; ஒரு சமயத்தில் சந்தோஷம், மற்றொரு சமயத்தில் கஸ்தி, ஒரு சமயத்தில் அமரிக்கை, மற்றொரு சமயத்தில் கலக்கம், இப்போது பக்தியுள்ளவன், வேறொரு சமயம் பக்தியற்றவன், இப்போது சுறுக்கு, வேறொரு சமயம் அசமந்தம், இப்போது ஒடுக்கமுள்ளவன், வேறொரு சமயம் ஒடுக்கமற்றவன், இப்படிப் பல மாறுதலாய்க் காணப்படுவாய். ஆனால் ஞானியானவன், ஞானக் காரியங்களில் நன்றாய்த் தேர்ந்தவன், இந்த மாற்றங்களின் நடுவில் மனவுறுதியுள்ளவனாய், தன்னில் உண்டாகிற உணர்ச்சிகளைச் சட்டை பண்ணாமலும், நிலையற்ற அவ்வுணர்ச்சிகள் எக்காரணத்தால் உண்டாகின்றன என்பதைக் கவனியாமலும், தான் அடைய வேண்டிய பரமகதியை நோக்குவதிலேயே ஏக கவனமாய் இருப்பான். அப்படி அவன் சுத்தக் கருத்தென்னும் தன் கண்ணை நமது பேரில் திருப்பியே, பலவித மாற்றங்களுக்கு நடுவில் எப்போதும் மாறாமல் ஒரே சீராக நிலைத்திருக்கக் கூடும்.

௨.– கருத்தென்னும் கண் எவ்வளவுக்கு அதிக சுத்தமாயிருக்கின்றதோ, அவ்வளவுக்கும் அது புயல்களுக்கு நடுவே அதிக தைரியமாய்ச் செல்லலாம்.

ஆனால் அநேகரிடத்தில் இந்தச் சுத்தக் கருத்தென்னும் கண் மங்கிப் போகிறதுண்டு. ஏனெனில் மனதிற்கிசைந்த யாதொரு பொருள் தென்பட்டதோ, உடனே அதன்பேரில் நாட்ட முடையவர்களாகிறார்கள். தன் சுய நாட்டத்தைக் கொஞ்சமேனுந் தேடாதவனைக் காண்பது அரிது. அவ்விதமே "சேசுநாதரை மாத்திரமல்ல, ஆனால் லாசரையும் பார்க்கும்படியாக" யூதர்கள் முன் காலத்தில் பெத்தானியாவிலிருந்த மார்த்தாள் மரியாளிடம் வந்தார்கள். ஆனதால் கருத்தென்னும் கண் கபடற்றதாயும் நேர்மையானதாயுமிருந்து, இடையி லிருக்கிற பொருள்களால் தடுக்கப்படாமல் நமது மேலேயே எப்போதும் செலுத்தப்படும் பொருட்டு, அதைச் சுத்தமாக்கி வர வேண்டியது.

யோசனை

மனிதனுடைய குணம் ஒருபோதும் இளைப்பாறாமல் அங்குமிங்குந் திரிந்துகொண்டிருக்கின்றது, அவனிருதயம் அந்த நிலையற்றத் தன்மையால் இழுக்கப்படுகின்றது. நம்மிடத்தில் நம்மையுமன்றிச் சில சமயங்களில் உண்டாகும் அந்த மாற்றங்கள் என்னவென்றால், ஒன்றில் நாம் போராட வேண்டிய தந்திரங்கள், இல்லாவிடில் நாம் சகிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தங்கள் அல்லது நாம் தாழ்ச்சியோடு ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய துன்பங்கள். அதினாலேதான் நமது மனதை நாம் ஓயாமல் சுத்திகரிக்க முயற்சி யெடுத்துவர வேண்டியது. இது நம்மால்தானாகும். முயற்சியெடுத்துக் கொள்ளாவிடில் வெகு சீக்கிரத்தில் நாம் பாவத்திலாவது, கலக்கத்திலாவது அல்லது இரண்டிலு மாவது விழுந்து விடுவோம். சர்வேசுரனுக்கு மாத்திரம் சொந்தமாயிருக்க முழுமனதோடு ஆசிக்கிறவன் நரகப் பேய்களின்

தந்திரங்களுக்குப் பயப்படுவதில்லை; ஏனெனில் அவனைத் தேற்றுகிறவர்களுடைய அடைக்கலத்தில் அவனிருக்கும் வரையில் பசாசுக்களால் வெல்லப்பட மாட்டான் என்று அறிவான்; தன்பேரில் கோபங் கொள்வதில்லை; தன் பலவீனத்தை அமரிக்கையோடு பார்க்கிறான்; அதைப் பார்த்து அப்போஸ்தலரைப் போலச் சந்தோஷப் படுகிறான், ஏனெனில் அந்தப் பலவீனமானது புண்ணியத்தை உத்தமமாக்கி ஜெயத்தை அதிகப் படுத்துகின்றது. ஆண்டவர் அவனைச் சோதித்தால், தன்னைத் தாழ்த்துகிறான்; அவருடைய ஆறுதல்களுக்குத் தான் தகுதியுடையவனல்ல என்று ஒத்துக்கொள்ளுகிறான். தனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட சிலுவையை ஆவலோடு கட்டிப் பிடிக்கிறான். இந்தச் சிலுவையே அவனுக்கு அமரிக்கை வருவிக்கும். கஸ்தியிலும் உபத்திரவத்திலும் கைவிடப்பட்டிருக்கும் போது, ஆண்டவரை நோக்கி, "ஆண்டவரே! உம்மை நம்பினேன், நித்தியத்திற்கும் நான் கலக்கமடைய மாட்டேன்" என்று சொல்லுவான். இந்த ஆறுதலே அவனுக்குப் போதுமானது.

34ŠD¶]iV«D

நேசமுள்ளவனுக்குச் சர்வேசுரன் சகலத்துக்கு மேலாகவும், சகலத்திலும் இன்பமாகவுமிருக்கிறார்

1.– (சீஷன்) இதோ! என் தேவனும் என் சர்வமுமானவர். நான் இன்னுமென்ன ஆசிக்கக்கூடும்? இதைவிட பாக்கிய மானதென்ன நான் விரும்பக்கூடும்? ஓ! சுவையும் இன்பமு மான வார்த்தை! உலகத்தையும் உலகத்திலுள்ளதையும் நேசிக்கிறவனுக்கல்ல, ஆனால் சர்வேசுரனை நேசிக்கிற வனுக்கு அது இன்பமாயிருக்கின்றது. என் தேவனே, என் சர்வமே! இவ்வாக்கியத்தைக் கண்டுபிடிக்கிறவனுக்கு

அதுவே போதுமானது; நேசமுள்ளவன் அதை அடிக்கடி சொல்லுவதில் ஆனந்தங்கொள்ளுகிறான். ஏனெனில் நீர் இருக்கையில் சகலமும் இன்பமாகின்றது, நீர் இல்லாவிடில் எல்லாம் சலிப்பாகின்றது. இருதயத்தை அமரிக்கையுள்ள தாக்குகிறீர். ஆழ்ந்த சமாதானத்தையும் சொல்லிலடங்காத சந்தோஷத்தையும் நீரே அதற்குத் தந்தருளுகிறீர். சகலமும் நமக்குச் சரிப்படும்படியாகவும், நாம் சகலத்திலும் உம்மை வாழ்த்தும்படியாகவும், நீர் செய்கிறீர். உம்மையன்றி எதுவும் நெடுநேரம் பிரியப்படாது, உமது வரப்பிரசாதமும் உமது ஞானத்தின் சுவையும்கூடச் சேர்ந்திருந்தால்தான் அதில் நமக்குப் பிரியமும் இனிமையும் கிடைக்கும்.

௨.– உம்மைச் சுகிக்கிறவனுக்கு எது கசப்பாயிருக்கும்? உம்மைச் சுகியாதவனுக்கு எது இன்பமாயிருக்கக் கூடும்? உலகத்து ஞானிகளும் சிற்றின்பத்தைச் சுகிப்பவரும் உமது ஞானத்தை வைத்துக் கொள்ளுகிறதில்லை; ஏனெனில் உலகத்தில் வீண் பெருமையும், சிற்றின்பத்தில் மரணமும் உண்டாகின்றது. ஆனால் உலகத்தையும் வெறுத்துச் சரீரத்தையும் ஒறுத்து உம்மைப் பின்செல்லுகிறவர்கள் மெய்யான ஞானமுள்ளவர்களென்று அறியப்படுவார்கள்; ஏனெனில் இவர்கள் பொய்யை நிந்தித்து உண்மையை நாடுகிறார்கள், மாம்சத்தை அடக்கி இஸ்பிரீத்துவை அடைகிறார்கள். இவர்களுக்குத்தான் சர்வேசுரன் இன்பமாயிருக்கிறார்; சிருஷ்டிகளிடத்தில் உள்ள நன்மையானதெல்லாம் தேவனுடையதே என்று சொல்லி அவரை ஸ்துதிப்பார்கள். ஆனால் சிருஷ்டிகருக்கும் சிருஷ்டிப்புகளுக்கும், நித்தியத்திற்கும், அநித்தியத்திற்கும், சிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஒளிக்கும், சிருஷ்டிக்கப்படாத ஒளிக்கும் இன்பம் சுவை முறையில் மிகப் பெருந் தூர வித்தியாசம் உண்டு.

௩.– ஓ! நித்திய பிரகாசமே! சிருஷ்டிக்கப்பட்ட சகல ஒளிகளுக்கு மேலான பிரகாசமே! என் இருதய உள்ளாந்தரத்தை முழுதும் ஊடுருவும்படி உமது சுடரைப் பரலோகத்தினின்று வீசும். என் ஆத்துமம் அதன் சத்துவங்களுடன் ஆனந்தப் பெருக்கில் உம்முடன் ஐக்கியமாயிருக்கும்படிக்கு அதைச் சுத்திகரித்தருளும், சந்தோஷப்படுத்தும், பிரகாசிப்பித்தருளும், சுறுக்குப் படுத்தும். ஓ! உமது பிரசன்னத்தால் எனக்குப் பூரண திருப்தி உண்டாக்கி, எனக்கு நீர் சர்வத்திலும் சர்வமாயிருக்கப் போகிற பாக்கியமும் ஆசைக்குரியது மான நேசம் எப்போது வரும்! அந் நேரம் வருமட்டும் எனக்குப் பூரண சந்தோஷங் கிடையாது. இன்னும் ஐயோ! பழைய மனிதன் என்னிடத்திற் சீவிக்கிறான், இன்னும் முழுமையும் சிலுவையில் அறையப்படவில்லை, இன்னும் முற்றுஞ் சாகவில்லை, இன்னும் புத்திக்கு விரோதமாகப் பலமாய் எதிர்க்கிறான், உட்சண்டைகளை எழுப்புகிறான், ஆத்துமத்தின் அமரிக்கையான அரசாட்சியைச் சகிக்கிறதில்லை.

4.– ஆனால் "கடலின் அகோரத்தை அடக்கி அலைகளின் அசைவைத் தணிக்கிற நீர் எழுந்திரும், எனக்கொத் தாசையைத் தந்தருளும். யுத்தத்தை விரும்புகிற சனங்களைச் சிதறடியும், உமது பலத்தால் அவர்களை நிர்மூலமாக்கும். நான் உம்மை மன்றாடுகிறேன். உமது அற்புதங்களைக் காண்பித்தருளும், உமது வலது கரத்திற்கு மகிமை உண்டாவதாக." ஏனெனில் ஆண்டவரே! என் சர்வேசுரா! உம்மையன்றி எனக்கு வேறு நம்பிக்கையுமில்லை, அடைக்கலமுமில்லை.

யோசனை

சர்வேசுரனை அறிந்தும், நமது ஆத்துமம் அவருடைய நேசத்தில் மூழ்கிச் சுகிக்காமலிருப்பது ஆச்சரியமல்லவா?

சகல நன்மையின் ஊறணியில் மூழ்கிக் கிடக்கிறதற்குப் பதிலாய்ச் சிருஷ்டிகளிடத்தில் அது பிரியங் கொண்டிருப்பது கருதக்கூடாத காரியமல்லவா? நேசத்தையன்றிப் பாக்கியம் என்பது யாதொன்றுண்டோ? அளவில்லாப் பாக்கியம் இணையில்லா நேசத்தைத் தவிர வேறென்ன? நமதிருதயத்தைத் திருப்தி செய்ய அளவில்லாப் பொருள் வேண்டியது, அதாவது சர்வேசுரன்தான் வேண்டியது. சிருஷ்டிக்கப்பட்ட யாதொன்றும் அதைத் திருப்திப்படுத்துமா? ஒருபோதுமில்லை. உலகத்திற்கும் எனக்கும் என்ன இருக்கிறது? எனக்கது அவசியமில்லை; அது எனக்கென்ன கொடுக்கக் கூடும்? அதிலுண்டான நன்மைகள் யாவற்றையும்விட என் இருதயம் அதிக பெரிதா யிருக்கின்றது. கடவுளொருவரே என் இருதயத்தை விட அதிகப் பெரியவராயிருக்கிறார். ஆனதால் கடவுள் ஒருவர் மாத்திரந்தான் இப்போதும் எப்போதும் என்றென் றைக்கும் எனக்கு வேண்டியவர்.

35ŠD ¶]iV«D

இச்சீவியத்தில் தந்திர சோதனை வராதிருக்க மாட்டாது

1.– (கிறீஸ்துநாதர்) மகனே! இச்சீவியத்தில் நீ ஒருபோதும் அச்சமற்றிருக்க முடியாது; ஆனால் நீ சீவிக்குந்தனையும், ஞான ஆயுதங்கள் உனக்கு எப்போதும் தேவை. சத்துருக்கள் நடுவில் சீவிக்கிறாய், வலது பக்கத்திலும் இடது பக்கத்திலும் அவர்களுன்னைத் தாக்கி வருகிறார்கள். ஆதலால் நீ பொறுமையின் கேடயத்தை நாலாபக்கத்திலும் உபயோகிக்காவிடில், காயப்படாமல் வெகுநேரம் இருக்க மாட்டாய். மேலும் நம்மைப்பற்றிச்

சகலத்தையுஞ் சகிக்கிறதென்ற முழுமனதோடு, உன் இருதயத்தை உறுதியாய் நம்மிடத்தில் வைக்காவிட்டால், அந்த யுத்தத்தின் அகோரத்தை நீ தாங்க மாட்டாய். ஆகையால் நீ சகல ஆபத்துக்களையும் வீரியமாய்க் கடந்து விக்கினங்களை யெல்லாம் பலமாய் விலக்க வேண்டியது. ஏனெனில் ஜெயங்கொள்ளுகிறவனுக்கு மன்னாவென்னும் போசனம்கொடுக்கப்படும். கோழைத்தனமுள்ளவர்களோ துன்ப சாகரத்தில் அமிழ்ந்திருப்பார்கள்.

௨.– இச்சீவியத்திலேயே நீ இளைப்பாற்றியைத் தேடினால், நித்திய இளைப்பாற்றியை எப்படி அடைவாய்? அதிகமான சுகமடையவல்ல, அதிகமாய்ப் பாடுபட முஸ்திப்பாயிரு. மெய்யான சமாதானத்தைப் பூமியிலல்ல, ஆனால் பரலோகத்தில் தேடு. சிருஷ்டிகளிடத்திலல்ல, ஆனால் சர்வேசுரனிடத்தில் மாத்திரம் அதைத் தேடு. வேலை, கஸ்தி, சோதனை, துன்பம், ஏக்கம், அவசரம், வியாதி, நிந்தை, புறணி, கண்டனை, சிறுமை, கலக்கம், சிட்சை, அவமானம் ஆக சகலத்தையுமே சர்வேசுரனுடைய நேசத்தைப்பற்றி நல்ல மனதோடு சகிக்க வேண்டியது. இவைதான் புண்ணியத்தின் விருத்திக்கு உதவுகின்றன, கிறீஸ்துவின் படை வீரனைப் பரீட்சிக்கின்றன; இவைதான் மோட்ச முடியை உருவாக்குகின்றன. கொஞ்ச நேரத்துப் பிரயாசைக்கு நித்திய சம்பாவனையும், சீக்கிரங் கடந்து போகிற நிந்தனைக்கு முடிவில்லாத மகிமையும் நாம் கொடுப்போம்.

௩.– உன் இஷ்டப்படிக்கு உனக்கு எப்போதும் ஞான ஆறுதல்கள் கிடைக்குமென்று எண்ணுகிறாயோ? நமது அர்ச்சியசிஷ்டர்கள் அப்படி அவைகளை அனுபவிக்கவில்லை; ஆனால் அநேக துன்பங்களும், பலவித சோதனைகளும், பெருத்த மனத்துயரங்களுந்தான் அவர்களுக்குக் கிடைத்தன. ஆனால் சகலத்திலும்

பொறுமையாயிருந்தார்கள்; தங்களை நம்பாமல், சர்வேசுரனை அதிகமாய் நம்பினார்கள்; ஏனெனில் இச்சீவியத்தின் பாடுகளின் சம்பாவனையாகிய பரலோக மகிமைக்கு அவைகள் சற்றேனும் பொருத்தமானவைகள் அல்லவென்று அறிந்திருந்தார்கள். அநேகர் திரளான கண்ணீர்விட்டும் வெகு பிரயாசைப்பட்டும் இன்னுஞ் சரியாய் அடையாததை நீயோ உடனே அடைய வேண்டுமென்கிறாய். ஆண்டவர் வருகைக்குக் காத்திரு; தைரியமாய்ப் போராடு, நம்பிக்கையாயிரு, அவநம்பிக்கைப்படாதே, யுத்தஞ் செய்வதை விடாதே, ஆனால் சர்வேசுரனுடைய மகிமைக்காக உன் சரீரத்தையும் ஆத்துமத்தையும் தண்டித்துக்கொள். “நாம் ஏராளமான சம்பாவனையைக் கொடுப்போம்; உனது சகல துன்பங்களிலும் உன்னுடன் இருப்போம்.”

யோசனை

இவ்வுலகத்திலிராத இளைப்பாற்றிக்காக நீ காத்திராதே; வெகு பிரயாசையோடுதான் மோட்சமடையலாம்; பூலோகத்திலிருக்கிறவரையிலும் எப்போதும் போராட வேண்டியது; ஆனதால் பின்னிடையாதே; உன்னைத் தேற்றுகிறவரான தேவனுடைய உதவியை மன்றாடு; அவருடைய சமூகத்தில் உன்னைத் தாழ்த்து. “தந்திர சோதனைக்குள்ளாகாதபடி விழித்திருநது செபம் செய்ய நான் திரும்பத் திரும்ப சொல்லுகிறேன்.” இடைவிடாமற் செபஞ் செய். “விசுவாசத்தில் உறுதியாயிரு; தைரியத்தோடு நட, பலமாயிரு.” பலமாய் யுத்தஞ் செய்தபிறகு சிலர் திடீரென்று சோர்ந்து போகிறார்கள், அவதைரியம் அடைகிறார்கள். கடைசியாய்த் தோர்வை அடைகிறார்கள்; காரணமென்ன? சுய நம்பிக்கை.

அவர்களுடைய ஆங்காரத்தைத் தண்டிப்பதற்காக ஆண்டவர் அவர்களைக் கைவிடுகிறார். ஒருநாள், இரண்டுநாள் மாத்திரம் எதிர்த்துப் போராடுவது போதாது. இறுதிவரையில் விடாமற் போராட வேண்டியது. “எவன் கடைசிவரையில் நிலைநிற்கிறானோ, அவனே இரட்சிக்கப்படுவான்.” இந்த யுத்தம் வெகு நேரம் நீளிக்கிறதென்று சொல்லாதே, முடிவுள்ள காரியங்கள் ஒன்றும் நீளிக்காது. நீ முடிவைக் கிட்டி வருகிறாய், “ஏனென்றால் காலங் குறுகிப் போகின்றது, உலகம் நடந்து போகின்றது” *என்று* ஆண்டவர் சொல்கிறார். “இன்னம் ஒரு நிமிஷத்துக்குப் பின்பு உன்னைக் காணப்போவதில்லை; ஆனால் நீ நம்மைக் காண்பாய், ஏனெனில் நாம் சீவிக்கிறோம், நீ நம்மிடத்திற் சீவிக்கிறாய்” என்கிறார்.

36ŠD ¶]iVK‹D

மனிதருடைய வீண் தீர்மானங்களின் பேரில்

1.– (கிறீஸ்துநாதர்) மகனே! உன் இருதயத்தை ஆண்டவரிடத்தில் உறுதியாய் ஒப்புவித்துவிட்டு, உன் மனசாட்சி உன் பக்திக்கும் மாசற்றத்தனத்துக்கும் அத்தாட்சி சொல்லும் பட்சத்தில், மனிதருடைய தீர்மானத்திற்கு அஞ்சாதே. மனிதரால் தூற்றப்படுவது தவமும் பாக்கியமுமாகும்; தன்னை நம்பாமல் சுவாமியின்பேரில் அதிக நம்பிக்கை வைத்திருக்கிற மனத் தாழ்ச்சியுள்ளவன் அதனாலே கஷ்டப்படான். பலர் பலவிதமாய்ச் சொல்லு கிறார்கள்; ஆனதால் அதை அதிகமாய் நம்பலாகாது. மேலும் எல்லாருக்குந் திருப்தியாக நடப்பது கூடுமான காரியமல்ல. அர்ச். சின்னப்பர் ஆண்டவரிடத்தில் சகலருக்கும் பிரியப்பட்டு நடக்கவும், சகலரோடு சகலமுமாகவும் முயன்று வந்த

போதிலும், மனதரால் தீர்மானிக்கப் படுவதைப் பற்றி அவர் ஏக்கப்படவில்லை. பிறருடைய நன் மாதிரிகைக்காகவும் இரட்சணியத்திற் காகவுந் தன்னாற் செய்யக்கூடுமானதைப் போதுமான மட்டுஞ் செய்தார்; ஆயினும் புறத்தியார் சில சமயங்களில் தன்மட்டில் தீர்மானம்செய்வதையும் தன்னை நிந்திப் பதையும் தடுக்க அவரால் முடியாமற் போயிற்று. ஆனதால் சகலத்தையும் அறிந்திருக்கிற கடவுளுக்குச் சகலத்தையும் ஒப்புக்கொடுத்து, தனக்கு விரோதமாய் அநீதம் பேசுகிறவர் களுடனும், வாயில் வந்தபடி பிதற்றி வீணானதும் பொய்யானதுமான தீர்மானஞ் செய்பவர்களுடனும் தர்க்கிக்காமல் தாழ்ச்சியும் பொறுமையுமாயிருந்தார். ஆயினும், விசுவாசத்திற் பலவீனராயிருப்பவர்களுக்குத் தன் மவுனத்தினால் துர்மாதிரிகை வராதபடிக்கு, சில சமயங்களில் எதிர் நியாயம் சொன்னார்.

உ.– சாவுக்குரிய மனிதனுக்கு நீ பயப்படுவானேன்? அவன் இன்றைக்கு இருக்கிறான், நாளைக்கு இறப்பான். சர்வேசுரனுக்குப் பயப்படு, மனிதருடைய பயமுறுத்தல் களுக்கு அஞ்ச மாட்டாய். யாதொருவன் உன்னைக் குறைவாகப் பேசினாலும் அவமானப்படுத்தினாலும் அவன் உனக்கென்ன நஷ்டம் வருவிக்கலாம்? உன்னைவிடத் தன்னையே அதிக நஷ்டப்படுத்துகிறான், ஏனெனில் அவன் எவனாயிருந்தாலும் தேவனுடைய தீர்மானத்திற்குத் தப்பித்துக்கொள்ள மாட்டான். நீ எப்போதும் தேவ னுடைய சன்னிதானத்திலிரு; ஒருபோதும் முறையிடாதே, வாதாடாதே. நீ இப்பொழுது யாதொரு நியாயமுமின்றித் தாழ்ந்துபோய் அவமானப்படுவதாக உனக்குத் தோன்றினால், அதைப்பற்றி நீ கோபங் கொள்ளாதே; பொறுமை யற்றதனத்தால் உன் கிரீடத்தின்

சிறப்பைக் குறைக்காதே; ஆனால் கண்ணேறெடுத்து நம்மை நோக்கிப் பார்: சகல கலகத்திலும் நிந்தையிலும் நின்று மீட்கவும் ஒவ்வொரு வனுக்கும் அவனவனுடைய கிரியைகளுக்குத் தக்கபடி சம்பாவனை கொடுக்கவும் வேண்டிய வல்லபம் உடையவராயிருக்கிறோம்.

யோசனை

மனிதருடைய தீர்மானங்களைப்பற்றி நீ கலங்குவானேன்? அவர்களுடைய வீணான எண்ணங்கள் உனக்கென்ன செய்யக்கூடும்? அவர்கள் வெளியில் நடப்பதை மாத்திரம் காண்கிறார்கள். ஆத்துமத்திற் குள்ளாக அவர்களுடைய கண்கள் ஊடுருவிப் பார்க்கிறதில்லை. அதற்குள்ளாகவல்லோ நன்மையுந் தீமையும் மறைந்து கிடக்கின்றன. நீ குற்றவாளி எனறு அவர்கள் சொன்னால் அதற்காகக் கஸ்திப்படாதே; உன்னைப் புகழ்ந்தால் அதற்காக நீ உயர்ந்து போகாதே. ஆனால் கடவுளுக்கு முன்பாக சாஷ்டாங்கம் பணிந்து அவரை நோக்கி: “ஆண்டவரே! நீர் என் அக்கிரமங்களைப் பரிசோதித்துப் பார்த்தால், உமது பார்வைக்கு முன் நிற்பவனார்?” என்று மன்றாடு. சிலர் தங்களுடைய கீர்த்தியை எவ்வளவு பெருத்த காரியமாக எண்ணுகிறார்களெனில், அதைக் காப்பாற்றுகிறதில் அவர்கள் எடுத்துக் கொள்ளும் பிரயாசையைப் பார்த்தால், சுயபட்சத்தை முன்னிட்டு அப்படிச் செய்கிறதாக நாம் நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது. நிந்தை அவமானங்களால் நிரப்பப்பட்ட சேசுநாதர்சுவாமி நமக்கு வேறு மாதிரிகை காண்பித்திருக்கிறார். அவர் மவுனமாயிருந்தார். தமது வாயைத் திறக்கவில்லை. ஆதலால் நமது பேரில் அவதூறு சொல்லப்படும் காலத்தில் நாமும் மௌனமாயிருத்தல் வேண்டும். நமது சகோதரருக்குத் துர்மாதிரிகை

உண்டாகாதபடி சிலசமயங்களில் பேசுவது கடமையாகக்கூடும்; அதற்குச் செய்யவேண்டிய தெல்லாஞ் செய்தானபிறகு மனசாட்சி அமரிக்கையா யிருக்க வேண்டியது. தாழ்ச்சியோடு சமாதானத்தில் நிலைத்திருக்க வேண்டியது. ஆண்டவர் சகலமுமறிவார். இதுவே நமக்குப் போதுமானது. அர்ச். சின்னப்பர் கொரிந்தியருக்கு: உங்களாலோ, மற்றெந்த மனித நீதி மன்றத்தாலோ தீர்மானிக்கப்படுவதை நான் பிரமாதமாய் எண்ணுவதில்லை; நான் என்னைத்தானே தீர்மானிப் பதில்லை; என்னைத் தீர்மானிக்கிறவர் ஆண்டவர் என்று சொன்னார். ஆண்டவர் வருகிறவரையில், காலம் வருகிறதற்கு முந்தி, நீ தீர்மானியாதே; அந்தகாரத்தில் மறைந்திருக்கிறதை அவர் காண்பித்து விடுவார், இரகசியமான யோசனைகளை வெளியாக்குவார், அப்போது ஒவ்வொருவனும் தனக்குரிய புகழ்ச்சியைச் சர்வேசுரனிடத்தினின்று பெற்றுக்கொள்வான்.

37ŠD¶]iVk«D

இருதய சுயாதீனத்தை யடைவதற்கு தன்னை முழுதும் நீத்தல்

1.– (கிறீஸ்துநாதர்) மகனே! நீ உன்னையே விட்டுவிடு, நம்மைக் கண்டடைவாய். யாதொன்றையும் நீயே தெரிந்துகொள்ளாதே. எதன்பேரிலும் மனப்பற்றுதல் வைக்காதே ; அவ்விதம் செய்தால் நீ இலாபமடைந்து கொண்டே வருவாய். ஏனெனில் நீ உன்னை நமக்குக் கையளித்துவிட்டுத் திரும்பவும் உன் சுயாதீனத்தை நீ எடுத்துக் கொள்ளாமற் போனால், நம் வரப்பிரசாதம் அதிகமதிகமாய்க் கொடுக்கப்படும்.

(ஆத்துமம்) ஆண்டவரே! நான் எத்தனை விசை

என்னை ப் பரித்தியாகஞ் செய்ய வேண்டும்? எதிலே என்னை விட்டுவிட வேண்டும்?

(கிறீஸ்துநாதர்) எப்போதைக்கும் எந்நேரத்திலும், சொற்ப விஷயத்திலும் கனமான விஷயத்திலும் ஒன்றும் தவறாமல் சகலத்திலுமே நீ உன்னை முழுமையும் பரித்தியாகஞ் செய்யக் கடவாய். நீ புறக்காரியங்களிலும், உன் உள்ளத்திலும் சுயமனதற்றவனாயிராவிடில், நீ எப்படி நமக்குச் சொந்தமாவாய், நாம் எப்படி உனக்குச் சொந்தமாவோம்? எவ்வளவுக்கு சீக்கிரமாக இந்தச் சுகிர்த பரித்தியாகத்தை நிறைவேற்றியிருப்பாயோ, அவ்வளவுக்கும் அதிக நன்மை அடைவாய். எவ்வளவு உத்தமமும் யதார்த்தமுமான விதமாய் அதைச் செய்வாயோ, அவ்வளவாக எனக்குப் பிரியமுள்ளவனாவதுடன் அதிக இலாபமடைவாய். சிலர் தங்களைக் கையளிக்கிறார்கள், ஆனால் முழுதுமல்ல; சர்வேசுரனை முழுமனதோடு நம்பாதவர்களாய் இன்னமும் தாங்களாகவே தங்களைப் பராமரிக்கப் பார்க்கிறார்கள். மற்ற சிலர் முதலில் தங்களை நமக்கு முழுமையும் கையளித்திருந்தபோதிலும், பின்பு தந்திர சோதனையால் தூண்டப்பட்டு, தங்கள் சுய இலாபத்தை மறுபடியுந் தேடுகிறார்கள்; ஆதலால் அவர்கள் புண்ணியத்தில் விருத்திக்கிறதில்லை. அவர்கள் உண்மையான மனச்சுயாதீனத்தை அடைவதற்காகவும், முதல் முதல் தங்களை முழுமையும் விட்டுவிட்டுத் தங்களை தினந்தினம் பரித்தியாகஞ் செய்யவேண்டியது; அப்படிச் செய்யாவிடில் அவர்கள் நம்முடன் இன்பமான ஒற்றுமையை இப்பொழுதும் அடையார்கள், எப்பொழுதும் அடைய முடியாது. அநேக தடவை உனக்குச் சொன்னோம், இன்னும் மீண்டும் சொல்கிறோம். அதாவது: உன்னைத்தானே விட்டுவிடு, உன்னைப்

பரித்தியாகஞ் செய், அப்போது ஓர் சிறந்த மனச் சமாதானத்தை அடைவாய்; சகலமுமாகிய நமக்காகச் சகலத்தையும் விட்டுவிடு, எதையும் நாடித் தேடாதே, விட்டு விட்டதை மீண்டும் பெற விரும்பாதே ; நம்மில் மட்டும் வெகு உறுதியும் அந்தரங்கமுமான ஒன்றிப்பால் நிலைத்திரு; அப்போது நம்மைக் கைக்கொள்வாய். அப்போதுதான் மனச் சுதந்திரத்தைத் தரித்துக்கொள்வாய், இருட்கள் உன்னை மூடமாட்டா. ஆகையால் நீ சகலத்தையுந் துறந்தவனாய், சகலத்தையும் துறந்த சேசுநாதரைப் பின்செல்லவும், உனக்கே நீ மரிக்கவும், நமக்காக நித்தியமாய்ச் சீவிக்கவுந் தக்கதாக, உனது சுயமன முழுமையும் விட்டுவிட பிரயாசைப்படு, அதற்காக வேண்டிக்கொள், ஆசைப்படு; அப்போது வீண் எண்ணங்களும், வருத்தம் விளைவிக்குங் கலகங்களும் அவசரமற்றக் கவலைகளும் உன்னை விட்டுக் கலைந்து போம், அப்போதுதான் மிஞ்சிய அச்சங்களும் உன்னை அண்டா, கிரமமற்ற பட்சமும் உன்னிடம் இராது.

யோசனை

தன்னை மறுப்பதும் தன்னைப் பரித்தியாகஞ் செய்வதும் சகலருக்கும் கடமையென்று சேசுநாதர்சுவாமி நமக்குப் படிப்பித்ததுமல்லாமல், தாமே செய்தார் என்கிறதற்குச் சந்தேகமில்லை. நாம் அப்படி செய்யாவிட்டால் மோட்சக்கரை ஏறுவது கூடாத காரியம், தேவனுக்குப் பிரியமாய் நடப்பதும் அசாத்தியம். ஆண்டவரே! ஆண்டவரே! என்று கூவி வேண்டிக் கொள்பவர்களல்ல, ஆனால் தங்கள் துர்க்குணங்களை அடக்கி என் நித்திய பிதாவின் சித்தத்தை நிறைவேற்றுபவர்களே பரமகதி அடைவார்கள் என்றது சேசுநாதர்சுவாமி திருவாய் மலர்ந்தருளின போதனையல்லவா? ஆகையினால் உண்மையான கிறீஸ்துவனாகும்படி ஆசையுடையவனா

யிருப்பவன் கோபம்,பொறாமை, மோகம், ஆங்காரம், சுயபட்சம் முதலிய நம் மானிட சுபாவத்திலூன்றி யிருக்கிற சகல துர்க்குணங்களையும், கிரமந்தப்பின பற்றுதல்களையும் பாவ நாட்டங்களையும், பாவத்திற்கு ஏதுவான சகல சமயங்களையும் நீக்கி விலகுவது அவசியம்.

38ŠD ¶]] iVKD

புறத்திக் காரியங்களில் தன்னை நன்றாய் நடத்துதலும், ஆபத்து வேளையில் சர்வேசுரனை நாடிப்போகுதலும்

1.– (கிறீஸ்துநாதர்) மகனே! நீ சாக்கிரதையாய்க் கவனிக்க வேண்டியது எது என்று கேள்; எவ்விடத்திலிருந்தாலும், என்ன வெளி வேலை செய்தாலும், எந்த வெளி அலுவலைப் பார்த்தாலும், உள்ளத்தில் மனச் சுதந்தரத்தைக் காப்பாற்றி வா, உன்னையே ஆண்டுகொள்; சகலமும் உனக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டியதுமல்லாமல் ஒருபோதும் எவ்விதக் கவலைகளும் உன்னை மேற்கொள்ளலாகாது; உன் கிரியைகளுக்கு அடிமையும் ஊழியனுமாயிராதே, ஆனால் அவற்றிற்கு அதிகாரியும் இராசாவுமாயிரு; மெய்யான இஸ்றாயேலித் தானைப் போல, நீ அடிமைத்தனத்தினின்று மீட்கப்பட்டவனாய், தேவபுத்திரர்களின் சுதந்தரத்திற்கும் சுயாதீனத்திற்கும் பங்காளியாயிரு; அவர்கள் அநித்திய காரியங்களில் சிக்கிக் கொள்ளாமல் நித்திய காரியங்களைத் தேடுகிறார்கள், கடந்துபோகிற காரியங்களை இடது கண்ணால் மட்டும் பார்த்துப் பரலோக நன்மைகளை வலது கண்ணால் நோக்குகிறார்கள், அநித்தியமானவைகளின் மாய்கையில் சிக்கிக்கொள்ளாதவர்களாய்ச் சகலத்தையும் ஒழுங்குடன் செய்திருக்கிற பரம கர்த்தருடைய சித்தத்திற்கும் கருத்திற்குந் தக்கபடி அவைகளை நன்மைக்கு உபயோகமாகச் செய்கிறார்கள்.

உ.– மேலும் எந்தச் சம்பவத்திலும், உன் கண்ணுக்குத் தென்படுவதில் நின்றுவிடாமலும், நீ பார்ப்பதிலும் கேட்பதிலும் சரீரக் கண்ணை நம்பாமலும், மோயீசனைப் போல், ஆண்டவருடைய ஆலோசனை கேட்க, உடன்படிக்கைப் பெட்டகத்தில் முந்தப் பிரவேசிப்பாயேயானால், சிலவேளை தேவ உத்தாரம் பெற்று, தற்கால எதிர்காலத்தவைகளின்பேரில் மிகுந்த தெளிவு கொள்வாய். உள்ளபடி மோயீசன் தமது கஷ்டங்களை நீக்கவும் தமது சந்தேகங்களைத் தீர்க்கவும் எப்போதும் உடன்படிக்கைப் பெட்டகத்தை நாடிப்போனார். மனிதர்களின் துஷ்டத்தனத்திற்கும் கண்ணிகளுக்கும் தப்பித்துக்கொள்ள அவர் எப்போதும் செபத்தை ஆயுதமாக ஏந்திக் கொண்டார். அதுபோல் நீயும் உன் உள்ளத்தில் அடைக்கலம் புகுந்து தேவ ஒத்தாசையை அதிக உருக்கத்தோடு மன்றாடவேண்டியது. ஜோசுவனும் இஸ்ராயேல் மக்களும் கபவோனித்தாரால் ஏய்க்கப்பட்ட தற்குக் காரணமென்னவெனில், அவர்கள் முதலில் "ஆண்டவருடைய வாக்கைக் கேட்கவில்லை." ஆனால் நயமான பேச்சுகளை மிதமிஞ்சி நம்பி, ஒழுங்கற்ற இரக்கத்தினால் மோசம் போனார்கள் என்று வேதாகமங்களில் வாசிக்கிறோம்.

யோசனை

மனிதரில் அநேகர், தங்கள் மனதில் முதன்முதல் பதிந்த எண்ணங்களுக்கு இடங்கொடுத்து, சர்வேசுரனை ஆலோசனை கேட்பதில்லை; காலையில் செய்ததைப்பற்றி மாலையில் மனஸ்தாபப்படுகிறதில்லை; வீணிலே தங்களுடைய காலத்தைக் கழிக்கிறார்கள். நமதுள்ளத்தில் திடீரென்று எழும்பும் எண்ணங்களை எதிர்க்கப் பிரயாசைப்பட்டு அந்தப் பிரலாபத்துக்குரிய பலவீனத்தை

வெல்ல எப்போதும் முயற்சி செய்ய வேண்டியது. தன்னையே அடக்காதவன் வெகு ஆபத்துக்குள்ளாவான், திடீரென்று நினையாத சமயத்தில் ஆபத்தில் விழுந்துபோவான். ஆத்துமத்தை இழுத்துப் போகிற வீண் எண்ணத்தை அடக்க வேண்டியது. இருதயத்தையும் அதன் ஆசைகளையும் கண்டிப்பான கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படுத்த வேண்டியது. ஆனால் சர்வேசுரன் நமக்கு உதவியாக வராவிட்டால் பலவீனரான நாம் என்ன செய்வோம்? நம்மால் ஒன்றும் முடியாது. ஆண்டவர்தான் நமது ஏக பலம்; ஆனதால் நம்பிக்கையோடு அவரை மன்றாடுவோம். இடைவிடாமல் அவரை மன்றாடவோம். "ஆண்டவரே! என் இரட்சணியத்தின் கடவுளே! இரவும் பகலும் உமக்கு முன்பாக இந்த நிற்பாக்கியன் கூச்சலிட்டான். ஆண்டவர் அவன் மன்றாட்டைக் கேட்டார். அவன் துன்பங்களினின்று அவனை மீட்டார். ஆண்டவர் வாழ்த்தப் படக்கடவாராக. ஏனெனில் என் செபத்தின் சப்தத்தை அவர் கேட்டார். ஆண்டவரே எனக்குதவி, அவரே என்னைப் பாதுகாப்பவர்; என் இருதயம் அவரை நம்பிற்று. அவர் எனக்கு உதவி புரிந்தார், எனக்கு நம்பிக்கையுண்டாயிற்று, என் முழு மனதோடு அவரைத் துதிப்பேன், என்னெலும்புகளெல்லாம் ஆண்டவரே! உமக்குச் சமானமானவனார்? என்று சொல்லும்."

39ŠD ¶]iVKD

உலகக் காரியங்களில் மிஞ்சின கவலை வைத்தலாகாது

1.– (கிறீஸ்துநாதர்) மகனே! உன் காரியத்தை எப்போதும் நம்மிடத்தில் ஒப்பித்துவிடு; அதை நாம் தக்க காலத்திலும் அதிக நன்மையாகவும் நடத்துவோம். நமது

ஏற்பாட்டுக்குக் காத்திரு; அவ்விதம் உனக்கு அதிகப் பிரயோசனமாகும்.

(சீஷன்) ஆண்டவரே! யாவற்றையும் வெகு மனோரம்மியமாய் உம்மிடத்தில் ஒப்பித்து விடுகிறேன்; ஏனெனில் என் சொந்த புத்தியின் அறிவினால் எனக்குண்டாகும் உதவி வெகு சொற்பமாயிருக்கின்றது. இனி எதிர்காலத்துக் காரியங்களின் பேரில் நான் அம்மாத்திரம் கவலை வைக்காமல், தாமதமின்றி உமது திருச் சித்தத்திற்கு என்னைக் கையளித்து விட்டாலல்லோ தேவலை.

உ.– (கிறீஸ்துநாதர்) மகனே! அநேக முறை மனிதன் தான் ஆசிக்கிற காரியத்தை வெகு ஊக்கத்தோடு தேடுகிறான், ஆனால் அதை அடைந்ததும் அதன் பேரில் அவன் வைத்திருந்த மதிப்பு மாறிப்போகின்றது. ஏனெனில் அவனுடைய பற்றுதல் எந்தக் காரியத்தின் மேலும் நெடுங்காலம் நீளிப்பதில்லை, ஆனல் ஒன்றை விட்டு ஒன்றின்மேல் தாவுகின்றது. ஆனதால் அற்பக் காரியங்களில் முதலாய்த் தன் சுயப்பிரியத்தைப் பார்த்துத் தேடாதிருப்பது சொற்பக் காரியமல்ல.

௩.– மனிதனுடைய மெய்யான வர்த்திப்பு தன்னையே மறுப்பதில் அடங்குகிறது; தன்னை மறுத்தவன் சுயாதீனமுள்ளவனும் அச்சமற்றவனுமாவான். ஆனால் எவ்வித நன்மைக்கும் விரோதியான பழைய சத்துரு தந்திரஞ் செய்வதினின்று ஓய்வதில்லை ; அல்லும் பகலும் கண்ணிகள் வைத்து, அவனைத் தன் மோச வலைக்குள் தள்ளி விடப் பார்க்கிறது. □தந்திரத்துக்குள்ளாகாதபடி விழித்திருந்து செபஞ் செய்யுங்கள்□ என்று ஆண்டவர் திருவுளம் பற்றியிருக்கிறர்.

யோசனை

உலகக் காரியங்களை நடத்துகிற விஷயத்தில் ஆத்துமம் தன்மட்டில் சாக்கிரதையாயிராமற்போனால், அதற்குப் பயங்கரமான ஆபத்து உண்டாகக்கூடும். சொந்த இலாபத்தைப் பற்றிய தந்திரங்கள் பலவாறுயிருக்கின்றன. அவைகளால் சாதாரணமாய் மனசாட்சி தளர்ந்து அவை இருதய வறட்சிக்கும் காரணமாகின்றன ; கருத்திற் கலக்கம் உண்டாக்கி, தேவனிடத்தினின்றும் ஆத்தும இரட்சணியத்தினின்றும் நீக்கிப் போடுகின்றன ; பக்திக்கு ஆதாரமான நற்கிருத்தியங்கள் படிப்படியாய் நின்றுபோகின்றன; ஞான வாசகம், செபம், மற்ற ஞானக்கடமைகள் அற்றுப் போகின்றன ; எப்போதும் வீண் கவலை, எபபோதும் வீண் பிரயாசை ; □அவசியமான ஒரே காரியத்தை□ மறந்து விடுகிறுர்கள். வியாதியாய் விழுந்தாலும், தங்களுடைய நிர்ப்பாக்கிய நிலைமையைக் கண்டுகொள்ளுவதில்லை. புத்திமதியொன்றும் கேட்பதில்லை. கடைசியாய் மரணம் வருகிறது. அந்த மனிதனைப் பிடித்துக் கொண்டு போய் சர்வ வல்லபமுள்ள நீதியஸ்தர் முன் நிறுத்துகின்றது. அவர் அவனை நோக்கி: நாமுனக்குக் கொடுத்த காலத்தை என்ன செய்தாய்? என்று கேட்கிறுர். அந்த நிர்ப்பாக்கியன் தனக்குக் கொடுக்கப் பட்டிருந்த முப்பது, நாற்பது, அறுபது வருஷங்களை உலகக் கவலைகளிற் கழித்ததைக் காண்கிறன். அதை மாத்திரந்தான் பார்க்கிறன். அவன் ஆத்துமத்தைக் குறித்துக் கொஞ்சமாவது நினைத்தவனல்ல. அதைப்பற்றிக் கவனிப்பதற்கு இனி காலமில்லை, அவனுடைய தண்டனை நிச்சயமாயிற்று. ஆ! சகலத்துக்கும் முந்தி, முடியாத நித்தியத்தை நினைத்துப் பாருங்கள்; □முந்தமுந்த சர்வேசுரனுடைய இராச்சியத்தைத் தேடுங்கள், மற்றதெல்லாம் உங்களுக்கு

ஏராளமாகக் கொடுக்கப்படும். கடந்துபோகிற காரியத்தின்மேல் ஆசையை ஒழித்துவிடுவதும், தேவனுடைய சித்தத்தில் நம்பிக்கை கொண்டிருப்பதும், தேவ திருவுளம் ஆசிப்பதெதுவோ, எவ்விதம் ஆசிக்கின்றதோ, எப்போது ஆசிக்கின்றதோ, அதனையே அவ்விதமே அப்போதே ஆசிப்பதும், இவைதான் சமாதானத்தின் வழி, கடைசி நேர நம்பிக்கையின் பலமான ஏக அஸ்திவாரம்.

40ŠD ¶]iVKD

மனிதன் சுபாவமாய் ஒரு நன்மையும் இல்லாதவன்; அவன் எதைக் குறித்தும் பெருமை பாராட்டக் கூடாது

1.– (சீஷன்) ஆண்டவரே! "நீர் மனிதனை நினைப்பதறகு அவனென்ன? நீர் மனிதப் புத்திரனைச் சந்திப்பதற்கு அவனென்ன?" நீர் உமது வரப்பிரசாதத்தைக் கட்டளையிடுவதற்கு அவன் என்ன பேறுபெற்றவன்? ஆண்டவரே! நீர் என்னைக் கைவிட்டால், நான் எப்படி முறைப்படக்கூடும்? அல்லது நான் கேட்பதை நீர் செய்யாவிட்டால் நான் ஏதாகிலும் பேச நியாயமுண்டோ? சந்தேகமில்லாமல் நான் உண்மையாகவே நினைக்கவுஞ் சொல்லவும் கூடுமானதேதென்றால்: "ஆண்டவரே! நான் ஒன்றுமில்லை, என்னால் ஒன்றும் முடியாது, என்னால் உண்டான நன்மையொன்றும் என்னிடம் கிடையாது; சகலத்திலும் வெறுமையாயிருக்கிறேன்; நானாக எப்போதும் ஒன்றுமில்லாமையை நாடுகிறேன். நீர் எனக்கு உதவி செய்து என் உள்ளத்தைச் சீர்படுத்தாவிடில், நான் முழுமையும் வெதுவெதுப்பும் மனத்தளர்ச்சியும் உள்ளவனாய்ப் போகிறேன்.

௨.– "ஆண்டவரே! நீர் இருக்கிற பிரகாரமே எப்போதும் இருக்கிறீர்." நித்தியத்திற்கும் எப்போதும் உத்தமராயும், நீதியுள்ளவராயும், பரிசுத்தராயும் நிற்கிறீர்; சகலத்தையும் நன்றாயும், நீதியாயும், பரிசுத்தமாயும் செய்கிறீர்; சகலத்தையும் ஞானத்தோடு ஒழுங்குபடுத்துகிறீர். நானோவெனில் சாங்கோபாங்கத்தில் விர்த்திப்பதை விடப் பின்னுக்குப் போகச் சார்புள்ளவனாய், ஒரே நிலையில் நிலைத்திராமல், ஒருநாளைக்குள் என் மனம் ஏழுவிசை மாறுகின்றது. ஆயினும் நீர் என் இஷ்டப்பட்டு எனக்கு உதவியாக உமது கரத்தை நீட்டினால், உடனே எனக்கு மிகவுஞ் சுகமாகின்றது; ஏனெனில் நீர்ஒருவரே மனிதர் துணையில்லாமல் என்னை ஆதரிக்கவும், என் மனம் பலவிதமாய் மாறாமல், உமது பாரிசமாய் மாத்திரம் திரும்பி உம்மில் இளைப்பாறும்படி என்னை உறுதிப்படுத்தவும் கூடுமானவராயிருக்கிறீர்.

௩.– ஆனதினால் பக்திச் சுறுக்கடைவதற்காகவாவது, எனக் காறுதல் அளிக்க மனிதர்க்குச் சக்தியில்லாமல் நான் உம்மையே அகத்தியம் தேடவேண்டியதின் நிமித்தமாவது, நான் சகல மானிட ஆறுதலையும் அகற்றிவிட நன்றாய் அறிந் தால், அப்போதுதான் உமது வரப்பிரசாதத்தினால் சகலமும் கைகூடும் என்று நம்பவும், புதிய ஆறுதலைப் பற்றிக் கொண்டு ஆனந்திக்கவும் கூடுமாயிருக்கும்.

4.– எனக்கு உணடாகும் சகல நன்மைக்கு ஊறணியாகிய உமக்கு நன்றியறிந்த தோத்திரஞ் செய்கிறேன். நிலையில்லாமையும் பலவீனமுமுள்ள மனிதனாகிய நான் உமக்கு முன்பாக வீணே, பூச்சியமே. அப்படியிருக்க நானெங்கிருந்து பெருமை பாராட்டக்கூடும்? ஏன் கீர்த்தி பெற ஆசைப்படுவேன்? என்னுடைய ஒன்றுமில்லாமையைப் பற்றியோ? அது அநீதத்திலும் அநீதமாகுமே.

மெய்யாகவே வீண் மகிமை தீய விஷநோய், பெருத்த வியர்த்தம், ஏனெனில் அது மெய்யான மகிமையினின்று அகற்றுகின்றது, பரலோக வரப்பிரசாதத்தை விட்டு விலக்குகின்றது. ஏனெனில் மனிதன் தனக்கே பிரியப்படத் தேடும்போது, உமக்குப் பிரியப்படமாட்டான்; மனிதப் புகழ்ச்சிகளை நாடும்போது, மெய்யான புண்ணியங் களினின்று அகற்றிவிடப்படுகிறான்.

5.– மெய்யான மகிமையும் பரிசுத்த சந்தோஷமும் எதிலடங்கியிருக்கிறதெனில்: தன்னிடத்திலல்ல, ஆனால் உம்மிடத்தில் மேன்மைகொள்வதிலும், தன் சொந்த புண்ணியத்தைக் குறித்தல்ல, ஆனால் உமது நாமத்தைக் குறித்தே களிகூர்வதிலும், உம்மைப்பற்றியன்றி வேறெந்தக் காரணத்தைப்பற்றியும் யாதொரு சிருஷ்டிக்கப்பட்ட வஸ்துவின்மேற் பிரியங் கொள்ளாதிருப்பதிலுந்தான் அடங்கியிருக்கின்றது. உம்முடைய நாமம் வாழ்த்தப்படக் கடவது, என்னுடையதல்ல ; உமது கிரியை கௌரவம் பெறட்டும், என் கிரியையல்ல ; உமது பரிசுத்த நாமம் புகழப் படக்கடவது. மனிதருடைய புகழ்ச்சிகளில் யாதொன்றும் என்னைச் சாராதிருக்கக் கடவது. “நீரே என் மகிமை! என்னிருதய அக்களிப்பு!” உம்மிலேயே எப்போதும் பெருமை பாராட்டி அகமகிழ்வேன்; என் விஷயத்திலோ “எனக்குண்டான பலவீனங்களிலொழிய மற்றெதிலும் நான் மகிமை கொள்ள மாட்டேன்.” “யூதர் ஒருவருக்கொருவரால் உண்டாகும் மகிமையைத் தேடட்டும், நானோ சர்வேசுரன் ஒருவரால் உண்டாகும் மகிமையைமட்டுந் தேடுவேன்.” உள்ளபடியே, மனிதரால் உண்டாகிய மகிமை, உலகக் கீர்த்தி, பிரபஞ்சப் பெருமை, இவையாவும் உமது நித்திய மகிமையோடு இணையிட்டுப் பார்த்தால், எல்லாம் வியர்த்தம், எல்லாம் பைத்தியம். ஓ! என் சத்தியமே! என் கிருபை தயாபமே! என் சுவாமி!

பரிசுத்த திரித்துவமே! உமக்கு மாத்திரமே புகழ்ச்சியும் மகிமையும் பெருமையுந் தோத்திரமும் நித்திய சதா காலத்துக்கும் உண்டாகக் கடவது.

யோசனை

ஆண்டவரே! நான் என் உள்ளத்தில் இறங்கி, நான் யார் என்று என்னைத்தானே கேட்பேனாகில், நான் என்ன காணப் போகிறேன்? எபபோதும் மோசத்துக்குள்ளாகி இடைவிடாமல் மாறும் பற்றுதல்கள், ஒரு பக்கத்தில் நம்பிக்கை, மற்றோர் பக்கத்தில் பயம், துர்நாட்டங்கள், ஓயாமல் என்னை அலைக்கழிக்கும் ஆசைகள், சில சமயங்களில் ஒரு நிமிஷத்தில் தோன்றி மறைந்து போகும் சந்தோஷம், அநேகமாய்ச் சலிப்பு, பூலோக ஆசாபாசங்கள், வேண்டும் வேண்டாம் என்கிற நிலையற்ற மனது, ஆங்காரம், இவை முதலிய காரியங்களைத்தான் என் உள்ளத்திற் காண்பேன். இந்த நிலையினின்று நான் எழுந்திருப்பதெப்படி? சர்வேசுரன்தான் என்னைக் கைதூக்கி இரட்சிக்க வேண்டியிருக்கிறது. இரட்சகர் வராவிட்டால் மனிதன் நித்திய கேட்டுக்குள்ளாவது தப்பாது. இரட்சகர் தோன்றினார், இதோ வந்துவிட்டேன் என்கிறார். பாவத்தினால் உண்டான நிந்தைக்குப் பரிகாரமாகத் தமது இரத்தத்தைச் சிந்தினார். இருதயத்தின் ஒழுங்கீனங்களை நிவாரணஞ் செய்தார். கடவுளுடைய சாயலைத் தவறிப்போன சிருஷ்டியினிடத்தில் திரும்ப ஸ்தாபித்தார். தேவ சிநேகத்தின் கண்டுபிடிக்கக் கூடாத இரகசியமே! இவ்வளவான உபகாரத்திற்குப் பதில் நன்றியாக நாங்கள் செய்யக்கூடுமானதென்ன? நமது பலவீனத்தையும் நமது வறுமையையும் நாம் ஒத்துக்கொள்ளக் கடவோம். சர்வேசுரன் வலிய நமக்குச் செய்தருளும் நன்மை நம்மாலுண்டாவதல்ல, ஆகையால்

சர்வேசுரனுக்கே அதினால் மகிமையுண்டாகக்கடவது. நாம் தீர்க்கதரிசியோடு: "என் ஆண்டவராகிய சர்வேசுரா! நான் உம்மை மன்றாடினேன், நீர் என்னைச் சொஸ்தப் படுத்தினீர், நீர் என் ஆத்துமத்தை நரகத்தினின்று இரட்சித்தீர், நரகத்தடாகத்திலிறங்குகிறவர் களிடத்தினின்று என்னைப் பிரித்தீர். சர்வேசுரனுடைய அர்ச்சியசிஷ்டர்களா யிருக்கிறவர்களே! நீங்கள் அவரைப் போற்றுங்கள், அவருடைய பரிசுத்ததனத்தின் மகிமையைக் கொண்டாடுங்கள்" என்று சொல்லக் கடவோம்.

41ŠD¶]iVKD

பிரபஞ்சப் பெருமை எல்லாவற்றையும் நிந்தித்துத் தள்ள வேண்டியது.

1.– (கிறீஸ்துநாதர்) மகனே! பிறர் மகிமைப்படுத்தப்பட்டு உயர்த்தப்படுங்கால் நீ நிந்திக்கப்பட்டுத் தாழ்த்தப் படுகிறதைக் கண்டால், அதினால் சஞ்சலப்படாதே. உன் இருதயத்தை ஏறிட்டு நம்மை நோக்கிப் பார். அப்போது பூலோகத்தில் நீ மனிதர்களால் நிந்திக்கப்படுவதால் கஸ்திக் குள்ளாக மாட்டாய்.

(சீஷன்) ஆண்டவரே, நாங்கள் குருட்டாட்டமாய் நடக்கிறோம், வீண் பெருமை, வெகு சீக்கிரத்தில் எங்களை மயக்கிப் போடுகிறது. நான் என்னைச் சரியாய் ஆராய்ந்து பார்த்தால் ஒரு சிருஷ்டியும் எனக்கு ஒருபோதும் அநீதமாக நடக்கவில்லை; ஆதலால் உமதுபேரில் முறையிடுவதற்கு எனக்குக் காரணமில்லை. ஆனால் நான் அத்தனை தடவையும் அத்தனை கனமாயும் உமக்குத் துரோகஞ் செய்தபின், சகல சிருஷ்டிகளும் என்பேரில் எதிர்த்து நிற்பது நியாயத்துக்கேற்றதாயிருக்கும். ஆனதால்

எனக்கு அவமானமும் நிந்தனையும், உமக்கோ புகழ்ச்சியும் பெருமையும் மகிமையும் உண்டாக வேண்டியது நியாயம். நிந்திக்கப் படுவதிலும் கைவிடப்படுவதிலும் முற்றும் ஒன்றுமில்லா மையாய்க் காணப்படுவதிலும் நான் சந்தோஷம் கொள்ள என்னைத் தயார்படுத்தினாலே தவிர மற்றபடி நான் உள்ளத் தில் சமாதானமாகவும் உறுதியாகவும் இருப்பது கூடாது. ஞானவொளி அடையவும் உம்மோடு முழுமையும் ஒன்றித்திருக்கவுங் கூடாது.

யோசனை

உண்மையில் வெளிச்சத்தில் தேவனுக்கு முன்பாகத் தன்னையே பரிசோதித்துப் பார்க்கிறவன் தன்னை முழுவதும் நிந்திப்பான்; ஏனெனில் தேவ கிருபையில்லாமற் போனால், தன்னிடத்தில் கெடுதல்களின் மிகுதியைத்தான் காண்பான். ஆனதால், பெருமையும், மகிமையும், மரியாதையுந் தேடாமல் நிந்தையைத் தேடுவான். யார்தான் அவனை நிந்தித்த போதிலும், யார்தான் அவனை ஒரு பொருட்டாய் எண்ணாமற் போனபோதிலும் அவன் முறைப்படுவதில்லை, கோபிப்பதில்லை. அவர்கள் செய்வது நியாயந்தான் எனறு ஒப்புக்கொள்கிறான். மற்றவர்கள் அவனைத் தாழ்த்துவதைவிட அவன் தன்னை அதிகமாய்த் தாழ்த்திக் கொள்கிறான், ஏனெனில் சகலத்திலும் கடவுளை மாத்திரம் பார்க்கிறான், மனிதரைக் கவனிக்கிறதில்லை. யோபுவைப் போல: "நான் என்னை நீதிமானாக்கத் தேடினால், என் வாய் என்னைக் கண்டிக்கின்றது; அது என் மாசற்றதனத்தை ருபிக்கத் தேடினால், அதுவே என் குற்றத்தை ருசுவாக்குகின்றது" என்று சொல்லு. பிறகு அந்த யோபுவே, தன் இருதயக் கஸ்தியில் சர்வேசுரனுடைய இரக்கத்தைக் கெஞ்சி மன்றாடி, பரலோகப் பிதாவை நோக்கி, "ஆண்டவரே! ஏன்

சண்டை பாவத்தை நீக்கி விடுவதில்லை. இதோ! தூசியில் நித்திரை கொள்ளப் போகிறேன்; அதிகாலையில் என்னைத் தேடுவீர், நானிருக்கப் போவதில்லை" என்று சொன்னார். தன்பேரிற் குற்றஞ் சாட்டிக் கொள்கிறவன் பாக்கியவான், ஏனென்றால் பொறுத்தலடைவான். கடைசி ஸ்தானத்தைத் தெரிந்துகொள்கிறவன் பாக்கியவான். ஏனெனில் "மேல் ஸ்தானத்துக்குப் போ" என்று அவனுக்குச் சொல்லப்படும்.

42ŠD¶] iVkD

மனிதரிடத்திற் சமாதானம் அடையலாம் என்றெண்ணத் தகாது.

1.– (கிறீஸ்துநாதர்) மகனே! யாதொருவன் உன்னைப்போல் நினைப்பதைப் பற்றியும், உன்னுடன் ஒத்து வாழ்வதைப் பற்றியும், அவன்பேரில் உன் மன அமரிக்கையை நாட்டுவாயாகில், நீ கவலைக்கும் கலக்கத்துக்கும் உள்ளாவாய். ஆனால் சதாகாலஞ் சுயஞ்சீவியராய் நிலைத்திருக்கும் சத்திய சுரூபியை நீ அண்டிப் போனால், உன் சிநேகிதன் உன்னைவிட்டு அகலுவதினாலும், அல்லது இறந்து போவதனாலும் அவதைரியத்துக்குள்ளாக மாட்டாய். எந்தச் சிநேகமும் நமதுபேரில் ஊன்றி யிருக்க வேண்டியது; இப்பூவுலகில் உனக்கு நல்லவராகக் காணப்படுகிறவர்களையும் உனக்கு மிகவும் பிரியமுள்ளவர்களையும் நம்மைப் பற்றியே நேசிக்க வேண்டியது. நம்மையன்றி எந்தச் சிநேகமும் உறுதியும் நிலையுங் கொள்ளாது; நமது பேரில் ஊன்றப்படாத சிநேகம் மெய்யானதுமல்ல, சுத்தமானதுமல்ல. அநத மானிட நேசத்துக்கு நீ எவ்வளவு மரித்தவனாயிருக்க வேணடியதெனில், கூடுமாயிருந்தால் எவ்வித மனித

சகவாசமுமின்றிச் சீவிக்க நீ ஆசிக்க வேண்டியது. மனிதனானவன் எவ்வளவு இவ்வுலக ஆறுதல்களைத் தேடாமலிருப்பானோ, அவ்வளவாகச் சர்வேசுரனை நெருங்கி வருகிறான். அவன் எவ்வளவு ஆழமாய்த் தன்னைத் தாழ்த்தி எவ்வளவிற்கு தன்னைத்தானே அதிகமாய் நிந்தித்துக் கொள்கிறானோ, அவ்வளவுக்கு அதிகமாயுயர்ந்து சர்வேசுரனுடன் ஐக்கியப்படுவான்.

௨.– ஆனால் யாதொரு நன்மை, தன்னாலேயே தன்னிடத்தில் உண்டென்று மதிக்கிறவன், தேவனுடைய வரப்பிரசாதம் தன்னிடம் வருவதைத் தடுக்கிறான். ஏனெனில் இஸ்பிரீத்து சாந்து தம் அனுக்கிரகங்களைக் கொடுக்கத் தாழ்ச்சியுள்ள இருதயத்தை எப்போதுந் தேடுகிறார். நீ உன்னை முற்றும் நிக்கிரகஞ் செய்து சிருஷ்டியின்பேரிலுள்ள பற்றுதல் அனைத்தையும் விட்டு விட அறிவாயேயாகில், அப்போதுதான் நாம் உன்னிடம் ஏராளமான வரப்பிரசாதத்துடன் வந்து வாசம் பண்ணுவோம். நீ சிருஷ்டிகளை அன்பாய் நோக்கும்போது, சிருஷ்டிகரை நினைக்காமற் போகிறாய். சிருஷ்டிகரைப் பற்றி நீ சகலத்திலும் உன்னை செயிக்கக் கற்றுக்கொள். அப்போது சர்வேசுரனை அறியக்கூடுமாயிருக்கும். சொற்பமான காரியத்தின் பேரிலுள்ள கிரமமற்ற ஆசைப் பற்றுதலும் முதலாய் ஆத்துமத்தின் சுகத்தைக் கெடுத்துச் சர்வ நன்மையாகிய சர்வேசுரனிடத்தில் நின்று அகற்றி விடுகிறது.

யோசனை

சந்நியாசம் சகலத்தையும் பரிசுத்தப்படுத்துகின்றது. பாவத்தைத் தவிர மற்றெதுவையும் அழித்து விடுவதில்லை. சுபாவீக பட்சத்தை அது விலக்குவதில்லை; அதற்கு விரோதமாய்ச் சிலவற்றைக் கற்பிக்கின்றது.

ஒருவரொருவரை நேசிக்க வேண்டுமென்பது சுவிசேஷக் கட்டளை ; □ஒருவரொருவரை நேசிக்கக் கடவோம்□ என்று அர்ச். அருளப்பர் அடிக்கடி சொல்லுகிறார்; □நேசியாதவன் மரணத்தில் நிலைத்திருக்கிறான்.□ □சர்வேசுரனை அவனறிவதில்லை, ஏனெனில் சர்வேசுரன் நேசமாயிருக்கிறார்.□ இராப்போசனத்தின்போது சேசுநாதர் □நேசித்த சீஷன்□ அவருடைய இருதயத்தின்மேற் சாய்ந்திருக்கவில்லையோ? ஆனால் நமது பட்சம் சுத்தக்கருத்துள்ளதாயிருப்பதற்குச் சர்வேசுரனையே காரணமாகவும், அவருடைய சித்தத்தையே சட்டமாகவும் கொண்டிருக்க வேண்டியது. அப்படியானால் அது பூலோகத்தைச் சார்ந்த காரியமல்ல, அது ஆத்துமத்தைக் கலக்கத்துக்குள்ளாக்குவதில்லை; அது நித்தியத்துக்குச் சம்பந்தப்பட்டிருக்கின்றது. மாறுவதில்லை, எப்போதும் அமரிக்கையாயிருக்கின்றது. இருதய சமாதானத்தைக் கெடுக்கிற பற்றுதல்களை நம்பாதே. கடவுளின் சித்தப் பிரகாரமே நாம் சகல சிருஷ்டிகளையும் நேசிக்க வேண்டியது. நமது நண்பர் நம்மை விட்டுப் பிரிந்து போனாலுஞ்சரி, நாம் என்றும் ஒரே சீராய் தேவனின் சித்தத்துக்கு அமைந்தவர்களாயிருக்க வேண்டியது. அர்ச். சின்னப்பர் தெசலோனியருககு எழுதினது: □இறந்துபோனவர்களின் விஷயத்தில் சிலர் நம்பிக்கை யற்றிருக்கிறார்கள். அவர்களைப் போல நீங்களும் காரியத்தைக் கண்டுபிடியாமல் துக்கங் கொண்டாட வேண்டாம். ஏனெனில் சேசுநாதர் மரித்தார். பிறகு உயிரோடு எழுந்தருளினாரென்று விசுவசிப்போமானால், சேசுநாதருக்குள் மரண நித்திரை போனவர்களையும் சர்வேசுரன் அவரோடுகூட அவ்விதமே எழுந்திருக்கச் செய்வார். ஆண்டவருடைய வார்த்தையை நம்பி நாங்கள் உங்களுக்குத் திட்டமாய்ச் சொல்லுகிறதென்னவென்றால்,

ஆண்டவர் வரவுக்குக் காக்க வைக்கப் பட்டு, உயிரோடிருக்கிற நாம் முன்பு மரித்தவர்களுக்கு முந்தினவர்களாக மாட்டோம். எப்படியெனில் ஆண்டவர் கட்டளைப்படி அதிதூதன் தொனிக்க, சர்வேசுரனுடைய எக்காளம் முழங்க, வானத்தினின்று அவர் இறங்கிவருவார். அப்போது கிறீஸ்துநாதரிடமாய் மரித்தவர்கள் முந்தி உயிர்ப்பார்கள். பிறகு இக்காலத்தில் உயிரோடு விடப்பட்டிருக்கிற நாமும் அவர்களோடு கூட ஆகாயத்தில் மேகமண்டலங்களின்மேல் எடுக்கப்பட்டு கிறீஸ்துநாதர் முன்பாகப் போவோம். அதன் பிறகு ஆண்டவரோடுகூட எப்போதும் இருப்போம். ஆனபடியினாலே இந்த வார்த்தைகளை நம்பி ஒருவரோடொருவர் தேற்றரவடைந்து கொள்ளுங்கள்□ என்றெழுதினார்.

43ŠD¶]iVKD

தேவகாரியங்களைச் சேராத வீண் கல்வி

1.– (கிறீஸ்துநாதர்) மகனே! மனிதர் அலங்காரமாயும் சூட்சமாயும் பேசுகிற பேச்சினால் மயங்கிப்போகாதே, ஏனெனில் □சர்வேசுரனுடைய இராச்சியமானது பேச்சிலேயல்ல, ஆனால் புண்ணியத்தில் அடங்கி யிருக்கின்றது.□ நமது வாக்கியங்களுக்குக் கவனமாய்ச் செவிகொடு. அவைகள் இருதயத்தில் தேவசிநேக அக்கினியை மூட்டுகின்றன, புத்திக்குப் பிரகாசந் தருகின்றன, மனஸ்தாபத்தைத் தூண்டுகின்றன, அநேக விதமாய் ஆறுதல் வருவிக்கின்றன. நீ பெரிய சாஸ்திரியாகவும் ஞானியாகவும் காணப்பட வேண்டுமென்ற கருத்தோடு ஒருக்காலும் படிக்காதே. அநேக அருமையான காரியங்களைக் கண்டுபிடிப்பதை

விட உன் துர்க்குணங்களை அடக்கப் பிரயாசைப்படுவது உனக்கு அதிக நலமாயிருக்கும்.

௨.– நீ அதிகமாக வாசித்துக் கற்றபின், சகலத்திற்கும் மூலாதாரம் நாமேயென்று எப்பொழுதும் நிச்சயமாய் உணரக்கடவாய். மனிதனுக்குக் கல்வி கற்றுக் கொடுக்கிறவர் நாமே. மனிதர் கொடுக்கக் கூடுமானதைவிட நாம் சிறியோர்க்கு அதிக தெளிவைக் கொடுக்கிறோம். நாம் யாரிடம் பேசுகிறோமோ, அவன் சீக்கிரமாய் ஞானியாவான். சாங்கோபாங்கத்தில் வெகு விர்த்தி அடைவான். அநேக விநோதக் காரியங்களை மனிதரிடத்திற் கற்கப் பிரயாசைபபட்டு, நம்மைச் சேவிக்க வேண்டிய வழிகளைக் கற்க அற்பமேனும் கவலை கொள்ளாதவனுக்குக் கேடு. சகல மனிதரையும் பாடங் கேட்பதற்கு, அதாவது ஒவ்வொருவருடைய மனச்சாட்சியை சோதிப்பதற்கு, உபாத்தியாயர்களுக்குள் உபாத்தியாயரும் சம்மனசுக்களுடைய ஆண்டவருமாகிய கிறீஸ்துநாதர் தரிசனையாகிற காலம் வரும்; “அப்போது தீபம் பிடித்துக் கொண்டு ஜெருசலேமெங்கும் சோதித்துப் பார்ப்பார், அந்தகாரத்தில் ஒளிந்திருந்ததெல்லாம் வெளிப்படும்,” வீண் வாக்குவாதமாட மனிதனுக்கு நாவெழாது.

௩.– பத்து வருஷ காலமாக மனிதரிடத்தில் படித்துக் கற்றுக் கொள்வதைவிட, மனத்தாழ்ச்சியுள்ளவன் நித்திய ஜீவியத்தைச் சேர்ந்த இரகசியங்களை அதிகமாய் அறியும்படி ஒரே கணத்தில் அவனுக்கு உயர்ந்த புத்தியை அளிக்கிறோம். பேச்சு சந்தடியில்லாமலும், தர்க்கம் வாக்குவாதம் இல்லாமலும் நாம் படிப்பிக்கிறோம். நாம் எதைப் படிக்கச் செய்கிறோமென்றால், பிரபஞ்சக் காரியங்களை நிந்திக்கவும், நிகழ் காரியங்களை வெறுத்து நித்தியமானவைகளைத் தேடிச் சுகிக்கவும் சகல

நம்பிக்கையும் நமதுபேரில் வைக்கவும், நம்மையன்றி மற்றெதுவையும் ஆசியாதிருக்கவும், சகலத்துக்கு மேலாக நம்மைத் தீவிரமாய் நேசிக்கவுங் கற்றுக்கொடுக்கிறோம்.

4.– அவ்விதம் முழுமனதோடு நம்மை நேசித்ததினால் சிலர் தேவகாரியங்களைக் கற்றுக்கொண்டு அவைகளைக் குறித்து அதிசயமாய்ப் பேசினார்கள். சூட்சமான காரியங்களைப் படிப்பதால் அவர்களுக்குண்டாயிருக்கும் இலாபத்தைவிட, எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டதனால் அவர்களுக்கு அதிக அறிவுண்டாயிற்று. ஆனால் சிலரிடத்தில் எல்லாருக்கும் தகுமானவைகளையும் வேறு சிலரிடத்தில் அவர்கட்கு விசேஷித்தவைகளையும் சொல்லுகிறோம்; சிலரை அடையாளங்களையும் உவமைகளையும் கொண்டு படிப்பிக்கிறோம். வேறு சிலருக்கோ பரம ஒளியை வீசி நமது இரகசியங்களை வெளிப்படுத்துகிறோம். புஸ்தகங்களின் வாக்கியம் எல்லாருக்கும் ஒன்றேயாயினும் அதை எல்லாரும் ஒரே பிரகாரம் கண்டுபிடிப்பதில்லை; ஏனெனில் உள்ளத்தில் சத்தியத்தைப் போதித்து இருதயத்தைப் பரிசோதித்து, நினைவுகளை யறிந்து கிருத்தியங்களைத் தூண்டிவருகிற நாம்தான் அவரவர் தகுதிக்குத் தக்கபடி நமது வரங்களை அவரவருக்குப் பகிர்ந்து கொடுக்கிறோம்.

யோசனை

மிகுந்த சிரமத்துடனும் வருத்தத்துடனும் அநேகர் கல்வி சாஸ்திரங்களைக் கற்றுக் கொள்ள முயன்று வருகிறார்கள். “இது வியர்த்தமென்றும் புத்தியின் வேலையுந் துன்பமென் றுங் கண்டுகொண்டேன்” என்று ஞானியானவர் கூறியிருக்கிறார். இவ்வுலகக் காரியங்களை அறிவதனால் உனக்கென்ன பிரயோசனம்? உலகம் வெகு சீக்கிரத்தில் கடந்து போகும். கடைசி நாளில், நீ உலகத்தில்

என்ன கற்றறிந்தாய் என்றல்ல, ஆனால் என்ன செய்தாய் என்றல்லோ உன்னைக் கடவுள் கேட்பார். □நீ நரகத்தை நோக்கித் தீவிரித்துப் போகிறாய், நரகத்தில் கல்வி சாஸ்திரமில்லை.□ வீண் பிரயாசையை விட்டுவிடு. நீ யாராயிருநதாலும் சரி, சாவுக்குக காரணமான கனிகளைக் கொடுக்கும் மரத்தை வளர்த்தது போதும் ஆங்காரத்தைப் போஷிக்கும் கல்வியையும், கர்வங்கொள்ளும் சாஸ்திரத்தையும் விட்டுவிட்டு, தாழ்ச்சியையும், பரிசுத்ததனத்தையும் பிறர் சிநேகத்தையும் அடையத் தேடுவதே உன் ஏக கவலையாயிருக்கக்கடவது. உன்னைத்தானே தாழ்த்தவும், உன் வறுமையையும் நீசத்தனத்தையும் அறியவும் கற்றுக்கொள். அப்போது கடவுள் உன்னிடம் வருவார். அவருடைய ஞானவொளி உன்னிடத்திற் பிரகாசிக்கும். அப்போது ஞானக் கல்வியைக் கற்பிப்பார். அந்த ஞானக் கல்வியைப்பற்றி சேசுநாதரே சொன்னதென்னவெனில்: □பரலோக பூலோக ஆண்டவராகிய என் பிதாவே! நான் உம்மைத் தோத்தரிக்கிறேன், ஏனெனில் பூலோக ஞானிகளுக்கும் விவேகிகளுக்கும் இந்தக் கல்வியை மறைத்து வைத்தீர். சிறியவர்களுக்கோ அதை வெளிப்படுத்தினீர். ஆனதால் உமக்குத் தோத்திரமுண்டாகக் கடவது□ என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

44ŠD ¶]iVkD

புறத்திக் காரியங்களில் உட்பட்டு கலங்கக்கூடாது.

1.– (கிறீஸ்துநாதர்) மகனே! நீ அநேக காரியங்களை அறியாமல் இருப்பது உனக்கு நலம்; நீ □பூலோகத்திற்குச் செத்தவனாகவும், உனக்குப் பூலோக முழுமையுஞ் சிலுவையிலறையப் பட்டிருக்கிறதாகவும்□ எண்ண

வேண்டியது. மேலும் அநேக காரியங்களைக் காது கேளாதவன் போல விட்டுவிட்டு உன் மனச் சமாதானத்துக் கடுத்ததை அதிகமாய்க் கவனிக்க வேண்டியது. வாக்கு வாதங்களுள் புகுவதைவிட, உனக்குப் பிரியமில்லாத அபிப்பிராயங்களைப் பாராமல் ஒவ்வொருவனையுந் தன்னிஷ்டப் பிரகாரம் நினைக்க விட்டுவிடுவது அதிக உத்தமம். நீ சர்வேசுரனோடு ஒரே மனமுள்ளவனாய் அவருடைய தீர்மானம் எதுவோ அதுவே சரியென்றிருந்தால், உன் கொள்கை தப்பென்று பிறர் கூறுவதை அதிக சுளுவாய்ச் சகிப்பாய்.

உ.– (சீஷன்) ஆண்டவரே! எங்களுடைய மதிகேட்டை என்னவென்று சொல்லலாம்? ஒரு இலௌகீக நஷ்டத்தைப் பற்றிக் கண்ணீர் விடுகிறோம். சொற்ப இலாபத்தை முன்னிட்டுப் பிரயாசைப்படுகிறோம், ஓடுகிறோம். ஆனால் ஆத்தும நஷ்டங்களைக் கவனிக்கிறதில்லை, கவனித் தாலும் தாமதத்தோடு கவனித்து வருகிறோம். சொற்பப் பிரயோசனமுள்ள அல்லது சுத்தமாய்ப் பிரயோசனமற்ற காரியத்தைப்பற்றி வெகுவாய்க் கவனிக்கிறோம்; மெத்தவும் அவசரமான காரியத்தையோ, அசட்டையாய் விட்டு விடுகிறோம்; ஏனெனில் நமதாத்துமம் முழுமையும் பற்பல புறத்திக் காரியங்களில் மூழ்கிக் கவலைப்படுகிறது. அது சீக்கிரத்தில் திரும்பித் தனக்குள்ளே வந்து சேர்ந்தால் தவிர மற்றபடி புறத்திக் காரியங்களின்பேரில் தன் கவனமெல்லாம் செலுத்திக் கொண்டிருக்கும்.

யோசனை

நாளைக்கு செத்துப்போவாய் எனறு நீ அறிநதிருந்தால், பூலோகக் காரியங்களாலும் அதில் நடக்குஞ் சம்பவங்களாலும், உன்னைப்பற்றிச் சொல்லப்படும்

வார்த்தைகளாலும் உனக்கு உண்டாகக்கூடும் பிரயோசனந் தானென்ன? சரி, நாளைக்குச் சாவாய் என்று நினைத்துக்கொள். சீவியகாலம் சொற்பம்; நித்தியம் உனக்குத் திறக்கப்படும்போது நீ எவ்விதமிருக்க ஆசிக்கிறாயோ அவ்விதமிருக்க இப்போதே துவக்கு; கல்விதானாகட்டும், ஆஸ்திதானாகட்டும் பூலோகத்திலுண்டான எந்தப் பொருள்தானாகட்டும், தேவனுடைய தீர்வையின்போது உனக்கொன்றுக்கும் பிரயோசனப்படாது. உன் கிரியைகளை மாத்திரம் உன்னுடன் கொண்டுபோவாய். அர்ச். லூக்காஸ் எழுதியிருக்கிறதாவது: “ஐசுவரியவானான ஒரு மனிதனுடைய வயல் மிகுந்த பலன் தந்தது. ஆதலால் எனக்குண்டான பலன்களைச் சேகரித்து வைக்க எனக்கு இடமில்லாமையால் என்ன செய்வேனென்று தனக்குள் சிந்தித்து, தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொண்டதாவது: என் களஞ்சியங்களை இடித்து அதிகப் பெரிதானவைகளைக் கட்டுவேன்; அங்கே சேர்த்து வைப்பேன்; அன்றியும் என் ஆத்துமத்தை நோக்கி: ஆத்துமமே! அநேக வருஷங்களுக்கு வைத்திருக்கிற ஆஸ்திகள் உனக்குப் பல உண்டு. ஆதலால் இளைப்பாறு, சாப்பிடு, குடி, விருந்து செய் என்பேன் என்றான். ஆனால் கடவுள் அவனை நோக்கி: மதியீனனே, இவ்விராத்திரியில் உன் ஆத்துமத்தை உன்னிடமிருந்து பறித்துக் கொள்வார்கள்; அப்படியிருக்க நீ சேகரஞ் செய்த பொருள் யாரைச் சேரும்?” என்றருளிச் செய்தார். சர்வேசுரனிடத்தில் ஐசுவரியவானாயிராமல், தனக்கு இவ்வுலகத் திரவியங்களைச் சேர்க்கிறவன் இவ்விதமாகிறான் என்றெழுதப்பட்டிருக்கிறது.

45ŠD ¶] iVkKD

எல்லாருடைய பேச்சையும் நம்பலாகாது, பேச்சிலே தப்பிதஞ் செய்கிறது எளிது.

1.– (சீஷன்) ஆண்டவரே! மனிதன்பேரில் வைக்கிற நம்பிக்கை வியர்த்தமானதால், என் இடையூறுகளில் நீரெனக்கு உதவி புரிந்தருளும். நான் பிரமாணிக்கத்தைக் காண்பேனென்று நினைத்திருந்த இடத்தில் எத்தனையோ முறை அதைக் காணாமற் போனேன். காண்பேனென்று நினையாத இடத்தில் எத்தனையோ முறை அதைக் கண்டேன். ஆகையால் மனிதரை நம்புதல் வியர்த்தம். என் சர்வேசுரா! நீர் மட்டும் நீதிமான்களின் இரட்சணியமாயிருக்கிறீர். ஆண்டவராகிய என் தேவனே! எங்களுக்குச் சம்பவிக்கிற சகல காரியங்களிலும் உமக்குத் தோத்திரம் உண்டாகக்கடவது.

௨.– நாங்கள் பலவீனர், நிலையற்றவர்கள், வெகு சீக்கிரத்தில் மோசம் போகிறோம், மாறிவிடுகிறோம். ஒருபோதும் எந்த மோசத்துக்கும் எந்த விசனத்திற்கும் உள்ளாகாதிருக்கும்படியான சாக்கிரதையோடும் எச்சரிக்கையோடும் சகலத்திலும் நடந்துகொள்ளக் கூடுமானவனார்? ஆனால் ஆண்டவரே! உமது பேரில் நம்பிக்கை வைத்து, கபடற்ற மனதோடு உம்மைத் தேடுகிறவன் அவ்வளவு இலேசாய்த் தவறிப்போக மாட்டான். அவன் யாதோர் துன்பத்தில் அகப்பட்டபோதிலும், அவன் அதில் எவ்விதமாய்ச் சிக்கிக் கொண்டிருந்தாலும், சீக்கிரத்தில் உம்மால் விடுதலையுமாவான், ஆறுதலுமடைவான். ஏனெனில் உம்மை நம்பிக்கொண்டே வருகிறவர்களை நீர் கைவிடுவதில்லை. தன் சிநேகிதனுக்கு நேரிடுஞ் சகல துன்பங்களிலும் எப்போதும் அவனுக்குப் பிரமாணிக்கமாய் இருக்கிற நேசனைக் காண்பதரிது.

ஆண்டவரே! நீர் ஒருவர் சகலத்திலும் மிக்க பிரமாணிக்கமுள்ளவர்; உம்மையன்றி அப்பேர்ப் பட்டவர் வேறு எவருமில்லை.

௩.– “என் மனது கிறீஸ்துநாதரின் மேல் ஊன்றி உறுதிப்படுத்தப்பட்டது” என்று சொன்ன பரிசுத்த ஆத்துமா எவ்வளவோ ஞானமுள்ளது (அர்ச். ஆகத்தம்மாள்). எனக்கும் அப்படி யிருக்குமேயானால், மனிதருக்குப் பயந்து எளிதாய்க் கவலைக்குள்ளாக மாட்டேன்; அவர்கள் பேசும் கொடுஞ் சொற்களால் அசைக்கப்பட மாட்டேன். எவன் சகலத்தையும் முன்னாடி அறிந்து வரப்போகிற தின்மைகளைப் பற்றி எச்சரிக்கையாயிருக்கக் கூடும்? நாம் முன்னதாய் அறிந்த தின்மைகளாலேயே அநேகமுறை குத்தப்படுகிறோமானால், அறியாத தின்மைகளால் எவ்வளவோ வருத்தமாகும். ஆனால் நிர்ப்பாக்கியனான நான் முன்சாக்கிரதையாய் ஏன் இராமல் போனேன்? மேலும் அவ்வளவு இலேசாய்ப் பிறரை ஏன் நம்பினேன்? ஐயோ! நாங்கள் மனிதர், அநேகரால் சம்மனசுகளாக நாங்கள் மதிக்கப்பட்டு அழைக்கப்பட்ட போதிலும், நாங்கள் பலவீனமுள்ள மனிதரேயன்றி வேறல்ல. ஆண்டவரே! நான் உம்மைத் தவிர யாரை நம்புவேன்? நீர் உண்மையாயிருக்கிறீர். நீர் எவராலும் ஏமாற்றப் படக் கூடியவருமல்ல, எவரையும் ஏமாற்றுபவருமல்ல. ஆனால் “எந்த மனிதனும் பொய்யன்,” பலவீனன், நிலையற்றவன், பிசகிப் போகிறவன், விசேஷமாய்ப் பேச்சில்; ஆனபடியாலே ஒருவன் யாதொன்றைக் கபடற்ற தனமாய்ச் சொல்லுகிறான் என்று தோன்றும்போது முதலாய் அவ்வளவு எளிதாய் அதை நம்ப முடியாது.

4.– “மனிதனுடைய சத்துருக்கள் அவனுடைய வீட்டு மனிதரே” என்றும், “கிறீஸ்துவானவர் இதோ இங்கே,

அதோ அங்கே இருக்கிறாரென்று யார்தான் சொன்ன போதிலும், நம்பத்தகாது” என்றுஞ் சொல்லி, நாங்கள் மனிதரிடத்தில் எச்சரிக்கையாய் நடந்து கொள்ளும்படி எவ்வளவோ ஞானத்தோடு எங்களுக்கு முன்னறிவித்திருக்கிறீர். எனக்குண்டான நஷ்டத்தைக் கொண்டு அதை நான் நன்றாயறிந்து கொண்டேன். அதுதான் இனிமேல் நான் மதியீனனாயிராமல் அதிக எச்சரிக்கையாயிருக்க உதவக் கடவது! மவுனமாயிரு, இரகசியத்தைக் காப்பாற்று, சொன்னதை யாரிடமுஞ் சொல்லாதே என்று ஒருவன் என்னிடம் சொல்லுகிறான். நான் மவுனமாயிருந்து, அவன் சொன்னது இரகசியமென்று நம்பியிருக்கும்போது, நான் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று கேட்ட இரகசியத்தை அவனே காப்பாற்ற மாட்டாமல், ஒருமிக்க என்னையுந் தன்னையுங் காட்டிக் கொடுத்துச் சதிமானஞ் செய்து விட்டு அப்புறம் போய்விடுகிறான். ஆண்டவரே! இவ்வித வாயாடி மனிதரிடத்தினின்றும் என்னைக் காப்பாற்றும்! அவர்களுடைய கையில் நான் விழாதிருக்கக் கடவேன். உண்மையும் நிச்சயமுமான வார்த்தையை என் வாய்க்குத் தந்தருளும்; கபடான பேச்சு எதையும் என் நாவை விட்டுத் தூரமாய் அகற்றிவிடும். என்னால் பிறரில் சகிக்கப்படாததை நானே செய்யாதிருக்கக் கவனம் செலுத்திவரக் கடவேன்.

௫.– மற்றவர்களைப் பற்றி ஒன்றும் பேசாதிருப்பதும், ஆராய்ந்து பார்க்கிறதற்கு முந்தி எதையும் நம்பாதிருப்பதும், கேட்டதெதையும் இலேசாய் மற்றவர்களிடம் சொல்லாதிருப்பதும், சிலருக்கு மாத்திரம் தன் மனதைத் திறந்து காண்பிப்பதும், இருதயத்தின் கருத்துக்களுக்கு சாட்சியாக உம்மை எப்போதுந் தேடுவதும், பிறருடைய வார்த்தைகளால்

அலைக்கழிக்கப்படாதிருப்பதும், ஆனால் தன் உள்ளத்திலும் வெளிப்புறத்திலும் சகலமும் உமது சித்தத்திற்கு இஷ்டமான பிரகாரம் நிறைவேற ஆசிப்பதும் எவ்வளவோ நேர்த்தியும் அமரிக்கையுமா யிருக்கின்றது. மனிதருடைய கண்ணுக்குக் கனமாய்க் காணப்படுவதை விலக்குகிறதும், நாம் மற்றவர்களால் புகழப்படும்படியாக எதையும் ஆசிக்காமலிருப்பதும், நம் சீவியத்தைத் திருத்தவும் நம் பக்தியைப் பெருகச் செய்யவும் அத்தியந்த கவனத்தோடு முயன்று வருவதும், தேவ வரப்பிரசாதத்தைக் காப்பாற்றுவதற்கு எவ்வளவோ உறுதியான உபாயம். தக்க காலத்துக்கு முன்னே தங்கள் புண்ணியக் கிருத்தியங்கள் பிரசித்தமாகிப் புகழப் பட்டதினால், எத்தனையோ பேருக்குக் கேடு நேர்ந்தது. தந்திர சோதனையிலும் போரிலுமே கடந்து போகிற இந்த அழிவுக்குரிய சீவிய காலத்தில் தாங்கள் பெற்றுக்கொண்ட தேவ வரத்தைக் காப்பாற்றுவதற்கு, மௌனமானது எத்தனையோ பேருக்குப் பிரயோசனமாயிற்று.

யோசனை

மனிதரை நம்பாதே, ஏனெனில் இப்போதோ, இனனுங் கொஞ்சத்திலோ, உன்னைக் கைவிட்டு விடுவார்கள். மனிதன் பலவீனன், விவேகமற்றவன், திடமற்றவன், யோசனையற்றவன், சகலத்திலும் சுயபெருமை கொண்டாடுகிறவன், கொஞ்சங் குணபேதகம் ஏற்படுகிறதோ, உன்னைவிட்டகன்று போவான். சொற்பலாபத்துக்கு இடமுண்டோ, உடனே பகைவனாக மாறிப்போவான். அப்போது தனது சுயரூபத்தைக் காண்பிக்கிறான். அவன் உன்னை நேசித்தது மெய்தான். ஆனால் தன்னைப்பற்றியே. ஏதோவொரு லாபத்தை முன்னிட்டே உன்னை நேசித்தான். இந்தப் பொய்யான பூலோகச் சிநேகிதரை விட்டோடிப்போ. ஒருவன் உன்னைக் காட்டிக்கொடுக்கிறான், மற்றொருவன் உன்னை மோசஞ் செய்கிறான். அவர்களுடைய தயவை நீ தேடும்படி நேரிடுகிறதோ? சகலருஞ் சாக்குப்போக்குச் சொல்லத் துவக்குகிறார்கள், முந்தினவன்: நான் ஒரு நிலம் வாங்கினேன், அதை நான் போய்ப் பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது என்கிறான். மற்றொருவன்: ஐந்து ஜதை மாடுகள் வாங்கினேன். அவைகளை வண்டியில் கட்டிப் பரீட்சை பார்க்கப் போகிறேன். என்னை மன்னிக்க மன்றாடுகிறேன் என்கிறான். வேறொருவன்: நான் இப்போதுதான் கலியாணஞ் செய்தேன். ஆனதால் என்னால் வரமுடியாது என்கிறான். இதுதான் மனிதருடைய சிநேகம். ஆண்டவரே! நீர் ஒருவரே உம்மை நேசிக்கிறவர்களை, உம்மை நம்பினவர்களை ஒருபோதுங் கைவிடுகிறதில்லை ; அவர்களைத் தேற்றரவு செய்யவும், அவர்களுக்கு ஆறுதல் வருத்துவிக்கவும், எப்போதும் அவர்களண்டையில் இருக்கிறீர்; அவர்களுடைய பிரலாபத்துக்குச் செவிகொடுக்கிறீர்; அவர்களுடைய முறைப்பாடுகளைக் கேட்கிறீர்; அவர்களுடைய கண்ணீரை ஏற்றுக்கொள்கிறீர்; எல்லோரையும் அரவணைக்கிறீர். மனிதர் கண்ணுக்கு முன்பாக நிந்தைக்குரிய மனிதனை, சகலராலுங் கைவிடப்பட்டவனை நீர் ஏற்றுக்கொண்டு, அவனுக்கு உதவி புரிகிறீர். அவனுடைய கஸ்தியின் படுக்கையில், ஆண்டவரே! அவனுக்கு ஒத்தாசை செய்கிறீர். அவன் தன் வியாதியில் இளைப்பாற அவன் படுக்கையை உமது கரம் திருப்பிப் போடுகின்றது; இவ்வுலகத்தில் அவனுடைய வேலை முடியும்போது, நித்திய சமாதானத்தில் அவனை எடுத்துக் கொள்கிறீர்.

46ŠD ¶]iVKD

பிறர் நாவினுல் நம்மைக் குத்துகையில் நாம் சர்வேசுரன் பேரில் நம்பிக்கை வைக்கவேண்டியது

1.– (கிறீஸ்துநாதர்) மகனே! உறுதியாயிரு. நம்மை நம்பு. வார்த்தைகள் வார்த்தைகளேயன்றி, வேறென்ன? அவைகள் ஆகாயத்திற் பறக்கின்றனவேயன்றிக் கல்லை மோதி உடைப்பதில்லை. நீ குற்றவாளியானால், நீ உன்னைத் திருத்திக்கொள்ள நினை. நீ குற்றவாளியல்லாவிடில், தேவனைப்பற்றி அந்த அவமானத்தைச் சகிக்க நினை. பலமான அடிகளை இன்னும் பொறுக்கமாட்டாத நீ வார்த்தைகளையாவது சற்றுக்குச் சற்றே சகிக்கக்கடவாய். நீ இன்னும் இவ்வுலகப் பற்றுதலுள்ளவனுயிருப்பதாலும், மனிதர் சொல்வதையும் செய்வதையும் அதிகமாய்க் கவனிக்கிறவனுயிருப்பதாலும் அல்லவா அவ்வளவு சொற்ப அம்புகள் உன் இருதயத்தை ஊடுருவிக் குத்துகின்றன. நிந்தனைக்குப் பயப்பட்டல்லவா உன் தப்பிதங்களைப்பற்றிக் கண்டிக்கப்படாதபடிக்கு அவைகளை மறைக்க வீண் சாக்குபோக்குகளைத் தேடுகிறுய்.

௨.– ஆனுல் உன்னை அதிக நன்றாய்ச் சோதித்துப் பார்த்தால் இன்னம் உன்னிடத்தில் உலகமும், மனிதருக்குப் பிரியப்பட வேண்டுமென்ற வீண் ஆசையும் இருப்பதையறிந்து கொள்வாய். ஏனெனில் நீ சிறுமைப்படவும், உன் தப்பிதங்களுக்காக வெட்கம் அனுபவிக்கவும் அஞ்சுவதால் நீ மெய்யாகவே மரித்தவன் அல்லவென்றும், உலகம் உனக்குச் சிலுவையிலறையப் பட்டதில்லை யென்றும் திருஷ்டாந்தமாகிறது. ஆனுல் நமக்குச் செவிகொடுப்பா யானுல், மனிதருடைய பதினுயிரம் வார்த்தைகளைக் கவனிக்க மாட்டாய். இதோ!

எண்ணக்கூடிய துஷ்டத்தனமெல்லாம் நிறைந்த சகல அவதூறுகள் உனக்கு விரோதமாகச் சொல்லப்பட்டாலும், அவைகளைக் கவனியாமலும், ஒரு துரும்பைவிட அதிகமாய் எண்ணாமலுமிருப்பாயாகில், அவைகளால் உனக்கு வரும் நஷ்டமென்ன? உன் தலைமயிரில் ஒன்றை முதலாய் அவைகள் உதிர்க்கக் கூடுமோ?

௩.– மனவொடுக்கமின்றியும் தேவனுடைய சன்னிதானத்தில் நடக்காமலும் சீவிக்கிறவன் நிந்தையான ஒரே வார்த்தையால் எளிதாய்க் கலங்கிப் போகிறுன். நமது மட்டில் நம்பிக்கை வைத்துத் தன் சுய தீர்மானத்தில் நிலை கொள்ள ஆசியாதவனே, மனிதனுக்குப் பரிச்சேதம் பயப்படான். ஏனென்றால் நாமே நியாயாதிபதி, சகல இரகசியங்களையும் அறிந்திருக்கிறேம். ஒவ்வொரு காரியமும் எவ்விதம் நடந்ததென்று நமக்குத் தெரியும்; நிந்திக்கிறவனையும், நிந்திக்கப்பட்டவனையும் நாமறிவோம். நமது திருவுளத்தின் பேரிலேதான் இன்னின்ன பேச்சு உச்சரிக்கப்பட்டது. நமது உத்தரவின் மேலேதான் இன்னின்ன துரதிஷ்டம் சம்பவித்தது. ஏனெனில் “அநேகருடைய இருதயங்களினின்று நினைவுகள் வெளியாகும்படிக்கேயாம்.” குற்றவாளிக்கும் மாசற்றவனுக்கும் நாம்தான் நடுத்தீர்ப்போம். ஆனுல் முன்னதாய் இருவரையும் இரகசியமான தீர்மானத்தால் பரிசோதிக்கச் சித்தமானேம்.

௪.– மனிதருடைய சாட்சி அநேகமுறை ஏமாற்றிவிடுகிறது; நமது தீர்மானமோ மெய்யானதும் நிலைமையுள்ளதுமாய் இருக்கிறது, ஒன்றும் அதை மாற்றமாட்டாது. அநேகமாய் அது மறைந்திருக்கிறது; கொஞ்சம் பேருக்கு மாத்திரம் அது ஒவ்வொரு காரியத்திலும் வெளியா கின்றது. ஆனுல் மதியீனருடைய கண்களுக்கு அது நியாயமாகத் தோன்றாத போதிலும் பிசகிப் போவதில்லை,

பிசகிப் போகவுங் கூடாது. ஆகையால் எந்தத் தீர்மானத்திற்கும் நம்மை நாடி வர வேண்டியது. தன் சுய அபிப்பிராயத்தின்பேரில் ஊன்றி யிருக்கக் கூடாது. ஆனபடியால்தான் நீதிமானுக்குச் சர்வேசுரனுடைய கட்டளையால் என்னென்ன சம்பவித்தபோதிலும், அவன் மனங் கலங்கமாட்டான். அவன்பேரில் அநியாயமாய் என்னென்ன குற்றம் சாட்டப்பட்ட போதிலும், அதைப்பற்றிக் கவலை கொள்ள மாட்டான். அதுபோல் மற்றவர்கள் சரியான நியாயங்களைக் கொண்டு அவன் குற்றவாளியல்லவென்று எண்பித்தாலும், அதனால் வீண் பெருமை கொள்ளவு மாட்டான். ஏனெனில், இருதயங்களையும் இடைகளையும் பரிசோதிக்கிறவர் நாமே என்று அறிவான். வெளித்தோற்றத்தின்படி தீர்மானியான். மனிதருடைய தீர்மானத்தில் புகழ்ச்சிக்குரியதாக எண்ணப்படுவது அநேகமுறை குற்றமுள்ளதாக நமது கண்களுக்கு முன்பாகக் காணப்படுகின்றது.

௫.– (சீஷன்) ஆண்டவராகிய சர்வேசுரா! நீதியுந் திடமும் பொறுமையுமுள்ள நடுவரே! மனிதருடைய பலவீனத்தையுந் துர்க்குணத்தையும் அறிந்திருக்கிறவரே! எனக்குப் பலமும் முழு நம்பிக்கையுமாயிரும், ஏனெனில் என் மனசாட்சியின் அத்தாட்சி எனக்குப் போதுமாயில்லை. நான் அறியாததை நீர் அறிவீர்; ஆனதால் நான் கண்டிக்கப் படும்போதெல்லாம் என்னைத்தானே தாழ்த்திக்கொண்டு சாந்த குணத்தோடு அதெல்லாத்தையும் சகிக்கவேண்டியதா யிருந்தது. நான் அவ்விதஞ் செய்யாமற் போனதற்கெல்லாம் என்மேல் இரக்கம் வைத்து பொறுத்தல் தந்தருளும்; இனி அதிகப் பொறுமையோடு சகிக்க எனக்கு உதவி செய்தருளும். ஏனெனில் தன்னைத்தானே சரியாய் அறியாத என் மனசாட்சியை நம்பி என்னிடம் குற்றமில்லை என்று

இருப்பதைவிட, உமது அளவில்லாத இரக்கத்தை நம்பி பொறுத்தல் அடைவதே தாவிளை.

“என் மனச்சாட்சி என்னிடத்தில் ஒரு குற்றமுமில்லையென்று சொன்னாலும், நான் நீதிமானென்று இதைப்பற்றிச் சொல்லிக்கொள்ளக் கூடாது;” ஏனெனில் உமது இரக்கமின்றி “இவ்வுலகில் வாழும் மனிதன் எவனும் உமது சமூகத்திற் பரிசுத்தனாக மாட்டான்.”

யோசனை

“மற்றவர்கள் உங்களைச் சபிக்கும்போதும், உங்களை நிர்ப்பந்தப்படுத்தும்போதும், உங்கள்பேரில் சகலவித அவதூறு சொல்லும்போதும், நீங்கள் பாக்கியவான்கள்; அப்போது சந்தோஷப்படுங்கள், ஏனெனில் பரலோகத்தில் உங்கள் சம்பாவனை மகத்தானதா யிருக்கும்.” ஆயினும் நமக்குள்ளாக எத்தனையோ பேர், அந்த வாக்குத்தத்தத்தைக் கவனியாமல், மனிதருடைய சம்பாஷணைகளையுந் தீர்மானங்களையும் கேட்டுக் கலக்கத்துக்குள்ளாகிறார்கள். பிறர் நம்மைத் தாழ்த்துவதை நாம் சகிப்பதில்லை; எவ்வித பாடுபட்டாவது புகழ்ச்சியடையத் தேடுகிறோம். கீர்த்தியடைய வேண்டுமென்கிற ஆசையினால், சர்வேசுரனையும் அவருடைய போதகங்களையும் அவருடைய வாக்குத்தத்தங்களையும் மறந்து விடுகிறோம். இது ஆங்காரத்தினால் விளையுந் தீமை. நமது இருதயத்தில் ஆங்காரங் குடிகொண்டிருக்கின்றது. நிந்தையினாலும், அவமானத்தினாலும், அவதூறினாலும் உனக்கு உண்டாவதென்ன? நீ கஸ்திப்படுவதேன்? வருத்தப்படுவதேன்? அநியாயமாய் உன் பேரில் அபாண்டமான குற்றஞ்சாட்டுகிறார்களென்று முறைப்படுகிறாயோ?

அப்படியானால் நியாயமாய் உன்பேரில் குற்றஞ் சாட்டினால் உனக்குத் திருப்தியாயிருக்குமோ? உன்பேரில் அவர்கள் சாட்டுங் குற்றத்தை நீ கட்டிக்கொள்ளவில்லை யென்றே வைத்துக்கொள்வோம். அவர்கள் சாட்டாத குற்றங்கள், அவர்கள் அறியாத குற்றங்கள் நீ எத்தனையோ கட்டிக்கொண்டிருப்பாய். அவைகளுக்கெல்லாம் உத்தரிக்கிறதெப்படி? அவைகளைப்பற்றி நீ தேவனிடத்தில் கணக்குக் கொடுக்க வேண்டிய காலம் வரும், சீக்கிரம் வரும். அந்நேரத்தை நினைத்துப் பார்த்தால், உனக்கு இவ்வுலகத்தில் உண்டாகிற நிந்தை அவமானங்களைப் பற்றிக் கவலைப்பட மாட்டாய், ஏக்கங் கொள்ள மாட்டாய், ஆங்காரப்படமாட்டாய்.

47ŠD¶]iv‹D

நித்திய சீவியத்தைப்பற்றித் துன்பமெல்லாவற்றையும் சகிக்க வேண்டியது

1.– (கிறீஸ்துநாதர்) மகனே! நம்மைப்பற்றி நீ இதுவரையில் பட்ட பிரயாசைகளில் மனதைரியத்தைக் கைவிடாதே, துன்ப துரிதங்களால் நீ கொஞ்சமேனுங் கலக்கங் கொள்ளாதே; ஆனால் என்ன சம்பவித்தாலும் வாக்குத்தத்தத்தை நினைத்துத் திடனையும் ஆறுதலையும் அடையக்கடவாய். சகல அளவும் சகல அணையும் கடந்த வகையாய் நாம் சம்பாவனை கொடுக்க வல்லவர். இங்கே நீ வெகுகாலத்துக்கு உழைக்க மாட்டாய்; எபபோதும் உன்னைத் துன்ப துரிதங்கள் வருத்தப்படுத்தவும் மாட்டா. கொஞ்சம் பொறுமையாயிரு, தீமைகள் வெகு சீக்கிரமாய் ஒழிந்துபோவதைக் காண்பாய். பிரயாசமுங் கலக்கமும் ஒழியும் காலம் வரும். காலத்தோடு கடந்துபோகிற தெல்லாம் சொற்பமும் நிலையற்றதுமாம்.

2.– ஆதலால் நீ செய்து வருவதை நன்றாகச் செய்; நமது திராட்சைத்தோட்டத்தில் பிரமாணிக்கமாய் வேலைசெய். நாமே உன் சம்பாவனையாயிருப்போம். எழுது, படி, பாடு அழு, மௌனமாயிரு, வேண்டிக்கொள், துன்ப துரிதங்களைத் தைரியமாய்ச் சகித்துவா. நித்திய சீவியமானது இந்த யுத்தங்களுக்கும், இவைகளைவிட இன்னும் அதிகப் பெரிய யுத்தங்களுக்கும் ஏற்ற சம்பாவனையாயிருக்கின்றது. தேவனால் நியமிக்கப்பட்ட நாளில் உனக்குச் சமாதானம் உண்டாகும். தற்காலத்தைப் போல அக்காலத்தில் பகலுமிராது, இரவுமிராது; ஆனால் நித்தியப் பிரகாசம், அளவில்லாத சோதி, நிலையுள்ள சமாதானம், அச்சமற்ற இளைப்பாற்றி உண்டாகும். சாவுக்குரிய இச்சரீரத்தினின்று என்னை விடுதலை செய்பவர் யார் என்று அப்போது சொல்ல மாட்டாய். ஐயோ! என் பரதேசக் காலம் எவ்வளவோ நீளித்திருக்கின்றது என்றும் கூவ மாட்டாய். ஏனெனில் மரணம் அழிந்து போயிருக்கும், இரட்சணியமோ நித்தியமாய் இருக்கும்; அப்பொழுது ஏக்கமிராது, ஆனால் பேரானந்தத்தால் அகமகிழ்வாய், இனிமையும் சௌந்தரியமுமுள்ள சபையில் வாழ்வாய். இதோ அர்ச்சியசிஷ்டர்கள் மோட்சத்தில் தரித்திருக்கிற நித்திய முடிகளையும், இவ்வுலகின்கண் நிந்திக்கப்பட்டு, சீவிக்க அபாத்திரவான்களென மதிக்கப்பட்டவர்கள் இப்போது அடைந்திருக்கிற ஆச்சரியத்துக்குரிய மகிமையையும் நீ பார்த்தால், அந்தக் கணமே உன்னைத் தரை வரையில் தாழ்த்தி ஒரேயொருவன் பேரில் அதிகாரஞ் செலுத்துகிறதை விட எல்லாருக்குங் கீழ்ப்பட்டிருக்க ஆசைப்படுவாய். இச்சீவியத்தின் சந்தோஷ நாட்களை விரும்ப மாட்டாய், அதற்கு மாறாக சர்வேசுரனைப்பற்றி அதிகமாய்த் துன்பப்படுவதிற் சந்தோஷங் கொள்வாய்,

மனிதருக்குள்ளாக ஒரு மதிப்புமில்லாதவன் என்று எண்ணப்படுவது பெருத்த இலாபமென்று கண்டுபிடிப்பாய்.

௩.– ஆ! இதை நீ கண்டுபிடித்து, இது உன் இருதயத்தில் ஆழமாய்ப் பதிந்திருக்குமானால், ஒரேயொரு விசை முதலாய் நீ முறையிட எப்படித் துணிவாய்? நித்திய சீவியத்தை வேண்டிப் பிரயாசையானதெல்லாவற்றையுஞ் சுகிக்க வேண்டியதில்லையோ? மோட்ச இராச்சியத்தைச் சம்பாதிக்கிறது, அல்லது அதை இழந்துபோகிறது சொற்பக் காரியமல்ல. ஆகையால் உன் முகத்தைப் பரலோகம் நோக்கித் திருப்பு: அங்கே நம்மையும் நம்முடன் நமது சகல அர்ச்சியசிஷ்டர்களையும் பார்; இவர்கள் இவ்வுலகத்திற் பெருத்த யுத்தஞ் செய்தார்கள், ஆனால் இப்போது சந்தோஷப் படுகிறார்கள், இப்போது ஆறுதலடைகிறார்கள், இப்போது அச்சமற்றிருக்கிறார்கள், இப்போது இளைப்பாறுகிறார்கள், முடிவில்லாத காலத்திற்கு நம்மோடு நமது பிதாவின் இராச்சியத்தில் நிலைபெற்றிருக்கிறார்கள்.

யோசனை

இச்சீவியம் நமக்குப் பாரமாய்த் தோன்றும்போது, இப்பரதேச துன்பங்களில் நாம் மூழ்கிப் போகவிருக்குந் தருணத்தில், நமது கண்களை ஏறெடுத்து, நமது இரட்சணியத்தின் உதய காலத்தை நோக்கிப் பார்ப்போமாக! ஏனெனில் சாவுக்குரிய சரீரம் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் அழிவை நாடுகிறது. "ஆனால் உள்ளரங்க மனிதன் நாளுக்கு நாள் தன்னைப் புதுப்பிக்கிறான்." காத்திருப்போமாக; சமாதானமாய்ச் சகித்துக் கொள்வோமாக: இளைப்பாற்றி நேரம் நெருங்கி வருகின்றது. நிமிஷத்திற் கடந்துபோகும் இச்சீவியத்தின்

சொற்ப துன்பங்கள் நம்மை மிகவும் உயர்த்தி அளவற்றதும் கனமானதுமான நித்திய மகிமையை நம்மிடத்தில் விளைவிக்கின்றன. இவ்வுலகத்தில் கொஞ்சம் களைப்பு, கொஞ்சம் பிரயாசையுண்டானால் அதனாலென்ன? நாம் கடந்து போகிறோம்; "இவ்விடத்தில் நமக்கு நிலையான பட்டணமில்லை." சேசுநாதர் தமது பிதாவின் அரண்மனையில் நமக்கு ஓர் இடம் முஸ்திப்பு செய்யும் படியாக நமக்கு முன்பு போயிருக்கிறார். பிறகு அவர் வருவார், நம்மைத் தம்முடன் கூட்டிப் போவார். அவருடன் நாமும் வாசஞ் செய்வோம். ஓ, என் இரட்சகரே! என் ஆத்துமம் உம்மைத் தேடுவதிற் களைத்துப் போகின்றது. "தாகத்தினால் வருந்தும் கலைமான் தண்ணீரூற்றைத் தேடுவது போல் என் ஆத்துமம் உம்மை ஆவலோடு தேடுகின்றது." ஆண்டவரே! எழுந்தருளி வாரும்! தாமதியாதேயும்; நாங்கள் உம்மை விட்டகன்றிருக்கும் போது "சாவின் நிழலில் உட்கார்ந்திருக்கிறோம்." ஆண்டவரே! தீவிரியும், உமது சமுகத்தின் பிரகாசத்தை எங்கள் மேல் வரவிடும். பரலோக ஜெருசலேமில் செம்மறியாட்டுக் குட்டியின் சிம்மாசனத்தண்டை அந்தத் திவ்விய பிரகாசம் எங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு போகக் கடவது. அவ்விடத்தில் தேவ சிநேக மிகுதியால் சந்தோஷ வெள்ளத்தில் அமிழ்ந்துள்ள தூதரும் அர்ச்சியசிஷ்டர்களும் சர்வேசுரனைத் துதித்து: பரிசுத்தர், பரிசுத்தர், பரிசுத்தர், என்று நித்தியமாய் வாழ்த்துகிறார்கள். "நானோ ஆண்டவரே! பாபிலோன் நதிக்கரையோரமாய் நின்று சீயோனை நினைத்தழுதேன். என் ஆத்துமமே! ஆறுதலடையக்கடவாய்! செவி கொடுத்துக் கேள்! தெய்வீக பத்தா தூரத்தில் வருகிற மெல்லிய தொனி உன் காதில் விழவில்லையோ? இன்னுமோர் நிமிஷத்தில் நீ அவரைக் காண்பாய்;

இன்னுமோர் நிமிஷங்கடந்து நீ அவரிடத்தினின்று இனியொருபோதும் பிரிக்கப்படப் போகிறதில்லை.

48ŠD¶]ïVKD

நித்தியத்தின் பேரிலும் இச்சீவியத்தின் துன்பங்களின் பேரிலும்

1.– (சீஷன்) மோட்ச இராச்சியமே! அதிக பாக்கியமான ஸ்தலமே! இரவின் இருளால் ஒருக்காலும் மூடப்படாமல் சர்வ சத்தியத்தின் ஒளிகளால் எப்போதும் இலங்குகின்ற நித்தியத்தின் நாளே! ஒருகாலும் முடிவுபெறாத சந்தோஷத்தையும் அமரிக்கையையும் தருகிற நாளே! எவ்வித மாறுபாடில்லா நாளே! ஓ! அந்தநாள் எப்போது பிரகாசிக்குமோ! இந்த உலக காரியங்கள் யாவும் எப்போது முடிவடையுமோ! அந்த நாள் முடிவில்லாத காந்தி பொருந்திய ஒளியுடன் அர்ச்சியசிஷ்டர்களுக்கு இப்போது பிரகாசிக்கின்றது என்பது மெய். ஆனால் உலக யாத்திரைக் காரருக்கோ அது "துலைவிலும் கண்ணாடியில் காணப்படும் தோற்றம் போலவும்" மட்டும் பிரகாசிக்கின்றது.

௨.– அந்தப் பிரகாசம் எவ்வளவு இன்பமான பிரகாசமென்று பரலோக வாசிகள் அறிகிறார்கள்; பரதேசிகளான ஏவையின் மக்களோ, இவ்வுலக வாழ்நாட்கள் எவ்வளவு கசப்பும் சலிப்புமானவையென்று புலம்புகிறார்கள். "இச்சீவியத்தின் நாட்கள் சொற்ப மானவை, கெடுதலானவை," கஸ்தியுஞ் சஞ்சலமும் நிறைந்தவை ; இவ்விடத்தில் மனிதன் அநேக ஆசாபாசக் கண்ணிகளில் அகப்படுகிறான், அநேக பயத்தால் நெருக்கப்படுகிறான், அநேக கவலைகளால் அலைக்கழிக்கப் படுகிறான், அநேக விநோதங்களால் இழுக்கப்படுகிறான்,

அநேக வீண் காரியங்களில் பராக்காகிறான், அநேகத் தப்பறைகளால் வளைத்துக்கொள்ளப் படுகிறான், அநேகம் பிரயாசைகளில் நொந்து சோருகிறான், தந்திரச் சோதனைகளில் அமிழ்த்தப் படுகிறான், இன்பத்தால் பலனற்றுப் போகிறான், துன்பத்தால் வாதிக்கப்படுகிறான்.

௩.– ஓ! இந்தத் தீமைகளின் முடிவு எப்போது? துர்க்குணங்களின் நிர்ப்பாக்கிய அடிமைத்தனத்தினின்று எப்போது மீட்கப்படுவேன்? ஆண்டவரே! எப்போது உம்மை மாத்திரம் நினைக்கப்போகிறேன்? எப்போது உம்மிடத்தில் சம்பூரணமாய்ச் சந்தோஷங் கொள்ளப் போகிறேன்? நிலையான சமாதானம், ஸ்திரமும் இனி அசைக்கப் படாததுமான சமாதானம், உட்சமாதானம், புறச் சமாதானம், எவ்விஷயத்திலும் பலமான சமாதானம் எப்போதுண்டாகும்? நல்ல சேசுவே! உம்மைத் தரிசிக்கப் போவதெப்போ? உமது இராச்சியத்தின் மகிமையை நான் கண்குளிரப் பார்ப்பதெப்போ? நீர் எனக்குச் சர்வத்திலும் சர்வமாயிருப்பதெப்போ? ஆதிமுதல் உமது நேசருக்கு நீர் முஸ்திப்பு செய்திருக்கும் உமது இராச்சியத்தில் உம்மோடுகூட நானெப்போது இருப்பேன்? பகைமை கொண்ட பூமியில் நான் எளியவனும் பரதேசியுமாய் விடப் பட்டிருக்கிறேன்; இங்கே ஓயாத யுத்தம், மகா பெருத்த நிர்ப்பாக்கியங்கள்.

௪.– இந்தப் பரதேசத்தில் எனக்கு ஆறுதலாயிரும், என் கஸ்தியைத் தணித்தருளும்; ஏனெனில் என் சகல ஆசையும் உம்மைத் தாவுகின்றது. இவ்வுலகம் ஆறுதலாகக் கொடுப்ப தெல்லாம் எனக்கு முழு பளுவாயிருக்கின்றது. உம்மை அந்நியோன்னியமாய் அநுபவிக்க ஆசைப்படுகிறேன், ஆனால் அந்த ஐக்கியத்தை அடையக்கூடுமாயில்லை. பரலோகக் காரியங்களில் பற்றுதல் வைத்திருக்க விரும்புகிறேன், ஆனால்

என்னுடைய அடங்காத ஆசாபாசங்களும், பூலோகக் காரியங்களும் என்னை அமிழ்த்திப் போடுகின்றன. என் ஆத்துமத்தைச் சகல காரியங்களின்மேல் உயர்த்திவைக்க ஆசிக்கிறேன். ஆனால் என்னை மீறி என் சரீரம் என்னை அவைகளுக்கு அடக்கிவிடுகின்றது. இவ்விதமாக நிர்ப்பாக்கியனான நான் என்னுடனே போராடுகிறேன். “எனக்கே பாரமாகிறேன்,” ஏனெனில் ஆத்துமம் பரலோகத்தை நோக்கி ஏற விரும்புகின்றது, ஆனால் சரீரம் எப்போதும் பூலோகச் சுகங்களை நாடித் தேடுகின்றது.

௫.– நான் பரலோகக் காரியங்களைத் தியானிக்கையில் உலகக் கவலைகள் திரளாய் என் புத்தியில் வந்து கூடும்போது, என் உள்ளத்தில் நான் எவ்வளவோ வருத்தப் படுகிறேன். “என் தேவனே! என்னை விட்டகன்று போகாதேயும், உமது கோபத்தில் உமதடியானைக் கைவிடாதேயும். உமது மின்னலை அனுப்பி, அந்தக் கவலைகளைச் சிதறடித்துவிடும். உமது அம்புகளை எய்து சத்துருவின் சகல மாய்கைகளையும் கலைத்துவிடும்.” என் புலன்களனைத்தும் உம்மைத் தேடக்கடவன. நான் உலகக் காரியங்களை எல்லாம் மறந்துவிடும்படி செய்யும்; துர்க் குணங்களின் தோற்றங்களை நான் உடனே தள்ளிவிட்டு அவைகளை நிந்திக்கும்படி எனக்குக் கிருபை செய்யும். சர்வ நித்திய சுரூபியே! எந்த வீண் பெருமையும் என்னைத் தூண்டாதபடி எனக்குதவி செய்தருளும். பரலோக இன்பமே! எழுந்தருளி வாரும், அசுத்தம் என்பது யாவும் உமது சமூகத்தினின்று மறைந்து போகக்கடவது. மேலும் செபத்தியானத்தில் உம்மையன்றி வேறெதையாவது நான் நினைக்கும்போதெல்லாம் எனக்குப் பொறுத்தல் தந்து என் பேரில் தயாளமாயிரும். ஏனென்றால் மெத்தவும் பராக்கா யிருக்க நான் வழக்கப்பட்டிருக்கிறேன் என்று உண்மையாகவே சங்கீர்த்தனஞ் செய்கிறேன். அநேக

முறை, என் சரீரம் நின்று அல்லது உட்கார்ந்திருக்கிற இடத்தில் நானிருப்பதில்லை; நினைவுகளால் எங்கே கொண்டு போகப் படுகிறேனோ, அங்கே அதிகமாயிருக்கிறேன். என் நினைவு இருக்கிற இடத்தில் நானும் இருக்கிறேன்; எனது நினைவோ நான் நேசிக்கிற காரியமிருக்கிற இடத்திலேயே சாதாரணமாய் இருக்கின்றது. சுபாவத்தினாலாவது பழக்கத்தினாலாவது எனக்குப் பிரியப்படுகிற காரியந்தான் என் புத்திக்கு அதிகமாய்த் தென்படுகிறது.

௬.– ஆனதினால்தான், சத்திய சுரூபியானவரே! “உன் பொக்கிஷம் இருக்கிற இடத்தில் உன் இருதயமும் இருக்கும்” என்று தெளிவாய்த் திருவுளம் பற்றினீர். நான் மோட்சக் காரியங்களை சுளுவாய் நினைப்பேன். உலகத்தை நேசித்தால், உலகப் பாக்கியங்களில் சந்தோஷங் கொள்வேன், அதன் துன்பங்களில் கஸ்தியடைவேன். சரீரத்தை நேசித்தால், சரீரத்துக்கடுத்த காரியங்களில் அடிக்கடி சிந்தையாயிருப்பேன். ஆத்துமத்தை நேசித்தால், ஞானக் காரியங்களைப் பற்றி யோசனை செய்யப் பிரியப்படுவேன். எதெதை நேசித்துக்கொண்டு வருகிறேனோ, அததைப் பற்றிச் சந்தோஷமாய்ப் பேசுவேன், கேட்பேன், அததன் ஞாபகத்தை என்னுடன் என் வாசஸ்தலத்திற்கு இட்டுக்கொண்டு போவேன். ஆனால் ஆண்டவரே! அமரிக்கையான மனசாட்சியுடையவனாய்ப் பத்தியுள்ள செபத்தை உமக்கு ஒப்புக்கொடுக்கவும், சகல உலகக் காரியங்களையும் உள்ளும் புறமும் போக்கி விட்டவனாய் சம்மனசுக்களுடைய கூட்டத்தில் சேரவும் வேண்டி, எவன் உம்மைப்பற்றியே சகல சிருஷ்டிகளையும் தன் மனதினின்று அகற்றி, தன் சுபாவத்தையடக்கி, பத்தி விவேகத்தினால் பாவ நாட்டங்கள் அனைத்தையும் சிலுவையில் அறைந்து வருகிறானோ, அவன் பாக்கியவான்.

யோசனை

வியாதிகள், வருத்தங்கள், நோக்காடுகள், சோதனைகள், இவ்வுலகத்தில் நாம் அடையக்கூடாத பாக்கியத்தின்மேல் பெரும் ஆசைகள், இவையாவும் இடைவிடாமல் நித்தியத்தை நமக்கு நினைப்பூட்டுகின்றன. நித்தியத்தில் நாம் சர்வேசுரனை யடையலாம் எனறு விசுவாசத்தைக் கொண்டு அறிந்திருக்கிறோம். நித்தியத்தில்தான் மெய்யான இளைப்பாற்றி, மெய்யான சமாதானம், மெய்யான அளவில்லாத பாக்கியம்; நமது பலமெல்லாங் கொண்டு அதையல்லோ நாம் தேடுகிறோம், நாம் ஆசிக்கிறோம். இது முகாந்தரமாகவல்லோ புண்ணியவான்கள் இன்னுந் தங்களைப் பூலோகத்தோடு சேர்த்துக் கட்டியிருக்கும் பாசங்களைப் பற்றி பெருமூச்சு விட்டுப் பிரலாபிக்கிறார்கள். இதனாலேதான் அப்போஸ்தலர்: "சேசுநாதரோடு நானிருக்கும்படியாக என் சரீரம் கரைந்துபோக நான் ஆசிக்கிறேன்" என்கிறார். அப்போது பயமில்லை, கண்ணீரில்லை, யுத்தமில்லை, ஆனால் நித்திய ஜெயம், நித்தியானந்தம் உண்டு. சத்திய சுரூபியானவரின் ஓர் அற்புதக் கதிர் நமது புத்தியைப் பரவசமாக்குகின்றதே யானால், அவரை முகமுகமாய்த் தரிசிக்கும்போது எவ்வளவு ஆனந்தமடைவோம்! இப்போதே அவரை நேசிப்பது இன்பமானால், நேசத்தின் ஊறணியிலேயே நாம் தாகந் தீர்த்துக் கொள்ளும்போது எவ்வளவு இன்பமடைவோம்! ஆம், ஆண்டவரே! உம்மோடுகூட இருக்கும்படி என் சரீரம் கரைந்துபோக ஆசிக்கிறேன்! இந்த நம்பிக்கையே எனக்காறுதல் தருகின்றது, இதுவே என் முழுச் சீவியம். பூலோகம் எனக்கென்ன? அது எனக்கென்ன கொடுக்கக்கூடும்? "சேதாரின் சனங்களோடு நான் தங்கியிருந்தேன், என் ஆத்துமம் அவர்கள் நடுவில் அந்நியனைப் போலிருந்தது." ஆண்டவரே! உமது இராச்சியத்தை விட வேறெனக்குச் சொந்த தேசம் இல்லை. இந்தப் பரதேசியை உம்மிடமழைக்கத் தயைகூரும், அவன் என்றென்றைக்கும் உமது இரக்கத்தைக் கொண்டாடுவான்.

49ŠD ¶][iV«D

நித்திய சீவியத்தின் மேல் ஆசை, யுத்தஞ் செய்கிறவர்களுக்கு வாக்குத்தத்தஞ் செய்யப்பட்டிருக்கிற நன்மைகள்

1.– (கிறீஸ்துநாதர்) நித்திய பாக்கியத்தின் ஆசை பரலோகத்தினின்று உனக்கு அளிக்கப்படுவதாக நீ உணர்ந்து, மாற்றமின்றி நமது சோதியை நீ காணக் கூடுமாயிருக்கும்படி உன் சரீரத்தின் சிறைக்கூடத்தினின்று வெளிப்பட நீ விருப்பங் கொள்ளுகிறபொழுது, உன் இருதயத்தை விசாலமாக்கி அப்பரிசுத்த உணர்ச்சியின் தூண்டுதலை மிக்க ஆசையோடு ஏற்றுக் கொள். அவ்விதம் உன் விஷயத்தில் அவ்வளவு தயவாய் நடந்து, கிருபையோடு சந்தித்து, உருக்கமாய் உன்னைத் தூண்டி, உன் சுய பளுவினால் நீ கீழே இழுத்துக் கொள்ளாதபடிக்குப் பலமாய் உன்னைத் தூக்கி வருகிற உத்தம நன்மையானவருக்கு மகத்தான நன்றியறிந்த தோத்திரஞ் செய்யக் கடவாய். ஏனெனில் அந்த நல்லுணர்ச்சியை உன் நினைவினாலுமல்ல, உன் பிரயாசையினாலுமல்ல, ஆனால் தேவன் உன் மீது கிருபை கூர்ந்து அளித்தருளிய வரப்பிரசாதத்தினால் மாத்திரம் அடைகிறாய்; எதற்காகவென்றால், புண்ணியத்திலுந் தாழ்ச்சியிலும் நீ அதிக விருத்தியடையவும், வரப் போகிற யுத்தங்களுக்கு நீ உன்னை ஆயத்தப்படுத்தவும்,

இருதயத்தின் முழுப்பற்றுதலோடு நம்மை அண்டி, உருக்கமுள்ள மனதோடு நமக்கு ஊழியஞ் செய்யக் கற்றுக்கொள்ளவுமே.

உ.– மகனே! நெருப்பு அநேக முறை உக்கிரமாய் எரிந்தும், சுவாலை புகையில்லாமல் எழும்புவதில்லை. இதே பிரகாரம், சிலர் மோட்சத்தை வெகுவாய் அபேட்சிக்கிறார்கள், ஆயினும் அவ்வபேட்சித்தலில் சுய பற்றுதலுக்கு இடம் கொடாமலிருக்க மாட்டார்கள். ஆனதால் அவர்கள் அவ்வளவு வேகத்துடன் மன்றாடிக் கேட்கும் காரியங்களில், தேவனுடைய மகிமையை மட்டுந் தேட மாட்டார்கள். நீ காட்டுகிற மிகுந்த ஆசை அநேகம்விசை அப்படிப்பட்டதேயாகும். ஏனெனில் சுயநலத்தால் கறைப்படாததுதான் சுத்தமும் உத்தமுமாயிருக்கிறது.

ங.– உனக்குப் பிரியமும் சுகமுமானதையல்ல, ஆனால் நமக்குப் பிரியமும் மகிமையுமானதைக் கேள்; ஏனெனில் நீ நன்றாய் யோசித்துப் பார்த்தால், உன்னாசையும் ஆசிக்கப் படக்கூடியதெல்லாத்தையும்விட நமது சித்தத்தை நீ தெரிந்து கொண்டு, அதைப் பின்பற்ற வேண்டியது. உன்னாசையை நாம் அறிந்திருக்கிறோம். அடிக்கடி உன் பிரலாபத்தைக் கேட்டோம்; மோட்சவாசிகள் அனுபவிக்கிற சுயாதீனத்தையும் மகிமையையும் நீ இதற்குள்ளாகச் சுதந்தரிக்க ஆசிக்கிறாய். அளவில்லாத சந்தோஷம் நிறைந்த பரலோக நித்திய வீட்டின் நினைப்பே உனக்கு மிகவும் இன்பமா யிருக்கின்றது. ஆனால் அந்நேரம் இன்னும் வரவில்லை ; இப்போதுள்ள காலம் வேறு, இது யுத்தகாலம், பிரயாசையின் காலம், சோதனையின் காலம். சர்வ நன்மையானவரால் நிறைந்து திருப்தியடைய விரும்பு கிறாய்; ஆனால் இப்போதே நீ அதையடைய முடியாது; நாமே உத்தம நன்மையானவர்; சர்வேசுரனுடைய இராச்சியம் வருகிறவரையில் நமக்காகக் காத்திரு என்று ஆண்டவர் திருவுளம்பற்றுகிறார்.

ச.– நீ பூமியில் இன்னும் பரிசோதிக்கப் படவும் அநேகக் காரியங்களில் கஷ்டப்படவும் வேண்டியது. சற்றுக்குச் சற்றே உனக்கு ஆறுதல் அளிக்கப்படும்; ஆனால் பூரண திருப்தி இன்னம் கொடுக்கப்பட மாட்டாது. ஆனதால் சுபாவத்துக்கு விரோதமான காரியங்களைச் செய்வதிலும் சகிப்பதிலும் உன்னைத் தைரியப்படுத்திக்கொள், திடனாயிரு, நீ புதுமனிதனைத் தரித்துக்கொள்ள வேண்டியது, வேறு மனிதனாக மாற வேண்டியது, நீ ஆசிப்பதை விட்டு விட வேண்டியது. மற்றவர்களுக்குப் பிரியப்படுவது கைகூடி வருவதையும், உனக்குப் பிரியப்படுவது கைகூடி வராதிருப்பதையும் காண்பாய். மற்றவர்கள் சொலவது கேட்கப்படும். நீ சொல்வது அசட்டை செய்யப்படும். மற்றவர்கள் கேட்டால் அடைவார்கள்; நீ கேட்டால் அடையப் போவதில்லை, மற்றவர்களை மெத்தவும் மெச்சுவார்கள்; உன்னைப் பற்றியோ ஒருவரும் பேசமாட்டார்கள். மற்றவர்களுக்கு இந்த வேலையோ, அந்த வேலையோ கொடுக்கப்படும்; நீயோ ஒன்றுக்கும் உதவாதவனாக மதிக்கப்படுவாய். இதனால் உன் சுபாவம் சில சமயங்களில் கஸ்தியில் அமிழும். அப்போது அதை முறைப்பாடின்றிச் சகித்தால் பெரிய காரியமாக இருக்கும்.

ரு.– சொல்லப்பட்ட சமயங்களிலும் இன்னும் அவைகளைப் போன்ற பல சந்தர்ப்பங்களிலும் ஒருவன் தேவனுடைய பிரமாணிக்கமுள்ள ஊழியனாயிருக்கிறானோ இல்லையோ வென்றும் அவன் தன்னை சகலத்திலும் எவ்வளவிற்கு அடக்கிப் பரித்தியாகஞ் செய்யக்கூடுமென்றும் தெரியவருகிறது. உனக்குச் சரிப்படாத காரியங்களைப்

பார்க்கவும் அனுபவிக்கவும் வேண்டியதாயிருக்கையிலும், முக்கியமாய் உனக்கு நியாயமற்றதென்றும் உதவியற்றதென்றும் தோன்றுகிற கட்டளைகளை உனக்கு இடுகையிலும், உனக்கே நீ மரித்திருப்பது எவ்வளவு அவசியம் என்று அதிக நன்றாய்க் கண்டுபிடிப்பாய். அப்பொழுது உன்பேரில் அதிகாரம் கொண்டவனுக்கு விரோதமாய் நடக்க நீ துணியமாட்டாதவனாய் இருப்பதால், பிறர் இஷ்டப்படி நடப்பதும் உன் சுய மனதை விட்டு விடுவதும் உனக்குக் கஷ்டமாய்த் தோன்றுகிறது.

௬.– ஆனால் மகனே! இந்தக் கஷ்டம் எவ்வளவோ உனக்குப் பலனுள்ளதாயும், எவ்வளவோ சீக்கிரத்தில் முடிவு பெறுகிறதாயும், எவ்வளவோ மகத்தான சம்பாவனைக்குப் பொருந்தியதாயும் இருக்கின்றதை யோசித்துப் பார்த்தால், அப்போது கஸ்தியின் பளுவை உணராமல், அதைப் பொறுமையோடு சகிப்பதில் மிகுதியான ஆறுதல் அடைவாய். ஏனெனில் நீ இப்போது உனது ஒரு நாளைய இஷ்டங்களை வலிய அடக்குவதால் பரலோகத்தில் எப்போதும் உன் மனது சம்பூரணத் திருப்தியடையும்; அவ்விடத்தில் யாதொரு குறைவின்றி உன் மனதிற்கும் ஆசைக்கும் பிரியமானதெல்லாங் கொடுக்கப்படும்; இழந்துபோவோமென்கிற அச்சமின்றி சர்வ நன்மைகளையும் அங்கே வைத்திருப்பாய். அங்கே உன் மனது நம்மோடு எப்போதும் ஒன்றித்து, நம்மைவிட வேறெதையும், உன் சுய பட்சத்திற்கேற்ற எதையும் ஆசியாது. அங்கே ஒருவனும் உன்னை எதிர்க்கான், ஒருவனும் உன்பேரில் முறையிடான், ஒருவனாலும் உனக்குத் தடையாவது விக்கினமாவது யாதொன்றும் செய்யப்படாது; மாறாக நீ ஆசிப்பதெல்லாம் ஒருமிக்க உனக்குக் கிடைக்க, உன் மனம் திருப்தியடையும், உன்

இருதயம் நேசத்தின் மிகுதியால் பூரிக்கும். நீ அனுபவித்த அவமானங்கள் அங்கே மகிமையாக மாறிவிடும், பட்ட துன்பத்திற்குப் பதிலாய்ச் சந்தோஷப் போர்வை அணியப் பெறுவாய்; நீ இவ்வுலகில் தெரிந்துகொண்ட கடைசி இடத்திற்குப் பரலோகத்தில் நித்திய காலமும் சிம்மாசனத்தைக் கொடுப்போம். அங்கே கீழ்ப்படிதலுக்குத் தக்க சம்பாவனை கொடுக்கப்படும். நீ தவமுயற்சிகளைச் செய்ததற்கு அகமகிழ்வாய், உன் தாழ்மையுள்ள சிரவணத்திற்குப் பிரபலியமாய் மகிமைப்படுத்தப் படுவாய்.

7.– ஆகையால் பேசினதார் எனறும் கட்டளையிட்டதார் என்றும் விசாரியாமல், இப்பொழுது சகலருடைய அதிகாரத்துக்குத் தாழ்ச்சியாய்க் கீழ்ப்படிந்து நட. யாதொன்றைக் கேட்கிறவர் அல்லது கட்டளையிடுகிறவர் ஒரு பெரியவரோ, சிறியவரோ, சரிசமானமானவரோ, யார் எவர் ஆனாலும், நன்மையாகவே சகலத்தையும் ஏற்றுக் கொள்வதிலும் நல்ல மனதோடு அதை நிறைவேற்றும்படி முயலுவதிலும் மெத்தக் கவனஞ் செலுத்து. ஒருவன் இதைத் தேடட்டும், மற்றொருவன் அதைத் தேடட்டும்; இவன் இதில் மேன்மை கொள்ளட்டும், அவன் அதில் மேன்மை கொண்டு ஆயிரமாயிரமான புகழ்பெறட்டும்; நீயோ, இதிலும் அதிலும் சந்தோஷங் கொள்ளாமல், சுய நிந்திப் பிலும், நம் ஒருவருடைய சித்தத்திலும் தோத்திரத்திலும் மாத்திரம் சந்தோஷங் கொள்ளக் கடவாய். உன் சீவியத்திலுஞ் சரி, மரணத்திலுஞ் சரி, கடவுள் உன்னிடத்தில் எப்போதுந் தோத்திரம் அடையும்படியாய் நீ ஆசிக்க வேண்டியது.

யோசனை

தன்னையே மறுப்பதிலும் தன் மனதைச் சர்வேசுரனின் சித்தத்திற்கு ஒத்திருக்கச் செய்வதிலுந்தான் சகல சாங்கோபாங்கமும் அடங்கியிருக்கிறதென்று நாம் சொல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை. ஆனதால் பரலோக பாக்கியத்தை நாடி எப்போது அதை அடையக் கூடுமென்று நாம் ஆசைப்பட வேண்டியிருந்தாலும், நமது பரதேசம் நீளித்திருப்பதைப் பற்றி நாம் மகா பொறுமையோடிருக்க வேண்டியது. தேவ சித்தத்தால் இவ்வுலகில் நமக்கு வரும் துன்ப துரிதங்களிலும், சோதனைகளிலும் நாம் பிரியங் கொள்ள வேண்டியது. ஏனெனில் அவையாவும் நமது இரட்சணியத்திற்கு வெகு பிரயோசனமாயிருக்கின்றன. அவைகள் சர்வேசுரன் தமது நீதிக்குத் திருப்திகரஞ் செய்யத் தெரிந்துகொண்ட உபாயங்களே. அவைகளைக் கொண்டு அவர் தமது அளவில்லாத இரக்கத்தை வெளிப்படுத்துகிறார், தமது மகிமையை விளங்கச் செய்கிறார். பாவிகளாயிருக்கிற நாம் நம்மை இரட்சித்தவருடைய பாடுகளுக்குப் பங்காளிகளாக வேண்டியது; சேசுநாதருடைய சீஷராகிய நாம் நமது எசமானுடைய காலடிகளைப் பின்செல்ல வேண்டியது; சிலுவையைச் சுமந்து பாடுகளின் பாத்திரத்தை உட்கொண்டு, அவருடைய மாதிரிகையை நாம் கண்டுபாவிக்க வேண்டியது; யுத்தஞ் செய்யாதவன் முடிசூடப் போவதில்லை. □சோதனையை யனுபவிக்கிறவன் பாக்கியவான்! ஏனெனில் சோதிக்கப் பட்ட பிறகு, தம்மை நேசிக்கிறவர்களுக்குச் சர்வேசுரன் வாக்குத்தத்தஞ் செய்திருக்கிற நித்திய சீவியத்தின் முடியைப் பெறுவான்.□ அவர் குறித்த நேரம் வரையிலும் காத்திருப்போம். நமது பிரயாணத்தைச் சமாதானத்தில் தொடர்ந்து நடத்துவோம். நம்பிக்கையுள்ளவனுக்கு

ஒன்றும் சிரமமாய்த் தோன்றாது. நாம் அவநம்பிக்கைப் படும்போது இந்த எண்ணம் நமக்குத் தைரியம் வருத்துவிக்கக் கடவது. இவ்வுலக சமுத்திரத்தில் அநேகர் அமிழ்ந்துபோகும்போது, இரக்கமுள்ள தேவன் பரலோகத்தினின்று நம்பிக்கையென்னும் வடக்கயிற்றைத் தொங்கவிடுகிறார். அது இப்பிரபஞ்ச நிர்ப்பாக்கிய அலைகளினின்று கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் நம்மையிழுத்துப் பரலோகமட்டும் தூக்கி வைக்கின்றது என்று அர்ச். கிறிசோஸ்தம் அருளப்பர் சொல்லுகிறார்.

50ŠD ¶]] iVK‹D

துன்புறுகிறவன் சர்சேுரனுடைய கரத்தில் தன்னை ஒப்புக்கொடுக்கிற விதம்

1.– (சீஷன்) ஆண்டவராகிய சர்வேசுரா! பரிசுத்த பிதாவே! இப்போதும், எப்போதும் உமக்குத் தோத்திரம் உண்டாகக் கடவது; ஏனெனில் உமது சித்தத்தின்படியே சகலமும் நிறைவேறிற்று. நீர் செய்வதெல்லாமோ நன்மையே. அடியேன் என்னிடத்திலல்ல, மற்றொருவனிடத்திலல்ல, தேவரீரிடத்திலேயே சந்தோஷங் கொள்ளக் கடவேன்; ஏனெனில் ஆண்டவரே! நீரொருவரே மெய்யான சந்தோஷம், நீரே என் நம்பிக்கையும் கிரீடமும், நீரே என் ஆனந்தமும் பெருமையுமாயிருக்கிறீர். □உம்மிடத்தினின்று பெற்றுக் கொண்டதைத் தவிர உமது ஊழியனிடத்தில் வேறென்ன இருக்கிறது?□ அதனையோ பெறுவதற்குத் தகைமையொன்றும் என்னிடம் இல்லாவிடினும் தேவரீர் தந்தருளக் கிருபை புரிந்தீர். சகலமும் உம்முடையதே. ஏனெனில் நீரே சகலத்தையும் உண்டாக்கினீர். கொடுத்தீர். □நான் எளியவன், இளம்பிராய முதல் கஷ்டத்தில் சீவிக்கிறேன்;□ அநேக முறை கஸ்தியின் அகோரத்தால்

வருத்தப்பட்டு என் இரு கண்களினின்று கண்ணீர் சொரிகின்றது; அநேக சமயங்களில் சோதனைக்கு உட் படுத்தும் என் ஆசாபாசங்களால் கலங்குகிறேன்.

௨.– மன சந்தோஷத்தைத் தரும் சமாதானத்தை ஆசிக்கிறேன்; உம்முடைய ஆறுதல்களின் ஒளியில் உம்மாலேயே வளர்க்கப் பட்ட உமது நேசர்களின் சமாதானத்தை ஆசிக்கிறேன். நீர் இந்தச் சமாதானத்தை எனக்களித்து, இந்தப் பரிசுத்த சந்தோஷத்தை என்னில் பொழிந்தால் உமது ஊழியனுடைய ஆத்துமம் தோத்திரங்களைப் பாடி உம்மைப் புகழுவதில் உருக்கமுள்ளதாயிருக்கும். ஆனால் நீர் அடிக்கடி செய்வது போல், அகன்று போனீரேயானால், உமது கட்டளைகளின் வழியில் உமது ஊழியன் ஓடக் கூடாதவனாய், மனஸ்தாப மிகுதியினால் முழந்தாட்படி யிட்டு மார்பில் தட்டிக் கொள்வான். □ஏனெனில் முந்தி அவனுக்கிருந்தது போல் இப்போதில்லை; அப்போது உமது ஞானவொளி அவன் சிரசின்மேற் பிரகாசித்துக கொண்டிருந்ததுமல்லாமல்□ தன்பேரில் வரும் சோதனை களினின்று உமது சிறகுகளின் நிழலில் காப்பாற்றப் பட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

௩.– நீதியுள்ள பிதாவே! எப்போதும் புகழப் பட வேண்டியவரே! உமது ஊழியனைப் பரிசோதிக்க நேரமாயிற்று. நேசத்துக்குரிய தந்தையே! உமது ஊழியன் இந்நேரத்தில் உம்மைப்பற்றி ஏதேனும் துன்பம் அனுபவிப்பது நியாயமே. சதாகாலத்திற்கும் ஆராதனைக்குரிய பிதாவே! நீர் ஆதிமுதல் நியமித்த நேரம் இதோ வந்து விட்டது. இந்நேரத்தில் உமது ஊழியன் கொஞ்ச காலத்துக்கு, உள்ளத்தில் உம்மோடு எப்போதுஞ் சீவித்தும், வெளிகுத் தோல்வியடைய வேணடியது; கொஞ்சமாக அவன் அவமதிக்கப் படவும், தாழ்த்தப் படவும், மனிதருக்கு முன்பாகச் சிறுமைப்படவும்

வேண்டியது; பிறகு புதிய ஒளியின் உதயத்தில் அவன் உம்முடன் உயிர்த்து பரலோகத்தில் கீர்த்தி யடைவான். பரிசுத்த பிதாவே! நீர் அவ்விதம் கட்டளை செய்தீர். அவ்விதஞ் செய்யச் சித்தமானீர். நீரே கற்பித்தது நிறைவேறிற்று.

௪.– இவ்வுலகத்தில், உமது உத்தரவின்படியான தடவைகளிலும், பேர்வழிகளாலும் உமது நேசத்தைப் பற்றிப் பாடுபடுவதும் துன்பப்படுவதும் நீர் உமது நேசருக்குச் செய்து வருகிற ஒரு பெருத்த உபகாரமாயிருக்கின்றது. உமது யோசனையின்றி, உமது சித்தமின்றி, காரணமின்றி, பூமியிலொன்றும் நடப்பதில்லை. ஆண்டவரே! நான் உமது ஞாயப்பிரமாணங்களைக் கற்றுக் கொள்ளும்படியாகவும், என் மனதினின்று ஆங்காரத்தையும் சிலாக்கியத்தையும் அகற்றிவிடும்படியாகவும் என்னை நீர் தாழ்த்தினதே எனக்கு மெத்தவும் நன்மையான காரியம். என் முகம் வெட்கத்தால் கலங்கினது எனக்குப் பிரயோசனமே. ஏனெனில் அது மனிதரிடத்தில் அல்லாமல் உம்மிடத்திலேயேதான் ஆறுதலைத் தேடச் செய்தது. இன்னமும், அதனால், புத்திக்கு ஏற்காத உமது தீர்மானத்திற்கு அஞ்சக் கற்றுக் கொண்டேன். ஏனெனில் நீர் அக்கிரமியோடு நீதிமானையும் தண்டிக்கிறீர், ஆயினும் எப்போதும் நீதி நியாயத்தோடு அவ்விதஞ் செய்வீர்.

௫.– என் குற்றங்களுக்கு ஆக்கினையாக அகோரத் துன்பங்களால் என்னை முறித்து சரீரத்திலும் ஆத்துமத்திலும் என்னை வருத்திக் கொடூர அடிகளால் என்னைத் தண்டித்ததினால் உமக்கு நன்றியறிதலைச் செலுத்துகிறேன். வான மண்டலத்தின் கீழிருக்குஞ் சகலத்திலும் எனக்காறுதல் வருத்துவிப்பதொன்றுமில்லை; நீர் ஒருவரே, ஆண்டவராகிய சர்வேசுரா! எனக்கு

ஆறுதலைத் தருகிறவர்; நீர் ஆத்துமங்களின் திவ்விய வைத்தியர்; அடிக்கிறீர், ஆனால் சொஸ்தப்படுத்துகிறீர், பாதாளம் மட்டும் கூட்டிப் போகிறீர், ஆனால் திரும்பக் கொண்டு வருகிறீர். நான் உமது அதிகாரத்தின் கீழிருக்கிறேன்; உமது தண்டனைகள் முதலாய் எனக்கு நற்புத்தி கற்பிக்கின்றன.

6.– நேச பிதாவே! இதோ நான் உமது கரங்களில் இருக்கிறேன். உமது தண்டனைக்குட்படச் சித்தமாயிருக் கிறேன்; என்னிடத்தில் கிரமந்தப்பினவை யனைத்தும் உமது சித்தத்தின் கொள்கைப்பிரகாரம் ஒழுங்குப்படும்படி, சிரசிலும் முதுகிலும் அடிப்பீராக. உமது இஷ்டத்தின்படி நான் எப்போதும் நடந்து உமக்கு பக்தியும் தாழ்ச்சியும் உள்ள சீஷனாக்கியருளும்; அதற்கான வழி உமக்கு நன்றாய்த் தெரியுமே. நீர் என்னைத் திருத்தும்படி என்னையும் எனக்குச் சொந்தமான யாவற்றையும் உம்மிடத்தில் ஒப்பிக்கிறேன். மறுவுலகத்தில் தண்டிக்கப்படுவதைவிட இவ்வுலகில் தண்டிக்கப்படுவது மேல். நீர் சகலத்தையும் ஒவ்வொன்றாய் அறிந்திருக்கிறீர், மனிதருடைய மனசாட்சியில் உமக்கு மறைவானதொன்றுமில்லை. வருவதை வருமுன் அறிவீர்; பூமியிற் சம்பவிக்கிறவைகளைப் பற்றி எவனாவது உமக்குத் தெரிவிக்க அவசரமில்லை. என்னுடைய புண்ணிய விருத்திக்கு எது பிரயோசனமென்றும், என் துர்க்குணக் கறையைப் போக்கத் துன்பம் எவ்வளவு உதவுகிறதென்றும் நீர் அறிவீர். என்னிடத்தில் உமது இஷ்டத்தை நிறைவேற்றும்; மற்றவர்களை விட, நீரே நன்றாயும் அதிகத் தெளிவாயும் அறிந்திருக்கிற பாவம் நிறைந்த என் சீவியத்தைப் பற்றி என்னைத் தள்ளிவிடாதேயும்.

7.– ஆண்டவரே! அறிந்து கொள்ள வேண்டியதை அறியவும், நேசிக்க வேண்டியதை நேசிக்கவும், உமக்கு அதிகப் பிரியமானதைப் புகழவும், உமக்கு மதிப்புள்ளதை மதிக்கவும், உமது கண்களுக்கு முன்பாக அசுத்தமானதை வெறுக்கவும் எனக்குக் கிருபை செய்தருளும். வெளித் தோற்றங்களைக் கொண்டு நான் யாதொன்றை மதிக்கவும், அற்ப நியாயமுடையவர்கள் சொல்லுவதைக் கேட்டு நான் எதையாவது தீர்மானிக்கவும் என்னை விடாதேயும். ஆனால் வெளியான காரியங்களையும் ஞான காரியங்களையும் நன்றாய் ஆராயவும், சகலத்துக்கு மேலாக உமது திருவுளத்தின் சித்தத்தை எப்போதுந் தேடவும் எனக்கு அருள் புரிந்தருளும்.

8.– *தீ*ர்மானிப்பதில் மனிதருடைய பலன்கள் அநேகமுறை மோசம்போகின்றன; காணப்படும் பொருட்களை மாத்திரம் நேசிக்கும் உலகப் பிரியரும் மோசம் போகிறார்கள். ஒருவன் மனிதரால் மிகப் பெரியவனாக எண்ணப்படுவதினால் அவன் உத்தமனாகிவிடுகிறானோ? இப்படி ஒரு மனிதன் மற்றொருவனை இச்சகம் பண்ணும்போது, பொய்யன் பொய்யனையும், வீணன் வீணனையும், குருடன் குருடனையும், பலவீனன் பலவீனனையும் மோசம் செய்வதாகிறது; அவ்வித வீண்புகழ்ச்சி அவமதிப்பேயன்றி வேறென்ன? ஏனெனில் மனிதன் உமது கண்களுக்கு எத்தன்மையானவனோ, அத்தன்மையானவனேயன்றிமற்றபடி அதிகமானவனல்ல என்று தாழ்ச்சியிற் சிறந்த அர்ச். பிராஞ்சீஸ்கு கூறியுள்ளார்.

யோசனை

சில சமயங்களில் நமதாத்துமம் கைவிடப்பட்டதைப் போலிருக்க கடவுள் விட்டு விடுகிறார். ஆறுதலில்லை, ஞானப் பிரகாசமில்லை; ஆனால் எப்பக்கத்திலும் துன்பம், சோதனை, கஸ்தி; விழுந்து போகிற சமயமாயிற்றென்று எண்ணுகிறது, ஏனெனில் தன்னை ஆதரிக்கிற கரத்தைக் காண்பதில்லை; அப்போதென்ன செய்கிறது? "என் சர்வேசுரா! என் சர்வேசுரா! என்னை ஏன் கைநெகிழ்ந்தீர்" என்று சேசுநாதரோடு சொல்லுவோம்; ஆயினும் "நிழல் மறைந்து, புதிய நாளின் உதயக் காலத்தை நாம் காண்கிற வரையிலும்" பாடுகளிலும் இருளிலும் சமாதானத்தில் நிலைத்திருப்போமாக. இந்த அந்தஸ்து தேவ விசுவாசத்தின் மேலான புண்ணிய முயற்சி; இது ஆத்துமத்திற்கு மரணத்தின் சாயலாக இருக்கின்றது; குளிர்ந்துபோய், அசைவில்லாமல், பார்வைக்குப் பிரக்கினையில்லாமல் கல்லறையில் அடக்கஞ் செய்யப் பட்டதைப் போல் இருக்கின்றது; தேவனிடத்திற் சிறிதளவு மட்டுமே ஒன்றித்திருப்பதுபோல் இருக்கின்றது. இந்த ஆராட்டத்தைப் பொறுமையோடுந் தாழ்ச்சியோடுஞ் சகித்தால் எவ்வளவோ திரளான வரப்பிரசாதங்களை ஆத்துமம் அடையலாம்; எவ்வளவோ பாவங்களுக்கு மன்னிப்படையலாம்; அப்போதுதான் இரட்சணியத்தின் இரகசியம் நம்மிடத்தில் நிறைவேறப்படுகின்றது, அப்போதுதான் நாம் சேசுநாதருக்கொத்தவர்களாகிறோம். ஆனால் முழு விசுவாசத்தோடும் அசைக்கப்படாத நம்பிக்கையோடும், அமைந்த மனதோடும் நாம் சொல்ல வேண்டியதென்னவென்றால், "ஆம்., என் பிதாவே! நான் இந்தப் பாத்திரத்தை ஏற்றுக் கொள்ளுகிறேன், கடைசி துளி பரியந்தம் உட்கொள்ளுவேன். ஆம், என் பிதாவே! உமது சித்தம் இப்படியிருக்கின்றது" என்று சேசுநாதரோடுகூடச் சொல்லக்கடவோம்.

51ŠD¶]iV«D

மேலான நற்கிருத்தியங்களைச் செய்யச் சக்தியற்றபோது, சாமானியக் கிருத்தியங்களைச் செய்ய வேண்டியது

௧.– (கிறீஸ்துநாதர்) மகனே! புண்ணியத்தின்பேரில் எப்போதும் அதிவேகமுள்ள ஆவலில் நிலைத்திருப்பதும், அதிக மேலான தியானத்தில் நிலைகொண்டிருப்பதும் உன்னாலாகக் கூடுமான காரியமல்ல. ஆனால் சென்மப்பாவ தோஷத்தினிமித்தம், அம்மேலான பதவியை விட்டிறங்கி உன் மனதுக்கு விரோதமாகவும் சலிப்போடு முதலாய் இந்த அழிவுக்குரிய வாழ்க்கையின் சுமையைத் தாளுவது சிற்சில சமயங்களில் அவசியமாயிருக்கின்றது. இந்தச் சாவுக்குரிய சரீரத்தோடு நீ இருக்கிறவரையில், உனக்குச் சலிப்பும் மனத் துன்பமும் உண்டாயிருக்கும். ஆனதால் நீ இச்சரீரமுடைய வனாயிருக்குந்தனையும் சரீரச் சுமையைப் பற்றி, அதாவது ஞானக் காரியங்களிலும் தேவனுடைய தியானத்திலும் இடைவிடாமல் கவனிப்பது உன்னால் சாத்தியப்படாததைப் பற்றி, அநேகமுறை நீ பிரலாபிக்க வேண்டியது.

௨.– அத்தகைய சமயங்களில், தாழ்ந்த வெளிக் கிருத்தியங்களைச் செய், அவைகளால் தேற்றிக்கொள்; நமது வருகைக்கும், சந்திப்புக்கும் உறுதியான நம்பிக்கையோடு காத்திரு; நாம் உன்னை மறுபடி சந்தித்து, உன் சகல ஏக்கங்களிலும் நின்று உன்னை விடுதலை செய்கிறவரையில் இந்தப் பரதேச வாழ்வையும் ஞான வறட்சியையும் பொறுமையோடு சகித்து வா; இப்படி எல்லாஞ் சகித்து வருவது உனக்கு மெத்த நன்மை விளைவிக்கும். ஏனெனில் நீ உன் வருத்தங்களை மறந்து விடவும், மன இளைப்பாற்றி அனுபவிக்கவும் உனக்குக் கிருபை புரிவோம்;

வேதாகமங்களின் பொருள் நிறைந்த இனிய வாக்கியங்களின் அர்த்தத்தை உனக்குத் தெளிவாக்குவோம், அப்போது உன் மனம் தேறியிருந்து நம் கற்பனைகளின் மார்க்கத்தில் சுமுத்திரையாய் நடக்கத் துடங்குவாய். அப்போது நீ “எங்களிடத்தில் காணப்படும் மோட்ச மகிமைக்கு இவ்வுலக துன்பங்கள் இணையிடப்படத் தக்கவையல்ல” என்று சொல்லுவாய்.

யோசனை

கடவுளைத் தியானிப்பதும், அவரை நேசிப்பதும் மேலும் மேலும் அவரைத் தியானிப்பதும், மேலும் மேலும் அவரை நேசிப்பதும் இதுவே மோட்சம். இவ்வுலகத்தில் ஆத்துமம் சிலசமயங்களில் அந்த மோட்சத்தின் இன்பத்தை முன்னதாகவே சுவை பார்க்கின்றது. அப்போது தனக்கு மேலுயர்ந்து, பக்தி உருக்கம் நிறைந்திருப்பதாகக் காணுகின்றது. ஆனந்தத்தில் மூழ்கி “இவ்விடத்தில் தங்கியிருப்பது நலம்” என்று சொல்லிக் கொள்ளுகின்றது. ஆனால் உடனே சோதனைக்காலம் வருகிறது. அப்போது தபோர் மலையினின்றிறங்கிச் சிலுவையின் பாதையில் நடக்கவேண்டியது. மன வறட்சியிலும் பாடுகளிலும் சோர்வடையாமலும் முறுமுறுக்காமலும் சமாதானத்தில் நிலைத்திருக்கிற ஆத்துமம் பாக்கியம் பெற்றது; மரிக்கப் போகிற சேசுநாதருக்குப் பிரமாணிக்கமாயிருந்து, கல்வாரிக்கு அவரைத் தைரியமாய்ப் பின்செல்லுகின்றது; பத்தாவின் பந்திக்குப் பங்காளியான பிறகு அவருடைய பலியிலும் பங்கடைய ஆசைகொண்டு, “நாமுங்கூட, அவரோடு போய், மரிப்போம்” என்று அப்போஸ்தலரோடு சொல்லும்.

52ŠD ¶]iVkD

மனிதன் தான் ஆறுதலுக்குப் பாத்திரவானென்றெண்ணாமல் தண்டனைக்கு அதிக தகுதியுடையவன் என்று எண்ணவேண்டும்

1.– (சீஷன்) ஆண்டவரே! உமது ஆறுதலுக்கும் நீர் என்னைச் சந்திப்பதற்கும் நான் தகுதியுடையவனல்ல; ஆனதால் நான் ஞான சலிப்புக்கும் மனத்துன்பங்களுக்கும் ஆளாகிறதே நியாயம். ஏனெனில் நான் சமுத்திரத் தவ்வளவு கண்ணீர் சொரிந்தாலும், உமது ஆறுதலுக்கு நான் இன்னும் பாத்திரவானாக மாட்டேன். வருத்தப்படவும் தண்டிக்கப் படவும் நான் தகுதியுடையவனேயன்றி வேறல்ல; ஏனெனில், அடிக்கடி மெத்தக் கனமாயும் உமக்குத் துரோகங்கள் செய்தேன், அநேகக் காரியங்களில் மெத்தவுங் குற்றவாளியானேன். ஆனதால் உணமையாகவும் உள்ளபடியாகவும் அற்ப ஆறுதலுக்கு முதலாய் நான் தகுதியடையவனல்ல. ஆனால் தயாளமும் இரக்கமும் உள்ள என் சர்வேசுரா! நீர் உண்டாக்கினதெல்லாவற்றையும் யாதோர் கேடின்றிக் காப்பாற்ற ஆசையுள்ள சர்வேசுரா! உமது தயாளத்தின் அளவில்லாத விஸ்தாரத்தை உமது இரக்கத்தின் அத்தாட்சியாயிருக்கிற எங்கள் பேரில் காண்பிக்கும் பொருட்டு, உமது ஊழியனை அவனது தகுதிக்கும் மானிட அளவுக்கும் மிஞ்சின விதமாய் ஆறுதல்படுத்தச் சித்தமாகிறீர். ஏனெனில் மனிதரின் தேறுதலான வீண் வார்த்தைகளைப் போலல்ல உமது ஆறுதல்கள்.

உ.– ஆண்டவரே! பரலோக ஆறுதல்களை நீர் எனக்கு அளித்தருள நான் என்ன செய்தேன்? நான் நன்மையானது ஏதாவது செய்ததாக எனக்கு ஞாபகமில்லை. ஆனால் எப்போதுந் துர்க்குணங்களை நாடினேன், என்னைத்

திருத்திக் கொள்ளுவதில் சோம்பலானேன். இது உண்மை, இதை நான் மறுதலிக்க முடியாது; வேறுவிதம் நான் சொல்லுவேனேயாகில், நீர் எனக்கு விரோதியாக நிற்பீர், அப்போது என்னைப் பாதுகாக்க எவனுமிரான்.

என் பாவங்களால் நான் நரகத்துக்கும் நித்திய அக்கினிக்குந்தான் ஆளாயிருக்கிறேன். உண்மையாகவே நான் ஒத்துக்கொள்ளுவதென்னவென்றால், சகலவித அவமானத்திற்கும் நிந்தைக்கும் நான் தகுதியுடையவன்; உம்மை நேசிக்கிறவர்களில் ஒருவராக எண்ணப்படுவதற்கு நான் பாத்திரவானல்ல. அப்படி சொல்வதைக் கேட்பது எனக்கு மன வருத்தமாயினும், உமது இரக்கத்தைச் சுளுவாய் அடைவதற்குப் பாத்திரவானாகும்படி நான் எனக்கே விரோதமாக உண்மைக்குச் சாட்சியாய் நின்று என் பேரிற்றானே என் பாவங்களைச் சாட்டிக் கொள்ளுவேன்.

௩.– குற்றவாளியான நான், சர்வ வெட்கமும் நிறைந்த நான், என்ன சொல்லப் போகிறேன்? பேச எனக்கு நாவில்லை; ஆண்டவரே! பாவஞ் செய்தேன், பாவஞ் செய்தேன்; என் மேலிரக்கமாயிரும். எனக்குப் பொறுத்தல் கொடும் என்று மாத்திரம் சொல்லுவேன். இருள் அடர்ந்து மரணத்தின் நிழலால் மூடப்பட்ட ஸ்தலத்திற்கு நான் போகுமுன் என் துயரத்தை நினைத்து நான் அழும்படி உத்தரவளித்தருளும்.

குற்றவாளியும் நிர்ப்பாக்கியனுமான பாவி தன் பாவங்களுக்காக மன நொந்து தன்னைத் தாழ்த்த வேண்டுமென்பது அல்லவோ நீர் அவனிடங் கேட்கிற முக்கியமான காரியம்?

மெய்யான மனஸ்தாபத்தாலும் இருதயத் தாழ்ச்சியாலும் பொறுத்தலின் நம்பிக்கை உருவாகின்றது.

கலக்கமடைந்த மனசாட்சி தேவனோடு சமாதான மாகின்றது. இழந்துபோன வரப்பிரசாதம் மீண்டும் கிடைக்கின்றது, வரப்போகிற கோபத்தினின்று பாவி காப்பாற்றப்படுவான்; சர்வேசுரனும் மனஸ்தாபப்படுகிற ஆத்துமமும் சந்தித்துக் கொண்டு ஒருவருக்கொருவர் பரிசுத்த முத்தமிட்டு மறுபடி உறவாடுகிறார்கள்.

௪.– ஆண்டவரே! பாவிகளுடைய தாழ்ச்சியுள்ள மனஸ்தாபம் உமக்குப் பிரியமானதும் சாம்பிராணியை விட இனிய வாசனையுள்ளதுமான பலியாயிருக்கின்றது. அதுவே உமது திருப்பாதங்களில் வார்க்கும்படி, நீர் அனுமதித்த சுகந்த பரிமளத் தைலமாய் இருக்கிறது. ஏனெனில், நீர் ஒருபோதும் மனஸ்தாபமும் தாழ்ச்சியுமுள்ள இருதயத்தைத் தள்ளிவிடவில்லை.

பகைவன் கோபத்தின் எதிரே தஞ்ச ஸ்தலமதுவே; புறத்தியில் உண்டான பாவங்களும் துர்ப்பழக்கங்களும் சுத்திகரிக்கப்படுவதும் திருத்தப்படுவதும் அதனாலேதான்.

சிலர் வெகு ஆவலோடு பரலோக ஆறுதலைத் தேடுகிறார்கள். அந்த ஆறுதல் அவர்களிடத்தினின்று எடுபட்டுப் போனவுடனே மெத்த கஸ்திக்குள்ளாகிறார்கள். அதிவேகமுள்ள நேசத்தினால் நிறைந்த ஆத்துமங்களுக்குச் சம்பாவனையாகவாவது, தபசின் முயற்சிகளைச் சகிக்கிறதற்கு இன்னும் பலவீனமாயிருக்கிற ஆத்துமங் களுக்குத் தைரியங் கொடுக்கவாவது சர்வேசுரன் அந்த ஆறுதலைத் தந்தருளுகிறார். ஆனால் அதற்கு நாம் ஒருபோதும் பாத்திரவான்களல்ல. சேசுநாதருடைய மாதிரிகை நம்மிடத்தில் விளங்கும்படி நாம் செய்ய வேண்டியது. நாம் சகிப்பதற்கொன்றுமில்லாமற் போனால், நமது துன்பங்களைத் தணிக்க தேவ ஆறுதல் எப்போதும் நமக்குக்

கிடைத்து வருமேயானால், நாம் உத்தரிப்பதெப்படி? பேறுபலன்களை யடைவதெப்படி? நிர்ப்பாக்கியப் பாவிகளான நாம் ஆக்கினைக்கு மாத்திரமே தகுதியுடையவர்கள். இவ்வுலகத்திலேயே பரலோக பாக்கியத்தை யனுபவிக்கத் தேடலாமோ? ஆ! ஆண்டவருடைய இரக்கம் எம்மாத்திரம் ஸ்துதிக்குரியது. நித்திய கால வேதனைகளுக்குப் பதிலாக நமக்குத் துன்பங்களை இவ்வுலகத்தில் வரவிடுகிறார். நாம் அவருடைய நீதிக்குச் செலுத்த வேண்டியவைகளைப் பிற்பாடு அவர் எப்போதும் மறந்துவிடுவதற்காகவும், இவ்வுலகத்தில் நம்மைத் தண்டிப்பதற்காகவும், அவருக்கு நன்றி செலுத்தக் கடவோம். நமது முழு இருதயத்தோடு அவரை நோக்கி: "ஆண்டவரே! என் அக்கிரமத்தினின்று அதிகமதிகமாய் என்னைக் கழுவத் தயை புரியும். என் பாவத்தினின்று என்னைச் சுத்திகரியும். ஏனெனில் நான் என் அக்கிரமத்தை யறிவேன், என் பாவம் எப்போதும் என் கண்முன்பாக இருக்கின்றது" என்று சொல்லுவோமாக.

53ŠD¶]iVKÐ

இவ்வுலகக் காரியங்களின்பேரில் பற்றுதல் வைக்கிறது தேவ வரப்பிரசாதத்தை அடைவதற்கு விக்கினமாயிருக்கிறது

௧.– (கிறீஸ்துநாதர்) மகனே! நமது வரப்பிரசாதம் விலையேறப்பெற்றது; அது வெளிக்காரியங்களோடும் பூலோக ஆறுதல்களோடும் கலந்திருக்கச் சகியாது. ஆனதால் அந்த வரப்பிரசாதத்தை நீ அடைய ஆசைப்படுவாயாகில் அதற்குத் தடையான விக்கினங்கள் யாவற்றையும் அகற்றிவிட வேண்டியது. தனிமையான இடந்தேடு; நம்முடனே தனிவாசஞ் செய்ய விரும்பு.

எவருடைய சம்பாஷணையும் தேடாதே; ஆனால் மனஸ்தாபமும் ஆத்தும பரிசுத்தமும் உன்னிடத்தில் நிலைகொள்ளும்படி சர்வேசுரனுக்கு அதிக பக்தியுள்ள செபத்தை ஒப்புக்கொடு.

பூலோக முழுமையும் வியர்த்தமென்று நினைத்துக்கொள், புறத்திக் காரியங்களெல்லாவற்றையும் விட தேவன் பேரில் நினைவாய் இருப்பதை அதிகமாக விரும்பு. ஏனெனில் நீ நமது பேரில் சிந்தையாயிருப்பதும், அதே நேரத்தில் உலகக் காரியங்களின்மேற் பிரியங்கொள்வதும் கூடாது. அறிமுகமானவர்களுடையவும் சிநேகிதர்களுடையவும் பழக்கத்தை விட்டுவிடவும் உலக ஆறுதல் யாவற்றிலும் நின்று மனதை அகற்றிவிடவும் வேண்டியது. அப்படியே கிறீஸ்துநாதருடைய விசுவாசிகள் "அந்நியர்போலும் வழிப்போக்கர் போலும்" இவ்வுலகத்தில் நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்று அப்போஸ்தலரான அர்ச். இராயப்பர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறார்.

௨.– இவ்வுலகக் காரியங்களின்மேல் முற்றும் பற்றுதலில்லாதவனுடைய நம்பிக்கை மரணத்தருவாயில் எப்பேர்க்கொத்ததாயிருக்கும்! ஆனால் "மிருக புத்தியுடைய மனிதன்" சகலத்தையுந் துறந்துவிட்டிருக்கிற மனிதருடைய சுயாதீனத்தை அறியமாட்டான்; அதுபோல, இவ்வுலகப் பற்று என்கிற வியாதியால் இன்னும் பீடிக்கப்பட்டவன், மனதில் எவ்விதப் பற்றுதலில்லாமலிருப்பதாவதென்ன என்று கண்டுபிடிக்க மாட்டான். ஆயினும் அவன் உண்மையாகவே ஞான காரியத்தை நாடினவனாய் இருக்க மனதானால், தன் உறவினரையும் புறத்தியாரையும் முற்றும் துறந்து விட வேண்டியது; மேலும் எல்லாரையும்விட தன்னைத்தானே அதிகமாய் நம்பாதிருக்கவேண்டியது.

நீ உன்னையே முழுமையும் வென்றால், மற்றதையெல்லாம் எளிதாய்க் கீழ்ப்படுத்துவாய். தன் பேரிற்றானே ஜெயம் கொள்ளுவதே உத்தம ஜெயம். புலன்கள் புத்திக்கும், புத்தி நமக்குஞ் சகலத்திலும் கீழ்ப்படியும் வண்ணம் தன்னைத்தானே அடக்கி வைத்திருக்கிறவன் தன்னை மெய்யாகவே ஜெயித்தவன், அவனே உலக அதிபதி.

௩.– நீ இந்த உயர்ந்த படியில் ஏற ஆசை கொண்டால், உடனே தைரியமாய் வேரிலே கோடாலியை வைத்து உன் பேரிலும் சுய நன்மையின் பேரிலும் இலௌகீக நன்மையின் பேரிலும் உன்னிடத்தில் ஒளிந்திருக்கிற கிரமந்தப்பின நாட்டத்தைப் பிடுங்கி அழித்துவிடு. மனிதன் தன்னையே மிதமிஞ்சி நேசிக்கச் செய்யும் அத்துர்க்குணத்தினின்றே, அவன் வேரோடு பிடுங்க வேண்டிய தின்மையெல்லாம் உற்பத்தியாகின்றது; அந்தத் தீக்குணத்தை ஜெயித்து அடக்கி விட்டால் தாமதமின்றிப் பெருத்த சமாதானமும் அமரிக்கையுமுண்டாகும். ஆனால் கொஞ்சம்பேர் மாத்திரம் தங்களுக்குத்தானே முழுதும் மரிக்கவும் தங்களை முழுதும் விட்டுவிடவும் பிரயாசைப்படுகிறார்கள்; மற்றவர்கள் தங்கள் சுயநலத்தைத் தேடுகிறவர்களாயிருக் கின்றனர்; தங்களுக்கு மேலானதொன்றையும் தேட முடியாது.

மனச் சுயாதீனமாய் நம்முடன் நடக்க ஆசைப் படுகிறவனே, கிரமந்தப்பினதும் கெட்டதுமான தனது பற்றுதல்கள் யாவற்றையும் அடக்குவதும், எந்தச் சிருஷ்டியின் மேலும் விசேஷ பட்சத்தினால் பிடிமானமாயிராதிருப்பதும் முழுதும் அவசியம்.

யோசனை

“எவனும் இரண்டு எசமான்களுக்கு ஊழியஞ் செய்வது கூடாத காரியம், ஏனெனில் ஒருவனை நேசிப்பான், மற்றொருவனைப் பகைப்பான்; ஒருவனோடு ஒற்றுமையா யிருப்பான், மற்றொருவனை அருவருப்பான்.” ஒரே சமயத்தில் கடவுளுக்கும் உலகத்திற்கும் நாம் ஊழியஞ் செய்வது முடியாத காரியம்; தேவனுடைய மக்களின் சுயாதீனத்தைப் பெறுவதற்கு உலகத்தின் அடிமைத்தனத்தினின்று தன்னைத்தானே விடுதலை செய்து கொள்வதில் கிறீஸ்தவ ஜீவியம் அடங்கியிருக்கின்றது. உலகத்திற்கு நம்மையிழுக்கும் நம்முடைய கெட்டுப்போன சுபாவத்திற்கு விரோதமாய் தேவ வரப்பிரசாதம் சர்வேசுரனுக்காக நமக்குள் யுத்தஞ் செய்கின்றது. அது பயங்கரமான யுத்தம்; தனக்கும், தன் நினைவுகளுக்கும், தன்னிச்சைகளுக்கும், தன் நாட்டங்களுக்கும் மரித்தால் மாத்திரம் ஜெயமடையலாம். சுபாவத்திற்கும் தேவ வரப்பிரசாதத்திற்கும் உண்டான யுத்தத்திற்கு எப்போதைக்கும் முடிவு கட்டுகிற சரீர மரணமே, கிறீஸ்துவினுடைய கடைசி வெற்றி; ஆனதினாலேதான் அப்போஸ்தலரான அர்ச். சின்னப்பர்: “சாவுக்குரிய இந்தச் சரீரத்தினின்றென்னை இரட்சிப்பதார்?” என்று வசனித்திருக்கிறார். சாகிறதற்குப் பழகி உலகத்தினின்றும் உலகக் காரியங்களினின்றும் முற்றிலும் நம்மை நீக்கிக் கொள்ளக் கடவோம்; நம்மிடத்தினின்றும் நம்மை நீக்கிக் கொண்டு தேவனுக்கு மாத்திரம், தேவனிடத்தினின்று மாத்திரம், தேவனுக்காக மாத்திரம் ஓ! “அவர் இருப்பது போல முகத்திற்கு முகம் அவரைத் தரிசிப்பதற்கும், அவருடைய தெய்வத் தன்மையாலும், மகிமையாலும் நாம் திருப்தியடைவதற்கும் பாக்கியங் கொடுத்து

வைக்குங் காலமெப்போ?" நமது நித்தியத்தை நிலைநாட்டும் அந்தக் காலத்தைத் துரிதப்படுத்துவோம்; நமதாசையின் உருக்கத்தில் தீர்க்கதரிசியோடுகூட: "ஐயோ! நான் நிர்ப்பாக்கியன்: ஏனெனில் என்னுடைய பரதேச வாசம் அதிகக் காலம் நீளிக்கின்றது! சேதார் சனங்களோடு வசித்து வந்தேன். அவர்கள் மத்தியில் என் ஆத்துமம் அந்நியனைப் போலிருந்தது" என்று சொல்லக்கடவோம்.

54ŠD ¶]iV«D

சுபாவீகத்தினாலும் வரப்பிரசாதத்தினாலும் உண்டாகிற வெவ்வேறு உணர்ச்சிகள் *

1.– (கிறீஸ்துநாதர்) மகனே! சுபாவத்தின் செயல்களையும் வரப்பிரசாதத்தின் செயல்களையுஞ் சாவதானமாய்க் கவனித்துப்பார். அவைகளுக்கிவைகள் மெத்தவும் எதிரிடையானவைகள். ஞான காரியங்களில் தேர்ந்து, முற்றும் ஞானத் தெளிவடைந்தவன் மாத்திரம் அவைகளுக் கிடையேயுள்ள வேற்றுமையை உணரக் கூடும்; ஏனெனில் காண்பதற்கு அவ்வளவு அரிதானவையாயிருக்கின்றன.

சகலரும் நன்மையைத் தேடுகிறார்கள். தங்களுடைய வார்த்தைகளிலாவது கிரியைகளிலாவது அவர்கள் கருதுவது யாதோர் நன்மையையே; ஆதலால் நன்மையின் சாயலால் அநேகர் மோசம் போகிறார்கள்.

௨.– சுபாவம் கபடுள்ளது; அநேகரை இழுத்துக் கொண்டு போய், தன் கண்ணியிற் சிக்கிக்கொள்ளச் செய்து, மயக்கி வசப்படுத்திக்கொள்ளும்; எப்போதுந் தன்னையே கதியாகக் கொள்ளுகின்றது. – வரப்பிரசாதமோவெனில்

கபடற்றதனமுள்ளது; தின்மையின் நிழலை முதலாய் விலக்குகின்றது; மாறுபாடு செய்யாது; சகலத்தையும் கடவுளைப்பற்றிச் சுத்தக் கருத்தோடு செய்கின்றது, ஏனெனில் அவரைத் தன் கதியாகக் கொண்டு அவரிடத்தில் இளைப்பாறுகின்றது.

௩.– சுபாவம் மனசார மரணமடையச் சகியாது; கட்டாயப் படவுந் தோற்கடிக்கப் படவுந் தாழ்த்தப்படவும் வலிய கீழ்ப்படியவுஞ் சம்மதியாது. – வரப்பிரசாதமோ சுய ஒறுத்தலில் பழகும், சுகபோகப்பற்றை அடக்கும், கீழ்ப்படிய வேண்டிய நிலையைத் தேடும், ஜெயிக்கப்பட ஆசிக்கும்; தன் சுயாதீனத்தைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள விரும்பாது; ஒழுங்கு திட்டத்திற்குட்படப் பிரியப்படும், பிறர் மேல் அதிகாரஞ் செலுத்த ஆசை கொள்ளாது; சர்வேசுரனைப்பற்றி எந்த மனித சிருஷ்டிக்குந் தாழ்ச்சியாய்ப் பணிந்திருக்கவும் ஆயத்தமா யிருக்கும்.

4.– சுபாவம் தன் சுய நலத்தைத் தேடுகிறது; பிறரால் தனக்குண்டாகக்கூடிய இலாபம் என்னவென்று கவனிக்கிறது. – வரப்பிரசாதமோ, தனக்குப் பிரயோசனமும் சுகமுமானதையல்ல, பிறருக்கு உதவியானதைத்தான் கவனிக்கின்றது.

சுபாவம் பெருமையையும் பிறர் மதிப்பையும் சந்தோஷமாய் ஏற்றுக் கொள்ளுகிறது; வரப்பிரசாதமோ, சகல பெருமையையும் மகிமையையுஞ் சர்வேசுரனுக்குத் தப்பாமல் ஒப்புக்கொடுக்கின்றது.

சுபாவம் அவமானத்திற்கும் நிந்தைக்கும் அஞ்சுகின்றது. வரப்பிரசாதமோ, "சேசுவின் நாமத்திற்காக நிந்தை யனுப விப்பதிற்" பிரியங் கொள்ளுகின்றது.

சுபாவம் சோம்பலையும் சரீர இளைப்பாற்றியையும் விரும்பும். வரப்பிரசாதமோ, சும்மாயிருக்கச் சகியாது, ஆனால் மனச்சந்தோஷமாய் வேலை செய்யும்.

௫.– சுபாவம் விநோதத்தையும் அழகையுந் தேடி நிசிதமானவைகளையும் பெரும்படியானவைகளையும் அருவருக்கும். வரப்பிரசாதமோ, சாதாரண காரியங்களிலும் தாழ்ந்த காரியங்களிலும் பிரியங் கொள்ளும்; கஷ்டமான வேலை செய்யவும் பழங் கந்தைகளை அணிந்துகொள்ளவும் பின்வாங்குவதில்லை.

சுபாவம் இவ்வுலகப் பொருட்களை நாடி அவற்றைச் சேர்த்து ஐசுவரியவானுவதிற் சந்தோஷங் கொள்ளுகின்றது; அவை நஷ்டப்பட்டால் கஸ்தியடைகின்றது; நிந்தையான ஒரு சொற்ப வார்த்தையை முன்னிட்டுக் கோபங்கொள்ளு கின்றது. – வரப்பிரசாதமோ நித்திய காரியங்களை மட்டும் கவனித்து இலௌகீக வஸ்துகளின்மேற் பற்றுதல் வைப்ப தில்லை, பொருள் நஷ்டத்தாற் கலக்கங் கொள்வதில்லை, அதிகக் கொடுமையான சொற்களாலுஞ் சினந்து கொள்வதில்லை, ஏனெனில் ஒன்றும் அழியாதிருக்கிற பரலோகத்தில் தன் பொக்கிஷத்தையும் ஸ்தாபித்திருக்கின்றது.

௬.– சுபாவம் பேராசையுள்ளது, கொடுப்பதைவிடப் பெற்றுக் கொள்ள அதிகப் பிரியப்படுகின்றது; தன் சுய சொந்தப் பொருட்களை நேசிக்கின்றது. வரப்பிரசாதமோ, உதாரமுள்ளது, எல்லாருக்கும் பகிர்ந்து கொடுக்கின்றது; அதிசயமானதை விலக்கும்; சொற்பத்தில் திருப்தியடையும்; பெற்றுக் கொள்வதைவிட கொடுப்பது அதிக பெரிய பாக்கியமென்று எண்ணுகின்றது.

சுபாவம் சிருஷ்டிகளையும், தன் சுய சரீரத்தையும், வீண் காரியங்களையும் உபாய தந்திரங்களையும் நாடுகின்றது. வரப்பிரசாதமோ, தேவனையும் புண்ணியத்தையும் நோக்கி இழுக்கின்றது; உலகத்தைக் கண்டு ஓடிப்போகின்றது,

சிருஷ்டிகளைத் துறந்து விடுகின்றது, மாமிச இச்சைகளை வெறுக்கின்றது, அங்குமிங்கும் திரிய விடுவதில்லை. பிரசித்தமான இடங்களிற் காணப்பட வெட்கப்படும்.

சுபாவம் புலன்களுக்குப் பிரியம் உண்டாக்கவேண்டிப் புறத்தியாறுதலை நாடித் தேடுகின்றது. வரப்பிரசாதமோ தேவனிடத்தில் மாத்திரம் ஆறுதலடையவும், காணப்பட்ட வஸ்துகள் யாவற்றிற்கு மேலாக உத்தம நன்மையானவரிடத்திற் பிரியங்கொள்ளவும் ஆசிக்கின்றது.

7.– சுபாவம் சகலத்திலும் தன்னுடைய இலாபத்தையுஞ் சொந்தப் பிரயோசனத்தையுந் தேடுகின்றது; இனாமாய் ஒன்றுஞ் செய்யாது, ஆனால் தான் செய்கிற உபகாரங்களுக்குப் பதிலாக, சரிசமான அல்லது அதிக பெரிய சம்பாவனை, அல்லது தோத்திரம் அல்லது தயவு அடையக் காத்திருக்கின்றது; தன் கிரியைகளையும் கொடைகளையும் பிறர் கனமாய் மதிக்கும்படி ஆசிக்கின்றது. – வரப்பிரசாதமோ, உலக நன்மையொன்றுந் தேடுவதில்லை ; சர்வேசுரனைத்தவிர வேறு சம்பாவனை தன் சம்பளமாகக் கேட்பதில்லை. அவசியமான இலௌகீகப் பொருட்களில், நித்திய நன்மையை அடைவதற்குத் தனக்கு உதவியாயிருக்கக் கூடுமான தவ்வளவு மாத்திரம் ஆசிக்கின்றது.

8.– சுபாவம் தனக்கு நண்பரும் உறவினரும் அநேகருண்டென்று சந்தோஷங் கொள்ளும், தனது மேலான அந்தஸ்தையும் உயர்ந்த குலத்தையும்பற்றி மகிமை பாராட்டும்; வல்லபருக்குச் சந்தோஷ முகங் காட்டும், ஆஸ்திக்காரரோடு இச்சகம் பேசும், தனக்குச் சரிசமானமான வர்களை மெச்சிக் கொள்ளும். – வரப்பிரசாதமோ, பகையாளிகளையும் நேசிக்கும்; தனக்கு நண்பர் அநேகருண்டென்று பெருமை கொள்ளாது;

மேலான அந்தஸ்துடனும் குலத்துடனும் அதிகப் புண்ணியமிருந் தாலன்றி மற்றபடி அவைகளை மதியாது; தனவந்தனுக்கிருப் பதைவிட எளியவனுக்கதிக சனுவாயிருக்கும். வல்லபனைவிட மாசற்றவனுக்கு அதிக இரக்கங் காண்பிக்கும்; பொய்யனுக்கு அகன்றுபோய் மெய்யனுடைய சகவாசத்தைத் தேடும்; நல்லோர் இன்னும் அதிக பிரயோசனமுள்ள வரங்களை நாடவும் தங்கள் புண்ணியங்களால் தேவசுதனுக்கொத்தவர் களாகவும் செய்ய எப்போதும் அவர்களைத் தூண்டும்.

9.- சுபாவம் யாதோர் குறையின்பேரிலும் சங்கடத்தின் பேரிலும் உடனே முறையிடும். வரப்பிரசாதமோ வறுமையைத் திடமாய்ச் சகிக்கும்.

சுபாவம் எல்லாத்தையுந் தன்னை வேண்டியே செய்கின்றது, தனக்காகப் போராடி வாக்குவாதம் செய்கின்றது. வரப்பிரசாதமோ, சர்வத்திற்கும் ஆதி ஊறணியாகிற சர்வேசுரனிடத்திற் சகலத்தையுஞ் சேர்க்கின்றது. யாதோர் நன்மை தன்னாலாயிற்றென்று சொல்வதில்லை, கர்வமாய் நடந்துகொள்வதில்லை. வாக்குவாதம் செய்வதில்லை, தன் அபிப்பிராயத்தை மற்றவர்களுடையதற்கு மேலாக எண்ணுகிறதில்லை, ஆனால் தன்னுடைய சகல எண்ணங்களிலும் அபிப்பிராயத்திலும் நித்திய ஞானத்திற்கும் தேவ தீர்மானத்திற்கும் தன்னைக் கீழ்ப்படுத்துகின்றது.

சுபாவம் இரகசியங்களை அறியவும் நூதனங்களைக் கேட்கவும் ஆசைப்படுகின்றது; புறத்தியில் காணப்படவும், புலன்களால் பல சுகங்களையனுபவிக்கவும் விரும்புகின்றது; புறத்தியாரால் அறியப்படவும், புகழ்ச்சியும் ஆச்சரியமும் வருவிக்கிற காரியங்களைச் செய்யவும் தேடுகின்றது. ஆனால் வரப்பிரசாதம் நூதனமும் விநோதமுமான காரியங்களைக் காணக் கவலை

கொள்வதில்லை; ஏனெனில் புதிதும் நிலையுள்ளதுமான யாதொன்றும் பூலோகத்தில் இராததினால், அதெல்லாம் பழைய மனிதனுடைய கெடுதியினின்று உற்பத்தியானது.

10.- ஆனதால் புலன்களை அடக்கவும், வீண் பெருமையையும் செருக்கையும் விலக்கவும், புகழ்ச்சிக்கும் ஆச்சரியத்துக்கும் உரியதைத் தாழ்ச்சியோடு மறைக்கவும், எந்தக் காரியத்திலும் எந்தச் சாஸ்திரத்திலும் பிரயோசனப் பலனையும் சர்வேசுரனுடைய தோத்திரத்தையும் மகிமையையும் தேடவும் வரப்பிரசாதம் கற்பிக்கின்றது. தன்னையும் தன் கிரியைகளையும் பற்றிப் பிரசித்தப் படுத்த அதற்கு மனமிருப்பதில்லை, ஆனால் சுத்த அன்பை முன்னிட்டுச் சகலமும் அளித்தருளும் தேவன் அவருடைய வரங்களைப்பற்றி வாழ்த்தப்பட வேண்டுமென்று ஆசிக்கின்றது.

இந்த வரப்பிரசாதமானது சுபாவத்துக்கு மேற்பட்ட ஒளியுமாய், சர்வேசுரனுடைய விசேஷக் கொடையுமாய், தெரிந்து கொள்ளப்பட்டவர்களுடைய முக்கிய அடையாள முமாய், நித்திய ஈடேற்றத்தின் பிணையுமாயிருக்கின்றது. மனிதன் இலௌகீகக் காரியங்களை விட்டுப் பரலோகக் காரியங்களை நேசிக்குமளவிற்கு அவனை உயர்த்துகின்றது, சரீர இச்சையுள்ள அவனை ஞானமுள்ளவனாக்குகின்றது.

ஆகையால் சுபாவம் எவ்வளவுக்கதிமாய் அடக்கப் பட்டுத் தோல்வி அடையுமோ, அவ்வளவுக்கு அதிக வரப் பிரசாதம் கொடுக்கப்படுகின்றது; அவ்விதம் உள்ளத்தரங்க மனிதன் தான் நாள்தோறும் பெற்றுக் கொள்ளும் தேவ மினவுதலால் அவருடைய சாயலாக மாற்றப்படுவான்.

யோசனை

அப்போஸ்தலர் நமக்குப் போதித்திருக்குமாப் போல நம்மிடத்தில் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமான இரண்டு கட்டளைகளுண்டு. மாமிசக் கட்டளை,அது நம்மைப் பாவத்திற்கு உட்படுத்துகிறது. தேவ கட்டளை, அது சேசுநாதர் நமக்காகப் பெற்ற பேறுகளாலுண்டாகும் வரப்பிரசாத உதவியினால் நம்மை ஒழுங்குக் கிரமத்தில் காப்பாற்றுகின்றது. இந்த இரண்டு கட்டளைகளுக்கு நடுவில், ஓயாமல் போராடும் சரீரத்திற்கும் ஆத்துமத்திற்கும் நடுவில், நன்மைக்கும் தின்மைக்கும் நடுவில், கடவுளுக்கும் உலகத்திற்கும் நடுவில் நாம் மிதக்கிறவர்களைப் போலிருக்கிறோம்; சுபாவம் நம்மை ஓர் பக்கம் இழுக்கின்றது. வரப்பிரசாதம் மகா பெரிய பாவிகளை முதலாய் முற்றிலும் கைவிட்டுப் போவதில்லை; அவ்வண்ணமே ஆசாபாசங்களும் நீதிமான்களைத் தந்திரஞ் செய்வதில் ஓய்வதுமில்லை. இந்தப் பயங்கரமான யுத்தத்தில் அகப்பட்ட நமது ஆத்துமம் என்னவாகும்? இந்த யுத்தம் எப்படித்தான் முடியுமென்று அது எவ்வளவோ பயப்பட வேண்டியது! அர்ச். சின்னப்பர் சொல்லுவது: "அதனால்தான் சகல சிருஷ்டிகளும் பிரலாபிக்கின்றன. பேறுகாலத்தின் ஆராட்டத்தில் அவதிப்படுவதுபோல் இருக்கின்றன; இஸ்பிரீத்து சாந்துவின் வரங்களை யடைந்த நாமும், சர்வேசுரனுடைய மக்களாக ஏற்றுக்கொள்ளப் படவும், நமது சரீரத்தினின்று மீட்கப்படவும் காத்துக்கொண்டிருக்கிற நாமும் நம்மிலே பிரலாபிக்கிறோம்" என்று சொல்லுகிறார். அந்தப் பாக்கியமான நாள் எப்போது வரும்? மாறாத நேசத்தின் இன்பமான சமாதானத்தை நாம் எப்போது சுகிக்கப் போகிறோம்? சேசுகிறீஸ்துநாதரோடு இருக்கும்படி என் சரீரம் கரைந்துபோக வேண்டுமென்று ஆசித்தேன். "வல்லவரும் சீவந்தருமான கடவுள்மட்டில் என் ஆத்துமம் தாகமாயிருக்கின்றது. என் தேவனுடைய முகத்திற்கு முன்பாக நான் எப்போது வந்து நிற்பேன்?" என்று அர்ச். சின்னப்பரோடு சொல்லக்கடவாய்.

55ŠD¶]] iVKD

சுபாவக் கெடுதல்களின்பேரிலும் தேவ வரப்பிரசாதச் சக்தியின்பேரிலும்

1.- (சீஷன்) ஆண்டவரே! என்னை உமது ரூபமாகவும் சாயலாகவும் உண்டாக்கின என் சர்வேசுரா! பாவத்திற்கும் நித்திய கேட்டிற்கும் என்னை இழுக்கிற எனது துர்ச்சுபாவத்தை நான் மேற்கொள்ளும்படி நீர் எனக்குக் காட்டினதுபோல மேன்மையும் இரட்சணியத்திற்கு மிகவும் அவசரமுமான வரப்பிரசாதங்களை எனக்குக் கொடுத்தருளும். ஏனெனில் "என் புத்தியின் சட்டத்துக்கு விரோதமான பாவத்தின் சட்டத்தை என் அங்கங்களில் வீற்றிருக்கக் காண்கிறேன்." அது நான் துராசாபாசங் களுக்கு அடிமை போலக் கீழ்ப்படியும்படி என்னை அடிக்கடி தூண்டுகிறது. அப்போது உமது பரிசுத்த வரப்பிரசாதம் என் இருதயத்தில் ஏராளமாய்ப் பாய்ந்து ஒத்தாசை செய்யாவிட்டால் அவ்வாசாபாசங்களை அடக்கக் கூடாதவனாவேன்.

உ.- "இளமையிலிருந்து எப்போதும் தின்மையை நாடுகிற சுபாவத்தை" ஜெயிக்க உம்முடைய வரப்பிரசாதம் ஏராளமாய் வேண்டியது மிக்க அவசரம். ஏனெனில் சுபாவம் ஆதிமனிதனான ஆதாமில் இழிந்து பாவத்தால் பழுதுபட்டு, சகல மனிதர்களிடத்திலும் அப்பாவக்களை படர்ந்திருக்கிறது. ஆகையினால் நீர் நன்மையிலும் ஒழுங்கிலும் உண்டாக்கியிருந்த அந்தச் சுபாவத்திலே

இப்போது பலவீனமும் துர்க்குணமும்தான் காணப்படுகின்றது. எப்படியெனில் அது தன் சுய சக்தியோடு விடப்பட்டால் தின்மைக்கும் உலகப் பற்றுதலுக்குமே நம்மை இழுக்கிறது. அதில் தங்கியிருக்கும் சொற்ப சக்தி சாம்பலில் மறைந்திருக்கும் நெருப்புப்பொறி போலிருக்கிறது. அந்தச் சொற்ப சக்தி அடர்ந்த இருளால் சூழப்பட்டிருக்கிற நமது சுபாவப் புத்தியாம்; அது இன்னும் நன்மை தின்மை, பொய் மெய் பகுத்தறியும், ஆனால் தான் அங்கீகரிக்கும் அநேக காரியங்களை நிறைவேற்ற சக்தியுடையதாயில்லை, சத்தியத்தின் பூரணவொளி அதற்கு இனியில்லை, அதன் பற்றுகள் இனி பரிசுத்தமானவையல்ல.

3.– ஆனதினாலே, ஓ! என் ஆண்டவரே, எவ்வித பாவத்தையும் தின்மையையும் விட்டு விலக வேண்டுமென்னும் "உமது கற்பனை உத்தமமும் நீதியும் பரிசுத்தமுமுள்ள"தென்று ஒத்துக்கொண்டு "உள்ளந்தர மனிதனாகிய மட்டும் நான் உமது கட்டளையில் பிரியங்கொள்ளுகிறேன். ஆனால் நான் நியாயத்திற்குக் கீழ்ப்படியாமல் புலன்களின் போக்கிற்குப் பணிந்து வருகிறபொழுது "பாவத்தின் சட்டத்திற்கு அடிமைப்பட்டவனாயிருக்கிறேன்."

ஆனதினால் "நன்மை செய்ய எனக்கு மனதுண்டாயினும் அதை முடிக்க வகை காணேன்;" அடிக்கடி நல்ல தீர்மானங்களைச் செய்கிறேன், ஆனால் வரப்பிரசாதம் என் பலவீனத்துக்கு உதவி செய்யாதிருப்பதால், சொற்ப எதிர்ப்பினால் சோர்வடைந்து என் முயற்சியைக் கைவிடுகிறேன்; சாங்கோபாங்க மார்க்கத்தை நான் கண்டறிந்து, செய்ய வேண்டியது என்னவென்று தெளிவாய்க் காண்கிறேன். ஆனால் எனது பழுதுள்ள சுபாவத்தின் பளுவினால் அமிழ்த்தப்பட்டு உத்தமக் காரியங்களைச் செய்யக் கூடாமல் போகிறேன்.

4.– ஓ! ஆண்டவரே! நன்மையைத் தொடங்கவும் அதனில் விர்த்திக்கவும், சாங்கோபாங்கமடையவும் உம்முடைய வரப்பிரசாதம் எவ்வளவு அவசரமாய் வேண்டியிருக்கிறது! ஏனெனில் அது இல்லாவிடில் நான் ஒன்றும் செய்ய முடியாது; "ஆனால் உமது வரப்பிரசாதத்தினால் பலப்படுத்தப்பட்டால் எல்லா நன்மையும் செய்ய வல்லவனாயிருக்கிறேன்!"

ஓ! மெய்யான மோட்ச வரப்பிரசாதமே! உன்னையல்லாமல் பேறுபலன்களும் கிடையா, சுபாவ வரங்களும் மதிப்பற்றவைகளாயிருக்கின்றன. ஓ! ஆண்டவரே! உமது வரப்பிரசாதமின்றி, திறமை, சம்பத்து, அழகு, பலம், விவேகம், வாய்ச்சாலகம் முதலியவைகள் உம்மிடம் பேறுபெறமாட்டா. ஏனென்றால் சுபாவ நற்குணங்கள் நல்லவர்களுக்கும் பொல்லாதவர்களுக்கும் பொதுவானவை. ஆனால் தெரிந்தெடுத்துக் கொள்ளப் பட்டவர்களுக்கு விசேஷித்த வரமாயிருப்பது உமது இஷ்டப்பிரசாதமே அல்லது தெய்வீக சிநேகமே; இதுவே அவர்களுக்குக் குறிப்படையாளம்; இதுவே அவர்களை நித்திய சீவியத்திற்குப் பாத்திரவான்கள் ஆக்குகின்றது.

இந்த வரப்பிரசாதம் எவ்வளவு மேன்மையானதென்றால் தீர்க்கதரிசன வரமும் புதுமை செய்கிற வரமும் உன்னத தியான வரமும் இருக்குமிடத்தில் வரப்பிரசாதம் சேர்ந்தாலன்றி அவைகள் மதிக்கத்தக்கவைகளல்ல. விசுவாசமும் நம்பிக்கையும் இன்னும் மற்ற புண்ணியங்களும் தெய்வ சிநேகமில்லாமலும் தேவ இஷ்டப்பிரசாதமில்லாமலும் இருக்கும் பட்சத்தில், அவைகளும் உம்மால் அங்கீகரிக்கப் பட்டவைகளல்ல.

5.– ஓ! மனத்தரித்திரனைப் புண்ணியங்களில் ஐசுவரியனாக்கி மனத்தாழ்ச்சியுள்ளவனைத் திரவியவானாக்குகிற பேருபகாரியான தேவப்பிரசாதமே!

வா, என் மீது இறங்கி வா, என் மனது ஆயாசத்தினலும் வறட்சியினுலும் களைத்துப் போகாதபடிக்குத் தாமதமின்றி உன் ஆறுதலை என் ஆத்துமத்தில் நிரப்பக்கடவாய்.

என் ஆண்டவரே! உமது கிருபையை அடைய உம்மை மிகவும் கெஞ்சி மன்றாடுகிறேன். ஏனென்றுல் சுபாவத்துக்குப் பிரியமான பொருட்களை நான் அடையாவிட்டாலும், உமது வரப்பிரசாதங்களை அடைகிறேனேயாகில் எனக்குப் போதுமானது. எனக்கு அநேக உபத்திரவங்கள் துன்பங்கள் சோதனைகள் வந்தாலும் உம்முடைய வரப்பிரசாதம் என்னிடமிருக்கும் மட்டும் நான் அவைகளுக்குப் பயப்பட மாட்டேன்.

அதுவே எனக்குப் பலம், அது எனக்குதவியையும் நல்லுணர்ச்சியையும் கொடுக்கும். அது எல்லா சத்துருக்களை விட அதிக வல்லமையுடையதும் சகல ஞானிகளிலும் அதிக விவேகமுள்ளதுமாயிருக்கின்றது.

6.– அது சத்திய போதகரும், ஒழுங்கைக் கற்பிக்கும் உபாத்தியாயரும், இருதயத்திற்குப் பிரகாசமும் துன்பத்தில் ஆறுதலுமாயிருக்கின்றது; அது துயரத்தை ஓட்டி, அச்சத்தை அகற்றி, பக்தியை வளரச் செய்து பச்சாத்தாபக் கண்ணீரை உண்டாக்கும். அது இல்லாவிட்டால், நான் உலர்ந்து போன மரக்கிளையும், ஒன்றுக்குமுதவாது பிடுங்கவேண்டிய மரவேருமல்லாமல் வேறென்ன? ஆண்டவரே! உமது வரப்பிரசாதம் எப்போதும் என்னைத் தூண்டி என்னோடிருந்து என்னை எப்போதும் நற்கிரியைகளைச் செய்ய வைக்கும்படி உமது திவ்விய குமாரனுகிய சேசுகிறீஸ்துநாதரின் நாமத்தால் உம்மை மன்றாடுகிறேன்.– ஆமென்.

யோசனை

சந்நியாசம் இரண்டு காரியங்களைச் செய்கின்றது: நமது நிர்ப்பாக்கியத்தைக் காண்பிக்கின்றது, அதற்கு அவிழ்தங் காட்டுகின்றது, ஈடேற்றத்திற்காக நம்முடைய சொந்த பலனுல் நாம் ஒன்றும் செய்ய முடியாதென்றும் ஆனுல் நம்மைத் திடப்படுத்துகிறவர் உதவியைக் கொண்டு சகலமும் செய்யக்கூடுமென்றும் அது போதிக்கின்றது. ஆனதுபற்றித்தான் அர்ச். சின்னப்பர்: சேசுகிறீஸ்துநாத ருடைய வல்லமை என்னிடத்தில் வாசம் செய்யும்படி என் பலவீனங்களைப் பற்றி நான் சந்தோஷப்படுகிறேன்; ஏனென்றால், நான பலவீனனாகக் காணப்படுகையில்தான் பலமுள்ளவனாயிருக்கிறேன், என்றும் கூறியிருக்கிருர். அப்போஸ்தலருடைய கருத்தை நாமும் பின்சென்று நம்மைத் தாழ்த்தவும், நமது பலவீனத்தையறிந்து கொள்ளவும் நமது ஒன்றுமில்லாமையைப்பற்றிச் சந்தோஷப்படவும் கற்றுக்கொள்ளக் கடவோம். நம்மைப்பற்றின வீண் எண்ணங்களெல்லாம் நாமொழித்துவிட்டுத் தாழ்ச்சியில் நாம் அமிழ்ந்துபோன பிறகு, தேவ வரப்பிரசாதம் ஏராளமாய் நமக்குக் கொடுக்கப்படும், பூமியில் சமாதானம் நமக்குத் தந்தருளப்படும். ஏனெனில் தன்னைத்தானே மறந்து தன்னையே நிந்தித்துச் சர்வேசுரன் மட்டில் மாத்திரம் நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறவனுடைய சமாதானத்தைக் கெடுக்கக்கூடுமானதார்? நல்ல மனதுள்ள மனிதருக்கும், இருதயத் தாழ்ச்சியுள்ள வர்களுக்கும் சமாதானமாகும்; இவ்வுலகத்தில் சமாதானமும், மறுவுலகத்தில் மகிமையின் சம்பூரணமும் ஆகும்.

56ŠD ¶]iVK‹D

நாம் நம்மை வெறுத்து, சிலுவையைக் கொண்டு கிறீஸ்துநாதரைக் கண்டுபாவிக்கவேண்டும்

1.– (கிறீஸ்துநாதர்) மகனே! நீ உன்னை எவ்வளவு விட்டுவிடுவாயோ, அவ்வளவாக நம்முடன் ஐக்கியமாவாய். புற நன்மைகளின்மேல் ஆசை வையா மலிருப்பது மனச் சமாதானத்திற்குக் காரணமாவது போல் மனப்பரித்தியாகமானது நம்முடன் ஒற்றுமை செய்ததற்குக் காரணமாகின்றது.

தடைசெய்யாமலும் முறையிடாமலும் நம் சித்தத்திற்கு இணங்கும்படி நீ உன்னை உத்தமமாய் வெறுக்கும் வகையைக் கற்றுக்கொள்ளக் கடவாய். “நம்மைப் பின்செல்லு; நாம் வழியும், உண்மையும், சீவியமுமாயிருக்கிறோம்.” வழியில்லாமல் சீவிக்க முடியாது; நீ கடக்கவேண்டிய வழியாயிருக்கிறோம், நீ விசுவசிக்க வேண்டிய சத்தியமாயிருக்கிறோம், நீ நாடித் தேட வேண்டிய சீவியமாயிருக்கிறோம். நாம் தவறச் செய்யாத வழி, ஏய்க்காத சத்தியம், முடிவில்லாத சீவியம். நாம் முற்றும் நேரான வழி, மேலான சத்தியம், மெய்யான சீவியம், பாக்கியமான சீவியம், சிருஷ்டிக்கப்படாத சீவியம், நமது வழியில் நீ நிலைத்தால், “சத்தியத்தை நீ அறிந்துகொள்வாய், சத்தியமும் உன்னை இரட்சிக்கும், நித்திய சீவியத்தையும் கைக்கொள்ளுவாய்.”

உ.– “சீவியத்திற் பிரவேசிக்க உனக்கு மனதானால் கட்டளைகளை அநுசரி.” சத்தியத்தை அறிய மனதானால், நம்மை விசுவசி. “உத்தமனாக மனதானால், எல்லாவற்றையும் விற்றுப்போடு.”

நம்முடைய சீஷனாயிருக்க உனக்கு மனதானால் “உன்னைப் பரித்தியாகம் செய்.”

நித்திய சீவியத்தை அடைய மனதானால், இவ்வுலக சீவியத்தை நிந்தித்து விடு.

நீ பரலோகத்தில் உயர்த்தப்பட வேண்டுமானால், பூலோகத்தில் உன்னைத் தாழ்த்து.

நீ நம்மோடு இராசாங்கம் செலுத்த வேண்டுமானால், நம்மோடு சிலுவையைச் சுமந்து வா; சிலுவையின் தாசர்கள் மாத்திரம் நித்திய பாக்கியத்தினுடையவும் மெய்யான ஒளியினுடையவும் மார்க்கத்தைக் கண்டுபிடிப்பார்கள்.

௩.– (சீஷன்) ஆண்டவராகிய சேசுவே, உமது சீவியம் தரித்திரமுள்ளதாயும், உலகத்தால் நிந்திக்கப்பட்டதாயும் இருந்தது, ஆனதால் நான் உலகத்தை நிந்தித்து உம்மைக் கண்டுபாவிக்கச் செய்தருளும். “ஏனெனில் ஊழியன் தன் எசமானை விடப் பெரியவனல்ல, சீஷன் தன் குருவைவிட மேலானவனல்ல.” உமது ஊழியனாகிய அடியேன் உமது சீவியத்தைக் கண்டுபாவிக்கக்கடவேன், ஏனெனில் அதிலேதான் இரட்சணியமும் மெய்யான பரிசுத்ததனமும் இருக்கின்றன. அச்சீவியத்தைச் சேராத எதை வாசித்தாலும் எதைக் கேட்டாலும் அது எனக்காறுதல் தராது, பூரணச் சந்தோஷம் கொடாது.

௪.– (கிறீஸ்துநாதர்) மகனே! நீ இவையெல்லாவற்றையும் படித்துச் சரியாய் அறிந்து “இவைகளை அநுசரித்தால் நீ பாக்கியவானாவாய்.” நமது கற்பனைகளை அறிந்து கொண்டு அவைகளை அநுசரிக்கிறவனே நம்மைச் சிநேகிக்கிறவன், நாமும் அவனைச் சிநேகிப்போம், நம்மை அவனுக்கு வெளிப்படுத்துவோம், நமது பிதாவினுடைய இராச்சியத்தில் அவனை நம்மோடு வீற்றிருக்கச் செய்வோம்.

௫.- (சீஷன்) ஆண்டவராகிய சேசுவே! நீர் சொன்ன பிரகாரமும் வாக்குத்தத்தம் செய்த பிரகாரமும் எனக்கு ஆகக்கடவது. அந்தப் பாக்கியத்திற்கு நான் பாத்திரவானாகக் கடவேன். ஆம், உமது கரத்தால் எனக்குச் சிலுவையை அளித்தீர்; நான் அதை ஏற்றுக்கொண்டேன்; இனிமேலும் நீர் அதை என்மேல் சுமத்தின பிரகாரம் அதை மரணமட்டும் சுமந்து கொள்வேன். உள்ளபடியே உத்தம சன்னியாசியின் சீவியம் சிலுவையாம், ஆனால் அது மோட்சத்திற்குக் கூட்டிக் கொண்டுபோகும். துவக்கியாயிற்று. பின்னிட்டுப் போகலாகாது, யுத்தம் விட்டுவிடவும் தகாது.

௬.- வாருங்கள்! சகோதரரே! ஒன்று சேர்ந்து போவோம், சேசுநாதர் நம்முடனிருப்பார். சேசுநாதரைப் பற்றி சிலுவையைச் சுமந்துகொண்டோம்; சேசுநாதரைப் பற்றி அச்சிலுவைப்பாதையில் நிலைத்திருப்போமாக. அவர் நமக்குத் தலைவரும் வழிகாட்டியுமாயிருக்கிறாப் போல் நமது துணைவருமாயிருப்பார். அவரே நமதரசர்; நமக்கு முன்னே நடக்கிறார், அவர் நமக்காக யுத்தம் செய்வார். தைரியமாய் அவரைப் பின்செல்லக்கடவோம்; ஒருவரும் அஞ்ச வேண்டியதில்லை ; யுத்தத்தில் தைரியமாய்ச் சாக ஆயத்தமாயிருப்போமாக; சிலுவைக்குப் பயந்து ஓடிப் போய் நமது மகிமையைப் பங்கப்படுத்தாதிருப்போமாக.

யோசனை

□உன் ஆத்துமத்தை நினை, ஏனெனில் காலம் கடந்து போகின்றது, நித்தியம் நெருங்கி வருகின்றது; நாளைக்கு, சில வேளை இன்றைக்கே, அது உனக்குத் துவக்கி விட்டதாக்கும்□ என்று நாம் அடிக்கடி மனிதனுக்கு நினைப்பூட்ட வேண்டுமென்பது ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. ஆயினும் மணிக்கு மணி நாம் இந்தப் பயங்கரமான

சத்தியத்தை நினைப்பூட்டாவிட்டால் மணிக்கு மணி அதை மறந்து போகிறான்; ஏனெனில் உலக மாய்கை கெட்டுப்போன சிருஷ்டியின்மேல் அவ்வளவு பலமாயிருக்கின்றது. தூக்க மயக்கத்தினின்றெழுந்திரு. உனக்கு அவசரமாயிருக்கிற காரியத்தைக் கவனிக்கத் தாமதியாதே; நாளிருக்கும்போதே,காலமிருக்கும்போதே வேலை செய்; இராக்காலம் வருகின்றது. அப்போது எவனும் வேலை செய்ய முடியாது; அது பயங்கரமான இரவு, பிரலாபத்திற்குரிய இரவு, விடியாத இரவு, அழிவின் விசாலமான பாதையை உடனே விட்டுவிடு, தாமதமின்றி நித்திய சீவியத்தின் வழியில் வந்து சேர். கெடுதியையே எப்போதும் நாடியிருக்கும் சுபாவத்தின் துராசைகளை எதிர்த்துத் தைரியமாய்ப் போராடு; உன்னைத்தானே வெறுத்து உன்னுடைய சிலுவையைச் சுமந்து போ. சிலுவையிலே பலம், சிலுவையிலே நம்பிக்கை, சிலுவையிலே இரட்சணியம். அர்ச். சின்னப்பரைப் போல, சேசுநாதரை, சிலுவையிலறையுண்ட சேசுநாதரை மாத்திரம் அறிந்திருக்கிறவன் பாக்கியவான்; அவன் கடைசி நாளில் □என் பிதாவினால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவனே! உலகாதி முதல் உனக்காக ஆயத்தப்படுத்தப்பட்ட இராச்சியத்தைக் கைக்கொள்ள வா□ என்ற நித்திய சந்தோஷமான வாக்கியங் களைக் கேட்பான். ஆனால் சிலுவையை நிந்தித்துத் தங்கள் சுகத்தை மாத்திரம் தேடிக் கொள்ளுகிறவர்கள் வேறு கதியடைவார்கள்: □சபிக்கப்பட்ட பாவிகளே! நித்திய அக்கினிக்குப் போங்கள்□ என்ற பயங்கரமான வாக்கியங்களைக் கேட்பார்கள்; நித்தியத்திற்கும் நரக பாதாளத்தில் புதைக்கப்படுவார்கள்.

57ŠD¶]ìVKD

யாதொரு தப்பிதத்தில் விழுந்திருக்கையில் பிதமிஞ்சின கஸ்திப்படலாகாது

1.– (கிறீஸ்துநாதர்) மகனே! சந்தோஷக் காலத்தில் ஒருவனுக்குண்டாகும் ஆறுதல்களையும் பக்தி சுறுசுறுப்பை யும்விட, துன்பத்தில் அவன் காட்டும் பொறுமையும் தாழ்ச்சியும் நமக்கு அதிக பிரியம்.

உனக்குச் செய்யப்பட்ட ஓர் அற்பக் கண்டனையைக் குறித்து நீ கலங்குவானேன்? அது அதிக கனமுள்ளதாயிருந்தாலும் கலங்குவது உனக்கு நியாயமில்லை. அதெல்லாம் கடக்கட்டும்; அந்தத் துன்பம் புதிதானதல்ல, நீ படுகிறது முதல் துன்பமல்ல ; நெடுநாளாய் உயிருடனிருப்பாயானால் அது கடைசி துன்பமுமல்ல.

உனக்கு இடையூறென்றும் நேரிடாத வரையில், தைரியமாய்த்தானிருக்கிறாய்; மற்றவர்களுக்கு நல்ல ஆலோசனையும் கொடுக்கிறாய், உன் வார்த்தைகளால் பிறரைத் திடப்படுத்தவும் அறிவாய். ஆனால் திடீரென்று துன்பம் உன் வாசலில் வந்ததோ யோசனையிலும் தைரியத்திலும் குன்றிப் போகிறாய். அப்பொழுது உன் பலவீனம் எம்மாத்திரம் என்று பார்; அதிக சொற்ப இடைஞ்சல்களிலும் எத்தனையோ தடவை மனோ தைரியம் இழந்து போனாய். ஆயினும் அதெல்லாம் நேரிடும் பொழுது உன் இரட்சணியத்திற்காகவே சம்பவிக்கின்றது.

2.– உன்னாலானமட்டும், நல்ல மனதோடு அவைகளைச் சகித்து வா. யாதொரு துன்பம் உன்னைப் பிடித்தால் அதனால் நீ அவதைரியப்படாமலும் வெகுநேரம் கலங்காமலுமிரு. அதை நீ சந்தோஷமாய்ச் சகிக்கக்

கூடாதே போனால், பொறுமையோடேயாவது சகித்துக் கொள்.

உன்பேரில் சொல்லப் படுவதைக் கேட்க உனக்குச் சங்கடமானால், கோபம் எழும்புமேயாகில், உன்னை அடக்கு, சிறியவர்களுக்குத் துர்மாதிரிகை கொடுக்கக்கூடிய தகாத வார்த்தை யாதொன்றும் உன் வாயினின்று புறப்பட விடாதே; அவ்விதம் நடந்தால் கிளம்பின கோபம் வெகு சீக்கிரம் அடங்கிவிடும், வரப்பிரசாதம் திரும்பி வரவே மன சஞ்சலம் தணிந்து போகும்.

நீ நமது மட்டில் நம்பிக்கை வைத்து நம்மைப் பக்தியுடன் மன்றாடினால், உனக்கு உதவி புரியவும் முந்தியை விட அதிகமான ஆறுதலைக் கொடுக்கவும் மனதாயிருக்கிறோம் என்று சர்வேசுரன் சொல்லுகிறார்.

3.– அதிக மன அமரிக்கையாயிரு, இன்னும் அதிக திடனாய் நிற்பதற்கு உன்னை ஆயத்தப்படுத்து. நீ அடிக்கடி துன்பத்தில் விழுந்தும், கனமாய்ச் சோதிக்கப்பட்டாலும், எல்லாம் கெட்டுப் போகவில்லை. நீ மனிதன், கடவுளல்ல; நீ மாமிசம், அரூபியல்ல. ஆதலால் மோட்சத்திலிருந்த சம்மனசுக்களும் சிங்காரத் தோப்பில் வாசஞ் செய்த ஆதி மனிதனும் ஒரே புண்ணிய நிலையில் நிற்க முடியாதவர்களாயிருக்கையில் நீ எப்பொழுதும் அதிலேயே நிற்க முடியாதிருப்பது ஆச்சரியத்துக்குரியதா? தைரியமிழந்து போனவர்களை எழுப்பி மீட்கிறவர் நாம்தாமே! தங்களுடைய பலவீனத்தை அறிந்தவர்களை நமது தெய்வத்துவம் வரையில் உயர்த்துகிறவர் நாம்தாமே!

4.– (சீஷன்) ஆண்டவரே! உமது வாக்கியம் வாழ்த்தப்படக்கடவது, அது தேனினும் தேனடையிலும்

என் வாய்க்கு அதிக இன்பமாயிருக்கின்றது. நீர் உமது பரிசுத்த வாக்கியங்களால் என்னை உறுதிப்படுத்தாவிட்டால் இத்தனை துன்பங்களிலும் நான் என்ன செய்வேன்? நான் இப்போது என்னதான், எவ்வளவுதான் பாடுபட்ட போதிலும் எனக்குக் கவலை இல்லை; நான் கடைசியில் இரட்சணியத்தின் துறைமுகம் சேர்ந்தால் போதுமானது. நன்முடிவை எனக்குத் தந்தருளும். இவ்வுலகத்தை விட்டு நான் சிந்தாத்திரையாய்ப் போகத் தயைபுரியும். என் சர்வேசுரா! என்னை நினைத்தருளும்; உமது இராச்சியத் திற்குச் செவ்வையான வழியில் என்னை நடப்பித்தருளும்.

—ஆமென்.

யோசனை

புறத்தியாரோடு மாத்திரம் பொறுமையாயிருப்பது போதாது, தன்னோடு தானே பொறுமையாயிருக்க வேண்டியது. யாதாமொரு குற்றத்தை நாம் கட்டிக் கொண்ட பிறகு, ஒரு விதமான வருத்தம், கோபம் நமது பேரில் உண்டாவது ஆங்காரத்தினாலன்றி மனஸ்தாபத்தினாலல்ல. தன் பலவீனத்தையறிந்திருக்கிற தாழ்ச்சியுள்ள மனிதன் தான் குற்றஞ் செய்ததைப் பற்றி ஆச்சரியப்படுவதில்லை; தப்பிதத்தைப் பற்றிப் பிரலாபிக்கிறான். பொறுத்தலை மன்றாடுகிறான், தைரியத்தோடு யுத்தஞ் செய்யத் திரும்பவும் எழுந்திருக்கிறான். பாவத்தில் விழுகிறது தின்மைதான், ஆனால் அதைப்பற்றிக் கலங்கினால் அத்தின்மையுடன் ஒரு புதுத் தின்மையாகின்றது. கலக்கம் எதினின்று உண்டாகிற தென்றால் தான் அவ்வளவு பலவீனனென்று காணும்போது ஆங்காரம் குன்றிப்போகின்றது, வருத்தமுண்டாகிறது. நீங்கள் சோதனைக்குள்ளாகாதபடி

விழித்திருந்து வேண்டிக்கொள்ளுங்கள்; தந்திரம் வந்து நீ விழுந்து விட்டால், இன்னுமதிகமாக விழித்திருந்து வேண்டிக்கொள்; ஆனால் அமரிக்கையை விட்டுவிடாதே, ஏனெனில் நமது ஆண்டவர் சமாதானத்தின் தேவனாயிருக்கிறார்; சமாதானத்தில்தான் நம்மை அழைக்கிறார்; நமது ஆண்டவராகிய சேசுகிறீஸ்துநாதருடையவும், பிதாவாகிய சர்வேசுர னுடையவும் வரப்பிரசாதமும் இரக்கமும் சமாதானமும் நம்முடன் எப்போதுமிருந்து, இவ்வுலகத்தைக் கடந்து நித்தியத்தின் சந்தோஷத்தில் நம்மைச் சேர்க்கக் கடவன.

58ŠD¶]iVkD

நமது புத்திக்கெட்டாத இரகசியங்களையும் தேவ தீர்மானங்களையும் ஆராயலாகாது

1.– (கிறீஸ்துநாதர்) மகனே! புத்திக்கெட்டாத விஷயங்களையும் தேவனுடைய இரகசிய தீர்மானங்களை யும்பற்றித் தர்க்கிக்காதபடிக்குச் சாக்கிரதையாயிரு: அவர் அவ்விதம் கைவிடப்படுவானேன்? ஒருவன் இம்மாத்திரம் கஸ்திக்காளாவதேன்? மற்றொருவன் இவ்வளவு மேன்மைக்கு உயர்த்தப் படுவதேன் என்று வாதாடாதே. இவை மனிதனுடைய புத்திக்கு மேற்பட்டவை; எந்த நியாயமும், எந்த வாக்குவாதமும் சர்வேசுரனுடைய தீர்மானத்தை ஆராய்ந்து பார்க்க வல்லதல்ல.

ஆனதால் அவ்வித எண்ணங்களை பகைவர் உனக்கு ஏவினாலும் சரி, அல்லது யாரேனும் விநோதப்பிரியர் உன்னிடத்தில் கேட்ட போதிலும் சரி, மறுமொழியாக: ஆண்டவரே! நீர் நீதியுள்ளவர், உமது தீர்மானம் நேர்மையானது அல்லது ஆண்டவருடைய தீர்மானங்கள் உண்மையானவை, அவை தங்களைக்

கொண்டே உருசுப் படுத்துகின்றன என்று தீர்க்கதரிசி யினுடைய வாக்கியத்தைச் சொல்லு. நமது தீர்மானங்களுக்கு அஞ்ச வேண்டியது. அவைகளைப் பற்றித் தர்க்கிக்கலாகாது, ஏனெனில் மானிட புத்திக்கு எட்டாதவையாயிருக்கின்றன.

உ.– மேலும் ஒவ்வொரு அர்ச்சியசிஷ்டருடைய மேன்மையைப் பற்றி அவர்களில் எவர் அதிக அர்ச்சியசிஷ்டருமாய் மோட்சத்தில் சிறந்தவருமாயிருக் கின்றார் என்று தர்க்கிக்காதே, அதையறியத் தேடாதே. அதெல்லாம் அநேகமுறை சச்சரவுகளையும் பிரயோசன மற்ற வாக்குவாதங்களையும் விளைவிக்கின்றது. இதன்றி ஆங்காரமும் வீண் பெருமையும் ஏவப்பட்டு காய்மகாரம் பிரிவினை முதலியவைகளை உண்டாக்குகின்றன, ஏனெனில் ஒருவன் ஒரு அர்ச்சியசிஷ்டரை உயர்த்திப் பேச, மற்றொருவன் வேறொருவரே அதிக உயர்ந்தவரென்று சாதிக்கிறான்.

அவ்வித இரகசியமான காரியங்களை அறியவும், ஆராயவும் தேடுவதினால் யாதோர் பிரயோசனமில்லை; அது அர்ச்சியசிஷ்டர்களுக்குப் பிரியப்படுவதுமில்லை; ஏனெனில் நாம் பிரிவினையின் தேவனல்ல, சமாதானத்தின் தேவன். அந்தச் சமாதானம் சொந்த மேன்மையிலல்ல, ஆனால் மெய்யான தாழ்ச்சியில்தான் அடங்கியிருக்கின்றது.

உ.– சிலர் இன்னின்ன அர்ச்சியசிஷ்டர்கள் பேரில் அதிக உருக்கமான நேசத்தால் இழுக்கப்பட்டு அவர்களை மற்ற அர்ச்சியசிஷ்டர்களை விட அதிகமாய் நேசிக்கிறார்கள்; ஆனால் அவர்களுடைய நேசம் அவ்வளவு பரிசுத்தமுள்ளதல்ல; அது அநேகமாய் சுபாவ முகாந்தரங்களால் ஏவப்பட்டிருக்கிறது.

சகல அர்ச்சியசிஷ்டர்களை பரிசுத்தராக்கியவர் நாம்; வரப்பிரசாதங்களை அவர்களுக்கு அளித்தவர் நாம்; அவர்களைப் பிரபலியப் படுத்தினவர் நாம். நாம் ஒவ்வொருவருடைய தகுதிகளை யறிகிறோம்; நமது மதுரமான ஆசீர்வாதங்களால் அவர்களை எதிர்கொண்டு சந்தித்தோம்; அநாதிகாலமாய் நமது நேயரை முன்னறி அறிந்தோம்; பூலோகத்தினின்று அவர்களைத் தெரிந்துகொண்டோம், அவர்களல்ல முன்னதாய் நம்மைத் தெரிந்துகொண்டவர்கள். தேவ வரப்பிரசாதத்தைக் கொண்டு அவர்களை யழைத்தோம், இரக்கங் கொண்டு அவர்களை இழுத்தோம், பல சோதனைகள் வழியாய் அவர்களை நடத்தினோம், அவர்களுக்கு ஆச்சரியத்துக்குரிய ஆறுதல்களைப் பொழிந்தோம், அவர்களைப் பரிசுத்தத்தில் நிலைகொள்ளச் செய்தோம், அவர்களுடைய பொறுமைக்குச் சம்பாவனை கொடுத்தோம்.

4.– அவர்களில் முதலானவரையும் கடசியானவரையும் நாம் அறிநதிருக்கிறோம். சகலரையும் மதிக்கப்படாத அன்பால் அரவணைக்கிறோம். நமது அர்ச்சியசிஷ்டர்கள் எல்லாரிடத்திலும் தோத்தரிக்கப்பட வேண்டியவர் நாமே; சகலத்திற்கும் மேலாக ஒவ்வொருவரிடத்திலும் நாமே புகழப்படவும் மகிமைப்படுத்தப்படவும் வேண்டியவர், ஏனெனில் அவர்கள் இன்னும் யாதொரு பேறும் பெறாதவர்களாயிருந்தபோது நாம் அவர்களைத் தெரிந்து கொண்டு, இப்பரிசுத்தமான அந்தஸ்திற்கு உயர்த்தினோம். ஆனதால் நமது நேயரில் சிறியவராகிய ஒருவரை நிந்திக்கிறவன் பெரியவரையும் மதிப்பதில்லை; ஏனெனில் சிறியவரையும் பெரியவரையும் நாமே படைத்தோம். அர்ச்சியசிஷ்டர்களில் யாருக்காவது அவமரியாதை செய்கிறவன் நமக்கே அவமரியாதை

செய்கிறான், மோட்ச ராச்சியத்திலுள்ள மற்ற சகலருக்குமே அவமரியாதை செய்கிறான். சிநேகப் பந்தனத்தால் எல்லாரும் ஒன்றாகச் சேர்க்கப் பட்டிருக்கிறார்கள், எல்லாருக்கும் ஒரே மனதும் உண்டு. எல்லாரும் ஏகமானவரிடத்தில் ஒவ்வொருவரையும் நேசிக்கிறார்கள்.

௫.– இதிலும் மேலான காரியமேதெனில், அவர்கள் தங்களையும் தங்களுடைய பேறுபலன்களையும் நேசிப்பதை விட நம்மை அதிகமாய் நேசிக்கிறார்கள். ஏனெனில் அவர்கள் தங்களுக்கு மேலாகப் பரவசமாய்ப் போய், தங்களை நேசித்தலினின்று பறிக்கப்பட்டவர்களாய் நமது மட்டில்கொண்ட நேசத்தில் மூழ்கி இளைப்பாறி முழுமையும் திருப்தியடைகிறார்கள். அவர்களை அதை விட்டுவிடவும் அதனில் குறைந்த உக்கிரம் கொள்ளவும் செய்வது எதாலும் முடியாத காரியம்; ஏனெனில் அவர்கள் நித்திய சத்தியத்தால் திரப்பப்பட்டவர் களானதால், ஒருக்காலும் அவியப்படாத தேவ சிநேகத்தின் அக்கினி அவர்களிடத்தில் எரிகின்றது.

ஆனதால் தங்கள் சொந்த திருப்தியைத் தேடி ஞானமற்றவர்களும் சரீர சுகப் பிரியர்களுமான மனிதர்கள் அர்ச்சியசிஷ்டர்களுடைய மகிமையைக் குறித்துத் தர்க்கிப் பதை விட்டு விடட்டும்; அவர்கள் சத்திய சுரூபியாகிய சர்வேசுரன் சித்தத்தின்படியல்ல, ஆனால் தங்கள் ஆசையின் பிரகாரமே அதைக் குறைக்கிறார்கள் அல்லது அதிகரிக்கிறார்கள்.

௬.– அநேகர் அறியாமையினால் அவ்விதம் பேசுவதுமுண்டு. விசேஷமாய் எவர்கள் என்றால், சொற்பமான ஞானத் தெளிவடைந்து, முழு பரிசுத்த ஞான நேசத்தோடு யாரையாவது நேசிக்க அனேகமாய் அறியாதவர்கள். அவர்கள் சுபாவத் தன்மையால்,

மானிடபட்சத்தால் இழுக்கப்பட்டு இன்னின்ன அர்ச்சியசிஷ்டர்பேரில் பற்று வைக்கிறார்கள்; பூலோக விஷயத்தில் தாங்கள் நடந்துகொள்வது போலவே பரலோகக் காரியங்களைப் பற்றியும் எண்ணங் கொள்ளுகிறார்கள்.

ஆனால் புண்ணியத்தில் குறைந்தவர்களுடைய எண்ணங்களுக்கும் சர்வேசுரனின் ஞானத் திருவுளத்தால் தெளிந்த ஞானிகளுடைய எண்ணங்களுக்கும் வெகுதூர வித்தியாசமுண்டு.

7.– ஆனதால் மகனே! உன் புத்திக்கு எட்டாத அக்காரியங்களைப்பற்றி விநோதப் பிரியமாய்ப் பேச வேண்டாம். அதை விட்டு மோட்சராச்சியத்தில் கடைசி ஸ்தலத்தையாவது சம்பாதிக்க ஆசையும் பிரயாசையும்படு. பரலோகத்தில் ஒருவர் மற்றொருவரைவிட அதிக அர்ச்சிய சிஷ்டராக அல்லது அதிகப் பெரியவராக இருக்கிறார் என்று யாதாமொருவன் அறிந்திருந்தால், அதனால் அவன் நமது சமூகத்தில் தன்னைத் தாழ்த்தி நமது நாமத்தை அதிக பக்திச் சுறுசுறுப்புடன் தோத்தரித்தாலன்றி மற்றப்படி அவனுக்குண்டாகும் பிரயோசனமென்ன? அர்ச்சியசிஷ்டர் களுக்குள்ளே பெரியவரார் என்றும் சிறியவரார் என்றும் தர்க்கிக்கிறவனைவிட, தன் பாவங்களின் கனாகனத்தையும் தன் புண்ணியங்களின் சொற்பத்தனத்தையும் உணர்ந்து அர்ச்சியசிஷ்டர்களின் சாங்கோபாங்கத்திற்குத் தான் எவ்வளவு துலையில் இருக்கிறானென்று நினைக்கிறவன் சர்வேசுரனுக்கு அதிகப் பிரியமுள்ளவனாகிறான். அர்ச்சிய சிஷ்டர்களுடைய ஆச்சரியத்துக்குரிய மாட்சிமையை வீணா ஆராய்ச்சியினால் பரிசோதிப்பதைவிட பக்தியுள்ள செபங்களாலும் கண்ணீராலும் அவர்களை நோக்கி மன்றாடுவதும், தாழ்ந்த மனதோடு அவர்களுடைய

மேலான ஒத்தாசைகளைக் கெஞ்சிக் கேட்பதும் அதிக உத்தமம்.

8.– அவர்கள் திருப்தியாயிருக்கிறார்கள், பூரண திருப்தியாயிருக்கிறார்கள். அதையறிவதே போதுமென்று நாமும் திருப்தியடைந்து வீண் தர்க்கங்களை எல்லாம் திருத்தக்கடவோம். தங்களுடைய பேறுபலன்களைப்பற்றி அவர்கள் மகிமை கொள்வதில்லை, ஏனெனில் நமது அளவிறந்த நேசத்தால் எல்லாம் நாமே தங்களுக்குக் கொடுத்தோம் என்றறிந்தவர்களாய், அவர்கள் நம்மை யாதொன்றும் தங்களுக்குச் சொந்தம் என்று கருதாமல், எல்லாம் நமக்கே ஒப்பித்து விடுகிறார்கள்.

அவர்கள் எவ்வளவிற்கு தேவ சிநேகத்தாலும் அளவைகடந்து சந்தோஷத்தாலும் பூரித்துப் போயிருக்கிறார்களென்றால், அவர்களுடைய மகிமைக்கு அற்பக் குறையுமிருப்பதில்லை, அவர்களுடைய பாக்கியத்திற்கும் யாதோர் குறைவும் இருக்க முடியாது.

அர்ச்சியசிஷ்டர்கள் மகிமையில் எவ்வளவுக்கு உயர்ந்திருக்கிறார்களோ, அவ்வளவுக்குத் தங்களுக்குள்ளே தாழ்ச்சியுள்ளவர்களாயும், நம்மை நெருங்கினவர்களாயும், நமக்குப் பிரியமானவர்களாயும் இருக்கிறார்கள். இதைப்பற்றித்தான், "அவர்கள் சர்வேசுரனுக்கு முன்பாகத் தங்களுடைய முடிகளைக் கழற்றி வைத்தார்கள், செம்மறிப்புருவைக்கு முன்பாக முகங்குப்புற விழுந்தார்கள், சதாகாலமும் சீவந்தராகிய கடவுளை ஆராதித்தார்கள்" என்று எழுதப்பட்டிருக்கின்றது.

9.– தேவனுடைய இராச்சியத்தில் அதிக பெரியவர் யாரென்று அநேகர் விசாரிக்கிறார்கள், ஆனால் கடைசி ஸ்தலங்களிலாவது ஓர் ஸ்தலத்தையடைய தாங்களே பாத்திரவான்களாயிருக்கிறார்களா இல்லையாவென்று அறியார்கள்.

பரலோகத்தில் மிகவும் சிறியவன் பெரியவனாகவே இருக்கிறான். அவ்விடத்தில் எல்லோரும் பெரியவர்கள், ஏனென்றால் "எல்லோரும் தேவ மக்கள் என்றழைக்கப் படுகிறார்கள், தேவ மக்களாகவே யிருக்கிறார்கள்."

மோட்சத்தில் "மிகவும் சிறியவர் ஆயிரம் பேருக்கு அதிகாரியைப் போலிருப்பார்," இவ்வுலகத்தில் "நூறு பிராயமுள்ள பாவியோ சாவான்." ஏனெனில் மோட்ச இராச்சியத்தில் அதிகப் பெரியவர் யாரென்று அவரின் சீஷர்கள் கேட்டபோது, மறுமொழியாக: "நீங்கள் மனந்திரும்பிச் சிறுபிள்ளைகளைப் போலாகாவிட்டால், மோட்ச இராச்சியத்தில் பிரவேசிக்க மாட்டீர்கள்; ஆனதால் இச்சிறுவனைப் போலத் தன்னைத் தாழ்த்துகிற எவனும் மோட்ச இராச்சியத்தில் அதிக பெரியவனாயிருக்கிறான்" என்று சொல்லப்பட்டது.

சிறு பிள்ளைகளோடு தங்களை மனது பொருந்தித் தாழ்த்திக்கொள்ள அசட்டை செய்கிறவர்களுக்கு ஐயோ கேடு, ஏனெனில் மோட்சத்தின் தாழ்ந்த வாசல் அவர்களை அதில் பிரவேசிக்கவிடாது.

இங்கே ஆறுதலடைந்த திரவியவான்களுக்கும் கேடு; ஏழைகள் தேவனுடைய இராச்சியத்தில் பிரவேசிக்கும் போது அவர்கள் வெளியில் புலம்பிக்கொண்டு நிற்பார்கள்.

தாழ்ச்சியுள்ளவர்களே! சந்தோஷப்படுங்கள்; "ஏழைகளே! அகமகிழுங்கள்; ஏனெனில் தேவனுடைய இராச்சியம் உங்களுடையது," ஆயினும் சத்தியவழியில் நடந்தால்தான்.

யோசனை

அதிக முக்கியமான வேத சத்தியங்களைப்பற்றி அநேகமாய் விசாரியாமல் வீணான அநேக

விஷயங்களைப்பற்றி மெத்தவும் கவலையெடுத்துக் கொள்ளுகிறார்கள், மிகவும் அவசியமான காரியத்தைத் தவிர மற்றதெல்லாவற்றையும் அறிய ஆசைப்படுகிறார்கள். ஏறக்குறைய எப்போதும் ஆபத்திற்குரிய காரியங்களை அல்லது இரட்சணியத்திற்கு முற்றுமே பிரயோசனமற்ற காரியங்களை விசாரிப்பதில் அவர்களுடைய ஆங்காரம் பிரியங்கொள்ளுகின்றது. கண்டுபிடிக்கக்கூடாத இரகசியங்களை முற்றும் கண்டறியத் தங்களாலான பிரயாசைப்பட்டுச் சர்வேசுரனுடைய இரகசியங்களைக் கடைசியாய்க் கண்டுபிடித்ததாக நினைக்கிறபோதே மோசம்போகிறார்கள், தப்பறையில் விழுந்து விடுகிறார்கள். இதுதான் அவர்கள் பிரயாசையினால் சம்பாதிக்கிற இலாபம். “உன் புத்திக்கெட்டாததை நீ ஆராயாதே, உன்னை விட அதிக பலமாயிருப்பதை நீ பரிசோதியாதே; ஆனால் கடவுள் உனக்குக் கட்டளையிடுவதை அடிக்கடி நினை, அவருடைய செய்கைகளைக் கண்டுபிடிப்பதற்கு வீணாசை கொள்ளாதே; ஏனெனில் மறைந்திருப்பவைகளை நீ உன் கண்களால் காண வேண்டிய அவசியமில்லை” என்று எவ்வளவு நியாயத்தோடு ஞானியானவர் சொல்லியிருக்கிறார். அவ்விதம் நடந்துகொள்வது நமக்கு எவ்வளவோ பிரயோசனமாய் இருக்கும். நம்மைப்பற்றியும், நமது கடமைகளைப்பற்றியும், நமது கிருத்தியங்களுக்காகவும் வார்த்தைகளுக்காகவும் நாம் கொடுக்க வேண்டிய கடினமான கணக்கைப் பற்றியும் நாம் யோசிக்கக் கடவோம். அந்த வேலையே நமக்குப் போதுமானது. நமது சீவிய காலத்தை அதில் செலவழிப்போம். அதற்காகவே நமக்குச் சீவியகாலம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

59ŠD¶]iVkD

நமது சகல நம்பிக்கையும் உறுதியும் சர்வேசுரனிடத்தில் மாத்திரம் வைக்கவேண்டியது

1.– (சீஷன்) ஆண்டவரே! இச்சீவியத்தில் எனக்கு நம்பிக்கையாயிருப்பவர் யார்? பூலோகத்தில் காணப்படுமெல்லாவற்றின் மத்தியில் சீவிக்கிற எனக்கு அதிக ஆறுதலாயிருப்பதென்ன? அளவில்லாத இரக்கமுடைய என் ஆண்டவராகிய நீர்தாமே! உம்மிடத்திலன்றி வேறெவ்விடத்தில் எனக்கு நன்மையாயிருந்தது? அல்லது நீர் இருக்கும்போது, எனக்கு நன்மையிராமற் போனதெப்போ? நீரில்லாமல் திரவிய சம்பன்னனாயிருப்பதைவிட உம்மைப்பற்றித் தரித்திரனாயிருக்க ஆசைப்படுகிறேன். நீர் இல்லாமல் மோட்சத்தை அனுபவிப்பதை விட, உம்முடன் பூலோகத்தில் பரதேசியாயிருப்பதைத் தெரிந்து கொள்வேன். நீர் எங்கே இருக்கிறீரோ அங்கே மோட்சம்; நீரெங்கே இல்லையோ அங்கே மரணம், அங்கே நரகம்.

என் ஆசையெல்லாம் உமது பேரில்தான் வைக்கிறேன். ஆனதால் நான் உம்மை நாடித்தேடி, உம்மை விளித்து உம்மை மன்றாடிவரக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். சகல அவசரங்களில் எனக்குத் தக்க காலத்தில் ஒத்தாசை கிடைக்கும்படி, என் தேவனாகிய உம்மைத் தவிர மற்றெவர் மட்டிலும் நான் முழு நம்பிக்கை வைக்கக்கூடாது. நீரே என் நம்பிக்கை, நீரே என் உறுதி, நீரே என் ஆறுதல், நீரே சகலத்திலும் எனக்கு அதிபிரமாணிக்கமுள்ள சிநேகிதன்.

2.– “சகலரும் தங்கள் சுய காரியங்களைத் தேடுகிறார்கள்,” நீரோ என் இரட்சணியத்தையும் என் புண்ணியவர்த்திப் பையும் மாத்திரம் ஆசிக்கிறீர், சகலமும் எனக்கு

நன்மையாயிருக்கும்படிச் செய்கிறீர். பற்பல சோதனைகளுக்கும் துன்பங்களுக்கும் நீர் என்னை உள்ளாக்கினபோதிலும், அவை யாவற்றையும் எனது பிரயோசனத்திற்காகவே திட்டம் செய்திருக்கிறீர்; ஏனெனில் பலவாறாய் உமது நேயர்களை வழக்கமாய்ப் பரிசோதிக்கிறீர். பரலோக ஆறுதலால் என்னை நீர் நிரப்பும்போது நான் உம்மை எவ்வளவிற்கு சிநேகித்துத் துதிக்க வேண்டியிருக்கிறதோ, நீர் என்னைச் சோதிக்கும்போதும் நான் உம்மை அவ்வளவிற்குத் துதித்துச் சிநேகிக்க வேண்டியது.

3.– ஆனதால் என் ஆண்டவராகிய தேவனே என் சர்வ நம்பிக்கையையும் விசுவாசத்தையும் உமதுபேரில் வைக்கிறேன்; என் துன்பங்கள் இடையூறுகள் யாவையும் உம்மிடத்தில் ஒப்பிக்கிறேன், ஏனெனில் உமக்கப்பால் நான் காண்பதெல்லாம் பலவீனமும் நிலையற்றதுமென்று பார்க்கிறேன். உள்ளபடி நீர் உதவியாக வந்து ஒத்தாசை செய்து, திடன் அளித்து, ஆறுதல் தந்து, கற்பித்துக் காப்பாற்ற விட்டால், அநேக சிநேகிதர் இருந்தும் உதவியேது? விமரிசையுள்ள ஆலோசனைக்காரர் புத்திமதிகள் சொல்லியும் பிரயோசனமென்ன? சாஸ்திரிகளுடைய புத்தகங்களைப் படித்தாலும் எனக்கு ஆறுதல் என்ன? எந்த குபேர சம்பத்துக்கள் என்னை இரட்சிக்கக் கூடும்? மறைவுள்ளதும் இணக்கமுள்ளதுமான எவ்விடத்தில் புகுந்து அடைக்கலம் அடைவேன்?

4.– ஏனெனில் சமாதானத்தையும் பாக்கியத்தையும் பெறுவிப்பதாகக் காணப்படுவதெல்லாம், தேவரீர் இல்லாத போது ஒன்றுமில்லாமையாயிருக்கின்றது, உண்மையான பாக்கியத்தைத் தருகிறதில்லை. ஆகையால் சகல நன்மைக்கும் சம்பூரணம் நீர், சீவிய சமுத்திரமும் நீர்;

ஞானம், கல்வி ஆகியவற்றின் வற்றாத ஊறணியும் நீரே; ஆதலால் சகலத்திற்கு மேலாக உமது மட்டில் நம்பிக்கை வைப்பதே உமது ஊழியருடைய மிகவும் பலமான ஆறுதல். என் சர்வேசுரா! இரக்கமுள்ள பிதாவே! "என் கண்கள் உம்மை நோக்கியிருக்கின்றன;" உம்மையே நம்புகிறேன்.

என் ஆத்துமம் உமது பரிசுத்த வாசஸ்தலமும் உமது நித்திய மகிமையின் சிம்மாசனமும் ஆகும்படிக்கும், நீர் எழுந்தருளிவருகிற இவ்வாலயத்தில் உமது மகத்துவத்திற்கு விரோதமானதொன்றும் காணப் படாதபடிக்கும், அதை உமது தேவ ஆசீரால் ஆசீர்வதித்து அர்ச்சித்தருளும்! உமது தயாளத்தின் அளவில்லாத நன்மைக்கும் உமது இரக்கத்தின் மிகுதிக்கும் தக்க வண்ணம் என்னை நோக்கியருளும்; மரண நிழல் மூடின நாட்டில் பரதேசியாயிருக்கிற உமது எளிய ஊழியனுடைய மன்றாட்டைக் கேட்கிற இத்தனை ஆபத்துக்களின் நடுவே உமது சிறு ஊழியனின் ஆத்துமத்தை ஆதரித்துக் காப்பாற்றியருளும்; எனக்கு உமது வரப்பிரசாதத்தைத் துணையாகத் தந்து நித்திய ஒளி வீசும் சென்ம தேசத்திற்குச் சமாதான மார்க்கமாய் என்னை நடப்பித்தருளும் சுவாமீ.– ஆமென்.

யோசனை

சகலமும் வாசித்த பிறகு, சகலமும் கேட்ட பிறகு, சகலமும் பார்த்த பிறகு என்ன முடிவுக்கு வந்தோம்? "சர்வேசுரன் ஒருவரே," என்ற முடிவுக்குத்தான் வரவேண்டியது. அர்ச். பிராஞ்சீஸ்கு சபைச் சன்னியாசிகளில் ஒருவர் சொல்லுகிறதென்னவென்றால்: முற்காலங்களில் சுபாவத்திலும் ஞானத்திலும் சிறந்து சீவித்த கோடானு கோடி சிருஷ்டிகளைப் பார்,

அளவில்லாத விதமாய் அவர்கள் எண்ணிக்கையைப் பெருக்கித் தொகையைக் கூட்டிப்பார். அவர்கள் எல்லாரும் ஒன்றுசேர்ந்து சர்வேசுரனுக்கு முன்பாக என்ன? ஒன்றுமில்லை. அவருக்கு முன்பாக அவர்களுடைய புண்ணியங்களும் நற்கிரியைகளும் ஒன்றுமில்லை. அவர் நித்தியர், மாறாதவர், அளவில்லாதவர். என் தேவனிடத்தில் எல்லாம் பூரணம், அவருடைய அளவில்லாத இலட்சணங்களை நான் யோசிக்கும்போது என்னிருதயம் சந்தோஷ வெள்ளத்தில் அமிழ்ந்துபோகின்றது; ஒரு பக்கத்தில் அவருடைய அளவில்லாத மகத்துவத்தை யோசித்தேன், மற்றோர் பக்கத்தில் என் ஒன்றுமில்லாமையைக் கண்டேன்; நான் அவரை எவ்வளவுதான் நேசித்தபோதிலும், அவர் பாத்திரமாயிருக்கிற அவ்வளவிற்கு நேசிக்க, நீச வஸ்துவும் ஒன்றுமில்லாமையுமான என்னால் முடியுமோ? முடியாது. அப்போது என் நீசத்தனத்தை அறிந்து கொண்டேன். அந்த அறிதலே என்னைத் தேவ சிநேகாக்கினியில் எரித்து விட்டது என்று எழுதி வைத்திருக்கிறார்.

கிறீஸ்துநாதர் அநுசாரம்

நான்காம் காண்டம்

தேவ நற்கருணை என்னும் தேவ திரவிய அநுமானத்தின் பேரில்

x [Ðç«

தேவ நற்கருணை வாங்குவதற்கு பக்தியுள்ள புத்தி

(கிறீஸ்துநாதர்) ஆண்டவர் திருவுளம் பற்றுகிறதாவது:

வருந்திச் சுமை சுமக்கிறவர்களே! நீங்கள் அனைவரும் நம்மிடம் வாருங்கள். நாம் உங்களுக்கு இளைப்பாற்றியைக் கட்டளையிடுவோம்.

நாம் கொடுக்கும் அப்பம் உலக சீவியத்திற்காக நமது மாமிசமே.

வாங்கிப் புசியுங்கள்; இது உங்களுக்காகக் கையளிக்கப்படப் போகிற நமது சரீரம். இதை நமது ஞாபகத்திற்காகச் செய்யுங்கள்.

நமது மாமிசத்தைப் புசித்து, நமது இரத்தத்தைப் பானஞ் செய்கிறவன் நமக்குள்ளே தங்குகிறான், நாமும் அவனுக்குள்ளே தங்குகிறோம்.

நாம் உங்களுக்குச் சொன்ன வாக்கியங்கள் ஞானமும் உயிருமாயிருக்கின்றன.

போசனை

தேவ வாக்குத்தத்தங்களும், மனுக்குலத்தின் நம்பிக்கையும், பழைய ஏற்பாட்டின் உவமானங்களும், தீர்க்க தரிசனங்களும் திவ்விய நற்கருணையில் நிறைவேறுகிறதென்று காண்கிறோம். தேவனோடு மனிதனை எப்போதைக்கும் சமாதானப்படுத்துகிற மெய்யான பலி, உவமைகளாகக் குறிக்கப்பட்ட பலிகளைப் பின்தொடர்ந்து வருகின்றது. மெய்யான பாஸ்கு பலியிடப்பட்டது; பரலோக மன்னாவென்னும் போசனம் இஸ்றாயேல் சனங்களுக்கு மாத்திரமல்ல, புதிய உடன்படிக்கையின் சகல சனங்களுக்கும் அதாவது விசுவாசிகளுடைய தந்தையாகிய அபிரகாமின் மெய்யான மக்களெல்லோருக்கும் உணவாகின்றது. சமாதான அரசனின் மாதிரியைப் பின்சென்று, மெல்கிசேதேக் ஒழுங்கின்படி ஆன நித்திய சிரேஷ்ட குரு உந்நத பரம கடவுளுக்கு அப்பமும் இரசமும் ஒப்புக்கொடுக்கிறார்; அது மோட்சத்தினின்றிறங்கின உயிருள்ள அப்பம்; அவர் கொடுக்கிற அப்பம் அவருடைய மாமிசமும், கொடுக்கிற இரசம் அவருடைய இரத்தமுமாயிருக்கின்றது. மெய்யாகவே, மனுமகனுடைய மாமிசத்தைப் புசித்து, அவருடைய இரத்தத்தைப் பானஞ் செய்தாலொழிய உயிரோடிருக்கப் போவதில்லை; ஏனெனில் அவர் சொல்லுகிறபடி, நமது மாமிசம் மெய்யாகவே போசனமும், நமது இரத்தம் பானமுமாயிருக்கின்றது; நமது மாமிசத்தைப் புசித்து, நமது இரத்தத்தைப் பானம் செய்கிறவன், நம்மிடத்தில் தங்குகிறான், நாம் அவனிடத்தில் தங்குகிறோம். மோட்சத்தினின்று இறங்கி வந்த அப்பம் இதோ. இந்த அப்பத்தைப் புசிக்கிறவன் நித்தியத்திற்கும் சீவிப்பான் என்றார். சந்தேகிக்க இடமில்லை, இந்த வார்த்தைகள் தெளிவாயிருக்கின்றன;

கீழ்ப்படிய வேண்டியதுதான்; ஆண்டவரே! விசுவசிக்கிறேன், என் விசுவாசத்தை அதிகப்படுத்தும் என்று சொல்ல வேண்டியது. தீர்க்கதரிசிகள் அறிவித்தது என்ன? தரித்திரர் புசிப்பார்கள், திருப்தியடைவார்கள், அவர்களுடைய ஆத்துமம் நித்தியத்திற்கும் சீவிக்கும். பூமியிலுள்ள சகல சம்பன்னரும் புசித்தார்கள், ஆராதித்தார்கள்; பூமியில் வசிக்கிற சகலரும் அவருடைய சமூகத்தில் சாஷ்டாங்கம் செய்வார்கள். நாமும் நமது அசைக்கப்படாத விசுவாச உறுதியினால் புசிக்கிறோம், ஆராதிக்கிறோம். சேசுகிறீஸ்துநாதராக நம்மை மாற்றுமிந்த மாமிசத்தைப் புசிப்போம், இந்த இரத்தத்தைப் பானம் செய்வோம், விலைமதிக்கப்படாத பலியாகிய அவர், நாம் தேவ நீதிக்குச் செலுத்த வேண்டிய கடனை, வலிய செலுத்துகிறார்; அவருடைய பலியின் பேறுபலன்களை அளவுகடந்து விதமாய் நமக்களிக்கிறதற்காக அவருடைய மாமிசத்தை நமது மாமிசத்தோடும், அவருடைய ஆத்துமத்தை நமதாத்துமத்தோடும் ஒன்றிக்கிறார். இந்த வாக்கிலடங்காத ஒன்றிப்பினால், அவரிடத்தில் குடிகொண்டிருக்கும் தேவத் தன்மையால் நாமும் நிரப்பப்படுகிறோம். ஓ! தேவ சிநேகத்தின் ஆச்சரியத்துக்குரிய பரம இரகசியமே! மனிதன் சம்மனசுக்களின் அப்பத்தைப் புசித்தான். அதெப்படி? அர்ச். அகுஸ்தீன் சொல்லுமாப்போல, அழிவில்லாத சம்மனசுக்களைத் தமது அழிவில்லாத தன்மையால் போஷிக்கிற சர்வேசுரனுடைய வார்த்தையானது மாமிசமாகி நம்முடன் வாசமாயிருந்தது. கிறீஸ்தவர்களே! தெய்வீக விருந்துக்குப் போங்கள். அதில் கிறீஸ்துநாதர் தம்மை முழுதும் உங்களுக்குக் கையளிக்கிறார்; அதில் தேவ வார்த்தையானவர் தம்மைத்தாமே

கண்டுபிடிக்கக்கூடாத போசனமாக்குகிறார்; பரலோகத்தின் மெய்யான அப்பத்தை வாங்கிப் புசியுங்கள். அதிலேதான் நம்பிக்கை, அதிலேதான் சீவியம், அதிலேதான் சிநேகத்தின் சம்பூரணமிருக்கிறது.

x>_¶]iV«D

கிறீஸ்துநாதரை வெகு மரியாதையோடு உட்கொள்ள வேண்டியது

1.– (சீஷன்) அநாதி சத்தியமாகிய கிறீஸ்துவே! மேற்சொன்ன வாக்கியங்கள் ஒரே காலத்தில் சொல்லப்படாவிட்டாலும், உமது வாக்கியங்கள் தானல்லோ, அவை உம்மால் சொல்லப் பட்டவையும் உண்மையுமானவையாய் இருக்கையில், அவை யாவற்றையும் நான் நன்றியோடும் விசுவாசத்தோடும் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டியது. அவை உம்முடையவைதான். ஏனெனில் நீரே அவைகளை உரைத்தீர்; ஆனால் என்னுடையவையுமாயிருக்கின்றன, ஏனெனில் என்னுடைய ஈடேற்றத்திற்காக அவைகளை நீர் உரைத்திருக்கிறீர். என் இருதயத்தில் அவை ஆழமாய்ப் பதியத்தக்கதாய், உமது வாயினின்று அவைகளைச் சந்தோஷமாய் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறேன்.

இவ்வளவு தயை இனிமை நேசம் நிறைந்த அவ்வாக்கியங்கள் என்னைத் தூண்டுகின்றன, ஆனால் என் பாவங்களை நினைத்து அச்சப்படுகிறேன்: இவ்வளவு மகத்தான தேவதிரவிய அனுமானத்தை நான் பெறாதபடி என்னுடைய அசுத்த மனச்சாட்சி என்னைத் தடுக்கின்றது. உமது வாக்கியங்களின் இன்பம் என்னை அழைக்கின்றது. ஆனால் என் பாவங்களின் திரள் என்னை நிறுத்துகின்றது.

2.– உம்முடன் நான் பங்கடைய வேண்டுமானால் நான் முழு நம்பிக்கையோடு உம்மை அண்டி வர வேண்டுமென்றும், நித்திய சீவியத்தையும் மகிமையை யுமடைய எனக்கு ஆசையுண்டானால் சாகாத வரத்தைப் பெறுவிக்கும் போசனத்தை நான் உட்கொள்ள வேண்டுமென்றும் கற்பிக்கிறீர். வருந்திச் சுமை சுமக்கிறவர்களே! நீங்கள் அனைவரும் நம்மிடம் வாருங்கள், நாம் உங்களுக்கு இளைப்பாற்றியைக் கட்டளையிடுவோம் என்கிறீர். ஓ! பாவியின் காதுக்கு இனிமையும் பட்சமுமுள்ள வாக்கியமே! என் ஆண்டவராகிய சர்வேசுரா! ஏழையும் தரித்தி ரனுமானவனை உமது மிகவும் பரிசுத்த சரீரத்தின் சற்பிரசாத விருந்துக்கு அழைக்கிறீர். ஆனால் ஆண்டவரே! உம்மிடம் வரத் துணிய நானார்? இதோ, உந்நத வான மண்டலங்களில் நீர் அடங்கினவரல்ல, ஆயினும் நம்மிடத்தில் அனைவரும் வாருங்கள் என்றழைக்கிறீர்.

3.– இவ்வளவு இரக்கமுள்ள கிருபைக்கும், இம்மாத்திரம் பட்சமுள்ள அழைப்புக்கும் காரணமென்ன? நான் உம்மிடத்தில் வர எப்படித் துணிவேன்? என்னைத் தைரியப்படுத்தக் கூடிய யாதொரு நன்மை என்னிடத்திலில்லையே. உமது மிகவுந் தயைநிறைந்த சமூகத்தில் அடிக்கடி துரோகங் கட்டிக் கொண்ட நான் உம்மை எவ்விதம் என் வீட்டில் வரவழைப்பேன்? தூதரும் அதிதூதரும் உம்மை நடுநடுங்கி வணங்குகிறார்கள், அர்ச்சியசிஷ்டர்களும் நீதிமான்களும் உமக்கு அஞ்சுகிறார்கள்; நீரோ அனைவரும் நம்மிடம் வாருங்கள் என்கிறீர். ஆண்டவரே! நீரே அதைச் சொல்லாவிட்டால் அது மெய்யென்று எவன் நம்பக் கூடும்! நீரே கட்டளையிடாவிட்டால் உமதண்டையில் வர எவன் துணிவான்!

4.– இதோ! நீதிமானான நோயே சொற்ப சனங்களுடன் மரணத்திற்குத் தப்பித்துக்கொள்ளும்படியாய்ப் பெட்டகம் செய்வதில் நூறு வருஷ காலம் உழைத்தார்; நானோ உலகத்தை உண்டுபண்ணினவரைத் தக்க வணக்கத்தோடு உட்கொள்ள ஒரு மணி நேரத்தில் என்னை எவ்விதம் ஆயத்தப் படுத்தக் கூடும்?

உமது பெரிய தாசரும் விசேஷ சிநேகிதருமான மோயீசன் கற்பனைகளின் பலகைகளை வைப்பதற்காக அழியாத மரத்தால் ஒரு பேழையைச் செய்தார், பசும் பொன்னால் அதைச் சோடித்தார்; அழிவுக்குரிய சிருஷ்டியாகிய நான் கற்பனைகளை ஏற்படுத்தினவரும் உயிரளிப்பவருமான உம்மை அவ்வளவு எளிதாய் உட்கொள்ளத் துணிவேனோ?

இஸ்றாயேல் அரசர்களில் மகா ஞானியான சலமோன் ஏழு வருஷ காலமாய் உமது நாமத்திற்குத் தோத்திரமாக உச்சிதமான ஆலயம் கட்டுவித்தார், அபிஷேகத் திருநாளை எட்டுநாள் பரியந்தம் கொண்டாடினார்; ஆயிரம் சமாதானப் பலிகளை ஒப்புக்கொடுத்தும், உடன்படிக்கைப் பெட்டகத்தை எக்காள முழக்கத்தோடும் ஆனந்தத்தோடும் அதற்குக் குறிக்கப் பட்ட இடத்தில் ஆடம்பரமாய் ஸ்தாபித்தார். மனிதருக்குள் நிர்ப்பாக்கியனுமாய், மிகவும் ஏழையுமாய், அரை மணி நேர முதலாய்ப் பக்தியில் செலவழிக்க அறியாதவனுமாயிருக்கிற நான் உம்மை என் வீட்டில் எப்படி வரவழைப்பேன்? அரை மணி நேரத்தை ஒரு விசையாகிலும் தகுந்த பிரகாரம் செலவழித்திருந் தாலல்லோ தேவலை!

5.– ஆ! என் சர்வேசுரா! அந்த நீதிமான்கள் உமக்குப் பிரியப்பட எவ்வளவோ பிரயாசைப் பட்டார்கள். ஐயோ! நான் செய்வதோ எவ்வளவு சொற்பம்! நான் தேவ

நற்கருணை வாங்க ஆயத்தம் செய்வதில் எவ்வளவோ கொஞ்ச நேரம் செலவழிக்கிறேன்! அந்நேரத்திலும் முழுமையும் மன அடக்கத்தில் நிலை கொள்ளுவது அபூர்வம்; எவ்விதப் பராக்குமில்லாமலிருப்பது அதிலும் அபூர்வம். ஆயினும் நான் உமது திவ்விய சமூகத்திலிருக்கும்போது, தகாத நினைவொன்றும் எனக்குள் வரக்கூடாது, யாதோர் சிருஷ்டியின்பேரிலும் நான் கவனம் கொள்ளக் கூடாது; ஏனெனில் ஒரு சம்மனசானவரையல்ல, ஆனால் சம்மனசுக்களுடைய ஆண்டவரை என் விடுதிக்குள்ளாக நான் ஏற்றுக்கொள்ளவிருக்கிறேன்.

6.– மேலும் உடன்படிக்கைப் பெட்டகம் அதைச் சேர்ந்த மற்றப் பொருட்கள் முதலியவற்றிற்கும், உமது மிக்கப் பரிசுத்த சரீரம் அதன் வாக்குக்கெட்டாத புண்ணியங்கள் முதலியவற்றிற்கும் பார தூர வித்தியாசமுண்டு; எதிர்கால பலிக்கடையாளமான பழைய முறையின் பலிகளுக்கும் அவற்றையெல்லாம் பூரணமாக்குகிற உமது சரீரத்தின் மெய்யான பலிக்கும் வெகுதூர வித்தியாசமுண்டு.

7.– இப்படியிருக்க, நான் ஆராதனைக்குரிய உமது சந்நிதியில் அதிக பக்திவேகமில்லாதிருப்பதேன்? முற்காலத்துப் பிதாப்பிதாக்கள், தீர்க்கதரிசிகள், இராசாக்கள், பிரபுக்கள், முதலிய சகலரும் தேவ ஊழியத்தின்பேரில் அவ்வளவு பத்தி காண்பித்திருக்க, உமது பரிசுத்த சற்பிரசாதத்தை உட்கொள்ள நான் அதிகக் கவலையோடு ஆயத்தம் செய்யாததென்ன?

8.– பக்தி மிகுந்த தாவீதரசன் தமது முன்னோருக் களிக்கப் பட்ட உபகாரங்களை நினைத்துத் திருப் பேழைக்கு முன்பாக நடனம் ஆடுவதால் தன் பக்தி மிகுதியைக் காட்டினார்; பலவித கீத வாத்தியக் கருவிகளைச் செய்வித்தார்; சங்கீதங்களை இயற்றி சனங்கள்

அவைகளைச் சந்தோஷமாய்ப் பாடச் சொன்னார்; அவரும் இஸ்பிரீத்து சாந்துவின் அனுக்கிரகத்தால் தூண்டப்பட்டு அநேகமுறை வாத்தியத்தோடு அவைகளைப் பாடுவார்; முழுமனதோடு தேவனைத் துதிக்கவும், நாள்தோறும் ஒருவாய்ப்பட அவரைப் புகழவும் அவருடைய நன்மைகளைப் பிரசித்தப் படுத்தவும் இஸ்றாயேல் சனங்களுக்குக் கற்பித்தார். தேவ ஸ்துதிகளைச் செலுத்துவதில் உடன்படிக்கைப் பெட்டியின் பார்வை அவ்வளவு பத்தியும் உற்சாகமும் எழுப்பியிருக்க, இப்போது நானும் சகல கிறீஸ்துவ சனங்களும் கிறீஸ்துநாதருடைய சரீரத்தை உட்கொள்ளுகையிலும் தேவ நற்கருணை சமூகத்தில் நிற்கையிலும் எவ்வளவு வணக்கமும் பக்தியுமுள்ளவர் களாய் இருக்க வேண்டியது!

௯.– அநேகர் அர்ச்சியசிஷ்டர்களுடைய அருளிக்கங்ளைச் சந்திப்பதற்குப் பற்பல ஸ்தலங்களுக்குத் தீவிரித்துப் போகிறார்கள்; அவர்களுடைய புதுமைகளைக் கேட்டு ஆச்சரியப்படுகிறார்கள்; அவர்களுக்குத் தோத்திரமாகக் கட்டப்பட்ட பிரமாண்டமான கோவில் கட்டடங்களைக் கண்டு அதிசயிக்கிறார்கள்; பட்டுகளாலும் பொன்னாலும் மூடப்பட்டிருக்கிற அவர்களுடைய திரு எலும்புகளை முத்தமிடுகிறார்கள். இவ்விடத்திலோ என் தேவனும் பரிசுத்தரிலும் பரிசுத்தரும் மனிதருடைய சிருஷ்டிகரும் சம்மனசுக்களுடைய ஆண்டவருமாகிய நீர்தாமே, என் ஆண்டவரே, இதோ பீடத்தின் பேரில் என் அருகில் பிரசன்னராயிருக்கிறீர். அநேகம்பேர் வீணாசையினாலும் விநோதங்களைப் பார்க்க வேண்டுமென்னும் விருப்பத்தினாலும் தூண்டப்பட்டு திருயாத்திரையாய்ப் போவதுண்டு. விசேஷமாய் மெய்யான மனஸ்தாபமும் மேலான கருத்துமில்லாமல்

போகிறவர்கள் அதினின்று தங்கள் புண்ணிய விர்த்திக்கு வெகு சொற்ப பலன் அடைவார்கள்.

ஆனால் இங்கு, பீடத்தின் இத் தேவதிரவிய அனுமானத்தில், ஓ, கிறீஸ்துவாகிய சேசுவே! மெய்யான தேவனும் மெய்யான மனுஷனுமான நீர் முழுமையும் வியாபித்திருக்கிறீர்; இதில் தக்க விதமாயும் பத்தியோடும் உம்மை உட்கொள்பவர்களெல்லாம் நித்திய இரட்சணியத்தை அடையத்தக்க அனுக்கிரகங்களை ஏராளமாய்ப் பெறுகிறார்கள். வீணாசையல்ல, விநோதப் பிரியமல்ல, இலௌகீகப் பற்றுதலல்ல, ஆனால் உறுதியான விசுவாசமும், பத்தியுள்ள நம்பிக்கையும் மெய்யான தேவ சிநேகமும் உமது திவ்விய பந்திப் போசனத்திற்கு இழுக்கின்றன.

௰.– ஓ! சர்வேசுரா, பூலோகத்தில் காணப்படாக் கர்த்தாவே! எங்களுக்காக நீர் செய்தவைகளெல்லாம் எவ்வளவு ஆச்சரியத்துக்குரியவைகளாயிருக்கின்றன! உமது சிநேகிதர்களுக்கு இத்தேவ திரவிய அனுமானத்தில் ஞான போசனமாக உம்மைத் தந்தருளுவதால் அவர்கள் மட்டில் நீர் காண்பிக்கிற அன்பும் தயையும் எப்பேர்க்கொத்தவைகள்!

அதுவே எவரும் கண்டுணரக்கூடாத காரியம்; அதுவே பக்தியுள்ள இருதயங்களை உம்மிடத்தில் இழுத்து அவைகளின் நேசத்தை பற்றியெரிய விடுகிறது. ஏனெனில் உமது இருதயத்தில் பிரமாணிக்கமுள்ளவர்கள், தங்களைச் சீர்திருத்துவதில் நாள்தோறும் பிரயாசைப்பட்டவர்களாய், இந்த இணையில்லா தேவதிரவிய அனுமானத்தைப் பெற்றுக்கொள்வதால் புண்ணியத்தின்பேரில் அதிக சுறுசுறுப்பும் ஆச்சரியமான பற்றுதலும் அடிக்கடி அடைகிறார்கள்.

11.– ஓ! சற்பிரசாதத்தின் ஆச்சரியத்துக்குரியதும் மறைவுள்ளதுமான வரப்பிரசாதமே! கிறீஸ்துநாதருடைய பிரமாணிக்கமுள்ள சீஷர்கள் மாத்திரமே அதனைச் சுகித்து அநுபவிக்கிறார்கள்; பாவத்திற்கு அடிமைகளாகிய பிரமாணிக்கமற்ற ஊழியரோ அதன் பலனை உணர முடியாது.

இந்தத் தேவதிரவிய அனுமானத்தை உட்கொள்பவர்களுக்கு ஞான வரப்பிரசாதம் கொடுக்கப் படுகின்றது; இழந்த பலன் மீண்டும் அளிக்கப்படுகின்றது; பாவத்தினால் உருமாறின ஆத்தும சௌந்தரியம் திரும்பக் கொடுக்கப்படுகின்றது. சில சமயங்களில் இந்த வரப்பிரசாதம் எம்மாத்திரம் மகத்தானதாயிருக்கிறதென்றால் அதனால் உண்டான பத்திச் சுறுக்கின் சம்பூரணத்தால், ஆத்துமத்துக்கு மாத்திரமல்ல, பலவீனமுள்ள சரீரத்துக்கு முதலாய், ஒரு புதிதான சத்துவம் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

12.– தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்களுடைய ஏக நம்பிக்கையும் அடைக்கலமுமாயிருக்கிற சேசுநாதர் சுவாமியை உட்கொள்ள நாம் அதிகமான ஆசைப்படாமலிருப்பதற்குக் காரணமாகிய நமது அசட்டைத்தனத்தையும் பக்தி வெதுவெதுப்பையும்பற்றி நாம் மிகுந்த மனஸ்தாபத்தோடு பிரலாபித்து அழ வேண்டியது. ஏனெனில் அவரே நமது அர்ச்சிப்பும் இரட்சணியமுமாயிருக்கிறார்; அவரே பரதேசிகளுக்கு ஆறுதலும் அர்ச்சியசிஷ்டர்களுக்கு நித்திய பேரின்ப ஆனந்தமுமாயிருக்கிறார். ஆகையால் பரலோகத்தை அகமகிழச் செய்து பூலோக முழுமைக்கும் இரட்சணியமாயிருக்கும் அந்த உன்னத பரம இரகசியத்தை அநேகர் மதியாதிருப்பது மிகவும் பிரலாபத்துக்குரியதாயிருக்கின்றது. மனிதருடைய

குருட்டாட்டத்தையும் கன்னெஞ்சையும் என்னென்போம்! அவன் இவ்வளவு வாக்குக்கெட்டாத வரத்தை மதிக்கிறதில்லை; அதை நாள்தோறும் பிரயோகிப்பதனாலேயே அதன் விலை அவன் கண்ணுக்குக் குறைகிறாற்போலத் தோன்றுகிறது. ஏனெனில் இந்தப் பூசித பலி உலகத்தில் ஒரேயொரு இடத்தில் மாத்திரம் நிறைவேற்றப்பட்டு, ஒரேயொரு குருவானவரால் மாத்திரம் ஒப்புக்கொடுக்கப்படுமேயானால், அந்தப் பரம இரகசியங்கள் நடத்தப்படுவதைப் பார்க்கிறதற்கு அந்த ஏக ஸ்தலத்திற்கும் அந்த ஏக குருவானவரிடத்திலும் மனிதர் எவ்வளவு ஆசையாய் ஓடி வருவார்கள். உள்ளபடி இப்போதோ, பரிசுத்த சற்பிரசாதம் பூலோகத்தில் எவ்வளவுக்கு அதிக விஸ்தாரமாய்ப் பரம்பியிருக்கின்றதோ, அவ்வளவுக்கு அதிகமாய் வரப்பிரசாதமும் சர்வேசுரன் மனிதர் மேல் கொண்ட நேசமும் விளங்கும்படியாக, குருக்கள் அநேகர் ஆனார்கள். கிறீஸ்துநாதரும் அநேக ஸ்தலங்களில் ஒப்புக்கொடுக்கப் படுகிறார்.

நல்ல சேசுவே! நித்திய ஆயனே! ஏழைகளும் பரதேசிகளுமான எங்களை, உமது மதிப்பிட முடியாத சரீரத்தைக் கொண்டும் உமது திரு இரத்தத்தைக் கொண்டும் திடப்படுத்தச் சித்தமான உமக்கு நன்றி செலுத்துகிறோம்; □வருந்திச் சுமை சுமக்கிறவர்களே! நீங்கள் அனைவரும் நம்மிடம் வாருங்கள்; நாம் உங்களுக்கு இளைப்பாற்றியைக் கட்டளையிடுவோம்□ என்று திருவாய்மலர்ந்து, நாங்கள் இந்தப் பரம இரகசியங்களைப் பெறுவதற்கு எங்களை அழைக்கத் தயை புரிந்த உமக்கு நன்றி செலுத்துகிறோம்.

யோசனை

பழைய வேத முறைமையில் வெகு ஆடம்பரமான உந்நத சடங்குகளிருந்தன. அவை யாவும் புது முறைமையைச் சேர்ந்த பரம இரகசியங்களுக்குச் சொற்ப நிழலைப்போலிருந்தனவே தவிர மற்றபடியல்ல. உடன்படிக்கைப் பெட்டியை யெருசலேமுக்குக் கொண்டு வந்தபோது தாவீதரசர் பெரியதோர் உற்சவம் கொண்டாடினார்; ஆனால் அந்தப் பெட்டியில் ஒன்றுமிருந்ததில்லை, உலக இரட்சகர் அதில் இருந்ததில்லை. சலமோன் சிறந்த ஓர் ஆலயத்தைக் கட்டினார். ஆச்சரிய வணக்கம் நிறைந்த சனங்களுக்கு முன்பாக வெகு ஆடம்பரத்தோடு அதில் அபிஷேகம் நடத்தினார். ஆயிரமாயிரமான பலிகளை ஒப்புக் கொடுத்தார். ஆயினும் அந்தப் பலிகளெல்லாமென்ன? வெறும் மிருகங்கள். அவைகளின் இரத்தம் தேவனுடைய நீதிக்குப் பரிகாரம் செய்ய வல்லதோ? உலகம் தீர்க்கதரிசிகளால் முன்னறிவிக்கப்பட்டிருந்த இரட்சகருக்கு ஆவலோடு காத்திருந்தது, பிதாப்பிதாக்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட வாக்குத்தத்தம் நிறைவேறும் காலம் நெருங்கி வந்தது. அப்பொழுது இதோ! மனுமக்களால் ஆசிக்கப்பட்டவரும் வல்லபரும் உடன்படிக்கையின் தூதரும் ஜெஹோவா என்னும் பேர்கொண்டவருமானவர், இதோ! தமது ஆலயத்திற்குள்ளாகப் பிரவேசிக்கிறார். உவமையாக மாத்திரமிருந்த பலிகளுக்குப் பதிலாக மெய்யான பரிகாரப் பலி நடக்கின்றது. தேவ நற்கருணைப் பெட்டிக்குள் திரையால் மூடப்பட்டு என்றும் உயிருள்ள அப்பம் வீற்றிருக்கின்றது. உலகத்தின் பாவங்களைப் போக்குகிற சர்வேசுரனுடைய செம்மறிப்புருவையும் □நித்தியப் பிதாவின் வலப்பக்கத்தில் வீற்றிருக்கி றவருமானவர்,□

இந்தப் பெட்டிக்குள் இருக்கிறார். நம்மெல்லோரையும் அன்போடழைத்து: □இதை எடுத்துப் புசியுங்கள், இது என் சரீரமாயிருக்கின்றது, புது உடன்படிக்கையின் இரத்தம், பாவப்பரிகாரத்திற்காகச் சிந்தப்பட்ட இரத்தம். ஓ! என் சிநேகிதரே! புசியுங்கள், பானஞ் செய்யுங்கள், சந்தோஷப் பரவசங் கொள்ளுங்கள்; எனக்கு மிகவும் பிரியமானவர்களே! தாகமாயிருக்கிற நீங்கள் நித்திய சீவியத்தினின்றோடிவரும் ஜலத்தின் ஊற்றண்டையில் வந்து சேருங்கள்□ என்றார். இந்தப் பரிசுத்த ஊற்றில் தங்களுடைய தாகத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ள மனமில்லாதவர்கள் வேறிடங்கள் சென்று □உதவாத ஜலத்தைப் பானஞ் செய்கிறார்கள்;□ சர்வேசுரன் □தூக்க மயக்கங் கொடுக்கும் பானத்தை அவர்கள் பானஞ் செய்யும்படி விட்டுவிடுகிறார், அவர்கள் கண்கள் மூடிப்போகின்றன; இந்த நித்திரையில் தாங்கள் பசியாயிருந்து போஜனம் செய்ததாக அவர்களுக்குத் தோற்றமுண்டாகின்றது; அவர்கள் விழிக்கிற போது தங்கள் ஆத்துமத்தில் ஒன்றையுங் காணார்கள். தாகமாயிருந்து தாங்கள் பானஞ் செய்கிறதாகக் கனவு காண்கிறார்கள், ஆனால் களையினால் வருந்தி விழிக்கிறார்கள், இன்னும் தாகம் தணியவில்லை, அவர்களுடைய ஆத்துமத்தில் ஒன்றையும் காணோம்.□ நம்மிடத்தில் வாருங்கள், நாம் சீவியத்தின் அப்பமாயிருக்கிறோம், நம்மையண்டி வருகிறவன் ஒருபோதும் பசியாயிருக்க மாட்டான். நமது மாமிசத்தைப் புசித்து, நமது இரத்தத்தைப் பானஞ் செய்கிறவன் நித்திய சீவியமடைவான். நாம் கடைசி நாளில் அவனை உயிர்ப்பிப்போம்.□ ஆண்டவரே! நான் உம்மை நம்புகிறேன், உம்மை ஆராதிக்கிறேன்; என் ஆத்துமம் ஆசையின் மிகுதியினால் உம்மை நோக்கித்

தாவுகின்றது; ஆனால் பெருத்த பயங்கரம் என்னைத் தடுத்துப் போடுகின்றது; ஏனெனில் என் சர்வேசுரனிடத்தில் அண்டிப்போக நானார்? என் பாவங்களையும், என் நீசத்தனத்தையும், என் பெரிய திர்ப்பாக்கியத்தையும் நான் யோசிக்கும்போது "என்னைவிட்டு அகன்று போய்விடும்" என்று சொல்ல வேண்டியவனாயிருக்கிறேன். ஆயினும், நல்ல சேசுவே! புண்ணியவான்களையல்ல, பாவிகளைத் தானே நீர் அழைக்க வந்தீர், ஆனதால் மனஸ்தாபமிருந்து என் மார்பில் தட்டிக் கொண்டு உமது இரக்கத்தைக் கெஞ்சி மன்றாடி "எழுந்திருப்பேன், என் தந்தையை நோக்கிப் போவேன்." உயிருள்ள விசுவாசத்தோடும், உருக்கமான நேசத்தோடும் சுதனை நோக்கிப் போவேன். நித்திய வார்த்தையும், சர்வேசுரனுடைய மகிமையின் ஒளியும், என் பாவங்களினின்று என்னைச் சுத்திகரிக்கிற இரட்சகரும், சிருஷ்டியைத் தம்மட்டும் உயர்த்துவதற்காக அதனுடன் ஒரே சரீரமாகிறவருமாகிய சேசுவை அண்டிப்போவேன். போய் அவரை நோக்கி: "ஆண்டவரே! நீர் என்னுள்ளத்தில் வர நான் தகுதியுடையவனல்ல, நீர் ஒரு வார்த்தை மாத்திரம் சொல்வீரானால், என் ஆத்துமம் ஆரோக்கியமடையும்" என்று கூறுவேன்.

2-D¶]ïV«D

சற்பிரசாதத்தில் சர்வேசுரன் மனிதனுக்குக் காண்பிக்கும் தயவும் நேசமும்

1.– (சீஷன்) ஆண்டவரே! உமது தயவின் பேரிலும் மிகுந்த இரக்கத்தின் பேரிலும் நம்பிக்கை வைத்து உம்மையண்டி வருகிறேன். வியாதியஸ்தனான நான் என் இரட்சகரிடத்திலும், பசியுந் தாகமுமாயிருக்கிற நான்

சீவியத்தின் ஊற்றிடத்திலும், ஏழையாகிய நான் பரலோக இராசாவிடத்திலும், அடிமையாகிய நான் என் ஆண்டவரிடத்திலும், சிருஷ்டியாகிய நான் சிருஷ்டிகரிடத்திலும், துன்பங்களால் வருந்துகிற நான் எனது நேச தேற்றுகிறவரிடத்திலும் அண்டி வருகிறேன்.

ஆனால் நீர் என்னிடத்தில் எழுந்தருளிவர நான் பாக்கியம் பெற்றதெப்படி? நீர் உம்மைத்தானே எனக்குத் தந்தருளுகிறதற்கு நானார்? பாவியானவன் உமது சமூகத்தில் நிற்கத் துணிவதெப்படி? நீரும் பாவியிடத்தில் வரச் சித்தமாவதெப்படி? நீர் அடியேனை அறிந்திருக்கிறீர்; நீர் எனக்கு இந்தக் கிருபை செய்கிறதற்கு என்னிடத்தில் நன்மையானது ஒன்றுங் கிடையாதென்றும் நீர் அறிவீர். ஆகையால் என் நீசத்தனத்தை ஏற்றுக் கொள்ளுகிறேன், உமது தயாளத்தை அறிந்து கொள்ளுகிறேன், உமதிரக்கத்தைப் புகழுகிறேன், உமது அளவிறந்த நேசத்தைப் பற்றி உமக்கு நன்றியறிந்த தோத்திரஞ் செய்கிறேன். ஏனெனில் என் பேறுபலனைப் பற்றியல்ல, ஆனால் உம்மைப் பற்றியே அதாவது உமது தயாளம் அதிகமதிகமாய் எனக்கு விளங்கும்படியாகவும், தேவ சிநேகம் என்னிடத்தில் அதிகரிக்கும்படியாகவும் தாழ்ச்சியைக் குறையற நான் அநுசரித்து வரும்படியாகவும் அந்த உபகாரம் செய்கிறீர். அப்படிச் செய்வது உமக்குப் பிரியமும் சித்தமுமாயிருக்க, நீர் செய்தருளும் நன்மையைச் சந்தோஷத்துடன் பெற மனதாயிருக்கிறேன். ஆனால் என் அக்கிரமம் இதற்குத் தடையாயிராமல் இருந்தாலல்லோ தேவலை.

உ.– ஓ! மிகுந்த மதுரமும் தயையுமுள்ள சேசுவே! உமது திருசசரீரத்தின மகத்துவத்தை வருணித்துச் சொல்ல மனிதரில் எவனும் வல்லவனல்ல; இத்திருச் சரீரத்தை நான் உட்கொண்டு வருகிறதற்காக உமக்கு இடைவிடாத

தோத்திரஞ் செய்து வருவதோடுகூட எவ்வளவோ சங்கையும் நன்றியறிந்த தோத்திரமும் செய்ய வேண்டியிருக்கின்றது.

நான் என் ஆண்டவரைத் தக்கவிதமாய் ஆராதிக்கச சக்தியுள்ளவனல்ல, ஆயினும் பத்தியோடு அவரை உட்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்; ஆதலால் தேவநற்கருணை வழியாய் அவர் என்னுள்ளத்தில் வரும்போது நான் என்ன நினைக்கப் போகிறேன்? உமது சமூகத்தில் என்னைத்தானே முழுதுந் தாழ்த்தி, உமக்கு என் மேலுள்ள அளவிறந்த தயாளத்தை உயர்த்துவதைவிட அதிக பிரயோசனமும் உத்தமமுமான வேறென்ன நினைவு நான் நினைக்கப் போகிறேன்? ஆண்டவரே! நான் உம்மை வாழ்த்துகிறேன், சதாகாலத்திற்கும் உம்மைத் தோத்தரிக்க ஆசிக்கிறேன்; என் தாழ்மையையும் நீசத்தனத்தையும் நன்றாயறிந்து என்னை உமக்குக் கீழ்ப்படுத்துகிறேன்.

௩.– நீர் பரிசுத்தரில் உத்தம பரிசுத்தர், நானோ மகா பெரும் பாவியாயிருக்கிறேன். ஆயினும் இதோ உம்மை நோக்கிப் பார்க்கத் தகுதியற்றவனாகிய என்னைச் சந்திக்கும்படி நீர் உம்மைத் தாழ்த்தி வருகின்றீர்.

நீர் என்னிடம் வருகிறீர், என்னோடிருக்க ஆசைப்படுகிறீர், உமது பந்திக்கு என்னை அழைக்கிறீர். நான் புசிக்கிறதற்கு ஒரு பரலோக போசனம் "சம்மனசுக்களுடைய அப்பம்" அதாவது "பரலோகத்தினின்று இறங்கி உலகத்திற்குச சீவியம் கொடுக்கிற உயிருள்ள அப்பமாகிய" உம்மையே எனக்குத் தந்தருளச் சித்தமாகிறீர்.

4.– அதுதான் உமது நேசத்தின் அடையாளம், உமது உந்நத தயாளத்தின் விளக்கம்! கைம்மாறாக உமக்கு எவ்வளவோ

பலத்த நன்றியறிந்த தோத்திரமும் துதியும் செலுத்தப்பட வேண்டியது.

ஓ! இந்தத் தேவத்திரவிய அநுமானத்தை நீர் ஏற்படுத்தின கருத்து எவ்வளவோ உத்தமமும் பிரயோசனமுமான கருத்து. உம்மைத்தானே நீர் போசனமாகக் கொடுத்த போது அது எவ்வளவோ இன்பமும் மதுரமுமான விருந்து.

ஓ! ஆண்டவரே! உமது கிரியை எவ்வளவோ ஆச்சரியத்திற்குரியது! உமது புண்ணியம் எவ்வளவோ வல்லபமுள்ளது! உமது சத்தியம் எவ்வளவோ தவறாதது! ஏனெனில் "நீர் சொன்னீர்;" சகலமுமுண்டாயிற்று; நீர் கட்டளையிட்டதெல்லாம் செய்யப்பட்டன.

௫.– என் ஆண்டவராகிய சர்வேசுரா! மெய்யான தேவனும் மெய்யான மனிதனும் ஒன்றாகிய நீர் முழுமையும் கொஞ்சம் அப்பக் குணங்களுக்குள்ளேயும், கொஞ்சம் இரசக் குணங்களுக்குள்ளேயும் அடங்கியிருப்பதும், உட்கொள்ளு கிறவன் உம்மைப் புசித்தாலும், நீர் கொஞ்சங் கூடக் குறைந்துபோகாதிருப்பதும், மனிதப் புத்திக் கெட்டாததும் எல்லாரும் விசுவசிக்க வேண்டியதுமான ஆச்சரியத்துக்குரிய காரியம்.

சர்வத்திற்கும் ஆண்டவரே! எவருடைய ஒத்தாசையும் உமக்கு அவசரமில்லை. ஆயினும் நீர் தேவநற்கருணையின் வழியால் எங்களில் வாசஞ் செய்யச் சித்தமானீரே; உமது மகிமைக்காகவும் உமது நேசத்தின் இடைவிடாத ஞாபகத்திற்காகவும் நீர் விசேஷமாய் திட்டம் செய்து ஏற்படுத்தின உமது பரம பலியை, நான் சந்தோஷமும் பரிசுத்தமுமான மனச்சாட்சியோடு என் நித்திய இரட்சணியத்திற்காக அடிக்கடி நிறைவேற்றக்கூடுமாயிருக்கும்படி, என் ஆத்துமத்தையும்

சரீரத்தையும் மாசின்றிக் காப்பாற்றியருளும். என் ஆத்துமமே! இந்தக் கண்ணீர்க் கணவாயில் உனக்கு இவ்வளவு உந்நத வரமும் பெரிதான ஆறுதலும் அளிக்கப்பட்டதை நினைத்துச் சந்தோஷித்து தேவனுக்கு நன்றி செலுத்து. ஏனெனில் இந்தப் பரம இரகசியத்தை நிறைவேற்றிக்கொண்டு, சேசுகிறீஸ்து நாதருடைய திருச்சரீரத்தை உட்கொண்டு வரும்போதெல்லாம், உன் இரட்சணியத்தைப் பூர்த்தியாக்குகிறாய், கிறீஸ்துநாதருடைய பேறுபலன்களுக்கெல்லாம் பங்காளியாகிறாய்; ஏனென்றால் கிறீஸ்துநாதருடைய நேசம் ஒருபோதும் குறைவதில்லை, அவருடைய அளவிறந்த தயாளங்கள் ஒருபோதும் வற்றிப் போவதில்லை.

ஆனதால் எப்போதும் புது இருதயத்தோடு நீ அந்த உந்நதக் கிருத்தியத்திற்கு உன்னை ஆயத்தப்படுத்த வேண்டியது; இரட்சணியத்தின் மகத்தான அப்பரம இரகசியத்தை மிகுந்த கவனத்தோடு தியானிக்கவும் வேண்டியது. நீ பூசை செய்தால் அல்லது கண்டால் உனக்கு அது எப்படி காணப்பட வேண்டுமென்றால், அதே நாளில் கிறீஸ்து நாதர் பரிசுத்த கன்னிகையின் உதரத்தில் முதல்விசை இறங்கி மனிதனானது போலாவது, அவர் சிலுவையில் தொங்கி மனிதர் இரட்சணியத்திற்காகப் பாடுபட்டு மரித்தது போலாவது அவ்வளவு மேன்மையானதாகவும் நூதனமாகவும் சந்தோஷத்துக்குரியதாகவும் காணப்பட வேண்டியது.

யோசனை

அப்போஸ்தலரான அர்ச். அருளப்பர்பரவசமாகி பரலோக ஜெருசலேமுக்குக் கொண்டு போகப்பட்டு, சர்வேசுரனுடைய சிம்மாசனத்தின் நடுவில் தொண்டை

யறுக்கப்பட்டது போல ஒரு செம்மறிப்புருவையையும், தன்னைச் சுற்றிச் சர்வேசுரனால் பூலோகமெங்கும் அனுப்பப்படும் ஏழு அரூபிகளையும், இருபத்தினாலு விருத்தாப்பியரையும் கண்டார். இந்த விருத்தாப்பியர் செம்மறிப்புருவைக்கு முன்பாகச் சாஷ்டாங்கம் செய்தார்கள். தங்கள் கைகளில் வீணைகளையும், அர்ச்சியசிஷ்டர்களுடைய செபங்களாகிற பரிமளங்கள் நிறைந்த பாத்திரங்களையும் வைத்திருந்தார்கள். கொலை செய்யப்பட்டுச் சகல ஜாதி மனிதருக்குள்ளாகவிருந்த நம்மை இரட்சித்தவருக்குத் தோத்திரமாக ஒரு புதிதான சங்கீதம் பாடினார்கள். மேலும் கோடானுகோடி சம்மனசுகள் ஒருவாய்ப்பட்டாப்போலச் சொன்னதாவது: “கொலையுண்ட செம்மறிப்புருவை, வல்லபத்திற்கும், ஞானத்திற்கும், பலத்திற்கும், பெருமைக்கும், மகிமைக்கும், தோத்திரத்திற்கும் பாத்திரமானவர்” என்றார்கள். வான மண்டலத்திலும் பூமண்டலத்திலும், கடலிலும் தரையிலும் எங்குமிருக்கப்பட்ட சிருஷ்டிகளெல்லாம் வாய்த் திறந்து: “சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருக்கிறவருக்கும் செம்மறிப்புருவைக்கும் தோத்திரமும், துதியும் மகிமையும் வல்லபமும் சதாகாலத்திற்கும் உண்டாகக்கடவன” என்று கூறின. இப்போது வேறோர் காட்சியைப் பாருங்கள். நித்திய சிம்மாசனத்தில் சம்மனசுகளாலும் அர்ச்சியசிஷ்டர் களாலும் ஆராதிக்கப்பட்டு பரலோக மகிமையால் சூழப்பட்டிருக்கிற அந்த செம்மறிப்புருவை “வெகு அன்போடு நம்மிடத்தில் வருகிறார்.” கொஞ்ச அப்பத்தின் குணங்களுக்குள்ளாக மறைந்திருக்கிறார், ஏழை சிருஷ்டிகளுக்குத் தம்மைக் கொடுக்கிறார், நமது ஆத்துமத்தைச் சுத்திகரிக்கிறார். அதன் போசனமாகிறார். அவருடைய மாமிசம் நமது மாமிசத்தோடும், அவருடைய

இரத்தம் நமது இரத்தத்தோடும் மெய்யாகவே ஒன்றிப்பதனால் நமது சரீரத்திற்கும் போசனமாகிறார். அவர் நமதுள்ளத்தில் திரும்ப அவதாரமெடுக்கிறாரென்றே சொல்லலாம். ஓ! கண்டுபிடிக்கக்கூடாத பரம இரகசியமே! ஓ! கிறீஸ்துவே! சுய சீவியராகிய சர்வேசுரனுடைய குமாரனே! உமது வழிகள் ஆச்சரியத்திற்குரியவை! இந்தப் புத்திக்கெட்டாத பரம இரகசியத்தை எனக்கு விவரித்துக் காட்டக் கூடுமானவனார்? நான் வானமண்டல மேறினால் அங்கே நித்திய பிதாவின் மடியில் சோதிப்பிரதாபத்தோடு நீர் வீற்றிருப்பதைக் காண்கிறேன். பூலோகத்திற்கு இறங்கி வந்தாலோ, ஏழையும் நிர்ப்பாக்கியனுமான பாவியின் உள்ளத்தில் உம்மைக் காண்கிறேன். ஒரு பக்கத்தில் மகிமையின் அளில்லாத்தனத்திலும், மற்றோர் பக்கத்தில் நீசத்தனத்தின் அளவில்லாத்தனத்திலும் உம்மைக் காண்கிறேன். கெட்டுப்போன நீச மனிதன் ஆசித்து உம்மை அழைக்கும்போது அவனிடத்தில் நீர் வருவது போதாதென்றாற்போல, நீரே முந்தி அவனை அன்போடு திரும்பத் திரும்ப அழைக்கிறீர்; துன்பப்படுகிறவர்கள் அனைவரும் நம்மிடத்தில் வாருங்கள், நாம் உங்களைத் தேற்றுவோம்; வாருங்கள், இந்தப் பாஸ்காவை உங்களோடு புசிக்க வெகு ஆவலோடு ஆசித்தோம் என்று சொல்லி அழைக்கிறீர். போதும் ஆண்டவரே! போதும் நீரி; யாரென்று நினைவுகூர்ந்தருளும். நான் பாவி, நீசன்; ஆனாலும் நான் உம்மையண்டி வரும்போது, சம்மனசுக்களைப் போல வணக்கத்தோடும், அச்சத்தோடும், நடுநடுக்கத்தோடும் வரும்படி கிருபை செய்தருளும். என் நீசத்தனத்தை நானறிந்து உமது இரக்கத்தின்பேரில் என் நம்பிக்கையெல்லாம் வைத்துத் தேவ சிநேக மிகுதியினால் பற்றியெரிந்து உம்மை அண்டி வரும்படி எனக்குத் தயைசெய்தருளும். – ஆமென்சேசு.

3-D¶]iV«D

அடிக்கடி நன்மை வாங்குவதனுல் உண்டாகும் பிரயோசனம்

I.– (சீஷன்) ஆண்டவரே! உமது தானத்தைப் பெற்றுப் பயனடையவும் உமது தயாளத்தின் மிகுதியால் ஏழைக்கு நீர் முஸ்திப்பு செய்திருக்கிற திவ்விய பந்தியின் இனிப்பைச் சுகித்தனுபவிக்கவும், இதோ! உம்மிடத்தில் வருகிறேன். நான் ஆசிக்கக் கூடியதெல்லாமும், ஆசிக்க வேண்டியதெல்லாமும் உம்மிடத்தில் கண்டடைகிறேன்; நீரே என் இரட்சணியமும், ஈடேற்றமும், என் நம்பிக்கையும் பலமும், என் பாக்கியமும் மகிமையுமாயிருக்கிறீர்.

ஆனதால், ஆண்டவராகிய சேசுவே! இன்று உமது ஊழியனுடைய ஆத்துமத்தைச் சந்தோஷப் படுத்தியருளும், ஏனெனில் என் ஆத்துமத்தை உம்மை நோக்கி நான் எழுப்பினேன்.

இப்போது உம்மை பத்தியோடும் வணக்கத்தோடும் உட்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். சக்கேயாசைப் போல் உம்மால் ஆசீர்வதிக்கப்படவும், அபிரகாமின் மக்களுக்குள்ளாக எண்ணப்படவும் நான் பாத்திரவானாகத் தக்கதாக உம்மை என் விடுதிக்குள் வரவழைக்க ஆசிக்கிறேன். என் ஆத்துமம் உமது சரீரத்தை இச்சிக்கின்றது, என் இருதயம் உம்முடன் ஒன்றித்திருக்க ஆசிக்கின்றது.

உ.– உம்மை எனக்குக் கையளித்துவிடும், இதுவே போதும்; ஏனெனில் உம்மையன்றி ஆறுதலொன்றுமில்லை. உம்மையன்றி நான் இருக்கமுடியாது, நீர் என்னைச் சந்திக்காவிட்டால் நான் சீவிக்க முடியாது. ஆகையால் அந்தப் பரலோக ஆகாரத்தை நான் புசியாமல் வழியில்

சோர்ந்து விழாதபடிக்கு□ அடிக்கடி நான் உம்மை அண்டிவந்து, என் இரட்சணிய அவிழ்தத்தை உட்கொள்ள வேண்டியது.

அதனாலல்லோ, மிகவும் இரக்கமுள்ள சேசுவே! நீர் சனங்களுக்குப் பிரசங்கித்துப் பற்பல வியாதிகளைக் குணப்படுத்தின போது: □அவர்கள் வழியில் சோர்ந்து விழாதபடிக்கு அவர்கள் வீட்டுக்கு அவர்களைப் பட்டினியாய் அனுப்பிவிட நமக்கு மனமில்லை□ என்று ஒருநாள் திருவுளம் பற்றினீர்.

ஆதலால் விசுவாசிகளுக்கு ஆறுதலாகத் தேவ நற்கருணையில் எப்பொழுதும் வியாபித்திருக்கச் சித்தமாயிருக்கிற நீர் எனக்கும் அவ்விதமே செய்தருளும். ஏனெனில் நீர் ஆத்துமத்தின் இன்பமான போசனமாயிருக்கிறீர், உம்மைத் தகுந்த வண்ணம் புசிக்கிறவன் நித்திய மகிமைக்குப் பங்காளியும், சுதந்தரவாளனுமாவான்.

நான் அடிக்கடி தோர்வையடைந்து பாவத்தைக் கட்டிக்கொள்ளுகிறேன், வெகு சீக்கிரத்தில் வெதுவெதுப்புண்டாகிச் சோர்ந்து போகிறேன்; ஆனது பற்றி உமது திருச்சரீரத்தை உட்கொள்ளும்படி நான் அடிக்கடி செபத்தினாலும் பாவசங்கீர்த்தனத்தினாலும் என்னைப் புதுப்பித்துச் சுத்திகரித்து தேவஸ்நேக அக்கினியால் எரிவது எனக்கு மெத்த அவசரமாயிருக்கின்றது: இல்லாவிட்டால் நான் வெகு நாளைக்குத் தேவ நற்கருணை வாங்காமலிருந்து என் நல்ல பிரதிக்கினையினின்று நான் தவறிப் போவேன்.

3.– ஏனெனில் □மனிதனுடைய இந்திரியங்கள் அவனுடைய இளம்பிராய முதற்கொண்டு தின்மையை நாடி யிருக்கின்றன;□ இத் தெய்வீக மருந்தின்

உதவியினாலே தவிர மற்றபடி அவன் சீக்கிரத்தில் அதிக கெடுதியான பாவங்களில் விழுந்து விடுவான்.

திவ்விய நன்மை உட்கொள்ளுதல் தின்மையினின்று மீட்டிரட்சிக்கின்றது, நன்மையில் உறுதிப்படுத்துகின்றது. ஆதலால் இப்போதே நான் நன்மை வாங்கியும் அல்லது பூசை செய்தும் இவ்வளவு அடிக்கடி அசட்டையும் வெதுவெதுப்பாயிருக்க, தெய்வீக மருந்தை நான் சாப்பிடாமலும், இவ்வளவு பலத்த உதவியைத் தேடாமலும் இருந்தால், என்னமாய் இருப்பேனோ?

நாள்தோறும் திவ்வியபூசை செய்ய, அல்லது திவ்விய நன்மை வாங்க என்னிடத்தில் தகுதியான ஆயத்தமில்லாமலிருந்த போதிலும், இவ்வளவு பெரிய அநுக்கிரகத்திற்குப் பங்காளியாவதற்குத் தக்க நாட்களில் ஆகிலும் இந்தப் பரிசுத்த தேவத்திரவிய அநுமானத்தைப் பெற ஆசைப்படுவேன். ஏனெனில் பிரமாணிக்கமுள்ள ஆத்துமம் இந்த அழிவுக்குரிய சரீரத்தில் அடங்கி உமக்குத் தூரமாக இருக்கிற வரையிலும், அடிக்கடி தன்னுடைய தேவனை நினைத்துத் தன்னுடைய நேசரைப் பத்தியுள்ள மனதோடு உட்கொள்ளுவதே அதற்கு ஏகமும் பிரதானமுமான ஆறுதலாகின்றது.

4.– ஆண்டவராகிய சர்வேசுரா! சகல அரூபிகளுக்கும் சுபாவத்தையும் உயிரையும் கொடுக்கிற நீர் எனது ஏழை ஆத்துமத்தில் எழுந்தருளி வரவும், உமது தெய்வீகத்தையும் மனுஷீகத்தையும் எல்லாம் கொண்டு அதின் பசியை ஆற்றவும் தயை புரிகிறீர்! ஓ, இது எங்கள் மட்டில் உமக்குள்ள அன்பின் ஆச்சரியத்திற்குரிய கருணையல்லோ!

ஆ! தன் ஆண்டவரும் தேவனுமான உம்மைப் பத்தியாய் உட்கொள்ளவும், உம்மை உட்கொண்டு ஞான

சந்தோஷத்தால் பூரிக்கவும் பாத்திரமான ஆத்துமம் எவ்வளவோ பாக்கியமுள்ளது! அது உட்கொள்ளுகிற ஆண்டவர் எவ்வளவோ மகத்துவமுள்ளவர்! அது தன்னிடம் வரவழைக்கின்ற விருந்தாடி எவ்வளவோ அன்புள்ளவர்! அது கைக்கொள்ளுகிற துணைவர் எவ்வளவோ சௌந்தரியமுள்ளவர்! அது பெற்றுக் கொள்ளுகிற சிநேகிதர் எவ்வளவோ பிரமாணிக்க முள்ளவர்! எவ்வளவோ அழகும் மேன்மையும் பொருந்திய பத்தாவை அரவணைத்துக் கொள்ளுகின்றது! ஆசிக்கப்படவும் நேசிக்கப்படவும் தக்கதான எவ்வஸ்துக்களைப் பார்க்கிலும் இவர் நேசிக்கப்பட எவ்வளவோ தகுதியுள்ளவர்!

மிக்க மதுரம் பொருந்திய என் அன்பரே, பரலோகமும் பூலோகமும் அவைகளின் அலங்காரமனைத்தும் உமது சந்நிதானத்தில் மவுனமாயிருக்கக்கடவன! ஏனெனில் அவைகளிடத்தில் புகழ்ச்சிக்குரிய அலங்காரமா யிருக்கிறதெல்லாம் உமது உதாரத்துவத்தின் கிருபையினால் உண்டானதல்லாமல், அவை “அளவிறந்த ஞானமுடைத்தான” உமது சர்வ அலங்காரத்திற்கு ஒருகாலும் இணையாகமாட்டா.

யோசனை

ஆண்டவருடைய அப்பத்தைப் புசிப்பதற்கும் பாத்திரத்தைப் பானஞ் செய்வதற்கு முந்தி, நம்மைத்தாமே நாம் வெகு சாக்கிரதையோடு பரிசோதித்துப் பார்க்க வேண்டியது. ஆயினும் யாதோர் பொய்யான வணக்கமாவது, மிதமிஞ்சின அச்சமாவது தேவநற்கருணை வாங்குவதினின்று நம்மைத் தடுக்கும்படி விடக்கூடாது; நாம் என்னதான் செய்த போதிலும், இவ்வளவு மேலான தயவுக்கு தாமொருபோதும்

பாத்திரவான்களாகப் போவதில்லை. பரிசுத்தத் தனமாயிருக்கிறவருக்கு முன்பாக எவனும் சுத்தவானல்ல. எவனும் அர்ச்சியசிஷ்டனல்ல. ஆனால் நமது இரட்சகர் நம்மை நோக்கி வாருங்கள் என்று நம்மையழைக்கும்போது, நமது திர்ப்பாக்கியத்தை அறியாதவரல்ல; அதைக் குணப்படுத்துவதற்காகத்தான் நம்மைத் தம்மைத் தம்மிடம் வரவழைக்கிறார். நாம் அவரை அண்டிப் போவோம். “மற்ற மனிதரைப் போல் தானிராதிருப்பதற்காகச் சர்வேசுரனுக்கு நன்றியறிந்த தோத்திரஞ் ” செய்த கள்ள ஞானியான பரிசேயனைப் போலல்ல. தன் துர்க்குணங்களைத் தன்னுள்ளத்தில் மறைத்து வெளிக்கு வேஷங்காட்டும் கள்ளஞானி களுடைய ஆங்காரத்தைச் சர்வேசுரன் வெறுக்கிறார். ஆனால் “கண்களைப் பூமியை நோக்கித் தாழ்த்தி” மனஸ்தாபத்தினால் மார்பில் தட்டிக் கொண்டு, “ஆண்டவரே! என் பேரில் இரக்கமாயிரும், இந்த திர்ப்பாக்கியப் பாவிக்குத் தயை செய்தருளும்” என்று தாழ்ச்சியோடு வேண்டிக்கொண்ட ஆயக்காரனைப் போல் சர்வேசுரனை அண்டிப்போவோம். பாவசங்கீர்த்தனத்தினா லும், அமைதியினாலும் செபத்தினாலும், சேசுநாதருடைய திரு சரீரத்தையும் இரத்தத்தையும் உட்கொள்வதற்கு நாம் ஆயத்தம் செய்ய வேண்டியது மெய்தான்; ஆனால் நம்மாலானமட்டும் முழு இருதயத்தோடு ஆயத்தஞ் செய்த பிறகு தேவ நற்கருணை வாங்குகிறதற்கு நாம் பின்வாங்கினால், விலையேறப்பெற்ற தேவப்பிரசாதங்களை நாம் இழந்து விடுகிறோம், ஞான சீவியத்தையே இழந்து போகிறோம். ஏனெனில் “மனுமகனுடைய மாமிசத்தைப் புசியாமலும், அவருடைய இரத்தத்தைப் பானஞ் செய்யாமலும் போனால் தன்னிடத்தில் சீவித்திருப்பதில்லை;”

பாவமுண்டான நாள் முதல் நம்மிடத்திலுண்டான சாவின் காரணத்தை அழித்து விடும்படியாக, நாம் இடைவிடாமல் அவரை மன்றாடி வேண்டிக்கொள்ள வேண்டியது. □ஆண்டவரே! இந்த அப்பத்தை எங்களுக்கு எப்போதும் கொடுத்தருளும்; நித்திய சீவியத்தைக் கொடுக்குமென்று நீர் அறிவித்த அப்பத்தை எங்களுக்குத் தந்தருளும்,□ என்று யூதர்கள் சொன்னார்கள். சேசுநாதர் சுவாமி சமாரியா தேசத்தாளை நோக்கி: □ஸ்திரீயே, நாம் கொடுக்கிற ஜலத்தைப் பானஞ் செய்கிறவன் ஒருபோதும் தாகமாயிருக்கப் போவதில்லை□ என்றபோது, அவள்: □ஆண்டவரே! நான் இனிமேல் தாகமாயிராதபடிக்கும், இனிமேல் தண்ணீர் மொள்ள இவ்விடம் வராதிருக்கும்படிக்கும், எனக்கு அந்த ஜலத்தைக் கொடும்□ என்றாள். மனித சுபாவம் எப்போதும் சந்தோஷத்தையும் சுகத்தையும் தேடுகின்றது. சேசுநாதர் ஞான ஜலத்தைப் பற்றிப் பேச, அவள் பூலோகத் தண்ணீரைப் பற்றி நினைக்கிறாள். மனிதனுக்கு இவ்வுலக பாக்கியங்கள் எவ்வளவுதானிருந்தபோதிலும், பசியைப் போலவும் தாகத்தைப் போலவும் இருக்கிற அவனுடைய ஆசை ஒருபோதும் திருப்தியடைவதில்லை; இன்னும் வேண்டும், எப்போதும் வேண்டும், அதிகமதிகமாய் வேண்டும் என்கிறான். எப்போதும் பசியாயிராதிருக்க நீ ஆசிக்கிறாயோ? எப்போதும் தாகமாயிராதிருக்க நீ விரும்புகிறாயோ? அப்படியானால் அழியாத அப்பத்தை அண்டிவா! மனுமகனிடத்தில் ஓடிவா! அவர் சத்தியமும் சீவியமும் நிறைந்திருக்கிற தமது மாமிசத்தையும் இரத்தத்தையும் உனக்குத் தந்தருளுவார். ஏனெனில் அது யூதர்கள் சொன்னது போல் சூசையப்பரின் குமாரனுடைய சரீரமும் இரத்தமுமல்ல, ஆனால் சர்வேசுரனுடைய குமாரனின் சரீரமும் இரத்தமுமாயிருக்கிறது.

ஆண்டவரே! இந்த அப்பத்தை எனக்கு எப்போதும் தந்தருளும். இந்த அப்பத்தை உட்கொள்ள ஆசைப்படாதவனார்? இந்தத் திருப்பந்தியில் உட்காரச் சம்மதியாதவனார்? அதை எப்போதாவது விட்டுப் போகக் கூடுமானவனார்?

4-D ¶]iV«D

பத்தியோடு சற்பிரசாதம் உட்கொள்ளுகிறவர்களுக்கு உண்டாகும் நன்மைகள்

1.– (சீஷன்) என் ஆண்டவராகிய சர்வேசுரா! உமது ஊழியனாகிய நான் உமது உந்நத சற்பிரசாதத்தைத் தகுதியோடும் பத்தியோடும் அண்டிவரப் பாத்திர வானாகும்படி □உமது மதுரமுள்ள ஆசீர்வாதங்களால் நீர் என்னை எதிர்கொண்டு சந்தித்தருளும்.□

என் இருதயத்தில் தேவ சிநேகத்தை மூட்டிவிடும்; நான் ஆழ்ந்து கிடக்கும் அசமந்தத்தினின்று என்னை எழுப்பியருளும்; மதுரத்தின் ஊற்றைப்போன்ற இந்தத் தேவத் திரவிய அனுமானத்தில் அடங்கியிருக்கும் உமது அன்பின் மதுரத்தை என் ஆத்துமம் சுவைக்கும்படி □உமது வரப்பிரசாதத்தைத் தந்து என்னைச் சந்தித்தருளும்.□

இவ்வளவு பெரிய இரகசியத்தை நான் கண்டுணர என் ஞானக் கண்களுக்கு ஒளி தந்தருளும்; நான் அதைத் தளராத விதமாய் விசுவசிப்பதற்கு என் விசுவாசத்தைப் பலப்படுத்தி யருளும். ஏனெனில் அது உமது தெய்வீகத்தின் செய்கை, மனிதனுடையதல்ல ; அது உமது திவ்விய ஏற்பாடு, மனிதன் கண்டு ஏற்படுத்தினதல்ல. உள்ளபடி சம்மனசுக்களுடைய கூர்மையுள்ள புத்திக்கு முதலாய் எட்டாத இந்தப் பரம இரகசியத்தைத் தன் சுபாவ அறிவால் எண்ணவும் கண்டுபிடிக்கவும் தகுந்தவன்

எவனுமில்லை. ஆனதால் அயோக்கியப் பாவியும் வெறுந் தூசியும் சாம்பலுமாகிய நான் இவ்வளவு மேலான தேவ இரகசியத்தில் ஏதாகிலும் எப்படி ஆராய்ந்து கண்டுபிடிக்கக்கூடும்?

உ.– ஆண்டவரே, இந்தத் தேவத்திரவிய அனுமானத்தில் தேவனும் மனிதனுமான நீர் இருக்கிறீரென்று உண்மையாகவே விசுவசித்து, கபடற்ற மனதுடை யவனாய். நீர் எனக்குக் கட்டளையிட்ட வண்ணம் உறுதியும் தாழ்ச்சியுமான விசுவாசத்தோடும் முழு நம்பிக்கையோடும் உம்மை வணக்கமாய் அண்டி வருகிறேன்.

நான் உம்மை உட்கொள்ள வேண்டுமென்றும், தேவ சிநேகத்தால் நான் என்னை உம்மோடு ஐக்கியப்படுத்த வேண்டுமென்றும் சித்தமாயிருக்கிறீரல்லோ? ஆனதுபற்றி நான் தேச அக்கினியால் எரிக்கப்பெற்று முழுவதும் உருகி உம்மிலே ஒழுகவும், உமக்கப்பால் இனி ஆறுதல் தேடாமலிருக்கவும் உம்மைக் கெஞ்சுகிறேன், உமது தயவை மன்றாடுகிறேன்.

ஏனெனில் மிகவும் உன்னத மேன்மையுள்ள இந்தத் தேவத் திரவிய அநுமானம் ஆத்தும சரீரத்திற்கு ஆரோக்கியமுமாய், சகல ஞான வியாதிகளுக்கும் அவிழ்தமுமாயிருக்கின்றது. அது துர்க்குணங்களை நிவர்த்தியாக்குகின்றது, ஆசாபாசங்களை அடக்கிப் போடுகின்றது, வரப்பிரசாதத்தை அதிகப்படுத்துகின்றது, புண்ணியத்தை அதிகரிப்பிக்கின்றது, விசுவாசத்தை உறுதிப்படுத்துகின்றது, நம்பிக்கையைப் பலப்படுத்து கின்றது, தேவ சிநேகத்தை அது பற்றி எரிந்து சுவாலைவிடச் செய்கின்றது.

ங.– ஓ! என் சர்வேசுரா! என் ஆத்துமத்தைப் பாதுகாக்கிறவரே! மனித பலவீனத்தைப் பரிகரிக்கிறவரே! சகல ஆறுதல்களையும் தந்தருளுகிறவரே! பக்தியோடு

தேவ நற்கருணை உட்கொள்ளுகிற உமது நேயர்களுக்கு எத்தனையோ நன்மைகளை அளித்தீர், இன்னம் தினமும் அளித்துவருகிறீர்!

எப்படியென்றால் அவர்கள் அனுபவிக்கிற பற்பல துன்பங்களில் அவர்களுக்கு மிகுந்த ஆறுதல்களைப் பொழிகிறீர்; அவர்கள் அமிழ்ந்திருக்கிற மனமடிவினின்று அவர்களை மீட்டிரட்சித்து, அவர்கள் உமது பராமரிப்பின்மேல் நம்பிக்கை கொள்ளச் செய்கிறீர்; புதிதான வரப்பிரசாதத்தால் அவர்களை உள்ளத்தில் தேற்றித் தெளிவிக்கிறீர்; உம்மை உட்கொள்ளா முன்னே மனக்கலக்கமும் வெதுவெதுப்புமுள்ளவர்களா யிருந்தார்கள், உமது திவ்விய மாம்சத்தையும் இரத்தத்தையும் உட்கொண்ட பின்போ மேலான அமரிக்கையையும் சுறுசுறுப்பான பத்தியையும் அடைகிறார்கள்.

உம்மால் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்கள் தங்களிடத்தில் எவ்வளவு பலவீனமிருக்கிறதென்றும், உம்மிடத்தினின்று என்னென்ன நன்மை வரப்பிரசாதமடைகிறார்களென்றும் சரியாய் அறிந்து சுய பரீட்சையினாலே கண்டுபிடிக்கும்படி அவர்களை இவ்வித பராமரிப்பால் நடத்திவருகிறீர்! ஏனென்றால் அவர்கள் தங்கள் இயல்பிலே சீதளமுள்ளவர்களாய், கன்னெஞ்சராய், பத்திச்சுவை யற்றவர்களாயிருக்கையில், உம்மாலே உருக்கமும் சுறுசுறுப்பும் பத்தியுமுள்ளவர் களாகிறார்கள்.

மதுரத்தின் ஊறணியைத் தாழ்ச்சியோடு அண்டி வருகிறவன், அம்மதுரத்தின் ஒரு துளியையாவது சுவை பாராதிருப்பானோ? அல்லது அக்கினிச் சுவாலையின் அருகில் நிற்கிறவன் கொஞ்சமாவது உஷ்ணம் அடையாதிருப்பானோ? என் சர்வேசுரா, நீர்தான்

எப்போதும் நிறைந்து வழிந்துபோகிற ஊற்று, இடைவிடாதெரிந்து அவிந்து போகாத அக்கினி நீர்தான்.

4.- ஆனதால் இந்த ஊற்றில் குறைவில்லாமல் நான் மொண்டு திருப்தியாய்ப் பானஞ்செய்ய எனக்குக் கூடாமையா யிருந்தாலும், நான் முற்றும் வறண்டுபோகாத படி என் தாகத்தைத் தணிக்கக் கொஞ்சம் துளியாகிலும் அடைகிறதற்கு இந்தப் பரலோகச் சலத்து வாய்க்காலின் ஓரத்தில் என் வாயை வைத்துக்கொள்ளுவேன்.

ஞானாதிக்கர் பத்திசுவாலகரைப் போல் நான இன்மும்முற்றும்பரலோக்தை நாடினவனுமாய், தேவ சகே அக்கினி நிறைநதவனுமாய் இராதபோதிலும், பத்திச் சுறுக்காயிருக்கவும் என் இருதயத்தை ஆயத்தப்படுத்தவும் பிரயாசைப்ட்டு, சீவியங் கொடுக்கிற இந்தத் தேவத்திரவிய அநுமானத்தைத் தாழ்ச்சியோடு உட்கொள்ளுவேன். அப்போது அந்தத் தேவ அக்கினிச் சுவாலையில் நான் கொஞ்சமாவது அடைவேனல்லோ.

நல்ல சேசுவே! மிகவும் பரிசுத்த இரட்சகரே! வருந்திச் சுமை சுமக்கிறவர்கள் அனைவரும் நம்மிடத்தில் வாருங்கள், நாம் உங்களுக்கு இளைப்பாற்றியைக் கட்டளையிடுவோம் என்று சகலரையும் உம்மிடத்தில் அழைக்கச் சித்தமானவரே! எனக்குக் குறைவு படுகிறதெல்லாவற்றையும் தயவோடு இரக்கத்தோடு நீரே எனக்குத் தந்தருளும்.

5.- நானோ நெற்றி வேர்வை வேர்க்க உழைக்கிறேன், இருதய வியாகுலத்தால் உபாதிக்கப்படுகிறேன், பாவச் சுமையால் அமிழ்ந்து போகிறேன், சோதனைகளால் கலங்குகிறேன், அநேக துர் ஆசாபாசங்களில் அகப்பட்டுத் தவிக்கிறேன்; என் ஆண்டவராகிய சர்வேசுரா! என் இரட்சகரே! உம்மையன்றி எனக்கு உதவுகிறவர் என்னை இரட்சிக்கிறவர் எவருமில்லை ; ஆனதால் நீர் என்னைத் தற்காத்து நித்திய சீவியத்துக்கு என்னைக் கூட்டிக் கொண்டு போகும்படி, என்னையும் எனக்குச் சொந்தமான யாவையும் உமக்குக் கையளிக்கிறேன்.

உமது சரீரத்தையும் இரத்தத்தையும் எனக்குப் போசனமாகவும் பானமாகவும் ஆயத்தப்படுத்தின நீர் உமது திருநாமத்திற்குத் தோத்திரமும் மகிமையும் உண்டாகும்படி என்னைக் கையேற்றுக் கொள்ளும்.

என் ஆண்டவராகிய தேவனே! என் இரட்சகரே! உமது சற்பிரசாதத்தின் பரம இரகசியத்தை நான் அடிக்கடி பெறுவதனால், என் பத்தியும் சிநேகமும் வளரும்படியாக அநுக்கிரகம் செய்தருளும்.

யோசனை

சேசுநாதர் சுவாமி பூலோகத்தை விட்டுப் போகும்போது தமது அப்போஸ்தலர்களுக்குத் தேற்றுகிறவரான இஸ்பிரீத்து சாந்துவை அளிப்பதாக வாக்களித்தார். புது உடன்படிக்கையின் தேவத்திரவிய அநுமானங்களில் இந்த இஸ்பிரீத்துசாந்துவானவர்தான் நமக்குக் கொடுக்கப்படுகிறார். பிதாவினுடையவும் சுதனுடையவும் நேசமாயிருக்கிறவராய், அவர் நமது பலவீனத்திற்கு உதவி செய்கிறார்: தகுந்த விதமாய் நாம் கேட்க அறியாதிருப்பதால் இஸ்பிரீத்து சாந்துவானவரே நமக்கு வேண்டியவைகளைக் கேட்கிறார். இருதயங்களைப் பரிசோதிக்கிற கடவுள் இஸ்பிரீத்து சாந்துவானவர் ஆசிப்பதை அறிகிறார், ஏனெனில் இவர் சர்வேசுரனுடைய சித்தப் பிரகாரமாகவே புண்ணியவான்களுக்காக மன்றாடிக் கேட்கிறார். வல்லபமும் மதுரமுமான பிரசாதத்தினால் நம்முடைய

மனது நன்மையை நாடும்படி செய்கிறார். அதைச் சுத்திகரிக்கிறார், அதைத் தேவனிடமாக உயர்த்துகிறார். வார்த்தையானவர் நமது ஒளியாயிருப்பது போல இஸ்பிரீத்து சாந்துவானவர் நமது பலமாயிருக்கிறார். நம்மிடத்தில் சேசுகிறீஸ்துநாதர் இருக்கும்போது வார்த்தையானவரே நம்முடையவராயிருக்கிறாரல்லாமல், அவரிடத்திலிருந்து புறப்படுகிற இஸ்பிரீத்துசாந்துவானவரும் நம்முடையவராகிறார். இருவரும் இரட்சகருடைய திரு மனுஷீகத்தை எந்நேரமும் சொல்லொண்ணா வரங்களால் அலங்கரித்துக் கொண்டிருக்க, திவ்விய நற்கருணையில் சேசுநாதருடைய சரீரத்தையும் இரத்தத்தையும் ஆத்துமத்தையும் தேவ சுபாவத்தையும் உட்கொண்டு அவரோடு ஒன்றித்திருக்கிற நாம் மேற்படி சகல வரங்களுக்கும் பங்காளிகளாகிறோம்; அவரிடத்தில் புத்தியின் பூரண சம்பத்தும், ஞானத்தினுடையவும் மேலான சாஸ்திரத்தினுடையவும் திரவியம் அனைத்தும் உண்டு. அந்தத் திரவியங்களைத் தேவநற்கருணையென்னும் தேவத் திரவிய அநுமானத்தின் வழியாக நமக்குத் திறந்து வைக்கிறார். நமது அவசரங்களுக்குத் தக்காப்போல அந்தப் பரலோக ஆஸ்திகளை நமக்களிக்கிறார். அதே நேரத்தில் அர்ச்சிக்கிறவரான இஸ்பிரீத்து சாந்துவானவர் தமது தேவ அக்கினிச் சுவாலைகளை நம்மிடத்தில் மூட்டிவிடுகிறார்; இவைகள் நம்மிடத்தில் மீதியான பாவ அசுத்தங்களைப் போக்குகின்றன, மோட்ச பாக்கியத்தின் முன்சுவையைச் சுகிக்கச் செய்கின்றன, இவ்வுலகத்தில் நமது சோதனைக் காலத்தின் முடிவு வரும்போது நாம் நித்திய பாக்கியத்தைப் பூரணமாய்ச் சுதந்தரித்துக் கொள்ளும்படியாக இப்போது நம்மை ஆயத்தப்படுத்துகின்றன. ஆனதால் தேவ வரப்பிரசாதங்களின் ஊற்றை

அண்டிப்போங்கள், பீடத்தை அண்டிப் போங்கள், சேசுநாதரிடத்தில் போங்கள். "ஆண்டவரே, நாங்கள் யாரிடத்தில் போவோம்? உம்மிடத்தில் மாத்திரமல்லோ நித்திய சீவியத்தின் வார்த்தைகள் இருக்கின்றன." நாங்கள் சோர்ந்து போகிறோம், நீர் எங்களைத் திடப்படுத்துகிறீர்; கஸ்திப்படுகிறோம், எங்களுக்கு ஆறுதல் சொல்கிறீர்; எங்களிடத்தில் உள்ளும் புறமும் பெருங்காற்றெழும்ப அலைமோதுகிறோம். "நீர் காற்றுக்குக் கட்டளையிடுகிறீர். உடனே பெருத்த அமரிக்கை உண்டாகின்றது." ஓ! என் ஆண்டவரே! உம்மை மாத்திரம் ஆசிக்கிறேன். "என் நேசர் எனக்குச் சொந்தம், நான் அவருக்குச் சொந்தம்; நான் அல்ல என்னிடத்தில் சீவிக்கிறது, சேசுகிறீஸ்து நாதரே என்னிடத்தில் சீவிக்கிறார்" என்று எப்போதுதான் நான் சொல்லக் கூடுமாயிருப்பேன்?

5-D¶]iVKD

சற்பிரசாதத்தின் மகத்துவமும் குருத்துவ அந்தஸ்தின் பெருமையும்

1.– (கிறீஸ்துநாதர்) நீ சம்மனசுக்களுடைய பரிசுத்ததனமும் ஸ்நானக அருளப்பருடைய அர்ச்சிஷ்டத்தனமுமுடையவனானாலும் இந்தத் தேவத்திரவிய அநுமானத்தைப் பெறவோ, கையால் தொடுவதற்கும் கூடவோ தகுதியுடையவனாக மாட்டாய். ஏனெனில் மனிதன் கிறீஸ்துநாதருடைய சரீரத்தைத் தேவ வசீகரம் செய்கிறதும் கையில் ஏந்துகிறதும், சம்மனசுக்களுடைய அப்பத்தைப் போசனமாக உட்கொள்ளுகிறதும், அவனுடைய பேறுபலன்களைப் பார்த்து அவனுக்குக் கொடுக்கப்படுகிறதல்ல.

சம்மனசுக்களுக்குக் கொடுக்கப்படாத அதிகாரம் இதோ குருக்களுக்குக் கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது; இவர்களின் மகத்துவம் எவ்வளவு உந்நதமானது! ஏனெனில் திருச்சபை முறையின்படி அபிஷேகம் பெற்ற குருக்கள் மாத்திரமே திவ்விய பூசை செய்து கிறீஸ்துநாதருடைய சற்பிரசாதத்தைத் தேவ வசீகரஞ் செய்ய அதிகாரமுடையவர்களா யிருக்கிறார்கள்.

குருவானவர் சர்வேசுரனுடைய மெய்யான ஸ்தானாதிபதியாய், அவருடைய கட்டளையின்படியும் ஏற்பாட்டின்படியும் தேவ வாக்கியங்களையே உச்சரிக்கிறார்; ஆனால் இந்தப் பரம இரகசியத்தின் பிரதான காரணக்கர்த்தாவாய் மறைவாயிருந்து இதை நிறைவேற்றுகிறவர் சர்வேசுரனே; இவருடைய சித்தத்திற்குச் சகலமும் கீழ்ப்படிகின்றது.

உ.– ஆகையால் இந்த மகா உன்னத அனுமானத்தில் உன் சொந்தப் புலன்களையும் அல்லது யாதொரு பிரத்தியட்சமான அடையாளத்தையும் கொண்டு விசுவசியாமல் தேவனுடைய சர்வ வல்லபத்தைப் பற்றியே விசுவசிக்க வேண்டியது. ஆனபடியால் பயபக்தி மரியாதையோடு இந்தக் கிருத்தியத்தை நீ செய்ய வேண்டியது.

மேற்றிராணியார் உன்பேரில் கரங்களை நீட்டி உனக்கு எப்பேர்ப்பட்ட அலுவலைக் கொடுத்தாரென்று கவனித்து யோசனை செய். இதோ! நீ பூசை செய்யும்படி குருவானவராய் அபிஷேகம் செய்யப்பட்டாய்; இப்போது தக்க ஆசாரத்தோடும், பக்தியோடும், தக்க காலத்திலும் சர்வேசுரனுக்குப் பூசைப்பலி ஒப்புக்கொடுக்கவும், மாசற்றவனாய் நடந்துகொள்ளவும் கவனமாயிரு.

உன் சுமை குறைவானதல்ல ; ஒழுங்குகளின் பந்தனத்தால் அதிக நெருக்கமாய்க் கட்டப்பட்டாய்; புண்ணிய சாங்கோபாங்கத்தில் அதிகமாய் வர்த்திக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறாய். குருவானவர் சகல புண்ணியங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு மற்றவர்களுக்கு நல்லொழுக்க மாதிரிகை காண்பிக்க வேண்டியது. அவருடைய நடத்தை மனிதருடைய சாதாரண மாதிரிகையாக இருக்கத்தகாது; ஆனால் பரலோகத்தில் சம்மனசுகளுடையவும், பூமியில் உத்தம புண்ணியவான்களுடையவும் நடத்தை மாதிரிகையாக இருக்க வேண்டியது.

ன.– திரு உடைகளை அணிந்திருக்கிற குருவானவர், தனக்காகவும் சகல சனங்களுக்காகவும் சர்வேசுரனைப் பணிவோடும் தாழ்ச்சியோடும் மன்றாடுவதற்காகக் கிறீஸ்துநாதருடைய ஸ்தானாதிபதியாயிருக்கிறார். கிறீஸ்து நாதருடைய பாடுகளை எப்போதும் ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளும்படி ஆண்டவருடைய சிலுவையடையாளத்தை முன்னும் பின்னும் தரிக்கிறார். கிறீஸ்துநாதருடைய திருமாதிரிகைகளைக் கவனமாய் நோக்கவும் அவைகளை உருக்கமாய்க் கண்டுபாவிக்கவும் பூசை உடுப்பின் முன்புறத்தில் சிலுவையைத் தரிக்கிறார். பிறரால் தனக்கு நேரிடும் துன்பதுரிதங்களனைத்தும் சர்வேசுரனைப்பற்றிப் பொறுமையாய்ச் சகித்துக் கொள்ளும்படி பின்புறத்தில் சிலுவை வரையப் பட்டிருக்கின்றது. தன் சொந்தப் பாவங்களைப் பற்றி அழுகிறதற்காக முன்புறத்தில் சிலுவை தரித்திருக்கிறார்; மற்றவர்கள் கட்டிக் கொண்ட குற்றங்களுக்காக மனதிரங்கிக் கண்ணீர் சொரியும்படி பின்புறத்தில் சிலுவையடையாளம் அணிந்திருக்கிறார். ஏனெனில் சர்வேசுரனுக்கும் பாவிக்கும் நடுவே தான் மத்தியஸ்தனாக

ஏற்படுத்தப்பட்டிருப்பதை மறந்து விடாதிருக்கவும், தேவ ஒத்தாசையையும பாவ மன்னிப்பையும் அடையுந் தனையும் செபத்திலும் திருப்பலியிலும் அவர் சோர்ந்து போகாதிருக்கவும் வேண்டும்.

குருவானவர் திருப்பலிப் பூசை செய்யும்போது, சர்வேசுரனுக்குத் தோத்திரம் செய்கிறார், சம்மனசுக் களுக்கு ஆனந்தம் வருவிக்கிறார், திருச்சபைக்கு நன்மாதிரிகை காண்பிக்கிறார், சீவியருக்கு உதவி செய்கிறார், மரித்தோருக்கு இளைப்பாற்றி வருவிக்கிறார், தன்னையும் சகல நன்மைகளுக்குப் பங்காளியாக்கிக் கொள்ளுகிறார்.

யோசனை

நமது சத்திய வேத குருத்துவத்தின் மகத்துவத்தை நன்றாய்க் கண்டுபிடிப்பதற்கு அதற்குரிய இலட்சணங்களையும் அதற்கு விசேஷ விதமாய் இடப்பட்ட தெய்வீக முத்திரையையும் நாம் ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டியது. முந்தமுந்த குருத்துவம் ஏகமாயிருக்கின்றது; "ஒரே சர்வேசுரன் மாத்திரமே இருப்பதுபோல, சர்வேசுரனுக்கும் மனிதருக்கும் மத்தியஸ்தர் ஒருவரே ; நமது விசுவாசத்தின் அப்போஸ்தலரும் சிரேஷ்ட குருவுமாகிறவர் சேசுகிறீஸ்துநாதர்தான். அவர் நமக்காகப் பரிந்து பேசுவதற்காக என்றென்றும் சீவித்திருக்கிறார். ஆதலால் பரம கிருத்தியங்களை நடத்துகிற ஒவ்வொரு குருவும் சேசுகிறீஸ்துநாதருடைய ஸ்தானாதிபதி. இன்னும் சொல்ல வேண்டுமானால் சேசுகிறீஸ்துநாதராகவே இருக்கிறார். கிறீஸ்துநாதரே தமது ஸ்தானாதிபதி சொல்லும் வார்த்தைகளையும், செய்யுங் கிருத்தியங் களையும் நிறைவேற்றுகிறார். அவரே கட்டுகிறார்,

அவிழ்க்கிறார்; அவரொருவரே வரப்பிரசாதம் அளிக்கிறார்; அவரே பரிகாரப் பணியைத் தமது பிதாவுக்குப் பலியிட்டு ஒப்புக்கொடுக்கிறார். இப்பலியும் ஏகம், ஏனெனில் "சேசுகிறீஸ்து நாதர் தமது சொந்த இரத்தத்தின் சக்தியால் ஒருவிசை மகா பரிசுத்த ஸ்தலத்திலே பிரவேசித்தபிறகு நித்திய இரட்சணியத்தை முடித்தார்." ஆனதால் ஒரே பலி, ஒரே குருவானவர், ஒரே குருத்துவம்; சேசு தமது திருச்சபையின் சகல குருக்களுள் காணப்படாத தலை குருவாகி, உலக முடிவு பரியந்தம் பூமியில் தமது வேலையைத் தொடர்ந்து நடத்துவதற்குச் சகல திக்குத் திசைகளிலும் காணப்படுகிற விதமாய்ப் பெருக்கப்படுகிறார்.

குருத்துவம் பொதுவாகவும் இருக்றது. ஏனெனில், சகல சனங்களும் சேசுநாதருக்குச் சுதந்தரமாகக் கையளிக்கப்பட்டார்கள்; சூரியன் உதயமாகி அஸ்தமிக்கிற வரையிலும் சர்வ இடங்களிலும் ஆண்டவருக்குத் திவ்விய பலி பூசை நிறைவேற்றப்பட்டுக் காணிக்கை ஒப்புக்கொடுக்கப்பட வேண்டியது.

குருத்துவம் நித்தியமானது; ஏனெனில் அநாதி காலத்திலும் "நீர் எனது குமாரன், இன்றைய தினம் நாம் உம்மைச் சனிப்பித்தோம், மெல்கிசெதேக் முறையின் பிரகாரம் நீர் நித்தியமாய்க் குருவாயிருக்கிறீர்" என்று கிறீஸ்துநாதருக்குச் சர்வேசுரன் சொல்லுகிறார்.

அது பரிசுத்தமானது. ஏனெனில் "அர்ச்சியசிஷ்டரும், மாசில்லாதவரும், பரிசுத்தரும், பாவிகளினின்று பிரிக்கப் பட்டவரும், பரலோகத்திற்கு மேலாக உயர்த்தப்பட்ட வருமான பிரதான குரு நமக்கிருப்பதே தகுதி." நித்திய குருத்துவம் பெற்றவரால் செபிக்கப்பட்ட பசாசுக்களும் "நீர் சர்வேசுரனுடைய பரிசுத்தராயிருப்பதை நாங்கள்

அறிந்திருக்கிறோம்" என்று அவரைப்பற்றி சாட்சி சொல்லுகின்றன.

ஓ! குருவானவருடைய மகத்துவம் எவ்வளவோ உயர்ந்தது, எவ்வளவோ மேலானது! ஆனால் எவ்வளவோ அதறகு அஞ்ச வேண்டியிருக்கறது! குருத்துவம் ஏகமாயிருக்க, குருவானவருக்குக் கிறீஸ்துநாதருடைய அதிகாரத்தில் பங்குண்டு; கிறீஸ்துநாதரிடமாயும், கிறீஸ்து நாதரோடும் குரு சிலுவைப்பலி ஒப்புக்கொடுக்கிறார், ஏனெனில் அதுவே பீடத்தில் இரத்தம் சிந்தாத விதமாய்த் தினமும் புதுப்பிக்கப்பட்டு வருகிறது. சீவியத்தின் அப்பமும் பானமுமாகிய கிறீஸ்துநாதருடைய சரீரத்தையும் இரத்தத்தையும் விசுவாசிகளுக்குப் பகிர்ந்து கொடுக்கிறார்; உலக இரட்சணியத்திற்காகச் சர்வேசுரனுடைய சுதன் வேலையை ஏற்றுக் கொள்ளுகிறார். குருவானவருடைய கடமைகளோவெனில் அவருடைய பட்டத்தின் மகத்துவத்திற்குத் தக்கவைகளாயிருக்கின்றன; "பரிசுத்தரா யிருங்கள், ஏனெனில் உங்கள் ஆண்டவரும் தேவனுமா யிருக்கிற நாம் பரிசுத்தராயிருக்கிறோம்" என்ற வாக்கியம் குருவானவருக்குத்தான் விசேஷமாய்ச் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. ஆ! சேசுவே! பலவீனனும் நிர்ப்பாக்கியப் பாவியுமான நான் எவ்விதம் நீர் என்னிடம் கேட்கும் அர்ச்சியசிஷ்டதனத்தை அடையப் போகிறேன்? நான் நினைக்கும்போது எனக்கு நடுக்கமெடுக்கிறது. நீர் உமது தயாளத்தால் என்னைத் திடப்படுத்தி என்னை நோக்கி "இது மனிதரால் கூடாத காரியம், ஆனால் சர்வேசுரனால் முடியாததொன்றுமில்லை" என்று எனக்குச் சொல்லாமல் போனால் நான் அவநம்பிக்கைக்குள்ளாவேன் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

6-D ¶] ìV«D

சற்பிரசாதம் பெறுவதற்குமுன் சர்வேசுரனை நோக்கி விண்ணப்பம்

(சீஷன்) ஆண்டவரே! உமது மகத்துவத்தையும் என் நீசத்தனத்தையும் நான் நினைத்துப் பார்க்கையில் எனக்கு மெத்தவும் பயமுண்டாகின்றது, என் உள்ளம் கலங்குகின்றது. ஏனெனில் நான் உம்மை அண்டி வராவிட்டால், சீவியத்தை விட்டகன்று போகின்றேன்; தகுதியற்ற விதமாய் உம்மை அண்டி வந்தாலோ, நான் குற்றவாளியாகிறேன். ஆனதால், என் சர்வேசுரா! என் அவசரங்களில் எனக்கு உதவிபுரிந்து புத்தி படிப்பிக்கிறவரே! நான் செய்ய வேண்டியதென்ன?

நீரே நேரான வழியை எனக்குக் கற்பித்தருளும். தேவ நற்கருணை வாங்க உதவியான யாதொரு சுருக்கமான ஆயத்த முயற்சியை எனக்குப் படிப்பித்தருளும். ஏனெனில் உமது தேவத்திரவிய அநுமானத்தை உத்தம பிரகாரம் வாங்கவாகிலும் இவ்வளவு மகத்துவமுள்ள திவ்விய பூசையைச் செய்யவென்கிலும், எவ்வளவு பத்தி வணக்கத்தோடு என் இருதயத்தை ஆயத்தப்படுத்த வேண்டும் என்பதை அறிவது எனக்கு மெத்த அவசியம்.

யோசனை

செபத்தியானம் செய்வதற்கு முன் தன் ஆத்துமத்தை ஆயத்தப்படுத்துவது அவசியமானால் சற்பிரசாதம் உட்கொள்ளுமுன் ஆயத்தப்படுத்துவது எவ்வளவோ அவசியம்; அதைப்பற்றித்தான் அர்ச். சின்னப்பர்: "மனிதன் தன்னைத்தானே பரிசோதித்து இந்த அப்பத்தினின்று புசிக்கக் கடவான், இந்தப் பாத்திரத்தினின்று குடிக்கக் கடவான்; ஏனெனில் தகுதியற்ற விதமாய்ப் புசித்துப் பானம் செய்கிறவன், அது

ஆண்டவருடைய சரீரமென்று யோசியாதபடியால், தன் நித்திய ஆக்கினைத் தீர்ப்பையே புசித்துப் பானம் செய்கிறான்" என்று சொல்லுகிறார். ஆனால் ஐயோ! ஆண்டவரே! நான் எவ்வளவுக்கு என்னைப் பரிசோதித்துப் பார்க்கிறேனோ, உமது சரீரத்தினுடையவும் இரத்தத்தினுடையவும் ஆராதனைக்குரிய தேவத்திரவிய அனுமானத்தில் உம்மோடு என்னை ஒன்றிக்க அவ்வளவுக்கு அபாத்திரவானென்று கண்டுகொள்ளுகிறேன். ஆயினும் நான் "உமது மாமிசத்தைப் புசித்து, உமது இரத்தத்தைப் பானம் செய்யாமல் போனால், நான் உயிரோடிருக்கப் போவதில்லை." உமது பந்தியில் வந்து அமர எனக்கு அளவற்ற ஆசையுண்டு. ஆனால் நான் அபாத்திரவானானதால் "கலியாண உ டுப்புத் தரியாமல் நீ இவ்விடத்தில் ஏன் பிரவேசித்தாய்? இவனுடைய கால்களையும் கைகளையும் கட்டி வெளி இருட்டில் போடுங்கள், அங்கே அழுகையும் பற்கடிப்பும் இருக்கும்" என்ற வார்த்தைகளைக் கேட்க அஞ்சுகிறேன். ஆனதால் நான் என்ன செய்வேன்? நான் ஆண்டவருக்கு முன் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து தாழ்ச்சியோடும் நம்பிக்கையோடும் சொல்வேன்: "ஆண்டவரே! பாவியாகிய என் மேல் இரக்கமாயிரும்." நான் திவ்விய பந்தியில் உட்கார என்னைத் தகுதியுள்ளவனாக்கியருளும். நீர் எனக்கு உதவியாக வராவிட்டால் நான் ஒருபோதும் பாத்திரவானாகப் போவதில்லை, என்றென்றைக்கும் அந்தத் திருப்பந்திக்குப் பங்காளியாகப் போவதில்லை ; ஆனால் ஆண்டவரே! நிர்ப்பாக்கியனான என்பேரில் உமது திருக்கண்களைத் திருப்பியருளும். ஆண்டவரே! உமது பேரில் என் நம்பிக்கை வைத்தேன். நித்தியத்திற்கும் நான் கலக்கம் கொள்ளப் போவதில்லை.

7-D¶]ìV«D

ஆத்தும சோதனையும் சீவியத்தை ஒழுங்குபடுத்திக்கொள்ள பிரதிக்கினையும்

1.– (கிறீஸ்துநாதர்) இந்தத் திவ்விய பலியை நிறைவேற்றவும், சேசுகிறீஸ்துநாதருடைய சரீரத்தைக் கையில் ஏந்தவும் உட்கொள்ளவும், குருவானவரிடத்தில் மிகுந்த மனத்தாழ்ச்சியும் ஆழ்ந்த வணக்கமும் பூரண விசுவாசமும் தேவனை ஆராதிக்கச் சுத்தக் கருத்தும் முக்கியமாய் விளங்கவேண்டியது. ஆதலால் உன் ஆத்துமத்தைக் கவனமாய்ப் பரிசோதித்து, கூடுமானமட்டும் உண்மையான மனஸ்தாபத்தாலும் தாழ்ச்சியுள்ள பாவசங்கீர்த்தனத்தாலும் அதைச் சுத்தப்படுத்து; அவ்விதம் உன்னை நம்மிடம் வரத் தடுக்கவும் உன் மனதைக் குத்தவும் கூடிய எந்த தோஷமும் உன் ஆத்துமத்தில் உனக்குத் தெரிந்தமட்டுமாகிலும் நிற்காது. பொதுவில் உன் சகல பாவங்களின்பேரிலும் வெறுப்புக் கொள்வதுமல்லாமல், நாள்தோறும் நீ செய்கிற பிசகுகளுக்காக விசேஷமாய் அதிக கஸ்திப்பட்டு அழக்கடவாய். பிறகு அவகாசமிருந்தால், உன் துரிச்சைகளால் உண்டாகும் சகல பலவீனங்களையும் உள்ளாந்தரத்தில் தேவனிடம் சங்கீர்த்தனம் செய்.

உ.– நீ அழுது பிரலாபிக்க வேண்டும், ஏனென்றல்: நீ இன்னும் இவ்வளவு சரீரசுகப் பிரியனும், உலகப் பிரியனும், ஆசாபாசங்களைச் சரியாய் அடக்காதவனும், ஆசாபாச நாட்டம் நிறைந்தவனும், வெளிப்புலன்களை நன்றாய்க் காக்காதவனும், வீண் சிந்தைகளில் அடிக்கடி சிக்கிக் கொண்டவனும், இவ்வுலகக் காரியங்களைக் கவனிக்க அதிகச் சார்புள்ளவனும், உன் ஆத்துமத்தைக் குறித்து யோசிப்பதிலோ அசட்டை செய்கிறவனும்,

உல்லாசத்திற்கும் சிரிப்புக்கும் நாட்டமுள்ளவனும், அழுகைக்கும் மனஸ்தாபத்திற்குமோ கன்னெஞ்சனும், அசட்டையாயிருக்கவும் சரீரசுக போகம் தேடவும் மிகவும் தீவிரமுள்ளவனும், தபசுக்கும் ஞான சுறுசுறுப்புக்குமோ சோம்பலுள்ளவனும், நவமான செய்திகளைக் கேட்கவும் அழகான காட்சிகளைப் பார்க்கவும் அதிக ஆசையுள்ளவனும், தாழ்மையும் நிசிதமுமானவை களைத் தெரிந்து கொள்ளவோ பிரியமில்லாதவனும், பணத்தைச் சேகரிப்பதற்குப் பேராசை கொண்டவனும், கொடுப்பதற்கு உலோபியும், வைத்திருக்கிறதைக் காப்பாற்றுகிறதற்குப் பிசுனமுள்ளவனும், பேசுகையில் சற்றும் யோசியாதவனும், மவுனம் சற்றும் காக்க மாட்டாதவனும், நடத்தையில் கிரமமற்றவனும், கிரியைகளில் அவிவேக முள்ளவனும், போசனத்தில் மிகவும் பிரியமுள்ளவனும், தேவ வாக்கியங்களைக் கேட்பதிலோ பிரியமற்றவனும், இளைப்பாறச் சுறுக்குள்ளவனும், வேலை செய்யவோ மந்தமுள்ளவனும், கதை கேட்பதில் கவனம் செலுத்துபவனும், இராப் பிரார்த்தனையில் தூங்கி விழுந்து அது சீக்கிரம் முடியாதாவென்று பார்த்து அதைக் கவனியாமல் பராக்காயிருக்கிறவனும், கடமைச் செபங்களைச் செய்வதில் அசட்டையுள்ளவனும், திவ்விய பூசை செய்வதில் பக்தியில்லாதவனும், வெகு அரிதாய் உள்ளத்தில் முழுதும் அடங்கியிருக்கிறவனும், சுறுக்கில் கோபங் கொள்பவனும், பிறரை வருத்தப்படுத்தலாகாது என்பது பற்றி கவலையற்றவனும், பிறருடைய கிரியைகளைத் தீர்மானிக்க நாட்டமுள்ளவனும், பிறரைக் கண்டிப்பதில் கடுமையுள்ளவனும், செல்வ காலத்தில் சந்தோஷ மயக்கமுள்ளவனும், துன்ப காலத்திலோ மனங் குன்றிப் போகிறவனும், அநேக நல்ல காரியங்களைச்

செய்யத் தீர்மானிக்கிறவனும், ஒன்றும் முடிவுக்குச் சரியாய்க் கொண்டுவராதவனும், இப்படியெல்லாம் நீ இருப்பதைப்பற்றி அழுது மனஸ்தாபக்கடவாய்.

3.– இவைகளையும், இன்னும் உனக்குண்டான மற்ற துர்க்குணங்களையும் ஏற்றுக்கொண்டு அவைகளுக்காக மிகவும் மனஸ்தாபப்பட்டு உன் பலவீனம் எம்மாத்திரமென்று நன்றாய்க் கண்டுணர்ந்து பிரலாபித்தபின், உன் நடத்தையைத் திருத்துவதாகவும் நன்மையில் வர்த்திப்பதாகவும் கெட்டியான பிரதிக்கினை செய்.

அதன்பிறகு உன் சரீரத்தையும் ஆத்துமத்தையும் நமக்கு நம்பிக்கையோடு கையளித்து நமது நாமத்திற்குத் தோத்திரமாக உன் இருதயமென்னும் பீடத்தின்மீது உன்னையே இடைவிடாத தகன பலியாக முழுமனதோடும் குறையற்ற பணிவோடும் ஒப்புக்கொடு. அப்படிச் செய்வாயேயானால், தேவனுக்குத் திவ்விய பலியைச் சிறந்த விதமாய் ஒப்புக்கொடுக்கவும் நமது சரீரத்தின் தேவத்திரவிய அநுமானத்தை பலனோடு உட்கொள்ளவும் நீ பீடத்தை அணுகத் தகுதியுடையவனாவாய்.

4.– ஏனெனில், திவ்வியபூசையிலும் தேவ நற்கருணை வாங்கும்போதும் கிறீஸ்துநாதருடைய சரீரத்தை ஒப்புக் கொடுக்கும் சமயத்தில், சுத்தக் கருத்தோடு தன்னைத்தானே முழுதும் தேவனுக்கு ஒப்புக்கொடுக்கிறதை விட, தன் பாவங்களை நிவிர்த்தி செய்வதற்கு அதிக பலனுள்ள பரிகாரமுமில்லை, அதிக தகுதியான காணிக்கையுமில்லை.

மனிதன் பாவப் பொறுத்தலையும் வரப்பிரசாதத் தையும் பெற்றுக் கொள்ள நம்மிடம் வரும்போதெல்லாம், தன்னால் கூடிய முயற்சி செய்தும் மெய்யாகவே மனஸ்தாபப்பட்டும் வருவானாகில், பாவியினுடைய

மரணத்தையல்ல, ஆனால் அவன் மனம்திரும்பிச் சீவிக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிற தேவனாகிய நாம், அவனுடைய பாவங்களை இனி நினைக்க மாட்டோம், அவனுக்குச் சகலமும் மன்னிக்கப்படும் என்று வாக்களிக்கிறோம்.

யோசனை

பலிப் பீடத்தை அண்டிவருகிறதற்கு மிக்க பிரயோசனமும் அதிக அவசியமுமானது என்னவென்றால் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் மனச்சாட்சியை நுனுநுணுக்கமாய்ப் பரிசோதிப்பதுதான். நமது மனச்சாட்சியின் அடிபாகம் இருளின் இராச்சியத்தைப் போல் இருக்கின்றது. அதில்தான் ஆதிகாலத்திலேயே ஆசாபாசத்தினால் கெட்டுப்போன மனித சுபாவத்தின் சகல துர்க்குணங்கள் முளைத்து வளர்ந்து மேன்மேலும் அதிகரிக்கின்றன. தன் மனச்சாட்சியைக் கவனமாய்ச் சோதிக்கிற எவனும் சகல துர்க்குணங்களின் முளைகளை அவ்விடத்தில் காண்பான். ஆங்காரம், பகை, வர்மம், கள்ள ஞானம், பேராசை, கோள், குண்டுணி, அவதூறு, காய்மகாரம், கொலை, கன்னெஞ்சத்தனம், இவை இன்னும் மற்றுமுண்டான துர்க்குணங்களுக்கெல்லாம் விதையானதைக் காண்பான். ஒரே விதமாய் எல்லாரிடத்திலும் வளராமல் போன போதிலும், சகலரிடத்திலும் கொஞ்சமாயினுமுண்டு; தேவ அருள் ஒன்றே அவைகளைக் கொஞ்சமோ அதிகமோ அடக்குகின்றது. ஆதாமுடைய மக்களின் கதி இவ்விதந்தான் இருக்கின்றது. இந்த நிர்ப்பாக்கியத் துர்க்குணத்தைப் பற்றிச் சர்வேசுரனை நோக்கி அவருடைய ஒத்தாசை மன்றாடாதவனார்? தங்கள் அக்கிரமங்களை மறைக்கிறவர்களை அவர் கைவிடுகிறார்.

தங்கள்மேல் குற்றம் சாட்டிக் கொள்கிறவர்களையோ மன்னிக்கிறார். பாவிகள் மட்டில் கொண்ட இரக்கத்தினால், சேசுநாதர் சுவாமி பச்சாத்தாபம் என்னும் தேவத்திரவிய அனுமானத்தை ஏற்படுத்தினார். செம்மறிப் புருவையின் இரத்தத்தில் அது அவர்களைச் சுத்திகரிக்கின்றது. மாசற்றத்தனத்தால் அவர்களைப் போர்த்துகின்றது. திவ்விய பத்தாவின் விருந்திற்குப் போவதற்குத் தரித்துக்கொள்ள வேண்டிய கலியாண உடை அந்த மாசற்றதனமே. பாவச் சுமையினால் வருந்தித் தவிக்கிறவர்களே, குருவானவரிடம் போகத் தீவிரியுங்கள், அவரே சேசுநாதருடைய ஸ்தானத்திலிருக்கிறார். மனஸ்தாபத்தோடும், விசுவாசத்தோடும், நம்பிக்கையோடும், நேசத்தோடும் போய் அவருடைய பாதங்களில் உங்களுடைய பாவச் சுமையை இறக்கி வைத்துவிடுங்கள்; போய் உங்களைத் தாழ்த்துங்கள், போய் அழுங்கள்; தேவ கரம் உங்கள் கண்ணீரைத் துடைக்கும், தேவனுடைய வரப்பிரசாதத்தால் சமாதானமாவீர்கள், உங்கள் மனதில் அமரிக்கையுண்டாகும். நீங்களும் சந்தோஷமாய்ப் பொறுத்தலின் சங்கீதத்தைப் பாடுவீர்கள்: எவரெவர் பாவம் பொறுக்கப்பட்டதோ, அவர்கள் பாக்கியவான்கள்; எவரெவர் பாவம் மறைக்கப் பட்டதோ அவர்களும் பாக்கியவான்கள். ஆண்டவர் எவனுடைய பாவத்தை அவன்மேல் சாட்டாமலிருக்கிறாரோ அவன் பாக்கியவான். எவனுடைய மனதில் கபடமில்லையோ அவனும் பாக்கியவான். நான் என் பாவங்களை வெளிப்படுத்தாமல் மவுனமாகி நாளெல்லாம் கூக்குரலிட்டதினால் என் எலும்புகள் தளர்ந்துபோயின ; ஏனென்றால் உமது கைப்பாரம் அல்லும்பகலும் என்மேல் சுமந்ததினால் முள்தைத்து இறங்கினாற்போலக் கடினத் துயரப்பட்டு ஆறாட்டமாய்ப் புரண்டு கிடந்தேன், என்

பாவத்தை உமக்கு அறிக்கை யிட்டேன், என் அநீதத்தை உமக்கு மறைத்தேனில்லை ; நான் எனக்கு விரோதமாக என் அக்கிரமத்தை ஆண்டவரிடத்தில் சங்கீர்த்தனம் செய்வேனென்று சொல்லவே நீர் என் பாவக்கேட்டைப் பரிகரித்தருளினீர். இதைப்பற்றித் தர்ம ஆத்துமாக்கள் எல்லாரும் தக்க சமயம் பார்த்து உம்மை மன்றாடுவார்கள்; இத்தன்மையாய் வெள்ளம் எப்படிப் புரண்டு வந்தாலும் அவர்கள் மட்டும் ஏறாது.

8-D¶]iV«D

கிறீஸ்துநாதர் தம்மைச் சிலுவையில் ஒப்புக்கொடுத்ததின் பேரிலும் நாம் நம்மை அவருக்கு ஒப்புக்கொடுப்பதின் பேரிலும்

1.– (கிறீஸ்துநாதர்) உன் பாவங்களால் வந்த தேவ கோபாக்கினையை அமர்த்தும்படி நாம் சிலுவை மரத்தில் நம் கைகளை விரித்து நிர்வாணியாயும் சர்வாங்கமாயும் நம்மை முழுமையுமே வலியச் சர்வேசுரனுக்குப் பலியாக ஒப்புக்கொடுத்தது போல, நீயும் நாள்தோறும் பூசையில் உன் ஆத்துமத்தின் சர்வ சத்துவத்தோடும் பற்றுதலோடும், உன்னால் கூடிய அளவு மன உற்சாகத்தோடும் நமக்கு உன்னைத்தானே பரிசுத்த திருப்பலியாக வலிய ஒப்புக் கொடுக்கக் கடவாய். நீ முழுமையும் நமக்கு ஒப்புக்கொடுக்கக் கவனங் கொள்ள வேண்டு மென்றல்லாது உன்னை நாம் வேறென்ன கேட்கிறோம்? உன்னையன்றி நீ வேறென்னத்தை நமக்குக் கொடுத் தாலும், அது நமக்குத் தேவையில்லை, ஏனெனில் நாமுன்னையே தேடுகிறோமல்லாமல் உன் காணிக்கைகளைத் தேடுகிறதில்லை!

உ.– நம்மைத் தவிர மற்றதெல்லாம் உனக்குண்டாயிருந்த போதிலும், அது உனக்குப் போதாதிருப்பதுபோல், உன்னை ஒப்புக்கொடாமல் வேறென்ன நீ கொடுத்தாலும் அது நமக்குப் பிரியமாயிராது. உன்னை நீ நமக்கு ஒப்புக்கொடு; தேவனிடம் உன்னை முழுதும் நீ கையளித்துவிடு; அது நமக்குப் பிரியமான காணிக்கையாகும். இதோ! நாம் உனக்காக நம்மை முழுவதும் பிதாவுக்கு ஒப்புக்கொடுத்தோம்; நமது சரீரம் இரத்தம் முழுவதையும் உனக்குப் போசனமாகக் கொடுத்தோம்; நாம் முழுதும் உனக்குச் சொந்தமாகவும் நீயும் எப்பொழுதும் நமக்குச் சொந்தமாயிருக்கும் படியாகவும் அவ்விதம் செய்தோம். ஆனால் நீ உன்னிலேயே நின்று நமது சித்தத்திற்கு முழுமனதோடு உன்னை ஒப்புக்கொடாதிருந்தால், அது பூரண காணிக்கையாகாது, நமக்குள்ளாக முழு ஐக்கியமுமிராது.

ஆகையால் நீ மன சுயாதீனத்தையும் அருளையும் பெற வேண்டுமானால், உன் சகல கிரியைகளுக்கு முன்னதாக உன்னையே சுயேச்சையாய் தேவனின் கரங்களில் ஒப்பிக்க வேண்டியது. தங்களை முழுதும் மறுக்கத் தெரியாததினால்தான், வெகு கொஞ்சம் பேர்களே தெளிவும் மன சுயாதீனமும் உள்ளவர்களா யிருக்கிறார்கள். யாதொருவன் சகலத்தையும் வெறுக்கா விட்டால் நமது சீஷனாயிருப்பது கூடாது என்று நாம் சொன்ன வாக்கியம் மாறாத வாக்கியம். ஆகையால் நீ நமக்குச் சீஷனாகிறதற்கு ஆசைப்பட்டால், உன் சர்வ பற்றுதல்களோடு உன்னையே நமக்கு ஒப்புக்கொடு.

யோசனை

சிலுவைப் பலியின்போது புறத்தியில் நமது புலன்கள் காண்கிற காரியங்களைக் கொண்டு மாத்திரம் நாம்

யோசனை செய்து பார்த்தால், அந்தப் பலி அவ்வளவு கனமானதாகவும் பிரதானமாகதாகவும் நமக்குத் தோற்றாது. மனிதசுபாவம் சகிக்கக் கூடுமான சகலவித வேதனைகளுக்கும் ஆறாட்டங்களுக்கு மாத்திரமல்ல, சேசுநாதர் தம்முடைய சரீரத்தை ஒப்புக்கொடுக்கிறார். ஆனால் தம்மோடு ஐக்கியமாய் ஒன்றித்திருக்கும் தமது ஆத்துமத்தையும், தமது கஸ்திகளையும் பற்றுதல்களையும் மனதையும் ஆறாட்டங்களையும், தாம் பிதாவினால் கை நெகிழப் பட்டதையும், சகலத்தையும் சர்வேசுரனுக்கு ஒப்புக்கொடுக்கிறார். ஆனதினால், “பிதாவே! என்னை ஏன் கைநெகிழ்ந்தீர்?” என்று முறையிடுவதுபோலச் சொல்லுகிறார். அந்தச் சமயத்தில் மரணத் தீர்வைக்குள்ளான மனுக்குலத்துக்குப் பதிலாகப் பாடுபடுகிறார். அப்போதே எல்லாம் திறைவேறிற்று, வேதனையும் இரட்சணியமும். குருவானவர் பீடத்தில் ஏறும்போதெல்லாம் அந்தப் பலி திரும்பவும் திறைவேறுகின்றது, கிறீஸ்துவனும் அந்தப் பலிக்குப் பங்காளியாகிறான், ஆனதால் சேசுநாதர் தம்மை ஒப்புக் கொடுக்கிறது போலவே கிறீஸ்துவனும் குருவானவரும் தங்களை ஒப்புக்கொடுக்க வேண்டியது; நாமும் சிலுவையில் அறையப்பட்டிருக்கிறோம்; சேசுநாதரோடு, சேசுநாதரிடத்தில் நாமும் பாடுபட வேண்டியது. சேசுநாதர் நமக்காகப் பாடுபட்டார்; நாம் நமக்காகவும், நமது சகோதரருக்காகவும், சகல மனுக்குலத்திற்காகவும் பாடுபட வேண்டியது. ஆனதினால்தான் அர்ச். சின்னப்பர்: “உங்களைப் பற்றி நான் என் உபத்திரவங்களில் சந்தோஷப் படுகிறேன்; சேசுநாதருடைய பாடுகளில் குறைவதை, அவருடைய சரீரமாக இருக்கும் திருச்சபைக்காக நான் என் சரீரத்தில் திறைவேற்றுகிறேன்” என்ற ஆச்சரியமான வாக்கியங்களை வசனித்திருக்கிறார்.

இரட்சகருடைய பாடுகள் பாவத்தைப் போக்கப் போதாதவையென்றல்ல, தேவனுடைய நீதிக்குப் பரிகாரம் செய்யப் போதாதவையென்றல்ல ; ஆனால் நாமெல்லோரும் கிறீஸ்துநாதருடைய சரீரமாகிய ஒரே சரீரத்தின், ஒரே திருச்சபையின் உறுப்பினர்களாயிருக்கிற படியால், நம்மில் ஒவ்வொருவரும் அவரோடுகூடப் பாடுபட வேண்டியிருக்கின்றது. நம்முடைய பாடுகளும் சேசுநாதரின் பாடுகளில் ஒரு பங்காக இருக்கின்றன. ஆ, யேசுவே! நாம் உம்மோடு கூட என்னை முழுமையும் ஒப்புக்கொடுக்கிறேன்; இதோ! பீடத்தின்பேரில் என்னைப் பாரும்; ஆண்டவரே! என்னைத் தண்டியும், பலியை திறைவேற்றும்; மரணத்திற்குத் தீர்வையிடப் பட்ட மனிதனுகிய என்னிடத்தில் இருக்கப்பட்ட தெல்லாவற்றையும், என் உலக ஆசைகளை, உலகப் பற்றுதல்களை, என் மனதை, என்னைக் கலக்கத்திற் குள்ளாக்கும் என் புலன்களை இந்தப் பாவச் சரீரத்தை, எல்லாவற்றையும் அழித்துவிடும்; அப்போது நான் சிலுவையை நோக்கி: “எல்லாம் திறைவேறிற்று” என்று சொல்லுவேன்.

9-D ¶]ïV«D

நம்மையும் நமக்குண்டாகிய சகலத்தையும் சர்வேசுரனுககு ஒப்புக்கொடுக்கவும் எல்லாருக்காக வேண்டிக்கொள்ளவும்

1.– (சீஷன்) ஆண்டவரே! பரலோகத்திலும் பூலோகத்திலும் உள்ள சகலமும் உமக்குச் சொந்தம். என்னைத்தானே சுயேச்சையாக உமக்கு ஒப்புக்கொடுக்கவும் என்றென்றைக்கும் உமது சொந்தப் பொருளாயிருக்கவும் ஆசைப்படுகிறேன். ஆண்டவரே!

உமக்கு நித்திய ஊழியனாயிருக்கும்படி கபடற்ற மனதோடு என்னைத் தானே இடைவிடாத புகழ்ச்சியின் பலியாகவும் காணிக்கையாகவும் இன்று ஒப்புக்கொடுக்கிறேன்.

எனக்கும் மற்றச் சகலருக்கும் இரட்சணியமா யிருக்கும் படி, கண்களுக்குக் காணக்கூடாத விதமாய்ப் புடைசூழ்ந் திருக்கிற சம்மனசுகளுடைய சந்நதியில் நான் உமக்கு ஒப்புக் கொடுக்கிற மதிப்பிட முடியாத உமது திருச்சரீரத்தின் காணிக்கையோடு என்னையும் கையேற்றுக்கொள்ளும்.

உ.– ஆண்டவரே! நான் பகுத்தறிவு அடைந்த நாள் முதற்கொண்டு இந்நாள் வரையில், உமது சந்நதியிலும், உமது சம்மனசுகளுக்கு முன்பாகவும் நான் கட்டிக்கொண்ட பாவாக்கிரமங்களையும் உமது பரிகாரப் பலி பீடத்தின்மேல் உமக்கு ஒப்படைக்கிறேன்; நீர் அவைகளையெல்லாம் உமது சிநேக அக்கினியால் சுட்டெரித்துப் போடும்படியாகவும், என் பாவக் கறைகளெல்லாவற்றையும் அழித்துவிடும்படியாகவும், சகல குற்றங்களினும் நின்று என் ஆத்துமத்தைச் சுத்திகரிக்கும் படியாகவும், என் சகல குற்றங்களையும் எனக்குப் பூரணமாய்ப் பொறுத்துக் கொண்டு, உமது சமாதானத்தின் வரத்தைத் தந்து, பாவத்தினால் நானிழந்துபோன உமது வரப்பிரசாதத்தை எனக்கு நீர் திரும்பக் கொடுக்கும்படியாகவும் உம்மை மன்றாடுகிறேன்.

ங.– என்னுடைய பாவங்களைத் தாழ்ச்சியோடு சங்கீர்த்தனம்செய்து அவைகளுக்காக மனஸ்தாபப் படுகிறேன். இடைவிடாமல் உமது பொறுத்தலை மன்றாடுகிறேன்; இதைத் தவிர நான் பாவப் பொறுத்தலடைய வேறென்ன செய்யக் கூடும்?

என் தேவனே! இதோ நான் உமது சந்நதியில் இருக்கும்போதே உம்மை மன்றாடுகிறேன்; என் மன்றாட்டைத் தயாபரராய்க் கேட்டருளும். என் சகல பாவங்களும் எனக்கு மெத்த அருவருப்பாயிருக்கின்றன ; இனிமேல் ஒருக்காலும் அவைகளைச் செய்யமாட்டேன்; ஆனால் அவைகளுக்காக என்னால் கூடியமட்டும் தபசு செய்யவும் உத்தரிக்கவும் நான் ஆயத்தமாயிருந்து, அவைகளுக்காக விசனப்படுகிறேன், என் சீவியகால பரியந்தம் விசனப்படுவேன்.

பொறுத்தருளும் ஆண்டவரே! உமது திரு நாமத்தைப் பற்றி என் பாவங்களைப் பொறுத்தருளும்; நீர் மதிப்பிடப்பட முடியாத உமது இரத்தத்தால் மீட்டிரட்சித்த என் ஆத்துமத்தைக் காப்பாற்றியருளும். இதோ உமது இரக்கத்திற்கு நான் என்னைக் கையளிக்கிறேன், உமது கரங்களில் என்னை விட்டுவிடுகிறேன்; என்னுடைய துர்க்குணத்திற்கும் அக்கிரமத்திற்கும் தக்காப்போலல்ல, ஆனால் உமது நன்மைத்தனத்திற்குத் தக்க வண்ணம் என்னை நடப்பித்தருளும்.

௪.– இன்னமும் என்னிடத்திலுள்ள நன்மையானதை யெல்லாம் – அது மிகவும் சொற்பமும் பழுதுள்ளது மானாலும் – உமக்கு ஒப்புக்கொடுக்கிறேன்; அதை நீர் திருத்தி அர்ச்சித்து அதன்மட்டில் பிரியங் கொண்டு, அதை உமது கண்களுக்கு ஏற்றதாக்கி இடைவிடாமல் அதிகமாய் ஒழுங்காக்கி வருவீராக ; மேலும் சோம்பேறியும் பிரயோசனமற்ற அற்ப மனிதனுமாகிய என்னைப் பாக்கியமும் புகழ்ச்சிக்குரியதுமான கதியிற் சேர்ப்பித்தருளும். இந்தக் கருத்துக்களுக்காகவே நான் அதை உமக்கொப்புக் கொடுக்கிறேன்.

5.– பக்தியுள்ளவர்களுடைய ஆசைகள் அனைத்தையும், உறவினர் சிநேகிதர் சகோதரர்கள் சகோதரிகள் ஆக எனக்குப் பிரியமாயிருக்கிற எல்லோருடைய அவசரங்களையும், உமது நேசத்தைப் பற்றி எனக்காவது மற்றவர்களுக்காவது உபகாரம் செய்தவர்களுடைய அவசரங்களையும் தங்களுக்காகவும் தங்களைச் சேர்ந்தவர்களுக்காகவும் செபமும் பூசையும் நான் செய்யும்படி விரும்பியவர்கள் அல்லது கேட்டுக் கொண்டவர்கள் இன்னும் உயிரோடிருந்தாலும், அல்லது உலகத்தைவிட்டு மரித்துப் போயிருந்தாலும், அவர்களுடைய அவசரங்களையும் உமக்கு ஒப்புக்கொடுக்கிறேன்.

இவர்கள் எல்லாரும் உமது வரப்பிரசாதத்தின் உதவியையும், உமது ஆறுதலின் பலத்தையும் ஆபத்துகளில் ஆதரவையும், வேதனைகளில் விடுதலையும் பெறுவார் களாக. அப்போது அவர்கள் சகல தின்மைகளிலும் நின்று மீட்கப்பட்டு, உமக்கு மகத்தான நன்றியறிதல் தோத்திரங்கள் சந்தோஷமாய்ச் செய்யக் கடவார்களாக.

6.– விசேஷமாய் யாதோர் காரியத்தில் என்னை மனம் நோகச்செய்தவர்கள், எனக்குக் கஸ்தி வருவித்தவர்கள், என்னை நிந்தனையாய்ப் பேசினவர்கள், எனக்கு யாதோர் நஷ்டம் அல்லது துன்பம் செய்தவர்கள், இவர்களுக்காகவும்;

நான் வார்த்தைகளினாலும், கிரியைகளினாலும், அறிந்தோ அறியாமலோ, எவரெவருக்குக் கஸ்தி வருவித்தேனோ, துன்பம் வருவித்தேனோ, துர்மாதிரிகை கொடுத்தேனோ அவர்களுக்காகவும், என் செபங்களையும் பரிகாரப் பலியையும் உமக்கு ஒப்புக்கொடுக்கிறேன்; நாங்கள் எல்லோரும் செய்த பாவங்களையும், நாங்கள் ஒருவருக்கொருவர் செய்த துரோகங்களையும் நீர் எனக்குத் தயவாய்ப் பொறுத்தருளும்.

ஆண்டவரே! எங்கள் இருதயங்களினின்று சந்தேகத்தையும், அருவருப்பையும், கோபத்தையும், தருக்கத்தையும், பிறர்சிநேகத்தை நோகப்படுத்திச் சகோதரர் பட்சத்தைக் குறைக்கக்கூடுமான சகலத்தையும் அகற்றிவிடும்.

ஆண்டவரே! உமது தயாள இரக்கத்தை மன்றாடுகிறவர்கள் மீது தயையாயிரும், சுவாமீ தயையாயிரும்; ஏழைகளாகிய எங்களுக்கு உமது வரப்பிரசாதத்தைத் தந்தருளும். நாங்கள் உமது வரங்களை அனுபவிக்கத் தகுதியுடையவர்களாகி நித்திய ஜீவியத்திற்கென புண்ணியத்தில் விர்த்திக்கும்படி எங்களை நடப்பித்தருளும். – ஆமென்.

யோசனை

பாவசங்கீர்த்தனத்தினால் தன்னைச் சுத்திகரித்து, மனிதருடைய இரட்சணியத்திற்காக ஒப்புக்கொடுக்கப் பட்ட பரிகார அப்பமாகிய சேசுகிறீஸ்துநாதரோடு ஒன்றித்த பிறகு குருவானவர் தனக்காகவும் மற்ற மனிதருக்காகவும் தன்னைத்தானே ஒப்புக்கொடுக்கிறார். அதேதெனில் தானும் தன் சகோதரரும் இன்னமும் எவர்களுக்கு பலிப்பூசகரும், பலிப்பொருளுமாகிய சேசுகிறீஸ்துநாதர் சிலுவைப் பலியை ஒப்புக்கொடுத்தாரோ அவர்கள் எல்லாரும் இப்பொழுது நடக்கப்போகிற பூசைப்பலியின் பலனில் பங்கடையும்பொருட்டே. இரட்சகர் குருவானவருக்காகத் தம்மைப்பலியிட்டதுபோலக் குருவானவரும் இரட்சகருக்காகத் தம்மைப் பலியிடவும், அவருடைய மகிமைக்காகவே சீவிககவும் மரிக்கவும் விரும்புகிறார். குருவானவர் தம்மிடத்தில் இன்னுமிருக்கிற அசுத்தமும்

இலௌகீகமுமானதெல்லாவற்றையும் தேவ சிநேக அக்கினியே சுட்டெரிக்கும்படி மன்றாடுகிறார். தன் நினைவுகளையும் பற்றுதல்களையும், நாட்டங்களையும், ஆசைகளையும் தன்னை முழுமையும் பீடத்தின் மேல் ஒருவிதத்தில் வைத்து விடுகிறார்; ஏனெனில் மனிதனுக்காக மரித்து உயிர்த்தெழுந்தருளின கிறீஸ்துநாதருக்காக மாத்திரம் சீவிக்கும்படி குருவானவர் சேசுகிறீஸ்துநாதரைத் தரித்துக்கொண்டு புதிய மனிதனாக விரும்புகிறார். அவ்விதமாக சர்வாதி கர்த்தருடைய சந்நிதானத்தில் தன்னைத்தானே நிர்மூலமாக்கிக் கொண்டவராய், இரக்கத்தை மன்றாடும் இரத்தத்தில் ஏற்கனவே தோய்ந்தவர் போல குருவானவர் தமது உறவினருக்கும், தன் நண்பர்களுக்கும், தன் உபகாரிகளுக்கும், தன் பகைவர்களுக்கும், தன்னை வெறுத்துத் துன்பப்படுத்து கிறவர்களுக்கும் முதலாய், ஆக எல்லாருக்கும் சர்வேசுரனுடைய அனுக்கிரகத்தை மன்றாடுகிறார்; "நல்லோர் மேலும் தீயோர் மேலும்" தமது சூரியனைப் பிரகாசிக்கச் செய்யும் நித்திய பிதாவின் மாதிரிகையையும் சகல மனிதரையும் இரட்சித்த சேசுநாதருடைய திவ்விய மாதிரிகையையும் பின்பற்றி குருவானவர் சகல மனிதரையும் நேசித்து அரவணைக்கிறார். குருப்பட்டத்தின் அபிஷேகத்தால் பரலோகத்திற்கும் பூலோகத்திற்கும் மத்தியிலுயர்த்தப் பட்டு, மனுக்குல முழுமையும் தனது செபத்தாலும் நேசத்தாலும் மூடிக் காப்பாற்றுகிறார். பாவத்தின் கொடுமையால் மனுக்குலம் சாகிப்போகிற அந்தஸ்திலிருக்கிறதைக் கண்டு இரக்கப்பட்டு, அதை மரணத்தினின்று காப்பாற்றக் கூடுமான சர்வேசுரனை நோக்கித் தனது செபங்களையும், மன்றாட்டுகளையும் சேசுகிறீஸ்துநாதருடைய சரீர இரத்தப் பலியோடு

ஒப்புக்கொடுக்கிறார். ஆம்! ஆண்டவரிடத்தினின்றுதான் இரட்சணியமுண்டாகின்றது; அவர் அர்ச்சிக்கப் பட்டவருடைய ஆச்சரியங்களைப் பிரசித்தப்படுத்தினார். "ஆ! சுயஞ்சீவியராகிய சர்வேசுரனுடைய குருப்பிரசாதிகளே! நீதியின் பலியை ஆண்டவருக்கு ஒப்புக்கொடுங்கள்." ஆண்டவரே! நான் உம்மை மன்றாடுவேன்; காலையில் என் சத்தத்திற்குச் செவி கொடுப்பீர்; காலையில் உமது சமூக முன்வந்து நிற்பேன்; உமதாலயத்திற்குள் பிரவேசிப்பேன்; தேவ பயத்தினால் நிறைந்து உம்மை ஆராதிப்பேன்; உம்மிடத்தில் நம்பிக்கை வைத்தவர்கள் எல்லோரும் சந்தோஷங் கொண்டாடுவார்கள், நித்திய காலத்திற்கும் ஆனந்தக் களிப்படைவார்கள், ஏனென்றால் நீரவர்களிடத்தில் வாசம் செய்வீர்.

10-D¶]iV«D

சற்பிரசாதம் பெறுகிற வழக்கத்தை எளிதாய் விட்டுவிடலாகாது.

I.– (கிறீஸ்துநாதர்) உன் ஆசாபாசங்களையும், துர்க்குணங்களையும் ஜெயித்து நீக்கவும், விழித்திருந்து பசாசு செய்கிற தந்திரங்களையும் சூதுகளையும் தள்ள அதிக வலிமையை அடையவும், வரப்பிரசாதம் திவ்விய இரக்கம் சர்வ நன்மைத்தனம், சர்வ பரிசுத்ததனம் இவைகளின் ஊறணியாயிருக்கிற சற்பிரசாதத்தை நீ அடிக்கடி நாடி வர வேண்டியது.

திவ்விய நற்கருணை வாங்குதல் ஆச்சரியத்துக்குரிய நன்மைகளைத் தருவிக்கிறதென்றும் ஆத்தும வியாதிகளுக்கு அற்புதமான அவுழ்தமாயிருக்கிறதென்றும் அறிந்திருக்கிற நமது விரோதி, பத்தியும் பிரமாணிக்கமுமுள்ள ஆத்துமாக்கள் தேவ நற்கருணை

வாங்கவொட்டாமல் அவர்களைத் தடுத்துத் தடை செய்யத் தன்னாலான மட்டும் சகல விதத்திலும், சகல சமயங்களிலும் பிரயாசைப்படுகிறது.

உ.- உள்ளபடி சிலர் தேவநற்கருணை வாங்க ஆயத்தம் செய்யும் தருணத்திலேயே சாத்தான் அவர்களைப் பொல்லாத தந்திரங்களால் உபாதிக்கிறது.

யோபு ஆகமத்தில் எழுதியிருப்பது போல அந்தப் பொல்லாத அரூபி, தனக்கியல்பான கெட்ட புத்தியால் தேவ மக்களைக் கலங்கச் செய்து வருகிறது, அல்லது அவர்களை மிஞ்சினவிதமாய்ப் பயமுறுத்தித் துணிகரமற்றவர்களாக்கி வருகிறது. அதேனென்றால் அவர்கள் தேவ சிநேகத்தில் குறைந்துள்ளவர்களாய், விசுவாசத்தில் தளர்ந்தவர்களாய் திவ்விய நற்கருணை வாங்குகிறதை அடியோடு விட்டுவிடும்படி அல்லது அசமந்தமாய் வாங்கும்படியே. ஆனால் அதன் சூதுகளையும் அது வருத்துவிக்கிற தோற்றங்களையும் – இவை எவ்வளவுதான் அவலட்சணமும், பயங்கரமுமானவை யானாலும், கொஞ்சங்கூடச் சட்டை செய்ய வேண்டியதில்லை, அதற்கு மாறாய் அந்தத் தோற்றங்களையெல்லாம் அதன் தலை மேலேயே திருப்பி எறிய வேண்டியது. அந்தக் கெட்ட பசாசை நிந்தித்துப் பரிகாசம் செய்ய வேண்டியது; அது தூண்டி விடும் கலக்கங்களைப் பற்றியும், அது நம்மைத் தாக்குவதாலும், தேவ நற்கருணை வாங்குவதை விட்டுவிடக் கூடாது.

ரு.- இன்னமும் அநேக முறை உருக்கமான பக்தி இருக்க வேண்டுமென்கிற மிஞ்சின ஆசையும், செய்யப்போகும் பாவசங்கீர்த்தனத்தைக் குறித்து வருகிற கவலையும் திவ்விய நற்கருணை வாங்குதலைத் தடுக்கின்றன. அது விஷயத்தில் புத்திமான்களுடைய ஆலோசனைப்படி நடந்து கலக்கங்களையும் வீண் சந்தேகங்களையும் நீக்கி

விடு, ஏனெனில் இவை சர்வேசுரனுடைய வரப்பிரசாதத்தைத் தடுத்து இருதயப் பக்தியை அழித்து விடுகின்றன.

சொற்ப கலக்கத்தின் நிமித்தமாவது கொஞ்சம் மனச்சாட்சித் தொந்தரை நிமித்தமாவது தேவ நற்கருணை வாங்குவதை விட்டு விடாதே ஆனால் சீக்கிரம் பாவசங்கீர்த்தனம் செய்து மற்றவர்களுடைய குற்றங்கள் யாவற்றையும் முழுமனதோடு பொறுத்துக்கொள். நீயே யாருக்காகிலும் குற்றம் செய்திருந்தால் தாழ்ச்சியோடு பொறுத்தலை மன்றாடு, சர்வேசுரன் தயவாய் உனக்குப் பொறுத்தல் அளிப்பார்.

சு.- பாவசங்கீர்த்தனம் செய்யவோ தேவ நற்கருணை வாங்கவோ அதிகமாய்த் தாமதிப்பதனால் வருகிற இலாபமென்ன? தீவிரமாய் ஆத்துமத்தைச் சுத்தப்படுத்தி, தாமதமின்றி பாவ நஞ்சைக் கக்கிப் போட்டு சீக்கிரமாய் அவுழ்தத்தை உட்கொள். வெகுகாலம் தாமதிப்பதை விட அதுவே இலாபம். யாதொரு காரணத்தை முன்னிட்டு இன்றைக்கு அதைச் செய்யத் தாமதித்தால் நாளைக்குச் சிலவேளை அதிக பெரிய தடங்கல் நேரிடும்; இவ்விதமாய் வெகுகாலம் தேவ நற்கருணை வாங்குவதற்குத் தடையுண்டாகக் கூடும் என்பது மட்டுமல்லாமல் அதை உட்கொள்ள அதிக அபாத்திரவானாயும் ஆகக்கூடும்.

கூடிய சீக்கிரத்தில் உன் மனதில் உள்ள பளுவையும் தடையையும் ஒழித்துவிடு; ஏனெனில் நெடுநாள் ஏக்கங்கொண்டு கலக்கத்திற்குள்ளாயிருப்பதாலும் நாள்தோறும் உண்டாகும் விக்கினங்களைப் பற்றி தேவநற்கருணை வாங்காதிருப்பதாலும் ஒரு பிரயோசனமுமில்லை. அதற்கு விரோதமாய், சற்பிரசாதம் உட்கொள்ளத் தாமதிப்பதினால், வெகு

நஷ்டமுண்டாகின்றது, ஏனென்றால் இதனால் பலத்த அசமந்தம் உண்டாகும்.

ஐயோ! வெதுவெதுப்பும் சோம்பலுமுள்ள சிலர் தங்கள் பேரில் அதிக எச்சரிக்கை வைத்து நடவாதிருக்க வேண்டியே, பாவசங்கீர்த்தனம் செய்யாதிருக்க வீண் சாக்குகளை ஆசையோடு சொல்லிச் சற்பிரசாதம் உட்கொள்ளுவதற்குத் தாமதிக்க விரும்புகிறார்கள். ஐயோ! இவ்வளவு சுளுவாகத் தேவ நற்கருணை உட்கொள்ளாதவர் களிடத்தில் பக்தியும் சிநேகமும் சொற்பமாயிருக்கிறது.

௫.– ஒருவனுக்கு தினந்தோறும் நன்மை வாங்க உத்தரவிருந்து, அவ்வாறு தினசரி நன்மை வாங்குவதால் பிறருக்கு விபரீதமாய்க் காணப்படாமலிருக்கக் கூடுமாயின், நாள்தோறும் முதலாய் வேண்டிய பக்தியோடு தேவநற்கருணை வாங்க ஆயத்தமாயிருக்கும்படி தக்க பிரகாரம் சீவித்து, தன் மன்சாட்சியைத் தக்க பரிசுத்ததனத்தில் காப்பாற்றி வருகிறவன் எவ்வளவோ பிரியமுள்ளவனாவான்.

ஒருவன் தாழ்ச்சியினிமித்தமாவது அல்லது ஒரு நியாயமான விக்கினத்தை முன்னிட்டாவது சில சமயங்களில் சற்பிரசாதம் பெறாதிருந்தால், அவனிடத்தில் விளங்கும் சங்கை மரியாதை புகழ்ச்சிக்குரியதுதான், ஆனால் அவனுக்குண்டான பக்திக் குறைவைப் பற்றி அதைப் பெறாதிருந்தால் அவன் தன்னைத்தானே தூண்டிக் கொண்டு தன்னால் கூடுமானதைச் செய்ய வேண்டியது; அப்பொழுது நல்ல மனதை விசேஷமாய்க் காண்கிற ஆண்டவர் அவனுடைய ஆசைக்கு உதவி செய்தருளுவார்.

௬.– அவனுக்கு யாதொரு நியாயமான முகாந்தரத்தைப் பற்றி விக்கினமுண்டாயிருக்கும்போது, நன்மனதையும்

நன்மை வாங்குவதற்கு ஆசையையும் அவன் அடையாமல் போக மாட்டான். ஏனெனில் பக்தியுள்ளவன் எவனும் எந்த நாளிலும் எந்த நேரத்திலும் ஒரு விக்கினமுமின்றி வெகு பிரயோசனத்தோடு கிறீஸ்துநாதரை ஞானவிதமாய் வாங்கக் கூடும். ஆயினும் சில விசேஷித்த நாட்களிலும் நியமிக்கப் பட்ட காலத்திலும் தன் இரட்சகருடைய சரீரத்தைப் பக்தியுள்ள வணக்கத்தோடு தேவநற்கருணை வழியாய் உட்கொள்ளவேண்டும். இதில் ஆறுதலைத் தேடுவதைவிட தேவ தோத்திரத்தையும் மகிமையையும் அவன் அதிகமாய்த் தேட வேண்டியது.

உள்ளபடி ஒருவன் கிறீஸ்துநாதருடைய மனித அவதாரப் பரம இரகசியத்தையும் திருப்பாடுகளையும் பக்தியோடு தியானித்து அவருடைய நேசத்தால் பற்றி எரியும் போதெல்லாம் அவன் ஞானவிதமாய்ச் சற்பிரசாதத்தை உட்கொண்டு காணப்படாத விதத்தில் தெய்வீகமாய்ப் போஷிக்கப்படுகிறான்.

யாதோர் திருநாள் சமயத்தில் மாத்திரம் அல்லது வாடிக்கையைப்பற்றி மாத்திரம் தேவநற்கருணை வாங்கத் தன்னை ஆயத்தப்படுத்துகிறவன், அநேகமாய்த் தகுந்த ஆயத்தமாயிருப்பதில்லை.

7.– பூசை செய்யும்போதெல்லாம் அல்லது தேவநற்கருணை வாங்கும்போதெல்லாம் ஆண்டவருக்குத் தன்னைத்தானே தகனப்பலியாக ஒப்புக்கொடுக்கிறவன் பாக்கியவான்.

பூசை செய்யும்போது மிஞ்சின தாமதமும் வேண்டாம், மிஞ்சின துரிதமும் வேண்டாம்; அது விஷயத்தில் நீ புழங்குகிற மற்ற சுவாமிமார்களுடைய நல்ல பொதுவான முறையை அனுசரித்து வா.

நீ பிறருக்குச் சங்கடமும் சலிப்பும் உண்டுபண்ணாதே. ஆனால் பெரியவர்களுடைய ஏற்பாட்டின்படி

பொதுவான முறையை அனுசரிக்க வேண்டியது; உன் சுய பக்தியையாவது சுய ஆசையையாவது பார்ப்பதை விட, பிறருடைய பிரயோசனத்தை அதிகமாய்த் தேட வேண்டியது.

யோசனை

கிறீஸ்துவர்கள் தேவ பந்தியில் அமரவும் நித்திய சீவியத்தின் அப்பத்தை அவர்கள் புசிக்கவும், விசுவாசத்தின் காரணரும் கதியுமாயிருக்கிற மனிதருடைய இரட்சகரான தேவ வார்த்தையை அவர்கள் உட்கொள்ளவும், அவர்களைத் தூண்டிவிட வேண்டிய அவசரமிருப்பது ஆச்சரியமாயிருக்கின்றது. மற்றோர் பக்கத்தில் அவர்கள் சில நாட்களில் சேசுநாதருடைய சரீரத்தையும் இரத்தத்தையும் உட்கொள்ள வேண்டுமென்று திருச்சபை தங்களுக்குக் கட்டளை யிடுவதைக் கடினமான கடமையென்று எண்ணி, அந்தக் கட்டளையை நிறைவேற்றாதிருக்கும்பொருட்டு, சகல விதமான சாக்குப்போக்குகளைத் தேடுவது எவ்வளவு பயங்கரத்துக்குரியதாய் இருக்கின்றது!

ஆனால் பக்தி ஆவலோடு தேவநற்கருணைத் திருப்பந்திக்கு ஓடி வருகிற விசுவாசிகளில் சிலர் சில சமயங்களில் தப்பறையான எண்ணங்களினிமித்தமும், வீண் சந்தேகங்களினிமித்தமும் தகுதியான ஆயத்தத்தோடு வாங்குகிறோமோ இல்லையோவென்று தேவ நற்கருணை வாங்காமல் விட்டுவிடுகிறார்கள், தின்று விடுகிறார்கள்.

தேவ நற்கருணை வாங்குவதற்கு ஒவ்வொருவரும் தங்களைப் பரிசோதிக்க வேண்டுமென்பது மெய்தான்; சம்மனசுகளுடைய அப்பத்தைப் புசிக்க ஆசைப் படுகிறவர்கள் அந்தப் பரலோக அரூபிகளுடைய பரிசுத்ததனத்தை அடைந்திருக்க வேண்டுமென்பதும்

மெய்தான். ஆனால் கிறீஸ்துநாதர் நமது பலவீனத்தை அறிந்திருக்கிறார்; அதைச் சொஸ்தப்படுத்துகிறதற்காக வருகிறவர் மனிதன் தேவ வரப்பிரசாதங்களின் ஊற்றண்டையில் வரும்போது முற்றும் பரிசுத்தனாய் வரவேண்டுமென்று கேட்பதில்லை. அவன் பாவசங்கீர்த்தனத்தினால் தன் ஆத்துமத்தைச் சுத்திகரித்து, மனஸ்தாபமும் தாழ்ச்சியுமுள்ள இருதயத்தோடு நமதண்டையில் வர வேண்டுமென்று மாத்திரம் கேட்கிறார். தன் பாவங்கள் மட்டில் முழு மனஸ்தாபத்தோடும் நேர்மையான மனதோடும் பக்தி நிறைந்த நேசத்தோடும் வர வேண்டுமென்று கேட்கிறார். வேத முறைமைகளை வெளிக்கு மாத்திரம் அனுசரித்து வந்த ஆங்காரிகளான பரிசேயரை சேசுநாதர் விலக்கிச் சபித்தார்; பாவியான ஸ்திரீயையோ, தயவாய் ஏற்றுக்கொள்கிறார். அவள்மட்டில் இரக்கங் கொள்ளுகிறார், அவளுடைய கண்ணீர்களை ஆசீர்வதிக்கிறார். "அவள் மெத்தவும் நேசித்தபடியால் அநேக பாவங்கள் அவளுக்குப் பொறுக்கப்பட்டன" என்கிறார்.

சிலர் தாங்கள் தகுதி வாய்ந்தவர்கள் அல்லவென்று சொல்லி வெகுகாலம் நன்மை வாங்காதிருக்கிறார்கள். அநேகமுறை ஆங்காரம்தான் இதற்குக் காரணமா யிருக்கின்றது. சர்வேசுரனுக்குப் பதிலாயிருக்கிற ஆத்தும குருவானவருடைய யோசனைப்படி நடக்கிறதற்குப் பதிலாய்த் தங்கள் யோசனையே பெரிதென்றெண்ணி தங்களைத் தாங்களே நடத்திக்கொள்ளப் பிரயாசைப்பட்டு அநேகமாய் மோசம் போகிறார்கள்; இதை அவநம்பிக்கை என்றாவது அல்லது பெருத்த ஆங்காரமென்றாவது சொல்ல வேண்டியிருக்கின்றது. கீழ்ப்படிதல் மார்க்கத்தை ஒருபோதும் விட்டுவிடாதே.

மற்ற மார்க்கங்களெல்லாம் கெடுதியில் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கும். ஆத்தும குருக்கள் நீ தேவ நற்கருணை வாங்கக் கூடாதென்றால், வாங்காதே ; அதைப்பற்றிக் கஸ்தி மனஸ்தாபப்படு, ஏனெனில் நீ அழ வேண்டிய நியாயமுண்டு. நேசத்தின் தேவத்திரவிய அனுமானத்தில் இருக்கிற சேசுநாதரிடம் போங்கள் என்று அவர்கள் சொன்னால் சந்தோஷமாய் அவரை உட்கொள்ளப் போ; சிறுபிள்ளையினுடைய கபடற்றதனம் உங்களிடத்தில் எப்போதும் இருக்கக்கடவது, சர்வேசுரன் இருதய கபடற்றதனத்தை நேசிக்கிறார், அதை இவ்வுலகத்தில் ஆசீர்வதிக்கிறார், மறுவுலகத்தில் நித்தியத்திற்கும் ஆசீர்வதிக்கிறார்.

11-D¶]iVkD

சற்பிரசாதமும் வேதாகமங்களும் பத்தியுள்ள ஆத்துமத்திற்கு மகா அவசரம்.

1.– (சீஷன்) ஆ! மிகவும் மதுரம் பொருந்திய ஆண்டவராகிய சேசுவே! உமது பந்தியில் அழைக்கப்பட்டு உட்காருவது பக்தியுள்ள ஆத்துமத்திற்கு எவ்வளவோ பெரிதான இன்பமாயிருக்கின்றது! அந்தப் பந்தியில் அதற்குப் புசிக்கக் கொடுக்கப் படுவது, அதன் இருதயத்திற்குச் சகலத்தையும் பார்க்க அதிக அன்புள்ளவரும் ஏக நேசருமாகிய நீரேயன்றி வேறென்ன?

உமது சந்நதியில் அன்பின் மிகுதியால் கண்ணீர்விட்டு அக்கண்ணீர்களால் பக்தியுள்ள மதலேனாளைப் போல உமது பாதங்களைக் கழுவுகிறது எனக்கும் இன்பமாகவல்லோ இருக்கும். ஆனால் அப்படிக்கொத்த பக்தியும் அந்தப் பரிசுத்த கண்ணீர்ப் பிரளயமும் எங்கேயிருந்து வரும்?

ஆம், உமது சந்நிதியிலும் சம்மனசுகளுக்கு முன்பாகவும் என் இருதய முழுதும் பற்றியெரிந்து, சந்தோஷக்கண்ணீர் சொரிய வேண்டியதுதான். ஏனெனில் தேவநற்கருணையில் நீர் அந்நிய தோற்றங்களில் மறைந்திருந்தபோதிலும் அதில் நீர் உண்மையாகவே பிரசன்னமாயிருக்கிறீர், எனக்கு உண்மையாகவே சொந்தமாயிருக்கிறீர்.

உ.– ஏனெனில் உமக்குரிய தெய்வீக மகிமைப்பிரதாபத்தைப் பார்க்க என் கண்கள் தாளாது. உமது மகத்துவத்தின் மகிமைக்குமுன் உலகம் முழுதும் ஒன்றுமில்லாமையாய்க் குன்றிப்போகும். ஆதலால் தேவ நற்கருணையில் நீர் உம்மை மறைத்துக்கொண்டிருப்பது என் பலவீனத்தை முன்னிட்டே.

பரலோகத்தில் சம்மனசுகளால் ஆராதிக்கப்படுகிறவர் எனக்கு மெய்யாகவே சொந்தமாய் இருக்கிறார். நான் அவரை ஆராதிக்கிறேன். ஆனால் இன்னும் நான் விசுவாசத்தினால் அவரைத் தரிசிக்கிறேன். அவர்களோ யாதோர் மறைவில்லாமல் முகமுகமாய்த் தரிசிக்கிறார்கள்.

நித்திய ஒளியின் நாள் உதயமாகி, முன்னோடிகளின் நிழல் சாய்ந்து போகிறவரையிலும் மெய்யான விசுவாசத்தின் ஒளியில் நிற்பதும் நடப்பதும் எனக்குப் போதுமானதாய் இருக்க வேண்டும். ஆனால் இந்த உத்தம நாள் உதயமான பிறகு தேவதிரவிய அனுமானங்களின் உபயோகம் அற்றுப்போகும், ஏனெனில் பரலோக மகிமையில் அர்ச்சியசிஷ்டர்களுக்குத் தேவதிரவிய அனுமானங்கள் என்னும் அவுழ்தம் வேண்டியதில்லை. அவர்கள் தேவனுடைய சமூகத்தில் முகமுகமாய் அவருடைய மகிமையைத் தரிசித்து முடிவில்லாமல் அகமகிழ்ந் திருக்கிறார்கள். புத்திக்கெட்டாத தெய்வீக சோதிப் பிரகாசத்தால்

அதிகமதிகமாய் மாறிப்போய், மாமிசமான தேவ வார்த்தையானவர் ஆதியிலிருந்தது போலவும், நித்தியத்திற்குமிருப்பது போலவும் அவரைக் கண்டு அக்களிக்கிறார்கள்.

3.– இந்த ஆச்சரியங்களை நான் நினைக்கும்போது, ஞான ஆறுதலும் முதலாய் எனக்குப் பெருத்த சலிப்பாக மாறிப் போகின்றது; ஏனெனில் என் ஆண்டவரை அவருடைய மகிமையில் நான் மறைவில்லாமல் பார்க்காதவரையில், இவ்வுலகத்தில் நான் காண்பதும் கேட்பதுமெல்லாம் ஒன்றுமில்லாமையென்று எண்ணுகிறேன்.

என் சர்வேசுரா! நான் நித்தியத்திற்கும் உம்மைத் தரிசிக்க ஆசிக்கிறேன்; நீர் ஒருவரேயன்றி வேறெந்த வஸ்துவும் எனக்கு ஆறுதல் தரக்கூடுமானதல்ல, வேறெந்தச் சிருஷ்டியும் எனக்கு அமரிக்கை யளிக்கக் கூடுமானதல்ல. அதற்கு என் சர்வேசுரா நீரே சாட்சி.

ஆனால் அழிவுக்குரிய இந்தச் சீவியத்தில் உம்மைத் தரிசிப்பது கூடுமானதல்ல. ஆனதால் நான் பொறுமையாய் இருந்து எனக்கு உண்டாகும் சகல ஆசைகளிலும் உமக்கு என்னைத்தானே கீழ்ப்படுத்த வேண்டியவனாயிருக்கிறேன். ஏனெனில் ஆண்டவரே! இப்போது பரலோக இராச்சியத்தில் உம்மோடு அகமகிழுகிற அர்ச்சியசிஷ்டர்களும் உயிரோடிருந்த காலத்தில் விசுவாசத்தோடும், பொறுமையோடும் உமது மகிமையின் வருகைக்குக் காத்திருந்தார்கள். அவர்கள் விசுவசித்ததை நானும் விசுவசிக்கிறேன், அவர்கள் நம்பினதை நானும் நம்புகிறேன், அவர்கள் இடத்தை நானும் உமது வரப்பிரசாதத்தைக் கொண்டு சேருவேன் என்று நம்பிக்கை கொண்டிருக்கிறேன். அதுவரையில், அர்ச்சியசிஷ்டர்களுடைய நன்மாதிரிகை களினால், திடங்கொண்டு விசுவாசமாய் நடந்து வருவேன். எனக்கு ஆறுதலாகவும், என் சீவியத்தின் கண்ணாடியாகவும் வேதாகமங்களை வாசித்து வருவேன்; எல்லாத்திற்கு மேலாய் எனக்குச் சர்வ அவிழ்தமாகவும் அடைக்கலமாகவும் உமது மிகவும் பரிசுத்த சரீரத்தை வைத்துக் கொண்டிருப்பேன்.

4.– ஆகையால் இச்சீவியத்தில் இரண்டு காரியங்கள் எனக்கு மெத்த அவசரமென்று காண்கிறேன்; அவையில்லாமற் போனால் இந்த நிர்ப்பாக்கியச் சீவியம் என்னால் சுமக்க முடியாததாயிருக்கும். இந்தச் சரீரச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருக்கிற எனக்குப் போசனமும் பிரகாசமும் தேவை என்று ஏற்றுக் கொள்ளுகிறேன். இதைப் பற்றியே பலவீனனான எனக்கு ஆத்துமத்திற்கும் சரீரத்திற்கும் உணவாக உமது திரு மாமிசத்தைத் தந்தீர்; என் பாதங்கள் வழிகண்டு நடப்பதற்கு வெளிச்சமாகிய உமது திரு வாக்கியத்தைக் கொடுத்தீர். மெய்யாகவே இவை இரண்டுமின்றி நான் சீவிப்பது கூடாது. ஏனெனில் தேவ வாக்கியம் ஆத்துமத்திற்குப் பிரகாசமாயும் உமது தேவ திரவிய அனுமானம் என் சீவியத்தின் அப்பமாயும் இருக்கின்றது.

இவை உமது திருச்சபையின் பொக்கிஷ அறையிலே இரு பக்கத்திலும்வைக்கப்பட்ட இரண்டு மேசைகளென்றும் சொல்லலாம். கிறீஸ்துநாதருடைய மதிப்பிட முடியாத சரீரமாகிய பரிசுத்த அப்பம் வைக்கப் பட்டிருக்கிற திருப்பீடம் ஒரு மேசை. மற்றொரு மேசை தேவ கட்டளையின் பலகையாம். அதில் பரிசுத்த போதனை அடங்கியிருக்கின்றது; அது உண்மையான வேதப் பிரமாணங்களைப் போதித்து தேவாலயத்தின் திரைச்சீலைகளுக்கப்பாலேயே மகா பரிசுத்த ஸ்தலத்தில் நிச்சயமாய்க் கூட்டிக் கொண்டு போகின்றது.

௫.– ஆண்டவராகிய சேசுவே! நித்திய ஒளியின் பிரகாசமே! உமது தாசராகிய தீர்க்கதரிசிகளையும் அப்போஸ்தலர்களையும், மற்ற வேத சாஸ்திரிகளையும் கொண்டு நீர் எங்களுக்குப் பகர்ந்திருக்கிற திருப்போதக பந்திக்காக உமக்கு நன்றியறிந்த தோத்திரம் செய்கிறேன்.

மனிதருடைய சிருஷ்டிகரும் இரட்சகருமானவரே! உமக்கு நன்றியறிந்த தோத்திரம் செலுத்துகிறேன். ஏனெனில் உமது நேசத்தைச் சர்வலோகத்திற்கும் வெளிப்படுத்து வதற்காகப் பெரிய விருந்து முஸ்திப்பு செய்தீர். அதில் அடையாளமான செம்மறிப் புருவையை யல்ல, ஆனால் உமது மிகவும் பரிசுத்த சரீரத்தையும் இரத்தத்தையும் போசிக்கக் கொடுக்கிறீர்; சகல விசுவாசிகளையும் தெய்வீக விருந்தினால் சந்தோஷப் படுத்துகிறீர், உத்தம பானத்தால் ஆனந்தக் களிப்பு அடையச் செய்கிறீர்; அந்த விருந்தில் பரலோக இன்பங்கள் யாவுமிருக்கின்றன, பரிசுத்த சம்மனசுகளும் எங்களோடு – ஆகுல் எங்களை விட அதிக பாக்கியமான விதத்தில் – அந்தத் தெய்வீக விருந்தைப் புசிக்கிறார்கள்.

௬.– ஓ! உந்நத மகிமை பொருந்திய ஆண்டவரைத் திருவார்த்தைகளைக் கொண்டு தேவ வசீகரம் செய்யவும், உதடுகளால் அவரைத் துதிக்கவும், கைகளால் எடுக்கவும், தங்கள் வாயினால் உண்ணவும், மற்றவர்களுக்குப் பகிரவும் அதிகாரம் பெற்றிருக்கும் குருக்களுடைய அலுவல் எவ்வளவோ மகத்தானதும், மகிமையுள்ளதுமா யிருக்கின்றது! பரிசுத்தத்தனத்தின் காரணரானவர் இத்தனை விசை குருவானவரிடம் வர, இவருடைய கரங்கள் எவ்வளவோ சுத்தமாயும், வாய் எவ்வளவோ சுத்தியாயும், சரீரம் எவ்வளவோ கற்புடையதாகவும், இருதயம் எவ்வளவோ மாசற்றதாகவும் இருக்க வேண்டியது! இவ்வளவு அடிக்கடி கிறீஸ்துநாதருடைய

தேவத்திரவிய அனுமானத்தைப் பெறுகிற குருவான வருடைய வாயினின்று பரிசுத்தமானதும், மேன்மை யானதும், பிரயோசனமானதுமான வார்த்தையேயன்றி வேறொரு வாக்கியமும் புறப்படலாகாது.

தினமும் கிறீஸ்துவின் திருச் சரீரத்தைப் பார்க்கிற அவர் கண்கள் கபடற்றவையும் கற்புள்ளவையுமா யிருக்க வேண்டியது. பரலோக பூலோக சிருஷ்டிகரைத் தொட வழக்கமுள்ள அவருடைய கரங்கள் உத்தமமானவையும் வானத்தை நோக்கி உயர்த்தப்பட்டவையுமா யிருக்க வேண்டியது. “பரிசுத்தராயிருங்கள், ஏனெனில் உங்கள் ஆண்டவரும் தேவனுமாகிய நாம் பரிசுத்தராயிருக் கிறோம்” என்ற வேத கட்டளை விசேஷமாய்க் குருக்களுக்கே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

7.– சர்வ வல்லபமுள்ள சர்வேசுரா! குருப்பிரசாதிகளுடைய தொழிலை ஏற்றுக்கொண்ட நாங்கள் யோக்கியமாயும், பக்தியாயும் நல்ல மனச்சாட்சியின் சர்வ பரிசுத்தத்தனத்தோடும் உமக்கு ஊழியஞ் செய்யப் பேறுபெற்றவர்களாகும்படி, உமது வரப்பிரசாதத்தைக் கொண்டு எங்களுக்கு உதவி புரிந்தருளும். நாஙகள் கடமைப் பட்டிருக்குமளவிற்கு மாசற்றதனத்தில் நாங்கள் நடக்கக்கூடாவிட்டாலோ, நாங்கள் செய்த தப்பிதங்களுக்காகவாகிலும் தக்க பிரகாரம் கண்ணீர் விட்டழவும், இனிமேல் அதிக சுறுசுறுப்போடும் தாழ்ச்சியோடும், நன்மனதின் உறுதியான பிரதிக்கினையோடும் உமக்கு ஊழியம் செய்யும்படி அனுக்கிரகம் செய்தருளும்.

யோசனை

பூமியாவதென்ன? பரதேசம். திருச்சபை அழைப்பது போல் கண்ணீர்க்கணவாய். மனிதன் தன்னுடைய

புத்தியின் சீவியமாயிருக்கப்பட்ட உண்மையை இவ்வுலக அந்தகாரத்தில் தேடுகிறான்; தன்னிருதயத்தின் சீவியமாக்கப் பட்ட நன்மை எவ்வளவு பெரிதானது, அளவற்றது, நித்தியமானதென்று அவன் அறியான். அவன் தேடுவதெல்லாம் அவனை விட்டு அகன்று போகின்றன. சந்தேகம், அபிப்பிராயம், அபத்தம் அவனுடைய புத்தியை ஆயாசத்திற்கு உள்ளாக்குகின்றன. அவன் நன்மை என்று நினைத்தது தின்மையென்று காண்கிறான். கடைசியில் எல்லாம் வியர்த்தம, வீண் பிரயாசையென்று கண்டுபிடிக்கிறான். தனித்திருக் கிறானோ, அவனுடைய ஆத்துமம் களைத்துச் சோர்வடைந்து போகின்றது, அவனுக்காறுதல் வேண்டியிருக்கின்றது. ஆனால் மனிதர் மட்டில் அவன் நம்பிக்கை வைத்தாலோ, ஐயோ! அவனுக்குக் கேடுதான் விளையும்; அவர்கள் அவனைக் கெடுக்கிறதற்குச் சமயம் தேடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சிநேகிதர் என்ற பேர் வைத்துக்கொண்டு அவனை மோசம் செய்கிறார்கள், அவன் முன் மலர்ந்த முகம் காட்டிப் பின்னால் அவனுக்குத் தீங்கு நினைக்கிறார்கள், கடைசியாய்ச் சூதினாலும் பொய்யினாலும், கோள் குண்டனியினாலும் அவன் அவர்களுடைய மாயவலையில் சிக்கிக் கொண்ட பிறகு உடனே அவர்களுடைய நீச ரூபத்தைக் காட்டிச் சிங்கமானது தன் இரையின்மேல் விழுந்து அதை விழுங்குவதுபோல அவர்களும் அவன்மேல் பாய்ந்து அவன் ஆத்துமத்தை விழுங்குகிறார்கள். ஐயோ! திர்ப்பாக்கியமான ஆத்தும அந்தஸ்து; ஆயினும் சர்வேசுரன் தம்மாலுண்டாக்கப்பட்ட இந்த சிருஷ்டியை இவ்வளவு அபாயமான சமயங்களில் கைவிடுவதில்லை. தமது வாக்கியங்களால் அதைத் தெளிவிக்கிறார், தமது வரப்பிரசாதத்தால் அதைத் தேற்றுகிறார், நித்திய

சீவியத்தின் நம்பிக்கையால் அதற்கு ஆறுதல் வருத்துவிக்கிறார், இந்தச் சோதனை நாட்கள் கடந்த பிறகு நித்திய சீவியத்தின் நம்பிக்கையால் அதற்கு ஆறுதல் வருத்துவிக்கிறார், இந்தச் சோதனை நாட்கள் கடந்து பிறகு நித்திய நன்மையாயிருக்கிற தம்மைச் சதாகாலத்திற்கும் அடைந்திருக்கலாம் என்ற நம்பிக்கையை நமது மனதில் தூண்டுகிறார், சகலவித நன்மைகளும் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்திருக்கும் தேவநற்கருணையை நமதாசைக்கவ்வளவு நமக்குத் தந்தருளுகிறார்; நாமிந்த மேலான தேவதிரவிய அனுமானத்தை அண்டிப் போகும்போதெல்லாம் நித்திய ஞானமும், சிருஷ்டிக்கப்படாத ஒளியும், சர்வேசுரனுடைய வார்த்தையும், உயிருள்ள வாக்கியமுமானவரை நமதுள்ளத்தில் அடைகிறோம். வரப்பிரசாதத்தின் காரணரை, விசுவாசத்தின் கதியானவரை, நமது நம்பிக்கையின் நித்திய பிணையானவரை, நமது மாமிசத்தோடு ஒன்றிப்பதற்காகச் சிலுவையிலறையுண்ட மாமிசத்தை நமது இரத்தத்தோடு கலந்திருக்க உலகத்தை இரட்சித்த திரு இரத்தத்தைத் தேவநற்கருணையில் உட்கொள்ளுகிறோம். ஒரு பரிசுத்த முத்தம் நமது ஆத்துமத்தின் இரட்சகருடைய ஆத்துமத்தோடு ஒன்றிக்கிறது, அவருடைய தெய்வீகம் நமக்குள் ஊடுருவி நமது பாவ அழுக்கெல்லாம் சுட்டெரித்துப் போடுகின்றது. பிரமாணிக்கமுள்ள நேசர் நமதுள்ளத்தில் இளைப்பாறுகிறார், நம்முடன் பேசுகிறார், நம்மை நோக்கி, உன்னிருதயத்தில் நம்மை ஒரு முத்திரையைப் போல பதியவை, ஏனெனில் சாவை விட நேசம் அதிகப் பலமாய் இருக்கின்றது என்கிறார். அப்போது இருந்த உருக்கம் நிறைந்த நேசத்தால் அக்கினியைப் போலப் பற்றி எரிந்து நமது

நேசத்திற்குரியவரை மாத்திரம் காண்போம், அவருடைய சீவியமே சீவிப்போம், நமது பரதேசத்தின் கஸ்தி பரலோக சந்தோஷமாக மாறிப்போகும்.

12-D¶]iV‹D

கிறீஸ்துநாதரை உட்கொள்ளப் போகிறவன் மகா சாக்கிரதையோடு ஆயத்தஞ் செய்யவேண்டியது.

1.– (கிறீஸ்துநாதர்) நாம் பரிசுத்ததனத்தை நேசிக்கிறவர், சர்வ அர்ச்சியசிஷ்டதனத்தையும் தந்தருளுகிறவர்.

நாம் சுத்த இருதயத்தைத் தேடுகிறோம், அதுவே நாம் இளைப்பாறுமிடம்.

“நமக்கு ஒரு பெரிய அசனசாலையை நன்றாய்ச் சோடித்து முஸ்திப்பு செய், நமது சீஷரோடு உன்னிடம் பாஸ்காவைக் கொண்டாடுவோம்.”

நாம் உன்னிடம் வந்து, உன்னிடத்தில் தங்க உனக்கு மனதுண்டானால், உன் பழைய புளித்த மாவை (துர்க்குணத்தை) ஒழித்துவிடு, உன்னிருதய வாசஸ்தலத்தைச் சுத்திசெய்.

உலக கவலைகளையும், துர்க்குணங்களின் சகல மயக்கத்தையும் அகற்றிவிடு; “கூரைமேல் ஊர்க்குருவி தனித்து உட்கார்ந்திருப்பது போல” நீ தனித்து உட்கார்ந்து, “உன் பாவங்களைத் துக்க மனஸ்தாபத்தோடு நினைத்துக் கொள்.”

ஏனெனில் எந்தச் சிநேகிதனும் தன்னை நேசிக்கும் நேசனுக்கு அதிக மேலானதும் அலங்காரமுள்ள இடத்தை முஸ்திப்பு செய்கிறான்; அவ்விதம் தன் அன்பனை ஏற்றுக்கொள்ளும் பட்சம் விளங்குகின்றது.

உ.– ஆயினும் ஒரு வருஷ முழுமையும் வேறைதையும் சிந்திக்காமல் நீ ஆயத்தம் செய்துகொண்டே வந்தாலும் உன் சுய கிருத்தியத்தின் பேறுபலனால் நீ தக்க ஆயத்தம் செய்யக் கூடுமானவனல்லவென்று அறிந்திரு. அதெப்படியெனில் ஒரு ஏழை ஆஸ்திக்காரனுடைய விருந்துக்கு அழைக்கப்பட்டால் அவ்வுபகாரத்திற்கு நன்றி செலுத்த அவன் தன்னைத்தானே தாழ்த்தி நன்றியறிந்த தோத்திரம் செய்யலாமே தவிர மற்றென்ன செய்யக்கூடும்? அவனைப் போலவே நீயும் நமது விருந்துக்கு வர உத்தரவளிக்கப் படுகிறாய்.

உன்னால் கூடிய ஆயத்தம் செய், சுறுசுறுப்பாய்ச் செய்; உன்னிடத்தில் எழுந்தருளி வரச் சித்தமாயிருக்கிற உன் தேவனாகிய அன்புள்ள ஆண்டவருடைய திருச் சரீரத்தை, வாடிக்கையைப் பற்றியல்ல, ஆனால் பயத்தோடும், வணக்கத்தோடும், நேசத்தோடும் உட்கொள். உன்னை அழைத்தவர் நாமே, உன்னிடத்தில் குறையானதைத் தீர்ப்பவரும் நாமே. நீ வந்து நம்மை உட்கொள்.

ஙு.– பக்தியின் வரத்தை நாம் உனக்குக் கொடுக்கும்போது உன் தேவனுக்கு நீ நன்றி செலுத்து; நீ பாத்திரவானாய் இருக்கிறாயென்றல்ல, ஆனால் நாம் உன் மட்டில் இரக்கம் வைத்ததினால் அவ்வரத்தைப் பெற்றுக் கொண்டாய். இந்த வரம் உனக்கு இல்லாமல் போய் இருதய வறட்சியால் வருத்தப் படுகிறாயோ, அவ்வுத்தம வரத்தில் ஒரு சொற்பப் பங்காவது ஒரு துளியாவது நீ அடையப் பாத்திரவானாகும் வரையில் செபத்தில் நிலைத்திரு, பிரலாபி, நமது இருதய வாசலைத் தட்டு, ஓயவும் ஓயாதே.

நாம் உனக்கு அவசியம், நீ நமக்கு அவசியமில்லை. நீ நம்மை அர்ச்சிக்க வருகிறதில்லை, நாம் உன்னை அர்ச்சிக்கவும், அதிக உத்தமனாக்கவும் வருகிறோம்.

நம்மால் அர்ச்சிக்கப்படவும், நம்முடன் ஐக்கியமாக்கப் படவும் நீ நம்மிடத்தில் வருகிறாய். இந்த வரப்பிரசாதத்தை அசட்டை செய்யாதே; ஆனால் சர்வ சாக்கிரதையோடு உன்னிருதயத்தை ஆயத்தப்படுத்தி உனக்குள்ளாக உன் நேசரை அழைத்துக்கொண்டு வா.

4.– தேவநற்கருணை உட்கொள்ளுகிறதற்கு முந்தி பக்திச் சுறுக்கு உன்னிடத்தில் உண்டாகும்படி செய்வது பற்றாது; ஆனால் திவ்விய நற்கருணை வாங்கின பின்பு, இந்தப் பக்திச் சுறுக்கு உன் மனதில் நிலைகொள்ளும்படி விழித்திரு. திவ்விய நற்கருணை வாங்குவதற்கு முந்தி ஆயத்தம் செய்வது எவ்வளவு அவசரமோ, திவ்விய நற்கருணை உட்கொண்டபின் பக்தி குறையாமலிருக்க விழித்திருப்பது அவ்வளவாக அவசரமே ஏனெனில் அதிகமாய் மேலான வரப்பிரசாதங்களைப் பெறுவதற்கு இந்த ஞானக் கவலை நேர்த்தியான சாதனமாயிருக்கும். உள்ளபடியே தேவ நற்கருணை வாங்கின உடனே வெளி ஆறுதல்களை மிதமிஞ்சின ஆசையோடு தேடுகிறவன் மேற்படி வரப்பிரசாதங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளத் தன்னை நன்றாய் ஆயத்தப் படுத்துகிறதில்லை. ஆதலால் அதிக பேச்சு வைத்துக் கொள்ளாதே, தனித்திரு, உன் சர்வேசுரனைத் தியானித்து இன்பத்தைச் சுகி, ஏனெனில் எவனாலும் உன்னிடமிருந்து அகற்ற முடியாதவரை நீ வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய்.

நீ இனிமேல் உன்னிடத்தில் சீவியாமல் கவலையெல்லாம் அற்று நம்மிடத்தில் சீவிக்கும்படியாக, நமக்குத்தான் நீ உன்னை முழுதும் வசீகரம் செய்ய வேண்டியது.

யோசனை

புதுப் பாஸ்காவுக்கு ஆயத்தம் இரண்டு காரியங்களில் அடங்கியிருக்கின்றது; அசனசாலையைச் சுத்தம்

செய்யவும் வேண்டியது, அதை அலங்கரிக்கவும் வேண்டியது. அதாவது, சேசுநாதருடைய சரீரத்தையும் இரத்தத்தையும் தகுந்த பிரகாரம் உட்கொள்ளுவதற்கு, முந்தமுந்த கனமான பாவமில்லாதிருக்க வேண்டியது; அவ்வித பாவமிருந்தால் பாவசங்கீர்த்தனத்தின் சலத்தில் அது கழுவப்பட வேண்டியது; பிறகு தன்னைச் சர்வேசுரனுக்குப் பிரியமாக்கக் கூடுமான புண்ணிய முயற்சிகளில் பழக வேண்டியது. ஆண்டவருக்குப் பிரியப்பட்டு அவருடைய வரப்பிரசாதத்தை இழுக்கிறதென்னவென்றால் ஆழ்ந்த தாழ்ச்சி, தன்னை நிந்தித்தல், உயிருள்ள விசுவாசம், அவருடைய சித்தத்திற்குத் தன்னை முழுதும் கையளித்தல், பூலோகக் காரியங்களை விட்டொழித்தல், பரலோக பாக்கியத்தை நாடுதல், இவைதான் ஆண்டவருக்குப் பிரியமானவை. இன்னும் அவருக்கு முக்கியமாய்ப் பிரியமானதென்னவென்றால் தேவசிநேகம், பிறர் சிநேகம். □சிநேகம் பொறுமையாயிருக்கின்றது, தயவுள்ளதாயிருக்கின்றது; சிநேகம் காய்மகாரப் படுவதில்லை, இறுமாப்பாய் எதையும் செய்யாது, பெருமையைத் தேடாது, பேராசை கொள்வதில்லை, சுயலாபத்தை நாடுவதில்லை, ஆத்திரப்படுவதில்லை, பொல்லாங்கு நினைப்பதில்லை, அநியாயத்தில் சந்தோஷங் கொள்ளாது; அது சத்தியத்தில் ஆனந்தம் கொள்ளும், சகலத்தையும் சகிக்கும், சகலத்தையும் தாங்கும்.□ மெய்யாகவே தெய்வீக சிநேகம், அப்போஸ்தலர் போதிப்பது போல, சகலத்திற்கும் மேலான புண்ணியம்: □நான் மனிதருடைய பாஷைகளையும் சம்மனசுக்களுடைய பாஷைகளையும் பேசினாலும், தேவசிநேகம் என்னிடத்தில் இல்லாமல் போகுமேயானால், சப்திக்கும் வெண்கலம் போலும்,

தொனிக்கும் தாளம் போலும் ஆவேன்; நான் தீர்க்கதரிசன வரத்தை யடைந்திருந்தாலும், சகல இரகசியங்களையும் சகல சாஸ்திரங்களையும் அறிந்திருந்தாலும், மலைகளைப் பெயர்த்து வைப்பதற்கான யாதொரு குறையற்ற விசுவாசம் எனக்கிருந்தபோதிலும், சிநேகம் என்னிடமில்லாமல் போனால் நான் ஒன்றுமில்லை. எளியவர்களுக்கு அன்னதானம் செய்வதற்காக என் ஆஸ்தியெல்லாம் நான் பகிர்ந்து கொடுத்தபோதிலும், சுட்டெரிக்கப்படுவதற்கு நான் என் சரீரத்தைக் கையளித்த போதிலும், என்னிடத்தில் தேவசிநேகமில்லாமல் போகுமேயாகில், எனக்கு இந்தக் கிரியைகளால் பிரயோசன மொன்றுமில்லை.□

கலியாண விருந்துக்கு ஆசைப்படுகிற கிறீஸ்தவ ஆத்துமமே, புத்தியுள்ள கன்னிகைகளைக் கண்டுபாவி: □பத்தாவின் முன்பாகச் செல்லுவதற்கு, எண்ணெய் ஊற்றி உங்களுடைய விளக்குகளை ஏற்றுங்கள்;□ ஏனெனில் எவர்களுடைய விளக்குகள் அவிந்து போயிருக் கின்றனவோ, அவர்கள் □மெய்யாகவே நாம் உங்களை அறியமாட்டோம்□ என்ற பயங்கரமான வாக்கியங்களைக் கேட்பார்கள்.

13-D¶]iV<D

பக்தியுள்ள ஆத்துமம் சற்பிரசாதத்தில் கிறீஸ்துநாதருடைய ஐக்கியத்தை முழுமனதோடு ஆசிக்க வேண்டியது.

1.– (சீஷன்) ஆண்டவரே! நான் உம்மையே, உம்மை மாத்திரமே கண்டடைந்து, உமக்கு என் இருதயத்தைத் திறந்து, என் ஆசையின்படி உம்மைக் கொண்டு

சுகிக்கும்படி எனக்குக் கிருபை செய்தருளும். அப்படியானால்தானே இனிமேல் எவனும் என்னை நிந்தித்தாவது, மயக்கியாவது, தேடியாவது வராதிருக்க, நேசன் நேசனுடன் பேசிப் பழக்கம் செய்கிறாப்போல நானும் உம்முடன் பேசுவேன், நீர்மட்டும் என்னுடன் பேசுவீர்.

உம்முடன் நான் முழுமையும் ஒன்றித்திருக்கவும், சிருஷ்டிக்கப்பட்ட சகல பொருட்களின்பேரில் பற்றுதல் வையாமலிருக்கவும், தேவநற்கருணையைக் கொண்டும் அடிக்கடி பூசை செய்வதைக் கொண்டும் பரலோக நித்திய இன்பங்களைச் சுவைபார்க்க மென்மேலும் கற்றுக்கொள்ளவும், நான் மன்றாடுகிறேன், நான் ஆசைப்படுகிறேன்.

ஆ! என் ஆண்டவராகிய சர்வேசுரா! உம்மோடு நான் முழுதும் ஒருமைப்பந்தனமாகி உம்மில் மூழ்கி, என்னை முழுதும் மறந்திருப்பதெப்போ? நீர் என்னிடத்திலிருக்கவும் நான் உம்மிடத்திலிருக்கவும் மன்றாடுகிறேன். இவ்விதம் நாம் ஒருவரோடொருவர் ஒன்றித்திருக்க அனுக்கிரகம் செய்தருளும்.

உ.– உண்மையாகவே □ஆயிரம் பேர்களுக்குள்ளாகத் தெரிந்து கொள்ளப்பட்ட என் உத்தம அன்பராயிருக்கிறீர்;□ உம்மிடத்திலேயே என் சீவியநாளெல்லாம் வாசம் செய்வதற்கு என் ஆத்துமம் பிரியங் கொள்ளுகின்றது.

உண்மையாகவே, என் சமாதான இராசாவா யிருக்கிறீர். உம்மிடத்தில் உந்நத சமாதானமும் மெய்யான இளைப்பாற்றியுமுண்டு; நீரில்லாமற் போனால் பிரயாசையும் துன்பமும் அளவற்ற நிர்ப்பாக்கியமுந் தானுண்டு.

"உண்மையாகவே நீர் மறைந்திருக்கிற தேவனாயிருக்கிறீர்; அக்கிரமிகளை அருவருக்கிறீர்; ஆனால் தாழ்ச்சியுள்ளவர்களோடும், கபடற்றவர்களோடும் வாசம் செய்து சம்பாஷணை செய்கிறீர்."

"உமது பட்சத்தை உமது மக்களுக்குக் காண்பிக்கும் பொருட்டு பரலோகத்தினின்று இறங்கும் மிக மதுரம் பொருந்திய அப்பத்தால் அவர்களைத் திடப்படுத்தச் சித்தமாகிறீர், ஆனதால் உமது அன்பு நிறைந்த குணம் எவ்வளவோ இன்பமுள்ளதாயிருக்கின்றது."

எங்கள் சர்வேசுரா! உமது சகல விசுவாசிகளுக்கும் நீர் பிரசன்னமாகிறீர்; "இதுபோல் தங்கள் சமீபத்தில் இருக்கிற தேவர்கள் வேறு எந்தப் பெரிய சாதி சனங்களுக்குமில்லை" என்பது நிச்சயம். நீர் உமது விசுவாசிகளுக்குத் தினந்தோறும் ஆறுதலாகவும் அவர்களுடைய இருதயத்தைப் பரலோக மட்டும் உயர்த்தவேண்டிய உம்மைத்தாமே அவர்களுக்குப் போசனமாகவும் இன்பமாகவும் கையளிக்கிறீர்.

3.– உள்ளபடி கிறீஸ்துவ சனத்தைப் போல் அவ்வளவு வரம்பெற்ற சனம் வேறேது? நமது மகிமை பொருந்திய சரீரத்தைக் கொண்டு போஷிப்பதற்காகச் சர்வேசுரன் பிரவேசிக்கும் பக்தியுள்ள ஆத்துமத்தைப் போல் அவ்வளவு சிநேகிக்கப் பட்ட சிருஷ்டி பூலோகத்தில் வேறென்ன இருக்கின்றது?

ஓ! வாக்குக்கெட்டாத வரப்பிரசாதமே! ஆச்சரியத்துக்குரிய கிருபையே! நூதன விதமாய் மனிதன் பேரில் பொழியப்பட்டிருக்கிற அளவில்லாத நேசமே!

இந்த வரப்பிரசாதத்திற்காக, இவ்வளவு அரிய நேசத்திற்காக, நான் ஆண்டவருக்கு என்ன பிரதிநன்றி செய்யப் போகிறேன்? என் தேவனுக்கு என்னிருதய

முழுமையும் கையளிப்பதையும், அவருடன் அந்நியோன்னியமாய் ஒன்றித்திருப்பதையும்விட அவருக்கு வேறென்ன அதிகப் பிரியமான காணிக்கை நான் கொடுக்கக் கூடும்? என் ஆத்துமம் சர்வேசுரனோடு கூட முழுமையும் ஒன்றித்திருக்கும்போது, என் உள்ளமெல்லாம் மகிழ்ச்சியடையும்; அப்போது அவர்: "நம்மோடிருக்க உனக்கு மனதானால் நாம் உன்னோடிருக்க மனதாயிருக்கிறோம்" என்று எனக்குச் சொல்லுவார்; நானும் அவரை நோக்கி மறுமொழியாக, "ஆண்டவரே! அடியேனோடு இருக்கத் தயைகூரும். நான் உம்முடனிருக்க முழுமனதாயிருக்கிறேன்; என் இருதயம் உம்மோடு ஐக்கியமாயிருப்பதே என் சர்வ ஆசை" என்பேன்.

யோசனை

ஆ! என் ஆண்டவரே! என்னை உமக்குக் கையளிக்கிறேன்; உம்முடன் எப்போதும் ஐக்கியமாய் ஒன்றித்திருப்பதற்கு உமது ஏகத்துவத்திற்கு என்னைக் கையளிக்கிறேன்; என்னையே போக்கடித்துக் கொண்டு என்னை முற்றிலும் மறந்து போவதற்கு உமது அளவிறந்த விசாலத்திற்கும் என்னைக் கையளிக்கிறேன்; என் எண்ணங்களின் பிரகாரமல்ல, ஆனால் உமது கருத்துக்களின் பிரகாரம் நான் ஆளப்பட, உமது அளவில்லாத ஞானத்திற்கு என்னைக் கையளிக்கிறேன். அறியப்பட்டவையும், அறியப்படாதவையுமான கட்டளைகள் யாவும் நீதியுள்ளவைகளானபடியால், அவைகளுக்கு ஒத்து நான் நடக்கும்படியாக அந்தக் கட்டளைகளுக்கு நான் என்னைக் கையளிக்கிறேன்; உமது நித்தியத்தை என் பாக்கியமாக்கிக் கொள்ளுவதற்காக, அதற்கு என்னைக் கையளிக்கிறேன்;

எப்போதும் உமது அடைக்கலத்திலிருப்பதற்காக உமது சர்வ வல்லமைக்கு என்னைக் கையளிக்கிறேன்; நீர் குறித்திருக்கிற நேரத்தில் என் ஆத்துமத்தை நீர் உமது கரங்களில் ஏற்றுக்கொள்ளும்படியாக, உமது தந்தைக்குரிய தயாளத்திற்கு என்னைக் கையளிக்கிறேன்; அக்கிரமியும் பாவியுமான என்னை நீதிமானும் அர்ச்சியசிஷ்டனு மாக்குகிறதற்காக, பாவிகளைப் பரிசுத்தப் படுத்துகிற உமது நீதிக்கு என்னைக் கையளிக்கிறேன்; பாவங்களைத் தயவில்லாமல் தண்டிக்கும் நீதிக்கு மாத்திரம் என்னைக் கையளித்துவிட மாட்டேன். ஏனெனில் அது நான் பாத்திரவானான நித்திய தண்டனைக்கு என்னைக் கையளித்துவிடுவதாகும்; ஆயினும் ஆண்டவரே! உமது மட்டற்ற இலட்சணங்களைப் போல உமது நீதியும் பரிசுத்தமானது, அதற்குப் பலி ஆகவேண்டியிருக்கின்றது; ஆனதால் அதற்கு நான் என்னைத்தானே கையளிக்க வேண்டியது. இதோ! இனி பயமில்லை, சேசுகிறீஸ்துநாதர் வருகிறார்; நான் அவரிடத்திலும் அவரைக் கொண்டும் என்னை முழுதும் அதற்குக் கையளிக்கிறேன்.

14-D¶]iV«D

கிறீஸ்துநாதருடைய திருச்சரீரத்தை உட்கொள்ளச் சில பக்தி நிறைந்த ஆத்துமாக் களுக்குண்டான அதிவேகமான ஆசை

1.– (சீஷன்) “ஆண்டவரே! உம்முடைய பயபக்தியுள்ள ஊழியர்களுககு நீர் கொடுக்கச் சித்தமாயிருக்கிற இன்பம் எவ்வளவோ ஏராளமாயிருக்கின்றது.” ஆண்டவரே! வெகு வணக்கத்தோடும் நேசத்தோடும் உமது தேவதிரவிய அனுமானத்தைப் பெறவரும் பக்தியுள்ளவர்களைப் பற்றி நான் நினைக்கும்போது, அடிக்கடி என் உள்ளத்தில்

வெட்கி நாணுகிறேன். ஏனெனில், மிகுந்த வெதுவெதுப்போடும், மனவறட்சியோடும் நான் உமது பீடத்தையும் திவ்விய நற்கருணைப் பந்தியையும் அண்டிவருகிறேன்; என் இருதயத்தில் உருக்கமுமில்லை, பட்சமுமில்லை ; அநேகம் பக்திமான்களைப் போல நான் தேவனாகிய உம்முடைய சமூகத்தில் சிநேகத்தால் முழுதும் பற்றியெரிவதில்லை. அவ்வளவு பலமாய் நான் இழுக்கப்படுவதுமில்லை, நேசபாசம் கொண்டிருப்பது மில்லை. அவர்களோ வென்றால், தேவ நற்கருணை உட்கொள்ள மிஞ்சின ஆவலாலும், இருதயத்தில் தாங்கள் உணர்ந்த நேசத்தாலும் தங்களுடைய கண்ணீர்களை அடக்க முடியாது சரீர வாயோடு இருதய வாயையும் திறந்து சீவிய ஊற்றாகிய உம்மை, ஆண்டவரே! ஆவலோடு அண்டி வந்தார்கள். உமது திருச் சரீரத்தைச் சர்வ அக்களிப்போடும் ஞான ஆவலோடும் உட்கொண்டாலே தவிர தங்கள் ஆத்தும பசியை வேறு விதமாய்த் தணிக்கவும் அதைத் திருப்தியாக்கவும் கூடாதவர்களாய் இருந்தார்கள்.

உ.– ஆ! அவர்களுடைய விசுவாசம் எவ்வளவு ஆழ்ந்ததும் வேகமுள்ளதுமாயிருந்தது; அது நீர் உண்மையாகவே அவ்விடத்திலிருக்கின்றீர் என்பதற்குத் தகுதியான அத்தாட்சியாயிருந்தது. ஆண்டவர் அப்பத்தைப் பிட்கவே அவர் இன்னாரென்று மெய்யாகவே அறிந்து கொண்ட சீஷர்களுக்கு ஒத்தவர்களாயிருக்கிறார்கள். ஏனெனில் தங்களோடு நடக்கிற சேசுவுக்காக அவர்களுடைய இருதயம் பற்றியெரிகின்றது.

அவ்விதப் பற்றுதலும் பக்தியும், அவ்வளவு வேகமான நேசமும் உருக்கமும் அடிக்கடி என்னிடத்தில் காணப்படாது.

மதுரமும் தயையும் பொருந்திய நல்ல சேசுவே! என் பேரில் இரக்கமாயிரும்; என் விசுவாசம் மேன்மேலும் திடமுள்ளதாகவும், உமது தயவின் பேரிலுள்ள என் நம்பிக்கை வளரவு; என் தேவசிநேகம் ஒருவிசை என்னிடத்தில் மூட்டப்பட்டுப் பரலோக மன்னாவினால் வளர்க்கப்பட்ட பிறகு ஒருக்காலும் குறையாதிருக்கவும், சற்பிரசாதத்தை நான் உட்கொள்ளும் சிற்சில சமயங்களிலாகிலும் உமது நேசத்தின் அன்புள்ள பற்றுதலில் கொஞ்சம் உணரும்படி ஏழையான உமது அடியேனுக்குக் கிருபை செய்தருளும். நீர் உமக்கு இஷ்டமாயிருக்கும் நாளில் என்னைச் சந்தித்து வெகுவாய் நான் ஆசிக்கிற அந்த வரத்தை எனக்குக் கொடுக்கவும் வேகமான நேசத்தை என் உள்ளத்தில் மூட்டவும் உம்முடைய தயவு போதிய வல்லமையுடையதாயிருக்கிறது.

ஏனெனில் உமது பேரில் விசேஷ பக்தி வைத்திருக்கிறவர்களைப் போல அவ்வளவு ஆசையினால் நான் பற்றியெரியாவிட்டாலும், உமது கிருபையால் அந்தப் பெருத்த ஆசை எனக்குள் பற்றியெரிய வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். உமது உருக்கமுள்ள நேசரைப்போல் உணரவும் அவர்களுடைய கூட்டத்தில் நானும் ஒருவனாயிருக்கவும் ஆசிக்கிறேன், மன்றாடுகிறேன்.

யோசனை

பாஸ்கா நாளுக்கு முந்தி, சேசுநாதர் இவ்வுலகத்தை விட்டுத் தமது பிதாவிடம் போக வேண்டிய நேரம் சமீபித்ததென்றறிந்து, இவ்வுலகிலிருந்த தம்மவர்களை அவர் நேசித்து வந்ததால், அவர்களைக் கடைசி பரியந்தம் நேசித்தார். அப்போதுதான் தாம் நேசித்துவந்த

சீஷர்களிடமும் தாம் நேசிக்கப்போகிற எக்காலத்துச் சீஷர்களிடமும் வாசஞ் செய்ய வேண்டித் தேவ நற்கருணை ஏற்படுத்தினார். அவ்விதமாக உங்களை நாம் அநாதைப் பிள்ளைகளாக விட்டுவிட மாட்டோம், உங்களிடத்தில் நாம் வருவோம் என்ற வாக்குத்தத்தத்தை நிறைவேற்றினார். அப்படியே வந்தார்; நமக்குள்ளாக வாசம் செய்தார். தயாளமும் சத்தியமும் நிறைந்த பிதாவின் ஏக குமாரனுடைய மகிமையைக் கண்டோம். நாம் அவரை நமது கண்களால் பார்க்கிறதில்லை, மெய்தான்; ஆனாலும் தேவ நற்கருணையில் சேசுநாதர் மெய்யாகவே இருக்கிறார். ஆண்டவரே! அவ்விதந்தான் நான் விசுவசிக்கிறேன், நான் உம்மை ஆராதிக்கிறேன். சேசுகிறீஸ்துநாதர் பீடத்தின் தேவதிரவிய அனுமானத்தில் தம்மைத்தாமே நமக்குக் கொடுக்கும்போது திரையினால் தம்மை மறைத்துக்கொள்ளாவிட்டால், தமது பிரகாசத்தை மூடாவிட்டால், மனிதருடைய மக்களில் எவரையும்விட அதிக சுபசௌந்தரியமுள்ள தம்மைத் தாமிருப்பது போலக் காண்பிப்பாரேயானால், சரீரத்தோடு சரீரத்தையும், இருதயத்தோடு இருதயத்தையும், மனதோடு மனதையும் ஒன்றிக்கத் தாம் கொண்டிருக்கும் ஆவலை நமக்குத் தெரிவிப்பாரேயானால், நமது மனித பலவீனம் அப்பேர்ப்பட்ட பாக்கியத்தைத் தாங்குவதெப்படி? நமதாத்துமம் உடலைவிட்டுப் பிரிந்து போகுமல்லவோ? ஆனதினால்தான் திவ்விய இரட்சகர் விசுவாசக் கண்ணுக்கு மாத்திரம் தோன்றுகின்றார். அந்த விசுவாசமே பக்தியுள்ளவர்களுடைய இருதயத்தில் எப்பேர்ப்பட்ட தேவ சிநேக அக்கினியை மூட்டுகிறது என்றால் இவ்வுலக நேசபாசமெல்லாம் அதற்கு இளையாகாது, இருதய உள்ளாந்தரங்கத்தில் திவ்விய பத்தாவுக்கும் பத்தினிக்கும் நடக்கிற சந்தோஷம்,

அமரிக்கை, தேவசிநேகம் பற்றி எரியும் சம்பாஷணை, உத்தம மவுனம் இவை முதலியவைகளை வருணிக்கக் கூடுமானவனார்? "ஆ! சர்வேசுரனுடைய வரமும், என் தாகத்திற்குத் தண்ணீர் கொடு என்று உனக்குச் சொல்லுகிறவரார் என்றும் உனக்குத் தெரியுமேயானால் அவரையே நீ தாகத்திற்குக் கொடும் என்று கேட்பாய், அவரும் உயிருள்ள சலத்தையும் உனக்குக் கொடுப்பார்." அர்ச்சியசிஷ்டர்களெல்லோரும் அவரைக் கேட்டார்கள், அவர் அவர்களுடைய மன்றாட்டுக்கு அருள் புரிந்து நித்திய சீவியத்தின் சலத்தை அவர்களுக்குத் தந்தார். நீயும் கேள், வேண்டிக் கொள், மன்றாடு; அவர் உன்னை நோக்கி: "தாகமுள்ளவன் வரக்கடவான், நித்திய சீவியந் தரும் சலத்தை வேண்டியவன் இலவசமாய்ப் பெற்றுக் கொள்ளட்டும்; ...இதோ வருகிறேம்," என்று பத்தா சொல்லும்போது, ஆண்டவராகிய சேசுவே! நீர் என்னுள்ளத்தில் எழுந்தருளி வாரும் என்று நீ பக்தி உருக்கத்தோடு சொல்லக்கடவாய்.

15-D¶]iVkD

பக்தி என்னும் வரப்பிரசாதத்தைத் தாழ்ச்சியினாலும் சுயப்பரித்தியாகத்தினாலும் அடையவேண்டியது.

1.– (கிறீஸ்துநாதர்) பக்தி என்னும் வரப்பிரசாதத்தை நீ இடைவிடாமல் தேடவும், ஆசையாய்க் கேட்கவும், பொறுமையோடும் நம்பிக்கையோடும் எதிர்பார்த்திருக் கவும், நன்றியறிந்த மனதோடு பெற்றுக் கொள்ளவும், தாழ்ச்சியோடு காப்பாற்றவும், சுறுசுறுப்பாய் அதோடு வேலை செய்யவும், ஆண்டவர் உன்னைச் சந்திக்க வருகிற வரையிலும் அவர் வரும் நாளையும் விதத்தையும் அவர் இஷ்டத்திற்குக் கையளித்துவிடவும் வேண்டியது.

உன் உள்ளத்தில் பக்தி கொஞ்சமாயிருக்கும்போது, அல்லது முற்றுமே இல்லாமலிருக்கிறபோது, உன்னைத் தாழ்த்த வேண்டியதே முக்கியம்; ஆயினும் மிதமிஞ்சி ஏக்கப்படவும் கஸ்திப்படவும் கூடாது.

நெடுநாள் கொடாமலிருந்ததைப் பற்றி சர்வேசுரன் அநேகம் விசை சற்று நேரத்தில் தந்தருளுகிறார். தியானத்தின் துவக்கத்தில் அவர் கொடுக்காததைத் தந்தருளுகிறார். தியானத்தின் துவக்கத்தில் அவர் கொடுக்காததைச் சிலவிசை கொடுக்கிறார்.

௨.– செபத்தில் கேட்டது உடனே எப்போதும் கொடுக்கப்பட்டுக் கேட்ட அளவில் கிடைத்தால், அது மனுஷ பலவீனத்துக்கு ஆபத்தாயிருக்கும்.

ஆனதுபற்றி நல்ல நம்பிக்கையோடும் தாழ்ச்சியுள்ள பொறுமையோடும் பக்தி என்னும் வரத்துக்காகக் காத்திருக்க வேண்டியது; ஆயினும் அது கொடுக்கப்படா விட்டால் அல்லது உனக்குத் தெரியாத முகாந்தரத்தைப் பற்றி அது எடுபட்டால் நீயும் உன் பாவங்களுமே அதற்குக் காரணமென்று நினைத்துக்கொள்.

அவ்வரப்பிரசாதத்தைத் தடுக்கும் அல்லது எடுக்கும் முகாந்தரம் சில சமயங்களில் மகா சொற்பமானதாயிருக் கின்றது – ஆனால் இவ்வளவு பெருத்த நன்மையைத் தடைசெய்யும் காரியத்தை சொற்பமென்று சொல்லத் தகுமோ? – சொற்பமான அல்லது பெரிதான இந்த விக்கினத்தை நீ அகற்றி முழு வெற்றி கொள்ளுவாயே யானால், நீ மன்றாடிக் கேட்டதையடைவாய்.

௩.– ஏனெனில், முழு இருதயத்தோடு நீ உன்னைச் சர்வேசுரனுக்குக கையளித்து, எதையும் உன் இஷ்டத்தின் பிரகாரம் தேடாமல் அவரிடத்தில், உன்னை முழுமையும் விட்டு விட்ட மாத்திரத்தில் அவரோடு சமாதானமாய் நீ

ஒன்றித்திருப்பதாகக் காண்பாய்; ஏனெனில் அப்போது எல்லாவற்றையும்விட தேவ திருவுளத்தின் சித்தமே உனக்கு அதிக இன்பமுள்ளதும் பிரியமுள்ளதுமாகத் தோன்றும்.

தன் கருத்தைக் கபடற்ற இருதயத்தோடு சர்வேசுரனை நோக்கி உயர்த்தி, யாதொரு சிருஷ்டியின் மட்டில் தனக்குண்டான மிதமிஞ்சின பற்றுதலையாவது அல்லது அரோசிகத்தையாவது முற்றும் ஒழித்துவிடுகிற எவனும், பக்தியென்னும் வரத்தையடைய மிக்க தகுதியானவனும், அதிலுள்ள நன்மைக்குப் பாத்திரவானும் ஆவான். ஏனெனில் ஆண்டவர் தாம் காணும் வெற்றுப் பாத்திரங்களைப் பிரியத்தோடு ஆசீர்வதிக்கிறார். ஒருவன் இவ்வுலகக் காரியங்களை எவ்வளவிற்கு பழுதற வெறுத்துவிட்டு, தன்மட்டில் நீச எண்ணங் கொண்டு தனக்குத் தானே அதிகமாய் மரித்துப் போகிறானோ, அவ்வளவிற்கு தேவ வரப்பிரசாதம் அதிக சீக்கிரமாய் வருகிறது, அவனுள்ளத்தில் ஏராளமாய்ப் பிரவேசிக் கின்றது, முழுதும் சுதந்தரமுள்ள இருதயத்தை அதிகமாய் உயர்த்துகின்றது.

4.– அப்போது ஆண்டவருடைய கரம் அவனுக்கு உதவியாயிருப்பதினாலும் அவனும் அவருடைய கரத்தில் தன்னை முழுமையும் எக்காலத்திற்கும் ஒப்பித்து விட்டதினாலும், அவன் மேலான தெளிவடைந்து சந்தோஷப் பிரவாகமாவான், அவனுடைய இருதயம் ஆச்சரியங் கொண்டு பூரிக்கும். தன் இருதயத்தோடு சர்வேசுரனைத் தேடி, தன் ஆத்துமாவை வீணில் உபயோகப்படுத்தாதவன் இதோ, இவ்விதம் ஆசீர்வதிக்கப் படுவான்.

அவன் தேவ நற்கருணை உட்கொள்ளும்போது, தெய்வீக ஒன்றிப்பின் பெருத்த வரப்பிரசாதத்தை

அடையப் பேறு பெறுகிறான்; ஏனெனில் அவன் தன் சொந்தப் பிரியத்துக்கும் ஆறுதலுக்கும் மேலாகச் சர்வேசுரனுடைய மகிமையையும் தோத்திரத்தையும் தேடுகிறான்.

யோசனை

சர்வேசுரனைப் பற்றி மாத்திரமே நாம் அவரை நேசிக்க வேண்டியிருந்தபோதிலும், நமக்கு வேண்டிய வரங்களையும் அவரிடத்தில் கேட்கலாம், ஆனால் நாம் எப்போதும் அவருடைய சித்தத்திற்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்க வேண்டியது. ஆத்துமத்தைத் தேவ ஒளியினால் பிரகாசிப்பித்து, சந்தோஷ வெள்ளத்தில் அமிழ்த்துகிற வரப்பிரசாதங்கள் எப்போதும் நமக்கு அதிக நல்லவையென்று எண்ணுவது சரியல்ல ; ஏனெனில் அவை சில சமயங்களில் நமதுள்ளத்தில் வீணான சுயபிரியத்திற்குக் காரணமாகக் கூடும். இச்சீவிய காலத்தில் பரிசுத்த விசுவாசத்தின் அந்தகாரத்தில் நடப்பதும், கஸ்தியினாலும் துன்ப துரிதங்களாலும் சோதிக்கப் படுவதும் என் சர்வேசுரா! ஏன் என்னைக் கைநெகிழ்ந்தீர்? என்று சேசுநாதர் சொன்னபோது அவர் செய்ததுபோல தன்னுள்ளத்தில் சிலுவை சுமந்து போவதும் அநேகாநேக விசை நிச்சயமான மார்க்கமாயிருக்கும். அப்போது ஆங்காரத்திற்கு இடமில்லை; நம்மிடத்தில் பலவீனத்தைத்தான் காண்கிறோம், நம்மைச் சொஸ்தப் படுத்துவதற்காக அடிக்கும் கரத்திற்கு முன்பாக நம்மைத்தானே மறுதலிக்கச் செய்யும் அந்தப் புண்ணிய முயற்சியானது பிரமாணிக்க முள்ள ஆத்துமத்திற்குப் பேறுபலனுள்ளதா கின்றது; வேறெதுவும் பரலோக பத்தாவை அவ்வளவாய் மனதிளகச் செய்வதில்லை. கஸ்தியில் விழிப்பாயிருந்து,

□கூரையின்கீழ் பிரலாபிக்கும் ஊர்க்குருவி போல□ தவித்து நேசரைக் காணாத ஞானப் பத்தினியிடம் பரலோக பத்தாவை அந்தப் புண்ணிய முயற்சி கூட்டி வருகின்றது. அவர் தேவ நற்கருணையில் தம்மைத் தாமே தமது பத்தினிக்குக் காண்பிக்கிறார், ஆறுதல் வருவிக்கிறார், கண்ணீரைத் துடைக்கிறார், தமது நேச அக்கினியால் பற்றி எரியும்படி செய்கிறார்; □வழியில் அவர் நம்மிடம் பேசி, வேதாகமங்களை வியாக்கியானம் செய்தபோது நமது இருதயம் உள்ளத்தில் பற்றி எரியவில்லையோ? □ என்று சொல்லிக் கொண்ட எம்மாவுஸ் சீஷர்களைப் போல, புண்ணிய ஆத்துமம் பற்றி எரிகின்றது. ஆண்டவரே! இப்பேர்க்கொத்த ஞான இன்பங்களுக்கு நான் தகுதியற்றவனென்று ஒத்துக்கொள்ளு கிறேன். □என் அக்கிரமத்தை நான் அறிவேன், என் பாவம் எப்போதும் என் கண்முன் இருக்கின்றது.□ நீர் எனக்குச் செய்ய வேண்டியது கண்டனையும் தண்டனையும் தானல்லோ! அப்படியாயினும் உமது இரக்கத்தை மன்றாடத் துணிவு கொண்டேன்; முகங் குப்புற விழுந்து உயிருள்ள சலத்தின் ஊற்றண்டையில் வருகிறேன். என் வறட்சியான ஆத்துமத்தில் சில துளிகள் விழும்படி உமது இரக்கம் தயை செய்யும் என்று நம்பியிருக்கிறேன். ஆண்டவரே! எனக்கிந்த உதவி புரிந்தருளும் – ஆமென்.

16-D¶]iVkD

நமது அவசரங்களைக் கிறீஸ்துநாதரிடம் சொல்லி அவருடைய அனுக்கிரகத்தை மன்றாடுவது.

I.– (சீஷன்) ஓ! மிகவும் மதுரம் பொருந்திய, மிக்க நேசத்துக்குரிய ஆண்டவரே! நான் இப்போது உம்மைப் பக்தியோடு உட்கொள்ள மிகவும் ஆசைப்படுகிறேன்; ஆனால் நீர் என் பலவீனத்தையும், என் அவசரங்களையும் அறிவீர்; நான் எத்தனை தீதுகளிலும் துர்க்குணங்களிலும் அமிழ்ந்து கிடக்கிறேன் என்று நீர் அறிவீர்; எனக்கு அடிக்கடி உண்டாகும் கஷ்டங்களையும், என் சோதனைகளையும், என் மன ஏக்கங்களையும், என் குற்றங்களையும் நீர் அறிந்திருக்கிறீர்.

உம்மிடத்தில் அவுழ்தம் தேட வருகிறேன். எனக்கு ஆறுதலும் உதவியும் புரியும்படி உம்மை மன்றாடுகிறேன்.

எல்லாம் அறிந்திருக்கிறவரிடத்தில் பேசுகிறேன்; என் கருத்துகளனைத்தும் உமக்கு வெளியாயிருக்கின்றன ; எனக்குச் சம்பூரணமாய் ஆறுதலளிக்கவும் உதவி புரியவும் உம்மாலே மாத்திரம் கூடும். எந்த நன்மைகள் எனக்கு விசேஷமாய் வேண்டியதென்றும், புண்ணியங்களில் நான் எவ்வளவு தரித்திரனாயிருக்கிறேன் என்றும் நீர் அறிவீர்.

உ.– இதோ! ஏழையும் ஒன்றுமில்லாதவனுமான நான் உமது சமூகத்தில் நிற்கிறேன், உமது வரப்பிரசாதத்தை மன்றாடுகிறேன், உமது இரக்கத்தைக் கெஞ்சுகிறேன். பசியாயிருக்கிற உமது இரப்போனைத் தேற்றியருளும், உமது நேசத்தின் வேகத்தால் என் ஆத்துமம் எரியச் செய்யும், உமது சன்னிதானத்தின் ஒளியால் என் குருட்டாட்டத்தைப் பிரகாசிப்பித்தருளும்.

இவ்வுலகக் காரியங்கள் யாவற்றையும் எனக்குக் கசப்பாகவும், துன்பங்கள் விரோதங்கள் யாவையும்

பொறுமைப் பலனாகவும் மாற்றியருளும். பூலோக சிருஷ்டிகள் யாவும் எனக்கு வெறுப்பாகவும் மறதியாகவும் இருக்கக் கடவன.

நான் இவ்வுலகில் மோசம் போகாமல் என் இருதயத்தை உம்மிடம் பரலோகத்திற்கு இழுத்தருளும்.

இது முதல் எப்போதைக்கும் நீர் ஒருவரே எனக்கு மதுரமாயிரும், ஏனெனில் நீர் ஒருவரே என் அன்னமும் பானமும், என் நேசமும், சந்தோஷமும், என் இன்பமும், என் சர்வ நன்மையுமாயிருக்கிறீர்.

௩.- உமது சந்நிதானம் என் ஆத்துமத்தைப் பற்றியெரித்து உம்மில் உருமாறக் கடவது. அவ்விதம் இந்த ஞான ஒற்றுமையின் பந்தனத்தாலும் உருக்கமான உமது சிநேகத்தின் சகாயத்தாலும், என் மனமும் உமது மனமும் ஒன்றாயிருக்கக் கடவதாக.

நான் இருதயப் பசியோடும், வறட்சியோடும் உம்மிடத்தினின்று அகன்றுபோகும்படி என்னை விட்டு விடாதேயும்; ஆனால் உமது அர்ச்சியஷ்டர்களோடு ஆச்சரியமான விதமாய் நீர் அடிக்கடி நடத்தி வந்தது போல, என் விஷயத்திலும் தயவாய் நடத்தியருளும்.

நீர் ஒருக்காலும் தணிய முடியாமல் எப்போதும் கொழுந்து விட்டெரியும் அக்கினியும், இருதயங்களைச் சுத்திகரித்து புத்திகளைத் தெளிவித்து வருகிற நேசமுமாயிருக்கையில், உம்மை அண்டி வருவதால் நான் முழுமையும் உம்மில் அக்கினி மயமாகி எனக்குள் என் சுய நேசம் முற்றும் அணைந்து போவதில் ஆச்சரியமென்ன இருக்கின்றது!

யோசனை

திவ்விய சற்பிரசாதத்தின் பலனை நாம் அடையக் கூடுமானது, உயர்ந்த மேலான தியானங்களைக்

கொண்டல்ல, ஆனால் நமதுள்ளத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கும் சேசுகிறீஸ்துநாதரை உருக்கமுள்ள நேசத்தோடு ஆராதிப்பதினாலும், சிநேகிதன் தன்னுடைய சிநேகிதனோடு சம்பாஷிப்பது போல உறுதியான நம்பிக்கையோடும், கபடற்றதனத்தோடும் நமதிருத யத்தை அவருக்குத் திறந்து காட்டுவதினாலும் மகத்தான பலன்களை அடையலாம். நமக்கு அவசரமான காரியங்கள் மெத்தவுண்டு. அவைகளை அவர் தமது திரு இருதயத்தில் கழுவும்படி, அவைகளை அவருக்குக் காண்பிக்க வேண்டியது. நாம் பலவீனர், நம்மைத் திடப்படுத்தும்படி அவரை மன்றாட வேண்டியது. நாம் நிர்வாணிகள், பசிதாகத்தினால் வருந்துகிறோம். ஆதலால் அவரை நோக்கி: ஆண்டவரே! இந்த நிர்ப்பாக்கிய ஏழைகள் மேல் இரக்கமாயிரும் என்று சொல்லுவோம். அவரிடத்தினின்றுதான் சகல வரப்பிரசாதங்களும் உற்பத்தி யாகின்றன. அவர் சொல்லுகிறதைக் கேள்: "நாமே உத்தானமும் உயிருமாய் இருக்கிறோம், நம்மை விசுவசிக்கிறவன் இறந்து போயிருந்தாலும் பிழைப்பான். மேலும் சீவிக்கும்போது நம்மை விசுவசிக்கிறவன் ஒருபோதும் இறக்கப் போவதில்லை. இப்படி நீயும் விசுவசிக்கிறாயோ?" என்று கேட்கிறார். ஓ, கிறீஸ்துவனே! நான் உனக்குச் சொல்ல வேண்டியதொன்றுமில்லை. சேசுகிறீஸ்துநாதரே மார்த்தா வழியாய் உன்னிடம் கேட்கிற கேள்விக்கு, நீ அவளோடு: "ஆம் ஆண்டவரே! இவ்வுலகத்தில் வந்திருக்கிற நீர் சுயஞ்சீவியரான சர்வேசுரனுடைய குமாரனாகிய கிறீஸ்துநாதர் என்பதை நான் விசுவசிக்கிறேன்" என்று சொல். அர்ச்.சின்னப் பரோடு: "பாவிகளில் நான் பெரும் பாவியாயிருக்கிறேன், பாவிகளை இரட்சிக்கிறதற்காக கிறீஸ்துநாதர் வந்தார்" என்று சொல்லக்கடவாய். ஆனதால் கிறீஸ்துவ

ஆத்துமமே, விசுவசி, ஆராதி, நம்பு, நேசி; ஓ, சேசுவே! திரைகளை அகற்றும், நான் உம்மைக் காண எனக்கு அருள் புரியும். சேசுவே! என்னிருதயத்தில் பேசும். நான் உமக்குச் செவி கொடுக்கும்படி செய்யும்; இன்னும் ஒரு நிமிஷந்தான்; நான் உமக்கு மறுமொழி சொல்லும் படியாக, எனக்குக் கண்ணீரைக் கட்டளையிடும். கற்பாறையின்மேல் அடியும்; நம்பிக்கையினால் நிறைந்து நன்றியறிதலினால் ஊடுருவப்பட்ட நேசத்தின் சலங்கள் தரைமட்டும் ஓடக்கடவன.

17-D¶]iV«D

கிறீஸ்துநாதரை உட்கொள்ளுவதற்கு வேகமுள்ள ஆசையும் சிநேகப் பிரகரணமும்.

௧.– (சீஷன்) ஆண்டவரே! தங்களுடைய சீவியத்தின் பரிசுத்ததனத்தாலும், தீவிரமான பக்தியினாலும் உமக்கு மிகவும் பிரியமானவர்களாயிருந்த அநேக அர்ச்சியசிஷ்டர்களும் பக்தியுள்ள ஆத்துமாக்களும் தேவ நற்கருணையில் உம்மை உட்கொள்ள ஆவலாய்த் தேடினதுபோல, நானும் மகா பக்தியோடும், உருக்கமுள்ள நேசத்தோடும், இருதய முழுப் பற்றுதலோடும் உட்கொள்ள ஆவலாய்த் தேடுகிறேன்.

ஆ! என் தேவனே! நித்திய நேசமே! என் சர்வ நன்மையே! ஓயாத பாக்கியமே! அர்ச்சியசிஷ்டவர்களுள் எவருக்கும் இருந்ததும், இருக்கக் கூடியதுமான அதிவேகமுள்ள ஆசையோடும் மிகுந்த வணக்கத்தோடும் நான் உம்மை உட்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

௨.– இந்த நேச உணர்ச்சிகளையுணர நான் அபாத்திரவானாயினும், உமக்கு மிகவும் பிரியமாயிருக்கிற அந்த பக்தியுள்ள ஆவல்கள் யாவும் என்னிடத்திலேயே இருக்கிறதுபோல என் இருதயத்தின் பற்றுதல்களையெல்லாம் உமக்கு ஒப்புக்கொடுக்கிறேன்.

ஆகவே ஒரு பக்தியுள்ள ஆத்துமம் உணரவும் ஆசிக்கவும் கூடுமானதெல்லாத்தையும் அத்தியந்த வணக்கத்தோடும் மகா உருக்கமான நேசத்துடனும் உமக்கு ஒப்புக்கொடுக்கிறேன்.

எனக்கு யாதொரு மிச்சம் வைக்காமல் என்னையும் எனக்குச் சொந்தமாயிருக்கின்றவைகளையும் மனது பொருந்திய மனோரம்மியமாய் உமக்கு ஒப்புக் கொடுக்கிறேன்.

என் ஆண்டவரே, என் தேவனே! என் சிருஷ்டிகரே என் இரட்சகரே! உமது மிகவும் பரிசுத்த மாதாவாகிய மகிமை பொருந்திய கன்னிமரியம்மாள், மனிதாவதாரத்தின் பரம இரகசியத்தைத் தமக்கு அறிவித்த சம்மனசானவரை நோக்கி, “இதோ! ஆண்டவருடைய அடிமை! உமது வார்த்தையின் படியே எனக்கு ஆகக்கடவது” என்று தாழ்ச்சியோடும் பக்தியோடும் சொன்னபோது, உம்மை ஏற்றுக்கொண்டு ஆசித்தது போலவே, நானும் அவ்வளவு பற்று, சங்கை, துதி, மரியாதையோடும், அவ்வளவு நன்றியறிந்ததனம், தகுதி, பட்சத்தோடும், அவ்வளவு விசுவாசம், நம்பிக்கை, பரிசுத்ததனத்தோடும் இன்று உம்மை உட்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

௩.– அர்ச்சியசிஷ்டர்களுள் மிகவும் மேன்மை பொருந்திய உமது பரிசுத்த முன்னோடியான ஸ்நானக அருளப்பர், தாயின் உதரத்தில் இன்னும் மறைந்திருந்தபோதே, உமது சமூகத்தில் இஸ்பிரீத்து சாந்துவினால் சந்தோஷித்துத் துள்ளினது போலவும், அதன்பிறகு சேசுநாதர் மனிதரிடையே நடமாடுகிறதைக் கண்டு, தம்மை மிகவும்

தாழ்த்தி பக்தியுள்ள பற்றுதலோடு, “மணவாளனோடுகூட நின்று அவன் வார்த்தைகளைக் கேட்கிற சிநேகிதன் அந்த மணவாளனுடைய குரலைக் கேட்டுச் சந்தோஷ அக்களிப்புக் கொள்வான்” என்றது போலவும், நானும் அவ்வித வேகமும் பரிசுத்தமுமுள்ள ஆசைகளால் பற்றி எரியவும் என்னையே முழு இருதயத்தோடு உமக்கு ஒப்புக்கொடுக்கவும் விரும்புகிறேன்.

ஆகையால் சகல பக்தியுள்ள இருதயங்களின் ஆனந்தங்களையும், மனோ பரவசங்களையும், சுபாவத்திற்கு மேற்பட்ட தெளிவுகளையும், பரலோகக் காட்சிகளையும், புண்ணியக் கிருத்தியங்களையும், இன்னமும் பரலோகத்திலாகிலும் பூலோகத்திலாகிலும் சகல சிருஷ்டிகளாலும் கொண்டாடப் பட்டனவும், கொண்டாடப் பட இருக்கின்றனவுமான சகல புண்ணியக் கிருத்தியங்களையும் புகழ்ச்சிகளையும் உமக்கு ஒப்புக்கொடுக்கிறேன். அவைகளையெல்லாம், சகலராலும் நீர் தகுந்த பிரகாரம் துதிக்கப்பட்டுச் சதாகாலத்திற்கும் மகிமைப்படுத்தப்படும் பொருட்டு, எனக்காகவும், என் செபத்தின் உதவி கேட்டிருக்கும் சகலருக்காகவும் உமக்கு ஒப்புக்கொடுக்கிறேன்; என் காணிக்கைகளை ஏற்றருளும்.

4.– என் ஆண்டவராகிய சர்வேசுரா! நீர் அளவில்லாத புகழ்ச்சிகளையும் மட்டற்ற ஸ்துதிகளையும் பெறும்படி ஆசிக்கிறேன், என் ஆசையை ஏற்றுக்கொள்ளும். உள்ளபடி வாக்குக்கெட்டாத உமது சர்வ மகத்துவம் அவைகளுக்குப் பாத்திரமாயிருக்கின்றது.

அவைகளைத்தான், என் ஆண்டவரே, நான் உமக்கு நாள்தோறும் கணத்திற்குக் கணம் ஒப்புக்கொடுக்கிறேன், ஒப்புக்கொடுக்க ஆசைப்படுகிறேன்; என்னோடுகூட

உமக்கு நன்றியறிந்த தோத்திரமும் துதியும் செலுத்துகிறதற்கு, பரலோகத்திலுள்ள சகல சம்மனசுகளையும் உமது பிரமாணிக்கமுள்ள ஊழியர்களனைவரையும் மன்றாடி அன்போடழைத்து வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன்.

௫.– சகல சனங்களும் சாதிகளும் பாஷைக்காரரும் உம்மைத் துதிக்கக்கடவார்கள்; பரிசுத்தமும் தேனிலும் இனியதுமான உமது நாமத்தை, மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடும் வேகமான பக்தியோடும் கொண்டாடக் கடவார்கள்.

இந்த உத்தமமான உமது தேவத்திரவிய அனுமானத்தைப் பக்தி வணக்கமாய் ஒப்புக்கொடுக்கிறவர்களும், முழு விசுவாசத்தோடு உட்கொள்ளுகிறவர்களும், உம்மிடத்தில் அனுக்கிரகத்தையும் இரக்கத்தையுமடையப் பாத்திரவான்களாகக் கடவார்கள்; அவர்கள் பாவியாகிய எனக்காக உம்மைக் கெஞ்சி மன்றாடுவார்களாக. அவர்கள் தாங்கள் ஆசித்த ஐக்கியத்தைப் பக்தியோடு சுகிக்கிறவர்களாய், மிக்க ஆறுதல் பெற்று ஆச்சரியத்திற்குரிய விதத்தில் தேறுதல் அடைந்தவர்களாய்ப் பரலோகத் திருப்பந்தியை விட்டுப் போகும்போது ஏழைப் பாவியாகிய அடியேனை ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளத் தயைபுரிவார்களாக.

யோசனை

ஆ! என் இரட்சகரே! இந்த ஆராதிக்கத் தக்க தேவதிரவிய அனுமானம் எனக்குப் பாவப்பொறுத்தலையடைந்து கொடுக்கக் கடவது; இந்தத் திரு இரத்தம் என்னைச் சுத்திகரிக்கக் கடவது; ஞானஸ்நானத்தினால் நீர் எனக்கு உடுத்தின தூய கலியாண உடையில் பட்ட கறைகளைக் கழுவக் கடவது. அப்போதுதான் உமது திருக்குமாரனுடைய கலியாணப் பந்தியில் நான்

தைரியமாய் உட்காரலாம். நான் பாவியான ஆத்துமந்தான், பிரமாணிக்கமற்ற பத்தினிதான்; எண்ணிலடங்காதவிசை பிரமாணிக்கம் தப்பினேன்; ஆயினும், ஆண்டவரே! நீர் என்னைக் கடைக்கண் ணோக்கி: “திரும்பி வா, உன்னிடத்தில் முன்னிருந்த கலியாண உடையை அணிந்து, தேவ வார்த்தைக்கும் உனக்கும் முன்னிருந்த ஒன்றிப்பின் அடையாளமாக நீ உன் விரலில் போட்டிருந்த மோதிரத்தைத் தரித்து நீ திரும்பி வா, நாம் உன்னை ஏற்றுக் கொள்ளுவோம்” என்று என்னை அழைக்கிறீர். ஆண்டவரே! அந்தப் பரம இரகசியமான மோதிரத்தை எனக்குத் திரும்பத் தந்தருளும். என் பரம தந்தையே! ஊதாரிப் பிள்ளையைப் போல் உம்மிடத்தில் நான் திரும்பி வருகிறேன்; நான் உமது பந்தியில் அமரும் போது தரித்திருக்க வேண்டிய மாசற்றதனத்தின் வஸ்திரத்தை எனக்குத் தரிப்பித்தருளும். அந்த அழிவில்லாத ஆபரணத்தைத்தான் என்னிடத்தில் கேட்கிறீர்; ஏனெனில் நீரே பத்தாவும், விருந்திடுகிறவரும், எங்களுக்குப் போசமாகக் கொடுக்கப் படுகிற பலியுமாயிருக்கிறீர். இந்தப் பரம பந்தியில்தான், “நம்மைப் புசிக்கிறவன் நமக்காக சீவிப்பான்” என்று நீர் சொன்ன வாக்கியங்கள் நிறைவேறுகின்றன ; ஆ! என் இரட்சகரே! அவை என்னிடத்தில் நிறைவேறக் கடவன ; நான் அதைக் கண்டுணரக் கடவேன்; என்னை உம்மிடத்தில் கொண்டுபோய் விடும்; நீரே என்னிடமாய்ச் சீவிக்கக் கடவீர். ஆனால் அதற்காக நான் விலையுயர்ந்த உடைகளோடு இந்தப் பரலோக விருந்திற்கு வர வேண்டியிருக்கின்றது; சகல புண்ணியங்களோடும் வரக்கடவேன்; அவ்வளவு நேர்த்தியான விருந்திற்கும், அதில் நீர் எனக்குக் கொடுத்தருளும் அழிவில்லாத மாம்சத்திற்கும் தகுந்த சந்தோஷத்தோடு ஓடிவரக் கடவேனாக.

18-D¶]iV«D

இந்தத் தேவ திரவிய அனுமானத்தை மனிதன் வீணாவல் கொண்டு ஆராயாமல் தனது புலன்களை விசுவாசத்திற்குக் கீழ்ப்படுத்தி கிறீஸ்துநாதரின் தாழ்ச்சியைக் கண்டுபாவிக்க வேண்டியது.

1.– (கிறீஸ்துநாதர்) நீ சந்தேகக் கடலில் மூழ்கிப் போகாதிருக்க வேண்டுமாகில், மிகவும் ஆழ்ந்த இந்தத் தேவதிரவிய அனுமானத்தை வீண் ஆவலோடும் பிரயோசனமில்லாமலும் ஆராயாதே. “தேவ மகத்துவத்தை ஆராய்கிறவன் அதன் மகிமையால் நசுக்கப்படுவான்.” மனிதன் கண்டுபிடிக்கக் கூடுமானதை விட அதிகமாய்ச் செய்யச் சர்வேசுரன் வல்லவராய் இருக்கிறார். ஆயினும் (திவ்விய நற்கருணையைச் சேர்ந்த) உண்மைகளைப் பக்தியோடும், தாழ்ச்சியோடும் தேடுவதில் யாதொரு குற்றமில்லை; அதாவது வேதபாரகருடைய பரிசுத்த போதனையைப் பின்பற்ற முயலவும், பெரியவர்கள் கற்பிக்கிறதைக் கேட்கத் தயாராயிருக்கவும் வேண்டும்.

உ.– தர்க்கங்களின் வருத்தமான வழிகளை விட்டு விட்டு சர்வேசுரனுடைய கற்பனைகளின் சமமானதும் உறுதியான துமான பாதையில் சென்று நடக்கிறவன் பாக்கியவான்.

அநேகர் புத்திக்கெட்டாத காரியங்களை ஆராய மனது கொண்டதால் பக்தியை இழந்துவிட்டார்கள. புத்திக் கூர்மையும் தேவ இரகசியங்களில் ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சி யுமல்ல, ஆனால் விசுவாசமும் நேர்மையான சீவியமும்தான் உன்னிடத்தில் விளங்க வேண்டியது. எளிதாய்க கண்டு பிடிக்கக் கூடுமான காரியங்களை நீ

சரியாய் அறியாதிருக் கும்போது, உன் புத்திக்கெட்டாத காரியங்களைக் கண்டுபிடிக்கிறதெப்படி? சர்வேசுரனுக்குப பணிந்து நட ; உன் புத்தியை விசுவாசத்திற்குக் கீழ்ப்படுத்து; அப்போது உன்னுடைய பிரயோசனத் திற்கும் அவசரத்திற்கும் தக்காப்போல ஞான அறிவு உனக்கு அளிக்கப்படும்.

௩.– சிலர் விசுவாசத்திற்கு விரோதமாகவும் திவ்விய நற்கருணைக்கு விரோதமாகவும் பலமாய்ச் சோதிக்கப் படுகிறார்கள்; ஆனால் அது அவர்களால் அல்ல, அநேகமாய்ச் சத்துருவினால் உண்டாகின்றது.

நீ அப்பேர்ப்பட்ட சோதனைகளை அசட்டை செய்; அவைகளோடு தர்க்கம் செய்யாதே ; பசாசினால் உண்டான சந்தேகங்களுக்கு மறுமொழி சொல்லாதே. ஆனால் சர்வேசுரனுடைய வார்த்தைகளை நம்பு; அவருடைய அர்ச்சியசிஷ்டர்களையும் தீர்க்கதரிசிகளையும் நம்பு; துஷ்ட சத்துரு உன்னை விட்டோடிப் போகும்.

சர்வேசுரனுடைய ஊழியன் இப்பேர்ப்பட்ட தந்திரங்க ளைச் சகிப்பதால் அவனுக்கு அடிக்கடி மெத்தப் பிரயோசன முண்டாகும். ஏனெனில் சத்துரு அவிசுவாசிகளையும் பாவி களையும் சோதிப்பதில்லை,– அவர்கள் தன் வசத்திலிருப்ப தாக தனக்கு நன்றாய்த் தெரிகிறது – ஆனால் பக்தியும் விசுவாசமுமுள்ள ஆத்துமங்களைத்தான பல விதங்களில் சோதித்து வருத்தப் படுத்துகின்றது.

4.– ஆனதால் கபடற்றதும் தத்தளிப்பற்றதுமான விசுவாசத் தோடு நடந்து கொள்; தாழ்ச்சியுள்ள வணக்கத்தோடு தேவ திரவிய அனுமானத்தை அண்டிவா ; நீ கண்டுபிடிக்கக் கூடாததைச் சர்வ வல்லபமுள்ள சர்வேசுரனிடத்தில் அச்சமில்லாமல் ஒப்பித்துவிடு.

சர்வேசுரன் உன்னை ஏமாற்றுகிறதில்லை, ஆனால் தன்னைத்தானே மிதமிஞ்சி நம்புகிறவன் ஏமாந்து போகிறான். சர்வேசுரன் கபடற்ற வர்களுக்குத் துணையாய் இருக்கிறார், தாழ்ச்சியுள்ளவர் களுக்குத் தம்மை வெளிப்படுத்துகிறார், □சிறுவர்களின் புத்தியைத் தெளிவிக்கிறார், □ சுத்த மனதுள்ளவர்களுடைய ஞானக் கண்ணைத் திறக்கிறார்; வினோதப் பிரியருக்கும் ஆங்காரிகளுக்குமோ வரப்பிரசாதத்தைக் கொடார்.

மனித புத்தி பலவீனமானது, அது எளிதில் மோசம் போகும்; மெய்யான விசுவாசமோ, மோசம் போவது கூடாத காரியம்.

௫.– மானிட அறிவும் சுபாவ ஆராய்ச்சியும் எப்போதும் தேவ விசுவாசத்தைப் பின்பற்ற வேண்டியது; அதற்கு முன்னே போகலாகாது, அதற்கு விரோதமாகவும் இருக்கக்கூடாது. ஏனெனில் இத்தேவதிரவிய அனுமானத்தில் விசுவாசமும் நேசமும் உந்நத விதமாய் விளங்கி வருகின்றன; அவைகள் இந்த மிகவும் பரிசுத்தமும் அதி உன்னதமுமான தேவதிரவிய அனுமானத்தில் இரகசிய மேரையில் நன்மை பயக்குகின்றன.

நித்தியரும், அளவற்றவரும், மட்டில்லா வல்லவரு மான சர்வேசுரன் வானத்திலும், பூமியிலும் □மகத்தானவை யும் புத்திக்கெட்டாதவையுமான காரியங்களைச் செய்துவருகிறார்.□ அவருடைய அற்புதமான கிருத்தியங் களை ஆராய்ந்து கண்டுபிடிப்பவன் ஒருவனுமில்லை.

சர்வேசுரனுடைய கிருத்தியங்கள் மானிட புத்தியைக் கொண்டு சுளுவாய்க் கண்டுபிடிக்கக் கூடுமானவையாய் இருந்தால், அவைகளை ஆச்சரியத்துக்குரியவையென்றும் வாக்குக்கெட்டாதவை என்றும் சொல்லத் தகாதிருக்குமே.

யோசனை

அவிசுவாசி அறியத் தேடுகிறான், அதுவே அவனுடைய கேட்டுக்குக் காரணமாகின்றது. கல்வி சாஸ்திரத்தில் இரட்சணியத்தைத் தேடுகிறான், ஆங்காரத்தில் அதைத் தேடுகிறான், ஆனால் அவனுடைய இருள் நிறைந்த புத்தியினின்று, அவனுடைய கெட்டுப்போன சுபாவத் தினின்று மரணமே மறுமொழியாகப் புறப்படுகிறது. கிறீஸ்தவர்களே! “நீதிமான் விசுவாசத்தினால் சீவிக்கிறான்” என்பதை மறந்துவிடாதேயுங்கள். ஆராதிக்கத் தக்க தேவ நற்கருணையால் சீவித்து, விசுவாசத்தினால் சீவியுங்கள். அதில்தான் உங்களுடைய விசுவாசம் பலமாய் விளங்கும். அதுதான் உங்கள் விசுவாசத்தின் அத்தாட்சியாகும். சர்வேசுரனுடைய குமாரனாகிய சேசுகிறீஸ்துநாதர், “வழியும் உண்மையும் சீவியமுமாயிருக்கிறவர்,” இது நம்முடைய சரீரம், இது நம்முடைய இரத்தம் என்று திருவுளம் பற்றின பிறகு, “இதை நீ இவ்விதம் விசுவசிக்கி றாயோ?” என்று கேட்கிறார். ஆம் ஆண்டவரே! நான் இவ்விதமே விசுவசிக்கிறேன்; “வானமும் பூமியும் கடந்து போகும், ஆனால் உமது வாக்கியங்களோ ஒருபோதும் கடந்து போகா.” அப்பமாயிருந்தது மெய்யாகவே உமது சரீரமாயிற்றென்றும், இரசமாயிருந்தது மெய்யாகவே உமது இரத்தமாயிற்றென்றும் விசுவசிக்கிறேன். சங்கீர்த்தனம் செய்கிறேன். என் புத்தி தன்னைத் தாழ்த்தி, விசுவசிக்க மனம் கொள்ளாத புலன்களைக் கண்டித்து அடக்குகிறது. சர்வேசுரன் மனிதனை மெத்தவும் நேசித்தார், அவனுக்காகத் தமது ஏக குமாரனைக் கையளித்தார். இவரோ இந்தப் பெருத்த வரத்தைப் பூரணமாக்கி என்றென்றைக்கும் நீளிக்கச் செய்வதற்கு, திருப்பந்தியில் நாள்தோறும் தம்மைத்தாமே மெய்யாகவே

முழுமையும் மனிதனுக்குக் கொடுக்கிறார். சர்வேசுரனுக்கு எங்கள் மட்டில் உண்டான நேசத்தை, பிதாவின் நேசத்தை, சுதனுடைய நேசத்தை நான் விசுவசிக்கிறேன். இந்த அளவில்லாத நேசமே சகலத்திற்கும் காரணமா யிருக்கின்றது. நாம் கண்டுபிடித்தால்தான் என்ன, கண்டுபிடியாமல் போனால்தான் என்ன? “உமது வழிகள் ஊடுருவப்படக் கூடாதவையென்றும் உமது மகத்துவத்தை ஆராய்கிறவன் அதன் மகிமையால் நசுக்குண்டு போவான்” என்றும் நாங்கள் அறியோமோ? கண்டுபிடியாமல் விசுவசிப்பதே எங்கள் பாக்கியம். தர்க்கிக்கிற குணமுள்ள ஆங்காரம் படைத்த நியாயம் மவுனமாயிருக்கக்கடவது. அது தன் பலவீனத்தால் உமது சர்வ வல்லமையை எதிர்க்கத் துணியாதிருக்கக்கடவது. அதன் சந்தேகங்களுக்கும் வீணான கேள்விகளுக்கும் “சர்வேசுரன் நம்மை எவ்வளவோ நேசித்தார்” என்ற மறுமொழி யொன்றே நாம் சொல்லவேண்டியது. இதைவிடச் சிறந்த மறுமொழி வேறொன்றுமில்லை. சர்வேசுரன் அப்பத்தின் குணங்களுக் குள்ளே தம்மை மறைத்துக் கொள்வதைப் பற்றியும் இரட்சகர் தம்மைத்தாமே போசனமாக மனிதருக்குக் கொடுப்பதைப் பற்றியும் ஆச்சரியப்படுகிறீர்களா? விசுவசிக்கத் தயங்குகிறீர்களோ? உங்கள் விசுவாசம் தத்தளிக்கின்றது; காரணமென்ன? நீங்கள் நேசிக்கிறதில்லை. ஆனால் விசுவசிக்கிற ஆத்துமங்களே! பிரமாணிக்கமுள்ள ஆத்துமங்களே, நீங்கள சந்தோஷத்தோடும், உறுதியோடும், நம்பிக்கையோடும் பீடத்தண்டை போங்கள்; சேசுநாத ரிடத்தில் போங்கள்; நேசத்தின் பரம இரகசியமான விருந்திற்குப் போங்கள்; ஆண்டவரே, உம்மை விட்டு நாங்கள் எங்கே போகிறது, சரீரமும், இரத்தமுமுள்ளவர் களிடத்திலா? நியாயத்தினிடத்திலா?

தர்க்க சாஸ்திரத்தி னிடத்திலா? உலக ஞானிகளிடத்திலா? முறுமுறுக்கிறவர்க ளிடத்திலா? அவிசுவாசிகளிடத்திலா? □அவர் எப்படித் தமது மாமிசத்தைப் போசனமாகக் கொடுக்கக் கூடும்? அவரைப் பூமியில் போசனமாகப் புசிக்கிறீர்கள் என்றால் அவரெப்படி அதே காலத்தில் பரலோகத்திலும் இருக்கக் கூடும்?□ என்று நாள்தோறும் இன்னமும் எங்களைக் கேட்கிறவரிடத்திலா நாங்கள் போகிறது? இல்லை ஆண்டவரே! அவர்களிடத் தில் நாங்கள் போக மாட்டோம். உம்மை விட்டுப் பிரிந் திருக்கிற அவர்களை நாங்கள் பின்செல்ல மாட்டோம். அர்ச். இராயப்பரைப் பின்சென்று, □போதகரே! நாங்கள் உம்மைவிட்டு எங்கே போவோம்? நித்திய சீவியத்தின் வார்த்தைகள் உம்மிடத்தில் அல்லோ இருக்கின்றன□ என்று அவரோடு உறுதியாகச் சொல்லுவோம்.

கிறீஸ்துநாதர் அனுசாரத்தில் பற்பல அந்தஸ்துகளுக்கும் சமயங்களுக்கும் உரிய புத்திமதிகளாவன

குருக்களுக்கு.– *1:18–20, 25; 2:11,12; 3:3,10,31,56; 4:5,6,10–12, 18.*

மடங்களில் வசிக்கிறவர்களுக்கு – *1:17–21, 25; 3:2, 3,10,31,58; 4:5,7,10–12,18.*

மாணாக்கர்களுக்கு, விசேஷமாய்த் தத்துவசாஸ்திர மும் வேதசாஸ்திரமும் படிக்கிறவர்களுக்கு.– *1:1–3, 5,3:2, 38, 43,44,58; 4:18.*

துன்பத்திலும் மனத்தாழ்ச்சியிலும் இருப்பவர்களுக்கு – *1:12; 2:11,12, 3:12, 15–21, 29, 30, 35, 41,47–50.*

இக்கட்டு இடைஞ்சல் படுகிறேனே யென்று வருந்துபவர்களுக்கு – *1:12; 2:12.*

சோதனையால் வருந்துபவர்களுக்கு – *1:13; 2:9; 3:6,16–21,30, 35,37, 47–50, 52,55.*

மனவறட்சி அனுபவிப்பவர்களுக்கு – *2:3,9,11,12; 3:7,12,16–21, 30,35,47–52, 55,56.*

எதிர்காலத்தில் நடக்கப்போவதைக் குறித்து ஏக்கமுற் றிருப்பவர்களுக்கு – *3:39.*

உலகத்தை நாடித் திரிபவர்களுககு அல்லது தங்கள் அலுவல்களினால் தடுமாறித் திரிபவர்களுக்கு – *3:38, 53.*

கோள் குண்டுணி அவதூறினால் நெருக்கப்படுபவர்களுக்கு – *2:2; 3:6,11,28,36,46.*

மனந்திரும்பத் தொடங்குபவர்களுக்கு – *1:18, 25, 2:1, 3:6,7, 23, 25–27, 33, 37,52,54,55.*

மனத்திடனற்றவர்களுக்கு அல்லது கவனமற்றவர்களுக்கு – *1:18,21,22,25; 2:10–12; 3:3,6,27,30,3 5,37, 54,55,57.*

ஞான ஒடுக்கத்தில் இருப்பவர்களுக்கு – *1: 20–24; 3:14, 48, 53,59.*

இருதயச் சமாதானத்தை அடைவதற்கு – *1:6,11,2:3,6; 3:7, 23,25, 38.*

புலன் கலைந்தவர்களுக்கு – *1:18, 2124; 2:10,12; 3:14,27,33, 45,53, 55.*

பாவாக்கிரமிகளுக்கு – *1:23,24; 2:14; 4:55.*

அசட்டைகளுக்கு – *3:24,27.*

பொய், புறணி கேட்பவர்களுக்கு – *1:4.*

சிலாக்கிய எண்ணமுள்ளவர்களுக்கு – *1:7, 14; 2:11; 3:7–9, 11,13,14, 40, 52.*

முறுமுறுப்பவர்களுக்கும் மூர்க்கருக்கும் – *1:9; 3:13,32,44*

பொறுமையற்றவர்களுக்கு – *3:15–19.*

கீழ்ப்படியாதவர்களுக்கு – *1:9; 3:13.32.*

நெடுநேரம் அலப்பிப் பேசுபவர்களுக்கு – *1:10; 3:24,44,45.*

தன் குற்றங்களை ஆராய அசட்டை செய்து பிறர் பிழையை ஆராய்பவர்களுக்கு – *1:11, 14, 16; 2:5.*

பொய்ப்பத்திக்காரருக்கு – *3:4,6,7.*

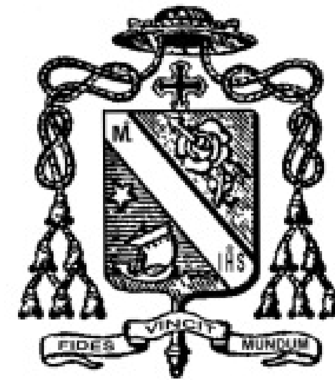
நமது மனதை என்னத்தில் திருத்த வேணும் என்பதற்கு– *3: 9.*

அநித்திய காரியங்களில் கவலை கொண்டிருப்போர்களுக்கு – *3:44.*

மனித நேயரை மேலாக எண்ணி அவர்கள் பேரில் மிஞ்சின பற்று வைத்திருப்பவர்களுக்கு – *1:8,10; 2:7,8; 3: 32,42,45.*

வேதாகமங்கள் உயர்ந்த பாஷையல்லவென்று அல்லது புதைப் பொருளாயிருக்கிறதென்று அதை அசட்டை செய்பவர்களுக்கு – *1:5*

காய்மகாரிகளுக்கு – *3:22,41.*

M
IHS
FIDES
VINCIT
MUNDUM